

Giới thiệu Chuyện Cũ Của Bạch Dương

Truyện Chuyện Cũ Của Bạch Dương của tác giả Trường Vũ Trụ thuộc thể loại ngôn tình. Tôi có lòng nhiệt tình đầy ắp.

Bắt đầu từ hôm nay trở đi tôi quyết tâm cùng đồng chí Tường Hiểu Lỗ kết thành vợ chồng. Từ đây yêu thương nhau, quý trọng nhau, hiến dâng cả thanh xuân.

Không rời không bỏ, sinh tử bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Hôm nay Tường Hiểu Lỗ lại muộn.

Lần thứ ba trong tháng này.

Hôm nay là một ngày trời quang ánh nắng chói chang, mặt trời ảm áp soi xuống, vài ba chiếc lá chòng lên nhau xếp thành hình trên con đường nhỏ của một khu nhà, lẳng lẳng đợi nhân viên bảo vệ môi trường đến thu gom. Gió thu thổi qua, nó run rẩy xoay vòng, giống như chút giấy giữa cuối cùng.

Tường Hiểu Lỗ lách cách lộp bộp từ trong nhà lao ra, miệng ngâm sợi dây thun, vừa buộc tóc vừa lẩm bẩm.

- Tiêu rồi tiêu rồi...

Mẹ cô đang cầm giẻ lau lau bàn ăn, nghe tiếng, mí mắt cũng không nhấc lên.

- Gọi con dậy con vờ như không nghe, lần nào cũng để muộn, mẹ nói cho mà biết, nhà mình ăn sáng xong rồi, không có chùa phần con đâu. Đói thì ra ngoài tự lo.

Tường Hiểu Lỗ hấp ta hấp tấp mang giày, giày cao gót mới mua hơi chật, cô khom lưng vắt và nhét gót chân vào, miệng không tha người:

- Đâu có bảo mẹ chùa phần con, đi muộn trừ tiền cũng là trừ của con, trừ hết lương cả tháng, chết đói con tình nguyện.

Mẹ Tường Hiểu Lỗ quen rồi, vào phòng bếp mở van nước, lưu loát vắt giẻ lau:

- Phải, con có chủ kiến lắm, lợi hại lắm, có thể đánh người ta tới đồn công an mà.

Lại nhắc chuyện này.

Chuyện này đâm vào lòng mẹ Tường Hiểu Lỗ như cái dằm vậy, thỉnh thoảng cứ phải lôi ra nói.

Đạo trước có một lần Tường Hiểu Lỗ gọi xe, mắt kém lên nhầm xe bắt lương, tài xế không thành thật, cố ý đi đường vòng, hai người xảy ra cãi vã, Tường Hiểu Lỗ lại là người mạnh mẽ, làm ầm ĩ tới đồn công an, vật vã tới nửa đêm mới được ra.

Cô mở túi xách tay, ném điện thoại di động, chìa khóa xe, laptop vào, không hề xấu hổ mà còn rất kiêu ngạo:

- Phải, con lợi hại lắm.

Chỉ thấy con gái chịu uất ức và mẹ đau lòng, chứ trước giờ chưa từng thấy như thế này, con gái ở bên ngoài bị bắt nạt, mẹ ngược lại lại mĩa mai trào phúng.

Đỗ Huệ Tâm tức giận, buột miệng nói:

- Cút mau, đừng có về.

- Cút thì cút, lần sau đừng có gọi điện thoại cho con.

Tường Hiểu Lỗ kéo cửa ra, hất tóc, cười vẫy tay với mẹ:

- Bye bye.

Cửa “bịch” một tiếng.

Đỗ Huệ Tâm bung bánh mì mới lấy ra khỏi lò nướng và một ly sữa vôi vàng đuổi theo:

- Nè ____ nó đi thật rồi à?

Di giúp quét dọn vệ sinh trong nhà chất phác đứng trong phòng khách:

- Hả, đi rồi.

- Chị phải ngăn con bé lại chứ.

Đỗ Huệ Tâm nhìn khay bánh mì trứng trong tay, vút lên bàn, bắt đầu oán trách:

- Nửa đêm hôm qua về không biết có ăn cơm hay chưa, lén lục tủ lạnh, sữa chưa hâm nóng đã uống rồi, lạnh ngắt, sáng ra cũng không chịu ăn đồ nóng, hứng đầy bụng gió lạnh, có thể thoát mái sao? Chị nói xem đã là lúc nào rồi còn mang giày hở ngón, lạnh từ chân lạnh lên đây, nói bao nhiêu lần cũng không nghe. Chị nói xem, nếu chị ở bên ngoài ngày nào cũng khiến mẹ chị lo lắng thì bà ấy ở trong nhà sẽ lo đến mức nào chứ?

Di ấy cúi đầu, chăm chú lau đi đọng, không dám nói gì. Cứ để Đỗ Huệ Tâm tự mình nói trống không, dù sao cũng không phải lần một lần hai.

Mỗi lần hai mẹ con cãi nhau đều như vậy, một người làm người kia tức gần chết, một người phui mông bỏ đi, để lại người ở trong nhà tự mình nói liên tu bất tận như bị điên. Chờ nói mệt rồi là yên tĩnh lại.

- Bỏ đi, muốn ăn thì ăn, không ăn thì thôi.

Đỗ Huệ Tâm cuối cùng thờ dài, hơi khom người bưng ly sữa đổ vào bồn nước:

- Oan gia mà...

Bên này, Tường Hiểu Lỗ vôi vàng xuống lầu, đang định lái xe đi.

Công việc của cô nói đùa người cũng rất đùa người, là một quản lý khách hàng của công ty tín thác (1) trên phố tài chính nổi tiếng Bắc Kinh, trước đây là một nhân viên nhỏ được tuyển vào, lăn lộn mấy năm, thành tích không tệ, năm ngoái được thăng chức quản lý, đãi ngộ tăng gấp đôi, chuyên giúp người khác quản lý tài sản.

(1) Công ty tín thác (trust company): Một tổ chức, thường kết hợp với ngân hàng thương mại, tham gia với tư cách người được ủy thác (trustee), người được ủy thác tài sản hay một nhân viên làm việc cho cá nhân hay đơn vị kinh doanh để quản lý quỹ ủy thác tài sản, thỏa thuận giám hộ, chuyển giao chứng khoán, đăng ký chứng khoán và các dịch vụ liên quan khác. Công ty ủy thác cũng tham gia các chức năng điều hành đầu tư ủy thác tài sản và lập kế hoạch về tài sản. Công ty hoạt động theo luật nhà nước.

Thế nào gọi là quản lý tài sản, chính là chuyên đi đùa dẫm những người có tiền đầu tư vào, buôn bán tiền sinh tiền, miệng lưỡi trơn tru nói dưới tay mình có mấy quỹ cổ phiếu tốt thế này tốt thế nọ, cầu xin ông nói với bà đỡ người ta bỏ tiền vào, kiếm hoa hồng từ ông chủ tâm trạng tốt mà thôi.

Tốt mã dè cùi.

Đã qua giờ cao điểm đi làm đi học, mọi người gần như đã đi cả, trong sân rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có mấy cụ ông cụ bà phơi nắng mở radio nghe kịch, vò “Đầu trí núi Uy Hổ” hùng dũng hiện ngang khí phách oai phong vang vọng giữa không trung trong cái khu nhỏ.

“Vùng này thường có tặc nhân lui tới

Chỉ mong sao núi sâu lộ mặt trời

Khiến sơn hà a í a đổi mới...”

Có người ở đằng xa chạy tới, lớn tiếng gọi cô:

- Hiểu Lỗ! Hiểu Lỗ!

Tường Hiểu Lỗ quay đầu lại.

Lý Triều Xán mặc áo lính thủy, quần dài thể thao màu tro, đầu đầy mồ hôi nhảy đến bên cạnh cô.

Mồ hôi mồ kê, toàn thân bốc mùi.

Tường Hiểu Lỗ nhăn mũi:

- Làm gì thế? Sắp muộn rồi, gấp lắm đây.

Lý Triều Xán cười hi hi:

- Đừng gấp, dù sao cũng muộn rồi mà. Mình đã lâu không gặp cậu, lợi dụng mình xong liền qua cầu rút ván hả?

Nói rồi cậu tiện thể véo một cái không nặng không nhẹ lên mặt Hiểu Lỗ.

Cô phớt lờ chuyện cậu đùa cợt, đánh gạt tay cậu ra:

- Sao cậu tập thể dục vào giờ này?

Lý Triều Xán nâng cao đùi ngay tại chỗ, thờ hờn hờn:

- Hôm qua trực, vừa mới về.

Lý Triều Xán là hàng xóm Tường Hiểu Lỗ, là một thanh niên có chí, hiện đang làm công an ở một đồn công an phường.

Ân oán tình thù giữa cậu và cô bắt đầu từ năm cô sáu tuổi theo mẹ chuyển đến khu dân cư này.

Đó là đầu hạ năm 199x, Lý Triều Xán đứng trên ban công nhà mình cầm khẩu súng cha cậu lừa là Type 38 Rifle (2) mà ngắm bắn, xa xa, cậu thấy một nhóm ba người dân xuất hiện trong tầm mắt.

(2) Type 38 Rifle (三八大盖) là một loại súng trường của Nhật.

Lý Triều Xán biết người đi đầu, đó là bác Trịnh, đồng chí Trịnh Hòa Văn. Tay bác Trịnh xách một chiếc va ly da, ngẩng đầu sai bước, niềm vui lan ra khóe mắt giống như có chuyện gì đó rất vui vẻ.

Theo sau là Tường Hiểu Lỗ và mẹ cô.

Người phụ nữ trẻ mặc váy dài, rất giống bộ mà người Xô viết mặc trong vũ hội, rất trang trọng.

Một tay bà dắt theo một cô bé, tay còn lại cũng xách chiếc va ly da giống Trịnh Hòa Văn. Bà đoan trang bước sau ông, gặp ai cũng mỉm cười khách sáo.

Ngược lại cô bé thì rất quê mùa, trời nóng hầm hập mà mặc quần ni lông màu đỏ thẫm, mang xăng đan vàng, tóc rất dày, chải lộn xộn thành hai bím sừng dê, hai đầu ngón tay vụn xoắn vạt áo trước, hoàn toàn không nhìn rõ mặt.

Lý Triều Xán nghĩ thầm, cô em gái này thật đặc biệt.

Mục tiêu dần hiện rõ trong tầm mắt, Lý Triều Xán đặt cây súng giấy xuống, thay đổi vũ khí, bỏ đạn cao su vào nã, kéo căng dây, nhắm chuẩn mục tiêu.

Ba, hai, một.

Bắn!!!

Viên đạn bắn vút ra, Lý Triều Xán nhanh chóng núp xuống ban công nhà mình. Nghe bên ngoài có một tiếng vang lên.

Cô bé quê mùa cục mịch ôm trán ngã phịch vào luống hoa ven đường.

Mẹ cô đi phía trước nghe tiếng quay người lại, mặt mày biến sắc, hoảng hốt kéo cô.

Lý Triều Xán cười muốn rút gân, lén lút ló đôi mắt ra trên ban công, nhìn mẹ cô mắng cô.

- Sao đi đường cũng đi không xong hả, bảo nhìn cho tử tế cũng không biết nghe lời!

Bà vừa đến nơi này, muốn để lại ấn tượng tốt cho người ta, thận trọng đủ điều, kết quả lại xảy ra chuyện mất mặt như vậy, mẹ Tường Hiểu Lỗ là người rất hiểu thẳng, cảm thấy mất thể diện.

- Ôi được rồi được rồi, mau xem xem ngã có sao không?

Bác Trịnh đi đầu kéo cô bé đứng dậy, ngồi xổm bên cạnh cô hỏi han ân cần, vô cùng thân thiết.

Cô bé bị đánh ngơ ngác, có lẽ cũng không biết làm sao mình bị ngã, từ từ buông bàn tay che trán xuống, dọa mẹ cô giật mình.

Lý Triều Xán lúc này mới nhìn rõ tướng mạo cô bé ấy!

Ồ, cô ấy rất trắng trẻo nõn nà!

Khuôn mặt nhỏ bầu bầu, cái mũi núng nính, rất có thần, nổi bật nhất là trên trán sừng lên một cục đỏ.

Trán đau, mẹ mắng, Tường Hiểu Lỗ vốn hiền lành nhất gan xoa mắt khóc òa lên.

Lần này ảm ỉ rồi.

Mẹ Lý Triều Xán đang ở trong phòng làm việc nhà, nghe bên ngoài có tiếng khóc bèn đi đến bên cửa sổ, lòng trầm xuống, xoay người ra ban công, thấy kẻ đầu sỏ đang trốn xem trận chiến!

- Biết ngay là con mà!!!

Giọng mẹ Lý to, không nói hai lời xách tai Lý Triều Xán ra ngoài:

- Mau đi xin lỗi!

Lý Triều Xán ui da ui da bị xách xuống dưới lầu như thỏ, làm chuyện xấu bị phát hiện rất mất mặt, cậu vùng vẫy:

- Không phải con làm, con không có muốn bắn cô ấy!

- Không phải con thì là ai!

- Con đó là... đó là... muốn thử tầm bắn cây nã cha làm cho con chứ bộ!

- Đừng ngụy biện!

Đang nói chuyện, hai mẹ con đã ra cổng, bước mấy bước tới trước luống hoa, Trịnh Hòa Văn và Đỗ Huệ Tâm đang ngồi xỏm dõ đưa trẻ. Lúc đến trước mặt, mẹ Lý gọi Trịnh Hòa Văn:

- Lão Trịnh.

- A, Thục Phương.

Trịnh Hòa Văn nhanh chóng đội nón đứng dậy, hơi lúng túng:

- Con bé ngã, khiến cô chê cười rồi.

Mẹ Lý là một người thoải mái:

- Chê cười gì chứ, tôi dẫn Triều Xán đến xin lỗi mọi người. Nó ở trên lầu chơi nã, không cẩn thận bắn trúng cô bé này, bắn xong sợ sệt, núp trên ban công không dám lộ đầu ra, tôi vừa nghe mới biết là không hay.

Mẹ Lý ngồi xỏm xuống, nhẹ nhàng xoa tay u ú của Tường Hiểu Lỗ, dịu dàng nói:

- Bé ngoan, anh trai bắn có đau không? Nào, để dì xem xem.

Tường Hiểu Lỗ khóc nức nở được mẹ Lý kéo ôm vào lòng, trên hàng mi đen nhánh còn vương lệ, rất đáng thương.

- Đừng khóc nữa, dì thôi cho con nha, bảo anh trai xin lỗi con.

Mẹ Lý đỡ Tường Hiểu Lỗ, quay đầu uy nghiêm nhìn Lý Triều Xán:

- Mau lên!

Bị mấy người lớn vây quanh, Lý Triều Xán không dám ngang ngược, rũ mi buông mắt khoanh tay xin lỗi Tường Hiểu Lỗ:

- Xin lỗi.

Không tình nguyện.

Tường Hiểu Lỗ bối rối nhìn Lý Triều Xán, có chút khó chịu.

Mẹ Lý cười vang:

- Bé ngoan bắt tay với anh trai nào, sau này tụi con là bạn tốt, không sợ nhé. Nó còn dám đánh con, dì sẽ trừng trị nó.

Tường Hiểu Lỗ ngửa đầu nhìn mẹ, được mẹ cho phép mới bẽn lẽn vươn tay ra.

Cô không thích! Lý Triều Xán cũng không thích! Bắt tay một đứa con gái nhà quê làm mất thân phận cậu.

Hai cái tay, một u ú trắng trẻo, một đen thui bẩn thỉu.

Hai đôi mắt, một ướt ướt tròn xoe, một nhỏ dài gian trá.

Ánh mắt nhìn nhau, Trương Hiểu Lỗ nhát gan rụt rụt vai, bắt tay nhau, xem như biến chiến tranh thành tơ lụa, thành bạn bè.

Mẹ Lý đứng dậy, đưa:

- Lão Trịnh, này giờ cũng không giới thiệu cho chúng tôi với.

Trịnh Hòa Văn đứng bên cạnh, một người đàn ông bình thường không câu nệ tiểu tiết nhắc tới mối quan hệ này cũng hơi ngượng, mặt đỏ bừng.

- Vội lo cho đứa trẻ... ơ, Thực Phương, đây là Đỗ Huệ Tâm, vợ tôi. Huệ Tâm, đây là Trần Thực Phương, vợ của chiến hữu Lý Cường. Đây là người một nhà, em vừa dọn tới, hãy nâng đi lại nhiều, vợ tôi lạ nước lạ cái, sau này chị giúp đỡ nhiều nhé.

Người xứ này đều biết, Trịnh Hòa Văn và vợ đầu đã ly hôn mấy năm, đàn ông 36 37 tuổi đang là thời điểm tốt, điều kiện lại không tệ, đường đường là cán bộ phân khu hậu cần quân đội, được chia nhà ở để ổn định công tác, vẫn chưa có con, tái giá là chuyện sớm muộn.

Dạo trước người ta đồn rằng ông được giới thiệu quen một cô giáo, quan hệ không tệ, nhưng nhà cô giáo đó ở vùng khác, đã ly dị mang theo một con gái, hai người có thể ở bên nhau hay không rất khó nói.

Nào ngờ Trịnh Hòa Văn lù đù vác cái lu, hôm nay thật sự rước hai mẹ con họ về. Có thể nhìn ra là thật muốn sống cùng nhau.

Phụ nữ ly hôn mang theo con nhỏ quả không dễ dàng.

Sau này là hàng xóm sáng chiều gặp nhau, mẹ Lý là người tính cách nhiệt tình phóng khoáng, nắm tay Đỗ Huệ Tâm, cười nói:

- Hai chị em chúng ta có gì cứ nói, sau này thường tới nhà chơi, hơn nữa, tôi thực sự rất thích bé nhóc này nhà các cô.

Lúc gần đi, mẹ Lý còn bắt Lý Triều Xán nói tạm biệt em gái.

Một tiếng tạm biệt miễn cưỡng, Trương Hiểu Lỗ quay đầu, dùng cái trán sưng đỏ đối diện với cậu rồi lại cúi đầu, con người vội vã xoay tròn, lòng nghĩ, tao ghim mày rồi.

Lý Triều Xán cũng nghĩ, đồ nhà quê, tao ghim mày rồi.

Từ đó, tình bạn giữa hai đứa trẻ đã bắt đầu như vậy, một lần đầu là đầu mười mấy năm.

Lý Triều Xán từ nhỏ đã nuôi mộng anh hùng, luôn muốn làm chuyện đại sự, không biết là do bị phim điện ảnh chiếu bóng ngoài trời ảnh hưởng hay do con trai nhà lính đều có nhiệt huyết dâng trào như vậy, đến nỗi cậu vừa học xong cấp ba liền hưởng ứng lời kêu gọi của quốc gia, nhập ngũ làm lính thủy.

Đi bộ đội sáu năm, không biết thế nào mà thành tích học tập luôn không lên nổi, không thi đậu trường quân đội, được đề cử cũng không thành, giải ngũ trở về được phân đến một đồn công an làm việc, vừa làm được nửa năm.

Con người Lý Triều Xán có tính dễ bị dă kích, sau khi rời khỏi bộ đội, nhất thời không thay đổi được tư tưởng, cũng không quá tình nguyện làm công việc công an, mỗi ngày đều làm việc qua loa lấy lệ, nhưng rất nhanh đã bị đồn trưởng đồn công an tẩy não.

Đồng chí Triều Xán, tuy rằng cơ sở không đầy lòng hăng hái như khi cậu sống trong bộ đội nhưng nó rất phong phú! Chúng ta thâm nhập vào quần chúng, thâm nhập vào nhân dân, bảo vệ bình yên cả vùng, vĩ đại biết mấy!

Lý Triều Xán ngồi xỏm ở cửa suy nghĩ, cũng đứng, ngực nhất thời dâng lên ý thức trách nhiệm tràn trề, từ đó mang theo ước mơ tốt đẹp có thể vì nước tận trung, biểu dương chính nghĩa trong tương lai của phường mà bị quán vào những chuyện lông gà vò tỏi một đi không trở lại.

Lý Triều Xán khéo ăn nói, quan hệ xã giao rất tốt, lần trước Trương Hiểu Lỗ đánh người ta bị đưa vào đồn, may có cậu giúp đỡ.

- Nè, Hiểu Lỗ, cậu biết mấy ngày trước bọn mình làm gì không? Giúp đội hình sự bắt tội phạm truy nã vào nhà cướp của, mình bắt đấy, gã trốn trong con hẻm nhỏ mình quản lý, trăng mờ gió lớn, bọn mình mai phục tới nửa đêm, chờ gã thả lỏng cảnh giác, mình leo hai ba bước lên tường, phá cửa sổ xông vào, một chiêu nhanh như hô đối vồ mồi, trực tiếp bắt gọn!

Lý Triều Xán nói văng nước miếng, hươ tay múa chân, Trương Hiểu Lỗ mặt không cảm xúc.

Nói hồi lâu, cậu cảm thấy vô vị:

- Chị hai à, chị phản ứng giùm em chút chứ.

Trương Hiểu Lỗ vỗ vỗ vai Lý Triều Xán, nói đầy hàm ý:

- Triều Xán, thân là một công an nhỏ ngày ngày hái rau cho bà cụ sửa công tơ điện cho ông cụ, lòng mang chủ nghĩa anh hùng là tốt, nhưng phải chú ý tới

sức khỏe, bảo trọng nhiều vào, đừng có ngày nào cũng chìm trong phim ảnh không thực tế. Minh thật phải đi đây.

Lý Triều Xán hùng hùng hổ hổ:

- Vô vị, con người cậu quá vô vị. Đi đi.

Hiệu Lỗ đeo kính râm vào, lên xe, chiếc TT màu đỏ chạy vụt ra ngoài.

Lý Triều Xán nhìn chằm chằm đuôi xe cô mấy giây rồi ngậm nga hát những câu hùng dũng khí phách về nhà.

“Chúng ta là binh lính công nông

Đội ngũ chúng ta tiến về phía trước

Một tiếng sấm xuân đất trời rung chuyển

Lòng có ánh dương

Đến tiệc trăm gà (3) ra sức diệt giặc ca khúc ca khai hoàn

Kiên quyết yêu cầu lên chiến trường a á a a _____”

(3) Tiệc trăm gà (bách kê yến) là một ngày hội dân gian nhiều nơi ở Trung Quốc, mỗi nhà làm thịt một con gà đặt vào mâm rồi đặt ở quảng trường lớn, cầu quốc thái dân an, mưa thuận gió hòa, mùa màng bội thu, cuộc sống phồn vinh.

Chiếc TT này của Hiệu Lỗ mua đã được hai năm, lúc đó một là vì dễ tiện đi làm, hai là vì phụ nữ trẻ cần thể diện, ở cơ quan không muốn thua kém người ta, sợ mình quá mộc mạc.

Ban đầu mới mua xe thì rất thích thú, lâu dần mới phát hiện xe là một thứ rất phiền phức, một năm phải nộp phí bảo dưỡng, phí đường xá, phí đậu xe, còn tiền phạt nữa, đầu đầu cũng là thịt.

Ra ngoài vội vàng, cô vẫn chưa kịp trang điểm.

Tường Hiệu Lỗ một tay xoay vô lăng, một tay mò son môi trong túi, vừa lái xe vừa nhìn kính chiếu hậu thoa son.

Cô không tập trung lái xe, đường lại hẹp, một chiếc ô tô màu đen từ đầu đường rẽ vào, Tường Hiệu Lỗ không nhìn thấy, chăm chú nhìn vào gương dùng ngón tay lau đi vết son thừa bên môi.

Xe ô tô màu đen bóp còi, cô hoàn hồn, trong lúc căng thẳng đạp chân ga, khoảng cách hai xe giao nhau đã rất gần.

Chủ xe đối diện hiển nhiên cũng giật mình, không ngờ đối diện lại là đồ ngốc không biết thắng xe, bèn vội vàng nhanh tay xoay vô lăng, Tường Hiệu Lỗ cũng nhanh chóng thắng gấp, hai tiếng chói tai vang lên _____

Đầu đâm vào đầu.

Dừng lại.

Sáng sớm ai cũng gấp đi làm lo công việc, ai mà không bức mình, hờn Tường Hiệu Lỗ cũng bay mất, cô vớt kính râm và son môi lại, mau chóng xuống xe. Xuống xe rồi, cô rất tính toán liếc nhìn đầu xe đối phương, hận không thể giơ tay tát mình một bạt tai.

Trong tình huống bình thường, tài xế gặp phải chuyện này không thể không mắng người, cô rốt cuộc có biết lái xe không? Biết bóp còi không? Biết giữ khoảng cách không? Sao lại nhắm mắt nhắm mũi lao vô vậy hả?

Tường Hiệu Lỗ chuẩn bị tốt tâm lý bị mắng, mặt cười mỉa mai, đợi chủ xe xuống sẽ vừa chấp tay vừa khom người:

“Xin lỗi xin lỗi thật sự xin lỗi!”

Nhưng đối phương không nhúc nhích, không hề có động tĩnh.

Điều này khiến Tường Hiệu Lỗ hơi căng thẳng.

Đợi vài giây, người không xuống nhưng cửa sổ xe hạ xuống.

Một cái tay của chủ xe uể oải gác lên vô lăng, vàng trán rần rần, dường như qua đêm ở đâu đó, ánh mắt mệt mỏi rõ ràng.

Kính hơi hạ xuống, người đàn ông ngồi trong xe nhô đầu ra cửa sổ mỉm cười nhìn cô:

- Hiệu Lỗ, lúc này không tập trung à?

Mặt Tường Hiểu Lỗ thoát đỏ lên.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Là Ninh Tiểu Thành.

Tường Hiểu Lỗ chỉ muốn tìm cái lỗ nẻ chui vào, cô đứng ở đó cười không được khóc không xong:

- Anh Tiểu Thành.

Ninh Tiểu Thành nhẹ nhàng nhìn cô, không hề nhắc tới chuyện xe:

- Đi làm không kịp à?

- Dậy muộn quên trang điểm, lúc soi gương không chú ý.

Tường Hiểu Lỗ đứng ngoài xe, lúng túng gỡ gỡ đầu, thăm dò:

- Ồ... anh Tiểu Thành, em đền tiền anh nhé?

Tuy hai người không thân nhưng nói thế nào cũng là hàng xóm láng giềng cách một con phố đã nhiều năm, sao có thể để cô đền tiền.

Ninh Tiểu Thành rất rộng lượng, thật sự không hề bụng:

- Kệ, em đi làm đi.

Tường Hiểu Lỗ càng xấu hổ nhưng thực không có thời gian, cô chấp tay trước ngực làm động tác nịnh nọt, liên tục cảm ơn:

- Hôm nay em họp, đại ân ngày sau sẽ báo.

Tiểu Thành cười với cô, đẩy kính xe lên, rời đi.

Buổi sáng hết chuyện này tới chuyện khác, trong lòng Tường Hiểu Lỗ làm sao cũng không bình tĩnh được, lúc lái xe lơ đãng nhìn mình trong gương, mặt vẫn còn đỏ.

Không biết tại sao, hình như mỗi lần Tường Hiểu Lỗ tình cờ gặp Ninh Tiểu Thành đều không phải là thời cơ tốt, hoặc cô làm chuyện gì đó rất ngốc hoặc rất mất mặt.

Còn nhớ hồi Tường Hiểu Lỗ nghỉ hè năm lớp năm, mẹ dẫn cô và em gái cùng ra công viên trước cửa nhà hóng mát.

Em gái cô là hạt đậu quý giá, ra ngoài nhất định phải dùng xe đẩy, dùng tay bế, mùa hè nóng nực oi bức, Đỗ Huệ Tâm dặn Tường Hiểu Lỗ trông em gái, bà đến công viên mua hai ly đồ uống lạnh.

Tường Hiểu Lỗ mang em gái đến ngồi dưới bóng cây cho mát, lúc cô khom người thắt dây giày thì em gái không thấy đâu nữa.

Cô bị dọa mồ hôi đầy đầu, chạy như điên quanh công viên hai vòng vẫn không tìm thấy. Lúc đó trong lòng Tường Hiểu Lỗ chỉ có một ý nghĩ, tiêu rồi.

Lạc mất em gái còn hơn cả tự cô bị lạc.

Lúc cô đang kinh hoàng sợ hãi chỉ muốn bắt chước phim truyền hình tìm cây thất cổ thì có người ở xa xa gọi:

- Con nhà ai rơi xuống nước nè!!! Mau cứu người!!!

Tường Hiểu Lỗ quay đầu thật mạnh, cạnh mép hồ nhân tạo mới xây trong công viên quả nhiên ục ục ra bọt nước, cái đầu ló ra trong hồ chính là em gái quý báu của cô!

Lúc đó cô không kịp nghĩ nhiều, chạy qua nhảy thẳng xuống hồ, buổi trưa mặt trời chiếu xuống hồ nhân tạo âm áp, nước hồ vừa tanh vừa đắng.

Cô nhảy xuống mới phát hiện mình căn bản không biết bơi, quẫy đạp trong hồ như con ba ba lớn, dùng cả tay chân quơ quào.

Thế là từ một đứa trẻ rơi xuống nước đã biến thành hai đứa.

Thứ tư công viên rất ít người, mấy người đứng xem đều là cụ ông cụ bà đã có tuổi, lực bất tòng tâm, chỉ có thể sốt ruột hô hoán gọi người. Mẹ Tường Hiểu Lỗ xách hai ly nước trở về, thấy cảnh này thì ôm ngực suýt ngất, khóc trời khóc đất cầu người giúp đỡ.

Nói cũng thật trùng hợp, hôm đó bọn trẻ Ninh Tiểu Thành tụ tập sau núi giả trong công viên hút thuốc, đều là đám trẻ nghèo thi xong đại học không có việc gì làm, người nào người nấy nghe tiếng bèn dụi tàn thuốc, tay chân mạnh mẽ như lang như hổ nhảy xuống cứu người.

Thân thủ những viên hồ tướng này rất tốt.

Kỹ năng bơi của họ đều là luyện được từ hồi nhỏ mặc quần tùm ở hồ Bát Nhất, khi đó các hồ tướng còn nhỏ, người lớn trong nhà bận rộn, không rảnh để ý họ, họ rảnh rồi sinh nông nổi, tụ tập thành nhóm đi bơi đã ngoại.

Mấy năm 8x ở Bắc Kinh có rất nhiều cao nhân, thế nào gọi là cao nhân, chính là người đi chơi cũng có thể chơi ra hình ra dạng, các tiểu hồ tướng trần truồng như nhộng đứng bên hồ, có người chỉ bảo chỗ sai cho họ.

Các cháu à, lần đầu đi bơi hả?

Các tiểu hồ tướng đồng loạt gật đầu.

Ở đây không thể so với hồ bơi của các cháu, nước ở đây sâu, lại không có bờ, người cũng hỗn tạp. Muốn xuống nước thì phải biết nhìn.

Các tiểu hồ tướng thành kính hỏi, nhìn thế nào ạ?

Cao nhân chỉ tay vào mặt nước chỉ chỉ đầu người.

Ở đâu nhiều người thì nhảy vào chỗ đó, chỗ ít người thì đừng ham thể hiện.

Bơi sau lưng người ta, phải biết nhìn bọt khí.

Bong bóng lớn, đừng hoảng, đó là người ta đánh rắm. Nếu là một chuỗi bọt khí nhỏ thì mau quay đầu chạy.

Các tiểu hồ tướng càng thêm thành kính, vì sao chạy ạ?

Cao nhân vỗ đầu nhỏ của họ. Người ta ngồi xổm trong nước đi tiểu, cháu không mau chạy, đợi tắm à!

Các tiểu hồ tướng như bừng tỉnh giấc mộng, thì nhau nhảy vào nước.

Dưới cái nắng chói chang, hồ tướng ngày xưa cởi áo ba lỗ, từng người từng người nhảy tòm xuống hồ như sủi cảo, không lâu sau đã tùm cồ được Tường Hiểu Lỗ và em gái lên bờ.

Mẹ cô quỳ bên bờ, lao lên ôm chầm con gái út bị sặc nước, liên tục nói cảm ơn các hồ tướng, một đám con trai choai choai hắt nước trên đầu, rất có cảm giác quang vinh làm Lôi Phong. (1)

(1) Lôi Phong là một chiến sĩ cộng sản trong quân đội Trung Quốc, tên của anh là biểu tượng cho tinh thần vô tư hiến dâng vì cách mạng.

- Không sao ạ, đi mau xem em ấy đi, lật úp lại vỗ lưng mấy cái, nhô ra hai ngum nước là tốt rồi.

Hồ không sâu, chỉ là cô bé khóc dữ quá khiến mẹ Tường Hiểu Lỗ vô cùng đau lòng.

Tường Hiểu Lỗ được người khác vớt lên run cầm cập, tâm trạng sợ hãi vẫn chưa bình phục, mẹ bế em gái, lòng căm hận, quay lại đánh cô một cái.

Không đánh vào mặt mà đánh vào lưng, không biết mẹ dùng sức quá mạnh hay cô bị dọa sợ mà không đứng vững, bước chân lảo đảo ngã nhào về trước, đột nhiên ợ một cái.

Ợ_____

Tiền thể ới ra một ngum nước.

Ninh Tiểu Thành và bọn Trần Hoàng không nhịn được, suýt cười thành tiếng. Phối hợp với biểu cảm ngờ ngợ ngắc ngắc của Tường Hiểu Lỗ, đúng là buồn cười chết đi được.

Cười rồi cười, các hồ tướng lại cảm thấy Tường Hiểu Lỗ có chút đáng thương.

Mẹ cô một tay ôm em gái, một tay chỉ vào cô:

- Bảo mày trông một lát, có chút vậy cũng trông không được, mày còn có thể làm gì hả?

Tướng Hiểu Lỗ cúi đầu, mái tóc dày rối bù dính rong rêu, đôi chân trần, giày đã mất từ lúc nhảy xuống nước, rầu rĩ không lên tiếng.

Những người già xung quanh thì nhau khuyên Đỗ Huệ Tâm:

- Con cái không sao rồi, đừng nói con bé nữa, cô nhóc tội nghiệp cũng bị dọa dữ lắm, mau về nhà đi.

Đám hồ tướng cứu người tự cảm thấy đứng đây có chút lúng túng, liền tự mặc đồ vào, nên làm gì thì làm đó.

Chuyện đã qua nhiều năm, Tướng Hiểu Lỗ quên lâu rồi.

Nhưng hôm nay vừa gặp Ninh Tiểu Thành, cô lại nhớ.

Cô không ngượng vì cái đánh của mẹ khi cô rơi xuống nước, dù sao đánh cũng đánh vào da, cô sớm quen rồi, cô thật sự ngượng, là ánh mắt bọn Ninh Tiểu Thành nhìn cô sau khi vớt cô lên.

Thương hại, chế nhạo, buồn cười.

Hừ!

Tướng Hiểu Lỗ không khỏi thăm mắng mình, không phải thiếu nữ hoài xuân, càng không phải chuyện gì quang vinh, đừng có chiếc xe có gì mà kích động.

Vào thang máy công ty, trong đầu Tướng Hiểu Lỗ còn đang tính toán, quan hệ giữa cô và Ninh Tiểu Thành nói xa không xa, nói gần không gần, tuy đừng xe người quen, người ta rộng lượng không cần đến nhưng sau này chắc chắn phải tìm một cơ hội trả lại. Ừm!

Nghĩ đến cuối cùng, cô còn rất kiên định cho mình một dấu chấm than.

Hiểu Lỗ làm người nghĩa khí, nhiều năm hành tẩu giang hồ, sợ nhất là nợ ân tình người khác.

Tuy cô nghĩ vậy nhưng Ninh Tiểu Thành thực sự cảm thấy chuyện này qua rồi chính là qua rồi.

Dạo này có cổ phiếu mới anh đã để ý rất lâu, hôm qua lúc cổ phiếu đó lên sàn anh đã ngồi theo dõi phiên giao dịch của AMEX (2) cả đêm, vừa mệt mỏi vừa buồn ngủ, chỉ muốn mau mau về nhà đánh một giấc.

(2) AMEX (American Stock Exchange): Sàn giao dịch chứng khoán Mỹ.

Xe quen đường quen lối rẽ vào một cánh cổng lớn được canh phòng nghiêm ngặt nhưng không quá bắt mắt, quẹo trái quẹo phải rồi dừng trước một khu nhà lầu nhỏ.

Nhà cha mẹ Tiểu Thành chiếm diện tích khá lớn trong viện hậu cần của vùng này.

Khu nhà do bộ hậu cần xây đã có lịch sử rất nhiều năm, Tiểu Thành sinh ra và lớn lên ở đây, từng mặc quần yếm đi ăn chực từng nhà trong khu nhà ngang (3) này, cũng từng cùng đám bạn giẫm lên lớp cỏ xanh đá bóng đầy uy phong.

(3) Kiến trúc nhà ngang (đồng tử lâu - 筒子楼) còn gọi là kiến trúc kiểu nhà lính, một hành lang dài nối liền với rất nhiều nhà đơn. Vì hai đầu hành lang thông gió, có dạng như cái ống, nên gọi là “đồng tử lâu” (“đồng tử” nghĩa là ống, nòng).

Bây giờ lớn rồi, cách cánh đó xa rồi, số lần về thăm cha mẹ có thể đếm trên đầu ngón tay. Nhưng nó không hề ảnh hưởng đến tình yêu sâu sắc của đồng chí Tiểu Thành đối với mảnh đất này.

Anh lên lầu lấy chìa khóa mở cửa vào nhà. Không ngoài dự đoán, trong nhà không có ai.

Chỉ có tiếng máy bơm trong bể cá của đồng chí ông Ninh kêu rù rù. Tiểu Thành nhìn nhìn, tiện tay ném chút thức ăn cho cá.

Thức ăn cho cá này là bí chế độc môn của ông Ninh, tép biển tươi nghiền nát trộn với vụn bánh ngọt.

Tiểu Thành cho chúng ăn rất chán nản, anh dùng ngón tay gõ gõ kính, khẽ mắng:

- Tụi bây con mẹ nó ngày nào cũng ăn ngon hơn tao.

Mấy chiếc đuôi cá nhảy vọt ra khỏi nước như thị uy với anh, rất sung sướng. Tiểu Thành hứng thú khoanh tay ngắm một lát rồi ngửa mặt ra sofa, bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, tiếng cửa mở vang lên, mẹ Tiểu Thành đứng ngoài cửa, nhìn thấy anh thì giật mình. Anh mở mắt ra, cũng hơi bất ngờ:

- Sao mẹ về rồi?

Mẹ anh càng bất ngờ hơn:

- Sao con cũng về rồi?

Đặt chìa khóa ở cửa, mẹ anh cúi đầu thay giày:

- Vừa nãy thấy xe con dưới lầu mẹ còn không dám tin, ban ngày ban mặt.

Tiểu Thành ngáp một cái nằm trở lại:

- Buồn ngủ, lười về, tối đây nằm một chút.

- Mẹ bỏ quên điện thoại ở nhà. Hôm qua con lại đi uống rượu với người ta chứ gì, mắt đỏ hết lên kia.

Mẹ anh hiểu rất rõ con mình, tự vào bếp lấy đồ:

- Đã lớn chừng này rồi mà ngày nào cũng để người ta lo lắng. Mẹ thấy xe con dưới lầu bị tróc một lớp sơn chỗ đầu xe, đừng người ta hả?

Tiểu Thành hờ hững trả lời:

- Lúc dừng xe không chú ý, quẹt vào bồn hoa.

- Quẹt? Mẹ thấy không giống, không phải con gây họa gì chứ? Tuyệt đối đừng đụng người ta đấy.

Tiểu Thành ai ôi một tiếng, phiền lắm:

- Mẹ già đúng là thích lo nghĩ. Con đã nói với mẹ là không sao không sao rồi, mẹ mau đi đi.

Mẹ Ninh Tiểu Thành – bà Đoàn Thụy là một nữ cán bộ thâm niên, cấp bậc không thấp, còn hai năm nữa sẽ về hưu, ở bên ngoài rất có uy nghiêm lãnh đạo, tính tình nết nả bá đạo, cái gì cũng tốt, chỉ là hay lo hay nghĩ, thích quản mọi chuyện, năm trước xét nghiệm ra bị u tuyến sữa, làm phẫu thuật, nghỉ ngơi mấy tháng, con người, đặc biệt là loại nữ cường nhân kiểu sự nghiệp như mẹ anh, một khi rời khỏi vị trí công tác, không thể làm việc thì luôn thích suy nghĩ lung tung, nhìn đâu cũng không vừa mắt, chuyện gì cũng muốn chen chân vào.

Ở nhà, cha Tiểu Thành nhường nhịn đủ điều, còn Tiểu Thành nếu có thể tránh giao đầu chính diện sẽ luôn cố sức tránh.

Mẹ anh hình như cũng cảm thấy mình quản nhiều quá, thờ dài, vừa xỏ giày định đi, nghĩ nghĩ lại ngồi trở lại, bày ra tư thế bình thường nói chuyện với người khác ở văn phòng.

- Con trai, mẹ có chuyện muốn nói với con.

Tiểu Thành tưởng bà có chỗ cần tiền, thấy bà biểu hiện nghiêm túc, bèn ngồi thẳng dậy:

- Dạ mẹ nói đi.

- Đạo trước dì Trương của con nói muốn giới thiệu một đối tượng cho con, điều kiện cực kỳ tốt, là học sinh trước đây của dì ấy, làm giáo viên bên Mỹ, trí thức tài cao, còn từng đi học ở nước ngoài...

Tiểu Thành chăm chú thuốc, lơ đãng:

- Mẹ, Tiểu Quân nhà dì Trương bao lớn rồi?

Đoàn Thụy hơi khựng lại:

- Hình như lớn hơn con hai tuổi.

Ninh Tiểu Thành ngoài cười trong không cười, hờ hững, hiển nhiên là không quá để bụng:

- Con trai nhà dì ấy cũng độc thân đấy, sao còn có thời gian rảnh nghĩ tới con chứ.

- Cái thằng này...

Đoàn Thụy rất bất mãn.

Tiểu Thành biết cô gái được nhắc tới kia, trước đây từng yêu đương với Trương Tiểu Quân, chưa tới hai tháng liền mang bầu, Trương Tiểu Quân sợ gánh trách nhiệm, giấu gia đình lừa cô ấy đi hủy thai, sau đó thì đứt liên lạc. Trong giới truyền ra những lời đồn nói bóng nói gió, không mấy ai không biết.

Ninh Tiểu Thành là người không thích nói xấu sau lưng người khác, từ nhỏ ông Ninh đã giáo dục anh, đàn ông đàn ông miệng mồm đừng có kém quá, làm nhảm lắm lời như đàn bà, khiến người khác phiền mà cũng không làm được đại sự.

Mẹ anh không biết nguyên do trong đó, còn rất nhiệt tình, Tiểu Thành cũng không muốn nói, đối phó hai ba câu để bà biết tâm tư anh không để trên mặt này là được.

Mẹ thấy thái độ đó của anh cũng biết anh không thích nghe, bèn đứng dậy rồi đi. Lúc gần đi, miệng bà vẫn cảm râm:

- Hơn ba mươi tuổi đầu... ngày nào cũng ra bên ngoài hóng hớt, con cứ hóng đi, mẹ xem con còn ngắt ra được hoa gì.

Nhìn Tiểu Thành có thể ngắt ra được hoa gì?

Chính anh cũng không biết.

Nhìn lại cuộc đời.

Tiểu Thành năm nay 32 tuổi, con của bộ đội đại viện, vóc dáng cao ráo, tinh thần hoạt bát, làm người trượng nghĩa, xuất thân ngành tài chính, lăn lộn trong ngành nhiều năm cũng xem như có chút đầu óc, chơi mấy nhánh cổ phiếu và quỹ nghiệp dư, có một công ty không ra hồn, tính luôn chính anh thì tổng cộng được mười mấy người, thỉnh thoảng làm chút việc vặt cho người ta, sự nghiệp không lý tưởng.

Chưa lập gia đình, chưa có con, chưa yêu đương bạn gái đang hoang, là một FA trẻ tuổi tài cao, quan hệ xã hội tạm được, có vài anh em tốt, cũng có không ít cô gái yêu thương nhưng nhớ, cuộc sống rất thoải mái, nhưng ngẫm lại lại thấy thiếu thiếu gì đó.

Thiếu gì nhỉ? Thiếu chút lòng hăng hái và nghị lực tích cực lo toan trong cuộc sống.

Kỳ thực nếu nói kỹ thì nửa đời trước của anh cũng xem như phong phú_____

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Nhìn Tiểu Thành rất biết chạy theo trào lưu, khi bạn cùng trang lứa đang tích cực nỗ lực chuẩn bị thi đại học thì anh bị phim ảnh và game tư bản chủ nghĩa đầu độc, một lòng muốn xuất ngoại. Lúc đó vừa qua thế kỷ mới, năm 2000 hot chuyện sang Mỹ du học, anh vừa luyện tiếng Anh vừa tham gia trại huấn luyện, vất vả tròn nửa năm mới nhận được giấy báo trúng tuyển của một trường đại học bên Mỹ.

Khi đó rất ít người cùng tuổi với anh có ý nghĩ xuất ngoại, cha mẹ Tiểu Thành rất lo cho con trai.

Đại học nước ngoài và chế độ chính quy trong nước không giống nhau, chú ý về điểm số, đủ điểm là có thể tốt nghiệp, ở nước ngoài lạ nước lạ cái, Ninh Tiểu Thành từng trải qua những ngày vất vả, thuê phòng, rửa chén, bị kỳ thi, cũng từng bị người nước ngoài chỉ vào mũi mắng.

Mỗi năm được nghỉ về quê, anh cũng từng nghĩ hay là không quay lại nữa. Vất vả lắm mới chịu đựng suốt năm năm, học xong thạc sĩ, cuối cùng vào năm 2006 anh tốt nghiệp, khi tất cả mọi người đều cho rằng thẳng oắt này sẽ ở lại Mỹ kiếm đô la cưới vợ Tây thì Ninh Tiểu Thành lại cuốn gói xách hai va ly trở về.

Đúng là kỳ lạ.

Có người tò mò bả hỏi anh, không có ý tốt:

- Thành, sao mày về? Nước ngoài đâu dễ sống chứ.

Tiểu Thành rít Chienmen (1) bao mềm trong miệng, thờ ra hai ngụm, thuận miệng đáp:

- Không dễ sống, không dễ sống.

(1) Chienmen (大前门): một nhãn hiệu thuốc lá có lịch sử lâu đời ở Trung Quốc.

Người tò mò cười trên nỗi đau người khác bỏ đi, nghĩ thầm, hừ! Bất kể bề ngoài mày uống mực Tây (2) mấy năm, vẫn phải ngoan ngoãn quay về thôi, các anh đây mấy năm qua ở nhà ăn ngon uống say, mạnh hơn mày không biết bao nhiêu lần!

(2) Uống mực Tây: chỉ ra nước ngoài đi học.

Nhìn Tiểu Thành là người thông minh.

Hút xong điếu thuốc kia, Tiểu Thành hơn hai mươi tuổi chậm rãi dụi tàn thuốc, bất kể người ta chờ xem trò hề của anh thế nào, dù sao anh có ý nghĩ của riêng mình.

Trước khi về nhà anh cũng từng cân thận tính toán.

Ở lại nước ngoài, ngày ngày ăn hamburger bít tết, tìm một chức vụ ở ngân hàng hoặc công ty tín thác, sống cuộc sống bình thường của giai cấp trung lưu, sắm một chiếc ô tô Honda hoặc Ford, chủ nhật ra công viên ngồi uống cà phê đọc báo. Theo xu hướng phát triển kinh tế của Mỹ hiện nay, làm không tốt thì ngày nào đó sẽ xảy ra khủng hoảng tài chính, nhóm đầu tiên gục ngã trên chiến trường, chính là những người học tài chính nghiên cứu thể chấp chứng khoán như họ.

Khi đó mặt mày xám xịt trở về, danh tiếng sẽ rất khó nghe.

Nếu bây giờ về, ăn mì zhajiang bánh chiên (3), nghèo cũng một ngày giàu cũng một ngày, bên cạnh đều là các anh chị em nói tiếng Trung Quốc tiếng Bắc Kinh, rảnh rỗi buổi tối ra khu ăn uống (4) làm một bữa, lơ tuơng lai làm ăn ra dáng thì cưới một cô vợ, sinh một thằng nhóc hoặc một con bé kháu khỉnh bụ bẫm, cuộc sống viên mãn.

(3) Những món ăn dân dã truyền thống của TQ.

(4) Khu ăn uống (大排档) là nơi rất phổ biến trong các thành phố lớn nhỏ của TQ, đa số là các quán ăn vật tụ lại với nhau, mở thành một dãy, thường dùng bàn ghế nhựa, lều bạt đơn giản.

Sau khi về, cha mẹ anh tuy trong lòng tiếc nuối nhưng vẫn vô cùng cao hứng. Đặc biệt là đồng chí ông Ninh, tán thưởng vô vai con trai, trịnh trọng ừ một tiếng, mày không phải thứ đồ vong ân bội nghĩa.

Nói nghe xem, về có dự định gì?

Có dự định gì? Đầu tiên là phải tìm một công việc chứ sao.

Tiểu Thành khi đó vừa tốt nghiệp cũng giống như đông đảo nam thanh niên vô công rồi nghề, chỉ có một bụng lý luận tri thức, không biết phát huy tài năng thế nào, anh lại là loại người kiêu ngạo, hỏi mấy chỗ ngân hàng đầu tư và chứng khoán tuyển người, không phải anh chê lương ít thì là chê nhiều người.

Chỗ đặt móng to chút, một cái máy vi tính, một giỏ tài liệu, chai dầu ba bảy vuốt keo bóng lưỡng, mặc âu phục, nói chuyện lai tiếng Anh Trung, gặp ai cũng kêu giám đốc.

Tiểu Thành phiền nhất cái này, anh đâu phải loại người để cho người ta quản.

Nghĩ tới nghĩ lui nhiều ngày, vào một buổi sáng trời trong nắng ấm, Ninh Tiểu Thành vừa uống sữa đậu nành vừa nhìn người đi đường, bỗng nhiên quyết định anh muốn làm một mình.

Trước khi làm một mình, anh dẫn hai hàng xóm cùng nhau trưởng thành, Thẩm Tư Lượng và Võ Dương, ăn một bữa thịt rất long trọng.

Ninh Tiểu Thành không giỏi nấu ăn nhưng rất giỏi nướng thịt.

Lúc nhỏ anh rất nghịch ngợm phá phách, tính lực dồi dào, dễ dãi, người lớn không có nhà, phải làm sao? Vợ vết ít tiền, mấy thằng nhóc đến chỗ phục vụ cộng đồng mua thịt rồi tìm nơi vắng người gom góp mấy nhánh cây nhỏ nhóm lửa, bắt kếp thịt nướng sống hay chín, dù sao ăn cũng ngon hơn xương sườn hầm ở nhà.

Một thau sắt to, sườn bò thái lát chỗ mềm nhất hai bên, hành tây cắt lát, ớt, dầu mè, nước tương, đường trắng, trộn đều ướp kỹ, khay thấm dầu mỡ, chò chảo dầu nóng lên, miếng thịt dán chặt xuống, “xèo” ____

Khói trắng nhạt hòa với mùi thịt, khiến người ta sặc nhưng cũng rất thoải mái.

Võ Dương khịt khịt mũi, bị khói hun nheo mắt:

- Làm một mình?

Ninh Tiểu Thành trở thịt bò, động tác thành thạo:

- Đúng, làm một mình.

- Làm một mình mày có thể làm gì?

Võ Dương xách ra một chai bia, ngón cái ngón trỏ kẹp chặt nắp chai, nhẹ nhàng vặn, nắp chai rơi xuống đất.

- Đầu cơ. (5)

(5) Nguyên văn là (炒期货), tức đứng ra làm trung gian nhập hàng sau đó sang tay cho bên thứ 3 với giá cao hơn để kiếm lời, mặt hàng có thể là sản phẩm hữu hình nào đó, cũng có thể là hợp đồng giao dịch nào đó.

- Đầu cái gì? Cơ thể nào?

Ninh Tiểu Thành gấp một đũa thịt to nhét vào chén Võ Dương, không kiên nhẫn:

- Mau ăn của mày đi.

Võ Dương to con chất phác, ừng ực uống bia giải khát, quệt miệng:

- Mặc kệ, mày muốn làm gì làm đi. Tiền thì tao không thiếu nhưng nhiều thì tao không có, mày biết mà, một tháng tao chỉ...

- Tao có tiền.

Ninh Tiểu Thành biết hai người này học trường quân đội căn bản không có tiền gì, anh cũng chưa từng có ý gì với họ.

Anh xoay qua hỏi người còn lại:

- Tư Lượng, mày nói xem?

Người trẻ tuổi đối diện Võ Dương mặc áo sơ mi màu xanh nhạt hơi rộng, đóng thùng, ống tay áo xắn tới khuỷu tay, cũng bị sặc nheo mắt.

Anh đem số thịt còn lại trải lên chảo nóng đầu vào đáy, đặt khay xuống, sau đó nhìn Tiểu Thành. Đối diện vài giây.

Ánh mắt giảo hoạt.

- Mày muốn làm, thì làm thôi. Dù sao, hai tụi tao luôn bên mày.

Dáng vẻ hết như hồi nhỏ làm chuyện xấu.

.....

Sau đó, Tiểu Thành thật sự bắt đầu làm nghề đầu cơ. Việc anh đã quyết định thì bất kể hoang đường cỡ nào, vô căn cứ cỡ nào, anh phải thử mới thôi. Người như vậy, tương lai có thể trở thành một tay chơi lớn.

Khi mới vào nghề, anh chơi đầu cơ hàng hóa, đầu tư khoai tây và bắp, anh thực sự rất dễ tâm, ngày ngày đi sớm về trễ. Trời chưa sáng anh đã chạy đến chợ nông sản cách nhà mấy chục cây số ngồi xem nông dân mua bán hàng.

Vì dễ rút ngắn quan hệ, anh kiếm một cái mũ rom, xắn ống quần lên, đi đôi giày vải. Anh hỏi giá khoai tây nhà này, chuyện phiếm với ông chủ nhà kia.

- Khoai tây bán thế nào?

- Năm nay thu hoạch không tốt à?

- Ông nhập hàng ở đâu vậy?

Chỉ trong bảy tám tháng, đồng chí Ninh Tiểu Thành đã phát đạt, một vạn đô la Mỹ trước kia mạnh tay quăng vào đã tăng gấp mấy lần. Rất nỏ mày nỏ mặt.

Anh không có tính kiên trì lâu dài, kiếm được tiền, người có chút nhẹ nhàng, chơi đầu cơ đủ rồi, khi đó sang năm chính là năm Olympic Bắc Kinh, Tiểu Thành lại bắt đầu suy nghĩ đến ngoại hối.

Dùng lời của cha anh mà nói là cái thằng này không thiết thực, rất ương ngạnh, sớm muộn cũng có ngày lọt mương.

Kết quả thật ứng với câu nói kia của ông Ninh, chút tiền trong tay Tiểu Thành lỗ to. Chẳng những tổn thất số tiền đó mà còn nợ tiền bên ngoài nữa.

Tiểu Thành sầu lo, không sầu cái gì chỉ sầu tiền nợ người ta thôi. Khoảng thời gian ấy anh vô công rồi nghề, du thủ du thực, ngủ một giấc tới mặt trời lên cao, trưa ngủ dậy đi đến quốc lộ sầm uất cách cửa nhà hơn mấy cây số, ngồi xôm trên bậc thềm nhìn xe cộ qua lại, bứt cò ngăn người.

Thình thoảng trên đất chất đồng mảy tàn thuốc.

Thẩm Tư Lượng và Võ Dương được nghỉ trở về, xa xa nhìn bóng lưng Tiểu Thành.

- Tiểu Thành như vậy, tao lo quá.

- Mày nói liệu nó có nghĩ không thông, đi đâu đó nhảy xuống không?

- Chút tiền này, không tới nổi.

- Chút tiền này??? Không phải chuyện đơn giản vậy đâu, tao thấy nó lúc này héo quá.

- Làm sao đây?

Đúng vậy, làm sao đây?

Anh em gặp nạn, không lý nào không giúp, nhưng nếu bảo hai người họ đi lấp khoảng nợ này thì bản lĩnh đó quả thực Thẩm Tư Lượng và Võ Dương không có, nhưng hai người họ tin rằng Tiểu Thành có.

Đầu óc thẳng đó linh hoạt như vậy, chắc chắn có. Chỉ là xem nó muốn hay không thôi.

Không được mấy ngày, Võ Dương và Thẩm Tư Lượng không hẹn mà cùng đem sổ tiết kiệm đi tìm Tiểu Thành.

Ninh Tiểu Thành mở ra xem, hai tay giờ lên cao, đầu ngả về sau thoải mái:

- Hai đứa bây lẹ thật, ở đâu ra nhiều tiền như vậy?

Hai tay Thẩm Tư Lượng rút vô túi quần, rất tiêu sái:

- Quần nhiều làm gì, trước tiên lo lấp nợ đã, chừng nào có chừng đó trả tao.

Ninh Tiểu Thành cười lạnh:

- Một năm trong túi này bao nhiêu tiền tao còn rõ hơn mày, mày không có đi làm, cả nhà đều dựa vào cha mày, em trai mày vừa ra nước ngoài du học, mày không nói tiền này ở đâu ra, tao chắc chắn không xài.

Thẩm Tư Lượng cúi đầu:

- Tao bán xe, gom cho mày ít tiền trợ cấp.

Ninh Tiểu Thành lật qua lật lại hai cuốn sổ tiết kiệm xem, nheo mắt nhìn mặt trời:

- Võ Dương vay của chiến hữu cho tao nhiều như vậy, mày lại làm thế này, là cố tình muốn tao chết à.

Chiếc xe kia trong nhà Thẩm Tư Lượng mới mua không được bao lâu, cha Tư Lượng tích góp tiền muốn để sau này anh tốt nghiệp đi làm sẽ lái, Tư Lượng không có mẹ, trong nhà do cha làm chủ, cha anh sau khi biết suýt tức chết.

Thẩm Tư Lượng không đề ý:

- Tao bán cũng bán rồi, đâu chuộc được. Mày trả khoản nợ này cái đã, nợ người ngoài và nợ tại tao không giống nhau. Bộ tưởng ai cũng cho không mày à?

Ninh Tiểu Thành nắm chặt tiền trong tay, lòng áy náy, âm thầm thề rằng, đợi sau này góc đầu lên được, anh sẽ trả hết những thứ này.

Sau đó Tiểu Thành trả hết nợ, bắt đầu bắt tay tìm việc làm.

Con người nếu cả đời chưa từng làm chuyện mình không muốn làm, không chịu chút giầy vò thì vĩnh viễn cũng không thể trưởng thành. Nợ ở bên ngoài sao cũng được nhưng bây giờ thì khác, thứ anh nợ người ta là trách nhiệm.

Ngày Ninh Tiểu Thành đi phỏng vấn làm quản lý, lúc anh buồn bực xếp hàng ở cửa thì gặp được quý nhân đầu tiên trong đời, Hà Biện Sinh.

Một phú thương Hongkong, xí nghiệp gia tộc, làm nghề về bánh quy.

Anh ra cổng công ty tài chính, Hà Biện Sinh xách cặp công văn, toàn thân âu phục lịch sự, cà vạt nói lỏng, vừa quay đầu thì thấy Ninh Tiểu Thành hút thuốc ở cổng, bèn đi tới, dùng tiếng phổ thông không quá chuẩn nói chuyện với anh.

- Người anh em, xin cậu một điếu nhé?

Tiểu Thành nhìn ông một lát, lấy gói thuốc lá trong túi ra, người đàn ông gây lịch sự nói cảm ơn, Tiểu Thành lại rất phối hợp đưa bật lửa.

Hà Biện Sinh run rẩy châm thuốc, rít một hơi, ho dữ dội.

Tiểu Thành cười:

- Anh có chuyện rầu lắm hả?

Người đàn ông ngượng ngùng:

- Chịu thôi, kinh doanh khó khăn mà.

Một liều thuốc, mấy phút đồng hồ, cuộc chuyện trò ngắn ngủi đã bắt đầu quen thuộc.

Hà Bệh Sinh năm nay 52 tuổi, người Hongkong, xí nghiệp gia tộc, nhiều đời làm về bánh ngọt, đến đời cha ông là kinh doanh to nhất, hầu như độc quyền thị trường thực phẩm xuất khẩu, ông cụ năm nay ngoài 80, rất có uy vọng ở Hongkong, bỗng dưng mắc bệnh cấp tính, mắt thấy sắp không cầm cự nổi, anh em chú bác trong nhà nội chiến, đòi phân chia gia sản, ông cụ biết nhìn xa trông rộng, ở trên giường bệnh đã ủy thác cho đứa con trai thứ hai mang một phần vốn công ty đến đại lục khởi nghiệp từ đầu, dù không đủ sức xoay chuyển thì tương lai cũng xem như để lại một phần gia nghiệp.

Hà Bệh Sinh là văn nhân, căn bản không biết kinh doanh, nhận nhiệm vụ lúc nguy nan, kiên trì đến Bắc Kinh, đâu đâu cũng là trắc trở.

Thương hiệu Nguyên Thăng mới thành lập không hề có tiếng tăm ở đại lục, trước sau lỗ vốn, công ty điện tử trong nước do trước đây ông cụ muốn mở rộng xí nghiệp đã dùng tên Nguyên Thăng làm cam kết cùng cận kề bờ vực phá sản, ngân hàng đã đóng băng tiền vốn cam kết khiến Hà Bệh Sinh hết đường xoay sở.

Ông muốn tìm một giám đốc chuyên ngành đến giúp ông lo liệu, kỳ hạn ngân hàng thu hồi vốn thế chấp sắp đến mà ông vẫn vô kế khả thi.

Tiểu Thành nghe, đây đâu phải muốn thu hồi vốn thế chấp, rõ ràng là ngân hàng lấy số tiền này làm cơ muốn nuốt thêm một khoản cho vay.

Hà Bệh Sinh không hiểu tâm địa gian xảo của các chủ ngân hàng trong nước, cũng không hiểu những chính sách kinh tế này, một ông già nhọt nhẹo khiến người ta nhìn có chút không đành lòng, Tiểu Thành nghĩ dù sao cũng là nhân rồi, bèn góp ý cho ông.

- Ông đem giấy phép doanh nghiệp và chứng minh tài sản của công ty hiện tại đến ngân hàng bàn khoản cho vay, bảo họ đem nguyên vốn thế chấp trước kia cho ông vay, mỗi tháng ông sẽ trả lãi cho họ.

Như vậy, có vốn quay vòng lại không phải đối mặt với thanh toán phá sản, cùng lắm là góp thêm ít lãi.

Hà Bệh Sinh nghe, tức thì cảm thấy Tiểu Thành có tài năng. Ít nhất là đầu óc rất nhanh nhạy.

Người ở quầy gọi số thứ tự phỏng vấn của Tiểu Thành, anh vẫy tay, nói với Hà Bệh Sinh:

- Trò chuyện với anh đến đây thôi, bên trong gọi tôi rồi, tôi vào đây.

- Người anh em!

Tiểu Thành quay đầu:

- Còn làm gì nữa? Đã góp ý cho anh rồi mà!

Hà Bệh Sinh 52 tuổi khắp trán đều là mồ hôi, được ăn cả ngã về không, quyết định liều thử lần cuối:

- Cậu giúp tôi đi! Người Hongkong bọn tôi rất chú ý đến chữ duyên.

Ông vội vàng hứa hẹn:

- Tôi giúp tôi, có tiền mọi người cùng nhau hưởng, lỗ sạch thì tôi dọn đồ về Hongkong, không ảnh hưởng lẫn nhau.

Nhìn Tiểu Thành dừng lại, quay đầu nhìn những người đứng chung quanh, rồi lại nhìn người đàn ông Hongkong trước mặt mới quen được mười mấy phút.

Bỗng dưng cảm thấy đây là một cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Mấy năm bên ba với Hà Bệh Sinh, Tiểu Thành giúp ông bày mưu tính kế, kiếm được rất nhiều tiền, cũng là quãng thời gian tiếng tăm anh nổi nhất.

Chuyên ngành của anh là đầu tư cổ phiếu, cộng thêm trước đó anh từng làm đầu cơ nên rất rõ một số chính sách cứng nhắc, rất biết nhắm vào chỗ yếu.

Nói trắng ra, là đầu cơ lợi dụng.

Năm đầu tiên, Nguyên Thăng đóng cửa ba chi nhánh ở Bắc Kinh, dùng 12 triệu tiền vay độc lập từ ngân hàng cứu sống công ty điện tử Nguyên Thăng,

bán lại sản phẩm cho trung tâm gia công sản phẩm điện tử của Quảng Châu Thâm Quyến.

Quảng thời gian đó Ninh Tiểu Thành rất vất vả, thường chạy tới chạy lui giữa Quảng Châu và Bắc Kinh, một là nhân lúc còn trẻ anh muốn kiếm thêm nhiều tiền chút, hai là anh kính trọng Hà Biện Sinh.

Cuối năm năm ấy, vất vả được đền đáp, Tiểu Thành nhận được lương năm dày cộm. Anh như một tán tài đồng tử (1) đem hết tiền cho cha mẹ, anh em và cô gái năm đó anh yêu.

(1) Tán tài đồng tử (thiện tài đồng tử): người xuất hiện trong các câu chuyện dân gian, được miêu tả cùng Long Nữ như một tiểu đồng hầu cận bên Quan Thế Âm Bồ Tát. Về sau thường dùng chỉ một người tiêu tiền hoang phí, tâu tán hết tài sản.

Cuộc sống quả là vừa sung sướng vừa thỏa mãn.

Sau hai năm, anh bắt đầu lợi dụng vốn hiện có tiến hành thu mua số lượng lớn ở Thâm Quyến, Hà Biện Sinh lúc mình trở thành người nắm giữ cổ phần lớn thứ hai và chủ tịch (2) của hai công ty điện tử trên thị trường, mở liên tục mấy biển hiệu Nguyên Thăng trên phố thương mại Bắc Kinh.

(2) Executive director

Tâm nguyện ban đầu của Hà Biện Sinh cuối cùng đã đạt thành, Tiểu Thành có chút mệt mỏi.

Loại cảm giác đó giống như công thành danh toại, ải khó nhất trong game đã vượt qua thì không muốn chơi nữa.

Đồng thời mấy công ty săn đầu người (3) cũng nhắm vào Ninh Tiểu Thành, nhìn chuẩn thế cuộc, dùng số tiền lớn mời anh về làm giám đốc đầu tư. Ai cũng biết thương nhân Hongkong Hà Biện Sinh rất bình thường, người chân chính lợi hại chính là cậu thanh niên không biết từ đâu ra bên cạnh ông ta.

(3) Công ty săn đầu người (headhunters hoặc executive recruiters): là những công ty chuyên giúp tìm những ứng viên tài năng vào các vị trí cấp cao khó tìm người như trưởng phòng, giám đốc,... khi công ty tuyển dụng không tìm được ứng viên thích hợp hoặc không muốn tiết lộ công khai vị trí cần tuyển hoặc không muốn phí nhiều thời gian để tuyển...

Tiểu Thành rất có tâm nhãn, suy xét nhiều ngày, tuy chưa nghĩ ra mình nên đi đâu nhưng quả thực anh muốn rời khỏi Hà Biện Sinh.

Hà Biện Sinh kinh doanh hai năm qua, đầu óc được bồi dưỡng không tệ, huống hồ ông có chỗ thông minh của ông, chỉ dựa vào thu nhập thị trường chứng khoán thì nuôi sống mấy cửa hàng bánh ngọt nhà ông không thành vấn đề.

Một người nếu muốn đi, biểu hiện của anh ta vô cùng rõ ràng.

Tiểu Thành bắt đầu xuất quỷ nhập thần, không còn đi làm đúng giờ nữa.

Vào một buổi sáng bình thường, Hà Biện Sinh gọi anh vào văn phòng, chủ động đưa ra hai bản thỏa thuận chuyển nhượng đã được luật sư công chứng. Một bản là toàn quyền chuyển nhượng một nửa cổ phần đứng tên ông cho Ninh Tiểu Thành, nửa còn lại là chuyển nhượng cho vợ ông.

Ninh Tiểu Thành lúc đó mới biết, Hà Biện Sinh bị ung thư phổi thời kỳ cuối.

Một bệnh nhân ban đầu ở Hongkong đã được chẩn đoán chính xác là bị ung thư mà có thể kiên trì đến bây giờ đã là cực hạn.

Điều này với Ninh Tiểu Thành mà nói là một đả kích hết sức nặng nề, bất luận về tình nghĩa hay là về đạo đức.

Mấy ngày cuối cùng Hà Biện Sinh ở bệnh viện vẫn khuyên anh:

- Cậu có thể giúp tôi phát triển thương hiệu Nguyên Thăng, tôi rất cảm kích. Tâm nguyện đã hoàn thành, cũng xem như không phụ linh hồn cha tôi trên trời.

Trước đây anh luôn hình dung ông là một ông già nhợt nhợt, bây giờ Hà Biện Sinh nằm trên giường bệnh, không lần sờ là rất khó tìm người.

Ngày ngày lo xử lý công việc, anh chưa từng phát hiện ông đã gầy đến vậy.

Tiểu Thành rất đau khổ.

- Tôi sớm biết cậu sẽ có ngày này, cho nên sau khi cậu để tôi ngồi vào ghế chủ tịch, tôi liền ủy thác luật sư chuyển nhượng những cổ phần này cho cậu, nếu không có cậu, tôi cũng không có ngày hôm nay, tôi biết cậu không tham lam, hai năm nay cậu theo tôi chịu uất ức rồi, thanh niên muốn ra ngoài xông xáo là không sai. Nhưng cậu nhất định phải nhớ, đàn ông chịu khổ không sao, đừng quá nóng nảy nhưng nhất định phải tốt với người nhà, với vợ. Tiền mất đi sẽ kiếm lại được, cậu cũng biết tôi không có con, đôi lúc nhìn cậu, tôi lại xem cậu như con mình vậy. Nửa cổ phần kia xin cậu cho vợ tôi, một mình cô ấy ở Hongkong, không có tôi, rất tội nghiệp.

...

- Muốn sự nhờ cậu _____

Nói xong những lời này, đêm đó, người vừa là cha vừa là anh vừa là thầy vừa là bạn của Ninh Tiểu Thành qua đời.

Sau khi Hà Biện Sinh mất, Tiểu Thành giúp ông xử lý mấy chuyện hậu sự, đem quyền kinh doanh và cổ phần của thương hiệu Nguyên Thăng ở Bắc Kinh chuyển cho vợ ông ở Hongkong, sau đó anh liền không có tin tức nữa.

Anh quả thực đã sa sút một trận.

Quảng thời gian đó anh từ chối rất nhiều lời mời của công ty sản đầu người, bắt đầu làm nghề cũ của mình, chơi cờ phiêu.

Chơi cho lớn, chơi cho điên, rất có khuynh hướng táng gia bại sản, lỗ rồi lời, anh càng khát vọng bị kích thích về tinh thần. Lúc anh tiền đồ rộng mở, hô mưa gọi gió thì vừa lớn lối vừa kiêu ngạo. Giờ thì cả ngày anh không ở nhà, chui vào trong chỗ vung tiền (4) nào đó đùa vui âm ỉ.

(4) Chỗ vung tiền (销金窟): chỗ tốn số tiền lớn, thường dùng để chỉ những nơi gái gú, sòng bạc xa hoa đồi trụy.

Người bên cạnh Tiểu Thành đều lén lút nói nhau, cậu ta mà còn tiếp tục như thế nữa, sớm muộn gì cũng phế. Nói chưa tới hai ngày thì thị trường chứng khoán giảm mạnh suốt một tháng, núi sông điêu tàn, cảnh tượng điêu hiu.

Ninh Tiểu Thành tựa như mai danh ẩn tích không còn tin tức gì nữa.

Cuối cùng vẫn là Thẩm Tư Lượng đào anh lên.

Lúc đó anh trốn ở nơi gió trắng đầy điểm tình xuân sắc, tự nhốt mình trong phòng ba ngày hai đêm, nằm nhếch nhác trong sofa, người nồng nặc mùi rượu.

Thẩm Tư Lượng đá cửa đi vào, nói cổ áo, cúi đầu nhịn mấy giây, xách thùng nước đá ướp rượu vang gọi lên đầu anh, nước đá chảy dọc theo mặt anh, chui vào trong ngực áo phanh rộng, làm kinh hải mỹ nhân mặt đỏ bừng trong lòng anh.

Tiện tay vứt cái xô nhỏ inox, ầm ầm ầm _____

Ninh Tiểu Thành mơ mơ màng màng mở mắt ra:

- Ai đó* _____

Thẩm Tư Lượng đứng trước mặt anh, mím chặt môi, không nói một lời, Tiểu Thành chợt suy sụp.

Ai cũng biết, anh đang trả ân tình cho Hà Biện Sinh, hành hạ như thế là do hạn chính mình.

Nhưng người mất đã mất rồi, nên hiểu chuyện thôi.

Hai anh em ngồi đối diện nhau, một trên sofa một trên đất. Ninh Tiểu Thành cúi đầu, cuối cùng lộ vẻ nản lòng nhụt chí:

- Tư Lượng, lỗ rồi, lỗ hết rồi.

Thẩm Tư Lượng nhìn anh từ đầu tới cuối, thần sắc thản nhiên:

- Lỗ thì lỗ, thảm nữa thì có thể thảm tới mức nào? Ra đường xin ăn?

Thẩm Tư Lượng không hiểu những cong cong queo queo giữa họ, chỉ cảm thấy con người còn sống, vô tư thẳng thắn mà sống là mạnh hơn tất cả.

Thẩm Tư Lượng mắng anh, mày con mẹ nó là cái thứ quái đản lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, không ốm mà rên.

Có lẽ lời này cuối cùng đã mắng tỉnh Ninh Tiểu Thành.

Tiểu Thành rút cuộc trưởng thành.

Bắt đầu từ một thanh niên đặc ý lòng đầy hoài bão, bất tri bất giác, anh đã thành đáng về người ở nơi cao lạnh lẽo như bây giờ.

Giấc ngủ này Tiểu Thành ngủ rất dài, chân vắt lên bàn trà, ôm lấy vai, mặt trời từ buổi sáng chiếu tới trưa, lại từ trưa chiếu tới chiều.

Tiểu Thành mơ màng mơ thấy mình hồi nhỏ, khi đó họ cùng đi trượt băng, lén dùng lưới trượt (5) dúi một lỗ thùng, tay và chân đều lạnh tê rần mà vẫn dúi chi vì muốn thấy thẳng ba Mã lòng dạ hiểm độc con trai ông chủ ngã sấp mặt, mắt thấy thẳng ba Mã càng lúc càng gần, ở trong mơ anh cũng có thể cười, sau đó Tiểu Thành đột nhiên tỉnh lại.

(5) Lưới trượt: lưới gắn ở đế giày trượt băng

Căn phòng im ắng, từ đầu đến cuối anh vẫn duy trì tư thế nằm trên sofa.

Liếc đồng hồ, là năm giờ chiều.

Tiểu Thành ngáp một cái, uể oải ngồi dậy, vùi mặt xoa vào lòng bàn tay.

Năm giờ rưỡi có một bữa tiệc, một người bạn quan hệ với anh không tệ làm trung gian giới thiệu, đối phương là giám đốc cấp cao (6) của một công ty tín thác. Anh vốn không muốn đi nhưng buổi chiều bên kia nhấn liền hai tin xác nhận với anh, mặt mũi bạn bè không tiện phủ, Tiểu Thành tình nguyện trên sofa, dậy rửa mặt, thay đồ.

(6) Senior manager

Nhìn Tiểu Thành không nhiều bạn, thay vì nói không nhiều thì đúng hơn là anh kén chọn, số người vừa mắt rất ít. Người không biết anh sẽ thấy anh chảnh chọe, làm cao, chuyện như vậy có rất nhiều, nhưng nếu thật sự tiếp xúc qua lại với anh mới phát hiện con người anh rất dễ ở chung.

Xưa nay anh luôn rất dễ tâm tới bạn bè.

Chỗ hẹn là một quán hải sản không lớn nhưng rất nổi tiếng, xe Tiểu Thành đi vào liền có người ở cửa nghênh đón. Người quen giới thiệu, bắt tay xem như quen biết.

Rồi cùng đi về phía vị trí đã đặt trước.

Trong sảnh có cả một bức tường là hồ cá, nuôi đủ loại sinh vật biển kỳ lạ cho người ta tham quan. Có một cô bé được mẹ ẵm cất tiếng nói non nớt:

- Mẹ ơi, mẹ xem nàng tiên cá kia _____

Tiểu Thành rất thích trẻ con, vô tình nhìn theo hướng cô bé chỉ.

Nhà hàng có đủ chiêu trò thu hút sự chú ý của người khác.

Trên vách tường giữa sảnh khảm một bể cá thủy tinh hoàn toàn trong suốt dài khoảng hai ba mét, bên trong có một cô gái động tác uyển chuyển mặc đuôi cá và bikini đeo ống thờ bơi lội, thỉnh thoảng sẽ dán vào mặt kính, uốn éo vòng eo mềm mại, vẫy vẫy tay với bên ngoài.

Người xem trò vui ngoại trừ trẻ con, toàn bộ đều là đàn ông với những cái nhìn đầy tham lam.

Hứng thú chơi xấu bao nhiêu năm trước còn sót lại quay trở về. Tiểu Thành cong khóe môi trào phúng, vừa định đi thì khựng lại.

Nàng tiên cá kia _____

Người bạn phía sau khó hiểu giục anh:

- Tiểu Thành, đi chứ?

Miệng nàng tiên cá ngậm một ống thờ rất dài, đang cười chào cô bé, không ngừng thờ ra bọt khí.

Ánh mắt Ninh Tiểu Thành sắc bén nhìn chăm chăm bể cá không chút e dè.

Hiển nhiên người cá bên trong cũng chú ý tới anh, nụ cười vui vẻ biến thành hoảng hốt lo sợ, đột nhiên bơi mạnh về phía sau.

Cô bé còn đang bắt mắt lắm lắm:

- Mẹ ơi mẹ ơi, đi rồi _____

Giám đốc nhà hàng đứng một bên trong sảnh, Ninh Tiểu Thành vẫy tay:

- Anh qua đây.

Giám đốc đưa đón khách, đi với Bụt mặc áo cà sa, anh ta biết Ninh Tiểu Thành, tưởng anh muốn gọi món, bèn tươi cười bước nhanh qua:

- Có chuyện gì anh cứ dặn.

Tiểu Thành chỉ vào bể cá, nói đơn giản rõ ràng:

- Bắt con cá đó ra cho tôi.

Lời vừa ra khỏi miệng, mọi người đều choáng váng.

Mấy người vừa làm quen anh đưa mắt nhìn nhau, trao đổi trong im lặng, không ai dám lên tiếng.

Giám đốc mơ hồ không hiểu, chỉ có thể tươi cười, thử chu toàn:

- Anh đừng đùa. Nếu anh không thích xem, lát nữa tôi sẽ đuổi cô ấy, bây giờ đang là lúc khách vào bàn, không lý nào lại bắt ra...

Ninh Tiểu Thành cười vô hại, tựa như tán gẫu cùng người quen:

- Ai đùa với anh? Anh bắt hay không bắt đây?

Giám đốc thấy anh không giống như đang đùa thì cũng khó xử.

Ninh Tiểu Thành mím môi, nhìn quanh phòng lớn một vòng, đột nhiên vớ lấy cái ghế tựa bước qua.

“Rầm” một tiếng vang lên!

Những người định đi vào đều hét chói tai chạy đi, cách chỗ này thật xa.

- Tiểu Thành!!!

Đây là tiếng gầm quan tâm của bạn bè phía sau.

- Ôi!!!

Đây là tiếng kêu đau xót lo lắng của giám đốc nhà hàng.

Cả đám người tiến lên kéo anh.

Bốn năm người đàn ông to lớn không kéo nổi một thằng điên 1m88!

Ninh Tiểu Thành tựa như cái bể cá ấy có thù oán gì với anh vậy, không đập hư nó thì không bỏ qua. Thoáng chốc, người xem nhìn mà phát hoảng.

Xa xa, Thường Giai dùng tay ôm Tường Hiểu Lỗ trong không khí, miệng khẽ mắng:

- Thiệt là con mẹ nó điên rồi. Ăn một bữa cơm cũng có thể gặp chuyện xúi quẩy này, đi đi đi, đổi tiệm khác.

Thường Giai vừa từ nước ngoài tập huấn trở về, nói là sẽ mời Tường Hiểu Lỗ cùng ăn một bữa, nào ngờ vừa vào thì gặp phải chuyện này.

Người như các cô bị dọa sợ cũng chỉ giận mà không dám nói, thời đại này chỉ sợ mấy kẻ uống nhiều liều mạng.

Thường Giai nắm tay Hiểu Lỗ kéo cô ra ngoài.

Tường Hiểu Lỗ vẫn lưu luyến quay đầu nhìn. Nhìn ngẩn ngơ, nhìn thần thờ, nhìn ngây dại.

Cô bị Thường Giai kéo, nhìn nhiệt huyết dâng trào, sóng lòng mãnh liệt.

Tình cảnh oanh liệt này khiến Tường Hiểu Lỗ bỗng dưng muốn khóc.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Gió đêm chợt lạnh.

Tóc Kiều Hinh nhỏ nước, trên người quần một chiếc áo khoác không tương thích với vóc dáng, cô cúi đầu, rõ ràng hơi run rẩy.

Ninh Tiểu Thành đứng đối diện cô, dựa vào bồn hoa phía sau cao bằng nửa người, hồi lâu anh mới cất giọng trầm thấp hỏi:

- Về hồi nào?

Kiều Hinh cắn môi:

- Năm ngoái.

Tiểu Thành gật đầu, hỏi bình thường:

- Nghĩ sao mà làm cái này?

Nghĩ sao mà làm cái này.

Khi đó anh cũng hỏi như vậy.

Cô trả lời thế nào? Năm đó Kiều Hinh là một sinh viên vừa lên đại học, nghèo khó, không tự tin, cúi đầu. Y hệt bây giờ.

Hoặc là nói, khi nhìn anh cô sẽ cúi đầu.

- Chồng em được điều đến Bắc Kinh làm việc, chia nhà phúc lợi, tiền tháng quá nhiều, buổi tối tan ca em đến đây làm, có thể giúp chút đỉnh.

- Bây giờ làm gì?

- Giáo viên mỹ thuật cho một trường tiểu học dân lập.

Tiểu Thành hỏi:

- Tính thế nào?

Kiều Hinh khựng lại, quẫn bách:

- Một tháng...

- Anh nói nơi này.

Tiểu Thành ngắt lời cô:

- Biểu diễn ở nơi này, tính thế nào?

- Một tiếng 800, làm ngắn hạn, 20 ngày.

- Em tới được bao lâu rồi?

Kiều Hinh ngập ngừng:

- Hôm nay là ngày cuối cùng.

Tiểu Thành cười nhạt, không biết nên nói gì cho phải, nói là duyên phận, cô đi nhiều năm như vậy, anh đã quên lâu rồi. Nói là vô duyên, hôm nay anh lại tình cờ gặp cô.

- Năm đó... sao đi vậy?

Hỏi xong câu này, Ninh Tiểu Thành cảm thấy mình có chút lấm lòi, hơi mất mặt. Dù anh đã cố gắng hỏi câu này một cách hờ hững, ung dung bình thản.

Trầm mặc hồi lâu.

Cuối cùng Kiều Hinh ngẩng đầu nhìn anh:

- Đó là hai chuyện khác nhau.

Kiều Hinh lấy dừng khí nói:

- Hai ta không thích hợp. Giống như ngày hôm nay, anh và bạn cùng đến ăn cơm, còn em ở bên trong biểu diễn, đó chỉ là cách sống và thủ đoạn mưu sinh khác nhau giữa hai ta mà thôi. Dù em có thể ngồi cùng các anh thì em cũng sẽ cảm thấy không thoải mái, không thiết thực.

Ninh Tiểu Thành hít sâu một hơi, đứng thẳng, lấy điều thuốc trong túi ra ngậm vào miệng, bật lửa:

- Biết rồi. Em đi đi.

Kiều Hinh nhất thời sững sờ, không nghe rõ:

- Cái gì?

Tiểu Thành hút mạnh một hơi, mở mắt nhìn nơi khác:

- Em đi đi. Nên làm gì thì làm, xem như hôm nay hai ta chưa từng gặp nhau.

Dường như Kiều Hinh không ngờ anh sẽ làm vậy, kinh ngạc, cảm kích, sau đó là thoải mái.

- Vậy em đi trước đây.

Tiểu Thành gật đầu.

Kiều Hinh đi được hai bước, lại quay đầu, vô cùng chân thành:

- Anh Tiểu Thành.

...

- Năm đó em rất biết ơn anh. Thật sự, biết ơn anh cả đời.

Tiểu Thành rũ mi mắt nhìn xuống đất, miễn cưỡng kéo khóe môi:

- Đừng hận anh là được.

Dường như nhắc tới một câu chuyện cũ mà cả hai đều không muốn nhắc, cô há miệng nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn im lặng, lặng lẽ rời đi.

Vốn tưởng rằng bị Ninh Tiểu Thành quây như thế thì không lấy được tiền lương nữa, nhưng lúc Kiêu Hinh rời đi, ba người đàn ông tới cùng Ninh Tiểu Thành ở ngoài cổng hiểu rõ chuyện bèn tán gẫu với ông chủ nhà hàng, cùng nhau hút thuốc, tiếng trò chuyện thỉnh thoảng lọt vào tai.

- Tôi biết... hôm nay cậu ấy nhất định...

- Nên đèn sao thì đèn, anh nói một con số đi.

- Ừ... Không làm bị thương người ta quả thực là may mắn.

Cô bước ra cổng lớn, mấy người đàn ông đang trò chuyện không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn Kiêu Hinh. Bước chân cô vội vã, chỉ muốn mau chóng rời đi.

Ngô Tinh đưa mắt ra hiệu với giám đốc, giám đốc hiểu ý, nhanh bước ngăn cản Kiêu Hinh:

- Tiểu Tổng.

Kiêu Hinh trầm mặc:

- Giám đốc, tôi họ Kiêu.

Giám đốc sững sờ, cười lúng túng hai tiếng:

- Xin lỗi.

Tiếp đó ông lấy trong túi áo phục ra một phong thư:

- Tôi đã phê tài vụ thanh toán lương cho cô, cô cầm cái này tới đó nhận tiền là được.

Kiêu Hinh từ chối, rất áy náy:

- Giám đốc, hôm nay nếu không có tôi cũng sẽ không...

Giám đốc khoát khoát tay:

- Đâu ai ngờ xảy ra chuyện như vậy, không liên quan tới cô, mau đến chỗ tài vụ nhận tiền rồi về nhà đi.

Kiêu Hinh nhận phong thư, khom người thật sâu với giám đốc.

Lần đập phá này đã phá hư mấy cái ghế, một bể thủy tinh, giữa đó còn làm lỡ việc ăn uống của mấy bàn, Ninh Tiểu Thành tự dưng nổi cơn giận không đầu, trong lòng cũng rất áy náy, tức thì bày tỏ là toàn bộ đều xử lý theo ý nhà hàng.

Bất kể thế nào anh cũng chịu.

Nhà hàng cũng không muốn làm to chuyện, không gây khó xử nhiều, hai bên thương lượng bồi thường gấp ba lợi nhuận ngày hôm đó, chuyện này liền coi như xong.

Ngô Tinh thấy tay anh như vậy, bèn ký tên thay anh, thở dài.

- Tội gì chứ. Cậu nên mau về lo cảm mạo chứ đừng cảm hóa.

Anh quen Ninh Tiểu Thành ba năm, lần đầu tiên thấy cậu ấy giận tới vậy, giống như điên, thật rất đáng sợ.

Đến bãi đậu xe, Tiểu Thành xin lỗi Ngô Tinh:

- Vốn dĩ hôm nay cậu tổ chức nhưng bị mình làm rối rồi, hôm khác đi, hôm khác gọi hai người bạn kia của cậu, mình mời.

- Khỏi, bữa cơm hôm nay vốn dĩ mình cũng không muốn đồng ý, nhưng cậu biết đó, lão Hà trước đây từng giúp mình, tình huống đặc biệt, bạn bè với nhau đừng để ý mấy cái này.

Ngô Tinh chậm rãi đi cùng anh, muốn hỏi mà không dám hỏi:

- Có lẽ mình lảm nhảm, cô gái hôm nay là ai vậy?

Tiểu Thành dừng bước.

Ngô Tinh vội nói:

- Nếu cậu không tiện nói thì xem như mình chưa hỏi.

Cô gái kia là ai. Người đã lớn chừng này, có chút đầu óc đều có thể nhìn ra.

Là ai, là mối tình cũ của Ninh Tiểu Thành chứ ai.

Thằng nào thời trẻ mà không có một tình yêu oanh liệt, dây dưa không rõ với con gái chứ. Có điều chuyện tình oanh liệt, dây dưa không rõ này là một mình Ninh Tiểu Thành đơn phương mà thôi.

Một câu chuyện cũ tầm thường không có gì mới mẻ.

Ninh Tiểu Thành tốt nghiệp về nước, cả đám đến hộp đêm quây, lúc đó hộp đêm chưa gọi là hộp đêm mà gọi là quán bar.

Kiều Hinh là nhân viên phục vụ ở đó, vừa lên đại học, đi làm part time vừa làm vừa học, một chai bia giá 20 tệ. Lúc khai nắp chai, đèn trong bar mờ mờ ảo ảo, không biết là ai đi WC vấp chân cô, tay cô run lên, nửa chai bia văng hết lên người Tiểu Thành.

Cả đám cười ầm lên.

Loại tình huống này chỉ có người xem trò vui chứ chẳng ai làm to chuyện, Ninh Tiểu Thành dùng khăn giấy lau lau, cười trò chuyện với Kiều Hinh.

- Nhiều tuổi rồi?

- Học ở đâu?

- Nghĩ sao mà làm cái này?

Ánh mắt anh khi đó giống như đang nhìn một thiếu nữ sa cơ lỡ bước, đầy sầu muộn và thương hại, tuy anh là một rùa biển (1) chính tông nhưng trong cốt tủy vẫn mang theo chút đùa nghịch ham chơi từ khi sinh ra đã có.

(1) Rùa biển: chỉ người đi học ở nước ngoài về nước.

Tới tới lui lui, Ninh Tiểu Thành có chuyện hay không có chuyện đều đến quán bar ấy, mơ hồ biết Kiều Hinh gia cảnh khó khăn, tuy không đến nỗi cơm không đủ no nhưng để đi học đại học ở Bắc Kinh thì rất vất vả.

Sau đó nữa là những cảnh kinh điển nghìn bài một điệu, Ninh Tiểu Thành giúp cô đóng học phí một năm, bắt đầu khởi động thể tiến công mãnh liệt, theo đuổi Kiều Hinh.

Kiều Hinh biết khoảng cách giữa hai người rất lớn, từng gãy gậy, từng dao động, từng từ chối, từng thỏa hiệp, hai người dây dưa không rõ hơn một năm, cuối cùng không biết là ai đã gửi một phong thư đến trấn nhỏ quê nhà Kiều Hinh, nói cô trong lúc học đại học có hành vi phóng đãng, đang có bạn trai mà còn mờ ám với người khác, mẹ Kiều Hinh là một phụ nữ chất phác an phận, tuyệt đối không ngờ con gái mình lại làm ra chuyện như vậy, lời đồn lan khắp trấn nhỏ ép bà lửa giận vào tim, phải vào bệnh viện.

Kiều Hinh ngồi xe lửa vội chạy về, mẹ cô giờ tay đánh cô một bạt tai. Mặc Kiều Hinh giải thích thế nào bà vẫn cứ không tin, cũng không tha thứ cho cô.

- Mẹ...

Kiều Hinh quỳ xuống, khóc ròng lên:

- Con thật sự không có bạn trai, cũng không hề mờ ám với ai hết, rốt cuộc là ai nói với mẹ? Anh ấy là ân nhân của con, con học đại học anh ấy vẫn luôn giúp con. Con xem anh ấy như...

- Con có tay có chân mắc mớ gì cần người ta giúp!!! Ở nhà mẹ đã nói với con không biết bao nhiêu lần, ra bên ngoài việc gì cũng phải dựa vào chính mình, đừng dựa vào người khác!

...

- Thành phố lớn nhiều cám dỗ, con mới đi một năm đã quên cội quên nguồn? Thề diện và tôn nghiêm của phụ nữ con đều không cần nữa??? Con như vậy để mẹ sống trên trần thế nào đây? Để người khác nói một quả phụ như mẹ thế nào đây? Để người khác nói con thế nào đây?

- Mẹ!

- Con đừng gọi mẹ là mẹ!

Người phụ nữ trung niên khẳng khăng cổ chấp, vung tay:

- Nếu con nhận mẹ là mẹ thì đừng qua lại với người kia nữa, về nhà học hành đàng hoàng cho mẹ.

Sau đó, vì trốn tránh Ninh Tiểu Thành, Kiều Hinh rời khỏi Bắc Kinh, không còn tin tức gì nữa.

Chuyện này là một gánh nặng trong lòng Ninh Tiểu Thành, nhiều năm nay vẫn luôn là gánh nặng, anh cảm thấy mình đã làm lỡ dở cô gái ấy, cũng hủy hoại cô gái ấy.

Mấy năm trước tình cờ biết cô đã kết hôn. Nhưng khi gặp lại, trong lòng Tiểu Thành vẫn thấy áy náy.

Có lẽ là lòng kiêu ngạo ban đầu, cũng có lẽ là trong lòng hổ thẹn, nói chung trận đập phá ngày hôm nay khiến anh thỉnh thoảng nghĩ thông suốt.

Cũng triệt để buông xuôi.

Tạm biệt Ngô Tinh, lên xe, Ninh Tiểu Thành mới phát hiện đồng hồ trên cổ tay bị vỡ.

Patek Philippe đeo rất nhiều năm, còn là kiểu Calatrava cũ, dây đồng hồ bị ma sát nhiều đã sòn, mặt đồng hồ vỡ một góc như mạng nhện. Ngón cái quẹt bên trên, Tiểu Thành gỡ nó xuống, tiện tay ném lên kính thủy tinh chắn gió phía trước, mở radio, nhanh chóng rời đi.

Bây giờ là mười giờ rưỡi tối.

Trong xe yên tĩnh vang lên giọng nam bi thương trầm thấp.

“Quên em...

Như quên một đóa hoa

Như quên thanh xuân từng rơi lệ

Những năm tháng cười vui

Quên em...

Như quên một bức tranh

Như quên sáng sớm vai kề vai

Ráng hoàng hôn say xỉn

Quên em...

.....”

Trong một quán lẩu ồn ào.

Tường Hiểu Lỗ bỏ miếng tàu hũ vào trong nồi, trán rịn một lớp mồ hôi mỏng, mái tóc dày được quán lại sau đầu, đôi má ửng hồng vì nóng.

- Nhanh lên nhanh lên, thả thêm bánh phở vào.

Thường Giai cầm cái rổ nhỏ bỏ bánh phở vào trong nồi uyên ương (2), vẫn nhớ đến chuyện hồi nãy.

(2) Nồi gồm 2 ngăn, thường dùng để nấu lẩu.

- Nè cậu nói anh chàng kia có phải có bệnh không? Thiệt là, nếu không có anh ta thì hôm nay ăn cháo nồi đất rồi.

Hiếu Lỗ cắn con mực, dùng khăn ăn đệm ở dưới cằm, ăn vừa lạ vừa ngon.

- Nè, đang nói chuyện với cậu đấy.

Thường Giai dùng đũa gõ lên đĩa của cô:

- Tay cậu có sao không? Nếu nặng thì chúng ta tìm anh ta đòi bồi thường, đừng để về bị uốn ván rồi không tìm được người.

- Không sao không sao.

Tướng Hiếu Lỗ cười toe toét như Phật đẩy đũa Thường Giai ra, hạ mí mắt tìm gì đó trong nôi, hơi chột dạ.

Đã mấy tháng cô không gặp Ninh Tiểu Thành, lần trước cô tông xe người ta rồi sống chết mặc bay, vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp trả ân tình người ta, bây giờ chỉ bị mảnh kính quệt qua móng tay chút xíu, cô đâu dám đi chọc giận anh.

Con người Tướng Hiếu Lỗ nếu nói là gan lớn thì cũng thật lớn, giống con trai vậy, chuyện gì cũng dám làm, nhưng nếu nói cô nhát thì về bản chất vẫn có chút nhu nhược, sợ phiền phức.

Thường Giai là người hay nói, miệng lái nhai:

- Chùng nào cậu đi Thảm Dương?

Tướng Hiếu Lỗ vớt một miếng rong biển:

- Ngày mai.

- Chùng nào về?

Lại vớt hai cục bò viên:

- Chưa biết.

- Ai đi với cậu?

Lại vớt một cái nấm:

- Chính mình.

- Tướng Hiếu Lỗ.

Chăm trương vùng, nhét vào miệng há to:

- Hà?

- Thứ cậu gấp là gừng.

Tướng Hiếu Lỗ khựng lại, mặt không đổi sắc tim không đập loạn nhai miếng gừng hai cái rồi nuốt.

Thường Giai để đũa xuống, dứt khoát:

- Nói, trong lòng cậu có chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Lần này Tướng Hiếu Lỗ đi Thảm Dương không chỉ là đi công tác mà mục đích quan trọng hơn là đi xem mắt.

Năm nay cô đã 26 sắp 27 tuổi rồi mà luôn chưa tìm được đối tượng, tuy bình thường bạn công việc nói là không có thời gian nhưng cũng không thể mãi không cân nhắc.

Tường Hiểu Lỗ không để ý nhưng mẹ cô luôn ghi nhớ trong lòng.

Ai cũng biết, gia đình cô là gia đình lần hai, mẹ dẫn theo cô tái giá đến Bắc Kinh cùng sống với cha dượng. Trịnh Hòa Văn luôn đối xử rất tốt với Hiểu Lỗ, không hề thua kém cha ruột, năm xưa vì để cô đi học ở một trường tốt gần nhà mà ông đã lo liệu hộ tịch, nhờ vả quan hệ, cẩn thận chu toàn trước sau, cũng xem như đã nhìn cô trưởng thành.

Cho nên dạo gần đây mẹ Hiểu Lỗ tình cờ nhắc với Trịnh Hòa Văn mấy lần, ông vẫn luôn để ý.

Ông có một anh lính cấp dưới mà ông xem trọng, sau này vì điều động công việc, chớp mắt đã nhiều năm không gặp, dạo trước có một đại hội mà anh lính đó làm đại biểu tham gia, đã trở thành cán bộ cấp chính doanh của khu nào đó ở Thẩm Dương.

Lớn hơn Tường Hiểu Lỗ vài tuổi, cũng xem như xứng.

Lúc Trịnh Hòa Văn nói chuyện với cô, ông đeo đôi kính lão, giọng điệu thương lượng:

- Hiểu Lỗ, con đi xem thử, dù sao cũng tiện đường, chú bảo cậu ấy đến sân bay hoặc trạm xe đón con. Nếu cảm thấy tốt thì lưu cách liên lạc nói chuyện nhiều hơn, nếu cảm thấy không tốt thì xem như kết thêm một người bạn, anh chàng đó là chú nhìn lớn lên, làm việc ngay ngắn đoan chính, về nhân phẩm chú bảo đảm.

Chuyện này nếu là mẹ Tường Hiểu Lỗ nói với cô, cô nhất định sẽ không bằng lòng, nhưng đổi thành Trịnh Hòa Văn nói thì cô không thể nào từ chối.

Cô rất tôn kính người cha dượng này, nghe xong liền đồng ý.

Sau khi Tường Hiểu Lỗ đi, Đỗ Huệ Tâm khen ông:

- Lão Trịnh, nhiều năm như vậy, Hiểu Lỗ đúng là chỉ nghe lời ông.

Trịnh Hòa Văn bình thân lật sách, đẩy đẩy đôi kính lão:

- Hiểu Lỗ chỉ cứng ngoài miệng thôi, rất giống em, nhưng thực tế tâm rất mềm, lại hiểu chuyện, là em luôn không có lòng nhẫn nại với con bé.

Đỗ Huệ Tâm đang chà chà rửa rửa ở nhà bếp, buột miệng nói:

- Haiz, con bé này tâm mềm, y một tật với cha nó.

Nói xong, bà chợt ý thức được mình lỡ lời, mặt đỏ lên, không nói gì nữa.

Trịnh Hòa Văn im lặng xem xong trang sách, mới thở dài xa xăm:

- Con bé này, vẫn xem anh như người ngoài.

Nếu là con gái ruột, sao lại xa lạ với cha như thế. Thích là thích, không thích là không thích, giận hờn những nhẽo chút, không hề che giấu, đó mới thật là thân thiết.

Đỗ Huệ Tâm cúi đầu vội lo công việc trên tay mình, hồi lâu mới dời đề tài:

- Hân Hân tuần này từ trường về, sáng mai anh nghĩ, hai đứa mình dậy sớm đi mua hải sản tươi cho nó? Nó thích ăn tôm.

Ngờ khi Trịnh Hòa Văn dụ đi rất nhiều:

- Được. Dậy sớm rồi đi. Bảo Hiểu Lỗ cũng về ăn bữa trưa, hai chị em nó đã lâu chưa gặp nhau rồi.

Lòng Đỗ Huệ Tâm thả lỏng, vui vẻ rất rõ:

- Đừng lo cho nó, nó thích ở bên ngoài thì cứ để nó ở bên ngoài đi, hai chị em vừa gặp nhau là miệng mồm chí chóc.

.....

Tường Hiểu Lỗ là giám đốc khách hàng, đi công tác được thanh toán vé máy bay đi về, nhưng dạo này lại không được thanh toán, sắp chỗ cô và tổng giám đốc nhân sự là người yêu, đột trước không biết vì nguyên nhân gì mà căng thẳng, sếp Tường Hiểu Lỗ trong cơn nóng giận chủ động đi Thượng Hải báo cáo công tác, để lại đám Tường Hiểu Lỗ không ngừng kêu khổ.

Tường Hiểu Lỗ cầm vé tàu cao tốc xông vào văn phòng Thẩm Khoa, tay vỗ bộp một tiếng lên bàn, nhìn anh ta chằm chằm.

Thẩm Khoa đã quen, rũ mi mắt, đẩy mắt kính:

- Móng tay mới à? Rất đẹp, làm ở đâu thế?

- Bớt đi!

Giày cao gót của Tường Hiểu Lỗ kéo cái ghế tựa, chân gập lại, uy phong lẫm liệt ngồi đối diện Thẩm Khoa:

- Tàu cao tốc thì cũng thôi, còn ghế loại hai? Ghế loại hai???

Thẩm Khoa dường như ngày nào cũng gặp vấn đề như vậy, ngồi vững như núi phía sau bàn làm việc, bất kể cô đánh sấm sét như nào, ông đây vẫn không lay chuyển.

- Ghế loại một bán hết rồi, không tranh được.

Tường Hiểu Lỗ hít sâu một hơi, hai tay khoanh lại, bày ra tư thế nói chuyện lâu dài với Thẩm Khoa:

- Tháng trước, phó tổng giám đốc Lý tổ hai đi Trường Sa, khoang hạng nhất, tháng này, tổng giám đốc Hà bên thu mua đi Tam Á, khoang thương mại, thứ ba tuần trước, người yêu của tổng giám đốc Tống đi Thành Đô du lịch, các người đều vội vàng vàng tranh mua vé máy bay, đến tổ ba chúng tôi thì tàu hỏa giường cứng, tàu cao tốc ghế mềm, Thẩm Khoa, anh không thể học tổng giám đốc các anh ức hiếp người ta như vậy.

Thẩm Khoa không căng nổi, ho khan một tiếng:

- Bà nội ơi, không phải tôi không mua cho cô, không tin cô hỏi xem, hôm qua tôi đã sắp phát lịch bay cho cô rồi, nào ngờ không may bị sếp chúng tôi bắt gặp, chỉ lần này thôi, một lần, tôi xin cô nể mặt tôi đi mà.

...

- Phụ nữ 38 tuổi chưa kết hôn, yêu đương với lão Chu nhiều năm như vậy vẫn không có kết quả, trong lòng ít nhiều gì cũng có chút vấn đề, cô đừng chấp nệ với cô ấy, chỉ là mượn cớ phát tiết thôi, qua mấy ngày là ổn.

...

- Tôi bảo đảm

Thẩm Khoa giờ ba ngón tay ra thề son sắt.

Tường Hiểu Lỗ giống như nhà sư nhập định, ngồi đó không nhúc nhích.

Thẩm Khoa khó xử, rất đau đầu:

- Vậy cô còn muốn thế nào? Hay tự tôi móc tiền túi ra đặt lại vé cho cô hả?

Tường Hiểu Lỗ chỉ vào hóa đơn công tác, đưa một tay ra dấu số 5:

- Thêm 50.

Thẩm Khoa:

- Há?

Tường Hiểu Lỗ thờ hờn hờn đứng dậy, thỏa hiệp:

- Ngồi tàu cao tốc không ăn trưa à????

Thẩm Khoa vỗ bàn thoải mái:

- Chị Hiểu Lỗ, được thôi!

Hôm sau, lúc Tường Hiểu Lỗ ngồi trên tàu cao tốc ầm ầm bụng hộp com 45 tệ ăn ngấu nghiến, group bạn bè trên điện thoại thông báo có một tin mới, là Trịnh Hân gửi.

“Hôm nay về nhà, mẹ nấu cho thật nhiều món ngon. (mắt ngôi sao) (mắt ngôi sao)”

Tường Hiểu Lỗ mở ảnh ra xem, cười lạnh, tắt, tiện tay ném qua một bên.

Tàu hỏa ba giờ chiều đến Thẩm Dương, cô vừa xuống xe, một tin nhắn vô cùng đúng giờ gửi tới.

Số lạ.

“Chào Hiểu Lỗ, tôi là Khương Mạnh, đứng chờ em ở trạm ra, tôi mặc áo khoác đen, nếu em không tìm được tôi thì đừng gấp, cứ gọi vào số này, tôi đi tìm em.”

Khương Mạnh.

Anh lính mà Trịnh Hòa Văn giới thiệu cho cô.

Tường Hiểu Lỗ ra khỏi ga, thăm nghĩ đầy đường đều là người mặc đồ đen, tôi đi đâu tìm anh đây? Cô cúi đầu lục số điện thoại thì phía sau có người vỗ vai cô.

Cô quay đầu lại.

Khương Mạnh đứng sau lưng cô, hơi gò bó, dáng người rất cao, thẳng tắp như một thân cây, ngại ngần cười với cô:

- Tường Hiểu Lỗ?

Cô sững sốt hai giây, gật đầu:

- Ừ.

Xe Khương Mạnh là một chiếc SUV gia đình kiểu phổ thông, anh năm nay 34 tuổi, quê quán Sơn Đông, đi lính 16 năm ròng, vì chưa kết hôn, nhà cho quân nhân lại khó xin nên mãi chưa xin nhà. Gia đình cha mẹ khỏe mạnh, sức khỏe anh cũng rất tốt, anh có một người chị luôn ở Sơn Đông giúp đỡ chăm sóc họ.

Những thứ này đều là lúc cùng ăn tối trò chuyện mà ra.

Quân nhân nói chuyện rất thẳng thắn, không quanh co vòng vèo. Con người Khương Mạnh thành thật, hôm nay tôi tới gặp em là để xem mặt, không đùa bốn chiều trò, giới thiệu tóm tắt đơn giản rõ ràng về tình huống bản thân một lượt, đồng ý hay không là ở em.

Cuối cùng, Khương Mạnh thật thà nói với Tường Hiểu Lỗ, tôi có lẽ không thể sống những ngày giàu có xa hoa nhưng cuộc sống bình thường của mọi người thì chắc chắn không thành vấn đề.

Bên này, Trịnh Hòa Văn đợi từ sáu giờ tối cho tới bảy giờ, từ bảy giờ đợi đến tám giờ, trong lòng luôn nghĩ đến tình huống bên Khương Mạnh và Tường Hiểu Lỗ, cuối cùng, tám giờ mười lăm, điện thoại trong nhà vang lên.

Trịnh Hòa Văn bắt máy:

- A lô? Tiểu Khương à?

Mẹ Tường Hiểu Lỗ vội lau tay bưng trái cây qua, hồi hộp ngồi bên cạnh, lắng lắng nghe.

Người bên kia điện thoại nói liên tục, thỉnh thoảng Trịnh Hòa Văn mới hỏi lại mấy câu.

- Cậu đưa con bé về?

- Cậu cảm thấy thế nào?

- Đúng, Hiểu Lỗ thỉnh thoảng sẽ như vậy.

Cuối cùng,

- Ừ, được, tôi và mẹ con bé đều hi vọng cậu có thể thường ghé nhà ngồi chơi một chút.

Cùng với một câu vang dội đầy sức lực “tạm biệt thù trưởng”, cú điện thoại kết thúc.

- Sao? Nói thế nào?

Trịnh Hòa Văn để điện thoại xuống, thờ dãi:

- Nói... không tệ, Hiểu Lỗ cũng đi, cũng không nói gì, chỉ nói sau này thường liên lạc. Anh đoán, là không vừa ý?

Đỗ Huệ Tâm hơi bất mãn:

- Hiểu Lỗ chúng ta cũng đâu tệ cái gì, cậu ta còn không vừa ý?

Trịnh Hân nằm trong phòng nghịch điện thoại di động, nghe tiếng nói chuyện liền nhảy dậy, bạch bạch bạch chạy tới cửa:

- Mẹ, cha, hai người giới thiệu bạn trai cho Tường Hiểu Lỗ à?

Đỗ Huệ Tâm lườm con gái út, mắng:

- Nói gì thế, không biết lớn nhỏ.

Trịnh Hân về mặt hóng hót ngồi cạnh Đỗ Huệ Tâm, găm tảo:

- Chị con năm nay 26 rồi, cũng nên tìm đối tượng. Sao thế, là bên nam được giới thiệu không vừa ý à?

Đỗ Huệ Tâm cũng sầu lo:

- Thanh niên bây giờ đều soi mói, người già chúng ta thấy thích hợp mà chúng cứ thấy không được.

Trịnh Hòa Văn lắc đầu:

- Lòng dạ bọn nhỏ cao, không thích hợp cũng không thể miễn cưỡng ghép chúng lại với nhau.

Nguyễn Văn Khương Mạnh nói trong điện thoại là: “Thưa lãnh đạo, con người Hiếu Lễ rất tốt, nhưng tôi không dám trèo cao, ở nhà muốn tìm một người vợ giản dị yên phận sống cuộc sống bình thường, nếu Hiếu Lễ thật sự theo tôi sẽ thiệt thòi cho cô ấy.”

Cho nên căn bản không phải Tưởng Hiếu Lễ không vừa ý Khương Mạnh mà là Khương Mạnh vừa gặp Tưởng Hiếu Lễ liền biết hai người không thích hợp.

Trịnh Hân đăm chiêu:

- Trường con có nhiều nam sinh độc thân lắm, hay để con giới thiệu một người cho chị?

Đỗ Huệ Tâm chỉ vào đầu Trịnh Hân:

- Càng nói càng chà ra sao.

Trịnh Hân cười trên sự đau khổ của người khác, chợt nghĩ đến bản thân, lén nói với Đỗ Huệ Tâm:

- Mẹ, chuyện lần trước con nói với mẹ, mẹ đừng quên nhé.

Thần sắc Đỗ Huệ Tâm hơi đơ lại, Trịnh Hòa Văn nhảy bén nhận ra được giữa hai mẹ con có bí mật, đôi mắt như chim ưng liếc nhìn con gái:

- Chuyện gì mà nhất thiết phải nói với mẹ con?

Trịnh Hân áp ứng:

- Chuyện đó... chính là bí mật giữa con và mẹ, cha đừng hỏi.

Nói rồi, cô tiện tay bóc một chùm nho trên đĩa trái cây, bạch bạch bạch chạy về phòng mình.

.....

Trịnh Hân là người thích lan truyền mấy tin đồn, đặc biệt là tin đồn về chị cô – Tưởng Hiếu Lễ.

Hai chị em cùng mẹ khác cha, tuổi tác cách xa nhau, quan hệ vô cùng vi diệu, nói là người một nhà thì Trịnh Hân là con gái một của Trịnh Hòa Văn, từ nhỏ đã được nâng niu cưng chiều, mẹ cô – Đỗ Huệ Tâm chỉ dựa vào cô con gái này để ngẩng đầu ở nhà họ Trịnh nên càng thêm sủng ái.

Cho nên Trịnh Hân luôn có cảm giác ưu việt.

Lúc nhỏ cô cãi nhau vô số trận lớn nhỏ với Tưởng Hiếu Lễ, câu thường nói nhất chính là, chị đâu phải chị tôi. Chị đâu có cùng cha với tôi. Còn nếu nói không phải người một nhà thì Tưởng Hiếu Lễ lại rất tốt với Trịnh Hân, trước đây đi học, trong túi Tưởng Hiếu Lễ có một tệ cũng có thể bỏ ra tám xu để mua kem cho Trịnh Hân.

Sau này lớn rồi, thỉnh thoảng Trịnh Hân sẽ oán giận trong group chị em nhưng nếu người khác hòa theo cô nói xấu Tưởng Hiếu Lễ, cô đều không thích nghe, nói trơ mặt là trơ mặt.

Trịnh Hân đầu tiên là kể chuyện Tưởng Hiếu Lễ đi Thẩm Dương xem mắt cho bạn trai, bạn trai lại vô tình nói cho nhóm bạn nhà giàu của mình, truyền tới truyền lui, cuối cùng truyền tới Ninh Tiểu Thành thì câu chuyện đã từ ‘Tưởng Hiếu Lễ đi Thẩm Dương công tác tiện thể xem mắt bạn trai do người nhà giới thiệu’ biến thành ‘Tưởng Hiếu Lễ chỉ hận mình không thể gả được, bên xa xôi ngàn dặm ngồi tàu hỏa đến Thẩm Dương xem mắt’.

Người kể chuyện này cho Ninh Tiểu Thành tên Trần Hoàng, một thanh niên FA, găng lưới khắp nơi, tin tức nhanh nhạy, trong vòng mấy dặm xung quanh hề có cô gái nào vừa mắt mà chưa chồng đều không thể thoát khỏi mắt anh ta.

Đương nhiên người có mặt cũng không mấy ai xem chuyện này là thật, lúc tán gẫu tình cờ nhắc tới, nói mấy câu mà thôi.

Buổi chiều, ánh mặt trời ảm áp chiếu qua cửa sổ sát đất trong quán trà, một đám tổ tông rảnh rỗi kiểm chỗ thoải mái tụ lại, hút thuốc, uống trà.

Một tay Trần Hoàng khoác lên ghế dựa, một tay nghịch cốc trà:

- Cô gái Hiểu Lỗ kia không tệ, ngực tấn công mông phòng thủ, lần tự mình đi tắm về gặp cô ấy đấy, tao liền biết cô ấy chắc chắn là OK.

Có người đã quên mất:

- Lần nào?

Trần Hoàng hồi tưởng lại:

- Năm kia hay năm kia kia nữa gì đấy, mày, tao, Tiểu Thành, Tư Lượng, tổng cộng bốn người đến nhà tắm công cộng đằng trước tắm rửa, lúc về đi ngang qua cổng nhà cô ấy, Hiểu Lỗ đang đợi ai đó, mắt tao không tốt nhìn không ra là cô ấy, tao với cô ấy cũng không thân, nhiều năm không gặp đâu còn nhận rõ, Tư Lượng xúi tao xin số điện thoại, kết quả đến gần mới phát hiện là cô ấy, mặt mũi mất sạch.

Hình ảnh ngày hôm đó, Trần Hoàng ấn tượng sâu sắc. Tháng tư đầu xuân, gió xuân se lạnh, vạn vật bưng bình.

Hôm đó, Tường Hiểu Lỗ dựa vào bệ đá trước cổng nhà, đang cúi đầu nghịch di động.

Trời Bắc Kinh hôm đó xanh thăm thẳm, cô mặc áo lông cao cổ màu nghệ sáng, quần jeans ống loe lưng thấp, áo lông bó quần lấy vòng eo mảnh mai, tôn lên bộ ngực cao cao của cô, quần jeans lưng thấp mặc ngang hông, đôi chân thon dài. Khuôn mặt nhỏ nhắn đeo kính râm tròn màu hổ phách, rất có phong cách của cô nàng hiện đại trong báo ảnh vũ trường thập niên 90.

Tuy khoa trương nhưng thú vị. Không hài hòa nhưng lộ ra cá tính.

Trần Hoàng hồi hận, lúc đó sao không nắm chắc cơ hội chứ, lại gần phát hiện là cô ấy, ngượng ngùng không biết nói gì, ngốc nghếch đi tới sờ đầu người ta, nói “Hiểu Lỗ đã lớn thế này rồi”, sau đó xoay người bỏ chạy. Để lại bọn Tư Lượng và Tiểu Thành kẻ vai có được trò cười.

Có người khách anh:

- Mày hồi hận như thế, sao không bắt lấy?

- Nói là nói vậy, kỳ thực điều kiện của Tường Hiểu Lỗ không tốt lắm.

Trần Hoàng gây tàn thuốc, thành thói phân tích tình hình:

- Tại sao trong nhà lại giới thiệu một đối tượng ở Thẩm Dương cho cô ấy, tao đoán là để gả cô ấy đi, nếu thật sự ưng ý thì Hiểu Lỗ chắc chắn sẽ theo lính, chuyển đi nơi khác.

- Đưa con rể tương lai tới Bắc Kinh cũng được mà, sao cứ phải là Hiểu Lỗ đi Thẩm Dương chứ?

Trần Hoàng giễu cợt:

- Không thể nào. Hai năm nay cha cô ấy không còn như ngày trước, điều một vị quan từ Thẩm Dương về đây, chưa biết phải qua tay bao nhiêu người, dù là con rể ruột cũng phải tốn công sức. Hơn nữa tao nghe nói dạo này Tào Tiểu Phi và Trịnh Hân âm ỉ đòi kết hôn, đâu có lý nào chị chưa gả mà em gả trước chứ, hai người họ cách nhau nhiều tuổi lắm đấy.

- Trịnh Hân năm nay mới bao lớn? 20 chưa?

Mọi người cảm thấy khó mà tin nổi.

Bọn trẻ bây giờ đúng gan, bọn FA già như họ còn chưa đòi vợ mà chúng đứa nào đứa nấy chưa đủ lông đủ cánh đã hô hào đòi cưới gả.

Trần Hoàng lắc đầu tiếc hận:

- Không biết, đồ nhà người khác, có bao lớn tao cũng không xen vào.

Chóp mắt, Trần Hoàng liền thay đổi đề tài:

- Tiểu Thành, tao nói với mày chuyện này, mày cân nhắc cho kỹ.

Nhìn Tiểu Thành ngồi đối diện Trần Hoàng, mặc áo thun cổ tròn màu xám, hơi gật đầu, đáp:

- Được.

- Tao thấy mày đổi xe, chiếc trước đâu?

Tiểu Thành cảm ảm rót trà:

- Tháng trước ở cổng nhà bị người ta đụng một cái, sửa xong mà chưa xài, cứ tạm vứt đó đi.

Đây chính là đàn ông, động vật thị giác, bất kể lúc nói về con gái xinh đẹp cỡ nào quyến rũ cỡ nào, hứng thú bùng bùng ra sao, nhưng lúc chân chính nói về chuyện của họ thì trong chớp mắt hờ hững quên ngay.

- Tôi cùng đánh bài chứ?

Có người đề nghị.

Tiểu Thành đứng dậy, cầm chìa khóa xe và di động trên bàn:

- Tôi bây giờ đi, đừng đợi tao, lát nữa có việc.

- Việc lớn cỡ nào chứ, mà y cả ngày ngoài ngủ ra thì có việc gì lớn.

Nhìn Tiểu Thành vỗ vai Trần Hoàng:

- Lần trước Ngô Tinh làm trung gian giới thiệu hai người ở công ty tín thác, kết quả chưa ăn được bữa cơm thì bị tao quấy rối, bây giờ người ta lại hẹn tao đến công ty, trốn tránh hoài, nói thế nào cũng không ớn. Không thể phủ mặt mũi Ngô Tinh được. Tao đi một chuyến, cố gắng về sớm.

Chuyện Ninh Tiểu Thành đập nhà hàng người ta sớm đã ai ai cũng biết, mọi người bèn cười xấu xa ngầm hiểu.

Tiểu Thành cũng cười theo, bấm điều khiển từ xa, dừng lại ở chiếc xe sáng đèn và phát ra tiếng, anh huơ tay chào họ.

- Đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Ninh Tiểu Thành đến dưới lầu văn phòng Vi Đạt, đậu xe xong, dưới lầu có hai người đứng đón, một người trong đó là tổng giám đốc Tín thác Vi Đạt hôm nay hẹn anh, họ Hà, trước đây từng gặp một lần, Tiểu Thành có chút ấn tượng với ông.

Anh vừa tới, tổng giám đốc Hà liền dẫn thư ký cười bước lên hai bước nghênh đón, bắt tay anh:

- Giám đốc Ninh, lần trước gặp chưa nói chuyện tử tế, bây giờ rốt cuộc cũng tóm được anh rồi.

Ông Hà là tay xảo quyết giang hồ từng gặp vô số người, vừa bắt tay Ninh Tiểu Thành là đôi mắt khê đánh giá, biết ngay đây là người có bản lĩnh.

Châm ngôn nói, tay đàn ông không quá đẹp, ngón tay không để móng, bàn tay mềm phúc hậu, nắm lại có lực thì nhất định là công tử nhà giàu được nuông chiều từ bé, giới gây chuyện; vai rộng dáng cao, nhìn người không liếc mắt, không vụng trộm đánh giá, nói rõ người này làm người thẳng thắn, lòng dạ chính trực.

Ninh Tiểu Thành cũng giả đồ khách sáo với người ta:

- Lần trước tại tôi, để ông chê cười rồi.

- Không có không có, nói gì thế, đi, lên văn phòng tôi, trà đã pha xong rồi.

Tiểu Thành cũng gật đầu với thư ký theo sau ông Hà, ba người một nhóm vào thang máy.

Hai ba giờ chiều đều là lúc tinh thần sa sút lười làm việc, có mấy người đứng ở phòng trà nước, cũng có người mệt mỏi ngồi trên ghế, mượn cơ hội bước ra thư giãn lưng.

Người trên hành lang cũng nhiều hơn bình thường.

Tường Hiểu Lỗ đang dựa vào tường cùng trợ lý hạch toán tổng giao dịch tháng này, trên tay vất một cây bút, cầm từng bảng từng bảng báo cáo lên xem, xem đến mức mệt mỏi muốn ngủ, hồn vía lên mây.

- Đầu trâu mặt ngựa tháng này bao nhiêu?

Trợ lý Thiệu Khê lật một trang:

- 23 ngàn, mới cùng 0724 được tăng tiền tháng này.

- Ủ.

‘Đầu trâu mặt ngựa’ đọc gần giống như ‘đôm dánh lòe loẹt’, là một khách hàng mà Tường Hiểu Lỗ nhận, còn là một khách hàng lớn, chẳng không ít tiền vào chỗ cô, là một thanh niên nhà giàu (1), lần đầu tiên gặp nhau đã thoa ít nhất cả ký keo vuốt tóc lên đầu, muốn mời Tường Hiểu Lỗ ăn cơm, là loại người bắt tay một cái cũng phải lau vết dầu trong lòng bàn tay.

(1) Nguyên văn là “tiểu khai”, trước đây chỉ ông chủ hoặc thiếu gia nhà giàu, sau này dùng để chỉ những người trẻ tuổi có tiền nói chung.

Thứ trẻ ranh cầm tiền của cha ra bên ngoài lừa bao gái. Tường Hiểu Lỗ tiếc chút hoa hồng này, lại không tiện từ chối thẳng, khi anh ta lần thứ hai lái chiếc Ferrari second-hand tới quấy rầy cô, Tường Hiểu Lỗ không biết từ đâu bẻ ra một đứa bé.

Sắc mặt anh ta bỗng chốc thay đổi:

- Con cô?

Tường Hiểu Lỗ dịu dàng vuốt ve con gái của đồng nghiệp mà cô mượn, phát ra vàng sáng của mẹ hiền:

- À, con gái tôi. Năm nay ba tuổi, chào chú nào.

Cô bé ngoan ngoãn vâng lời:

- Dạ chào chú ạ!

Anh ta tức thời cảm thấy rất vô vị:

- Trước đây không nghe nói cô kết hôn.

Tường Hiểu Lỗ cười rất ngại ngùng, mắt né tránh, toàn bộ đều là diễn:

- Cha đứa trẻ... ừ, bạn.

Trong lòng anh ta mắng câu kỹ nữ mà đòi lập đền thờ, khách sáo tìm một lý do rồi đi, từ đó không tìm Tường Hiểu Lỗ nữa.

- Hợp đồng nửa năm vào tháng sau là tới hạn rồi, em nhớ thông báo anh ta đến hủy tài khoản.

Các giám đốc khác khi hợp đồng với khách hàng tới hạn đều nghĩ trăm phương ngàn kế cầu người ta ký tiếp, còn Tường Hiểu Lỗ lại chủ động cầu người ta bỏ đi.

Thiệu Khê nhỏ giọng chọc cô:

- Chị Hiểu Lỗ, anh chàng đó kỳ thực rất tốt, giàu lại không xấu xí, hay chị thử với anh ta xem?

Tường Hiểu Lỗ hừm một tiếng, dùng bút chọc lét vào eo Thiệu Khê:

- Đùa bốn giám đốc nè, gan to bằng trời nè!

Chọc chọc hai cái, Tường Hiểu Lỗ gãi cằm:

- Em lại mập lên à? Tốc độ thịt ở eo mập ra có thể so với phụ nữ khi mang thai đấy.

Thiệu Khê không dám động tay động chân với cấp trên, hai người hi hi ha ha đùa mấy câu, cô đã theo Tường Hiểu Lỗ được một năm, xem như là một trợ lý được đãi ngộ không tồi trong những người được tuyển cùng đợt.

Tường Hiểu Lỗ lớn hơn cô ba tuổi, rất dễ nói chuyện lại không hề làm cao, chỉ yêu cầu một điều là chuyện chị bảo em làm thì đừng có dây dưa, dậm lúc nào báo cáo thì lúc đó báo cáo.

So với trợ lý các tổ sát vách hờ tị là bị mắng mướn chó đầy đầu thì loại trợ lý có thể cùng sếp trong phòng chia nhau thức ăn gọi bên ngoài như cô là quá tốt.

Bỗng nhiên ở hành lang ồn ào.

Vài âm thanh cùng vang lên rất nghiêm túc:

- Tổng giám đốc Hà.

Ba người đi ra khỏi thang máy, tổng giám đốc Hà và Ninh Tiểu Thành đi phía trước, trợ lý đi phía sau.

Tổng giám đốc Hà cười tí mắt gặp ai chào cũng đáp lại, thoạt nhìn tâm trạng không tệ, ông nói với người bên cạnh:

- Tổ một phân tích, tổ hai tổ ba làm về khách hàng, đều là giám đốc khách hàng chỗ chúng tôi.

Ninh Tiểu Thành rất có tu dưỡng, chấp tay sau lưng, ngón tay móc chìa khóa xe, đi theo bên cạnh ông chỉ nghe mà không đáp.

Tường Hiểu Lỗ quay đầu nhìn dò xét, không nhìn thấy chính diện, ba người họ đã rẽ vào văn phòng của ông Hà.

Ở hành lang không ngừng có người im lặng dùng khẩu hình hỏi nhau: Người này là ai thế?

A: Gần đây có hoạt động lớn?

B: Không biết.

C: Không quen.

A: Đồng nghiệp mới?

B: Ông Hà đích thân tiếp đón, chắc lại là khách hàng lớn nào đó.

C: Sắp phát tài rồi.

Tường Hiểu Lỗ quay lại văn phòng mình, Thiệu Khê cũng tám chuyện với cô:

- Chị Tường, nghe nói sắp có một giám đốc khách hàng mới tới, chị nói có thể là người mình vừa thấy không?

Tường Hiểu Lỗ dọn dẹp bàn làm việc, lách cách lộp cộp:

- Không phải đâu, em nghe nói giám đốc khách hàng nào báo là chiều mới tới không?

Thiệu Khê bĩu môi:

- Nếu thật thì tốt rồi.

Tường Hiểu Lỗ hí mắt:

- Hình như em rất tiếc?

Thiệu Khê nhìn cô, chỉ chỉ vào tai mình:

- Chị Tường

- Gì?

Tường Hiểu Lỗ không hiểu.

Đưa tay sờ, cô mới phát hiện tai mình còn cắm cây bút.

Trời hôm nay âm u khiến người ta lười biếng, không có lòng dạ nào làm việc, chỉ muốn rề rà hơn một tiếng đồng hồ để mau mau tan làm.

Ninh Tiểu Thành ngồi ở văn phòng ông Hà cũng nghĩ vậy, mau mau uống xong bình trà này, mau mau rút lui. Phí thời gian ở đây, đúng là nhàm chán.

Lúc mới gặp mặt, không đi vào chủ đề chính mà trước tiên đi vào chuyện tình cảm để làm nền, quanh co lòng vòng với nhau hơn nửa tiếng, cha mẹ cậu có khỏe không, nhà ở đâu, thành phố giao thông chật chội, sương mù nặng, phải bảo trọng sức khỏe, nói hết mấy lời vu vơ thì tiếng chuông tan ca bên ngoài cũng vang lên.

Ông Hà lúc này mới tỏ rõ ý mình.

Hi vọng lúc cậu rảnh tới chỗ tôi ngồi nhiều một chút, thường xuyên liên lạc, chỗ tôi còn thiếu một giám đốc chấp hành (1). Nếu hứng thú, cậu có thể đến bất kỳ lúc nào bất kỳ chỗ nào.

(2) Executive manager

Người do Ngô Tinh giới thiệu, dù anh không có ý định này cũng không thể nói quá tuyệt tình, chỉ có thể lập lờ nước đôi, sau này có cơ hội đi.

Ông Hà biết danh tiếng của Ninh Tiểu Thành trong giới, hôm nay cậu ta có thể ngồi đây đã là rất nể mặt rồi. Ông liền cười bắt tay, cùng trợ lý đưa anh đến cửa thang máy.

Ninh Tiểu Thành nhin quá chùng, đến đại sảnh lầu một, anh vội vã tìm nhà vệ sinh xả nước.

Một buổi trưa uống ba bình trà, ai chịu cho nổi chứ?

Xả nước xong, anh rửa tay, lão đảo đi ra ngoài, thấy cô gái đứng trước khá quen.

Tướng Hiểu Lỗ cup đầu, nghĩ lát nữa ăn gì, phía sau chợt có người gọi cô không mặn không nhạt:

- Hiểu Lỗ?

Quay đầu.

Tướng Hiểu Lỗ mừng rỡ, mắt sáng lên.

- Anh Tiểu Thành.

- Sao em lại ở đây?

Hai người mặt đối mặt, ngữ khí Tiểu Thành thân thiết:

- Anh quen một người bạn làm ở đây.

Tòa cao ốc văn phòng này không chỉ có một công ty Vi Đạt, Tướng Hiểu Lỗ cũng không nghĩ nhiều.

Ninh Tiểu Thành hỏi cô:

- Em làm gì ở đây?

Tướng Hiểu Lỗ rất thoải mái:

- Em cũng đi làm, Tín thác Vi Đạt, lầu 12.

Trước đây Ninh Tiểu Thành luôn biết cô làm công việc này nhưng chưa bao giờ biết cô làm ở đâu, cũng không đi nghe ngóng, hôm nay tình cờ gặp nhau, rất bất ngờ.

Trong lòng Tướng Hiểu Lỗ vẫn nhớ đến chuyện lần trước mình đụng xe anh, đúng lúc có cơ hội, liền thành khẩn mời:

- Anh Tiểu Thành, buổi tối anh có chuyện gì không? Nếu không có chuyện gì, em mời anh ăn tối nhé. Lần trước đụng xe anh mà mãi không tìm được cơ hội, em rất áy náy.

- Hi!

Ninh Tiểu Thành cười:

- Đã lâu lắm rồi, đừng nhớ nữa.

Tướng Hiểu Lỗ nghiêng đầu rất xinh đẹp:

- Cho em một cơ hội chứ?

Con gái da mặt mỏng, nếu anh không đồng ý, trong lòng cô sẽ luôn ghi nhớ, sau này lỡ gặp nhau cô lại càng xấu hổ.

Tiểu Thành chấp tay sau lưng, suy nghĩ rồi đồng ý.

Xe Hiểu Lỗ đậu trong ga ra dưới hầm, cô dứt khoát đi cùng xe anh, hai người dọc đường thương lượng ăn món gì, Ninh Tiểu Thành thì gì cũng được, toàn bộ đều nghe cô.

- Tùy em.

Đừng thấy Ninh Tiểu Thành còn trẻ, hơn 30 tuổi, kỳ thực cuộc sống của anh hoàn toàn là cuộc sống về hưu, ăn thức ăn truyền thống, không quá thích thời thượng, anh tưởng rằng loại con gái ngày ngày ra vào văn phòng như Tướng Hiểu Lỗ thế nào cũng sẽ kiếm một chỗ com tây, ăn bít tết uống rượu vang các thứ.

Nào ngờ hôm nay anh gặp kỳ phùng địch thủ, Tướng Hiểu Lỗ là một người chân thật, cô nói mời anh ăn com là thực sự mời anh ăn com.

Cô dẫn anh đến một quán bình dân anh chưa ghé bao giờ. Cửa quán không to nhưng rất đông người, trên kính thủy tinh dán thực đơn bằng giấy đỏ kiểu cũ.

Bên trong rất đông khách, lúc hai người họ vào vừa vặn có bàn trống bên cửa sổ, nhân viên phục vụ tay chân lanh lẹ lấy giẻ lau sạch bàn rồi dọn bát đĩa sạch lên.

Tướng Hiểu Lỗ đưa thực đơn cho Ninh Tiểu Thành để anh gọi món, anh rất tùy tiện:

- Em gọi đi, gọi gì anh ăn đó.

Có thể nhìn ra Hiểu Lỗ là khách quen ở đây, ông chủ nhìn thấy cô còn đặc biệt đưa tới hai bình sữa chua.

Tướng Hiểu Lỗ không hề xấu hổ, cầm thực đơn thoải mái gọi bốn món, hẹ xào hải sản, ruột già quay khô, thịt viên chiên, bao tử chiên và một nồi canh hủ tiếu xương. Cuối cùng cô cầm đầu vào thực đơn, suy nghĩ.

- Hai bát cơm tẻ nữa, bát lớn ấy.

Tiểu Thành sờ sờ mũi.

Từng món được bung lên, Tướng Hiểu Lỗ cởi áo khoác công sở bên ngoài, cột tóc lại, so đĩa, bắt đầu ăn ngấu nghiến.

- Em đói quá, buổi trưa họp chưa kịp ăn cơm, chiều thì căng tin hết giờ ăn nên đóng cửa, ăn mấy gói snack cũng vô dụng.

Mắt Tướng Hiểu Lỗ sáng lên lấp lánh nhìn ruột già trong mâm, không quên khiếm nhường:

- Anh Tiểu Thành, anh cứ ăn thoải mái, đừng khách sáo với em.

Ninh Tiểu Thành nhẹ nhàng cười với Tướng Hiểu Lỗ, cũng rút ra một đôi đũa ăn, bắt giắc mang theo ý cười.

Anh thích cùng ăn cơm với cô gái như vậy.

Trước đây anh cũng từng hẹn ăn với gái đẹp, lúc đó ăn kiểu Pháp gồm óc sên hấp, trứng cá muối với thịt bò, cô gái ngồi đoan trang đối diện anh, trước khi ăn thì nhẹ nhàng đong đưa ly rượu vang, mỗi lần cắt bít tết nhất định phải 3cm, đôi môi khẽ hé. Bít tết chỉ ăn hai miếng là no, trứng cá muối thì mức một muỗng là thôi.

Ăn như vậy nhìn thì đẹp nhưng mệt quá.

Tướng Hiểu Lỗ thì ngược lại.

Toàn thân màu đen công sở, bên cạnh khoác chiếc áo và túi xách giá cả không rẻ, bình thường nói thế nào cũng là tầng lớp tinh anh của xã hội, nhưng bây giờ ngồi đối diện anh, ông tay áo xắn lên một đoạn, mặt sắp cắm vào bát cơm, đầy người khói lửa.

- Em thật biết tìm chỗ.

Tiểu Thành lúc ăn cơm rất có giáo dưỡng, món nào gần thì gắp món đó.

- A?

Tướng Hiểu Lỗ nhấp một ngụm trà, rất quen thuộc:

- Đồ ăn quê hương mà, thỉnh thoảng thèm thì tới đây làm một bữa ngon.

- Ồ.

Ninh Tiểu Thành nhớ ra Hiểu Lỗ là người Sơn Đông.

- Nhà em ở đâu?

Anh để đũa xuống hỏi.

Hiểu Lỗ đáp:

- Thanh Đảo.

Nói rồi cô hơi dừng lại:

- Nhưng đã nhiều năm không về rồi, không còn ấn tượng gì. Bà nội em là người Sơn Đông chính gốc, từ nhỏ em được bà nuôi, nói tiếng phổ thông

không quá chuẩn, luôn mang theo khẩu âm, sau này em theo mẹ dọn tới Bắc Kinh thì mẹ không cho em nói tiếng địa phương nữa, hễ nói là bị đánh nên em không dám trò chuyện nhiều với người khác, sau khi lên tiểu học mới từ từ sửa được.

Nói tới chuyện trước đây, Tường Hiểu Lỗ đắm chiêu, lẩm bầm:

- Kỳ thực... vẫn rất muốn về xem thử.

- Thanh Đào không tới.

Tiểu Thành cảm chén sứ trắng bên tay mức canh cho cô, tán gẫu:

- Năm trước anh có đi qua một lần, còn tới mấy bến cảng, khí hậu tốt, không quá khô như bên này.

Ninh Tiểu Thành rất giỏi nói chuyện phiếm, Tường Hiểu Lỗ nói đề tài gì anh đều có thể tiếp hai câu bất kể hứng thú hay không, kỳ thực lúc ăn anh cũng muốn lăm lăm hỏi thăm chuyện trong nhà cô nhưng lời đến bên mép, cảm thấy không thích hợp, lại nuốt vào.

Nói ra thì đây là lần đầu tiên hai người tiếp xúc chính diện, trước đây hàng xóm láng giềng, tình cờ gặp mặt cũng nói không được mấy câu. Lần này cùng ăn cơm, Tiểu Thành có thêm ít thiện cảm với Tường Hiểu Lỗ.

Nhưng thiện cảm trong quan niệm của anh chỉ đơn thuần là “không ghét”, giống như anh chị em thân thiết vậy, trời đất chứng giám là không hề xen lẫn ý xấu gì.

Bữa cơm này ăn xong, cuối cùng Tiểu Thành tính tiền. Nói là để cô mời nhưng một thẳng đàn ông đâu lý nào ngồi ỳ ra đó cho con gái trả tiền.

Hai người một khi quen thuộc rồi, lời cũng nói nhiều hơn.

Trên đường đưa Tường Hiểu Lỗ về lấy xe, Ninh Tiểu Thành lái xe tán gẫu với cô:

- Hiểu Lỗ, nghe nói đợt trước em đi Thẩm Dương xem mắt?

Cô khựng lại:

- Sao anh biết???

Cô hơi xấu hổ:

- Mẹ em nói à? Sao ngay cả chuyện này mẹ cũng nói nhì.

Ninh Tiểu Thành chăm chú nhìn giao thông phía trước, trêu cô:

- Cần mẹ em nói sao, đài giao thông đã đưa tin, nhân dân cả nước đều biết em đi xem mắt rồi.

- Ban đầu là em đi Thẩm Dương công tác, vừa vặn người kia cũng ở Thẩm Dương. Chú Trịnh giới thiệu, anh ấy trước đây là lính, con người rất tốt.

Tường Hiểu Lỗ nói xong rất buồn bực, lẩm bầm:

- Hình như người ta không thích em, gặp có một lần rồi hết.

Ninh Tiểu Thành vịn vô lăng, cười, không nói nữa.

Thế hệ này của họ, nói là sống vì mình, kỳ thực dường như không có yêu cầu gì với hôn nhân, hoặc là cứ dây dưa trì hoãn, hoặc là chấp nhận số phận. Không gả là sai, không cưới cũng là sai. Người khác không thích mình, lại là sai.

Trong xe yên tĩnh ngẩn ngui.

Tường Hiểu Lỗ vì để không lúng túng, cố dòi đề tài:

- Anh Tiểu Thành, hình như bạn gái anh Tư Lượng cũng về rồi?

Ninh Tiểu Thành “ừ”:

- Về rồi, về hồi đầu năm, được hai tháng.

Khu của Tường Hiểu Lỗ khác khu của anh, anh không biết được mấy người trong khu cô nên cô chỉ có thể tìm thứ anh biết để nói:

- Về tìm anh ấy sao?

Tiểu Thành chò đèn đỏ, đuổi eo:

- Ai biết, chuyện của hai người họ, anh không rõ.

Đều là người có thể làm chủ, hận không thể liều mạng.

Tướng Hiểu Lỗ gật đầu, không biết nên hỏi tiếp thế nào.

Sự trầm mặc của cô lúc này vô tình khiến bầu không khí trong xe rất vi diệu.

Ninh Tiểu Thành cho rằng Tướng Hiểu Lỗ có ý kia với Thẩm Tư Lượng. Biết bạn gái cậu ta về thì trong lòng không dễ chịu.

Nhưng nhiều năm như vậy anh đâu thấy hai người có qua lại gì. Sao lại tình nồng ý đậm rồi? Tiểu Thành rất buồn bực.

Trên thực tế, Tướng Hiểu Lỗ thần kinh thô, hỏi vậy đơn thuần là kiếm chuyện để nói, thấy Ninh Tiểu Thành không phản ứng thì dứt khoát không lên tiếng nữa, bắt đầu ngồi nghiêm chỉnh.

Mãi đến khi tới cổng ra vào hầm để xe dưới lầu công ty cô, hai người nói lời từ biệt.

Tướng Hiểu Lỗ tháo dây an toàn, đứng trên bậc thềm vẫy tay:

- Tạm biệt anh Tiểu Thành.

Ninh Tiểu Thành ngồi trong xe hơi nghiêng người, gật đầu nhìn cô:

- Từ từ về nhé, anh đi đây.

Xe ô tô màu đen chớp đèn xe lạng lẽ hòa vào dòng xe cộ mênh mông giữa màn đêm.

Tựa như duyên phận của hai người, đến đây là hết.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Thời tiết trở nên ẩm áp, lẽ ra là mùa dễ chịu nhất trong năm. Nhưng Tướng Hiểu Lỗ lại bực bội khó ở, phiền tới mức phát cáu.

Ban ngày đi làm, bên bắt động sản gọi điện thoại cho cô, nói nhà cô rò rỉ nước làm tróc sơn nhà lầu dưới, bảo cô mau mau về tắt van nước và thương lượng bồi thường.

Tướng Hiểu Lỗ đang họp, muốn đi cũng không đi được, bên bắt động sản và hàng xóm nhà lầu dưới cứ hỏi thúc hết lần này đến lần khác, khó khăn lắm mới tan họp, cô vọt chạy ra ngoài.

Phía sau, ông Chu – sếp trực tiếp của cô đập bàn rít gào:

- Tướng Hiểu Lỗ!!! Cô đứng lại đó cho tôi!!! Chuyện cô báo cáo, hai ta còn chưa nói rõ đâu!!!

Cô nhắm mắt lại, thầm nghĩ chết sớm chết muộn cũng là chết, vẫn là lo làm chuyện gấp nhất trước đi.

Căn nhà đó không phải nhà cô mà là nhà cô thuê bên ngoài hồi ba năm trước, một là để tự do tiện lợi, hai là nghĩ tốt xấu gì cũng lớn thế này rồi, cứ ở chung với mẹ và cha dượng có nhiều chỗ bất tiện.

Chủ nhà cô thuê là một dì người Bắc Kinh, không có chồng, con trai mua cho một căn nhà khác to hơn, gia đình bốn người ở bên nhau, trước đây căn nhà cũ này luôn để trống, đợi đi dời thì cũng bỏ không, bèn dứt khoát cho thuê kiếm ít tiền tiêu vặt cho cháu.

Tướng Hiểu Lỗ vội vội vàng vàng chạy về nhà, dưới lầu có hai người mang ủng dùng chậu hứng nước.

Thấy cô về, họ “ai ư” một tiếng:

- Tiểu Tướng à, cháu mau lên xem đi, lớp sơn tường nhà dì bị tróc từng mảng từng mảng, đệm giường trong phòng ngủ đều bị mốc cả.

Tướng Hiểu Lỗ lên lầu mở cửa nhìn, nước tràn ra như sông Kim Sơn, trong phòng nước ào ào chảy, dép lê, thảm, tạp chí trôi lênh bênh, con rùa nhỏ cô nuôi núp trong chậu hoa góc tường, hoảng sợ nhìn cảnh này, thêm 1cm nữa là nhà nó bị ngập rồi.

Cô đi chân trần tìm một vòng mới phát hiện chỗ ống nước nối giữa nhà vệ sinh và máy giặt bị rò rỉ. Bên bắt động sản tới kiểm tra nói là ban đầu khi lắp đặt đã thay đổi đường ống không theo quy tắc nên họ không chịu trách nhiệm.

Xảy ra chuyện thế này vốn nên liên hệ chủ nhà, Tường Hiểu Lỗ xách con rùa đứng trên ngưỡng cửa gọi điện thoại cho dì chủ mà cô thuê, bên kia tín hiệu không tốt, họ đang du lịch bên ngoài, không nghe rõ gì cả.

Cúp điện thoại, Tường Hiểu Lỗ thở dài, xuống dưới lầu xin lỗi.

Lầu trên lầu dưới với nhau, hai người già cũng xem như hiền lành, không làm khó cô, trong nhà không có gì đáng giá, chỉ bảo cô sơn lại tường là được. Nhưng sơn thì trong nhà sẽ có mùi, hai vợ chồng phải sang nhà con gái ở hai ngày, trong hai ngày này, phiên Tường Hiểu Lỗ giúp đỡ.

Cô đồng ý, lại ra ngoài tìm công nhân sơn tường. Cô chưa bao giờ làm chuyện này, đâu biết đi đâu tìm, nghĩ nghĩ hồi lâu mới nhờ Lý Triều Xán giúp.

Buổi trưa Lý Triều Xán ra khỏi đồn công an, người mặc đồng phục, tinh thần dồi dào. Vừa thấy Tường Hiểu Lỗ cúi đầu ủ rũ bên ngoài thì cười.

- Ô, đây không phải đại giám đốc Tường sao, không gì nhờ vả thì không lên chùa nhỉ.

- Có thể đừng lần nào gặp cũng cười toe toét ngốc nghếch vậy không?

Tường Hiểu Lỗ ủ oải:

- Thật đến nhờ cậu có chuyện, buổi chiều mình còn vợ đi làm đây.

Lý Triều Xán trả đũa:

- Có thể đừng lần nào cũng lấy công việc ra nói không, cậu vợ đi làm, mình còn vợ công việc đây! Nói cứ như thế giới thiếu cậu là không được ý.

Tường Hiểu Lỗ không có tâm trạng đấu võ mồm với Lý Triều Xán, ngữ điệu hơi dịu đi:

- Vậy rốt cuộc cậu có thể tìm giúp mình không?

- Có thể không à?

Lý Triều Xán nghênh cô, vô cùng tự tin:

- Nói chuyện với cảnh sát Lý mà nói có thể không à, ở cái vùng này, chỉ cần cậu lên tiếng là không chuyện gì mình không làm được, đi theo mình!

Trong một con hẻm hẹp không biết đã quanh quẹo bao nhiêu lần, Lý Triều Xán mang Tường Hiểu Lỗ đến một nhà hàng đang tu sửa.

Chủ nhà hàng hình như rất thân với Lý Triều Xán, thấy cậu đến thì tươi cười nghênh đón:

- Tiểu Lý, cậu đến rồi.

- Chào dì Lý, cháu đến nhờ dì giúp một chuyện.

Lý Triều Xán khéo ăn khéo nói lại nhiệt tình, bình thường luôn quan tâm đến họ.

- Cậu nói đi, giúp chuyện gì, dì giúp được chắc chắn sẽ giúp.

Dì béo phía sau quầy nhiệt tình nói:

Lý Triều Xán cời mũ xuống, kéo Tường Hiểu Lỗ ở sau người ra, nói nhỏ:

- Đừng đứng đực ra đó, nhờ người khác làm việc thì mặt mày phải tươi cười lên.

Tường Hiểu Lỗ lập tức đứng ngay ngắn, mỉm cười:

- Chào dì!

Lý Triều Xán kéo cô:

- Đạo này đi đang tu sửa í mà, nhà bạn cháu bị ngập nước, sơn tường bị tróc, một cô gái như cô ấy không dám tùy tiện đến chợ lao động tìm người, đi cũng biết chỗ đó loạn lắm, nên nhất thời không tìm được công nhân giúp sơn tường, chỗ đi nếu xong thì báo giúp với công nhân một tiếng, có thể qua bên chỗ bạn cháu xem thử không.

Dì mập sáng khoái nói:

- Ôi gọi, đi còn tưởng chuyện bao lớn, được, lát nữa đi nói với họ cho, cháu bảo bạn cháu để lại địa chỉ và số điện thoại, chờ họ xong việc, đi sẽ bảo công trường đem dụng cụ đến tìm cháu.

Nói cảm ơn xong, Lý Triều Xán dẫn Tường Hiểu Lỗ đi, đi mập chui ra khỏi quây, kéo cậu lại tám chuyện:

- Tiểu Lý, cô ấy là bạn gái cháu hả? Xinh quá.

Lý Triều Xán nhìn Tường Hiểu Lỗ đứng ngoài cửa, gãi gãi đầu, ngượng ngừng cười:

- Đang nỗ lực, đi, đi thấy sao?

Đi mập vỗ lên tay Lý Triều Xán như một người mẹ già:

- Cô gái này tướng tá có phúc, cưới về nhà là có thể chiêu tài.

Lý Triều Xán nghe mà mở cò trong bụng, đội nón lên:

- Tạm biệt đi! Rảnh cháu lại tới thăm đi!

Đưa Tường Hiểu Lỗ đến bên đường cô dừng xe, cậu hỏi cô:

- Hiểu Lỗ, mấy ngày son tường, cậu cũng không thể ngủ, về nhà à?

Cô gật đầu:

- Ừ.

Lý Triều Xán tự lẩm bẩm:

- Sao cứ cảm giác như lâu lắm không có tin tức của cậu.

Tường Hiểu Lỗ nhớ lại, bèn kéo cậu kể khổ:

- Tháng trước mình đi Thẩm Dương công tác, tiện thể xem mắt, kết quả không thành, mình không dám về nhà, sợ mẹ mình cứ lấy chuyện này ra cằn nhằn. Nên ngày nào mình cũng về muộn, đánh một giấc, bà ấy chưa dậy là mình đi.

Tường Hiểu Lỗ rất khổ não:

- Triều Xán, cậu nói xem mình có phải ế thật không? Đã lưu lạc tới mức trở thành một thành viên trong bộ đội xem mắt rồi.

Cậu rất giật mình:

- Cậu? Xem mắt?

Cậu đi quanh Tường Hiểu Lỗ một vòng, chấp tay sau lưng như thầy giáo chủ nhiệm dạy học trò:

- Khi nào thì cậu trở nên sa đọa như thế hả? Chuyện xem mắt mà cũng làm? Hơn nữa, bây giờ cậu mới bao lớn chứ, chúng ta còn trẻ lắm, cậu mong gì đến vậy à? Còn có tôn nghiêm tiết tháo không?

Tường Hiểu Lỗ hơi há miệng, ngớ người:

- Tới mức đó hả? Đầu phải mình chủ động đi, là chú Trịnh giới thiệu mà, không đi không thích hợp.

Tường Hiểu Lỗ xem Lý Triều Xán như một nửa người thân, người khác không biết tình hình nhà cô, nhưng cậu thì biết.

Cậu ý thức được tâm trạng mình quá khích bèn ho khan một tiếng, thử vớt vát:

- Mình là sợ cậu ơ ờm... làm đường lạc lối, cuối cùng tự hại bản thân.

Tường Hiểu Lỗ thở dài:

- Triều Xán, đàn ông các cậu độc thân đến 30 40 tuổi, người khác sẽ nói cậu đang là thời kỳ hoàng kim, thời điểm thành thực, giai đoạn thăng hoa, nhưng con gái tại mình hễ độc thân hơn 25 tuổi thì người khác sẽ nói, đã lớn đến chừng này sao vẫn chưa tìm đối tượng?

Tường Hiểu Lỗ bắt chước điệu bộ của mấy bà tám, hóp eo, vênh chân, làm tư thế lan hoa chỉ.

Thời đại học, cô từng cho rằng con gái dù tới 30 tuổi mới yêu đương kết hôn vẫn là kịp.

Hơn 20 tuổi tốt nghiệp đại học, sau đó bước vào xã hội, hưởng thụ mấy năm thanh xuân, nỗ lực làm việc mấy năm, tích góp được chút cơ sở kinh tế, rồi lại làm ít chuyện mình thích, trải qua hết những thứ này rồi lại lo đến những chuyện lớn trong đời, yêu đương, kết hôn, sinh con, tạo một gia đình với người mình thích và với đứa con cưng của mình, cha mẹ hai bên đều đảm đương trách nhiệm.

Nhưng chuyện không như mong muốn.

Công việc khó kiếm tiền, nếu muốn có cơ sở kinh tế thì phải liều mạng làm việc, quan hệ giao tiếp, quan hệ khách hàng, cái nhìn của sếp, cạnh tranh với đồng nghiệp, một ngày 24 tiếng hận không thể ngủ cũng tăng ca, khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi thì lại phải đối mặt với đủ loại hoạt động xã giao.

Bạn thân rủ đi dạo phố, đồng nghiệp mới hẹn đi ăn cơm, sếp nhờ làm ít chuyện riêng. Cái nào cũng là thời gian.

Còn về những kế hoạch từng được vạch hẳn hoi kia, toàn bộ đều bị vứt ra sau ô cửa cùng với cuộc sống bận rộn như cờ hó. Chuyện vui vẻ nhất mỗi ngày là có thể nằm trên giường nghịch điện thoại di động, xem phim truyền hình cũng là xa xỉ.

Càng nghĩ càng rầu, Trương Hiểu Lỗ ỉu xìu vẫy tay với Lý Triều Xán:

- Mình đi đây, chiều còn họp nữa.

Giúp hàng xóm sơn tường phải sơn cho đảng hoàng nên thời gian sơn chỉ có thể vào lúc cô nghỉ trưa, tính cả phí tăng ca và phí cơm trưa cho công nhân, hai ngày nay Trương Hiểu Lỗ bị hành hạ mặt mày xanh xao vàng vọt.

Hôm nay vất vả lắm mới hoàn công, cô mặt mày xám xịt chạy về công ty, vừa vào cửa, ông Chu đã chặn ở cửa văn phòng cô, vẻ mặt lạnh như băng:

- Trương Hiểu Lỗ, cắt qua đây.

Cô sợ hãi quay đầu nhìn trợ lý của mình.

Thiệt Khê giờ lên một tập tài liệu đã được đóng cẩn thận, sót ruột chỉ vào chữ bên trên, trong lòng Trương Hiểu Lỗ rơi lộp bộp, theo ông Chu vào văn phòng.

Ông Chu là thầy của cô khi mới vào nghề, một tay dẫn dắt cô quản lý, mức độ uy nghiêm có thể so với giáo viên chủ nhiệm khiến người ta nghe tiếng đã sợ hãi.

Ông Chu vỗ mạnh tay vào báo cáo hệ số tín nhiệm (1) bên dưới, không hề khách sáo với Trương Hiểu Lỗ:

- Đạo này mất không tốt? Mù à? Không phân biệt được 03 và 04 khác nhau sao?

(1) Hệ số tín nhiệm (credit rating) là hệ số đánh giá khả năng tài chính và khả năng thanh toán của một tổ chức đối với các khoản tiền nghĩa vụ - gốc và lãi - của các công cụ nợ mà nó phát hành.

- Trương Hiểu Lỗ, loại sai lầm này dù là sinh viên cũng không thể phạm, rốt cuộc cô có thể làm được không hả, không làm được thì mau mau cuốn xéo.

Cô cúi đầu, mặt đánh mặt mắng.

Bảng đánh giá rủi ro (2) trong báo cáo hệ số tín nhiệm, cô đánh tỷ số nợ trên vốn tài sản (3) của xí nghiệp hàng năm từ 17.03 thành 17.04, đạo này cô có hơi lực bất tòng tâm, thêm nữa là khi đối chiếu không hề phát hiện, ông Chu hành nghề được 20 năm, có trực giác vô cùng mẫn cảm với chữ số.

(2) Bảng đánh giá rủi ro (risk assessment table)

(3) Tỷ số nợ trên vốn tài sản (debt asset ratio) (负债率)

Lật tới trang kia tính sơ sơ, ông Chu liền biết đạo này Trương Hiểu Lỗ không ở trong trạng thái làm việc.

Ông vô cùng tức giận.

Con người ông Chu rất nghiêm khắc nhưng vô cùng bao che cấp dưới, lúc làm việc cô đừng gây xích mích với ông thì hễ các tổ có rắc rối gì, ông sẽ ra mặt thay cô, giúp cô tranh thủ được lợi ích to nhất mà cô nên có.

Điều kiện tiên quyết là cô đừng phạm sai lầm.

Ông Chu chưa hết giận, ánh mắt nhìn Trương Hiểu Lỗ vô cùng khó hiểu:

- Thật không hiểu hai ngày nay cô làm sao, nghỉ trưa về muộn thì tôi mở một mắt nhắm một mắt đã là nể mặt cô rồi, cô nhìn lại chính cô xem.

Ông nổi nóng nhìn chằm chằm Trương Hiểu Lỗ trước mặt.

Vì cúi đầu nên ánh mắt cô bất giác rơi trên đôi giày da ông Chu mang. Cô đã quen với loại cách thức phê bình gần như biến thái không chút nể nang này, lúc ông nóng người đều không quan tâm đó là nam hay nữ, chỉ cần khiến ông thấy thoải mái là ông sẽ dùng cách đã kích nể nhất để mắng.

Mấy năm nay, Tường Hiểu Lỗ đã rèn luyện được. Nếu cô thật sự lắng nghe, tranh cãi với ông, thì nhẹ là từ chức, còn trong lòng lẫn quần thì buổi tối có thể mở cửa sổ nhảy lầu cũng nên.

Bởi vậy, khi ông mắng, cô phải cố sức di dời sự chú ý, chờ ông mắng đủ, phát tiết xong thì vội vàng nhận sai sửa chữa, đồng thời một lần ngã là một lần bót đại, thế tuyệt đối không tái phạm.

Đôi giày da hôm nay của ông Chu là Llassi màu đen, một thương hiệu rất có phẩm vị, quần âu cũng màu đen, khi ông điều chỉnh tư thế ngồi, ống quần nơi cổ chân hơi nhếch lên trên.

Sau đó Tường Hiểu Lỗ nhìn thấy chỗ tiếp giáp giữa ống quần và giày da của ông Chu là cái vớ ông mang hôm nay.

Màu hồng, bên trên còn in một cái nơ bướm.

Tường Hiểu Lỗ không kiềm được.

“Phụt _____” Một tiếng cười tuôn ra.

- Tôi cho cô biết nếu cô còn...

Ông Chu đang quắc mắt nghiêm mặt với Tường Hiểu Lỗ, nghe tiếng cười đột ngột của cô thì tức giận đến cùng cực:

- Cô còn có mặt mũi cười?

Tường Hiểu Lỗ hít một hơi, nghĩ thầm lần này xem như hoàn toàn tiêu rồi.

Khi báo cáo trên tay ông Chu sắp ném đến người cô thì bên ngoài vang lên ba tiếng gõ cửa cứu mạng.

Trợ lý của ông Chu đứng ở cửa lo lắng không yên:

- Giám đốc Chu, giám đốc khách hàng mới đến tổ của chúng ta báo danh.

Ông Chu bình phục trong ba giây, ném báo cáo trong tay, đứng dậy buộc lại nút áo âu phục:

- Biết rồi.

Trợ lý cẩn thận đóng cửa đi ra ngoài.

Ông Chu chỉ vào báo cáo trên bàn, lạnh lùng nói:

- Chính xong trước khi tan ca cho tôi.

Tường Hiểu Lỗ nom nớp lo sợ cầm lấy, trong lòng cảm ơn vị giám đốc khách hàng tới báo danh không đúng lúc kia 1800 lần.

Ông Chu từ sau bàn làm việc lách ra, cô vội vàng mở cửa cho ông, ngoan ngoãn đi theo sau.

Giám đốc khách hàng mới họ Hứa, có năng lực nhưng không ổn định, ở đâu kiếm được nhiều tiền thì chạy qua chỗ đó, đã nhảy việc qua mấy công ty, không biết vị lãnh đạo cấp cao nào của Vi Đạt là thân thích nhà anh ta, cò xát mảy tháng, bên trên mới đồng ý cho anh ta đến.

Ông Chu không quá xem trọng người như vậy, nhưng đây là ý của cấp cao, có không thích cũng phải sắp xếp chỗ cho anh ta, việc nên làm thì phải làm.

- Giám đốc khách hàng mới Hứa Bân, sau này phụ trách nghiệp vụ tiền tệ, mọi người làm quen đi.

Đồng nghiệp tổ ba thi nhau đứng lên chào hỏi thân thiết với giám đốc mới.

- Chào giám đốc Hứa.

Ông Chu chống nạnh một tay, hơi tránh ra sau, chỉ vào Tường Hiểu Lỗ giới thiệu với Hứa Bân:

- Tường Hiểu Lỗ, giống cậu, cũng là giám đốc nghiệp vụ khách hàng, phụ trách quỹ tín thác và động sản, cậu mới tới, có những quy tắc không giống với chỗ làm việc trước đây của cậu, hỏi nhiều vào, đừng tranh cướp _____

Ba chữ cuối cùng, ông Chu nói rất nặng.

Sự bao che của ông dành cho Tường Hiểu Lỗ rất rõ ràng.

Hứa Bân đến báo danh không đem theo vật gì riêng tư, đến chỗ HR nhận thẻ, toàn thân mặc âu phục, giày da đắt tiền, là hình tượng một nhân vật tinh anh.

Anh chìa tay về phía Tường Hiểu Lỗ, về mặt tươi cười, ngời ngời phong độ:

- Xin chào, giám đốc Tường.

Tường Hiểu Lỗ im lặng 3 giây, cũng chìa tay ra:

- Xin chào, giám đốc Hứa.

Ông Chu nhạy cảm phát hiện ra bầu không khí không bình thường giữa họ, bèn thẳng thắn:

- Hai người quen nhau?

Tường Hiểu Lỗ rút tay về, nhẹ nhàng lên tiếng.

Cùng lúc, Hứa Bản cũng mỉm cười mở miệng.

Hai giọng nói đồng thời vang lên.

- Không quen.

- Bạn gái cũ.

!!!!

Phòng làm việc của ba tổ chợt yên tĩnh, ánh mắt mọi người nhìn nhau, trên đầu mỗi người dường như tự động hiện lên khung chat.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Trong lòng Tường Hiểu Lỗ đang gào thét, ai là bạn gái cũ của anh chứ!!!

Qua lại chín tháng, ba tháng đầu tiếp xúc qua mạng, ba tháng giữa chóng vánh, ba tháng cuối bắt cả hai tay.

Quen Hứa Bản, là sự si nhục duy nhất trong cuộc đời hơn 20 năm của Tường Hiểu Lỗ.

Chuyện xảy ra hồi hai năm trước, khi cô còn là một nhân viên nghiệp vụ, sắp bảo cô đi nghe ngóng tìm hiểu về tình hình một cổ phiếu, làm nghề này, ai cũng có vài cách mọi tin của riêng mình, lúc đó người ngồi đối diện bàn Hiểu Lỗ là một chị có thâm niên rất cao, quan hệ với cô khá tốt, nói rằng bạn đại học của mình đang ở công ty chứng khoán nào đó nên vô cùng hiểu rõ về cổ phiếu nọ, thế là chị ấy liên hệ đối phương giúp.

Bạn học cũ rất nể mặt, lập tức dạn cấp dưới liên lạc với Tường Hiểu Lỗ.

Người kia chính là Hứa Bản.

Mới đầu, hai người làm quen nhau trên mạng, hỏi qua đáp lại, thỉnh thoảng Hứa Bản cũng sẽ tư vấn nghiệp vụ về mặt liên quan đến tín thác cho Tường Hiểu Lỗ, cùng kiếm ít tiền, là quan hệ giúp đỡ lẫn nhau đôi bên cùng có lợi.

Sau đó có một ngày bỗng nhiên Hứa Bản liên lạc với Tường Hiểu Lỗ qua mạng, nói hai đứa mình thực ra chỉ cách có hai tòa cao ốc văn phòng, đã ba tháng chưa từng gặp nhau, nếu em không bận thì buổi trưa em ra ngoài, anh mời em đi ăn.

Tường Hiểu Lỗ nghĩ cũng không có gì phải từ chối, đã quen biết nhau, trò chuyện với nhau một thời gian dài như vậy, có thể sau này còn có cơ hội hợp tác công việc nữa. Thế là hai người hẹn gặp nhau ở một tiệm cà phê.

Sau khi ăn xong bữa cơm kia, Hứa Bản bắt đầu theo đuổi Tường Hiểu Lỗ ráo riết.

Anh là người rất tâm lý, theo đuổi con gái, đặc biệt là con gái năng động như Tường Hiểu Lỗ, anh chưa từng nói những lời sến súa mà trực tiếp công kích mạnh. Chị lớn đồng nghiệp ngồi đối diện bàn Tường Hiểu Lỗ tình cờ thấy hai người gặp nhau mấy lần cũng tốt bụng khuyên nhủ.

Hiểu Lỗ à, người ta có lòng với em như vậy, nếu em không ghét thì cứ thử xem. Một cô gái, áp lực công việc lớn, đôi lúc quả thực thiếu một người tri kỷ bên cạnh sẽ chia.

Người ngoài khuyên giúp, đầu Tường Hiểu Lỗ nóng lên, cảm thấy Hứa Bân quá thực rất tốt với mình, liền qua loa đồng ý.

Tháng đầu yêu đương rất vui vẻ. Cũng giống như rất nhiều đôi tình nhân yêu đương nồng cháy, hai người gặp nhau trò chuyện công việc, cùng ăn cơm, kể đó Hứa Bân đưa cô về nhà, thỉnh thoảng tạo ra ít lãng mạn, anh cũng sẽ tặng cô bó hoa hồng hoặc một món quà nho nhỏ xinh xắn.

Sau đó nữa, Hứa Bân bắt đầu không cam lòng với giới hạn cùng ăn cơm cùng tắm bộ.

Một bữa tối nọ, khi cùng ăn tối xong, Hứa Bân đề nghị đưa Tường Hiểu Lỗ đến nhà ngồi chơi, sau đó là nộ hôn vội vã, rồi muốn tiến thẳng tới bước quan trọng, cô nói mình đang trong kỳ sinh lý nhưng anh không nghe, quần áo đã cởi được một nửa, dưới tình thế cấp bách, cô đánh anh một bạt tai, đêm đó hai người lúng túng ra về.

Tiếp theo là quãng thời gian chiến tranh lạnh, Hứa Bân gửi cho Tường Hiểu Lỗ rất nhiều tin nhắn thao thao bất tuyệt, không gì ngoài xin lỗi và bày tỏ tâm lòng.

Thoáng chốc đã mấy ngày trôi qua, là sinh nhật của Hứa Bân.

Tường Hiểu Lỗ muốn làm lành nên chuẩn bị cho anh một món quà vô cùng đắt, mua bánh ga tô, đêm đó cô mạo hiểm gió tuyết, định đến nhà anh cho anh một niềm vui bất ngờ.

Hơn nữa, cô còn mặc váy mới và nội y mới.

Nhưng chưa kịp tới cửa thì cô nghe giọng của một nam một nữ ở hành lang.

- Bạn gái anh vẫn không để ý tới anh hả?

- Không, cô ta để ý hay không cũng chả sao.

Một tiếng cười khẽ yêu kiều:

- Anh đừng quá giận.

- Ai biết cô ta bảo thủ thật hay giả vờ, ngực to như vậy, không biết có bao nhiêu người từng sờ nữa, con gái kiều đó toàn là đứng núi này trông núi nọ, không để ý tới anh thì anh kiếm người khác.

- Hai người bây giờ vẫn đang chiến tranh lạnh? Không phải anh nói muốn để cô ta giúp anh tén thác món tiền vốn kia sao?

- Em để ý nhiều như vậy làm gì? Lúc thật dùng tới cô ta thì cứ nói hai câu ngon ngọt là dễ được ngay, cô ta không có đầu óc gì cả. Cô ta muốn giả vờ thì cứ để cô ta giả vờ, sớm muộn gì cũng có ngày cô ta nằm trên giường của anh.

Tường Hiểu Lỗ sững sờ.

Một nam một nữ đến gần, vẻ mặt kinh ngạc lúng túng khi nhìn thấy cô, cô đập mạnh bánh ga tô trên tay vào mặt Hứa Bân, xoay người rồi đi.

Vừa đi vừa khóc.

Tối hôm ấy gió tuyết rất to, Tường Hiểu Lỗ quần chặt chiếc áo lông, đi suốt hai tiếng đồng hồ mới về nhà.

Cô nhớ khi còn rất nhỏ, cô từng thấy cô chú hàng xóm đánh nhau, chú nắm tóc cô kia, nói những lời cực khó nghe, còn bạo lực với cô kia nữa.

Lúc đó có người nắm lấy tay cô, nói với cô, Hiểu Lỗ, tương lai nếu con lập gia đình thì nhất định phải tìm một người chồng có phẩm chất có trách nhiệm.

Tường Hiểu Lỗ còn nhỏ ù ù cạc cạc, hỏi, thế nào là có phẩm chất?

Người nọ nói, người có phẩm chất là người biết tôn trọng phụ nữ, là người đối xử tốt với con.

Một người đàn ông đội trời đạp đất chân chính là bất kể lúc nào cũng sẽ không đánh phụ nữ, không nói những lời thô bỉ bới móc đủ điều với cô ấy.

Câu nói này Hiểu Lỗ ghi nhớ ở trong lòng, nhớ rất nhiều rất nhiều năm.

Từ đó về sau, Tường Hiểu Lỗ cắt đứt quan hệ với Hứa Bân.

...

Tan làm, một đồng nghiệp chen vào thang máy, điên cuồng kéo bạn mình kể rằng hôm nay ở tổ ba xảy ra vở kịch đầy máu chó.

Tường Hiểu Lỗ cố ở văn phòng rất lâu mới rời đi, cô viết xong báo cáo hệ số tín nhiệm mới, đặt trên bàn làm việc của ông Chu rồi mới tắt đèn, xuống lầu.

Vừa ra khỏi đại sảnh, Hứa Bán cầm cặp công văn dựa vào tường gọi cô:

- Hiểu Lỗ.

Mặt Tưởng Hiểu Lỗ không chút cảm xúc, quay đầu lại như dự đoán:

- Có chuyện?

Hứa Bán từ tốn bước qua, không hiểu sao cô cứ thấy người này làm gì cũng giống như cố ý ra vẻ, khiến người ta buồn nôn.

Hứa Bán mặt đối mặt với Tưởng Hiểu Lỗ, không hề xa lạ:

- Không có chuyện thì không thể ôn chuyện cũ với em sao?

- Tôi không có chuyện cũ gì để ôn với anh hết, có gì nói mau, không có thì tôi đi đây, tôi không có thời gian rảnh đây đưa với anh.

Tưởng Hiểu Lỗ lùi về sau một bước, quay đầu đầy chán ghét:

- Còn nữa, sau này khi nói chuyện với người khác đừng đứng gần như vậy, dạo này nóng trong người à? Miệng anh hôi lắm có biết không?

Hứa Bán cứng đờ, thật sự hơi lùi ra sau.

Tưởng Hiểu Lỗ cười bốn cột, khoe môi cong lên, xoay người rời đi.

Anh ý thức được mình bị cô đùa bỡn, bèn đuổi theo kéo cô lại, tức giận nói:

- Tưởng Hiểu Lỗ cô ra vẻ cái gì? Không phải chỉ thành giám đốc khách hàng thôi sao? Giỏi rồi, không thèm nhận bạn trai cũ? Cô quên năm đó cô ăn mặc như vậy đứng ở cửa nhà tôi...

- Địch!

“Chát”_____

Tưởng Hiểu Lỗ đánh Hứa Bán một bạt tai thật mạnh, tiêu sái vung tay, sự hung dữ hiện lên trong mắt:

- Anh tốt nhất đừng nhắc với tôi chuyện năm đó.

Cô không phải người không buông được quá khứ, năm đó cô ngốc nghếch, yêu đương thì yêu đương. Đau khổ hay hạnh phúc, cô đều chấp nhận, nhưng nếu anh còn đem chuyện quá khứ tới để uy hiếp cô, khiến cô chán ghét, Tưởng Hiểu Lỗ đâu nhu nhược như thế?

Quen biết anh vốn đã là một sự sỉ nhục, còn dám tới nhắc tình cũ với cô? Tình cũ cái rắm ấy!

Hai ngày nay cô luôn giúp vụ sơn nhà, vốn dĩ ngủ không tốt, trưa nay không biết cô ăn cơm quá nhanh hay uống nước quá lạnh mà có hơi đau bụng, buổi chiều đi vệ sinh mấy lần, cơ thể mệt mỏi.

Cộng thêm ban nãy vừa cho Hứa Bán một bạt tai, bây giờ Tưởng Hiểu Lỗ hơi run.

Có lẽ là suy yếu, cũng có lẽ là... đánh người, quá kích động.

Một người đàn ông bị đánh bạt tai bên đường, trời vẫn chưa tối hẳn, quả thực rất hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Võ Dương áp mặt lên kính, hưng phấn như phát hiện đại lục mới:

- Ê, ề, Tiểu Thành, có người đánh nhau nè!

- Có người đánh nhau thì có gì mà khoái.

Ninh Tiểu Thành không hào hứng, lái xe.

- Cậu để nó nhìn đi, ngày nào cũng ghen ở thao trường huấn luyện, trên đường Đại Mã thấy chó nó cũng mừng.

Chiến hữu của Võ Dương ngồi phía sau cười nói.

Võ Dương thích xem náo nhiệt, còn chêm thêm phân tích của mình:

- Nhìn... giống như người yêu, anh chàng này chắc chắn khiến cô ấy không vui, nhìn kia, nhìn kia, anh ta hình như muốn đánh cô ấy.

Tiểu Thành hạ tốc độ xe nhìn ra ngoài, rồi lại lẳng lặng thu hồi tầm mắt:

- Thời buổi này, mấy thằng không có đạo đức đúng là ngày càng nhiều.

Võ Dương nheo mắt, chột nói:

- Tiểu Thành, mày xem, cô gái đó có phải Tường Hiểu Lỗ không?

Kết_____

Tiếng thắng xe gấp.

Bên đường, Hứa Bân nắm một tay Tường Hiểu Lỗ, đang hung dữ chỉ vào cô.

Võ Dương không hề dây dưa dài dòng, đứng bên ngoài hỏi:

- Mày không tới xem sao à?

Tiểu Thành ngồi trong xe, không có ý định xuống:

- Mày đi với Đại Toàn đi, tao kiểm chỗ dừng xe, đâu dừng ngay giữa đường Đại Mã được.

- Ủ.

Động tác của Võ Dương và chiến hữu mau lẹ, vung cửa xe, đứng bên đường khẽ quát Hứa Bân:

- Làm gì đó?

Hứa Bân bị tiếng quát này dọa giật mình, vô thức buông lỏng tay.

Tường Hiểu Lỗ giầy ra, liên tục lùi về sau mấy bước.

Võ Dương và chiến hữu sải bước qua, thân thiết hỏi cô:

- Hiểu Lỗ, xảy ra chuyện gì?

Cô lắc đầu, lúc thấy Võ Dương, đầu óc cô hơi mơ hồ:

- Anh Võ Dương.

- Anh tan làm đi ngang qua, anh và chiến hữu ở trong xe nhìn thấy em, sợ em gặp phiền phức gì nên xuống xem sao.

Võ Dương quay đầu nhìn Hứa Bân với ánh mắt xa lạ:

- Người này là ai vậy, em có quen không?

Võ Dương và chiến hữu Tổng Đại Toàn đổi ca gác, dọc đường xe bị xì vò nên bảo Ninh Tiểu Thành qua cho họ quá giang một đoạn, bởi vậy trên người vẫn đang mặc quân trang, nhìn rất có sức uy hiếp.

- Đồng nghiệp công ty tranh cãi hai ba câu thôi, không có chuyện gì.

Tường Hiểu Lỗ sợ Võ Dương là một người nóng tính, ở đây là ngoài đường người qua kẻ lại mà hai người họ lại ăn mặc bắt mắt như vậy, dừng tại cô mà gây thêm phiền phức cho họ.

- Ồ_____

Võ Dương chấp tay sau lưng, vẫn đề phòng nhìn chằm chằm Hứa Bân:

- Tranh cãi hai ba câu cũng không tới mức đánh con gái trên đường chứ, thầy cô nào dạy cậu?

Hứa Bân không biết hai người này ở đâu ra, trông có vẻ rất thân quen với Tường Hiểu Lỗ.

Tránh voi chẳng xấu mặt nào, anh cũng không muốn vì chút chuyện bá vơ mà làm hỏng thể diện, bèn nhìn cô đầy căm tức, chỉ tay vào cô:

- Tường Hiểu Lỗ, cô giỏi lắm, hãy đợi đấy.

- Hừm_____

Võ Dương trừng mắt, tạo tư thế muốn đá anh, dọa nạt.

Hứa Bản sợ hãi xách cặp đi, vừa đi vừa căng thẳng nhìn ra sau, chỉ sợ người đó đuổi theo.

Thấy Hứa Bản đi xa rồi, Võ Dương nói chuyện cũng thẳng hơn:

- Ở đâu ra đồng nghiệp như vậy thế, quá mất dạy.

Hôm nay Võ Dương nghĩa khí giúp cô, Trương Hiểu Lỗ cũng nói thật:

- Bạn trai cũ của em, chia tay hai năm rồi, không biết sao lại đến chỗ công ty em làm giám đốc, cố ý kiếm chuyện. Mới nói được hai câu, em giận quá tát anh ta một cái, nếu không có các anh thì đúng là không biết kết thúc ra sao nữa.

Trương Hiểu Lỗ cảm ơn Võ Dương từ tận đáy lòng:

- Hôm nay thật cảm ơn các anh. Các anh đi đâu, hay là để em đưa đi?

Cô lấy chìa khóa xe trong túi xách, Võ Dương vội ngăn lại:

- Khỏi, anh đi xe người khác rồi, tiện đường, đầu đường trước, không có chuyện gì thì em mau về nhà đi.

- Được.

Trương Hiểu Lỗ hít mũi, bấm điều khiển từ xa, vẫy tay với Võ Dương và chiến hữu:

- Tạm biệt anh Võ Dương.

Chờ Võ Dương và Đại Toàn một trước một sau lên xe, Ninh Tiểu Thành mới thu lại ánh mắt nhìn qua gương chiếu hậu, hỏi _____

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Tiểu Thành hỏi:

- Ai vậy?

Võ Dương nằm trở lại ghế phụ lái:

- Bạn trai cũ, ở bên đường nói mấy câu không hợp. Thứ không có tiền đồ, chưa làm gì đã chạy rồi. Không biết Hiểu Lỗ sao lại tìm cái thứ đó, chia tay cũng chia tay rồi mà còn dây dưa lằng nhằng.

Ninh Tiểu Thành không truy hỏi cận kề, khởi động xe:

- Tao đưa mày tới ga xe lửa là đi nhá, ngày mai tự mày nghĩ cách về nhà.

- Ngày mai không cần mày quan tâm, tao quá giang xe họ về là được.

Võ Dương chợt cảm khái:

- Con gái bây giờ một mình trong xã hội thật khó khăn, không quơ tay mấy cái thì tương lai bị bắt nạt cũng không có chỗ nói. Mày không thấy chứ, hồi nãy mặt Trương Hiểu Lỗ bị dọa trắng bệch.

Nhìn dáng vẻ phiền chán của Võ Dương, Ninh Tiểu Thành đoán được suy nghĩ cậu ta bảy tám phần:

- Nhớ Bội Bội chứ gì.

Võ Dương ngó người, lập tức phản bác:

- Tao nhớ nhỏ đó làm gì? Đứng sắp cao hơn tao mà đừng nói ra tay, một cái đùi của tao cũng có thể không chế nhỏ đó.

Ninh Tiểu Thành vui vẻ:

- Mày cứ mạnh miệng.

Đưa Võ Dương đến ga xe lửa, Ninh Tiểu Thành định quay xe về nhà, hai ngày nữa là sinh nhật ông Ninh, anh nhớ ngày không chuẩn, sợ mình quên nên muốn hôm nay mua quà tặng ông.

Con người của cha Tiểu Thành có chút nguyên tắc nhỏ, ông có thể không tổ chức sinh nhật, nhưng thân là con trai mà không nhớ là không được.

Quà tặng cũng không cần quý, chỉ cần có lòng, có sự tôn kính và quan tâm của con trai dành cho cha, đây chính là tình thân gia đình.

Tiểu Thành lái xe loanh quanh, thỉnh thoảng nhớ gì đó thì dừng lại bên đường một chút, mua ít thứ mà ông Ninh thích ăn.

Sau đó xách lên lầu.

Trong nhà đang chuẩn bị bữa cơm, trên bàn bày vài món ăn mà Đoàn Thụy xào cho bữa tối, ông Ninh ngồi trước bàn, hai vợ chồng trò chuyện, Tiểu Thành mở cửa vào, ông Ninh lập tức kéo chiếc ghế bên cạnh.

- Hôm nay quý ngài không bận, có thời gian rảnh rồi ghé nhà làm khách hả?

Tiểu Thành cười, để đồ lên bàn trà:

- Sắp tới sinh nhật cha, con mua ít gà quay đầu ngõ Bắc Tùng, mấy bữa trước Tư Lượng xách tới hai chai rượu, con cũng đem qua tặng cha.

Tuy ngoài mặt ông Ninh không biểu hiện gì nhưng trong lòng rất vui vẻ:

- Tiểu Thụy, lấy chai rượu để trong tủ ra giúp anh, hai cha con anh tối nay uống một chút.

Tiểu Thành rửa tay trong nhà vệ sinh, lấy cái khăn lông trên giá xuống:

- Cha không ném thử rượu của Tư Lượng à?

Ông Ninh cầm chai rượu lên ngắm soi kỹ:

- Cái này là rượu ngon, thẳng nhóc Tư Lượng có tâm, cất đi đã, thứ tốt phải để dành từ từ uống.

Đoàn Thụy lấy hai chung rượu nhỏ sạch sẽ từ trong phòng đi ra, cũng vui vẻ:

- Hồi nãy mẹ còn nói với cha con là có lẽ hai ngày nay con về, con đúng là có tiền đồ.

Mâm cơm nhà họ Ninh rất đơn giản, đều là những món ăn gia đình bình thường nhất, Ninh Tiểu Thành ngồi xuống, rót vào chung của ông Ninh ít rượu:

- Năm nay cha muốn tổ chức sinh nhật thế nào?

- Đã lớn chừng này rồi còn tổ chức gì chứ, trưa ra căn tin đơn vị ăn bữa cơm với đám ông Triệu ông Đào là coi như xong.

Đồng chí Ninh đã làm quân nhân năm mươi năm, làm người thanh liêm cẩn thận, trong sinh hoạt chú ý đến cái gian khổ giản dị, dù thời buổi bây giờ không còn gian khổ gì đáng nói nhưng giản dị thì vẫn cần.

Đoàn Thụy cũng than thở:

- Cha con mà con còn không biết sao, nhà chúng ta không hay tổ chức tiệc tùng này nọ, mấy năm nay chỉ chờ con có chuyện vui để làm cho xôm tụ.

Tiểu Thành cố ý giả ngu, mẹ anh cố ý lái qua vấn đề của anh ở trước mặt cha anh, hai cha con nhìn nhau, cười, cụng ly, không ai tiếp lời.

Đoàn Thụy nghiêm mặt:

- Cha con máu mủ ruột rà, nó là con ông mà ông không lo, sau này già rồi đi không nổi nữa, muốn quản nó cũng quản không được đâu.

Thực ra ông Ninh rất hài lòng với thẳng con Tiểu Thành này.

Trong lòng nó có chừng mực, chưa bao giờ gây chuyện, biết chuyện gì có thể làm chuyện gì không thể làm, tuy mấy năm trước trẻ tuổi có hành hạ đôi chút nhưng may mà vẫn ổn, hai năm qua càng chín chắn hơn, cũng thận trọng hơn, về chuyện lập gia đình thì đó là chuyện của chính chúng nó.

Nhưng thể diện của bà xã vẫn phải cho.

- Đúng, mẹ con nói đúng. Dù sao con cũng không bận mấy, có thể cân nhắc.

Một câu rất qua loa hời hợt.

Đoàn Thụy tận dụng triệt để:

- Hôm qua Bồng Bồng đến nhà mình thăm mẹ và cha con, còn mua hoa tươi và lặt trái cây nữa, rất có tâm, khi nào gặp thì con thay mẹ nói tiếng cảm ơn với người ta.

Tiểu Thành không phản ứng:

- Bằng Bằng nào?

- Chắc ____

Đoàn Thụy trách móc đầu óc lẩn thẩn của Ninh Tiểu Thành:

- Đằng trước...

Anh nhớ ra, à lên:

- Tổng Bồng ở đối diện nhà Tường Hiểu Lỗ.

Cha Tổng Bồng xưa kia từng tham gia chiến tranh Việt Nam, từng làm quan chức, đã về hưu rất nhiều năm, chỉ có một cô con gái này, trong nhà vô cùng thương yêu, từ nhỏ đã nuôi cô ấy như con trai.

Ấn tượng của Tiểu Thành với cô ấy không tốt cũng chẳng xấu.

Tổng Bồng học xong cấp ba thi nhập ngũ làm nhân viên trực điện thoại mấy năm, xuất ngũ về không học tiếp mà thu xếp tìm một công việc phá bỏ di dời quy hoạch thành phố, đã làm được nhiều năm, cũng ngừng cao được nửa cái đầu.

Chỉ là tính cách cô gái này quá thẳng thắn, làm người lại kiêu căng, ở bên ngoài hề mở miệng ra là “ông già nhà bọn tao...” “chị đây hồi trước...”, nói chuyện làm việc chưa từng nể mặt người khác, tính tình như vậy không quá được người ta thích.

Hai năm gần đây cô ấy theo đuổi Ninh Tiểu Thành, theo đuổi rất rõ ràng, không tóm được anh liền thường xuyên qua lại nhà cha mẹ anh.

Trong lòng Đoàn Thụy cũng hiểu:

- Con bé này chịu khổ nên sống hơi lớn lối tí. Kỳ thực cũng không phải tệ xấu gì, chỉ cần tâm tính thiện lương là được.

- Mẹ, con không muốn suy xét chuyện này, và lại con cũng không có ý gì với Tổng Bồng. Nếu mẹ muốn con cho mẹ thẻ điện thì đừng phí lời nữa.

Ninh Tiểu Thành nghe mà lòng hơi thiếu kiên nhẫn, dứt khoát nói thẳng với Đoàn Thụy:

- Chuyện này mẹ đừng nhắc nữa, hề có cô gái nào thích hợp, đương nhiên con sẽ dẫn về nhà cho mẹ.

Đoàn Thụy ngăn người, đưa mắt nhìn ông Ninh, ông Ninh nháy mắt với vợ, ý là hôm nay mừng sinh nhật tôi, con nó không muốn nghe chuyện này thì bà nể mặt tôi, đừng nói nữa.

Đoàn Thụy không cam lòng, nhìn hai cha con rồi đứng dậy vào phòng bếp mức thêm canh. Ông Ninh nhân cơ hội nói nhỏ với con trai:

- Đừng nghe mẹ con, người đã có tuổi thích cảm rằm vậy đấy, bà ấy thích nói thì cứ để bà ấy nói, con dỗ mẹ con vui là được. Hôn nữa ____

Ông Ninh tăng hắng, che miệng như một đứa trẻ:

- Cha cũng không xem trọng cô gái họ Tổng kia.

.....

Buổi tối Tường Hiểu Lỗ nhận được mệnh lệnh của mẹ, phải đưa đồ đến trường của Trịnh Hân.

Trời nóng, Trịnh Hân phải thay chân, con mang cái mòng qua cho nó, quần áo dơ phải giặt, con mang cái sọt theo gom về, nó không thích ăn trái cây, con mang cho nó trái dưa hấu, buổi tối ở trường nhiều muỗi, nước xịt muỗi và nhang muỗi cũng phải đem theo, gần đây nó hơi nhiệt trong người, cũng phải chuẩn bị thuốc thanh nhiệt và thuốc trị cảm.

Xếp đủ thứ linh tinh vào nửa cái cốp sau, Đỗ Huệ Tâm phát phát tay, được rồi, con đi đi, nhớ nhất định phải đưa đến cổng trường, nếu nó cảm không được thì con phụ xách đưa lên phòng cho nó đấy.

Mặt Tường Hiểu Lỗ không cảm xúc đứng trước xe:

- Nói xong rồi?

Đỗ Huệ Tâm mặc đồ ở nhà, không nhìn Tường Hiểu Lỗ, còn rất vui vẻ:

- À, xong rồi, con đi đi, tối về mẹ nấu canh cá cho con ăn.
- Không cần, dạo này bụng con không ổn lắm, không ăn cay.

Tường Hiểu Lỗ ngồi vào xe, đeo kính râm:

- Tối nay con không về, nhà bên kia cũng khô sơn rồi, con về bên đó ở.

Chiếc xe màu đỏ kêu hai tiếng rồi đi, để lại Đỗ Huệ Tâm ngẩn người nhìn theo, trong lòng không biết có cảm giác gì.

Có lẽ vừa nãy bà quá quan tâm con gái út nên... khiến nó khó chịu?

Thực ra không phải, hai ngày nay Tường Hiểu Lỗ hơi bị đau dạ dày, nói chuyện với ai cũng mệt mỏi không có sức, cô vừa lái xe về hướng trường Trịnh Hân vừa đeo tai nghe gọi điện thoại cho cô ấy.

Điện thoại reo rất nhiều tiếng, Trịnh Hân mới bắt máy, đầu bên kia điện thoại rất ầm ĩ.

Tường Hiểu Lỗ đi thẳng vào vấn đề:

- Em đang ở đâu vậy?
- Ra ngoài ăn cơm với bạn.

Hình như Trịnh Hân vừa ăn vừa nói, Tường Hiểu Lỗ cau mày:

- Nuốt xong đi rồi nói chuyện với chị, đừng chộp miệng.

Không biết cái thói quen chộp miệng khi ăn của Trịnh Hân làm sao mà có, từ nhỏ đã vậy rồi, uồn nấn bao nhiêu lần cũng không xong.

Trịnh Hân rụt vai, rất nghe lời, nuốt xong thức ăn trong miệng mới chậm rãi hỏi:

- Chị có chuyện gì à?

Tường Hiểu Lỗ rút khăn giấy ra lau mũi:

- Mẹ nói trời nóng, bảo chị đưa ít đồ đến trường em, nhiều lắm.

Trịnh Hân “à” một tiếng, rất kiêu kỳ:

- Làm sao đây? Bây giờ em không có ở trường, hay chị đem về nhà đi, mai hẵng nói.

Tường Hiểu Lỗ rất dứt khoát:

- Ngày mai chị không có thời gian, hoặc hôm nay em lấy, hoặc chị đem về nhà, chừng nào rảnh thì chừng đó nói.
- Ừm...

Trịnh Hân suy nghĩ chốc lát:

- Hay là chị đưa tới chỗ em ăn cơm đi.

Tường Hiểu Lỗ trầm mặc ba giây:

- Em đang ở đâu?

Trịnh Hân báo tên nhà hàng, Tường Hiểu Lỗ gờ tai nghe xuống, bẻ tay lái quẹo đi.

Trịnh Hân năm nay học đại học năm ba, học thiết kế thời trang ở một trường nghệ thuật, tính cách cởi mở, điều kiện bản thân khá tốt nên có không ít bạn, giới người mẫu, giới thiết kế, vàng thau lẫn lộn, loại người gì cũng có.

Người hôm nay hẹn Trịnh Hân ăn cơm là Tống Bồng ở lầu đối diện nhà cô.

Xem như quen biết nhiều năm, bình thường Trịnh Hân luôn miệng gọi chị Bồng Bồng, còn thân thiết hơn cả gọi Tường Hiểu Lỗ. Lúc nhỏ Tống Bồng cũng không ít lần mua đồ ăn vặt cho Trịnh Hân, dù sao cũng ở chung khu, tạo quan hệ với nhau, thỉnh thoảng bọn con gái ngồi cùng nhau tám chuyện, Tống Bồng lại có tính cách chị cả nên Trịnh Hân rất y lại cô ấy.

Tổng Bồng còn có một cô bạn thân kiêm quân sư quạt mo, tên Kiều Dương, không rõ họ gì, làm tiếp viên trưởng ở một công ty hàng không, khoảng ngoài 30 tuổi, chưa kết hôn, Tổng Bồng luôn cưng phụng cô ta như thần thánh, mỗi khi gặp chuyện gì phiền lòng đều đến nhờ cô ta bày mưu tính kế.

Nhưng Kiều Dương lại rất biết lung lạc lòng người, mỗi khi Tổng Bồng có chuyện phiền lòng đến tìm cô ta, cô ta thật sự giúp nghĩ cách giải quyết, sau đó thân thiết chỉ vào đầu Tổng Bồng nói, em gái ngốc của chị ơi, tính cách này của em ở bên ngoài chắc chắn chịu thiệt thòi, chị tốt bụng mới nói cho em biết, thực lòng thực dạ giúp em, bằng không em bị người khác bắt nạt chết cũng không biết.

Nghe xong lời này, Tổng Bồng càng tin phục Kiều Dương, chưa từng giấu giếm các mối quan hệ của mình, gặp ai cũng giới thiệu, đây là người chị tốt nhất của tôi, Kiều Dương.

Kể cả biện pháp theo đuổi Ninh Tiểu Thành gần đây cũng là Kiều Dương gợi ý cho cô, em không có cơ hội tiếp cận anh ta thì đến nhà qua lại với cha mẹ anh ta.

Con cháu như họ chắc chắn đều nghe lời gia đình, quyền uy của cha lớn hơn hết thảy, em ngay cả cha mẹ anh ta cũng chinh phục được thì còn lo anh ta không để ý tới em sao?

Nhưng Tổng Bồng không biết trong lòng Kiều Dương không hề xem trọng cô.

Hai người quen nhau trên một chuyến bay, vì đến trễ mà Tổng Bồng gây ầm ĩ với tiếp viên, Kiều Dương là tiếp viên trưởng đến hòa giải, nhỏ nhẹ khuyên nhủ, quay đầu xem thông tin khách hàng của Tổng Bồng thì thấy là khách hàng thẻ bạc của công ty hàng không.

Hai người sau khi hạ cánh lại đi cùng thang máy, trò chuyện nhiều hơn, Kiều Dương nghe được Tổng Bồng này ngoại hình xấu xí nhưng có cha là một vị tướng quân về hưu, hèn gì tính tình kiêu ngạo, từ đó hai người kết thành bạn bè, dần dần phát triển thành bạn thân, quân sư, chị em thân thiết.

Bữa cơm ngày hôm nay cũng là Kiều Dương đề nghị.

Khi cô ta nói hẹn Trịnh Hân đi ăn, Tổng Bồng chẳng hiểu ra sao:

- Một con nhóc ranh thôi, hẹn nó làm gì?

Kiều Dương cũng không giấu cô:

- Công ty hàng không tụi chị đang tuyển người, chị thấy điều kiện Trịnh Hân khá tốt, có ý muốn hỏi cô ấy xem có muốn đi không, chuyến bay quốc tế cần người trẻ, hiện tại người có tố chất cao ngày càng khó tìm.

Tổng Bồng bĩu môi, đầu óc đơn giản:

- Em thấy rồi, con bé Trịnh Hân kia ở nhà được cưng dữ lắm, cha mẹ con bé nỡ để nó lên trời bung khay rót nước hầu hạ người khác sao?

Kiều Dương ở bên cạnh mỉm cười, nhưng trong lòng nghĩ, hóa ra trong mắt Tổng Bồng mình cũng chỉ là người bung khay rót nước.

- Con bé có muốn hay không thì nói sau, trước tiên phải thăm dò chứ.

Kiều Dương nhìn vào gương, dậm phẩn rồi khép hộp lại:

- Bồng Bồng, xem như em giúp chị việc này đi.

Tổng Bồng không nghe ra sự xa cách trong giọng nói Kiều Dương, còn rất thật lòng:

- Chị là người chị thân của em, chuyện này có gì đâu, chị yên tâm, một cú điện thoại là được.

Ba người hẹn nhau ở một quán cay Tứ Xuyên, Trịnh Hân đến hẹn đúng giờ. Tắt điện thoại, Tổng Bồng ở đối diện Trịnh Hân gấp thức ăn.

- Hân Hân, ai thế, bạn trai em hả?

Về mặt Trịnh Hân thiếu kiên nhẫn, cô ném điện thoại di động:

- Chị em, nói muốn đưa đồ cho em. Nói chuyện như ăn thuốc súng á, chắc là tới tháng.

Kiều Dương hỏi:

- Em có chị à?

Tổng Bồng đá chân Kiều Dương dưới bàn, mặt không đổi sắc:

- Chính là Tường Hiểu Lỗ đấy, Hân Hân có nhắc rồi.

Kiều Dương ồ lên:

- Trước giờ chưa từng gặp, lát nữa rảnh rồi cùng vào ăn đi, chúng ta mới ngồi ăn không bao lâu.

Cô ta vẫy tay gọi nhân viên phục vụ, muốn gọi thêm vài món.

Trịnh Hân vội ngăn lại:

- Đừng, chị Kiều Dương, chị em dị lắm, không ăn chung với chúng ta được đâu. Đợi chị ấy tới, em lấy đồ của em là được, mặc kệ chị ấy.

Trong lúc nói chuyện, điện thoại Trịnh Hân reo lên, cô cầm lấy ra hiệu đi ra ngoài rồi vội vã bỏ đi, để lại Tống Bồng và Kiều Dương.

Kiều Dương hỏi:

- Em làm gì thế? Sao lại ngăn chị?

Tống Bồng liếc mắt:

- Tưởng Hiểu Lỗ phiền lắm, không biết tại sao từ nhỏ em đã không ưa cô ta. Bảo cô ta vào làm gì? Thể hiện sự hào phóng của chị? Em ngộp lắm. Một đứa con gái nhà quê theo mẹ tái giá tới, không biết có cảm giác ưu việt nhiều thế ở đâu ra, nhìn người toàn nhìn bằng lỗ mũi.

Kiều Dương vội suy tính trong lòng, Tống Bồng là người nhỏ nhen, người cô ta ghét chắc chắn ưu tú hơn cô ta, càng là như vậy, Kiều Dương càng muốn xem náo nhiệt.

Kiều Dương khuyên nhủ:

- Thế này là em không hiểu chuyện, lát nữa chị Trịnh Hân nhất định sẽ hỏi Trịnh Hân ăn cơm với ai, Trịnh Hân nói là ăn với em, nói sao cũng là người quen biết, không ra mặt không thích hợp, ngược lại sẽ có vẻ em nhỏ nhen, làm việc không rộng rãi.

Kiều Dương chỉ vào trán cô:

- Cứ thoải mái mời người ta vào, lễ nghi đầy đủ, vào hay không vào là chuyện của cô ta.

Tống Bồng suy nghĩ, cũng đúng:

- Vậy... hai ta ra ngoài xem xem?

Kiều Dương lau miệng, chỉnh lại tóc:

- Đi, có chị làm chỗ dựa cho em, em còn sợ gì?

- Đi đi đi.

Tống Bồng trở nên hưng phấn, nói nhỏ bên tai Kiều Dương:

- Em nói chị nghe, con người Tưởng Hiểu Lỗ rất...

.....

Trịnh Hân vội chạy ra cửa nhà hàng, Tưởng Hiểu Lỗ xuống xe, mở cốp sau, đem từng món từng món ra.

Trịnh Hân ngăn người đứng bên đường, oán giận:

- Sao nhiều như vậy?

Tưởng Hiểu Lỗ thấy cái chặn đến bên chân cô, lại đi lấy túi thuốc:

- Mẹ thương em. Em ăn cơm với ai thế? Tào Tiểu Phi?

Trịnh Hân nghịch móng tay:

- Không phải, chị Bồng Bồng.

Tưởng Hiểu Lỗ ra mồ hôi khắp người, hơi mệt, vịn cửa xe cười lạnh:

- Gọi thân quá nhỉ.

Trịnh Hân thích chưng diện, hôm nay đặc biệt thay một bộ đầm mỏng, chân mang giày cao gót, so sánh với nhau, Tưởng Hiểu Lỗ sợ lạnh mặc chiếc áo len mỏng, quần jeans, mang giày thể thao bản, rất giống con sen sai vặt đi theo sau Trịnh Hân.

Tường Hiểu Lỗ rất vất vả và bẽ trái dừa ở cốp sau ra:

- Giúp một tay được không? Trái dừa hấu này nặng lắm.

Trịnh Hân đại tiểu thư chậm rề rề giúp cô, chắt đứng trên mặt đất, vô tình chạm vào tay Tường Hiểu Lỗ, ngón tay lạnh ngắt.

Trịnh Hân sờ đầu cô, bị cô đánh tay ra:

- Làm gì thế?

Trịnh Hân chán ghét lau tay:

- Sao chị ra nhiều mồ hôi vậy? Bắn chết được. Hơn nữa đầu phải ban ngày ban mặt, chị đeo kính râm làm gì, che khóc à?

Tường Hiểu Lỗ không trang điểm, khi không trang điểm thì cô có thói quen đeo kính râm để che vành mắt đen. Bình thường Trịnh Hân đã quen nhìn thấy cô hóa thân thành nữ cường nhân xinh đẹp nên không quen mắt.

- Làm con sen cho em có thể không bắn à?

Tường Hiểu Lỗ phui phui tay, định đi:

- Em đem về được chứ? Không được thì gọi xe, phiên bạn chung phòng của em ra lấy giúp.

- Được mà.

Trịnh Hân mong cô đi, vội tiễn cô:

- Chị mau về đi.

Tường Hiểu Lỗ có tật hay lo nghĩ, trước khi đi còn không quên lăm miệng dặn dò:

- Về sớm chút, đừng có chung chạ với bọn Tổng Bồng.

Trịnh Hân bất mãn:

- Bình thường chị lê la ngoài quán cả đêm với bọn Thường Giai em cũng đâu nói gì, chị đừng quản em kết bạn.

- Chị là...

Tường Hiểu Lỗ không nói nôm, khoát tay không kiên nhẫn:

- Thích nghe hay không thì tùy em, chị chỉ thuận miệng nói thôi.

Cửa xe còn chưa đóng, trên bậc thềm đã vang lên tiếng gọi thân thiết quen thuộc:

- Hiểu Lỗ!!!

Gương mặt đeo kính râm của Tường Hiểu Lỗ nhăn lại, thấy hai cô gái trên bậc thềm đang mỉm cười vẫy tay với cô thì trong lòng lặng lẽ chửi thề.

Thế là, cô lại gỡ kính râm lần nữa, bước xuống xe.

- Bồng Bồng.

Tổng Bồng và Kiều Dương tay nắm tay đến gần, Tường Hiểu Lỗ cười:

- Đã lâu không gặp.

- Đúng là đã lâu không gặp, hôm nay tôi cũng nói đã lâu không gặp Hân Hân, hẹn ra cùng ăn bữa cơm, ai dè trùng hợp như vậy, cùng vào thôi.

Tổng Bồng thân thiện nắm tay Tường Hiểu Lỗ:

- Vẫn chưa giới thiệu nhỉ, đây là chị tốt của tôi – Kiều Dương, tiếp viên trưởng, đây là chị gái của Hân Hân, chị ruột, Tường Hiểu Lỗ.

Trịnh Hân, Tường Hiểu Lỗ, một người họ Trịnh, một người họ Tường, nói là chị ruột, rõ ràng để cho người ngoài biết họ không cùng một cha.

Kiều Dương nhẹ nhàng đưa tay ra bắt tay với Tường Hiểu Lỗ, chỉ trong vài giây ngón tay đã đánh giá nhanh về cô.

Xe là TT 2.0, đồng hồ là Bvlgari seri đầu rấn, quần jeans, túi xách vứt trên ghế phụ lái là LV hơi cũ, rất chuyên nghiệp thời thượng, từ những điều này, trong lòng Kiều Dương đã có phán đoán.

Đây là một cô gái rất có phẩm vị, sinh hoạt tùy tiện và thoải mái.

Đẳng cấp cao hơn Tổng Bồng không biết bao nhiêu lần.

Bắt tay ngăn ngừi vài giây, Tường Hiểu Lỗ buông ra:

- Com thì tôi không ăn đâu, tôi còn có việc, mọi người chơi vui nhé.

Tổng Bồng vốn cũng không thực lòng mời, nghe vậy liền buông tay cô ra quay lại khoác tay Kiều Dương, lén véo mu bàn tay cô ta.

- Vậy cô đi đường cẩn thận.

Tường Hiểu Lỗ cười lên xe, phóng khoáng rời đi.

Chiếc xe màu đỏ lao nhanh trên đường, tựa như trút giận, cô siết vô lăng, nụ cười trên mặt trước đó đã không còn, trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Không ai biết tại sao cô ghét Tổng Bồng.

Giống như hai cô gái phân cao thấp không chút lý do, cả hai đều biết đối phương ghét mình, nhưng Tường Hiểu Lỗ biết, những thứ này đều có nguyên nhân.

Còn về nguyên nhân là gì thì để nói sau. Cô muốn giấu nó đi, tương lai nói cho người thực lòng thực dạ yêu thương mình nghe.

Xách bát thức ăn mua dưới lầu về nhà, Tường Hiểu Lỗ khoác chăn, vùi đầu ăn, từng muỗng từng muỗng húp nước canh nóng.

Chợt điện thoại di động kêu “ting”, wechat của cô có tin báo.

Người add: nam, tên: Tâm Hoài Viễn Phương, ảnh avatar: không rõ.

Kèm theo ghi chú:

Ta là cha con.

Hiểu Lỗ quăng đĩa tức giận mắng, tôi mới là cha ông!!!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Do nghề nghiệp tiếp xúc khách hàng mà trong danh bạ Tường Hiểu Lỗ loại người gì cũng có, cô từng gặp mấy kẻ biến thái nửa đêm nửa hôm nhắn tin quấy rối, trước đây cô chỉ xem qua rồi thôi, nếu không quen thì trực tiếp cho vào danh sách đen, nếu hay qua lại trong công việc, không tiện đắc tội thì bình thường cô đều vờ như không thấy, vài lần như thế, đối phương sẽ tự biết mà không liên lạc nữa.

Vị này hôm nay tới không khéo, đúng lúc tâm trạng cô không tốt.

Ngón tay Tường Hiểu Lỗ thoăn thoắt gõ chữ trên bàn phím, miệng lẩm bẩm.

Đồ biến thái trung niên già mà ham, thấy con gái người ta là muốn người ta gọi cha, thứ quái đản đầu ra thế, hứ! Tôi mới là cha ông!

Trả lời tin nhắn với con thịnh nộ, trong lòng Tường Hiểu Lỗ vô cùng thoải mái. Cứ tưởng chuyện này tới đó là thôi, nào ngờ khoảng mười phút sau.

Điện thoại di động lại “ting” một tiếng.

Vẫn là người trước đó, đã thay ảnh avatar, thêm một tin nhắn của người liên lạc: Hiểu Lỗ, cha là Tường Hoài.

Lời lẽ lần này trịnh trọng hơn lần trước một chút.

Tường Hiểu Lỗ sững sờ.

Hồi lâu sau _____

Cô run run mở ảnh avatar của đối phương lên, phóng to.

Ảnh chắc là được chụp bằng di động, độ phân giải không cao còn có chút ánh sáng phản chiếu, một tấm ảnh có màu sắc rất cũ, người đàn ông trong ảnh mặc áo có tay áo dài phân nửa cánh tay, quần màu lam nhạt, đang bế một cô bé đứng trước Thiên An Môn, cười vui vẻ.

Cô bé kia không phải Tường Hiểu Lỗ thì là ai? Người đàn ông bế cô trong ảnh, không phải cha ruột cô thì là ai???

Nhớ lại tin nhắn kia: Ta là cha con; Hiểu Lỗ, cha là Tường Hoài.

Giọng điệu của đối phương rõ ràng lộ vẻ nghiêm túc và dè dặt.

Ông ấy là cha cô, cha ruột của cô, ông ấy nói không hề sai!

Đã hai mươi năm trôi qua, một cô gái hai mươi năm chưa từng gặp cha ruột của mình, tin tức đột ngột tới này khiến trong lòng Tường Hiểu Lỗ rối rắm phức tạp.

Hận, năm xưa cô thậm chí không biết tại sao cha mẹ chia tay, không có lý do để hận; không hận, nhiều năm như thế ông chưa từng hỏi han cô, chưa từng tìm cô và mẹ, chỉ biết mấy năm nay hàng tháng ông đều gửi tiền cho Đỗ Huệ Tâm, ban đầu là mấy mươi tệ, sau đó là mấy trăm, sau đó nữa thì không biết.

Việc này cũng là sau khi cô trưởng thành, Đỗ Huệ Tâm nhân lúc xung quanh không có ai mới nói cho cô biết.

Giọng điệu bà nói với cô rất bình tĩnh lạnh nhạt:

- Cha con? Ồ, mấy năm trước con còn nhỏ, mỗi tháng ông có đưa cho mẹ tiền sinh hoạt cho con, sau này con lớn thì không liên lạc nữa.

Nghĩ, ký ức Tường Hiểu Lỗ về ông chỉ giới hạn trước năm cô sáu tuổi. Nghĩ tiếp thì cũng chỉ nhớ có chút chút như vậy mà thôi. Không nghĩ, thỉnh thoảng đêm khuya yên tĩnh, nhớ tới cảnh Trịnh Hân và chú Trịnh, và Đỗ Huệ Tâm nữa, một nhà ba người vui vẻ bên nhau, cô luôn cảm thấy có chút lập dị, nếu người ngồi đối diện là cha ruột và mẹ cô thì có lẽ cũng là như vậy.

Tường Hiểu Lỗ không quên kỳ nghỉ hè năm cô 6 tuổi, mẹ xách cô và hành lý ép cô rời khỏi quê nhà Sơn Đông thế nào.

Cô gào khóc, cô quấy phá, cô vô lại, cô bám vào cánh cổng sắt nhà cũ quay đầu gọi:

- Cha ơi! Cha ơi! Con không đi!

Người đàn ông phía sau cánh cổng sắt đứng ở cửa nhà, nhìn cô không nói một lời, cuối cùng chấp tay sau lưng, cửa “cạch” một tiếng đóng lại.

Tâm trạng Tường Hiểu Lỗ phức tạp, tranh đấu hồi lâu, cuối cùng vẫn khẽ bấm vào chữ “accept”, khung chat lập tức hiện ra.

Nói gì đây, không biết, điện thoại di động siết trong tay, gõ bàn phím, cân nhắc từ ngữ nhiều lần. Cô đâu thể nói “hey, cha, con là Hiểu Lỗ” hoặc “chào cha, con là con gái cha”.

Tường Hiểu Lỗ đang đấu tranh nội tâm, ôm điện thoại di động do dự, nhìn tới nhìn lui bức ảnh avatar đó, màn hình tắt rồi lại mở, xoắn xuýt như vậy mấy lần, qua khoảng nửa giờ, cuối cùng khi cô lấy dũng khí muốn chủ động nhấn một tin thì đối phương đã gửi qua một đoạn văn thật dài thật dài.

Mang chút phong cách nói chuyện của người đời trước.

“Chào con, Hiểu Lỗ! Cha là Tường Hoài.

Mới đó mà đã hai mươi năm không gặp, cha rất nhớ con. Trước đây cha luôn có số điện thoại của con nhưng sợ ảnh hưởng đến công việc và cuộc sống của con nên không dám quấy rầy, hoặc là không biết nên nói với con thế nào; gần đây điện thoại cha hư, mua cái mới, cậu bán điện thoại cài giúp cha ứng dụng này, hiện đang rất nhiều người dùng, bạn bè bên cạnh cũng nói cha lạc hậu, cha học thử, vô tình phát hiện ra tên con, có lẽ rất đường đột, cho cha nói tiếng xin lỗi cùng con.

Ban nãy nhìn ảnh con, cha không dám nhận, cũng rất giật mình, Hiểu Lỗ đã lớn thành một cô gái rồi, nghe nói con được học một trường đại học tốt ở Bắc Kinh, bây giờ chắc đã tốt nghiệp đi làm rồi nhỉ? Hoặc là đang học nghiên cứu sinh chăng? Bất kể thế nào, cha vẫn hi vọng con có thể làm việc giỏi, học tập tốt, đừng cúi đầu trước khó khăn, có thời gian thì quan tâm đến mẹ con nhiều hơn, nhiều năm như thế, bà ấy rất vất vả.

Ba năm sau khi con và mẹ con đi, cha tái hôn, cha và di Triệu con cùng diu dắt lẫn nhau, người lớn tuổi luôn mong bên cạnh có người bầu bạn, hi vọng con hiểu, nhà cũ ngày xưa ở đã phá rồi, bây giờ cha dọn đến chung cư phúc lợi nhân viên của công ty xây, à phải, năm nay cha 59 tuổi, còn một năm nữa sẽ về hưu, công việc không bận lắm, Thanh Đảo dạo này mưa rất to, năm nào cứ tới mùa này cũng vậy, không biết thời tiết Bắc Kinh thế nào, con chú ý mặc thêm quần áo, đừng dễ bị cảm. Mấy năm nay nông thôn phát triển rất tốt, có thêm hai bên cảng, cha nhớ hồi nhỏ con thích nhất là cha bế con đi xem tàu chiến, xem thuyền to, nếu con có cơ hội về thì nhớ báo cha một tiếng, cha dẫn con đi xem.

Mấy ngày trước dọn dẹp nhà cửa, dọn ra rất nhiều album cũ, đa số là ảnh con hồi nhỏ, nhìn con qua khung ảnh mà cha rất thương cảm, thực muốn biết

tình hình gần đây của con, cha lại nhai nhiều rồi, biết con sống tốt cha rất yên tâm, không quấy rầy nữa, nếu con gặp khó khăn về sinh hoạt hay về kinh tế thì cứ nói với cha. Cảm giác sâu sắc rằng đã xa con nhiều năm, không thể gánh vác trách nhiệm làm cha, muốn phần hổ thẹn. Nhưng cha nghĩ huyết thống là điều không bao giờ thay đổi. Cho phép cha kết thư tại đây, chúc con vạn sự như ý, nhớ con.

Cha con, Tường Hoài.”

Ngấn ngủi mấy trăm chữ, Tường Hiểu Lỗ đọc xong, bất giác lệ rơi đầy mặt. Nước mắt chảy từng hàng, nhòe đi ánh mắt, nhòe cả màn hình.

Khóc xong, cô lau mắt, co lại trong chăn trả lời.

“Con rất tốt, cha cũng chú ý giữ gìn sức khỏe.”

Nhận được tin nhắn trả lời của Tường Hiểu Lỗ, Tường Hoài vô cùng kích động, cúi đầu cầm điện thoại nhìn rất lâu.

Trong một căn nhà dân bình thường, người vợ phía sau đang phơi từng bộ đồ đã giặt sạch lên:

- Anh làm gì thế? Ngồi ngây cả buổi không nhúc nhích.

Tường Hoài nhìn đi nhìn lại những chữ của con gái gửi cho mình:

- Anh đang liên lạc với Hiểu Lỗ.

Vợ ông khựng lại, hỏi thăm dò:

- Anh nói với con bé bệnh của anh rồi?

- Chưa nói, nói làm gì.

Tường Hoài cười hiền hậu:

- Rất nhiều năm không gặp, nhìn ảnh con bé lúc nhỏ cứ thấy lạ lạ.

Không khó nghe ra sự trào phúng trong giọng vợ:

- Nhớ thì có ích gì? Mấy năm trước anh đi Bắc Kinh, ngay cả mặt con bé cũng không được thấy, bận công việc, bận học hành, nói trắng ra là không muốn dính líu gì tới anh, sợ người ta có người cha như anh là sĩ nhục, mấy năm nay hai mẹ con họ ở Bắc Kinh sống mưa thuận gió hòa, ai quan tâm đến sống chết của anh. Con gái anh nhớ có người cha như anh nhưng không hề nhớ đến chút xíu tốt đẹp nào của anh!

- Được rồi!

Tường Hoài cau mày quát khế:

- Anh đã nói với em bao nhiêu lần, Hiểu Lỗ không muốn gặp anh là vì mẹ con bé căn bản chưa từng nói cho con bé biết, cô ấy hận anh nên không muốn con tiếp xúc với anh, chuyện này liên quan gì đến Hiểu Lỗ?

Vợ bị hét, bắt đầu tủi thân:

- Anh... anh bị bệnh cũng nên cho con bé biết chứ, nếu anh có mệnh hệ gì thì em phải làm sao đây?

- Bác sĩ đã nói tuần sau đi tái khám mà, còn chưa chẩn đoán, tốt xấu gì chúng ta cũng tự mình gánh vác, vốn dĩ anh đã không làm hết trách nhiệm nuôi dạy, đâu thể gặp chuyện liền đi thêm phiền phức cho con, em yên tâm, dù sau này anh thật sự có ngày đó cũng nhất định sẽ để lại cho em một căn nhà để dưỡng lão.

Tường Hoài thấy vợ không nổi, khẩu khí cũng dịu đi rất nhiều.

Vợ khóc sụt sùi lau nước mắt, tựa như hạ quyết tâm:

- Được, em không xía vào chuyện cha con hai người, chỉ cần trong lòng anh dễ chịu là được, em nghĩ xong rồi, nếu có thể chữa khỏi bệnh anh thì dù có bán cái nhà này tắng gia bại sản, em cũng chữa cho anh.

Người phụ nữ loạng choạng đi vào phòng ngủ, rung rung lăm bắm:

- Một gia đình đang yên đang lành, sao lại...

Một gia đình đang yên đang lành, sao lại tan rã chứ.

Câu nói này Tường Hiểu Lỗ cũng từng hỏi chính mình.

Ngày rời quê hương, dọc đường cô nước mắt đầm đề hỏi, mẹ ơi tại sao lại chia tay với cha, mẹ cô nắm cánh tay cô, ngồi xổm xuống lau nước mắt cho cô, lau thật lâu, bà chỉ thở dài nói với cô một câu:

Tác phong sinh hoạt của cha con có vấn đề.

Khi đó Trương Hiểu Lỗ đâu biết thế nào là tác phong sinh hoạt có vấn đề, chỉ lặng lẽ ghi nhớ mấy chữ này, theo mẹ lên tàu hỏa đi Bắc Kinh. Sau này khi chơi thân với Lý Triều Xán, cô từng lén lút hỏi cậu.

- Triều Xán, cậu biết tác phong sinh hoạt là gì không?

Lý Triều Xán ngồi chồm hồm trên ụ đất, liếc cô:

- Cậu nghe được từ đâu thế?

Trương Hiểu Lỗ gãi gãi mặt, gỡ tóc dính vào môi ra:

- Mẹ mình nói, mẹ nói tác phong của cha mình có vấn đề nên nhất định phải dẫn mình đi.

Lý Triều Xán trầm tư suy nghĩ:

- Theo cách nói thông thường thì tác phong sinh hoạt là chỉ... ai da, mình nói thế này với cậu vậy, cha cậu chắc chắn là tìm cho cậu một người mẹ ở bên ngoài.

- Hai người mẹ???

Trương Hiểu Lỗ hoảng hốt.

- Đúng, cho nên cậu có thể chấp nhận cậu có hai người mẹ sao? Mẹ cậu chắc chắn phải dẫn cậu đi rồi!

Trương Hiểu Lỗ không hiểu:

- Mẹ mình bảo mình gọi chú Trịnh là cha, vậy mình cũng có hai người cha đấy thôi!

- Chuyện này khác!

Lý Triều Xán cuống lên:

- Cậu gọi chú Trịnh là cha là hợp pháp, nhưng cha cậu tìm cho cậu người mẹ kia là không hợp pháp!

Trương Hiểu Lỗ ngồi chu mỏ trên ụ đất nhỏ, rất nghiêm túc:

- Chuyện này cậu để mình suy nghĩ cho kỹ.

Lý Triều Xán trượt xuống ụ đất, làm tung lên một đám đất cát:

- Cậu nghĩ đi, bây giờ không hiểu, sau này sớm muộn gì cũng sẽ hiểu.

Trương Hiểu Lỗ sặc ho hai tiếng, mặt nhăn nhó, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ. Nghĩ đến khi lên cấp 2, cấp 3, đại học, cuối cùng cô vẫn đi hỏi mẹ.

Lúc đó mẹ cô đang vá áo gối, trầm mặc hồi lâu:

- Con lớn rồi, lẽ ra mẹ không nên nói cho con biết, tốt xấu gì người đó cũng là cha con.

...

- Năm xưa cha con thích làm thơ, con cũng biết mấy người bên văn học bọn họ nhiều tình cảm, nói đủ chuyện linh tinh, mẹ lại là người quan tâm đến cuộc sống thực tế, từ lúc bắt đầu đã bắt đồng quan điểm

...

- Sau đó con sắp lên tiểu học, mẹ chạy tới chạy lui bên ngoài cả ngày tìm trường học cho con, còn ông ấy hay rồi, ngày nào cũng chết dí ở thư phòng chẳng hỏi chẳng han, buổi tối mẹ đi dọn dẹp cho ông ấy thì phát hiện cả đồng thư, chữ viết chỉ chít đều là thơ tình.

Một người đàn ông đã kết hôn ngày ngày thư từ qua lại với nữ đồng nghiệp tòa soạn đã ly hôn, nói không ít những lời an ủi, điều này khiến Đỗ Huệ Tâm bị những chuyện vụn vặt đời sống đè ép triệt để sụp đổ, ngày đó hai người cãi nhau ầm ĩ, tranh luận ai đúng ai sai.

Trương Hoài đập chén:

- Anh đó là đang bàn luận văn thơ với người khác, đây là công việc! Những thứ em xem đều là do cô ấy sáng tác, nhờ anh xem giúp!

Đỗ Huệ Tâm gào khóc:

- Em mặc kệ hai người có phải đang giao lưu tinh thần hay không, Tường Hoài, em cho anh biết, Đỗ Huệ Tâm em là người phụ nữ thật thà chất phác một lòng dốc sức vì gia đình này, em không thể chịu nổi anh ngày ngày lơ đãng rồi còn nhớ tới người phụ nữ khác!

Tường Hoài càng thêm quyết liệt:

- Anh làm việc không thẹn với lương tâm! Em chịu hay không thì tùy!

Tranh cãi dữ dội, Đỗ Huệ Tâm còn đến tòa soạn của Tường Hoài làm ầm ĩ một trận, ném đồ đạc chỗ ông làm việc, khóc lóc om sòm, hôm đó vừa vặn có lãnh đạo tới thị sát, làm kinh động rất nhiều người, Tường Hoài bị mất thể diện, nắm tay siết rồi lại siết, cuối cùng vẫn không nhịn được, cho bà một cái tát.

Không quá mấy ngày, Tường Hoài bị tòa soạn sa thải, một người đàn ông bị mang thanh danh bê bối, sĩ diện không chịu được, trong lòng tức giận về sự nóng nảy của Đỗ Huệ Tâm, ly hôn với bà.

Lúc đó hai người còn tranh cãi một phen xem để con đi theo ai. Tường Hoài muốn Tường Hiểu Lỗ theo mình nhưng Đỗ Huệ Tâm quá bướng bỉnh, nói gì cũng không chịu.

Ông nói, em để con gái cho anh, sau này em tái giá, con bé sẽ không phải là mối phiền phức.

Bà nói, có người cha như anh, em sợ người ngoài bối bối con bé, con gái do em sinh, cuộc sống có khổ đến đâu em cũng không chê phiền.

Một câu nói này, triệt để tổn thương tôn nghiêm của Tường Hoài, tan nát tình cảm vợ chồng.

- Nhiều năm trôi qua như vậy, bây giờ nghĩ lại, mẹ cũng không đúng, nhưng tuyệt đối không phải chỉ do một chuyện đó lên men mà thành, mẹ và cha con thật sự không phải người chung đường, không thể sống bên nhau. Ông ấy thích lãng mạn, thích thể giới tinh thần, còn mẹ thích thực tế, thích những thứ sờ được, quan niệm không giống nhau.

Khi nói câu này với Tường Hiểu Lỗ, Đỗ Huệ Tâm quần đầu sợi chỉ qua kim một vòng, tạo một nút kết, vui vẻ vỗ cái gối, tựa như đang nói, xong rồi, con xem, mẹ lại hoàn thành một việc lớn này.

Từ đó về sau, Tường Hiểu Lỗ không hỏi mẹ bất cứ tin gì về cha nữa.

Bây giờ Tường Hoài bỗng nhiên xuất hiện, tạo thành đả kích không nhỏ với Tường Hiểu Lỗ, biểu hiện trực tiếp nhất chính là số lần cô sờ điện thoại di động tăng lên rõ rệt.

Cô luôn mở wechat ra nhìn ảnh avatar của Tường Hoài, nhìn tên ông, sau đó đóng lại, cảm giác ấy giống như đứa trẻ mới chào đời chợt thấy thứ gì đó mới mẻ, rất ngỡ ngàng, cứ muốn nhìn hoài, nhìn mãi.

Trợ lý Thiệu Khê hỏi cô:

- Chị Tường, dạo này chị đang đợi tin à?

- Không, chị đợi tin gì?

Tường Hiểu Lỗ ngồi ngay ngắn trước bàn, cười nheo mắt.

- Hạng mục Kiến Hoa á? Không phải chị luôn đợi khách hàng đó sao? Hoa hồng nửa cuối năm toàn bộ đều dựa vào nó mà!!!

Tường Hiểu Lỗ vỗ trán:

- Đúng.

Cô vội vã mở kẹp hồ sơ trên bàn:

- Chị phải đi xác nhận với giám đốc Lý mới được, ông ấy nói trưa nay tới ký hợp đồng với chị.

Vừa ra cửa, đầu hành lang đối diện có ba người đi tới.

Giám đốc Lý trước đó đã hứa ký hợp đồng với Tường Hiểu Lỗ, Hứa Bân và ông chủ Hà.

Hứa Bân và giám đốc Lý trò chuyện với nhau rất vui, vừa đi vừa tán gẫu, gương mặt hai người đều nở nụ cười, Tường Hiểu Lỗ thấy thế thì trong lòng rơi lộp bộp.

Hít sâu một hơi, Tường Hiểu Lỗ sải bước tiến lên mỉm cười chủ động chào:

- Giám đốc Lý_____

...

- Tôi đợi ông mãi, hôm qua ông đã nói là sáng đến ký hợp đồng.

Giám đốc Lý sững sờ, lập tức cười ha ha:

- Tiểu Tường à, đúng, không sai, trước đó quả thực tôi đã nói với cô như vậy. Nhưng vừa nãy ở dưới lầu, tôi tình cờ gặp giám đốc Hứa này của các cô, hàn huyên rất vui vẻ, cậu ấy làm về nghiệp vụ tiền tệ đúng không?

Giám đốc Lý là người Thượng Hải, nói chuyện mang theo chút khẩu âm.

- Cậu ấy rất rành nghề ngân hàng này, trước đây từng làm ở công ty chứng khoán, vậy thì tôi dứt khoát giao hạng mục Kiến Hoa cho cậu ấy là được.

Nụ cười Tường Hiểu Lỗ cứng lại trên mặt:

- Giám đốc Lý, tôi và ông đã nói chuyện về hạng mục Kiến Hoa này rất lâu, tôi vẫn luôn...

- Tiểu Tường à.

Ông Hà đúng lúc ngắt lời cô, tăng hắng một tiếng:

- Hứa Bản là người mới, hai người ai nắm lấy hạng mục này đều là vinh dự của công ty chúng ta, giám đốc Lý là khách hàng quen, sau này phải tạo quan hệ tốt lâu dài.

Ông đang ngầm nhắc nhở Tường Hiểu Lỗ, hai người ai kiếm được món tiền này thì lợi ích công ty đều không thay đổi, tranh tới tranh lui trước mặt người ngoài sẽ mất thể diện.

Bàn tay Tường Hiểu Lỗ nắm chặt cây bút trắng bạch, cuối cùng cô lặng lẽ tránh ra, mỉm cười đưa tiễn:

- Ông đi thông thả.

Hứa Bản đi ngang qua cô, quay đầu lại.

Ánh mắt vừa hận, vừa đắc ý, vừa chế giễu.

Hai mươi mấy vạn phí tín thác. Đây là chuyện làm ăn lớn nhất nửa cuối năm của Tường Hiểu Lỗ, bị Hứa Bản dùng thủ đoạn bí ỏ như vậy cướp đi, cô muốn giết người.

Buổi tối khi sắp tan ca, Thường Giai gửi tin nhắn tới: “Cách hai con đường phía sau nhà cậu mới mở một quán bar, rất sạch sẽ, đi không?”

Tường Hiểu Lỗ hăng hái hưởng ứng: “Đi!”

Lam: Tên tài khoản wechat của cha Hiểu Lỗ là Tâm Hoài Viễn Phương, có nghĩa là lòng lúc nào cũng suy nghĩ, mong nhớ nơi phương xa, trong đó có chữ Tâm và chữ Hoài (tên cha mẹ Hiểu Lỗ) đứng kế nhau, cho nên, cái hành động mở wechat ra ngó tên ông của Hiểu Lỗ có thể còn mang hàm ý sâu xa khi nhớ về cha mẹ hồi chưa ly hôn. Đường nhiên, đây hoàn toàn có thể là do bạn Lam nghĩ nhiều.

Tóm lại, bạn Lam sửa nick wechat của ông về chữ Hán Việt thay vì dịch luôn nghĩa nhé.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Sở dĩ Thường Giai và Tường Hiểu Lỗ có thể thành bạn bè, nguyên nhân chủ yếu vì họ có cùng tính cách không dây dưa dài dòng, làm cái gì cũng chỉ nói một câu, nói đi là đi, nói không đi là không đi, chưa bao giờ không dứt khoát.

Cách nghĩ hợp nhau, Thường Giai lại hẹn thêm hai chị em khá thân vào lúc tám giờ tối.

Đừng thấy Tường Hiểu Lỗ bình thường đi làm rất nề nếp, thật sự đến lúc chơi, cô cũng rất điên cuồng.

Không phải dạng điên cuồng của người mới mà vừa nhìn cô là biết dạng điên cuồng của kẻ lão luyện.

Mascara là loại không thấm nước, nhảy nhót ra mồ hôi đầy mình làm trôi đi lớp trang điểm sẽ quá mất mặt nên phấn lót cũng không thể quá dày, đánh hơi hơi che tí khuyết điểm là được, bằng không ánh đèn chiếu xuống thấy trên mặt có một lớp bụi sẽ khiến người ta chê cười, son môi phải là loại đỏ chót, môi cô rất đẹp, hai cánh môi mỏng, son màu nổi lên vừa gợi cảm vừa quyến rũ.

Cô và Thường Giai ôm cổ nhau, kề eo nhau, lắc qua lắc lại trong đám đông, hai cô gái, một cô mặc váy đỏ để lộ đôi chân dài trắng trẻo, làn váy đóng đưa trên chân khiến người ta mơ màng vô hạn. Cô còn lại thì trái ngược, sơ mi trắng quần tây đen, nút áo sơ mi cài đến ngực, quần tây bó bên hông, dưới ống quần rộng màu đen là đôi giày cao gót nhọn, trong vẻ phóng khoáng lộ ra vẻ xinh xắn.

Hai người thỉnh thoảng kề sát tai nhau nói chuyện, ôm nhau thân mật, khiến người khác mơ tưởng xa xôi.

Ông chủ ở đây rất phong cách, không có DJ xăm trổ cánh tay hoa hòe hoa sói, không nghe nhạc Lady Gaga phóng đảng, dàn nhạc là L-acoustics y hệt số 6 bên Thượng Hải, âm nhạc là Finger & Kadel cực kỳ thú vị.

Âm nhạc đình tai nhức óc kèm theo nhịp điệu khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Thường Giai nhú mày, sáp lại gần Tường Hiểu Lỗ:

- Anh ta thật sự làm như vậy? Thế không phải chặt đứt đường sống của cậu à?

Tường Hiểu Lỗ lắc lư theo âm nhạc, say sưa trong đó, đứng đưng như không:

- Không có số tiền đó mình cũng không chết được.

Chỉ là _____

Ba chén rượu vào bụng, ánh mắt Tường Hiểu Lỗ mê ly, dáng vẻ hơi tui thân khác thường:

- Mấy ngày trước mình thấy Tống Bồng.

Hai câu hoàn toàn không liên quan, nhưng Thường Giai nghe hiểu.

Chuyện xấu xa mà Tống Bồng từng làm với Tường Hiểu Lỗ, người khác không biết nhưng cô luôn ghi nhớ trong lòng.

Tường Hiểu Lỗ cọ đầu ở cổ Thường Giai, hàng mi nhức nhích. Nhìn rất đáng thương, nhưng lời nói ra lại hung ác.

- Mình hận cô ta, có cơ hội mình nhất định sẽ báo thù cô ta.

Nam nữ chung quanh đều đang huyýt sáo, Thường Giai kề vào tai cô nói:

- Cậu báo thù? Cậu có thể báo thế nào? Nếu cậu thật sự có cái gan đó thì đã không kéo tới bây giờ rồi! Và lại người đã từng này tuổi, đừng có mau quên như học sinh tiểu học.

Tường Hiểu Lỗ hừ hừ:

- Không quên được, mình có bóng ma tâm lý rồi! Cả đời cũng không quên được!

- Xì!

Thường Giai ôm eo, lắc cô:

- Đừng để chuyện bé tí như hạt đậu đó làm bản thân khó chịu, trước kia là cậu chịu thiệt, nhưng bây giờ là cậu được hời, biết không hả? Cậu tưởng ai cũng có thể ban ngày ban mặt coi quần cho cậu xem à?

Tường Hiểu Lỗ bị chọc cười khúc khích, ngửa đầu, để lộ một mảng da thịt lớn từ cổ đến ngực dưới ánh đèn chớp nháy của quán bar.

Đúng lúc âm nhạc lên đến cao trào _____

Giọng nữ đậm chất Âu Mỹ ngân vang thật dài.

Thường Giai vỗ vỗ cô, ra hiệu cô cứ ở đây chơi:

- Mình có điện thoại, ra ngoài bắt máy.

- Đi đi.

Tường Hiểu Lỗ lác lác không mục đích trong sàn nhảy, cô gái tóc đen môi đỏ, mặt nhuộm chất cò, nở nụ cười say sưa, giải tỏa hết áp lực công việc, giống như Giã Bảo Ngọc lạc vào Thái Hư Ảo Cảnh, hoàn toàn đắm mình trong thế giới tinh thần. Ánh mắt cô xoay chuyển, toát ra vẻ phong lưu.

Bỗng nhiên, cô phát hiện mục tiêu.

Cô xông tới, vô cùng phấn khởi kéo cổ người đó xuống.

Người đó theo bản năng giữ lấy eo cô, chưa kịp nhìn rõ cô là ai _____

Tường Hiểu Lỗ cười, vui vẻ ngửa đầu nói vào tai người đó:

- Anh cũng tới chơi à?

Ninh Tiểu Thành cau mày, mượn ánh đèn mới nhìn rõ là Tường Hiểu Lỗ.

Đã là người quen, anh cũng rất cởi mở, đương nhiên không lý nào đẩy cô ra, tay vẫn khoác lên eo cô, hai người dính vào nhau.

Anh hơi cúi đầu, kề môi gần mặt Tường Hiểu Lỗ, nhưng rất chừng mực giữ khoảng cách mấy cm, hơi to giọng nói:

- Chỗ bạn bè mở, anh qua xem.

Ý cười trên môi Tường Hiểu Lỗ càng đậm, cô kéo gần khoảng cách hai người, tay vẫn vát trên cổ Ninh Tiểu Thành. Cô nói chuyện với anh phải hơi ngược đầu, hương thơm thoang thoảng như có như không hòa cùng hương bạc hà:

- Vậy đi cùng thôi.

Ninh Tiểu Thành để mặc cô kéo đi.

Phía sau, Ngô Tinh dừng xe xong bước vào, thấy Ninh Tiểu Thành bị người khác kéo thì vẻ mặt mờ mịt:

- Nhân duyên cậu ta tốt như vậy? Con gái bây giờ cũng quá cởi mở rồi.

Ông chủ quán bar Tống Phương Hoài rất vô tội:

- Mình không quen.

Tống Phương Hoài và Ninh Tiểu Thành mới kết bạn hai năm nay, trước đây anh có khoản tiền gửi cho Ninh Tiểu Thành trên danh nghĩa “quay vòng vốn”, nói là giúp đỡ Tiểu Thành, kỳ thực là anh nhắm vào ánh mắt nhạy bén của Tiểu Thành, mong được vào thị trường chứng khoán kiếm ít lãi, kỳ hạn một năm, đến hạn, anh thu về được cả vốn lẫn lãi, Tống Phương Hoài liền lấy số tiền đó mở quán bar.

Bình thường anh không ở đây mà ở cùng cha mẹ tại nơi khác, rất ít khi trở về, hôm nay khai trương, đương nhiên anh phải tìm Ninh Tiểu Thành qua.

Ninh Tiểu Thành vốn cũng không thích mấy chỗ như này lắm, ồn ào, trước đây còn trẻ thấy mới mẻ nhưng mấy năm nay chán ngấy rồi, cứ ngồi ở đó nhìn từng người từng người bình thường thì đạo mạo đường hoàng nhưng ba ly rượu xuống bụng là hết như bị kính chiếu yêu chiếu vào, lộ ra nguyên hình, anh cảm thấy rất vô vị.

Nhưng Tống Phương Hoài mời thì anh phải tới ngồi một chút.

Chỉ không ngờ Tường Hiểu Lỗ cũng là người rất ham vui.

Thường Giai nghe điện thoại xong quay lại, muốn vào sàn nhảy tìm Tường Hiểu Lỗ nhưng quét mắt một vòng không thấy đâu, vừa quay đầu lại thì thấy người ta bá cổ một người đàn ông, ngửa đầu không biết nói gì.

Người đàn ông đó còn rất phối hợp, mỉm cười, cúi đầu, chăm chú nhìn cô ấy.

Thường Giai lấy hơi, sải bước đi tới, vỗ mạnh vào hông Tường Hiểu Lỗ:

- Làm gì thế?

Tường Hiểu Lỗ giật mình, quay đầu cười:

- Cậu về rồi.

Thường Giai và Ninh Tiểu Thành nhìn nhau, anh hỏi:

- Bạn em?

Tường Hiểu Lỗ kéo Thường Giai qua giới thiệu, rất tự hào:

- Thường Giai, bạn thân nhất của em. Phiên dịch ngoại giao cấp cao.

- Ồ _____

Ninh Tiểu Thành gật đầu, không biểu hiện kinh ngạc mấy, thân thiết hỏi:

- Em học gì thế?

Thường Giai trả lời rất đĩnh đạc:

- Bỏ Đào Nha.

Ninh Tiểu Thành đáp qua loa:

- Nhân tài.

Thường Giai không cam lòng yếu thế:

- Khách sáo rồi.

Hỏi qua đáp lại, Thường Giai cảm thấy Ninh Tiểu Thành hơi quen, chợt nhớ đến chuyện hôm đó ở nhà hàng hải sản, chỉ vào anh kêu “ôi” một tiếng.

- Anh chính là người ngày hôm đó _____

Tường Hiểu Lỗ cũng cảm giác được hình như Thường Giai nhớ ra điều gì, bèn đánh rớt bàn tay của cô ấy chỉ vào Ninh Tiểu Thành, chớp chớp mắt với cô ấy.

- Hờ?

Ninh Tiểu Thành khó hiểu nhìn hai người.

- Ồm, em nhận nhầm.

Thường Giai phản ứng cực nhanh, tùy tiện tìm cớ:

- Cảm giác anh rất giống một người bạn cấp 3 của em.

Ở phía sau, Ngô Tinh dứt hai tay vào túi quần, rảnh rỗi ló đầu qua thăm dò:

- Trò chuyện rất xôm? Tiểu Thành, không giới thiệu chút là ai với.

Tổng Phương Hoài rất vui vẻ:

- Là ai cũng được, có thể gặp nhau chính là nể mặt mình. Nào, dù sao cũng quen biết thì ngồi chung đi.

Tổng Phương Hoài mời người bên bàn Tường Hiểu Lỗ trước đó vào phòng bên trong, sáu bảy người gom lại khiến bầu không khí sôi động hẳn lên.

Thường Giai nhân cơ hội nói nhỏ với Tường Hiểu Lỗ:

- Thành thật khai báo, anh ấy là ai?

- Ai?

Tường Hiểu Lỗ không dám nhìn thẳng Thường Giai:

- Cậu nói người mặc đồ lam lúc nãy? Mình cũng không quen.

- Đẹp.

Ánh mắt sắc sảo của Thường Giai nhìn cô chằm chằm

- Anh chàng đi với cậu vừa rồi ấy, tại sao cậu không cho mình nói ngày hôm đó hai chúng ta từng gặp anh ta?

Một người đàn ông bị người khác bắt gặp đập bẻ cá nhà người khác chẳng phải chuyện hay ho gì. Tường Hiểu Lỗ tuy không biết rõ cuộc hôm đó xảy ra chuyện gì, nhưng trong tiềm thức, cô không muốn để Ninh Tiểu Thành biết hôm đó cô cũng có mặt ở hiện trường.

Cái cô này còn rất giữ gìn mặt mũi người ta cơ đấy. Thường Giai hừ lạnh:

- Chỉ có cậu tốt tính!

Ngô Tinh vừa ý Thường Giai, cô gái này dáng cao, ít cũng phải 1m75, tóc ngắn gọn gàng, áo sơ mi đóng thùng, đáng đáp thượng thừa.

Không thể lần đầu gặp mà cứ nhìn chăm chăm người ta, Ngô Tinh kiếm cớ chơi game, chơi oẳn tù tì, ai thắng đặt câu hỏi, chỉ chọn những câu lắt léo không biết trả lời đề hỏi, không trả lời được? Một ly rượu rót cho chết.

Ban đầu cánh con trai đều nhường con gái, mặc cho các cô hỏi, hỏi gì cũng giả đồ không biết, vừa hỏi xong là ai nấy đều lộ vẻ lúng túng nhận thua.

Qua hai chai, Ngô Tinh bị hơi rượu xông lên, bắt đầu hưng phấn, đầu trí đầu dừng với Thường Giai và Trương Hiểu Lỗ.

Ví dụ_____

Ngô Tinh:

- Tại sao Tào Tháo họ Tào?

Thường Giai:

- Cha ông họ Tào.

- Không có văn hóa, uống cho học cao.

Ngô Tinh vớ lấy chai rượu rót cho Thường Giai, phổ cập tri thức cho cô ấy:

- Tào Tháo vốn họ Hạ Hầu, ông nội ông vì muốn thăng quan phát tài nên đưa cha ông làm con nuôi một đại thái giám họ Tào, đại thái giám đó quyền thế ngập trời, bất cứ thứ gì dính dáng đến ông ta đều phải chung một họ với ông ta, cho nên, cha là Tào Tung, còn ông là Tào Tháo.

Thường Giai nhận phạt, nhưng vẫn căm giận bất bình:

- Câu hỏi quái đản gì thế chứ!

Tiếp_____

Ngô Tinh cười tít mắt nhìn Trương Hiểu Lỗ:

- Em gái, tại sao Tào Tháo tên Tào Tháo?

Trương Hiểu Lỗ chống má không hiểu gì hết:

- Sao anh cứ sân si Tào Tháo thế?

- Cứ nói là em biết hay không đi, ban nãy em rót anh năm ly đấy.

Ngô Tinh lắc ly vodka trong tay qua lại trước mắt Trương Hiểu Lỗ:

- Anh đâu có làm khó em

Trương Hiểu Lỗ có chút nghiên cứu về tam quốc, sau khi mẹ cô tái giá, món quà đầu tiên Trịnh Hòa Văn tặng cô là tứ đại danh tác bản bìa cứng, với ý nghĩa là hãy cố gắng đọc sách, không thể bỏ đi văn hóa Trung Quốc của mình.

Lúc đó Trương Hiểu Lỗ sắp lên tiểu học, tính cách hướng nội yếu đuối, ngày nào cũng nhốt mình trong phòng ngủ nhỏ không muốn ra ngoài, rảnh rỗi đều nằm ỳ ra giường xem sách.

Mẹ chê cô không hiểu chuyện, la rầy cô:

- Không hiểu sao mà có cái tính mọt nấm này, không biết được mấy chữ mà ngày nào cũng rúc vô phòng, ăn cơm cũng không đi chỗ khác, giỏi lắm à!

Trương Hiểu Lỗ cuống lên, nằm ở cửa phản bác:

- Không biết chữ thì con xem hình chữ bộ!

Câu nói này của cô khiến Trịnh Hòa Văn vui vẻ, ông nhìn ra được tính con trai trong xương cốt của cô, sinh lòng yêu thích, hôm sau đi làm về, ông mua một bộ sách tam quốc cho trẻ em.

Toàn bộ đều là tranh vẽ.

Ông tặng cô với thái độ rất hiền từ:

- Con từ từ xem nhé, xem cho kỹ, xem xong thì chú Trịnh lại mua cho con thứ khác.

Tường Hiểu Lỗ đã nâng niu bộ sách thiếu nhi ấy suốt mùa hè, xem chán thì lấy bút vẽ tranh khi, tranh Trương Phi, tranh Lý Quỳ ra giấy.

Lúc buồn chán thì ngay cả chú giải bên dưới cô cũng không tha.

Cho nên cô rất tự tin, tăng hăng hai tiếng, đáp:

- Từ “Tháo” ở cổ đại có ý là nắm giữ quyền thế, gia đình muốn ông làm quan, tương lai dẫn binh đánh giặc nên đặt tên ông là Tháo.

Ngô Tinh lắc lắc ngón tay ra vẻ thần bí:

- Sai!

- Hả?

Tường Hiểu Lỗ cau mày, không phục:

- Không thể nào!

Ninh Tiểu Thành ở bên cạnh càng lộ ra ý cười, cúi đầu không nói.

Ngô Tinh cũng bắt chước Tường Hiểu Lỗ, hăng hăng giọng, không nhanh không chậm nói:

- Ông nội Tào Tháo là thái giám không thể sinh con nối dõi, có khiếm khuyết về sinh lý, đàn ông một khi sinh lý có vấn đề thì tâm lý ít nhiều đều có chút biến thái, thế là đều đổi tên cả nhà mình thành liên quan tới chuyện đó.

Ngô Tinh thao thao bất tuyệt, dẫn dắt mọi người:

- Cô xem, ông nội Tào Tháo tên gì?

Ngô Tinh cầm một tay Tường Hiểu Lỗ, viết vào lòng bàn tay cô một chữ “Đông”, lại hỏi:

- Cha ông thì sao?

- Tào Tung. (1)

(1) Đông nghĩa là đầu, Tung nghĩa là cao lớn.

Tường Hiểu Lỗ đã hiểu Ngô Tinh muốn gì rồi.

Chưa đợi nói xong, cô đã khép bàn tay lại, đỏ bừng mặt.

Một trò đùa lịch sử đầy hàm súc, mọi người ngồi đây đều bật cười thành tiếng, Ngô Tinh vẫn cười như cũ:

- Em xem em cuống gì mà cuống, anh nói đây đều là có căn cứ khoa học, được ghi lại trong sách vở hoàng cung.

Tường Hiểu Lỗ càng không phục:

- Anh thế này là xuyên tạc lịch sử!

- Được rồi được rồi.

Ninh Tiểu Thành lúc này ngắt ngang, nghiêng người kéo tay Tường Hiểu Lỗ ra khỏi tay Ngô Tinh, giải vây nói:

- Đẹp cái mớ lịch sử lưu manh của cậu đi, đừng thấy con gái người ta là hận không thể quăng hết mớ sách vở linh tinh đọc hồi cấp 2 xuống.

Ngô Tinh đắc ý:

- Khỏi giả bộ, bàn về lưu manh thì cậu là tổ tông, chút ít ỏi của mình đều là học từ cậu mà ra cả.

- Nào em gái, anh chịu thua.

Ngô Tinh hét to nâng ly đầy mời rượu Tường Hiểu Lỗ:

- Ban này là muốn làm tụi em vui, tốt xấu gì cũng làm một ly nhé.

Tường Hiểu Lỗ sáng khoái uống một ly nhưng vẫn cố chấp nói lý lẽ với Ngô Tinh.

- Em biết tại sao Thạch Cảnh Sơn tên là Thạch Cảnh Sơn không?

- Bởi vì có núi chứ sao.

- Sai, vì năm xưa Đường Tăng đi thỉnh kinh bị con rùa quảng xuống nước làm ướt kinh, bọn họ từng phơi kinh ướt ở đó nên mới có tên như vậy.

Ninh Tiểu Thành ngồi bên cạnh cười khoan dung, chỉ nghe chứ không tiếp lời.

Mấy người tán dóc đủ thứ chuyện đầu đầu từ nam chí bắc, cuối cùng Ngô Tinh hỏi:

- Hai ta nói chuyện lâu như vậy, anh còn chưa biết gì về em đấy.

Tường Hiểu Lỗ chống quai hàm, xoay đầu nhìn Ngô Tinh, hồi lâu mới đáp:

- Em giúp người khác quản lý tài sản.

Tốc độ này, hiển nhiên là uống nhiều quá, đầu óc cứng lại, không phản ứng được.

- Ô, bây giờ nghề này không dễ làm nhĩ?

Ngô Tinh cảm thấy rất hứng thú, bắt chuyện với Tường Hiểu Lỗ:

- Toàn là bỏ tiền vào các ngân hàng lớn cho vay, dựa vào tiền sinh tiền để kiếm lãi, hiện nay mà trong tay có tiền, ai lại dám bỏ vào chỗ tụi em để đầu tư chứ.

Người thật có số tiền lớn, mười năm trước đã đầu tư bất động sản rồi, dựa vào việc phá dỡ và quy hoạch lại mà nằm nhà kiếm tiền. Bây giờ làm tài chính mới có thể hái ra tiền, miệng Ngô Tinh khép mở chỉ về phía Ninh Tiểu Thành, nói nhỏ với Tường Hiểu Lỗ:

- Lợi lộc đều để cho mấy thằng khốn này ném hết. Em làm cả năm trời, kiếm được hai mươi, ba mươi vạn là nhiều rồi.

Ngô Tinh nói đúng chỗ trong đáy lòng Tường Hiểu Lỗ khiến cô nhớ tới chuyện thật mờ nửa cuối năm vốn dĩ là của mình lại bị người khác ăn mất, bị thương trong cô dâng trào, không biết chạm phải dây thần kinh nào mà ngồi ngốc nghếch hồi lâu không nhúc nhích.

- Haiz.

Ngô Tinh ôm Tường Hiểu Lỗ như ôm huynh đệ, muốn nhân lúc cô ngẩn người mà khoác lác thêm hai câu, nói nhỏ bên cạnh cô:

- Em nói cho anh biết bạn thân của em làm nghề gì thế? Tiết lộ chút đi.

Ninh Tiểu Thành ở bên cạnh vừa nghe vừa hút thuốc giết thời gian, Ngô Tinh trông có vẻ mồm mép vô học, trên thực tế rất nhiều mưu mẹo, trước đó nói linh tinh nhiều như vậy với Tường Hiểu Lỗ đều là để làm nèn, bây giờ mới nhắc tới đề tài chính.

Nào ngờ.

Vừa hỏi xong, nước mắt Tường Hiểu Lỗ tuôn ào ào.

Ngô Tinh hết hồn, sợ gánh trách nhiệm, vội nhảy dựng lên hô:

- Tiểu Thành! Tiểu Thành! Mau xem cô gái cậu dẫn tới này, đừng uống nhiều quá sinh bệnh gì chứ?

Ninh Tiểu Thành cau mày, nhanh chóng dụi tắt điếu thuốc.

Xoay mặt Tường Hiểu Lỗ về phía mình_____

Lam: Máy cái Ngô Tinh đó đều là tào lao nhé, ai muốn tìm hiểu để biết thêm kiến thức thì vui lòng tự tra google

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Có người mượn rượu khóc lóc om sòm nói năng lung tung, có người mượn rượu làm chuyện hạ lưu bỉ ổi, là tửu phẩm kém.

Có người uống say thì an tĩnh nằm trong góc ngủ, không ồn ào không quậy phá, là tửu phẩm tốt.

Còn có người uống say thì khóc, đầu tiên là lẳng lặng khóc, cuối cùng là khóc như sắp ngất, chuyện này trước giờ mọi người chưa từng gặp.

Tường Hiểu Lỗ như đại thanh y (1) tang chồng mất con trên sân khấu kịch, khóc kinh thiên động địa, khuyên cũng không khuyên nổi, tường chừng như khi hơi rượu tàn đi, tiếng chiêng đồng vang lên mới kết thúc vậy.

(1) Đại thanh y: còn gọi là chính đán, là cách gọi dành cho vai nữ trong hí kịch. Hình tượng thông thường của thanh y là đoan trang, nghiêm túc, là nhân vật chính phái, đa phần là mẹ hiền vợ đảm hoặc liệt nữ trinh tiết trong xã hội cũ.

Thường Giai vỗ vỗ cô, dỗ như dỗ con nít, vuốt vuốt xuôi sống lưng cô:

- Được rồi được rồi được rồi.

Ninh Tiểu Thành dùng khăn giấy lau tay, tìm tòi nghiên cứu hỏi:

- Cô ấy sao thế?

- Trước đây cũng có bệnh này à?

Thường Giai trừng Ngô Tĩnh:

- Hồi nãy anh nói gì với cô ấy?

- Đầu nói gì đầu... .

Ngô Tĩnh cũng mờ mịt:

- Chỉ tán gẫu chuyện công việc cô ấy thôi.

- Anh tán gẫu chuyện công việc cô ấy làm gì? Khoe khoang anh hiểu biết nhiều à?

Thường Giai dùng khăn giấy lau nước mũi cho Tường Hiểu Lỗ, tiện thể sợ cô trôi lớp trang điểm sẽ lúng túng nên cô lau sạch cả son môi:

- Cô ấy đang ảm ức trong lòng, tự nghĩ về mình. Bạn trai cũ hôm nay phồng tay trên phần của cô ấy, khiến cô ấy tổn thất không ít tiền, mất tiền là chuyện nhỏ, quan trọng là chuyện này khiến người ta tức giận không thôi.

- Nhưng vậy cũng đủ quá.

Có người nhìn áo Ninh Tiểu Thành ướt một mảng lớn, bèn đưa:

- Nước mắt hơi nhiều chút.

Còn về chảy nước mắt ____

Thường Giai dừng lại, đoán:

- Trước đây cô ấy từng bị viêm giác mạc kễ, sợ khói sợ ánh sáng mạnh, có lẽ ở đây bị kích thích nên tự cô ấy không khống chế được.

Mấy anh con trai có điều thuốc trong tay nghe Thường Giai nói vậy đều thi nhau tìm chỗ dụi điều thuốc.

Ngô Tĩnh cảm thấy chuyện này hơi quý quái, nửa tin nửa ngờ:

- Em là mẹ cô ấy hay sao mà biết rõ như vậy?

Thường Giai nhìn Ngô Tĩnh, cười gằn:

- Sợ là mẹ cô ấy biết còn không rõ bằng em đây.

- Được rồi.

Thường Giai chỉnh sửa xong cho Tường Hiểu Lỗ, đẩy cô ấy ra, trực tiếp giao cho Ninh Tiểu Thành, huýt sáo với cô ấy:

- Anh quen cô ấy thì em giao cô ấy cho anh đấy, giờ này đưa cô ấy đi đâu cũng không thích hợp, em cũng uống rượu, không tiện lái xe.

- Tin anh thế à?

Ninh Tiểu Thành kinh ngạc hỏi ngược lại.

- Trong mấy người ở đây, mặt anh nhìn hiền nhất.

Thường Giai mỉm cười xách túi mình lên:

- Hai người không phải là hàng xóm sao, em cũng không sợ anh làm chuyện xấu xa gì rồi bỏ của chạy lấy người, thế nên anh cứ dứt khoát làm người tốt cho trót, để cô ấy ngủ một giấc, tỉnh rượu là có thể tự về nhà, để chăm lăm.

Thường Giai thật sự là người nhẫn tâm, nói xong liền xoay người bỏ đi.

Ngô Tinh nhìn bên này rồi lại nhìn nhìn Thường Giai, sải bước đuổi theo:

- Ê ___ em đợi với ___

Mấy người còn lại nhìn nhau, Tống Phương Hoài hỏi:

- Làm sao bây giờ?

Nửa đêm nửa hôm, đầu thế mang một cô gái bất tỉnh nhân sự đi thuê phòng.

Ninh Tiểu Thành thở dài, đứng dậy:

- Nơi này của cậu có chỗ ngủ không?

Tống Phương Hoài rất chu đáo:

- Cậu hỏi cho cô ấy ngủ, hay hai người cùng ngủ?

- Cô ấy.

Tống Phương Hoài chỉ lên lầu:

- Vừa dọn xong, tầng lửng.

Ninh Tiểu Thành đưa tay bế cô lên, không quên để lại vạt váy của cô:

- Chỗ nào trên lầu?

- Đi thẳng quẹo trái.

Đi được hai bước, Ninh Tiểu Thành cúi đầu ngừng lại, có chút thiếu kiên nhẫn.

Anh quay đầu.

Tống Phương Hoài hỏi:

- Còn chuyện gì à?

Anh hást cầm ra hiệu về phía sofa:

- Túi của cô ấy, giày nữa.

Tống Phương Hoài choàng dây túi xách qua cổ, xách đôi giày cao gót theo sau:

- Đi đi đi!

Tầng lửng mới sửa sang lại, có toilet, không có giường, trải một tấm đệm giường to dưới đất rất mềm, chỉ là mới sửa sang xong nên hơi có mùi sơn.

Ninh Tiểu Thành vút Tường Hiểu Lỗ lên trên, tiện tay đắp chăn cho cô.

Tống Phương Hoài đi đóng cửa sổ lại:

- Trên lầu gió lớn, đừng để bà cô đây trúng gió rồi lại đổ thừa mình. Tiểu Thành, cậu quen tổ tông này ở đâu thế?

Ninh Tiểu Thành rũ mắt nhìn Trương Hiểu Lỗ đang ngủ ngon lành, bỏ tay hết cách.

Hàng xóm? Hàng xóm nào mà thế này? Bạn? Anh cũng chưa thấy người bạn nào dám ôm anh khóc tới như vậy.

- Cậu đã nói là tổ tông thì quan tâm mình quen ở đâu làm gì.

Ninh Tiểu Thành nhìn Trương Hiểu Lỗ, liếm khóe môi:

- Ai biết chui từ miếng nào ra chứ.

Tổng Phương Hoài cười khế, Tiểu Thành cũng cười, hai người đóng cửa xuống lầu.

Tổng Phương Hoài vẫn hóng chuyện:

- Cậu yên tâm để cô ấy ngủ một mình à?

Tiểu Thành lười nhác dứt hai tay vào túi quần:

- Có gì mà không yên tâm?

- Hay là... cậu cũng lên đi, không cần giấu giếm mình, chỉ hai đó dám giao cô ấy cho cậu thì quan hệ hã không bình thường nhĩ.

Tổng Phương Hoài dùng cùi chỏ huých nhẹ vào Ninh Tiểu Thành, ý tứ không cần nói cũng biết.

- Nè, không phải quan hệ kia mà cậu nghĩ đâu.

- Thật không đó?

Tiểu Thành lắc đầu, không hề đùa:

- Thật.

Trời đã sắp hai ba giờ sáng.

Ninh Tiểu Thành không dám đi xa, nhân lúc không có Tổng Phương Hoài, anh đến quầy bar thanh toán hóa đơn hôm nay rồi lái xe đến chỗ vắng người, hạ ghế xuống, chợp mắt mấy tiếng.

Lúc nằm trong xe, anh nghĩ, trước đây ấn tượng của anh về Trương Hiểu Lỗ chỉ là cục cằn lỗ mãng. Nói chuyện làm việc đều hùng hùng hổ hổ, nhưng rất thẳng thắn sáng khoái, có sao nói vậy, hôm nay anh mới biết, hễ là con gái...

...thì không ai không khoác lên mình một lớp mặt nạ.

.....

Tổng Phương Hoài hạch toán xong thu nhập ngày hôm qua, đi ra khỏi quán bar, chấp tay sau lưng đứng bên hồ ngắm cảnh.

Ninh Tiểu Thành từ phía sau bước tới, Tổng Phương Hoài quay đầu hỏi:

- Chưa tỉnh à?

- Chưa.

Trong hồ có hai con vịt trời, mọc hai sợi lông đỏ rực rỡ trên lông, rất hiếm thấy.

Ninh Tiểu Thành thích thú nhìn.

Thời tiết ẩm áp, rất nhiều người ăn chiều xong đều thích ra ngoài này đi dạo, còn có những ông lão hiểu nhạc cụ ở bên hồ kéo dây đàn.

Tiểu Thành thích nhất là lúc này.

Thời điểm này đông người, ai nấy đều toát lên vẻ dễ chịu biếng nhác, tựa như cuộc sống nên trôi qua như thế.

Bên hồ vắng vắng tiếng đàn nhị du dương, Tổng Phương Hoài nhắm mắt.

- Nhìn gì thế?

Tiểu Thành nhìn theo.

Tổng Phương Hoài cười xấu xa, không hề che giấu:

- Nhìn một cô gái.

Anh lấy hộp thuốc lá ra, rút một điếu đưa cho Ninh Tiểu Thành rồi tự mình nheo mắt châm lửa, thở dài:

- Thời buổi này, con gái biết kéo đàn nhị không nhiều.

Lời vừa dứt, Ninh Tiểu Thành liền nghe hiểu.

- Sao, rung rinh rồi?

- Xì, mình là kính nể, là tán thưởng.

Tổng Phương Hoài cứ nhìn chăm chăm người nào đó mãi:

- Cậu nói xem, ngày mai cô ấy vẫn đến chứ?

Trong lúc họ nói chuyện, cô gái kéo đàn nhị bên hồ đứng dậy, rồi đi.

Tiểu Thành nheo mắt nhìn, giống như đang xác nhận, sau đó gật đầu:

- Đến.

Tổng Phương Hoài liếc anh, cười châm chọc:

- Nói cứ như con gái cậu vậy.

Ninh Tiểu Thành cười, vẫy tay về phía bên kia, hô:

- Nhị Đóa nhi!!!

...

Tường Hiểu Lỗ cảm thấy mình ngủ một giấc này rất dài rất dài, ngủ thẳng tới sáu giờ chiều.

Cô lảo đảo xoay người, từ từ mở mắt ra, đầu tiên là phản ứng lại một lúc: mình là ai, mình ở đâu, mình đang làm gì.

Khi biết rõ ràng, cô ngồi bật dậy.

Hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ, lều nhỏ, đệm giường to, trên đất vớt túi xách và giày của cô, tìm Tường Hiểu Lỗ đập mạnh liệt, nhanh chóng vén chăn lên nhìn.

Cô uống nhiều rượu, nhưng không tới mức mất trí, cẩn thận nhớ lại vẫn nhớ được bảy tám phần chuyện hôm qua.

Thờ dài một tiếng.

Lần này mất mặt to rồi.

Nhặt túi xách dưới đất lên, Tường Hiểu Lỗ rất lý trí, trước tiên ngồi trên giường gọi một cú điện thoại cho Thường Giai. Thường Giai đang tăng ca, điện thoại di động rung rung trong đồng giấy A4, cô cúi đầu viết một lúc mới cầm điện thoại lên bắt máy.

- A lô?

- Cậu đang ở đâu thế?

Tường Hiểu Lỗ vừa nghe giọng cô ấy thì cuồng lên:

- Hôm qua mình____

- Còn có mặt mũi nhắc hôm qua hả?

Thường Giai nhỏ giọng chặn lời Tường Hiểu Lỗ, che loa điện thoại bước nhanh ra ngoài:

- Hôm qua cậu uống say, đã nửa đêm nửa hôm, mình không biết đưa cậu đi đâu nên giao cho người mà cậu quen biết kia. Cậu tỉnh rượu rồi?

- Tỉnh rồi.

Dưới lầu có tiếng xô dịch bàn, Tường Hiểu Lỗ bỏ dậy khỏi đệm giường, đi chân trần đến bên cửa sổ nhìn xuống dưới lầu.

Ninh Tiểu Thành đang đứng bên bờ hồ quay lưng về phía cô, không biết đang nhìn gì.

- Mình vẫn còn ở quán bar.

Cô rất khó xử:

- Làm sao bây giờ?

- Làm sao bây giờ gì chứ?

Thường Giai đứng trên hành lang ngoài công ty, nói chuyện rất nhỏ giọng:

- Tình rượu rồi thì mau mau thu dọn về nhà chứ sao, đừng gây thêm phiền phức cho người ta. Được rồi, mình không nói chuyện với cậu nữa, đang tăng ca, hôm khác tám sau.

Tường Hiểu Lỗ cúp điện thoại, tranh đầu vài giây, đẩy cửa sổ mở ra, nhòai người hô lạnh lạnh:

- Anh Tiểu Thành!

Ninh Tiểu Thành đang cúi đầu lấy điều thuốc ra khỏi túi ngậm vào môi, nghe tiếng thì ngẩng đầu.

Tường Hiểu Lỗ nở nụ cười tinh khôi rực rỡ với anh, khoe hàm răng trắng đều.

Tiểu Thành lấy điều thuốc xuống khỏi môi, bỏ vào hộp thuốc lá, vẫy tay với cô:

- Xuống đây.

Giống như tự nhiên đã vậy, không ai nhắc tới chuyện ngày hôm qua.

Tường Hiểu Lỗ đóng cửa sổ, nghe lời xuống lầu.

Trước khi xuống, cô mượn toilet của Tổng Phuong Hoài sửa soạn lại một chút, thu dọn đệm giường gọn gàng.

Dụng cụ đánh răng và xà phòng đều là loại dùng một lần, cô dùng nước ấm tẩy đi lớp trang điểm, đánh răng, rồi lại dùng nước lạnh rửa mặt, toilet có treo khăn mặt trên giá, Tường Hiểu Lỗ khựng lại, cảm thấy trực tiếp lấy dùng thì quá không lịch sự, thế là bèn tìm khăn giấy lau khô mặt.

Xách túi rác xuống lầu, lúc ra ngoài, cô tiện tay vứt vào thùng rác ở cửa.

Trong sắc trời chiều dần buông, cô để mặt mộc, mái tóc đen dài hơi xoăn bị gió thốc lên, không được chỉnh sửa kỹ, rồi rời.

Ninh Tiểu Thành đứng cách đó không xa đợi cô, hơi uể oải.

Mấy lần gặp Tường Hiểu Lỗ trước đây, cô đều trang điểm đậm, bây giờ bất chợt nhìn thế này có thể nhìn ra chút dáng dấp của cô hồi nhỏ.

Da cô trắng, mày rậm mắt to, mặt mày sáng sủa, lúc chau mày sẽ bắt gặp hế môi, lộ vẻ ngây thơ hồn nhiên.

Ninh Tiểu Thành xoay người, hai người rất ăn ý tiến về trước.

- Tình rồi?

- Tình rồi.

Tường Hiểu Lỗ gỡ tóc, bắt an nói:

- Anh Tiểu Thành, hôm qua em uống nhiều, gây phiền phức cho anh nhỉ?

Ninh Tiểu Thành nhìn xa xăm:

- Vậy tại sao uống nhiều? Rượu không phải thứ tốt đâu.

Tường Hiểu Lỗ gỡ tóc, cảm giác được anh không thích, bèn nhanh bước đuổi theo anh, giải thích:

- Đạo này em hơi đen đui, bạn trai cũ đến làm cùng công ty, chuyện xưa xưa xưa xưa rồi, cậu ta vì báo thù mà phỗng tay trên một đơn hàng tín thác của em, đơn hàng đó vốn dĩ em đã thương lượng xong xuôi, nửa cuối năm chỉ nhờ vào nó để kiếm hoa hồng.

Ninh Tiểu Thành gật đầu, thuận miệng hỏi:

- Ai cướp phần của em? Hạng mục nào, quỹ nào?

Tướng Hiểu Lỗ chợt nhớ Ninh Tiểu Thành là tổ tông trong nghề này, cô sợ anh nghĩ nhiều, bèn ngậm chặt miệng không đáp.

Cô không nói, Ninh Tiểu Thành cũng lười hỏi, hai người một trước một sau đi về nhà. Động tác của họ không hện mà như nhau, đều chấp tay sau lưng như các đại ca đi tuần phố.

Ngoài đường đều là dân chúng tản bộ sau bữa cơm, có gia đình ba người, có tình nhân, có vợ chồng già, ai cũng có đôi có cặp, đường hẹp, có người sượt qua vai Tướng Hiểu Lỗ, không nặng không nhẹ, Hiểu Lỗ đang đi chợt dừng lại.

- Anh Tiểu Thành.

Ninh Tiểu Thành đứng hơi xa cô một chút, quay đầu:

- Sao thế? Đi thôi, anh đưa em về nhà.

Tướng Hiểu Lỗ thẳng thắn năn nỉ:

- Anh nắm tay em đi nhé, hai đứa mình như vậy cứ như người xa lạ ấy.

Tiểu Thành bật cười, không ngờ cô còn là người muốn khoe tình cảm.

Anh đưa tay ra, cô chạy chậm tới nhét tay vào lòng bàn tay anh, xem như nắm tay nhau.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Ninh Tiểu Thành đã lâu không nắm tay con gái đi trên đường, lần trước đó là hỏi anh còn học cấp ba.

Hai người tay nắm tay đi về nhà, như những đứa trẻ dắt nhau qua đường, tâm không chút tạp niệm, thuần túy là bên cạnh nhiều thêm một người bạn hai con mắt mà thôi.

Nhắc tới mắt, Ninh Tiểu Thành rất tò mò:

- Mắt em sao thế? Hôm qua nghe bạn em nói hình như em bị viêm?

- À.

Tướng Hiểu Lỗ ghét Thường Giai nhiều chuyện, sao đang yên đang lành lại nói người ta nghe cái này:

- Hồi nhỏ xú, em chơi với Triều Xán chung khu chúng ta, không cẩn thận chọc phải mắt, ban đầu cảm thấy hơi xốn xốn không dám nói với mẹ, qua mấy ngày thì phát hiện đi học không nhìn thấy bảng, đến bệnh viện mới biết bị nhiễm trùng mà trì hoãn. Sau khi chữa khỏi để lại di chứng là viêm, thực ra cũng không phải chuyện to tát gì, rất ít khi tái phát.

Lúc đó Lý Triều Xán đang ở giai đoạn có “mười vạn câu hỏi vì sao” với cuộc đời, cảm giác khát khao tri thức về bất kỳ vấn đề gì.

Mà Tướng Hiểu Lỗ tuổi nhỏ ngốc nghếch chính là đối tượng giải đáp thắc mắc tốt nhất của cậu.

Chẳng hạn trong chương khoa học cơ thể người của “mười vạn câu hỏi vì sao”, Lý Triều Xán hỏi:

- Hiểu Lỗ, cậu biết tại sao khi người khác đánh cậu, cậu sẽ nhắm mắt lại theo bản năng không?

Tướng Hiểu Lỗ lắc đầu, rất thành thực:

- Khi mẹ mình đánh mình, mình chưa bao giờ nhắm mắt.

Lý Triều Xán không tin:

- Không thể nào, lần nào mẹ mình giơ tay lên mình cũng nhắm tịt mắt lại.

Trong sách viết đây là phản ứng kháng cự theo bản năng của cơ thể.

Giả dụ khi tay một người sắp chạm tới mặt hoặc mắt cậu, động tác này bị cơ thể thu chậm lại, cậu cảm nhận tí mĩ là có thể cảm nhận được tóc gáy dựng lên, mắt lò ra, những thay đổi này rất nhỏ nhưng chắc chắn có.

Tường Hiểu Lỗ nghe không hiểu, dứt khoát im lặng.

Lý Triều Xán tích cực, phui mông đứng dậy:

- Cậu không tin thì hai ta thử nhé.

Cậu giơ móng vuốt bắn lên, cách mặt Tường Hiểu Lỗ gần hơn, Tường Hiểu Lỗ trơ mắt nhìn, không chút dao động. Quyền uy nam tử hán nho nhỏ không cho phép phản bác, Lý Triều Xán căng thẳng liếm liếm môi, muốn thỉnh linh giơ tay lên dọa cô, ngờ đâu Tường Hiểu Lỗ ngửa mũi, chọt hất xì một cái thật to.

Cơ thể không khống chế được nghiêng về trước, vừa vịn đầu vào ngón tay Lý Triều Xán.

Tường Hiểu Lỗ khóc òa lên, Lý Triều Xán cũng hoảng hồn, khóc hồi lâu, Lý Triều Xán nói hết nước hết cái khuyên cô về nhà. Đêm đó mắt cô cứ xốn xốn, cô dụi mãi, hôm sau mẹ cô thấy còn kính ngạc:

- Sao mắt con đỏ thế?

Tường Hiểu Lỗ sợ mẹ biết chuyện cô chơi với Lý Triều Xán nên không dám nói. Đây đưa hai ngày, Tường Hiểu Lỗ đi học chọt khóc òa trong lớp, cô giáo tới hỏi có chuyện gì, cô đáng thương khóc thút thít nói mình mù rồi, không nhìn thấy gì nữa.

Cô được vội vã đưa đến bệnh viện, kinh động đến cha mẹ, qua kiểm tra mới biết là do tác động bên ngoài tạo nên nhiễm khuẩn, do trị liệu không kịp thời nên có thể để lại di chứng viêm.

Lúc đó Đỗ Huệ Tâm đang mang thai, ưỡn bụng to hỏi bác sĩ:

- Sau này... nó có thể bị mù không?

Bác sĩ dán băng gạc lên mắt Tường Hiểu Lỗ, nhanh mồm nhanh miệng:

- Không tới mức đó, nhưng sau này phải chú ý bảo vệ nhiều vào.

Lúc đó mẹ Lý Triều Xán làm y tá trưởng ở bệnh viện, nghe tin chạy tới quan tâm, chuyện Lý Triều Xán gây họa không giấu được nữa, về nhà chịu một trận đòn nam nữ phối hợp.

Mẹ cậu vẫn sợ hãi:

- Nếu Hiểu Lỗ mù, không nhìn thấy nữa, con nói xem phải làm sao bây giờ?

Lý Triều Xán ôm chân bàn, về mặt anh dừng hí sinh:

- Mù thì con cưới cô ấy!!!

- Mày nghĩ hay lắm!!!

Cha Lý Triều Xán tức giận giậm chân, tóc dựng cả lên.

Một lời nói đùa của trẻ nhỏ, chẳng ai tin là thật, quãng thời gian đó mẹ Lý Triều Xán rất hồ thẹn, thường nấu đồ ăn ngon đích thân mang đến cửa đỡ dành, Tường Hiểu Lỗ cảm xương sườn găm, mặt dính đầy nước tương, nhanh chóng quên chuyện xấu Lý Triều Xán làm ra sau ột. Không lâu sau, mắt cô khô, tháo thuốc, nhà họ Lý bớt đi một tâm bệnh.

Xưa nay cô chưa từng kể với người khác về di chứng này.

Nghe xong, Ninh Tiểu Thành suy tư:

- Triều Xán? Sao anh không ản tượng nhỉ?

Tường Hiểu Lỗ nói:

- Lý Triều Xán, con trai của dì Trần hồi đó làm y tá trưởng của bệnh viện nhi đồng.

- Ồ.

Ninh Tiểu Thành nhớ ra, gật đầu:

- Lý Triều Xán trước kia làm lính thủy ở Du Lâm, bây giờ về rồi à? Làm nghề gì?

Thái độ Ninh Tiểu Thành lúc nói chuyện rất ôn hòa nhưng không biết tại sao, Trương Hiểu Lỗ cảm giác được anh có chút xem thường.

Giống như căn bản không thèm nhìn tới, cũng không đáng ghi nhớ trong lòng.

- Bây giờ làm cảnh sát ở đồn công an khu nam.

Trương Hiểu Lỗ rất bảo vệ Lý Triều Xán, cố sức không nói hai chữ “dân phòng”.

Ninh Tiểu Thành nghe ra thái độ không vui trong lời cô, hơi cười cười.

Xem ra quan hệ hai người thực không tồi.

Anh đưa cô về đến cổng nhà, đứng ở đường cái đối diện, bàn tay luôn nắm lấy nhau của hai người chẳng biết đã buông ra từ khi nào.

- Về nhà đi.

Trương Hiểu Lỗ đẩy cổng sắt ra, quay đầu vẫy tay với anh:

- Tạm biệt anh Tiểu Thành.

Làn váy đỏ dập dờn trong gió đêm, cô gái trẻ dáng người yếu điệu và đôi chân thon dài trắng trẻo dần đi xa trong tiếng lá xạc xào.

Ninh Tiểu Thành đứng tại chỗ nhìn theo, điện thoại di động trong túi quần đổ chuông mãnh liệt.

Anh bắt máy, nụ cười vui vẻ trên mặt chưa tan, đầu bên kia điện thoại là tiếng mắng xối xả của Thẩm Tư Lượng.

- Tao con mẹ nó đào mộ tổ nhà mày à mà mày làm chuyện thất đức thế hả?

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Ninh Tiểu Thành đã đắc tội Thẩm Tư Lượng.

Chuyện vô cùng đau đầu, ngay cả tình nghĩa quần yếm cùng lớn lên từ nhỏ cũng vô hiệu, quan hệ hơn một tháng cũng không làm dịu được.

Nguyên nhân là Ninh Tiểu Thành ngày đó giới thiệu cô gái mà Thẩm Tư Lượng chung tình cho Tống Phương Hoài, dưới sự theo đuổi ráo riết của Tống Phương Hoài, hai bên tiến tới với nhau, nghe đâu đã đến bước bàn chuyện cưới hỏi.

Tuy Thẩm Tư Lượng đã chia tay con gái người ta được mấy năm, nhưng dầu lia ngó ý còn vương tơ lòng, hai người đã không còn quan hệ gì nữa nhưng nếu chạm phải sẽ giống như đâm vào lòng Thẩm Tư Lượng.

Võ Dương đứng ra hòa giải:

- Mày nể tụi mình từ khi mặc quần yếm...

- Người bốn tuổi còn mặc quần yếm giỡn lưu manh là mày.

Thẩm Tư Lượng ngắt lời không chút nể nang:

- Tao từ trong bụng mẹ đã không mặc cái thứ đó rồi.

Võ Dương gân cổ, lắp bắp phản bác:

- Tao bốn tuổi! Tao bốn tuổi mặc quần yếm là vì tao bị rôm sảy! Che mờng sợ nát!

Chọc phải chuyện đau lòng hồi nhỏ, Võ Dương cũng vung tay mặc kệ. Mặc kệ mặc kệ hết, Võ Dương lăm bằm, thằng Thẩm Tư Lượng này tuyệt tình quá hại người, không chỉ tổn thương phe địch, còn dễ dàng gây vạ cho người vô tội.

Hôm đó, Ninh Tiểu Thành đi massage.

Ngồi trong phòng nhỏ đơn sơ sạch sẽ, được Vương thọt kê một tay ngay cổ, ngón tay bấm huyết vị dò xuống hai tác.

Anh bị đau hít vào:

- Đúng, đúng là chỗ đó ____

Wương thọt là thầy massage, bị mù, treo bảng hiệu kinh doanh trên một căn lầu nhà dân cũ, người gầy gò, trán to, quanh năm mặc áo blouse trắng vắt bút bi, đeo kính râm, tay nghề massage là tổ truyền.

- Chỗ này?

Ninh Tiểu Thành cau mày:

- Hai ngày nay có lẽ nhìn máy vi tính nhiều quá ____

Wương thọt thờ dài, bàn tay bắt đầu dùng sức:

- Xương cổ này hiện nay đã thành bệnh nhà giàu, sáng giờ tôi đã nhận ba ca, đứa bé ngày nào cũng nằm ngoài trên bàn học, cô gái trẻ ngày nào cũng cúi đầu nghịch điện thoại, nói thẳng ra là do sống quá thoải mái mà ra. Như chúng ta hồi trước về nông thôn làm thanh niên trí thức, ngày ngày đều phải làm việc cần mẫn, làm quái gì có bệnh này.

Lời chưa dứt, một tiếng “rắc” khê vang lên, xương cổ đã về đúng vị trí.

Wương thọt lấy khăn lông trắng kê tay, tiếng sột soạt dọn dẹp vang lên:

- Được rồi.

Ninh Tiểu Thành đứng dậy, lấy trong ví ra tờ một trăm:

- Quy tắc cũ, cho cậu bỏ ổng.

- Cậu vất vả rồi.

Wương thọt cảm ơn, hiền hòa đưa tiễn:

- Hai ngày nay bớt lái xe, cậu đấy, cổ chịu khó đi bộ nhiều thêm chút.

- Được.

Tiểu Thành vặn mở khóa cửa, vừa định đi thì điện thoại di động trong túi quần rung lên.

Anh lấy ra xem.

“Buổi chiều có họp, quân trang bỏ ở nhà, treo trên giá áo ngay cửa.”

Người nhắn tin lời ít ý nhiều, giọng điệu này thoát nghe là sai mình như sai vợ. Tiểu Thành chửi tục, chửi xong thì đành chịu, chỉ có thể chấp nhận số phận móc chìa khóa xe quay lại.

Ninh Tiểu Thành đến nhà Thẩm Tư Lượng lấy quân trang, đưa đến cổng đơn vị của cậu vào giữa trưa.

Thẩm Tư Lượng bước ra khỏi tòa cao ốc, cà vạt bỏ trong áo sơ mi, tay áo xắn lên, ngậm thuốc lá, nhận quần áo không nói câu nào xoay đầu rồi đi.

- Ê ê.

Ninh Tiểu Thành ở trong xe phía sau gọi với theo:

- Tao bận rộn cả ngày, tốt xấu gì cũng chạy thiết xa tới nhà mày một chuyến, mày gọi taxi đi cũng phải nói một câu với bác tài chứ mày.

Không cảm kích không cảm ơn gì ráo trọi hà.

Tiểu Thành lớn hơn Thẩm Tư Lượng mấy tuổi, Tư Lượng có tính tình trẻ con, dù sao anh cũng phải hạ mặt mũi xuống để xoa dịu mối quan hệ.

Thẩm Tư Lượng vắt quần áo lên vai, cà lơ phất phơ quay đầu, nghiêng người:

- Mày bận rộn cả ngày? Bạn làm ông mai bà mối cho người ta hả? Đàn ông đàn ông ngày ngày lo chuyện mối mai, hội phụ nữ không để mày làm cán bộ

đúng là uống phí nhân tài!

Ninh Tiểu Thành ngồi trong xe cười, cười đủ thì xuống xe khoác vai cậu, nói lời thật lòng:

- Khi giới thiệu Hoắc Tích cho Tổng Phương Hoài, tao cũng đâu ngờ hai người đó thật vừa ý nhau đâu.

- Cút!

Thẩm Tư Lượng cau mày, bực bội đưa một tay nói lỏng nút cổ áo.

Vợ mình thì tự mình theo đuổi, người khác có dính líu hay không không liên quan, nếu hai người có tình thì bất kể người khác quấy rối thế nào cũng sẽ về với nhau, còn nếu không có tình thì dù mười người tám người tác hợp giúp cũng vô dụng.

Thẩm Tư Lượng cũng không thật sự giận dữ vì Ninh Tiểu Thành kéo dây tơ hồng, đạo này xảy ra nhiều chuyện, công việc bù đầu bù cổ, bạn gái bị người khác hốt đi, hôm nay lại nhận được tin người bạn thân nhất thời đại học của cậu qua đời ở Nam Kinh nên trong lòng buồn bực.

Hai người dựa trên xe Tiểu Thành, tranh thủ thời gian nghỉ trưa ít ỏi để nhỏ giọng trò chuyện.

- Tiểu Vĩ đi rồi.

Chuyện này nằm trong dự đoán của Tiểu Thành:

- Khi nào?

- Tuần trước, buổi tối mấy người bạn Nam Kinh đưa cha mẹ cậu ấy về, nói là trước khi đi cậu ấy có để lại mấy câu cho tao.

Thẩm Tư Lượng vô thức vuốt ve quân trang trong tay, lòng cực kỳ chán nản:

- Đang yên đang lành, một người nói mất là mất.

Người mà mấy năm trước còn đi học chung tụ tập chung, cùng tuổi với mình, chớp mắt đã nằm trong nhà xác bệnh viện, việc này đối với ai cũng là đã kích.

Còn có thể khuyên thế nào?

Tiểu Thành sâu não, trịnh trọng khoác vai Thẩm Tư Lượng:

- Lo tốt cho bản thân đi, già rồi, có lẽ có thể sống nhiều hơn người khác hai năm.

...

- Chiều mày có chuyện gì mà cần đồ gấp thế?

Thẩm Tư Lượng cào cào tóc:

- Sở nghiên cứu có mấy chuyên gia công trình quân sự tới giao lưu trao đổi.

Đơn vị của Thẩm Tư Lượng lo chuyện đối ngoại, bảo mật tin tức về công trình quân sự là cực kỳ quan trọng.

- Vậy mày mau vào đi.

Chỗ này bắt mắt, không thể ở lâu, Ninh Tiểu Thành định đi:

- Tao về, có việc thì a lô tao.

Mấy ngày trước còn hận đến ngứa răng nhưng thật sự đi rồi, Thẩm Tư Lượng vẫn rất quan tâm đến anh:

- Đạo này mày bận gì à?

- Đâu có.

Ninh Tiểu Thành buồn bực sao cậu lại hỏi vậy, anh ngồi vào xe:

- Mày còn không biết tao à, cả ngày ăn chơi lêu lổng, chính là một viên gạch cách mạng, nơi đâu cần thì tao đi nơi đó. (1)

(1) Từ câu “tôi là một viên gạch cách mạng, nơi đâu cần thì tôi đi nơi đó” là một câu phổ biến bên TQ, bạn Lam không tra được xuất xứ, không biết tác giả câu này.

Lời này quả thực không sai.

Con người Ninh Tiểu Thành không để tâm đến chuyện của mình nhưng luôn thích hóng hớt trò vui, lo chuyện bao đồng.

Chẳng hạn như, mấy ngày trước anh tiện tay giúp Trương Hiểu Lỗ.

Cũng là trùng hợp, ngày đó có một buổi tụ họp nhóm huấn luyện cấp cao, đều là người trong ngành lẫn lộn ra chút danh tiếng, tụ tập lại ăn bữa cơm, tán gẫu, có người nhắc đến hạng mục xây dựng quốc lộ, trong bữa ăn đã nói nhiều hai câu.

- Hạng mục Kiến Hoa gần cao tốc Kinh Tân, công trình lớn, cậu nhìn chuẩn, đầu tư vào đó nói không chừng thật có thể kiếm lãi đấy, mấy ngày trước có người nhờ tôi tìm một chỗ có chút tên tuổi để đầu tư, đều là các công ty tín thác lớn lời kéo làm ăn, tôi đã đồng ý với một chỗ.

Trong nháy mắt, Ninh Tiểu Thành như bị ma xui quỷ khiến, không hiểu sao lại nhớ đến Trương Hiểu Lỗ.

Anh búng tàn thuốc, hỏi:

- Chỗ anh đồng ý là công ty nào thế?

Đối phương rất kinh ngạc, không ngờ một người hồ hững như Ninh Tiểu Thành lại cảm thấy hứng thú với chuyện này:

- Vi Đạt, một giám đốc nghiệp vụ của họ, ông chủ Thượng Hải, bỏ một lần hơn sáu trăm vạn, tôi cũng không đồng ý, nhờ tôi nhờ lui thì tới chỗ tôi. Sao? Cậu cũng muốn thử?

Đúng là hỏi được rồi.

Ninh Tiểu Thành ngậm đầu thuốc lá:

- Tôi cũng hỏi đại thôi, tên gì nhỉ, tôi có chút giao tình với ông chủ của họ, biết đâu là người quen thì sao.

Đối phương ồ một tiếng, suy tư:

- Tên gì thì đúng là không nhớ, còn rất trẻ, họ Hứa.

Tiểu Thành gật đầu, không hỏi nữa.

Sau khi buổi tụ họp kết thúc được mấy ngày, ông Hà của Vi Đạt hẹn anh cùng chơi bóng, trong lúc vô tình nhớ tới, Ninh Tiểu Thành cầm gậy golf lắm lời mấy câu:

- Chỗ các anh có phải có một giám đốc nghiệp vụ tên Hứa Bân không?

Ông Hà vừa nghe, giao gậy cho caddie phía sau, bước nhanh:

- Phải, sao thế?

Ninh Tiểu Thành đôi gậy, nhắm lỗ golf, ánh mắt chăm chú:

- Làm việc không quá chú ý, công ty tín thác các anh không giao nghiệp vụ ủy thác cho cơ quan tài chính mà cho vay nặng lãi, sau đó tự mình thu lợi nhuận, bao nhiêu lợi ích đều để cậu ta hưởng.

Bóng vào lỗ rất chuẩn xác, Ninh Tiểu Thành quay đầu lại:

- Đừng gây phiền phức gì cho anh đấy.

Ông Hà là người tinh ranh, nếu còn nghe không ra anh có ý gì thì đúng là uống công lẫn lộn trong nghề, bất kể là ân oán cá nhân giữa Ninh Tiểu Thành và Hứa Bân hay anh thật lòng nhắc nhở mình cũng được, tóm lại sau khi về, ông lập tức bảo ông Chu thu lại nghiệp vụ của Hứa Bân, một lần nữa giao công việc cho Trương Hiểu Lỗ.

Kết quả khi Hứa Bân đang phơi phới nổi trội thì gặp SFC (2) điều tra nghiêm ngặt các hoạt động trái quy tắc trong ngành, phái người điều tra từng công ty một, Hứa Bân bị ghi lại chút hành vi bất lương ở chỗ chủ cũ, không biết đã đắc tội ai mà bị viết một lá thư tố cáo vạch trần nên trực tiếp bị đưa đi điều tra.

(2) SFC: Securities and Futures Commission

Ngày Hứa Bân bị đưa đi, toàn bộ người của tổ ba Vi Đạt đều ló đầu ra xem.

Trương Hiểu Lỗ là người ham vui, nhào người lên kính, nhìn Hứa Bân thu dọn bàn mà vỗ tay trong bụng.

Đôi giày da và bộ âu phục mới mua của anh ta đều mới mua trong tháng này, Trương Hiểu Lỗ là tổ tông món tiền đó, mỗi lần nhìn thấy anh ta đều thầm rít

gào không cam tâm, mấy thứ này của anh lẽ ra là của tôi! Của tôi!

Nhưng khi thấy anh ta bị đưa đi, trong lòng cô cũng có chút không thoải mái.

Cô nhào người trên kính, nhìn theo bóng Hứa Bân đến khi mất hút, ông Chu đứng bên ngoài dùng ngón tay gõ gõ nhắc nhở cô, Tường Hiểu Lỗ giặt mình, vội vàng kéo cửa chớp, quay lại làm việc.

Chuyện này làm Tường Hiểu Lỗ vui vẻ suốt mấy ngày, cho rằng ông trời nhìn không nổi nữa nên âm thầm giúp cô. Nhưng vui vẻ qua đi, liền sau đó là sét đánh giữa trời quang.

Cô tan làm về nhà, trước cổng chung cư có mấy chục người tụ tập, mọi người đều vây quanh bác gái ủy ban đeo băng đỏ, Tường Hiểu Lỗ dừng xe xong, tưởng phường tổ chức đại hội gì đó, một khách thuê như cô cũng không để ý.

Vừa xách túi xuống, bác gái Triệu của ủy ban cười khúc khích bước tới:

- Cô là khách thuê căn 3 của tòa nhà này?

- Đúng.

Tường Hiểu Lỗ mờ mịt:

- Có chuyện gì sao?

Bác gái mừng tí mắt:

- Thật trùng hợp, cô tìm thời gian mau mau thông báo cho chủ nhà, chỗ này sắp phá bỏ di dời, tuần sau khởi công, nhà phát triển muốn bàn thỏa thuận với các hộ gia đình đây!

Khi mới thuê, chủ nhà trọ đã nói rất rõ ràng với Tường Hiểu Lỗ, dù sao cũng bỏ không nhưng sớm muộn gì cũng bị di dời, chỉ là không ngờ lại đột ngột như thế.

- Được, tôi biết rồi, lát nữa về tôi sẽ liên lạc với chủ nhà.

Hàng xóm dưới lầu còn nói:

- Hiểu Lỗ à, thật phí công lần trước cháu son tốt như vậy, không ngờ chỗ chúng ta cũng sắp di dời rồi.

Lời khách sáo ngoài miệng thì nói như vậy, kỳ thực trong lòng khoái lắm, sống ở đây nhiều năm, ai mà không muốn đổi sang một căn nhà to rộng rãi sáng sủa hơn.

Đám chủ hộ cũ ai nấy đều mặt mày hớn hờ, xa xa có mấy người hô:

- Chủ nhiệm Triệu, bên bà sao rồi?

Tường Hiểu Lỗ nghe tiếng nhìn theo, người gọi là một cô gái, tài liệu màu trắng bị cô ấy cuộn lại nắm trong tay, tay chấp sau lưng, rất có tư thế lãnh đạo, trông tuổi tác cũng không nhỏ.

Bác gái Triệu khoát tay, vô cùng hưởng ứng:

- Tiểu Tống à! Xong cả rồi, mấy nhà bên đây đều đã thông báo hết.

- Vậy thì tốt.

Về mặt cô gái nghiêm túc, giọng kẻ cả:

- Vậy tiếp theo chúng ta phải tích cực phối hợp tổ chức hoạt động phá bỏ di dời, đây là một trong những công trình trọng điểm xây dựng thành phố của chính phủ, để chúng ta có một hoàn cảnh sống tốt hơn, có khó khăn gì cũng có thể đến phản ánh với tổ phá bỏ di dời của chúng tôi bất cứ lúc nào, nhà phát triển cũng sẽ cố hết sức để thỏa mãn các vị.

Tổng Bồng mỉm cười nói.

- Còn về một ít khách thuê từ bên ngoài _____

Ánh mắt cô ấy liếc Tường Hiểu Lỗ:

- Cũng xin phối hợp nhiều, vấn đề tiền thuê thì tự thương lượng với chủ nhà, đừng vì vậy mà gây thêm phiền toái cho công tác phá dỡ.

Các nhà các hộ giải tán.

Tổng Bồng bước lên mấy bước, đi về phía Tường Hiểu Lỗ, thân thiện như biến thành người khác:

- Hiểu Lỗ, sao cô lại sống ở đây thế?

Tựa như đang nói, sao cô có thể sống ở đây nhỉ?

Tường Hiểu Lỗ đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy:

- Ở đây tiện, gần công ty, sống ở đâu chả vậy.

- Thật trùng hợp.

Tổng Bồng nắm tay cô:

- Vừa vặn lần phá dỡ này do tôi phụ trách và kết nối nhà phát triển, tôi nói cô nghe, đây là công trình lớn, không chỉ dỡ nhà này mà một loạt nhà sau lâu nhà chúng ta cũng phải dỡ.

...

- Bây giờ nghĩ lại rất không nỡ, trước đây chúng ta còn nhỏ, nghỉ học không có chỗ để đi, toàn chạy tới đây nhà mái bằng đó chơi trốn tìm...

Nói rồi nói, nụ cười trên mặt Tổng Bồng dần tắt, thần sắc cứng đờ.

Tường Hiểu Lỗ mỉm cười chân thành, tựa như hoàn toàn không nghe thấy:

- Phải đó, nói dỡ là dỡ. Kỳ thực dỡ đi cũng tốt, cũ không đi, mới không tới.

Cô rút tay mình bị Tổng Bồng nắm ra:

- Bồng Bồng, cô lo công việc nhé, tôi lên lầu liên hệ với chủ nhà đây.

Tổng Bồng không quá thoải mái:

- Ừm, cô đi nhanh đi, hôm khác chúng ta tán gẫu.

Đừng thấy Tổng Bồng là con gái, cô ta mạnh thấy ớn, lúc nắm tay Tường Hiểu Lỗ vô tình làm tay cô hằn cả dấu đỏ.

Tường Hiểu Lỗ đưa lưng về phía Tổng Bồng, nhẹ nhàng xoa xoa tay, giữa chân mày hiện rõ vẻ chán ghét không chút nào che giấu.

Xoa xoa, cô bỗng dưng nhớ đến Ninh Tiểu Thành.

Anh nắm tay cô, bước đi trên đường lớn.

Bàn tay khô dày ẩm, không có mồ hôi nhớp nháp, cứ thế nắm chặt lấy tay cô, như sợ lạc mất cô.

Cô lên lầu, mở cửa, sao chìa khóa mở không ra nhỉ, nhìn kỹ lại biển số nhà, Tường Hiểu Lỗ tự phỉ nhổ chính mình.

Hứ! Còn mơ mộng nữa! Đi nhầm tầng mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Chuyến bay hôm nay của Kiều Dương là từ Thành Đô tới thủ đô, nghỉ ngơi một ngày, Tổng Bồng ân cần đi đón, hai người dọc đường còn không quên trao đổi chuyện tâm đắc gần đây trong cuộc sống.

- Chiều hôm qua em theo nhà phát triển đi bàn chuyện phá dỡ di dời, chị đoán xem em gặp ai?

Cô nắm vô lăng, không che giấu nụ cười trên nỗi đau của người khác:

- Chị còn nhớ Tường Hiểu Lỗ chứ? Chị gái Trịnh Hân.

Kiều Dương đang cúi đầu nghịch điện thoại di động, chợt ngẩng phắt đầu lên, đáng vẻ vô cùng hứng thú:

- Cô ấy làm sao?

- Cô ta sống ở đó! Thuê nhà!

Tổng Bồng cười lắc đầu:

- Chỗ đó một tháng chỉ khoảng 3000 tệ, hành lang cũ kỹ chẳng ra sao, nói thế nào cô ta cũng là dân văn phòng cao cấp, thật khiến người ta bất ngờ. Mà này, chuyện Trịnh Hân thế nào rồi?

Kiều Dương để điện thoại di động vào trong túi, soi gương chỉnh sửa lại kiểu tóc và hoa tai:

- Vẫn xem là thuận lợi, mấy ngày trước cô ấy có đến tổng bộ của bọn chị phỏng vấn, giám đốc và các tiếp viên trưởng đều rất hài lòng, cô ấy nói để về hỏi gia đình, nếu gia đình đồng ý thì sẽ ký hợp đồng.

Khép gương lại, Kiều Dương hỏi:

- Mấy ngày nay chị bận bịu, không có thời gian hỏi, dạo này em theo đuổi người kia có tiến triển gì không?

- Chị nói Tiểu Thành?

Tổng Bồng lái xe, không cười nữa:

- Không tiến triển gì hết, cảm thấy hai đứa em như hai mặt phẳng ấy, không có chỗ giao nhau, bất kể em cố gắng thế nào cũng chẳng gặp được.

Nói đến đây, Tổng Bồng chợt nghĩ ra một ý:

- Haiz, dù sao tối chị cũng tới nhà em ăn cơm, vừa khéo bảo mẫu trong nhà nhờ em mang ít sườn về, hai ta cùng đi siêu thị nhé?

Kiều Dương lười biếng:

- Mua thịt mua đâu chả được, làm gì cần đi siêu thị? Chị đứng cả ngày, mệt chết đi được.

Tổng Bồng rất tích cực:

- Đi thôi đi thôi! Có một cái siêu thị không xa nhà em đâu.

Kiều Dương nghĩ, đến nhà Tổng Bồng cũng không thể đến tay không, sẵn đi với cô ấy để mua chút trái cây, bèn đồng ý.

Vào mỗi thứ sáu, Đoàn Thụy tan làm đều có thói quen đến siêu thị mua ít thức ăn cần thiết cho gia đình, bà đang đẩy xe chọn đồ thì nghe phía sau có một tiếng kêu thân thiết vang dội:

- Di Đoàn!

Đoàn Thụy quay đầu lại, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó mỉm cười:

- Bồng Bồng à, tôi mua đồ hả?

Tổng Bồng nắm tay Kiều Dương, ngoan ngoãn gạt đầu:

- Dạ mua ít thức ăn tối về ăn cơm ạ. Di Đoàn, đây là bạn thân của cháu, Kiều Dương.

Kiều Dương mặc đồng phục tiếp viên hàng không, mặt mày đoan chính, đáng người tao nhã, hơi cúi mình:

- Dạ chào dì ạ.

Đoàn Thụy rất có hàm dưỡng hơi đẩy xe nhích qua bên cạnh, cười gật đầu:

- Cô gái xinh lắm, hai chị em các cháu chọn mua đồ nhé, đi đi trước, rảnh ghé nhà dì chơi.

- Dì ơi, lát nữa dì về thế nào ạ? Hay là đi chung với tụi cháu nhé, cháu đưa dì về.

Trong lòng Tổng Bồng bồn chồn, cố sức thể hiện tự nhiên một tí.

- Không cần không cần.

Đoàn Thụy vội từ chối:

- Tiểu Thành chờ đi bên ngoài đấy, nó lười, không muốn vào. Lát nữa nó đưa dì về.

Tổng Bồng mừng như điên, khẽ bóp Kiều Dương:

- Vậy được, dì lo việc của dì đi ạ.

Chờ Đoàn Thụy đẩy xe đi xa, Tổng Bồng cấp tốc lôi Kiều Dương bước nhanh về phía trước:

- Nhanh lên nhanh lên, lát nữa cùng xuống hầm đậu xe trước khi đi ấy tính tiền.

Kiều Dương chạy bước nhỏ, lấy tay đỡ túi xách trên vai, hơi thở hổn hển:

- Không ngờ hôm nay em đưa chị đi là để tình cờ gặp mẹ người ta à?

Tổng Bồng hiếm khi mất tự nhiên:

- Kiều Dương tốt oi, cơ hội hiếm có mà.

Tuy ngoài mặt Kiều Dương chẳng vui mấy nhưng trong lòng cũng đầy hiếu kỳ, cô ta oán trách Tổng Bồng:

- Lần sau không được thế nữa.

Tổng Bồng liên tục đáp ứng:

- Ừ ừ.

Hai người cẩn thận đi theo Đoàn Thụy, chờ ở cổng ra siêu thị, thấy Đoàn Thụy tính tiền xong ở quầy thu ngân mới giả vờ lơ đãng theo sau bà.

Ninh Tiểu Thành buồn chán chờ đợi, thấy Đoàn Thụy bước ra từ cửa xoay thì mở cửa xuống xe, giúp bà xách đồ.

Đúng lúc gặp phải Tổng Bồng và Kiều Dương.

Trùng hợp như thế, Đoàn Thụy cũng bật cười:

- Ban này tình cờ gặp trong siêu thị, đúng là có duyên.

Tổng Bồng e thẹn:

- Anh Tiểu Thành, đã lâu không gặp.

Ninh Tiểu Thành vô cùng ung dung hiền hòa:

- Lần trước sinh nhật, ông già nói em có qua thăm ông nhưng anh vẫn không có thời gian cảm ơn em.

- Cảm ơn gì chứ, đều là việc nên làm mà.

Tổng Bồng vô cùng săn sóc:

- Anh Tiểu Thành, hôm nay anh không bận à?

- Không có chuyện gì, đưa bà già đi mua ít đồ thôi.

Xuất phát từ khách sáo, Ninh Tiểu Thành thuận miệng hỏi:

- Các em đi đâu? Anh đưa các em đi.

- Không cần không cần.

Tổng Bồng vội vàng từ chối, theo đuổi người ta cũng phải chú ý chừng mực:

- Xe em ở đằng trước.

Kiều Dương đứng bên cạnh từ đầu đến cuối luôn mỉm cười tao nhã, trước đây khi gặp người khác, phản ứng đầu tiên của Tổng Bồng là kéo cô ta qua giới thiệu, bây giờ gặp phải chàng trai mình thầm thương trộm nhớ, ngược lại cô ta rất tự bảo vệ lãnh thổ.

Kiều Dương dùng cùi chỏ huyệt nhẹ Tổng Bồng, giả vờ đùa:

- Bồng Bồng, không giới thiệu với.

Mặt Tổng Bồng nóng lên, giống như tâm tư bị vạch trần, bèn nói:

- Anh Tiểu Thành, đây là bạn em, Kiều Dương.

- Chào em.

Tiểu Thành gật đầu với Kiều Dương, không có ý định bắt tay.

Kiều Dương khéo léo đáp lễ:

- Chào anh.

Kiều Dương mặc bệnh nghề nghiệp, quanh năm tiếp xúc với khách hàng khoang hạng nhất, đã có một bộ tiêu chuẩn nhìn đàn ông của riêng mình.

Nhìn vóc dáng trước tiên phải nhìn eo và chân, tượng trưng cho sự kiềm chế của đàn ông. Ăn mặc trước tiên phải nhìn giày da và đồng hồ đeo tay, hai thứ này là thể diện của đàn ông. Nhìn người phải nhìn thái độ của anh ta đối với phụ nữ và người nhà, đây là nhân phẩm của đàn ông.

Tiểu Thành lại là người rất chú ý sinh hoạt, hôm nay anh mặc áo sơ mi Ferragamo màu xám nhạt, quần tây đen dài, thắt lưng là Dunhill khóa bạc rất khiêm tốn.

Anh đứng đó, eo thon chân dài, rắn rỏi mà cao quý.

Phụ nữ phải rụt rè, anh không chia tay, Kiều Dương cũng quyết không chủ động.

Bãi đậu xe không phải nơi tán gẫu, chào hỏi rồi thôi. Kiều Dương và Tổng Bồng cùng đi về chỗ đậu xe mình, Tổng Bồng liên tục quay đầu lại.

- Hôm nay đáng lẽ em nên thay đồ xong hẵng đi, buổi sáng ở đơn vị ngồi nhàn cả quần, haiz, chị nói xem ấn tượng của mẹ anh ấy về em có phải vẫn ổn không? Biểu hiện của em ban nãy thế nào?

Kiều Dương bước trên giày cao gót, tự mình suy nghĩ sâu xa, không hề chú ý tới Tổng Bồng. Tổng Bồng khó hiểu:

- Nè?

- Há?

Kiều Dương hoàn hồn, mỉm cười:

- Rất tốt.

Cô ta khoác vai Tổng Bồng, giả vờ thân mật:

- Cô gái tốt như Bồng Bồng của chúng ta, gả cho ai cũng thừa sức.

Trên đường về nhà, Đoàn Thụy cũng tán gẫu với Ninh Tiểu Thành chuyện này:

- Bình thường nhìn Tổng Bồng cảm thấy không tồi, nhưng hôm nay so sánh với người ngoài thì đúng là không bằng.

Đoàn Thụy ám chỉ Kiều Dương, Ninh Tiểu Thành cười cười, vịn vô lăng không lên tiếng.

Bà Đoàn cũng là người sáng suốt, có thể ngẫu nhiên gặp hai lần ở cùng một nơi thì chắc chắn không đơn giản chỉ là ngẫu nhiên.

- Con gái mà, thích động não dùng chút trò khôn vặt thôi, không sao.

Đoàn Thụy do dự:

- Kỳ thực mẹ thấy cô tiếp viên hàng không kia tốt đấy, ít nhất cư xử rất thỏa đáng.

- Mẹ.

Tiểu Thành rẽ xe, nhìn gương chiếu hậu:

- Mẹ tưởng con trai mẹ là bảo bối, người khác ai cũng phải chào đón à, đừng có ở ngoài đường thấy cô gái nào cũng nhắm vào người ta, dẫu sao mẹ cũng là nhân viên nhà nước, ở cái tuổi này rảnh rỗi thì đi quảng trường nhảy nhót hoặc đi du lịch với đồng nghiệp đi, mẹ đã nhọc tâm tư nửa đời người vào con, còn chưa thấy đủ ư?

Đến cổng nhà, anh mở cốp sau xách từng túi từng túi đồ mẹ anh mua ở siêu thị xuống:

- Tối mẹ ăn cơm với cha nha, con không lên nhà đâu.

Đoàn Thụy thất vọng:

- Con không thích nghe mẹ nói à? Con không thích thì mẹ không nói, cơm vẫn phải ăn chứ.

Ninh Tiểu Thành bật cười, khoác vai mẹ:

- Mẹ nghĩ đi đâu thế, buổi tối con có hẹn với bọn Tư Lượng rồi.

- Đi đi đi đi.

Đoàn Thụy hơi lão đảo bước đến cửa nhà, miệng lẩm bẩm:

- Không làm được chuyện đứng đắn nào cả, nuôi con có ích lợi gì chứ.

Tiểu Thành lên xe, gạt cần số, ngẫm nghĩ, cũng không kiểm được tự cân nhắc.

Chuyện kết hôn lập gia đình, thật phải để tâm thôi.

Năm ngoái Đoàn Thụy làm phẫu thuật, tuy cơ thể vẫn rất khỏe mạnh nhưng người già càng lớn tuổi càng dễ tâm sự nặng nề, chẳng bao lâu là bà về hưu rồi, đừng đề xảy ra bệnh tật gì đấy.

Hơn nữa, bình thường toàn một thân một mình, anh cũng có chút cô đơn.

Trở về nhà cửa tối thui, lạnh chill lạnh gỏi, đàn ông cũng cần được quan tâm chăm sóc.

Cùng lúc đó _____

Tường Hiểu Lỗ hôm nay cũng lái chiếc xe bốn bánh màu đỏ của cô dọn về nhà.

Bốn năm va ly chất đồng, ba cái ba lô, hai chậu hoa, cộng thêm một con rùa lông xanh chính là toàn bộ gia sản của cô. Cô như một người nông dân cần cù chất phác gánh đồ leo mấy tầng lầu, ngồi phịch xuống cửa thờ hỗn hển.

Đỗ Huệ Tâm dắt Trịnh Hân xách từng món từng món vào nhà cho cô, lải nhải:

- Đã sớm nói là không cho con dọn mà con cứ đòi thể hiện, dọn ra ngoài ở, thấy chưa? Còn không phải mặt mày xám xịt quay về sao?

Tường Hiểu Lỗ vịn bình nước khoáng ra uống ừng ực:

- Mẹ khỏi sắp xếp giúp con, mấy thứ này chẳng mấy chốc con cũng dọn, tìm được nhà là con đi ngay.

Phòng ban đầu của Tường Hiểu Lỗ đã bị đổi thành phòng quần áo, giờ nếu muốn đổi thành phòng ở thì trước tiên phải mua một cái giường lớn. Mấy ngày này cô chỉ có thể ở chung với Trịnh Hân.

Trịnh Hân không thích lắm:

- Con ngủ không sâu, chị ấy lại hay thức đêm, làm sao mà ngủ chung được.

Đỗ Huệ Tâm kéo con gái út:

- Con cố chịu chút, mấy ngày thôi là giường của chị được đưa tới mà.

Mấy cái va ly được mở ra hết, toàn bộ đều là quần áo của Tường Hiểu Lỗ. Trịnh Hân “woa” một tiếng, tiện tay lấy mấy món uớ lên người mình trước gương.

- Mẹ, con mặc cái này đẹp không?

Đỗ Huệ Tâm để đồ trong tay xuống bước qua tư vấn:

- Cái này màu không đẹp, cái màu lam kia đẹp hơn.

Tường Hiểu Lỗ chống nạnh đứng ở cửa, tức giận tròn mắt:

- Đó là đồ của chị, em để xuống!

- Nó chỉ thử thôi mà, có lấy của con đâu.

Đỗ Huệ Tâm lấy đrap giường mới trong tủ ra:

- Buổi tối con ăn gì, mẹ nấu món con thích ăn cho, chú Trịnh biết nay con về nhà nên cố ý về sớm.

Tường Hiểu Lỗ là người rất quý quần áo và giày dép, đi làm rồi lại càng chú ý trang phục hơn, mấy thứ này của cô quá nửa đều không rẻ.

Trịnh Hân vung tay mấy cái, không hứng thú:

- Có gì đâu chứ, em đâu có mặc, trả chị nè.

Cô vứt nhẹ tờ lại, thái độ với Tường Hiểu Lỗ rất không vui:

- To như này, có cho em cũng không mặc.

- Phẳng như bàn ủi, mặc có thể không to sao?

Tường Hiểu Lỗ châm biếm lại, thay dép lê, lấy từng bộ từng bộ đồ ra treo lên.

Trịnh Hân giận đỏ mặt, giậm chân:

- Tủ đồ của em hết chỗ rồi.

Mặt Tường Hiểu Lỗ không chút cảm xúc:

- Chị treo trong toilet.

Trịnh Hân dẫu môi:

- Tối em đi tắm, có ướt đừng trách em.

Tường Hiểu Lỗ không chút khách khí:

- Chị treo mặt sau gương, nếu mà ướt được thì chính là em cố ý.

- Sao chị không nói lý lẽ thế hả?

Trịnh Hân cuống lên:

- Mẹ!!! Mẹ xem chị ấy kìa ____

- Được rồi được rồi, con đừng chọc nó.

Đỗ Huệ Tâm kéo tay Trịnh Hân, nháy mắt với cô. Hai mẹ con như đạt thành giao hẹn ngầm nào đó, chột không nói nữa.

Vài giây sau, Trịnh Hân sôi nổi hoạt bát vào nhà bếp, rộng lượng nhường phòng cho Tường Hiểu Lỗ.

Xung quanh cuối cùng yên tĩnh lại, Tường Hiểu Lỗ bắt đầu thu dọn hành lý, dọn một hồi, cô bỗng cảm thấy mình như một người ngoài.

Cô ngồi trên sàn, cuộn người lại, mệt mỏi không thốt nên lời.

Cô nghĩ, phải mau mau ra ngoài tìm nhà, sau đó dọn đi, tạm đỡ mấy ngày thôi.

Ngờ đâu, một lần tạm đỡ này, nhà họ Trịnh bùng nổ chiến tranh to nhất từ trước đến nay, trực tiếp thay đổi con đường tương lai của đồng chí Tường Hiểu Lỗ.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Nguyên nhân, là Trịnh Hân muốn kết hôn.

Tường Hiểu Lỗ dọn về, Trịnh Hòa Văn vô cùng vui vẻ. Buổi tối ngồi bên nhau, ông còn nói:

- Hiểu Lỗ, lần này về thì đừng dọn đi nữa, gia đình chúng ta sống cùng nhau, tương lai hai con gái lấy chồng, thời gian ở với cha và mẹ con quá ít.

Tường Hiểu Lỗ biết Trịnh Hòa Văn nói đều là lời thực lòng nên hơi do dự.

Người lớn tuổi luôn mong gia đình có thể ở bên nhau.

Buổi tối Trịnh Hân nằm trên giường nghịch điện thoại, Tường Hiểu Lỗ ngồi trước bàn dùng laptop viết gì đó, hai chị em chẳng ai quấy rầy ai, viết xong một bản báo cáo, Tường Hiểu Lỗ thấy Trịnh Hân ngủ thiếp đi, bèn lặng lẽ lấy một điều thuốc ra ban công, đóng cửa lại.

Cô không hay hút thuốc, thỉnh thoảng áp lực tinh thần quá lớn mới hút một điều để giảm stress.

Châm lửa, Tường Hiểu Lỗ ngồi xếp bằng trên đất, dùng thời gian xả hơi hiếm có mở phần mềm xã hội ra xem tình hình bạn bè.

Tin mới nhất là của “Tâm Hoài Viễn Phương” đăng

Tổng cộng chín bức ảnh, giống như là đi tới một vườn cây nào đó, hoa lê từng mảng từng mảng lớn, trong ảnh là một người phụ nữ trung niên với khuôn mặt có chút tang thương nhưng cười rất vui vẻ.

Bà ấy mặc áo khoác đỏ kiểu của người đứng tuổi, quần khăn lụa màu sáng, đứng trước một cây hoa lê cười xấu hổ.

Tường Hiểu Lỗ phóng to ảnh ra xem, sau đó phả ra một làn khói dài, bình tĩnh nghĩ, ờ, đây chắc là mẹ kế của mình.

Không đẹp như Đỗ Huệ Tâm, nhưng sống ung dung hạnh phúc hơn Đỗ Huệ Tâm.

Một người đàn ông sẵn lòng công khai người nhà mình trên phần mềm xã hội như rất nhiều đôi vợ chồng già chia sẻ chút chuyện trong đời sống, ít nhất chứng minh người đó rất yêu bạn, hoặc hài lòng với tình trạng hiện có.

Yên lặng một lát, Tường Hiểu Lỗ lại nghĩ, không biết Tường Hoài và người phụ nữ này có sinh thêm đứa con nào không. Nếu có thì nó đã bao lớn?

Đang xuất thần thì Trịnh Hân đứng phía sau hô lên kinh ngạc như nắm được điểm yếu của cô:

- Sao chị lại hút thuốc trong phòng!!!

Tường Hiểu Lỗ giật mình, tàn thuốc rơi xuống người, cô vội vã tìm đồ dập thuốc, đứng dậy:

- La gì mà la.

Cô cau mày:

- Lo ngủ đi, nửa đêm nửa hôm mà không chút tiếng động.

- Em đi vệ sinh.

Trịnh Hân tò mò thứ trên điện thoại di động của cô, lộ đầu ra:

- Chị xem gì mà chăm chú vậy?

Tường Hiểu Lỗ tiện tay tắt màn hình, kéo mở cửa ban công:

- Chị xem gì kệ chị.

- Nè.

Trịnh Hân đi theo phía sau cô, kéo một góc rèm cửa sổ, như có tâm sự:

- Đạo này chị sống thế nào?

- Có ý gì?

Tường Hiểu Lỗ chần chừ:

- Có gì nói thẳng đi.

- Em... ừm... đạo này chị không thiếu tiền chứ?

Trịnh Hân lẩm bẩm

- Không thiếu.

Tường Hiểu Lỗ nhìn cô ấy chăm chăm:

- Em muốn mua gì à?

- Cũng không phải... ừ...

Ngón tay xoắn xoắn rèm cửa sổ, Tường Hiểu Lỗ ghét nhất là đáng về muốn nói mà không chịu nói này của Trịnh Hân, bực dọc:

- Em có nói hay không đây, chị đi tắm

Mãi đến ngày thứ ba, Tường Hiểu Lỗ tan làm về nhà, cả nhà tề tụ ăn bữa cơm, cô mới hiểu ý câu hỏi kia của Trịnh Hân.

Là Đỗ Huệ Tâm lên tiếng trước, nói như nói chuyện nhà trên bàn ăn:

- Hiểu Lỗ, em gái con sắp đi làm nữ tiếp viên hàng không.

Tường Hiểu Lỗ khựng lại, gắp cái xanh:

- Đang yên đang lành sao lại đi làm tiếp viên hàng không? Không phải em học nghề người mẫu thời trang sao?

- Nghề người mẫu đó mẹ và chú Trịnh con đều không xem trọng, cảm thấy không phải nghề nghiệp đáng hoàng, vừa khéo nó có một người bạn là tiếp viên trưởng của công ty hàng không hợp ý điều kiện của Hân Hân, bảo nó thử. Nếu thuận lợi thì qua một thời gian sẽ làm chính thức.

- Ồ, rất tốt.

Tường Hiểu Lỗ nuốt cơm trong miệng xuống:

- Nhưng nghề tiếp viên hàng không rất cực, đi chuyển dài phải đứng mười mấy tiếng, chưa kể mấy hành khách không nói lý lẽ nữa, tính tình của em có kiên trì được không?

Trịnh Hân không để bụng:

- Em học nghề người mẫu cũng mang giày cao gót đứng mười mấy tiếng mà, giới thiết kế có ai không vậy chứ. (1)

(1) Chỗ này mình không hiểu lắm, ban đầu tác giả bảo Trịnh Hân học thiết kế thời trang nhưng quen biết rộng cả nghề người mẫu và nghề thiết kế, đoạn này lại bảo là Trịnh Hân học nghề người mẫu và giới thiết kế??? Loạn quá xá, ai đi ngang mà biết xin chỉ giáo giúp.

- Em thích là được.

Tường Hiểu Lỗ tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Trịnh Hân và Đỗ Huệ Tâm nhìn nhau, Đỗ Huệ Tâm lại nhìn Trịnh Hòa Văn, ba người dường như có lời muốn nói, Trịnh Hòa Văn lộ vẻ khó xử, không muốn mở miệng.

Trịnh Hân liên tục dùng chân nhắc mẹ dưới bàn, bầu không khí rất yên tĩnh.

Tường Hiểu Lỗ cảm thấy không ổn, ngẩng đầu:

- Sao thế? Có chuyện gì?

- Ồ.

Đỗ Huệ Tâm nắm hai tay lại, giọng điệu lầy lỏn:

- Hân Hân vẫn chưa có công việc, con biết đấy, nó và Tào Tiểu Phi đã yêu đương hai năm, tình cảm rất tốt, Tiểu Phi thương nó lắm.

Tường Hiểu Lỗ buồn bực, sao lại nói chuyện này với cô? Giống như cô là trưởng bối trong nhà, làm chuyện gì cũng phải trưng cầu ý kiến của cô vậy không bằng.

Cô dứt khoát để đĩa xuống, im lặng chờ đoạn sau.

Cuối cùng:

- Hân Hân và Tào Tiểu Phi muốn nghỉ lễ quốc khánh năm nay kết hôn.

Tường Hiểu Lỗ khó mà tin nổi:

- Em mới bao lớn mà kết hôn?
- Em đã 22 tuổi rồi chứ bộ.

Trịnh Hân chột dạ, mắt đảo quanh.

Tường Hiểu Lỗ kinh hãi:

- Lúc chị 22 tuổi còn ngồi chồm hóm trong phòng học bài thi cuối kỳ kia! Còn em thì đòi kết hôn?
- Nhìn đi nhìn đi nhìn đi, con nói rồi mà, mẹ.

Trịnh Hân bấu môi, đẩy chén ra:

- Tự chị ấy không có bạn trai không ai thèm lấy thì đi phá người khác.
- Đừng có chụp cái mũ này cho chị.

Tính tình Tường Hiểu Lỗ bộc trực, nói thẳng với Trịnh Hân:

- Em kết hôn khi nào, gả cho ai đều không chút dính líu nào tới chị, chị là chị em nên tốt bụng khuyên em, tuổi còn trẻ mà vội lập gia đình sẽ tổn thất rất nhiều thứ.

Trịnh Hân phản bác:

- Sao em tổn thất chứ? Em kết hôn cũng có thể làm chuyện em thích mà, đâu phải làm trâu làm ngựa cho nhà người ta, hai đứa em đã bàn bạc xong xuôi rồi, sau khi kết hôn sẽ không can thiệp chuyện của nhau, anh ấy yêu em muốn cưới em em quản được chắc? Mạch Kỳ lớn hơn em một tuổi mà có hai đứa con rồi kìa.
- Em đừng lôi chuyện người khác ra nói! Chồng Mạch Kỳ lớn hơn cô ấy 30 tuổi có thể không gấp sinh con sao?

Tường Hiểu Lỗ không kiên nhẫn khoát tay:

- Em muốn làm sao thì làm.

Hai chị em cãi nhau, Đỗ Huệ Tâm hơi thấp thỏm không yên.

Ngược lại Trịnh Hòa Văn rất bình tĩnh, luôn ngồi một bên lắng nghe, không nói một lời.

Khi ông mới nghe Trịnh Hân nói muốn kết hôn cũng rất giận, một là cảm thấy không thiết thực, hai là cảm thấy cô ấy còn quá nhỏ nên lo lắng cho tương lai cô ấy.

Nhưng ông không chịu nổi Trịnh Hân làm dữ quá, ngày nào cũng đáng thương đứng ở cửa thư phòng ông, là người cha, ông cũng xuôi xuôi theo.

Bây giờ Trịnh Hân bị Tường Hiểu Lỗ nằng, Trịnh Hòa Văn cho rằng không phải việc gì xấu.

Tình cảnh bế tắc như vậy, Đỗ Huệ Tâm không biết nên nói tiếp thế nào, do dự tới do dự lui:

- Trịnh Hân sắp đi làm, lại sắp kết hôn, cái gì cũng dựa vào Tào Tiểu Phi cũng không hay, tuy thẳng thắn đó điều kiện gia đình không tệ nhưng chúng ta không thể để người khác đàm tiếu sau lưng, mẹ và chú Trịnh con đã thương lượng, muốn mua cho Hân Hân một chiếc xe để sau này thuận tiện cho nó hơn, cũng coi như của hồi môn trong nhà chuẩn bị. Và lại nó đi làm thì sau này đường tới sân bay cũng xa hơn.

Tường Hiểu Lỗ nghe hiểu ý mẹ:

- Thiếu bao nhiêu?

Đỗ Huệ Tâm không nói:

- Tiền tiết kiệm của mẹ và chú Trịnh con đều là tiết kiệm có kỳ hạn... nên quay vòng đỡ từ chỗ con, đến hạn mẹ sẽ đưa con. Cụ thể thiếu bao nhiêu mẹ cũng không rõ.

Tường Hiểu Lỗ chớp mắt nhìn Trịnh Hân.

Trịnh Hân rụt cổ, báo tên một loại xe Porsche.

- Bao nhiêu???

Tướng Hiếu Lỗ nổi giận:

- Em lặp lại lần nữa.

Cô cho rằng nhiều nhất cũng chỉ là loại xe Porsche mấy trăm ngàn.

Trịnh Hân cúi đầu.

- Chị không có.

Tướng Hiếu Lỗ từ chối rất dứt khoát, không cho phép phản bác:

- Nếu em cần một con xe bình thường để đi thay đôi chân, chị có thể cho em, một con nhóc chưa tốt nghiệp đại học ngay cả lương cũng không có như em, há mồm là đòi xe đắt tiền như vậy, không phải chị cho hay không cho mà dù em có mua đi nữa thì tương lai lương của em cũng không nuôi nổi nó.

Trịnh Hân oan ức, nước mắt lưng tròng:

- Chị kiếm được nhiều tiền như vậy...

Tướng Hiếu Lỗ giận đến bùng nổ:

- Chị kiếm được nhiều tiền như vậy? Bao nhiêu thì tính là nhiều? Chị kiếm được nhiều tiền như vậy thì chị phải trợ cấp cho em sao?

- Hân Hân cũng đâu phải lấy không.

Đỗ Huệ Tâm không biết giá chiếc xe đó, thử nói giúp Trịnh Hân:

- Sau này nó làm tiếp viên hàng không, có lương sẽ từ từ trả cho con, bay quốc tế nhiều phụ cấp lắm, nó còn nhỏ, thích mấy thứ của người trẻ... tương lai nếu chị gái như con có chuyện gì thì em gái như nó có thể không giúp sao?

...

- Nghe nói dạo này con ở công ty làm việc rất tốt, nửa cuối năm còn có hoa hồng, mẹ biết con tài giỏi, con giúp Hân Hân nhé. Mấy năm nay mẹ và chú Trịnh cũng tích góp cho hai con chút ít, chờ khi con kết hôn, mẹ sẽ đưa cả phần của em gái cho con.

Tâm Tướng Hiếu Lỗ chợt lạnh.

Cô hỏi:

- Mẹ biết xe đó bao nhiêu tiền không? Ít cũng hai triệu, mẹ bảo con bán thân hay bán thận đây?

Đỗ Huệ Tâm sững sờ, không ngờ con gái lớn sẽ nói như vậy, cũng không ngờ Trịnh Hân mở miệng lại đòi nhiều như vậy.

Tướng Hiếu Lỗ đẩy chén cơm ra, từ từ đứng dậy nhìn mẹ:

- Mẹ và chú Trịnh là trưởng bối, con cần tiền đường lão của hai người sao? Tiền tích góp vẫn là tiền của hai người.

Ngón tay Tướng Hiếu Lỗ chống trên bàn, nói từng chữ từng câu:

- Số tiền kia đừng nói con không có, dù có con cũng sẽ không cho.

Bị phản bác như vậy, Đỗ Huệ Tâm thấy mắt mờ:

- Con nhìn con đi... bây giờ con sống tốt, lái xe ngon, mặc đồ đẹp, tới lượt em gái thì con không muốn?

- Con chính là không muốn đấy.

Mắt Tướng Hiếu Lỗ đỏ lên, kiên trì phản bác:

- Trịnh Hân nhỏ, lúc mẹ mang thai nó sinh non, sức đề kháng của nó kém, sức khỏe nó yếu, cái gì con cũng nhường nó. Nhường từ tiểu học nhường lên tới đại học. Mẹ xem con như đứa con hoang, con không để ý.

...

- Mẹ cảm thấy con kiếm tiền dễ lắm, nhưng mẹ có thấy ai cầm bao tải đứng ngoài đường đợi bánh từ trên trời rơi xuống chưa? Trịnh Hân thiếu tiền mua xe, con có thể cho, nhưng tiền đề là số tiền này phải hợp tình hợp lý và nằm trong phạm vi chấp nhận được của con. Con gái thích chưng diện, có lòng

hư vinh, con có thể hiểu. Vì chính con cũng vậy. Con cũng từng trải qua cái tuổi của nó mà.

Tường Hiểu Lỗ cố sức giữ ổn giọng mình:

- Con không mong mẹ công bằng nhưng ít nhất cũng phải để lại cho con đường sống chứ.

Nói xong, Tường Hiểu Lỗ cảm thấy rất mìa mai, cười lạnh:

- Có lúc con thật nghi ngờ con có phải là con ruột của mẹ không.

- Hiểu Lỗ...

Trịnh Hòa Văn tăng hắng, muốn phá vỡ tình hình trước mắt.

Tường Hiểu Lỗ chặn những lời kể tiếp của ông:

- Chú Trịnh, chuyện này không phải nhắm vào chú, cũng không phải nhắm vào Trịnh Hân.

Cô nhìn mẹ mình, nước mắt trào ra, những oán hận, tủi thân chất chứa nhiều năm với mẹ như tìm được chỗ trống thích hợp mà tuôn xuống:

- Con cảm thấy ý nghĩa tồn tại của con khi sống trong cái nhà này ngoại trừ thêm phiền phức thì là vì thể diện của mẹ, cũng giống như miếng giẻ lau trong tay mẹ, khi cần dùng thì mẹ cầm lên lau, khi không cần thì mẹ vứt vào thau nước ngay cả giặt cũng lười.

...

- Mấy năm qua mẹ có từng hỏi con một câu không, rằng con sống có tốt không, bị oan ức có sợ không, trời lạnh mặc có ấm không, lúc con ở bên ngoài bị người ta chế giễu chê cười thì mẹ ở đâu? Con nói sao mà mẹ lại gấp gáp bảo con đến Thẩm Dương xem mắt như vậy___

Tường Hiểu Lỗ nản lòng đến cực điểm, nói chẳng nghĩ suy:

- Là vì muốn gả con ra ngoài sớm sớm để đừng làm lỡ dở Trịnh Hân lấy chồng chứ gì.

...

- Có một người chị là gái ế chưa gả thì em gái như nó về tình về lý đều nói rất khó nghe.

- Tường Hiểu Lỗ!

Đỗ Huệ Tâm giận run người, đập bàn đứng dậy, tức giận chỉ vào cô:

- Mày nói thêm một chữ nữa xem.

- Con nói nữa cũng vẫn là câu đó!!!

Tường Hiểu Lỗ kích động, giọng nói cao hơn bình thường:

- Mẹ vui về sống cuộc sống của mẹ, trong đầu mẹ nghĩ đều là Trịnh Hân, tại sao mẹ thiên vị nó như thế, chẳng qua vì ban đầu mẹ muốn sinh cho chú Trịnh một bé trai nhưng kết quả lại sinh ra bé gái thôi, mẹ cảm thấy mẹ nợ họ, mẹ không ngóc đầu lên được, vậy nên mấy năm nay mẹ luôn đối đãi cẩn trọng đề dặt với Trịnh Hân, chỉ sợ người ngoài cho rằng nó thấp kém hơn người khác nên cái gì mẹ cũng chiều nó.

...

- Chỉ cần nó vui, con sống con chết mẹ có quan tâm sao? Mẹ chỉ lo cho chính mẹ thôi! Nếu đã như vậy, ban đầu tại sao mẹ___

Chát!!!

Một cái bạt tai vang dội!

Tường Hiểu Lỗ bị đánh mạnh nghiêng đầu đi.

- Tường Hiểu Lỗ!

- Mẹ!

- Huệ Tâm!

Ba tiếng hô lên, mặt Đỗ Huệ Tâm trắng bệch, môi run run, tay run rẩy chỉ vào cửa:

- Cút!

Bà nhìn chăm chăm Tường Hiểu Lỗ, nước mắt đau lòng dần tuôn:

- Điều tao hối hận nhất là hồi đó không để mày lại cho thằng cha kia của mày.

Tường Hiểu Lỗ quật cường thẳng lưng, ánh chiều tà sau lưng cô chiếu vào phòng, tạo nên hình ảnh cắt vi diệu của một nhà bốn người trong phòng.

Đỗ Huệ Tâm chỉ vào cửa.

Trịnh Hân kinh ngạc che miệng.

Trịnh Hòa Văn cau mày.

Tường Hiểu Lỗ đứng đối diện với họ 3 giây rồi tông cửa xông ra.

Đỗ Huệ Tâm cuối cùng khóc thành tiếng, ngồi trên sofa khóc lóc kể lể:

- Lão Trịnh... em... em thật không biết...

- Anh biết anh biết.

Trịnh Hòa Văn đồn hậu vỗ nhẹ vai bà an ủi, cũng rất bất đắc dĩ:

- Qua một thời gian là tốt thôi, lời giận hờn của con trẻ, em đừng để trong lòng.

.....

Tường Hiểu Lỗ ra khỏi nhà một mình, không đem theo gì cả, cô mặc áo tay ngắn màu đen ở nhà, quần jeans thoải mái và mang đôi dép lê.

Người qua kẻ lại, cô sợ người khác nhìn thấy nên kéo đứt chun cột tóc, thả tóc xuống che mặt.

Đi được hai bước, cô dừng lại, đưa hai tay che mặt, muốn khóc.

Trên đường đều là người, cô nắm chặt nắm đấm, kiềm nén.

Cô đến dưới lầu nhà Lý Triều Xán, nhớ hồi nhỏ cậu luôn ở dưới lầu gọi cô, Hiểu Lỗ? Hiểu Lỗ? Cô giẫm lên băng ghế lò đầu ra, gì?

Cậu mặt mày lem luốc vấy tay dưới lầu, xuống đây, mẹ mình mới cho mình tiền tiêu vặt nè, mình mua cà rem cho cậu ăn.

Mỗi khi đến lúc này, Tường Hiểu Lỗ sẽ nhảy xuống băng ghế, lén lút chạy xuống lầu, cùng Lý Triều Xán ra ngoài làm một bữa ngon.

Tường Hiểu Lỗ dừng lại, chợt rất nhớ cậu.

Cô ngửa đầu gọi:

- Triều Xán___ Lý Triều Xán___

Qua vài giây, không có động tĩnh.

Bình thường nếu nghe thấy tiếng cô, Lý Triều Xán đều sẽ vắt khăn lên cổ, miệng đầy bọt kem đánh răng chửi đổng đứng bên cửa sổ.

Tường Hiểu Lỗ lại gọi hai tiếng:

- Lý Triều Xán___

Trần Thục Phương cười từ trên lầu nhìn xuống:

- Hiểu Lỗ, con tìm Triều Xán hả?

Tường Hiểu Lỗ ngơ ngác, vô thức cúi đầu:

- Di ơi, cậu ấy có nhà không?

- Không, còn chưa tan làm kìa.

Trần Thục Phương vẫy tay thân thiết với cô:

- Lên đi, nhà di mới ăn cơm, có đồ ngon nè.

- Dạ khỏi đi, con ăn cơm rồi, Triều Xán không có đây thì con đi, không có gì đâu ạ.

Trần Thục Phương vội gọi cô lại:

- Này, con gái ngoan, nếu con gấp thì lát nữa Triều Xán về, di bảo nó đi tìm con.

Tường Hiểu Lỗ vội phủ nhận:

- Dạ không cần không cần. Con thật sự không có chuyện gì, chỉ là tìm cậu ấy tám chơi thôi ạ. Tạm biệt đi.

- Ừm.

Trần Thục Phương cười.

Tường Hiểu Lỗ chán nản đi trên đường, không biết mình có thể đi đâu, cô sờ túi, bên trong còn mấy chục tệ, chưa 30 tệ mua vé tàu điện ngầm đi ở nhờ Thường Giai, còn lại...

Tường Hiểu Lỗ liếc nhìn quầy đồ ăn vặt bên kia đường, thoáng thả bước qua.

Lúc Ninh Tiểu Thành thấy cô, cô đang đầu bù tóc rối ngồi bên vệ đường, dưới chân để hai lon nước ngọt đã uống hết, đang giải quyết cây kem thứ sáu.

Tiểu Thành thấy rất mới mẻ, bèn dừng lại bên kia đường nhìn cô.

Một que Bắc Băng Dương, Tường Hiểu Lỗ ung dung nhìn đường phố người qua kẻ lại, thành thực xé bao bì, trung bình mỗi que cắn năm sáu cái là xong, hơn nữa cắn cái nào cũng không nhai mà trực tiếp nuốt xuống.

Cách ăn này như mang theo nỗi hận, có ý trả thù xã hội vậy.

Nhìn cô ăn liên tục hai que, Tiểu Thành bước qua đường, bỏ đi những lời khách sáo, dù sao hai người họ cũng đủ thân quen, anh trực tiếp mỉm cười trên cô.

- Trời đầu nóng tới vậy đâu, em ăn kiểu này là trong lòng hận ai đó?

Tường Hiểu Lỗ nghe tiếng ngẩng đầu lên.

Vốn chỉ là câu nói đùa chào hỏi, nhưng khi thấy mặt cô, Tiểu Thành sững sờ.

Tường Hiểu Lỗ nắm chặt que gỗ nhỏ trong tay, không nhiệt tình như bình thường, vội vã cúi đầu, vờ như nhìn sang nơi khác:

- Anh Tiểu Thành, anh cũng ra ngoài đi dạo à?

Tiểu Thành chấp tay sau lưng, trầm mặc vài giây, mỉm cười, hỏi dò:

- Em bị đánh?

Tường Hiểu Lỗ vẫn quay đầu không nhìn anh, chợt nghe anh hỏi vậy, không biết đã chạm phải dây thần kinh nào, hai giọt nước mắt to như hạt đậu rơi xuống.

Ninh Tiểu Thành vờ như không nhìn thấy, cũng dời mắt đi nơi khác.

Tường Hiểu Lỗ hít mũi, dùng ngón tay lau nước mắt, ra vẻ mạnh mẽ:

- Không có. Em cãi nhau với mẹ, bị đuổi ra ngoài.

Dù sao cũng rảnh rồi, Ninh Tiểu Thành thờ dãi, đặt mông ngồi xuống cạnh cô, châm thuốc hút:

- Nói đi.

Anh nheo mắt, tiện tay phui tro bay trên giấy:

- Em giấu ở trong lòng rất ngọt ngào, nói anh nghe, giải buồn.

Tường Hiểu Lỗ im lặng vài giây, lắc đầu:

- Anh không giúp được, là chuyện trong nhà, không ai giúp được.

- Không có gì là không thể giải quyết, trừ sinh lão bệnh tử mới hết cách thôi, mà nếu thật đến bước đó thì còn có bác sĩ, không phải sao?

Tiểu Thành cảm thấy bọn con gái các cô tầm nhìn hẹp, làm căng với gia đình quá nửa là chuyện trong nhà, anh cố ý nói nhẹ nhàng hỏi hột cho Tường Hiếu Lỗ giải sầu.

Sự xuất hiện của Tiểu Thành là một cơ hội.

Tường Hiếu Lỗ bây giờ thật rất muốn tìm một người để nói chuyện, giấu trong lòng những lời này quá mệt mỏi.

Nghe xong, Ninh Tiểu Thành hỏi_____

- Chiếc xe mà Trịnh Hân muốn mua kia, bao nhiêu tiền?

Tường Hiếu Lỗ thờ dài, vươn ngón tay.

Tiểu Thành cười:

- Anh còn tưởng là chuyện bao lớn.

Chuyện chi thế này, không đáng cho một cô gái bị đánh thành như vậy.

Da Tường Hiếu Lỗ vừa mỏng vừa mềm, cái tát kia Đỗ Huệ Tâm đánh rất mạnh làm mặt cô đỏ lên rất không bình thường, rất lúng túng.

Tường Hiếu Lỗ gõ cằm lên đầu gối, lắc đầu nói lời tận đáy lòng:

- Anh Tiểu Thành, chuyện này đối với anh mà nói có lẽ không đáng nhắc tới, nhưng mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh. Trước đây em luôn cho rằng không có chuyện gì là tiền không thể giải quyết, nhưng lớn rồi mới nhận ra, rất nhiều thứ, có tiền cũng không giải quyết được.

Chẳng hạn như tình thân, chẳng hạn như khát vọng, lại chẳng hạn như lòng hào hiệp không bị trói buộc điều gì.

Ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt Tường Hiếu Lỗ đọng đầy một loại khát vọng nào đó với cuộc đời:

- Anh không biết đâu, có lúc em thật hi vọng ích kỷ rằng mình có thể gả đi, mẹ em thường nói con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi, giống như hễ em gả đi rồi là cắt đứt quan hệ với nhà này vậy. Đi đâu cũng được.

Tường Hiếu Lỗ ưỡ oài nhắm mắt lại, trong đầu không tự chủ nghĩ lung tung, nhớ tới quân nhân Khương Mạnh lần trước được giới thiệu cho cô, khề lăm bầm:

- Tự mình có một mái nhà, không cần phải nhìn sắc mặt ai, cũng không cần về nữa.

Cuộc sống phải tới mức nào mới có thể khiến cô ấy bất chấp như vậy?

Ninh Tiểu Thành cũng trở nên trầm tư.

Nói là chuyện nhà nhưng thật hại người, Tường Hiếu Lỗ nhiều năm nay đều xem như ăn nhờ ở đậu.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, có gió nhẹ ôn hòa ấm áp, có lá cây xanh biếc và có xe cộ tập nập ồn ào.

Hai người ngồi sánh vai nhau bên đường.

Đằng sau họ là người qua đường vội vã muốn về nhà, xách theo rau dưa tươi ngon, gọi điện thoại, cưỡi xe đạp, dường như mỗi người đều có câu chuyện của riêng mình.

Trong nháy mắt.

Ninh Tiểu Thành nhìn Tường Hiếu Lỗ, mặt mày sinh động, thanh xuân rực rỡ, trái tim khề rung rinh.

Ma xui quỷ khiến.

- Ừm...

Lời vừa ra khỏi miệng mới thấy giọng hơi khàn.

Anh ho khan một tiếng, nhìn sang nơi khác để che giấu sự lúng túng, cố dùng giọng điệu bình thản không để tâm nói:

- Hay là hai đứa mình gom lại thành một nhà?

Tường Hiếu Lỗ quay đầu, há miệng, tưởng anh đùa:

- Hà?

- Dù sao hai đứa mình đều độc thân, nhà anh cũng hời dừ lắm, em lại vội gả, thế thì dứt khoát khỏi phí công tìm nữa.

Ninh Tiểu Thành dụi đầu thuốc lá bên đường, biểu cảm nghiêm túc như hồi nhỏ chơi cát vậy:

- Anh cưới em.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Tường Hiểu Lỗ mất ngủ, cuộn trong chăn trần trọc, lẩn qua lẩn lại nửa tiếng, Thường Giai ở trong chăn đá qua một cú.

- Quậy gì đó? Mấy giờ rồi còn chưa ngủ?

Tường Hiểu Lỗ rụt cổ:

- Phiền cậu à? Vậy ngủ thôi.

- Khỏi, dù sao cũng không ngủ được, dậy tán gẫu chút.

Thường Giai sột soạt ngồi dậy, vặn mở đèn giường.

Sáng mai cô phải đi công tác, cô cầm tài liệu phiên dịch đã chuẩn bị xong để ở đầu giường xem lại một lần:

- Mình nói không phải chứ, Hiểu Lỗ, tìm thời gian rảnh cậu đi xét nghiệm DNA với mẹ cậu đi, ra tay ác quá.

Tường Hiểu Lỗ đưa lưng về phía Thường Giai, giọng khàn khàn:

- Mình quen rồi.

Thường Giai lật nhẹ một trang:

- Quen bị bóc lột hay quen bị phân biệt đối xử?

- Giai Giai.

- Hà?

Tường Hiểu Lỗ hít mũi:

- Mình muốn yêu rồi.

Thường Giai cười khẽ, qua một lát, cô để tài liệu lại trên đầu giường, nhẹ nhàng ôm lấy Tường Hiểu Lỗ từ phía sau, điềm đằm hỏi:

- Muốn có một mái nhà?

Những cô gái độc lập bươn chải trong xã hội như các cô, vô số đêm đầu từng ước ao bên cạnh có thể có một người bầu bạn dịu dàng lắng nghe.

Thường Giai cũng vậy.

Tường Hiểu Lỗ gật đầu không chút tiền đồ:

- Ừ. Vô cùng muốn.

Thường Giai ung dung nói:

- Thế thì nỗ lực tìm một người thôi. Cậu cũng nên yêu đương rồi. Hay cậu đã có người mình thích?

Tường Hiểu Lỗ không lên tiếng.

Thường Giai thờ dài, buông cô ra, nằm trở lại trên gối:

- Để mình đoán. Chắc chắn không phải Lý Triều Xán, cậu và cậu ta quá thân, nếu thật có ý đó thì đã đến với nhau lâu rồi.

Thường Giai suy tư:

- Cũng chắc chắn không phải người trong công ty hoặc khách hàng của cậu.

Tường Hiểu Lỗ không phải người ham vật chất, nếu cô thật muốn tiện đường công việc hoặc thứ gì đó thực tế thì mấy năm nay, số người theo đuổi cô, đề xuất qua lại với cô cũng không ít, cô đều không đồng ý.

- Người mà cậu nói lần trước trong nhà giới thiệu cho cậu?

Tường Hiểu Lỗ trốn trong chăn lắc đầu.

- Ồ.

Thường Giai hỏi hột:

- Ninh Tiểu Thành.

Tường Hiểu Lỗ ngồi bật dậy, nắm mặt cô ấy, khó mà tin nổi:

- Cậu cậu cậu...

- Mình mình mình, mình cái gì mà mình.

Thường Giai gỡ tay cô xuống:

- Chút tâm tư của cậu toàn bộ đều hiện trong mắt kia. Lần trước cùng đi chơi, người khác vừa nhìn là có thể nhìn ra hai người có vấn đề. Bằng không mình cũng không yên tâm giao cậu cho anh ta.

Má Tường Hiểu Lỗ nóng lên, dè dặt hỏi:

- ...Rõ thế à?

- Ừ, ít nhất là phía cậu.

Thường Giai gạt đầu:

- Cậu không thấy đức hạnh của cậu hôm đó uống say rồi ôm người ta khóc đầu.

Cứ vui mặt vào cổ người ta mãi không buông tay, giống như trừ anh ra sẽ không tin ai cả vậy.

Tường Hiểu Lỗ rên một tiếng, kéo mạnh chăn qua che đầu.

Thường Giai lại gần moi cô ra khỏi chăn:

- Đừng ngộp chết, không có gì phải ngại, có ai mà không từng ngưỡng mộ vài người chứ, giống mình nè, ao ước sếp mình đầu phải ngày một ngày hai, anh ấy nói với mình một câu cũng khiến mặt mình đỏ tới sau tai.

Thường Giai hỏi:

- Cậu thích anh ấy à? Rất thích?

Tường Hiểu Lỗ hỏi:

- Thế nào là rất thích?

Thường Giai không giữ mồm giữ miệng:

- Anh cười với cậu một cái, cậu có thể nghĩ muốn sinh con với anh.

- Đó là cậu!

Tường Hiểu Lỗ phản kháng, không dám thừa nhận.

- Nếu cậu thật sự thích thì cứ thử đi, con người anh ấy đáng tin, nếu có từ chối cậu, cũng sẽ không từ chối quá khó xử đâu.

Thường Giai đắm chiều:

- Nói chuyện làm việc đều kín kẽ chu đáo, kỳ thực anh ấy rất thích hợp làm nghề của chúng ta.

Hồ ly gian xảo, hại người trong bóng tối.

Im lặng

Tường Hiểu Lỗ buồn bực:

- Nói sau đi.

Cô nằm xuống lần nữa, nhắm mắt lại:

- Mình muốn ngủ rồi.

Thường Giai chỉnh đèn mờ đi:

- Cậu ngủ đi, mình không lên tiếng nữa.

Hai người nằm thẳng đờ trên giường một cách kỳ dị, dường như ai cũng có tâm sự, qua hồi lâu, Thường Giai khẽ nắm chặt tay Tường Hiểu Lỗ dưới chân, nói nhỏ:

- Hiểu Lỗ, muốn làm gì thì làm đi. Đừng sống vì người khác.

Vành mắt Tường Hiểu Lỗ nóng lên, hồi lâu mới ừ một tiếng.

Cô nhắm mắt, nhớ tới buổi hoàng hôn ấy.

Ninh Tiểu Thành ngồi cạnh cô, nói với cô:

- Em suy nghĩ đi.

Anh phui mông đứng dậy, ánh mắt xa xăm, giống như chỉ tùy tiện nói xem tối nay ăn gì vậy.

- Nếu em không muốn, xem như anh chưa nói.

.....

Ninh Tiểu Thành là người nhìn tình cảm rất đậm nhạt.

Có lẽ khi còn trẻ quá dữ dội, cũng có lẽ anh cảm thấy mình đã qua cái tuổi yêu đương nồng cháy, không tiện cuộc mặt mũi để đi làm mấy chuyện sến súa ướt át.

Bình thường, người chung quanh mở miệng đều gọi anh Tiểu Thành anh Tiểu Thành, xem anh là người từng trải, là anh cả cứu giúp khi hoạn nạn, người khác càng xem anh như vậy, anh càng không thể làm những chuyện tùy tiện.

Mấy năm nay, ngược lại anh rất khó nghiêm túc suy xét về bản thân mình.

Nói lời ấy với Tường Hiểu Lỗ, một phần là nhất thời kích động, một phần là thực lòng thực dạ muốn sống cuộc sống yên ổn, lập một gia đình.

Thay vì chậm chạp để người khác giới thiệu giúp, thà rằng tìm một cô gái chân thật nhìn được sò được ở bên cạnh.

Tuy anh không hiểu nhiều về Tường Hiểu Lỗ, nhưng nhiều năm nay dù gì cũng xem là nhìn cô ấy trưởng thành, về phẩm hạnh nhân cách không có gì để xoi mói, chỉ là tính tình hơi thẳng thắn chút.

Tiểu Thành thích kiểu con gái không quanh co lòng vòng.

Nhưng... trực tiếp nói tới bước kết hôn, Ninh Tiểu Thành cũng hơi không chắc chắn.

Chuyện này thực khiến lòng anh có chút mơ hồ.

Đã hai ngày trôi qua, Tường Hiểu Lỗ không có động tĩnh gì. Hai người không gặp nhau, cũng không liên lạc.

Tiểu Thành cho rằng cô không đồng ý, hoặc là anh dọa người ta sợ chạy mất rồi nên không chủ động nói, trong lòng cứ nghĩ chuyện đến đây là thôi.

Nhớ tới dáng vẻ cô ngày hôm đó ngồi bên đường ăn kem, anh sờ sờ mũi, ngượng ngùng. Vốn định làm Lôi Phong một lần, ai dè không làm được, cô không hề cảm kích.

Chuyện này có hơi lúng túng.

Buổi tối, cạnh sân bóng đá có đèn pha rọi, trong sân luôn vang lên tiếng huýt sáo và tiếng kêu hay.

Trần Hoàng đầu đầy mồ hôi chạy tới, xách cái khăn lông lau mồ hôi:

- Mày không xuống đá mấy cái à?

Tiểu Thành ngồi xồm bên đường, lười biếng:

- Không đi.

- Phải rèn luyện chứ, mày nhìn Võ Dương kia.

Trần Hoàng hơi khom người, thờ dốc:

- Chỉ đâu chạy đó, không biết sức đâu ra mà xài không hết nữa, thằng cháu này méo biết mệt là gì.

- Thằng đó_____

Tiểu Thành ngồi trên băng ghế như lão cán bộ về hưu:

- Hai ngày không cho nó giày vò là chẳng khác nào cura tay cura chân nó. Trận này ai thắng?

- Đội bảo vệ.

Trần Hoàng cũng nghỉ ngơi, ngồi bên cạnh Tiểu Thành:

- Bọn này hôm nay sung quá trời, không đá được 3 – 0 thì không chịu.

Trần Hoàng cời dây giày:

- Haiz, mày biết không, đây nhà cũ sau lâu chúng ta sắp phá dỡ rồi.

Tiểu Thành rất bất ngờ:

- Chừng nào, tao không nghe nói.

- Ngày mai, lên kế hoạch xong lâu rồi, trước đây tụi mình còn nhỏ, đá banh xong toàn chạy qua đó mua nước ô mai, mày còn nhớ không, hồi đó bà nội nhà ông Trần dùng đường phèn nấu, lần nào mày đi mua cũng cho mày thêm hai muỗng nước đá, đâu giống như bây giờ, chẳng biết đổ bao nhiêu chất phụ gia nữa.

- Ủ, nhớ.

Nhìn Tiểu Thành hồi tưởng lại, cũng gật đầu cảm khái:

- Bà cụ mất bao nhiêu năm rồi, hồi xưa họ luôn nói cái nhà đó là đồ cổ, có con sư tử đá triều Thanh để lại, con trai con gái bà ấy tranh bao nhiêu lần cũng không được, nhiều năm không còn tin tức, lần này đoán là quay về như ông võ tổ.

Trần Hoàng xem thường:

- Mày đi nghe bọn họ nói. Chỗ đó trước kia là viện của một nhà hàn lâm, về sau phá dỡ xây thành phố, các bảo bối sớm đã bị bên di sản văn hóa cuỗm đi hết rồi, mấy thứ còn lại đều vụn vặt linh tinh cả, đám con cháu lại vì khối đá nát đó mà bức điên bà cụ, sáng mai rảnh tao cũng đi xem náo nhiệt.

Đây nhà cũ ấy chưa không ít ký ức thời thơ ấu, thỉnh thoảng đi, trong lòng đầy cảm xúc ngổn ngang.

Giống như một gã đàn ông bị cướp mất chút trinh tiết cuối cùng.

Nhìn Tiểu Thành đứng dậy, nhặt chiếc áo ba lỗ không biết ai vứt bên đường lên mặc vào, định kết thúc cuộc trò chuyện:

- Được, rảnh tao cũng đi xem xem.

- Sao, cũng muốn xuống đá mấy cái à?

- Thay mày một lát, ra mồ hôi tí.

Ninh Tiểu Thành hoạt động tại chỗ mấy cái rồi chạy vào giữa sân bóng đá.

.....

Cùng với một tiếng vang rền đình tai nhức óc, góc tây bắc đường lớn bụi mù tung cuộn cuộn, xe xáng mức và xe cầu giờ cao răng nanh ____

Các láng giềng cũ đứng xa xa bên đường chỉ chỗ, hơi thôn thức:

- Dờ rồi... dờ hết rồi...

Những đứa trẻ ngày xưa, những người đã trưởng thành, ai nấy đều kẹp điều thuốc trong tay, nhắm mắt, ánh mắt bình tĩnh mà trắng lệ tựa năm nào xem transformers.

Dờ rồi, dờ rồi.

Đống gạch cũ, tường ngói xanh, chồng gỗ mục, toàn bộ đều dờ rồi.

Nước ô mai, chơi trốn tìm, nắp xà nhà, toàn bộ đều dờ rồi.

Ninh Tiểu Thành hơi ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn.

Tường Hiểu Lỗ đứng phía sau anh, cũng lạnh lùng nhìn.

Những ký ức ấy, kinh hoàng, khó chịu, sợ hãi, toàn bộ đều dờ rồi.

Tường Hiểu Lỗ đi tới phía sau Ninh Tiểu Thành, nhẹ giọng gọi anh:

- Anh Tiểu Thành.

Tay Ninh Tiểu Thành rút trong túi quần hơi nhức nhích, vẫn nhìn khói bụi dày đặc phía trước, khẽ đáp:

- Ừ.

Tường Hiểu Lỗ trầm mặc, ở phía sau nghiêm túc hỏi anh:

- Lòi hôm đó anh nói, còn tính chứ?

Àm ăm ăm ____

Lại một mảng tường gạch đổ xuống, lộ ra xà nhà cũ kỹ, rải rác chỗ này chỗ nọ.

Tay Tiểu Thành nắm rồi lại buông, cũng trầm mặc vài giây, lạnh lùng nói:

- Tính.

Tường Hiểu Lỗ cười vui vẻ, đứng bên cạnh anh, tay Tiểu Thành chẳng biết từ khi nào đã rút khỏi túi quần, hồi lâu sau, những ngón tay trắng trẻo mịn màng chạm vào mu bàn tay anh.

Cổ tay anh hơi nhức nhích.

Hai người, lặng lẽ nắm tay nhau.

Khoảnh khắc này.

Gian nhà cũ, tường thành xưa, đổ ập.

Cuộc sống mới, người yêu vĩnh viễn, đến.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Hai người muốn kết hôn, bước đầu tiên là làm gì? Đương nhiên là lấy giấy chứng nhận kết hôn.

Dường như rất dễ dàng đạt thành nhất trí, Tường Hiểu Lỗ và Ninh Tiểu Thành đều bỏ qua bước thương lượng với người nhà, trực tiếp đi tới giai đoạn cuối cùng.

Giống như chuyện này không làm sớm thì trong lòng không yên tâm vậy.

Hôm đó trước khi chia tay, Tiểu Thành hỏi cô:

- Hộ khẩu của em ở đâu? Thanh Đảo hay bên này?

Hiểu Lỗ thật thà:

- Chung với mẹ em.

Tiểu Thành lại hỏi:

- Có thể lấy ra không?

Tường Hiểu Lỗ tranh đấu vài giây, gật mạnh đầu:

- Có thể.

Ninh Tiểu Thành quyết định:

- Tám giờ rưỡi sáng mai, anh đón em ở cổng.

Tối về nhà, cả nhà vẫn ăn bữa tối như thường, trên bàn cơm, Tiểu Thành lơ đãng hỏi:

- Mẹ, hộ khẩu nhà mình để ở đâu?

Đoàn Thụy bị hỏi, thật sự suy nghĩ:

- Hộ khẩu nhà mình... trong ngăn kéo phòng mẹ với cha con, sao, con cần dùng à?

Đoàn Thụy rất khôn khéo, người làm mẹ luôn hiểu con trai mình nhất, Tiểu Thành chỉ cần hơi hơi ngừng lại là bà chắc chắn có thể nhìn ra đầu mối.

Ninh Tiểu Thành tiếp tục nói:

- Con muốn làm giấy phép doanh nghiệp mới, cần dùng.

Đoàn Thụy ồ lên, nghĩ nghĩ, lại hỏi:

- Con làm giấy phép gì mà cần dùng hộ khẩu?

- Nói với mẹ mẹ cũng không hiểu đâu, chuyện chính sách í mà.

Tiểu Thành thuận miệng nói lung tung.

Đoàn Thụy nghĩ, con trai cũng không tới mức nói dối mình việc dùng hộ khẩu, cơm nước xong bà liền vào phòng lấy đưa anh.

Ninh Tiểu Thành nhận lấy, không nhìn nhiều, tiện tay đặt một bên.

Đoàn Thụy lo nghĩ, còn căn dặn:

- Dùng xong thì mau mau cầm về cho mẹ, đừng bỏ đại đầu đó rồi quên.

- Dạ con biết rồi, mấy ngày nay dùng xong con sẽ đem về, không quên đâu.

Ông Ninh đang cho cá ăn nghe tiếng quay đầu nhìn hai mẹ con, hơi trầm ngâm rồi chấp tay sau lưng quay đầu lại.

.....

Bên này, Tường Hiểu Lỗ cố tình lê thê tới muộn mới về nhà.

Từ lần trước Đỗ Huệ Tâm quăng cho cô cái bạt tai, cả một tuần lễ cô không về. Mấy ngày nay cô luôn ở chỗ Thường Giai nhưng không thể cứ ý lại vào cô ấy, sớm muộn gì cũng có ngày phải đối mặt.

Cô cởi giày, lén lén lút lút đi chân trần vào nhà.

Chỉ có phòng Trịnh Hân còn mở đèn bàn, Đỗ Huệ Tâm và Trịnh Hòa Văn chắc là đã ngủ.

Tường Hiểu Lỗ nhẹ nhàng vặn mở cửa phòng Trịnh Hân, lại nhẹ nhàng đóng lại.

Trịnh Hân đang nằm trên giường đeo tai nghe xem phim, một bóng đen hiện lên ngay cửa khiến cô sợ hết hồn, cảnh giác bật dậy khỏi giường:

- Ai?

Tường Hiểu Lỗ đứng ở cửa, vội vàng ra dấu tay “suyt”.

Trịnh Hân mặc đồ ngủ sợ hãi không thôi:

- Chị làm em hết hồn, về không có tí tiếng động nào hết.

Tường Hiểu Lỗ nhỏ giọng hỏi:

- Mẹ và chú Trịnh ngủ hết rồi?

- Ngủ rồi.

Trịnh Hân cứ nhìn chằm chằm Tường Hiểu Lỗ, vẻ mặt căng thẳng, dường như có rất nhiều lời muốn nói nhưng không biết mở miệng thế nào.

- Máy ngày nay chị đi đâu vậy? Ở nhà à?

Tường Hiểu Lỗ không đáp, đi đến trước bàn ngồi xuống, lẳng lặng thu dọn laptop và sổ ghi chép.

Trịnh Hân cuống lên, trở mình lăn xuống đất, lết xết chạy đến cạnh Tường Hiểu Lỗ:

- Hôm đó mẹ không cố ý đánh chị đâu, tại chị nói chuyện khiến mẹ giận quá thôi, sau khi chị đi, mẹ bị nhồi máu cơ tim cấp tính, truyền nước mấy ngày lận!

- Vậy em có ý gì?

Động tác khép laptop của Tường Hiểu Lỗ dừng lại, xoay người nhìn Trịnh Hân:

- Muốn chị đi xin lỗi mẹ? Hay để mẹ đánh chị thêm cái nữa?

Trịnh Hân nghẹn lời:

- Em không phải ý đó... em chỉ nghĩ... ừm, chị đừng hận mẹ nha.

Tuy Trịnh Hân quen được chiều nhưng trong lòng cũng hiểu mấy chuyện này ít nhiều đều do mình mà ra, nếu không phải cô giờ công phu sư tử ngoạm ép Đỗ Huệ Tâm nhờ Tường Hiểu Lỗ thì cũng sẽ không làm lớn chuyện trên bàn ăn như vậy.

Mấy ngày nay trong nhà hỗn loạn, Đỗ Huệ Tâm truyền nước, Trịnh Hòa Văn lạnh mặt không để ý tới cô, việc kết hôn với Tào Tiểu Phi cũng bỏ xó, Trịnh Hân sốt ruột.

- Ừm... em cũng không phải nhất thiết muốn có chiếc xe kia, chị không cho em mua thì sau này em đi làm kiếm tiền sẽ tự mua, chị về nhà ở đi, mấy ngày tới em đi làm ở công ty hàng không, phòng này để lại cho chị, chị muốn ở thế nào thì ở.

Trịnh Hân rất thành khẩn, ngồi xồm dưới đất nhìn Tường Hiểu Lỗ, mũi đỏ lên:

- Chị... Đạo này chị không ở nhà, ngày nào mẹ cũng khóc.

Cô sợ lắm, sợ cái nhà này bị mình làm tan nát.

Cô khóc, lòng Tường Hiểu Lỗ liền mềm nhũn.

- Em đứng dậy đi, có gì từ từ nói.

Trịnh Hân không cãi nữa, ngoan ngoãn đứng lên.

Tường Hiểu Lỗ bình tĩnh nói lý với Trịnh Hân:

- Chị không phải không cho em mua xe. Mà là thứ em muốn đã vượt quá phạm vi năng lực của gia đình.

Tường Hiểu Lỗ rất mệt mỏi, nhỏ giọng nói:

- Em không thể luôn so đo với người chung quanh, em mới tốt nghiệp đại học, khởi điểm cao như vậy thì sau này một khi cuộc sống của em không thể nào tiếp tục thỏa mãn điều kiện bây giờ của em, em sẽ vô cùng khó chịu.

- Em biết rồi em biết rồi.

Trịnh Hân gật đầu như gà mổ thóc:

- Em không cần xe nữa, chỉ cần chị về nhà thôi, chuyện này xem như chưa từng xảy ra, có được không?

Tường Hiểu Lỗ biết bây giờ có giảng đạo lý cho Trịnh Hân, em ấy cũng sẽ không nghe lọt.

Em ấy chỉ hi vọng có thể mau chóng thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn bây giờ, căn bản không ý thức được tại sao mình không muốn làm như thế.

Tường Hiểu Lỗ thật sự không muốn quản nữa.

Cô hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên hỏi:

- Em biết hộ khẩu nhà mình để ở đâu không?

- Trong túi xách em.

Trịnh Hân không nghĩ nhiều, buột miệng nói:

- Liên quan đến công việc của em, hôm qua em dùng xong vẫn chưa trả cho mẹ.

Trời cũng giúp cô.

Tường Hiểu Lỗ không ngờ có được mà chẳng tốn công, mừng như điên:

- Em đưa cho chị được không?

- Há?

Trịnh Hân rất kinh ngạc.

- Chị nói, em đưa cho chị được không?

Tường Hiểu Lỗ háng giọng, che giấu chột dạ:

- Chị cũng cần dùng, một ngày thôi, ngày kia chị sẽ đem về. Chị có chút việc, hôm nay về chính là muốn lấy hộ khẩu.

Trịnh Hân nghi ngờ nhìn chằm chằm cô:

- Chị không phải muốn dùng hộ khẩu làm gì đó chứ? Bán nhà chúng ta hay muốn làm gì?

Tường Hiểu Lỗ trầm mặc:

- ...

...

- Em có nào tí được không, nhà này bán được à?

Vốn khi trở về, cô đã chuẩn bị kỹ càng, nhấp mấy lần trong bụng, không ngờ lại như ý trời.

Cô cũng đang đấu tranh tư tưởng dữ dội.

Thấy Tường Hiểu Lỗ không nói lời nào, Trịnh Hân tưởng cô giận, sột soạt lấy hộ khẩu trong túi xách ra đưa cho cô:

- Nè_____

Tường Hiểu Lỗ nhận lấy, cảm thấy hơi áy náy, chợt muốn trò chuyện cùng Trịnh Hân:

- Trịnh Hân, chị...

Trịnh Hân ngắt lời cô:

- Ai da, chị cần thì cứ cầm dùng đi. Em không nói với mẹ đâu, dùng xong nhớ trả lại cho em.

Tường Hiểu Lỗ bỗng cảm thấy thất bại. Dùng một lát, cô xoay người xách túi của mình lên, lấy trong ví tiền ra một cái card đưa cho Trịnh Hân.

- Trong card có ít tiền, không nhiều, mặt mã là sáu số cuối của card đảo ngược, em cầm đi chọn một con xe bình thường chạy đỡ, nhiều hay ít em cũng đừng oán giận, bản lĩnh của chị chỉ có thể có bấy nhiêu thôi.

Trịnh Hân chấp tay sau lưng, xoắn ngón tay vào nhau, nhìn chằm chằm cái card kia lắc đầu:

- Em không cần. Thật đấy, em không mua đâu. Nếu thật sự cần, cha mẹ sẽ cho em...

Tường Hiểu Lỗ hung dữ hỏi:

- Em muốn găm rĩa cha mẹ cả đời sao? Tương lai họ già, họ bệnh, không thể phục vụ em nữa thì em phải làm sao đây?

Trịnh Hân vô cùng xấu hổ.

Tường Hiểu Lỗ thờ dài, cầm thuốc lá trên bàn đi ra ban công:

- Chị cho em thì em cứ lấy đi, chiếc xe này không phải đồ cưới, mà là thật sự suy tính cho em sau này đi làm, kết hôn là chuyện hai bên bình đẳng, chị không quản em, tự em suy nghĩ, chị chỉ nói đến đây thôi.

Trịnh Hân siết chặt cái card Tường Hiểu Lỗ cho cô, yên lặng nằm lại giường.

Đêm đã khuya, cửa kính ban công phản chiếu bóng lưng Tường Hiểu Lỗ.

Cô đứng một mình trong gió, châm lửa điều thuốc trên tay.

Gió thổi mái tóc dày của cô, bóng dáng cô lẻ loi đơn độc.

Trịnh Hân chột khóc, nghiêng mặt dùng gối lau nước mắt, lòng chua xót.

Đây là chị cô, người quản cô còn nhiều hơn cả mẹ, có lúc cô thấy chị ấy phiền muộn chết, cực kỳ ghét khuôn mặt vừa độc lập vừa kiêu ngạo đó.

Nhưng có lúc, cô lại rất muốn ý lại vào chị ấy, ước ao có cuộc sống như chị ấy.

.....

Một đêm không ngủ, sáng hôm sau nhân lúc cả nhà còn say giấc, Tường Hiểu Lỗ tắm rửa sạch sẽ, thay một chiếc váy caro đen trắng kiểu dáng trang nhã, không có bất kỳ trang sức gì, bên vai phải có một cái móc hình móng ngựa màu vàng.

Cô thay đồ, trang điểm cho mình trong toilet, rất nhẹ, vẽ chút chân mày, lại thoa chút son môi. Sau đó cất hộ khẩu hôm qua Trịnh Hân đưa vào túi xách, xách đôi giày cao gót rón rén ra khỏi nhà.

Sáu giờ rưỡi sáng, Hiểu Lỗ đợi ở dưới tầng cây hôm đó Tiểu Thành nhìn cô, người bán hàng rong đi ngang qua, cô mua hai cái bánh bao trứng muối và một ly sữa đậu nành, chu miệng hút.

Tám giờ rưỡi.

Đúng giờ, một chiếc xe từ đầu phố rẽ vào, lặng lẽ dừng bên cạnh cô.

Sáng thứ hai, rất nhiều người đến Cục dân chính làm việc, bảo hiểm mức sống tối thiểu, trợ cấp, ly hôn, kết hôn, nhận nuôi, người ở đại sảnh đứng xếp hàng, gọi số, hình như trên mặt ai cũng có một câu chuyện.

Tiểu Thành ngồi cạnh Hiểu Lỗ ở hàng thứ hai, anh dựa vào lưng ghế, nhân nhả thông dong, cô ngồi nghiêm chỉnh, hai tay đặt trên đầu gối, rất nghiêm túc.

Anh nhìn chăm chú cô một lát, buồn cười:

- Em không mệt à?

Tường Hiểu Lỗ quay đầu nhìn Tiểu Thành rồi lại quay qua chỗ khác, hơi hơi thả lỏng.

Anh hỏi:

- Căng thẳng?

Sao không căng thẳng chứ, lát nữa, thứ mà cô giao ra là nửa cuộc đời mình.

Tường Hiểu Lỗ oán thầm, vô thức gầy gầy nút túi xách.

Để giảm bớt căng thẳng cho cô, Tiểu Thành tùy tiện tìm đề tài nói chuyện:

- Em biết nút này tên gì không?

Tường Hiểu Lỗ hơi khựng lại, lắc đầu:

- Nút thì có thể có tên gì, nút kim loại, nút vuông, nút buộc.

- K.

Tiểu Thành nói một cái tên tiếng nước ngoài, ung dung nói với cô:

- Lấy từ lời của một nhà thiết kế cả đời không kết hôn, xem như là kỷ niệm.

Tường Hiểu Lỗ nghi ngờ nhìn anh rồi lại nhìn túi xách, lẩm bẩm:

- Vậy không quá may mắn rồi.

Tiểu Thành nở nụ cười.

Lúc này, tiếng loa đại sảnh vang lên:

- Mời số 23 đến quầy số 6 làm việc__

Tiểu Thành đứng dậy, nắm tay Tường Hiểu Lỗ rất tự nhiên:

- Đi.

Hai người đứng trước quầy, giao ra bức ảnh mới chụp và các loại giấy tờ, về mặt chị nhân viên hòa nhã:

- Xin chào.

Nhìh Tiểu Thành kéo ghế cho Tường Hiểu Lỗ:

- Xin chào.

Chị nhân viên lật giấy chứng minh nhân dân ra đối chiếu ảnh để xác nhận thân phận.

Hỏi:

- Nhìh Tiểu Thành?

Đáp:

- Vâng.

Lại hỏi:

- Tường Hiểu Lỗ?

Lại đáp:

- Vâng.

- Đến kết hôn?

Đồng thanh trả lời:

- Đúng.

- Được rồi.

Hai bản giấy hôn thú vừa ra lò được máy đóng dấu chạm nổi nhẹ nhàng hoạt động, cách_____

Từ đây, hai người chính thức thành vợ chồng hợp pháp.

.....

Ra khỏi cục dân chính, hai người giống như làm một chuyện rất bình thường, Trương Hiểu Lỗ đi làm, Tiểu Thành cũng đi lo những việc vặt vãnh của mình.

Anh đưa cô đến công ty, lúc dừng xe, anh đề nghị:

- Buổi tối chọn một nhà hàng, mời mọi người cùng qua cho náo nhiệt, gọi bạn bè quan hệ tốt với em nữa. Nói thế nào cũng là đại sự mà.

Hiểu Lỗ gật đầu xinh đẹp:

- Được.

Tiểu Thành lại nói:

- Vậy buổi tối anh qua đón em.

- Ừ.

Trương Hiểu Lỗ lại gật đầu.

Trước khi xuống xe, Ninh Tiểu Thành đưa giấy hôn thú của mình cho cô, để cô cất cẩn thận vào túi xách.

Trương Hiểu Lỗ xuống xe đi được hai bước, mặt bỗng dừng ửng lên hai đốm đỏ hây hây.

Loại cảm giác đó rất thần kỳ, một quyền đồ nho nhỏ chợt gắn kết hai con người vốn chẳng liên quan thành một gia đình, từ đây cô và anh gắn bó với nhau, cùng sinh sống, điều này khiến Trương Hiểu Lỗ sinh tồn một mình như cô đại nhiều năm qua cảm thấy vô cùng vi diệu.

Nhưng đồng thời, trong lòng lại nổi lên một cảm giác hạnh phúc ngọt ngào.

Người cô thích, người cô nguyện ở bên nhau cả cuộc đời, đã cùng cô tạo thành một gia đình.

Cô quay đầu.

Ninh Tiểu Thành vẫn đứng ở chỗ cũ chưa đi.

Cửa sổ xe hạ xuống, ánh mắt anh chăm chú nhìn cô.

Trương Hiểu Lỗ làm mặt quỷ với anh, anh mỉm cười, dường như cách không khí cũng có thể cảm nhận được ánh mắt mờ ám của hai người, tim Hiểu Lỗ đập điên cuồng, cô vội vã quay đầu biến mất trong tòa cao ốc văn phòng.

Tâm trạng Ninh Tiểu Thành rất tốt, anh vợ lấy điện thoại di động ở trong xe gọi một cú điện thoại.

Phải chia sẻ chuyện này với người khác mới được.

Hôm nay đơn vị Thẩm Tư Lượng kiểm tra sức khỏe, anh mới bước khỏi tòa nhà lớn bệnh viện:

- A lô?

Ninh Tiểu Thành đi thẳng vào vấn đề:

- Hôm nay anh em kết hôn.

Thẩm Tư Lượng không để bụng, tưởng anh rảnh rồi đùa mình:

- Xạo, sao mày không nói con trai mày đầy tháng sắp gọi cha đi.

- Không giống mày đâu, tao mới lãnh giấy chứng nhận nè.

Một chân Tư Lượng còn ở bên ngoài xe, không cười được nữa:

- Mày với ai?

.....

Trương Hiểu Lỗ lên lầu, Thẩm Khoa đang ở tổ ba đối chiếu phí công tác và thống kê tỉ lệ đi làm của tháng này, nghe tiếng bước chân nhỏ thì quay đầu hồ hững nhìn một cái rồi quay lại dán mắt vào màn hình:

- Chị Tường, hôm nay chị xin nghỉ việc riêng hay nghỉ bệnh? Nếu chị không muốn nói với sếp thì em tính cho chị theo nghỉ bệnh, khấu trừ ít bao nhiêu đỡ bấy nhiêu.

Lộ Lộ bên cạnh nghe vậy không vui, ló đầu ra khỏi ngăn vuong:

- Lần trước tôi nghỉ việc riêng sao cậu không tính cho tôi theo nghỉ bệnh?

Thẩm Khoa đẩy đẩy kính mắt, đá kích người trong vô hình:

- Cô là nghỉ việc riêng sao? Cô là nghỉ kinh nguyệt thì có. (1)

(1) Ở đây bạn Thẩm chơi chữ, 例假 vừa có nghĩa là nghỉ lễ theo lệ, vừa có nghĩa là chu kỳ kinh nguyệt.

Thao tác chuột thành thục, Tường Hiểu Lỗ dùng mũi giày cao gót đá đá ghế Thẩm Khoa:

- Nè.

- Cái ghế, không thấy đang bận sao, thức thời mau mau về làm việc đi, hôm nay tâm trạng ông Chu không tốt mà chị còn đi lung tung.

Thẩm Khoa lè mề quay đầu lại, lúc này mới phát hiện Tường Hiểu Lỗ có chút khác thường, kinh ngạc:

- Sao chị trang điểm như vậy?

Tường Hiểu Lỗ đoan trang đứng phía sau Thẩm Khoa, nở nụ cười thực nữ:

- Hôm nay chị đây kết hôn.

Thẩm Khoa cười nhạo, vẫn nhìn màn hình máy tính:

- Chị? Hôm nay ra ngoài không xem lịch à? Hôm nay thích hợp động thổ, không thích hợp cưới gả.

Tường Hiểu Lỗ bất mãn, túm cổ áo Thẩm Khoa:

- Chị đây kết hôn đây, làm sao?

Nói xong, cô phóng khoáng hất tóc, tuyên bố to rõ trước mặt đồng đạo nhân viên tổ ba:

- Hôm nay tôi kết hôn, tối tan làm mời mọi người ăn một bữa! Ai rảnh rồi đều có thể đến hưởng ké chút không khí vui mừng.

Cao giọng quang minh lẫm liệt như vậy, làm giật mình nhân viên lao công hành lang, giật mình mọi người đang chăm chú làm việc, giật mình cả ông Chu đang muốn ra ngoài chửi mắng Tường Hiểu Lỗ một phen.

Tổ ba gió nổi mây vần, mọi người vỗ tay rần rần, chị Tường uy vũ!!!

Bạn nói chị ấy đang đùa với mọi người để điều hòa không khí làm việc ư?

Không thể nào.

Chuyện này không tin cũng không được.

Tổ ba bình thường dùng để liên lạc bàn giao chuyện lớn chuyện nhỏ, tin tức mà Tường Hiểu Lỗ phát ra quá chấn động!

Ninh Tiểu Thành và Tường Hiểu Lỗ tân hôn mở tiệc tối cảm tạ, hoan nghênh bảy giờ tối đến Ất Thập Lục! (2)

(2) Ất Thập Lục: một trong những nhà hàng cao cấp của Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Ninh Tiểu Thành rất biết chọn, bữa tối diễn ra ở Ất Thập Lục.

Địa điểm tổ chức tiệc theo phong cách lâm viên cổ điển kiểu Trung Quốc, qua cửa chính màu đỏ thẫm là đình đài lầu các, cầu nhỏ nước lững lờ trôi, bàn ghế gỗ có đệm thêu long phượng, phòng tiệc có rèm cửa sổ màu vàng, bình phong nhỏ nhẹ nhàng chia khu khách khứa khoảng 200 mét vuông ra, nhân viên phục vụ mặc đồng bộ một kiểu sườn xám nhỏ nhẹ tới lui, đây chính là nơi đãi khách ngày hôm nay.

Ninh Tiểu Thành và Trương Hiểu Lỗ đứng ở cửa nghênh đón khách khứa, không hề vì thời gian gấp gáp mà thiếu chuẩn bị.

Nhưng tâm trạng lại rất căng thẳng.

Nhóm này, là đồng nghiệp công ty Trương Hiểu Lỗ, đài ba bàn bên trái; nhóm này, là bạn bè làm ăn của Tiểu Thành, đài hai bàn bên phải; nhóm này, là hàng xóm láng giềng thân thiết Tiểu Thành chơi chung từ nhỏ, mời vào trong bình phong, hai vợ chồng sắp xếp đầu vào đấy, mỉm cười đón nhận lời chúc phúc của mọi người.

- Chúc anh và sếp Trương sớm sinh quý tử, cung hi phát tài.

Anh hơi nghiêng người, tạo thế tay:

- Mời vào trong ngồi.

Đây là quan hệ xã giao thông thường.

- Sếp Ninh, động tác đủ nhanh, chúc mừng chúc mừng.

Móc bao lì xì ra, ký tên.

Nắm chặt tay nhau, gật đầu:

- Vào trước đi, lát nữa tìm.

Đây là quan hệ thân hơn một chút, qua lại kinh doanh bình thường.

Bá vai bá cổ, cười xấu xa, lén lút đâm cho một cú:

- Tiểu Thành, thật có tiền đồ nha.

Tai kề tai, Tiểu Thành cười đắc ý:

- Thường thôi thường thôi.

Đây là quan hệ vô pháp vô thiên.

Với mấy anh thanh niên mà nói, tin tức Tiểu Thành đột nhiên kết hôn khiến họ khiếp sợ, nhưng phiền muộn nhiều hơn.

Trong đó người biểu hiện dữ dội nhất là Trần Hoàng nhớ nhưng Hiểu Lỗ nhiều năm mà chậm chạp chưa hạ thủ. Trong lòng anh rất tức giận Tiểu Thành!

Nhớ lần trước gặp nhau tám chuyện Trương Hiểu Lỗ, Tiểu Thành còn ngồi đó uống trà, xem điện thoại, rầm cũng không thả mà hai tháng sau đã trực tiếp cưới người ta về rồi!

Đây là hành vi gì? Là đào góc tường điển hình! Là ném đá giấu tay!

Nhưng người ta đã lãnh giấy chứng nhận, giờ nói gì cũng vô dụng, làm sao đây, Trần Hoàng xách bình rượu phát tay đầy hào khí: phục vụ, dọn cho tôi món đắt nhất! Tao ăn sạch đồ nhà giàu này, hôm nay có bao nhiêu tính sổ bấy nhiêu, hể ai thân thiết với Ninh Tiểu Thành đều phải đồ gục hết!

Quần chúng vỗ tay reo hò, Trần Hoàng, hôm nay may mắn nói lời mạnh bạo này, tội tao công nhận may là thắng đàn ông!

- Thẩm Tư Lượng!

Trần Hoàng cầm ly rượu, lão đảo bước qua, thân thiết ôm cổ:

- May thân thiết với Tiểu Thành nhi.

Rượu để tuôn ào ào vào ly:

- Huynh đệ tốt, là phải xem vào thời khắc máu chốt có thể xông lên tiền tuyến hay không.

...

- Hôm nay nó kết hôn, tội mình mừng cho nó, có phải nên cụng ly không?

Thẩm Tư Lượng vững như kiềng ba chân, một tay khoác lên ghế dựa bên cạnh, nói lỏng cổ áo quân đội:

- Mà đúng là bất ai theo ai chứ.

Trần Hoàng khiêu khích:

- Mà cứ nói uống hay không đi, uống thì tao kính mày, không uống thì nhận sợ, tội tao không ai xem thường mày.

- Lượng nhi, làm nó! Nhìn không nổi cái đức hạnh kiêu căng của nó.

- Tư Lượng, uống, mày nhắm không được thì còn có tao!

Thẩm Tư Lượng cười ha ha nhận ly cùng với Trần Hoàng, rộ lên tiếng khen hay.

Rượu không phải thứ tốt, mọi người bình thường đều biết chừng biết mực, không có ai thật sự muốn chuốc gục ai, chỉ là mượn bầu không khí thả lỏng cho vui thôi.

Bàn bên trong đều là người quen, không cần giả vờ khách sáo, không cần vợ chồng Tiểu Thành vào chào hỏi đã tự chơi với nhau; hết to cùng rượu, nhỏ giọng tán gẫu, nheo mắt hút thuốc, vô cùng thả lỏng tùy tiện.

Bàn bên ngoài ngồi thì câu nệ hơn rất nhiều.

Họ đều là đồng nghiệp hoặc bạn học Ninh Tiểu Thành và Tưởng Hiểu Lỗ, chưa thân quen nhau, hoàn toàn nhờ chú rể và cô dâu linh hoạt, hai vợ chồng bụng ly rượu thăm hỏi người này bắt chuyện người kia, bắt tay gạt đầu khách sáo, thỉnh thoảng nhấp hớp rượu một tí cho có lòng.

- Đây là Vương Ba, đối ngoại giám sát ngân hàng chuẩn bị làm liên lạc viên.

Tiểu Thành giới thiệu cho Hiểu Lỗ, cô rất hiểu chuyện, lễ phép cúi người bắt tay đối phương:

- Xin chào xin chào.

- Khách sáo rồi.

Người đàn ông trung niên mặt tròn đeo kính mỉm cười, Tiểu Thành lại dẫn Hiểu Lỗ qua bàn kế tiếp.

Anh có ý giới thiệu bạn bè mình cho Tưởng Hiểu Lỗ, một là để quen mặt, hai là vô hình trung mở rộng các mối quen biết xã giao cho cô.

Sau này có thể nhờ vả giúp đỡ hay không thì nói sau, nhưng cô làm nghề này, quen biết nhiều người liên quan thì không có gì hại cả.

Đi hết một vòng, Ninh Tiểu Thành cũng mệt, nói nhỏ với Tưởng Hiểu Lỗ:

- Hai ta vào trong xem xem?

Khi hai vợ chồng vào bên trong bình phong thăm hỏi thì mọi người đã qua ba tuần rượu, chén đĩa bừa bộn.

Thấy đôi cô dâu chú rể đi vào, họ lại nói những lời may mắn, lần này là thật lòng.

Trần Hoàng ngoắc ngoắc tay:

- Hiểu Lỗ, nào, hồi này ở bên ngoài không tính, tội anh mời em một ly, sau này em gả cho Tiểu Thành rồi thì đều là người một nhà, sống cuộc sống êm đềm hạnh phúc, hai người đến với nhau, anh rất mừng.

Đây là lời chúc phúc chân thành xuất phát từ nội tâm.

Tiểu Thành ôm eo Hiểu Lỗ, cô cười ngọt ngào, đoan trang đáp:

- Cảm ơn!

Thẩm Tư Lượng và Võ Dương cũng đầu sỏ:

- Hai người lãnh giấy chứng nhận còn chưa làm chính sự, hồi này ở bên ngoài là đùa thôi, con người Tiểu Thành rất đáng tin, với bọn anh thì nó hơi chớ nhưng với con gái thì _____

Võ Dương thần thần bí bí nói bên tai Hiểu Lỗ:

- Nó xưa nay luôn bó tay hết cách đó.

Mọi người cười vang, kéo Tiểu Thành đòi phạt rượu.

Qua khe hở chạm trở hoa văn, thoáng nhìn cảnh tượng náo nhiệt trong bình phong, Thẩm Khoa khẽ hỏi người bên cạnh:

- Bàn kia là ai thế? Hình như rất thân với chú rể.

Người trả lời là người làm thuê ngắn hạn cho Ninh Tiểu Thành mấy năm nay, rất quen thuộc:

- Bạn từ nhỏ đến lớn của sếp. Người mặc quân trang bên trái họ Thẩm, làm đối ngoại, người hút thuốc tên Võ Dương, làm huấn luyện trong nhóm cảnh vệ.

Thẩm Khoa ồ lên, nhìn trộm đánh giá, hèn gì.

Người trả lời cũng gọi chuyện hóng hớt:

- Nè, anh là người bên đảng nào?

- Đảng gái! Giám đốc Tưởng của chúng tôi.

Thẩm Khoa rất khoe khoang Tưởng Hiểu Lỗ, ưỡn thẳng sống lưng:

- Chị Tưởng có uy vọng rất cao ở công ty chúng tôi, thấy không, nghe nói hôm nay chị ấy kết hôn, tôi đi tàu điện ngầm đổi thành thuê xe nè.

Chàng trai buồn bực:

- Tôi theo sếp Ninh hơn hai năm nhưng trước giờ chưa từng gặp cô dâu, anh biết hai người họ quen nhau thế nào không?

Quen nhau thế nào à, Thẩm Khoa nghẹn họng.

Anh không biết, cũng không ai biết, hơn nữa chuyện này ban nãy đã truyền ra vô số phiên bản trên bàn ăn.

Có người đồn rằng, hai vợ chồng là bạn thời đại học, quen nhau từ trước.

Lại có người đồn rằng, hai vợ chồng là kết hôn chớp nhoáng, chính là nhìn nhau vừa mắt, có cảm tình.

Cũng có người đồn rằng, Tưởng Hiểu Lỗ tâm cơ thâm trầm, lần Tiểu Thành đến công ty của cô bị cô nhầm trúng, đuổi tận không buông, dùng danh tiết ra uy hiếp.

Có người đồn...

Đồn nhiều như vậy, suy cho cùng là trâu buộc ghét trâu ăn, lòng mang ý xấu xa riêng, có người thực sự mừng, có người đổ kỵ.

Tối tan tiệc, hai vợ chồng tiễn khách khứa xong, thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Thành đi thanh toán, để lại Hiểu Lỗ đợi trong phòng sảnh tiệc.

Hôm nay mời nhiều người như vậy nhưng trong lòng Hiểu Lỗ vẫn hơi tiếc nuối, hai người bạn thân nhất của cô không thể đến.

Một là Thường Giai, hai là Lý Triều Xán.

Thường Giai ra nước ngoài công tác, thật sự không thể đến; buổi chiều cô gọi điện thoại cho Lý Triều Xán, sau khi thông máy, bên kia hình như cậu đang ngủ, giọng ừ ừ không có sức:

- Tưởng Hiểu Lỗ, có gì tối hẵng nói, hôm qua mình bận quá trời, mệt lắm...

- Ê_____

Lời cô chưa dứt, Lý Triều Xán đã cúp điện thoại.

Tưởng Hiểu Lỗ nghĩ, nếu cậu mệt quá thì thôi đừng miễn cưỡng, bèn không quấy rầy nữa.

Ninh Tiểu Thành thanh toán xong, đứng ở đầu kia hành lang:

- Hiểu Lỗ.

- A?

Tưởng Hiểu Lỗ ngừng đầu khỏi điện thoại di động, Tiểu Thành đưa mắt ra hiệu về phía ngoài:

- Đi thôi.

- Ừ.

Tường Hiểu Lỗ gạt đầu, cầm lấy ví tiền và điện thoại di động trên đầu gối mà Tiểu Thành để ở chỗ cô, chạy qua.

Xe dừng bên ngoài, hai người đứng một trái một phải bên ghế lái và ghế phụ, Tiểu Thành huýt sáo, thấy chìa khóa xe cho Tường Hiểu Lỗ:

- Em lái.

Tường Hiểu Lỗ bắt lấy.

Hôm nay tuy uống nhiều rượu nhưng có thể nhìn ra tâm trạng Ninh Tiểu Thành rất tốt.

Trước đây ra ngoài xã giao, trước khi đi nhân viên luôn nhẹ nhàng nhắc nhở mọi người:

- Xin quý khách đừng bỏ quên đồ đạc tùy thân, hoan nghênh lần sau lại đến.

Thế là mọi người ngà ngà say bắt đầu lục túi quần túi áo, lỡ uống say bỏ quên gì đó, sáng hôm sau sẽ vô trán hối hận, chẳng mấy chốc liền quên ngay.

Hiện tại thì khác, bên cạnh có một người thì cứ giao đồ đạc cho cô ấy, cô ấy sẽ giúp trông nom cẩn thận, có quên gì cũng không sợ.

Tường Hiểu Lỗ lái xe, Ninh Tiểu Thành ngồi bên cạnh xem điện thoại, đều là bạn bè hôm nay bạn nên gửi tin nhắn tới, anh trả lời mấy câu.

Cúi đầu gõ chữ, gõ gõ, Tiểu Thành đột nhiên hỏi:

- Hiểu Lỗ, đồ của em để ở đâu?

Tường Hiểu Lỗ lái xe, chột à lên:

- Anh nói hành lý hả? Em đều để ở nhà. Nhà đạo trước em thuê phá dỡ rồi, vẫn chưa tìm nhà mới, nên em dọn đồ về.

Ninh Tiểu Thành trầm tư, hồi lâu bỗng nhắc dựa ra sau, thờ dài, không lo nghĩ nữa, giấy chứng nhận đã lãnh, tiệc mừng đã tổ chức, tin tức đã truyền ra, hồ đồ tùy hứng đủ rồi, những chuyện tiếp sau phải làm từng chuyện một.

Đầu tiên, có một lời khai báo với cha mẹ đôi bên.

Kế đó, là tối nay Tường Hiểu Lỗ làm sao đây?

Hai người không ai nói lời nào.

Qua khoảng một phút.

Tường Hiểu Lỗ:

- Anh Tiểu Thành.

Ninh Tiểu Thành:

- Hiểu Lỗ.

Họ cười vì tâm ý tương thông với nhau, Tiểu Thành nhường cô:

- Em nói đi.

Tường Hiểu Lỗ nắm chặt vô lăng, nhìn giao thông phía trước:

- Em muốn về nhà ở trước, hai ngày nay sẽ tìm cơ hội nói cho mẹ em và chú Trịnh biết, bất kể mẹ có tiếp nhận hay không, dù sao cũng phải nói với mẹ.

Tiểu Thành ừ:

- Anh cũng nghĩ vậy, về nhà nói với ông bà già một tiếng.

Còn về những thứ khác_____

Đều là người trưởng thành, không ai ngốc, muốn làm gì cũng không vội trong nhất thời. Hôn nhân đại sự, dẫu sao trước tiên cũng phải tôn kính cha mẹ, tôn kính cha mẹ vợ.

Không thể lặng lẽ cưới con gái người ta, lén lút ở bên nhau được.

- Em đưa anh về nhà trước rồi lái xe về, ngày mai tan làm anh dẫn em về nhà.

- Được.

Tường Hiểu Lỗ im lặng, nhỏ giọng nói:

- Em không biết anh sống ở đâu.

- Đi thẳng quẹo phải.

Tiểu Thành nói tên một nơi, Tường Hiểu Lỗ lái xe đến dưới lầu nhà anh, anh chỉ chỉ lầu trên:

- Lầu ba.

Anh sắp lại gần, khoác tay lên vai Hiểu Lỗ, không đứng đắn nói vào tai cô _____

- Là nhà của chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Ninh Tiểu Thành dẫn Tường Hiểu Lỗ về nhà, dọc đường hai người mua rất nhiều thứ, Tiểu Thành đối phó cha mẹ mình rất có nghề, lần đầu em tới nhà, không thể đi tay không, cha anh rất dễ nói chuyện, nhà chỉ có bà già hay lo mới chú ý cái này.

Hiểu Lỗ nghe vậy, càng thêm tin tưởng, vào quầy hoa quả cùng ông chủ chỉ điểm gang song.

- Cái này lấy cho tôi loại tươi nhất, cái kia lấy cho tôi hai thứ to nhất, dưa thì không mua, lượng đường quá cao.

Ông chủ cười khúc khích cân hàng:

- Đòi tình nhân về nhà gặp cha mẹ chứ gì.

Tường Hiểu Lỗ lấy tiền lẻ trong ví ra, giòn giã sửa lại:

- Là gặp cha mẹ chồng.

- Ồ, thế thì càng phải lấy hàng tốt.

Ông chủ nhét thêm hai quả táo vào túi hàng, nhận tiền. Khi Tường Hiểu Lỗ đến dưới lầu nhà Tiểu Thành, cô có hơi sợ.

Cô rề rề rà rà dưới lầu, không muốn lên:

- Hay là... hay là để bữa khác đi. Em sợ.

- Sợ cái gì? Đến đây rồi còn chạy?

Ninh Tiểu Thành kéo cô:

- Nhanh lên.

Chuyện này có thể đổi ý không?

Lên lầu, gõ cửa, ông Ninh ra mở cửa, thấy Tiểu Thành thì hơi bất ngờ:

- Đạo này con siêng về nhà nhỉ.

- Cha.

Tiểu Thành tránh ra, cho Tường Hiểu Lỗ phía sau xuất hiện:

- Hiểu Lỗ cũng tới.

Tướng Hiểu Lỗ xách đồ đạc đứng phía sau Tiểu Thành, căng thẳng khom người chào:

- Dạ chào bác Ninh ạ!

- Ồ ờ, được.

Ông Ninh trả lời liền hai tiếng, hòa ái nói:

- Đến thì mau vào nhà ngồi chơi.

Hai người đổi dép lê ở cửa, ông Ninh liền tường đến chuyện xảy ra hai ngày nay, trong lòng đã đoán được 80 90% rồi.

Tiểu Thành đưa mắt tìm khắp nhà một vòng, hỏi:

- Mẹ con đâu cha?

Ông Ninh ngồi trên sofa, cầm tờ báo lên, vô cùng trấn định:

- Đơn vị mẹ con có đợt điều tra nghiên cứu, vẫn chưa về.

Tay Ninh Tiểu Thành vô thức gõ lên chân, đắn đo:

- Hôm nay cha tan làm sớm nhỉ?

- Ồ sớm.

Hai cha con một hỏi một đáp, ông Ninh thăm nhủ, thẳng quỳ, tao xem mày chừng nào chịu hết nổi mà nói tới vấn đề chính đây, ông hiền từ nhìn Tướng Hiểu Lỗ, nói:

- Hiểu Lỗ, con ngồi đi. Hôm nay sao lại ghé nhà bác chơi thế? Mẹ và chú Trịnh con vẫn khỏe chứ?

Mặt Tướng Hiểu Lỗ đỏ bừng, chột dạ, gật đầu lia lịa nói liền hai chữ khỏe.

- Cha.

Tiểu Thành kéo cái đệm nhỏ đối diện bàn trà qua ngồi xuống, ngả bài:

- Con và Hiểu Lỗ lãnh giấy chứng nhận rồi, lãnh hồi hôm qua, hôm nay về nói với cha và mẹ.

Ông Ninh trầm ồ, chỉ hơi giật mình ồ lên, sau đó không nói gì nữa.

Căng thẳng hai giây, ông Ninh nhận ra Hiểu Lỗ vẫn đang đứng, bèn ôn hòa chỉ chỉ:

- Hiểu Lỗ, đừng đứng ngây ra đó, ngồi đi con.

Hôm nay ông đi làm, ở khúc quanh chỗ làm, ông Đào bước nhanh tới, mặt mày hớn hờ, lão Ninh, chuyện Tiểu Thành kết hôn sao không nói với đồng nghiệp già, giấu kỹ quá nha.

Ông Ninh kinh ngạc, kết hôn? Nó kết hôn với ai?

Ông Đào cười ha ha, còn giấu à? Hôm qua đã chuẩn bị tiệc mừng với Hiểu Lỗ rồi, mời Bội Bội nhà tôi này, nghe buổi tối con bé về nói, sao hả, nhìn ông... là thật không biết à?

Trong lòng ông Ninh rất tức giận, nhớ đến chuyện hai ngày trước Tiểu Thành về nhà hỏi hộ khẩu là lập tức hiểu ngay.

Như vậy là lén lăm không cho người nhà biết chứ gì, ông nổi con thịnh nộ đi vào văn phòng, vốn định lấy điện thoại sạc cho nó một trận, nhưng mới quay số được một nửa thì ông đề đề lại lửa giận, để ông nghe xuống.

Giời, không phải mày giấu tao sao, tao không tin mày có thể không nói với tao chuyện này, để tao kéo với mày.

Không ngờ buổi tối hai đứa đã chủ động tới nhà, ông Ninh thăm khắng định, ừ, uy nghiêm của ông đây vẫn còn.

- Trước khi lãnh giấy chứng nhận sao không về nhà chào hỏi mọi người một tiếng?

Một lời trách cứ không nặn không nặt.

Ánh mắt sắc bén của ông Ninh nhìn con trai rồi nhàn nhạt quét qua Tường Hiểu Lỗ:

- Chuyện này, trở về con nói với mẹ con, cha không làm chủ được.

Ông vừa dứt lời, Đoàn Thụy tan làm về nhà, tay xách theo nguyên liệu tươi nấu ăn:

- Lão Ninh, hôm nay em..

Chưa kịp đóng cửa, nụ cười trên mặt Đoàn Thụy cứng đờ, dường như bất ngờ:

- Đây, là Hiểu Lỗ?

Tường Hiểu Lỗ lập tức đứng dậy:

- Dạ chào dì ạ.

Đoàn Thụy vội để đồ trong tay xuống:

- Ôi. Hôm nay sao rảnh rồi tới nhà di thế? Một thời gian không gặp, con thay đổi nhiều rồi, di không nhận ra nữa.

Đoàn Thụy để túi xách xuống, thái độ thân thiết đãi khách:

- Con ghé nhà di có chuyện gì không?

Tường Hiểu Lỗ do dự:

- Di, con...

- Mẹ.

Tiểu Thành vẫn ngồi đối diện ông Ninh, dứt khoát nhắc lại một lần:

- Con kết hôn với Hiểu Lỗ rồi, hôm qua lãnh giấy chứng nhận, hôm nay về gặp mẹ và cha.

Không khí bỗng trở nên đông cứng.

Một giây, hai giây, ba giây...

Đầu Đoàn Thụy ửng lên, thỉnh thoảng nhắm mắt ngả ngửa ra sau.

- Di!

- Mẹ.

Tiểu Thành Hiểu Lỗ vội lao qua đờ, Đoàn Thụy nhắm mắt, chỉ nói với Tường Hiểu Lỗ:

- Di hơi thiếu oxy, diu di vào trong nằm một lát.

Hiểu Lỗ nghe lời diu Đoàn Thụy đi từ từ vào trong phòng ngủ.

Suy cho cùng là gia đình có tổ chất có giáo dưỡng, không có chuyện mẹ chồng cay nghiệt khốc lóc mắng mỏ, sau khi đóng cửa phòng, Đoàn Thụy ngồi xuống, chỉ nói một câu:

- Hiểu Lỗ, con đừng tui, đây là đại sự, di biết quá đột ngột nên nhất thời không tiếp nhận được.

Tường Hiểu Lỗ gật đầu, mặc đánh mặc mắng cô đều nhận:

- Thưa di, là con không đúng.

Đoàn Thụy rất hiểu tình lý:

- Con không sai, dù có thì cũng là chuyện giữa hai đứa con và Tiểu Thành. Không nói hai đứa yêu đương thế nào, nhưng đến bước kết hôn thì cũng nên nói cho bọn di biết, để di và bác Ninh con chuẩn bị tâm lý.

Cuối cùng mới là câu có sức nặng.

Nhưng, kết hôn đã kết hôn rồi, bà có thể làm gì hai đứa đây?

- Di hỏi con, con và Tiểu Thành quen nhau khi nào? Yêu đương được bao lâu?

..

Đoàn Thụy và Tường Hiểu Lỗ ở trong phòng đóng cửa hàn huyên hơn nửa giờ, nghe tiếng cửa mở, ông Ninh và Tiểu Thành cùng nhìn sang.

- Mẹ đâu?

Tường Hiểu Lỗ cầm túi xách:

- Di nói di chóng mặt, muốn nằm thêm một lát.

- Ồ __

Ông Ninh gạt đầu, ở bên cạnh dặn Tiểu Thành:

- Con đưa Hiểu Lỗ xuống lầu đi, cha vào phòng xem xem.

Đứng ở cửa, ông Ninh còn rất ra dáng trưởng bối:

- Hôm nay đúng là xin lỗi con, tối ghé nhà một chuyến mà ngay cả bữa cơm cũng không có ăn, hôm khác, hôm khác bác bảo đi Đoàn nấu một bàn thật ngon mời con nhé.

Nghe ông Ninh nói vậy, trong lòng Tường Hiểu Lỗ rất áy náy, chân thành xin lỗi ông:

- Thưa bác, vốn dĩ hôm nay là con không đúng, con không nên, không nên...

Không nên thế nào? Tường Hiểu Lỗ cũng nghèo từ ngữ.

Đưa cô xuống lầu, đứng ở cổng lô, Tiểu Thành không kiềm được:

- Mẹ anh nói gì với em trong phòng thế?

- Không nói gì. Chỉ là hỏi hai đứa mình quen nhau khi nào, yêu đương được bao lâu thôi.

Tiểu Thành cúi đầu hỏi:

- Vậy em đáp thế nào?

Tường Hiểu Lỗ bắt mắt:

- Còn có thể đáp thế nào, giống như học sinh phạm lỗi gặp giáo viên chủ nhiệm thôi, nói hai đứa mình trúng tiếng sét ái tình thật lòng yêu nhau, yêu đương được vài tháng, rồi nói di ời, tình cảm của con dành cho con trai di là thật, di đồng ý giao anh ấy cho con nhé di!

Tiểu Thành buồn cười, đuôi mắt cong cong.

Tường Hiểu Lỗ xấu hổ, tức giận giậm chân:

- Ôi chao anh đừng cười! Hiện hết nếp nhăn kia!!!

Nụ cười Tiểu Thành tắt ngúm, trở nên nghiêm túc:

- Anh có nếp nhăn rồi à?

Tường Hiểu Lỗ vẫn chìm đắm trong nỗi căng thẳng của buổi hội thẩm vừa nãy:

- Có phải em khiến mẹ anh không vui không?

- Con người mẹ anh là như vậy, huống hồ chuyện này anh đoán là nhất thời mẹ chưa tiếp nhận được, chưa lời hai đứa mình ra đánh là xem như đái ngộ tốt rồi.

Tiểu Thành giúp cô khuấy khóa:

- Đừng để bụng.

Mũi Tường Hiểu Lỗ ê ẩm, cô nhăn mặt:

- Bây giờ đã như vậy... sau này làm sao đây?

- Làm sao đây gì chứ, nên làm gì thì làm đó thôi, đâu phải chuyện gì to tát.

- Phiền anh.

Tướng Hiểu Lỗ tiện tay đẩy Tiểu Thành một cái, chạm vào ngực anh.

Sự thân mật vô tình, hai người không ai phát hiện ra, Tiểu Thành thuận thế nắm lấy tay cô nghịch:

- Phiền anh? Em phiền anh cái gì, em không gả cho anh thì anh bắt ép nhét em vào kiểu hoa hả?

Tay Tướng Hiểu Lỗ mềm, không mập nhưng rất có cảm giác, người nào đó nghịch đến nghịch:

- Mẹ anh mạnh mẽ yếu lòng, qua hai ngày là tốt thôi.

- Thật chứ?

Tướng Hiểu Lỗ ngẩng đầu, đôi mắt long lanh hơi lo lắng.

- Thật, không quá ba ngày.

Tiểu Thành phóng khoáng tiến cô:

- Đừng lo, về nghĩ ăn nói thế nào với nhà em đi.

- Ừ.

Tướng Hiểu Lỗ hít hít mũi:

- Em đi đây.

- Bye bye.

- Bye bye.

Không có sự lưu luyến không rời giữa người yêu, không có nụ hôn ly biệt giữa tình nhân, Tướng Hiểu Lỗ lên xe, bóp còi với Ninh Tiểu Thành, sáng khoải rồi đi.

Nhìn theo hướng cô đi, anh xoay người lên lầu, giống như đã tính toán chuẩn vậy, vừa mở cửa thì Đoàn Thụy nóng nảy lao ra, vớ lấy cây chổi lông gà ở cửa mà đánh.

- Ninh Tiểu Thành!!!!

...

- Bây giờ mày lớn rồi ha, cánh cứng cáp rồi ha! Tao thấy mày ba ngày không bị đánh là dám lên nóc nhà đồ ngớ lún ấy nhì! Còn kết hôn nữa! Mày biết kết hôn nghĩa là gì không mà mày dám đồng ý lung tung với người ta hả!

Tiểu Thành chạy vọt lên cổ, Đoàn Thụy không hoa mắt không chóng mặt, tóc của bà được quán cẩn thận lúc đi làm cũng bị rối, bà thực sự tức điên lên:

- Hôm nay tao không đánh mày thì mày còn không biết trời cao đất rộng cha mẹ là lớn nhất!

Tiểu Thành giả vờ bị bà đánh hai cái, cuối cùng mới giật lấy cây chổi:

- Được rồi, cho mẹ đánh hai cái là được rồi, đánh hoài hà...

Ném cây chổi lông gà ra xa, Tiểu Thành nói lý với Đoàn Thụy:

- Người ngày nào cũng giục con yêu đương kiếm bạn gái có phải mẹ không?

Con giận của Đoàn Thụy tăng cao:

- Là tao! Đó là vì...

Tiểu Thành đút hai tay trong túi quần, nghiêng người về trước, không cho Đoàn Thụy cơ hội phản bác:

- Người ngày nào cũng giục con kết hôn sinh con có phải mẹ không?

Khí thế của bà dần yếu đi:

- Là mẹ, nhưng mẹ...

Tiểu Thành tiếp tục tấn công:

- Vậy con tìm một cô gái con thích kết hôn lập gia đình với người ta là có lỗi à?

- Không. Nhưng...

- Không thì chẳng phải xong rồi sao?

Tiểu Thành vỗ tay một cái, vào nhà bếp kiểm com nguội:

- Con độc thân thì mẹ lo, con kết hôn rồi mẹ vẫn lo.

- Có thể như nhau sao? Con kết hôn với ai mẹ không quản, nhưng con không nói với cha mẹ mà một mình lẳng lặng làm là không tôn trọng cha mẹ! Mẹ với cha con nuôi con bao nhiêu năm trời là có lỗi sao? Mẹ quan tâm con, lo lắng con, lại thành mẹ không đúng à?

Giọng Đoàn Thụy cao vút, bà chỉ vào Ninh Tiểu Thành:

- Con khiến mẹ quá thất vọng rồi!!!

Cửa phòng ngủ rầm một tiếng.

Miệng Ninh Tiểu Thành còn ngậm com nguội chưa ăn xong, nghẹn.

Ông Ninh đứng ở cửa phòng bếp, giờ ngón tay cái tẩm tắc khen anh:

- Mà giỏi.

Cửa thư phòng cũng rầm một tiếng.

Tiểu Thành bị gạt ra ngoài, ngồi trong phòng khách hút hai điếu thuốc, suy nghĩ, chuyện này vẫn phải giải quyết từ chỗ cha anh.

Ông Ninh đang xem tài liệu, thấy anh vào thì không thèm ngẩng đầu:

- Cút ra ngoài.

- Cha.

Tiểu Thành quen lối kéo ghế dựa ra ngồi đối diện cha:

- Mẹ con giận thật rồi.

Ông Ninh đang viết chọt ném bút, đầu lòng chỉ vào Ninh Tiểu Thành, tức tối nói:

- Thằng nhóc mày không có lương tâm.

...

- Mấy năm nay, mẹ con không biết đã nhọc bao nhiêu lòng vì con, cưới vợ rồi quên mất mẹ? Bà ấy lạnh nhạt Hiểu Lỗ là con liến khiến bà ấy khó chịu? Là người mẹ, nói con hai câu thì sao chứ? Chuyện lớn như kết hôn mà không chịu nói trước với bà ấy, bà ấy không vui thì có làm sao? Ngậm đắng nuốt cay nuôi con lớn đến chừng này, là để cho con biết tình biết nghĩa, chứ không phải để con có chút bản lĩnh liến về nhà đồ lên đầu cha mẹ!

Về mặt Tiểu Thành vô cùng đau khổ, thành khẩn nhận sai, chết không hối cải:

- Đúng, cha nói đúng.

Mắng đủ rồi, ông Ninh nói sao cũng là trụ cột gia đình, không thể xử trí theo cảm tính như bà xã, việc quan trọng nhất là giải quyết hôn sự của hai đứa:

- Cha hỏi con, con và Hiểu Lỗ quen nhau thế nào? Yêu đương được bao lâu?

- Được mấy tháng rồi.

- Có làm ra chuyện gì quá giới hạn không?

Tiểu Thành cười nhạt:

- Cái gì gọi là chuyện quá giới hạn?
- Chính là...

Ông Ninh sử dụng, không nói được, oán hận:

- Có phải con nghiêm túc muốn lập gia đình sống với người ta không?

Tiểu Thành không kiên nhẫn:

- Phải phải phải, nếu không thì con kết hôn với người ta làm gì, cha tưởng con giận mẹ mới làm bừa sao?

Ông Ninh đã cai thuốc lá được vài năm, mấy năm nay ông luôn khống chế nghiêm ngặt vì sức khỏe, bây giờ có chuyện phiền lòng, ông tìm trên bàn hỏi lâu cũng không tìm được, bèn duỗi tay về phía con trai, ngón tay ngoắc ngoắc.

Tiểu Thành không hiểu:

- Gì? Xem giấy hôn thú à?

Ông Ninh mắng:

- Đưa cho tao một miếng!

Châm miếng thuốc bên môi, ông Ninh mở vạt áo, ngồi ngay ngắn sau bàn vừa hút vừa trầm ngâm:

- Kết hôn thì kết hôn rồi, Hiểu Lỗ cũng xem là cô gái nhà hàng hoàng, rất thẳng thắn, cũng chịu tui thân ái, có giáo dục.

...

- Dù sao sống với nhau là chuyện của tui con, tốt hay xấu con đều phải chịu.

Chỉ là_____

Sau khi kết hôn, phải qua lại với thông gia thế nào, mấy thứ tình cảm xã giao lớn nhỏ này phải do người già bọn ông lo.

- Xéo đi.

Trước khi đi, Tiểu Thành đến gõ cửa phòng Đoàn Thụy:

- Mẹ, con đi đây.

Không ai trả lời.

Tiểu Thành đi rồi, Đoàn Thụy mới ở trong phòng khóc òa lên.

Khó chịu, tủi thân, chua xót, con trai bà dùng tâm huyết nuôi khôn lớn, là máu mủ ruột rà của bà, giờ đây cưới vợ thành chồng thành rể người ta, điều này làm sao khiến bà trở lại bình thường được chứ.

Phụ nữ lớn tuổi tâm tư nhạy cảm, bà khóc mãi đến tối ngủ mới hơi hơi nghĩ thông suốt. Đợi ông Ninh về phòng nằm xuống, bà chủ động mở miệng:

- ...Chuyện Tiểu Thành và Hiểu Lỗ, anh làm chủ đi.

...

- Con gái người ta gả vào nhà mình, không thể không có chút tiếng nói, mình thương lượng đảng hoàng với nhà họ Trịnh, nên làm gì thì làm đó, sính lễ nào nên có thì phải có. Con trai em nuôi em hiểu nhất, nó cố ý không cho chúng ta biết nhưng lại mời nhiều người như vậy, là tại sao? Chỉ tại sợ hai ta không đồng ý thôi, em thấy nó nghiêm túc với Hiểu Lỗ đấy.

Bà tổn thương nguyên khí, mắt sưng đỏ, nắm lấy tay bạn già:

- Xem như em nhìn ra rồi, không ai đáng tin cậy hết, tương lai vẫn là chúng ta điu dắt nhau đến già thôi.

Ông Ninh mừng vì Đoàn Thụy có thể nghĩ thông, ông hơi kích động:

- Phải đấy, giận vì thằng hỗn láo đó, không đáng.

Đoàn Thụy thờ dài:

- Thế hệ này của chúng nó suy nghĩ quá đơn giản, đó là chuyện của chúng nó sao, tương lai nếu có một ngày ly hôn thì chia tài sản thế nào, xử lý quan hệ làm sao, sống với nhau thế nào? Em thấy con bé Hiểu Lỗ kia trông có vẻ được nuông chiều, không biết biết nấu cơm hay không, tương lai...

- Nửa nữa lại nữa rồi.

Ông Ninh đau đầu xoa trán:

- Có ai kết hôn mà lo tới ly hôn chứ, tài sản chia thế nào cũng là đồ của Tiểu Thành, nó muốn chia thế nào thì chia thế nấy, phụ nữ các em có chút tâm nhân bé tẹo đó thôi, em tưởng anh không biết em giận lớn như vậy là vì cái gì sao?

Đoàn Thụy bị phá rách sĩ diện, hơi ngượng:

- Là em nghĩ nhiều rồi.

- Em không hài lòng Hiểu Lỗ?

- Cũng không phải.

Đoàn Thụy nghĩ nghĩ:

- Từ nhỏ con bé ấy toàn chạy bên ngoài, nhìn hơi lỗ mãng, nhà đó dù sao cũng là tái hôn, quan hệ phức tạp, vốn dĩ em muốn Tiểu Thành có thể tìm một cô gái điềm đạm nho nhã, nhà cửa yên bình cơ.

Nhưng muốn tới mức nào đi nữa cũng là bà muốn. Từ xưa tới nay, mẹ chồng nàng dâu là một quan hệ rất khó cân bằng, chấp nhận, chấp nhận thôi.

..

Nhà Tường Hiểu Lỗ cũng lại là một phen gió nổi mây vần.

Tường Hiểu Lỗ về nhà, Đỗ Huệ Tâm đang nấu cơm trong bếp, nghe tiếng bèn vội đi ra, khó nén mừng rỡ, Trịnh Hòa Văn để sách xuống cũng vội đứng dậy khỏi sofa, rất kích động:

- Hiểu Lỗ về rồi?

- Dạ.

Tường Hiểu Lỗ đứng ở cửa, hơi câu nệ:

- Chú Trịnh, bây giờ chú có rảnh không? Con muốn nói chuyện với chú một lát.

Trịnh Hòa Văn và Đỗ Huệ Tâm nhìn nhau, cho rằng Tường Hiểu Lỗ có chuyện yêu cầu mình, ông chỉ vào thư phòng:

- Vào phòng, vào phòng nói.

- Dạ.

Từ đầu đến cuối, Tường Hiểu Lỗ không nhìn mẹ mình lấy một cái.

Vào thư phòng, cô để hộ khẩu và giấy hôn thú ra trước mặt Trịnh Hòa Văn từng cái một, thẳng thắn nói, chú Trịnh, mấy ngày trước con lấy hộ khẩu ở chỗ Trịnh Hân, hôm nay con trả.

Trịnh Hòa Văn giật mình, mở hai bản giấy chứng nhận ra nhìn rồi để lại, kinh ngạc không thốt nên lời.

- Hiểu Lỗ, con đây là... giận đối với gia đình ư?

- Không phải.

Tường Hiểu Lỗ đứng nghiêm chỉnh:

- Là thật, con và Ninh Tiểu Thành đôi bên tình nguyện. Nhưng không nói trước với gia đình, đột trước con với mẹ làm căng thành như vậy, con sĩ diện nên dứt khoát tiền trăm hậu tấu.

...

- Chú Trịnh.

Những lời bây giờ Tường Hiểu Lỗ nói đều là những lời xuất phát tận đáy lòng:

- Con tin tưởng chú, từ nhỏ đến lớn chú luôn đối xử với con rất tốt, mấy năm nay tánh con kỳ cục, không sửa miệng, nhưng trong lòng con thật sự xem chú như cha, con biết chuyện này nói với chú hiệu quả tốt hơn nói với mẹ, mẹ nhất gan, con sợ mẹ không tiếp nhận được, con xin chú lát nữa nói giúp con ít lời.

- Con à...

Lòng Trịnh Hòa Văn trăm mối tơ vò:

- Con quá xúc động rồi.

Việc kết hôn này còn khiến Trịnh Hòa Văn khó chịu hơn việc kết hôn của Trịnh Hân và Tào Tiểu Phi, con bé Tường Hiểu Lỗ quá có chủ kiến, làm việc quá không chừng đường lui.

Thật lâu, Trịnh Hòa Văn mới từ từ nói:

- Con đi đi, chú nói với mẹ con.

- Dạ.

Tường Hiểu Lỗ thu lại giấy hôn thú trên bàn, đi ra ngoài.

Không được mấy phút, Đỗ Huệ Tâm quả nhiên tới thư phòng Trịnh Hòa Văn, hai người đóng cửa trò chuyện, Tường Hiểu Lỗ vốn tưởng rằng sẽ có một cơn cuồng phong bão táp, bèn trốn trong phòng âm thầm chờ đợi, cửa khóa rồi lại mở, nhưng từ đầu đến cuối Đỗ Huệ Tâm không vào nói với cô câu nào.

Mãi đến hơn chín giờ tối, Tường Hiểu Lỗ không đành nổi muốn đi tìm mẹ nói chuyện thì Đỗ Huệ Tâm chủ động tới.

Bà đứng ở cửa, mắt đỏ hồng, tay cứ xoắn vào nhau, chỉ nói một câu:

- Hôm nào gọi Tiểu Thành tới nhà mình ăn bữa cơm đi.

Con về tới nhà gặp mặt là chuyện nên làm.

- Mẹ...

Tường Hiểu Lỗ ngồi dậy khỏi sàn, áy náy muốn đuổi theo nhưng Đỗ Huệ Tâm khoát khoát tay, ra hiệu với cô trong cảm lạnh là đừng nói gì cả, rồi bà xoay người rời đi.

Hai mẹ con, mỗi người một tâm sự riêng, nhưng nỗi thất vọng nơi đáy mắt lại giống hệt nhau.

Đêm khuya, Tường Hiểu Lỗ cầm điện thoại di động nhắn tin cho Ninh Tiểu Thành.

“Mẹ nói hôm nào mời anh tới nhà dùng cơm.”

Tiểu Thành nhanh chóng trả lời: “Được.”

Tường Hiểu Lỗ ném điện thoại di động qua một bên, vài giây sau, lại có tin nhắn tới: “Tình hình chiến đấu kịch liệt?”

Lòng Tường Hiểu Lỗ đắng cay, vội vàng gõ chữ: “Trống trận chưa vang một tiếng, phe ta hoàn toàn thắng lợi.”

Hơi chân chừ, cô lại gửi thêm tin nữa: “Nhưng thắng rất uất ức.”

Kèm theo mười mấy cái mặt khóc.

Tiểu Thành bật cười, không nói nữa.

Mấy phút sau, Tường Hiểu Lỗ lại nhắn: “Anh đang ở đâu?”

“An Hồ.”

An Hồ là chỗ ở của chính Tiểu Thành, anh đang nói cho cô biết anh không ở chỗ cha mẹ.

Một câu thăm dò đầy nỗi lòng thấp thỏm của thiếu nữ: “Một mình?”

Ninh Tiểu Thành nằm trên giường, xem tin nhắn mà cười, đứng dậy ra phòng khách rót ly nước, vừa uống vừa quay lại.

“Thiếu em.”

Một câu ve vãn hơi hột khiến mặt Tường Hiểu Lỗ nháy mắt đỏ bừng. Anh biết chút tâm tư nho nhỏ mờ ám trong lòng cô.

Tuy nhìn thấu, nhưng không vạch trần.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Phu nhân, người đứng đầu nhà họ Ninh – Đoàn Thụy nữ sĩ có lời.

Trước hôn lễ, hai người trẻ tuổi các con đứng ở chung với nhau, tránh người ta nói ra nói vào. Sau hôn lễ, muốn làm gì thì làm.

Bà gặp việc vui tinh thần thoải mái, chỉ giận một ngày, hôm sau liền hùng hực chạy đi xử lý chuyện lớn chuyện nhỏ. Khi Tường Hiểu Lỗ ghé nhà báo cáo với bà về quần áo muốn mặc hôm hôn lễ, bà đang đeo kính lão, đối chiếu công việc cần làm trên cuốn sổ.

Hiểu Lỗ là người rất có suy nghĩ riêng, lễ này cô không muốn tổ chức quá long trọng, không chuẩn bị nhiều đồ cưới, chỉ chuẩn bị hai bộ lễ phục, một trắng một đỏ mà thôi.

Đoàn Thụy đồng ý, còn rất phong độ dặn, nhà mình tổ chức lần này, khách khứa đều là đồng nghiệp công việc và chiến hữu cũ của mẹ và cha con, cả thân thích trong nhà nữa, không thể phô trương quá lớn nhưng cũng không thể làm quá khó coi, cả đời con chỉ có một lần này, công ty con nếu ai có ý đồ hay gây khó dễ gì với con thì cứ thoải mái mời tới, cho họ thấy sự phô trương của nhà mình, mẹ có thể để con đau mẹ chịu thiệt sao?

Bên này, Ninh Tiểu Thành cũng chê mẹ anh quản nhiều quá, thời gian riêng tư của hai người vốn đã ít mà buổi tối Đoàn Thụy còn ra chỉ thị, muốn dẫn anh đến nhà thông gia thăm hỏi, bảo anh nhất định phải về nhà.

Tiểu Thành thở ngắn than dài xách từng rương từng rương hành lý của Tường Hiểu Lỗ về, xách xong, anh ngồi trong phòng khách hút thuốc, giương mắt nhìn con rửa lông xanh mà Tường Hiểu Lỗ nuôi trên bàn trà.

Mày nhìn tao?

Nhìn anh đấy thì sao?

Mày còn nhìn nữa à?

Tao cứ nhìn đấy.

Được, ngày mai mở tiệc, tao bắt mày hầm canh.

Rửa lông xanh rứt cổ, lạng lẽ bò về trong góc bồn thủy tinh, chủ động kiểm điểm.

..

Nhà họ Trịnh.

- Những thứ nên chuẩn bị đã chuẩn bị hết rồi chứ?

Tường Hiểu Lỗ ngồi ở đầu giường, xếp từng bộ đồ cũ:

- Xong cả rồi.

- Chăn drap mới, đồ dùng vệ sinh, dép lê...

Không đợi Đỗ Huệ Tâm nói xong, Tường Hiểu Lỗ ngắt lời bà:

- Đều chuẩn bị xong hết rồi.

- Ồ, tốt, tốt.

Đỗ Huệ Tâm lúng túng đứng trong phòng, không biết nên nói gì. Bà mím môi nhìn rồi lại nhìn, giọng điệu như trưng cầu ý kiến:

- Hay là đừng đem con rùa đi. Không biết Tiểu Thành có thích không, phải thường xuyên thay nước, hai đứa lại bận thế kia...

- Nó không chiếm nhiều không gian đâu.

Tường Hiểu Lỗ cúi đầu nhìn nếp nhăn trên đồ, lần trước căng thẳng với Đỗ Huệ Tâm, giữa mẹ con xa lạ hơn rất nhiều, nói một câu cũng phải đắn đo nhiều lần trong bụng, chỉ sợ nói sai gì đó:

- Nuôi nhiều năm, có tình cảm.

Nuôi nhiều năm, có tình cảm_____

Trong phòng im lặng.

- Mẹ đã thương lượng với cha mẹ Tiểu Thành rồi, ngày mai thứ bảy, tổ chức ở nhà khách một doanh nghiệp đối ngoại của cấp dưới chú Trịnh con, chỉ có họ hàng hai bên, không làm lớn, mọi người vui vẻ náo nhiệt một chút, tám giờ sáng, con ở trong nhà ra ngoài, họ tới đón.

Tường Hiểu Lỗ cuối cùng cũng ngẩng đầu, nhìn mẹ chăm chú:

- Con biết, chuyện này mẹ nói nhiều lắm rồi.

- Vậy không nói nữa...

Đỗ Huệ Tâm tự cảm thấy ở trong phòng không tự nhiên, lau tay vào tạp dề:

- Con lo công việc đi, mẹ ra ngoài.

- Mẹ.

Tường Hiểu Lỗ ở sau lưng gọi bà.

Một tiếng mẹ đẩy thành khăn, chân thành.

Môi Đỗ Huệ Tâm run run, không xoay người.

Tường Hiểu Lỗ đứng dậy:

- Hôm đó con không nên nói với mẹ như vậy, nhiều năm nay mẹ nuôi con lớn không dễ dàng, rất nhiều lời nặng nề, mẹ tha thứ cho con.

Nước mắt Đỗ Huệ Tâm lưng tròng rồi rơi xuống, bà thương cảm lắc đầu:

- Là mẹ có lỗi với con... mẹ xin lỗi con...

Tường Hiểu Lỗ vòng tới trước mặt mẹ, nói những lời mà mấy ngày qua cô luôn muốn nói:

- Chuyện kết hôn là con không đúng, nhưng con không hối hận.

Đỗ Huệ Tâm cuối cùng không nhịn được, ôm chầm Tường Hiểu Lỗ khóc to, tựa như phát tiết hết những ăn năn uất ức nhiều năm nay:

- Hiểu Lỗ, con đang trả thù mẹ ư???

...

- Sao con có thể... mẹ biết nhiều năm nay mẹ luôn bắt công, luôn lo cho em gái con nhiều hơn mà quên mất con sống có tốt không, nhưng mẹ... mẹ thật sự chưa từng cảm thấy con là phiền toái, mẹ luôn kiêu ngạo vì con. Hiểu Lỗ của mẹ bên ba bên ngoài, có bản lĩnh, có tiền đồ, mẹ xem con là chỗ dựa, sao mẹ có thể không thương con...

Đỗ Huệ Tâm khóc lóc đau khổ, hối hận không thôi, đau xé tâm can:

- Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt mà.

...

- Hiểu Lỗ, mẹ biết nói câu này đã muộn nhưng mẹ thật không nỡ cứ thế gả con đi. Trước đây mẹ lo cho con, bảo con đi xem mắt là mong con có thể gả cho một người tốt, sống cuộc sống ổn định vững chãi, chứ không phải ép con ra ngoài, sốt ruột vì em gái con...

Con gả càng sáng khoái thì tương lai càng ảm ức con ời.

Đỗ Huệ Tâm rung rung nhớ đến cảnh ngày hôm đó Ninh Tiểu Thành đến nhà, khéo léo chu đáo, lễ độ lịch thiệp, trò chuyện với Trịnh Hòa Văn trong phòng khách, đề tài gì cũng có thể thoải mái nói.

Bà chỉ lo tiếp đãi không chu đáo nên chuẩn bị tới chuẩn bị lui, thế mà trên bàn cơm bà chẳng ăn được bao nhiêu, trong lúc ăn, Tiểu Thành hỏi Trịnh Hân:

- Hân Hân, lần trước nghe chị em nói em muốn mua xe hả?

Trịnh Hân ngó người, chột dạ, cho rằng Ninh Tiểu Thành tới báo thù cho chị:

- Không không không, em không mua đâu.

Tiểu Thành cười:

- Muốn mua xe gì?

Trịnh Hân liếc về phía cha mẹ.

- Anh Tiểu Thành hỏi thì con trả lời đi, đừng có im re.

Trịnh Hân nói tên một nhãn hiệu rồi lập tức nói:

- Em nghĩ kỹ rồi, chiếc xe đó đúng là không thích hợp, em định sau khi đi làm sẽ kiếm tiền mua một chiếc mười mấy vạn để đi thôi.

Tiểu Thành gạt đầu, móc trong túi quần ra một chiếc chìa khóa xe, đẩy qua:

- Anh có một chiếc bỏ không này, đi hơn một năm rồi, anh chê nó hơi nhỏ, thích hợp cho mấy cô gái như các em, em cứ dùng tạm đi.

Cả nhà đều sửng sốt.

Tướng Hiểu Lỗ đề đưa xuống, ngăn cản:

- Anh đừng _____

Trịnh Hân cũng gạt đầu như gà mổ thóc:

- Không được, em không thể lấy, chị em đã cho em..

Tiểu Thành không nhanh không chậm nói:

- Đó là của chị em, còn đây là của anh, xem như anh tặng để em đổi cách xưng hô.

Trịnh Hòa Văn không cho Trịnh Hân lấy, Đỗ Huệ Tâm cũng không cho.

- Tiểu Thành, đâu thể vậy được.

- Đúng đúng, làm gì có chuyện tặng quà lớn thế này, Trịnh Hân không hiểu chuyện, lần trước đã nói với con bé rồi..

Tiểu Thành cười ha ha như cậu con trai ngoan:

- Con kết hôn với Hiểu Lỗ thì đã là người một nhà, không cần phân ra rõ ràng như vậy, của ai cũng như nhau, Trịnh Hân cũng là em gái con, ra bên ngoài đừng để bị thua thiệt.

Một câu nói nhìn có vẻ như rút ngắn quan hệ, kỳ thực lại đâm vào lòng mẹ Tướng Hiểu Lỗ.

Tiểu Thành rất biết cách làm người, chiếc xe kia không hề quý, cuối cùng Trịnh Hân vui vẻ nhận lấy, còn vô cùng phấn khởi gọi một tiếng “anh rể”.

Chuyện này khiến Đỗ Huệ Tâm mất ngủ suốt hai ngày.

Bà đồ mắt nói ra lo lắng của mình:

- Mẹ Tiểu Thành nổi tiếng lợi hại bên ngoài, mẹ sợ con giống như mẹ, bây giờ nó càng tốt với con thì sau này con càng phải nhìn sắc mặt người ta.

- Mẹ, đến bây giờ mà mẹ vẫn xem con như một món hàng lệ thuộc à.

Tướng Hiểu Lỗ nói thẳng:

- Tại con kết hôn không phải nhìn sắc mặt của ai, con không giống mẹ, anh Tiểu Thành không phải người như vậy, thứ anh ấy cho Trịnh Hân thì sau này con sẽ tìm cơ hội trả.

Tường Hiểu Lỗ là người cực kỳ độc lập, cô tin rằng Ninh Tiểu Thành thực sự thương mình nên mới làm vậy, nhưng đây là chuyện trong nhà, cô sẽ không để anh gánh vác thay cô.

Đỗ Huệ Tâm dường như đột nhiên già đi, nếp nhăn nơi khóe mắt càng sâu, tóc trắng cũng nhiều hơn, bà lẩm bẩm:

- Vợ chồng ăn ở với nhau... có chỗ khó khăn, cũng có chỗ con phải kiên quyết, Tiểu Thành là đứa tốt, mẹ không hiểu chuyện giữa hai đứa, chỉ cần con vui, con hạnh phúc, là mẹ vui rồi.

Đỗ Huệ Tâm lão đạo ra khỏi phòng, lại quay đầu:

- Bất kể con tin hay không tin, ban đầu mẹ dẫn con đi, thật sự là sợ cha con sẽ tìm một mẹ kế đối xử không tốt với con, trước giờ mẹ chưa từng xem con là phiền toái, sống với chú Trịnh con quả thực có chỗ khó xử của mẹ, Hiểu Lỗ... đừng hận mẹ, trước đây mẹ chênh mảng, làm nhiều điều không đúng, mẹ sẽ chú ý.

Cửa nhẹ nhàng đóng lại cẩn thận.

Hai mẹ con gây nhau tạo thành cục diện như bây giờ, thờ dài một tiếng.

..

Sáng sớm hôm sau, thợ trang điểm đến nhà như đã hẹn, trang điểm và thay đồ cho Hiểu Lỗ.

Váy dài trắng tinh với đuôi váy hơi kéo lê trên đất, phần vai với hoa văn thêu trên voan mỏng, tóc búi lỏng, gắn thêm ít hoa tươi, Đỗ Huệ Tâm đứng phía sau, từ đầu đến cuối luôn mỉm cười quan sát.

Trang điểm, chuẩn bị xong, Tường Hiểu Lỗ quay đầu nói với thợ trang điểm:

- Có thể cũng trang điểm giúp mẹ tôi chứ?

Đỗ Huệ Tâm rất căng thẳng, khoát tay liên tục:

- Mẹ không cần đâu, chừng này tuổi rồi sao có thể tô vẽ như con gái tụi con được?

- Mẹ qua đây đi _____

Tường Hiểu Lỗ nhường bàn trang điểm lại, đẩy Đỗ Huệ Tâm ngồi xuống:

- Hôm nay con kết hôn, mẹ không thể cứ đi như thế.

Từ khi có hai con, Đỗ Huệ Tâm đã rất nhiều năm không trang điểm, năm tháng vô hình đã cướp đi thanh xuân một người phụ nữ, cũng cướp đi trái tim ngày xưa mình trân quý.

Người phụ nữ trong gương như trẻ ra mười mấy tuổi, thay bộ đồ đã chuẩn bị sẵn cho ngày hôm nay, Tường Hiểu Lỗ cầm sợi dây chuyền nhẹ nhàng đeo vào cho Đỗ Huệ Tâm.

Hai mẹ con nhìn nhau trong gương, Tường Hiểu Lỗ nở nụ cười ngọt ngào với bà.

Ngay cả Trịnh Hòa Văn cũng khen ngợi, sửa soạn thế này rất giống em năm đó đưa Hiểu Lỗ tới, em đi trong khu làm cái mặt già của anh nở mày nở mặt.

Mấy anh chị em họ nhà Tiểu Thành cũng qua giúp đỡ, khi đến giờ, chú rể lên lầu cảm ơn và từ biệt cha mẹ, kính trà dâng thuốc.

Hiểu Lỗ hơi quỳ ở bàn trà, dâng lên một ly trà:

- Mẹ.

Lại thêm một ly trà và hai điều thuốc chuyển đến trên bàn trà, Trịnh Hòa Văn căng thẳng ngồi ngay ngắn, đưa tay đón lấy:

- Tốt, tốt.

Căng thẳng chờ đợi _____

Tường Hiểu Lỗ an tĩnh hít sâu một hơi:

- Cha!

- Ôi!!!

Trịnh Hòa Văn xúc động đáp lời, rơi mấy giọt nước mắt.

Mọi người ồn ào đưa hai người lên xe đến nhà khách tổ chức lễ buổi sáng, thợ trang điểm muốn nhân lúc mọi người xuống lầu để trang điểm lại cho Tường Hiểu Lỗ, cửa phòng ngủ mới đóng đã bị Ninh Tiểu Thành đẩy ra, tay anh còn xách theo áo khoác com-lê, anh nói với thợ trang điểm:

- Khởi, lát nữa đến nơi hãy trang điểm lại.

Thợ trang điểm dừng lại, nhìn cô dâu ở trước bàn trang điểm.

Tường Hiểu Lỗ cũng bình tĩnh:

- Chị ra ngoài trước đi.

Cửa đóng, trong phòng chỉ còn lại Tường Hiểu Lỗ và Ninh Tiểu Thành, Tiểu Thành thở dài khom người sờ mặt cô.

Tay cô vòng lên cổ anh, thuận thế đứng dậy, chọt vui mặt vào cổ anh.

Khóc kiềm nén, khó chịu, tan nát cõi lòng.

Tiểu Thành ôm cô, để cô thoải mái dựa vào lòng mình, tha hồ phát tiết.

Người ngoài cửa nghe, chỉ tưởng là cô dâu không nỡ xa gia đình nên buồn khổ.

Nhưng chỉ có Tiểu Thành biết, Tường Hiểu Lỗ đang nhớ cha ruột của mình.

Trước đó anh từng tìm cơ hội hỏi cô, rằng cha cô giờ vẫn còn khỏe mạnh hay đã qua đời, cô nghe xong im lặng một lát, nói, ông vẫn đang ở Thanh Đảo, đã 60 tuổi rồi.

Tiểu Thành nghe vậy, lại hỏi, thế chuyện của hai đứa mình có mời ông ấy đến không? Nếu muốn mời thì anh sẽ liên hệ bạn bè bên đó đưa ông tới, rồi hai đứa mình ra phi trường đón?

Hiểu Lỗ đau khổ lắc đầu:

- Mẹ em bảo không mời, em giả đi từ chỗ chú Trịnh mà đến lúc đó lại giới thiệu tới hai người cha, sợ mất mặt.

Đây là chuyện nhà Hiểu Lỗ, Tiểu Thành không tiện cho ý kiến, chỉ gật đầu nói:

- Vậy sau này tìm cơ hội anh và em đến Thanh Đảo thăm ông ấy.

Ban này quý kính trà Trịnh Hòa Văn, mười mấy năm lần đầu tiên mở miệng gọi tiếng cha, Tường Hiểu Lỗ nhìn như bình tĩnh, kỳ thực trong lòng vô cùng khổ sở, những điều này đều lọt vào mắt Tiểu Thành.

Lau nước mắt, dịu dàng dỗ dành, hơn mười phút, mọi người mới từ bên trong bước ra.

Xe rầm rộ chạy đến nhà khách.

Khách khứa đã đến hơn phân nửa, mấy người bình thường thân thiết với Tiểu Thành đều chạy trước chạy sau giúp đỡ, vì để gây bất ngờ cho Tường Hiểu Lỗ, Thường Giai cũng tới.

Nhân lúc Tường Hiểu Lỗ lên lầu trang điểm lại, Ninh Tiểu Thành lấy trong túi quần ra thứ gì đó đưa cho Thẩm Tư Lượng.

- Thứ đồ chơi này của mày rất cuộc được không mày?

Thẩm Tư Lượng đang loay hoay với dụng cụ điều khiển từ xa, ngâm đầu thuốc, toàn bộ sự chú ý đều dồn vào cánh quạt quay vù vù:

- Tao cũng không biết nữa, nhiều năm chưa xài rồi.

Tiểu Thành nóng nên kéo kéo cổ áo, đứng sóng vai Thẩm Tư Lượng dưới bóng cây ở sân nhà khách:

- Lát nữa đừng làm rớt trên bàn người ta, thế là mày cho các anh em dài mặt đấy.

Một chiếc nhẫn sáng lấp lánh treo trên bụng máy bay mô hình, Thẩm Tư Lượng ấn nút, máy bay cất cánh làm một cú bay lượn.

Thẩm Tư Lượng cười khà khà, rất khoái:

- Còn được, xài tốt.

Vật này là của người em trai Tư Lượng mất sớm để lại, trước đây từng nhận khen, hôm nay là trường hợp lớn, em trai Tư Lượng khi còn sống rất tôn

Kính Tiểu Thành, Tiểu Thành cũng đối xử tốt với cậu ấy, thế nên đem máy bay mô hình do Tiểu Hằng tạo để dùng ở đây cũng xem như tận hết tấm lòng.

Buổi sáng nắng gắt, Thẩm Tư Lượng bị chiếu nheo mắt:

- Hó hớ ____ chiếc nhẫn này của mày đủ to nha.

Tiểu Thành yên tĩnh đứng đó, mỉm cười:

- Hiểu Lỗ quả thực không có yêu cầu gì lớn, áo cưới trên người cũng tự tan làm mưa, về kẻ với tao còn cười ngốc nghếch, giống như được hời lớn ấy.

Thẩm Tư Lượng không lên tiếng, lòng trăm mối ngổn ngang, ôi mấy nhà vui mấy nhà buồn.

- Thằng nhóc Ngô Tinh già ngây già dại làm gì thế? Thứ dính trên trán nó là chữ Hi trên bàn mà.

- Đạo này nó đang theo đuổi cô gái kia, Thường Giai, bạn Hiểu Lỗ.

Có người vội vã ra kêu:

- Nhanh, sắp mở màn rồi, chú rể ____

Tiểu Thành vội đứng thẳng, Thẩm Tư Lượng giúp anh giải nút áo sơ mi, thắt lại cà vạt chỉnh tề:

- Đi đi, tụi tao canh ở cửa cho mày.

Khách hôm nay đều là trưởng bối, những người trẻ đến giúp đỡ không lên bàn ngồi mà chỉ giúp các việc chân tay, sau lễ sẽ rời đi.

Người điều hành lễ là trợ lý tuyên truyền trẻ tuổi trong đơn vị do ông Ninh mời tới, chuyên phụ trách mảng này, âm nhạc vang lên, già trẻ lớn bé đang ngồi đều vỗ tay.

Lễ cưới diễn ra trong âm thanh vui vẻ của người điều hành, không có chiêu trò gì, cô dâu chú rể đứng trên bục ngốc nghếch cho người ta xem như xem khi, nói hai câu đơn giản rồi chúc rượu cho trưởng bối hai bên.

- Uống xong ly rượu này, nếu mọi người không còn gì dị nghị, vậy chúc mừng hai vị, từ đây kết nghĩa vợ chồng...

- Đợi đã ____

Chợt ngoài cửa vang lên một giọng nam không hợp thời, vang dội mạnh mẽ:

- Tôi có dị nghị.

Mọi người kinh ngạc, cha mẹ hai bên biến sắc, tất cả quay đầu lại.

Lý Triều Xán mặc cảnh phục dẫn theo một đám người, ít cũng sáu bảy người, cuộn cuộn từ ngoài cửa xông vào.

Khí thế thật lớn.

Phe cánh Ngô Tinh và Thẩm Tư Lượng đứng ở cửa, thi nhau lạnh mặt vút đầu thuốc, cũng vậy ra bên ngoài.

Hai nhóm người đối đầu nhau, một nhóm muốn vào, một nhóm chặn cửa, nhìn chằm chằm nhau.

Hiện trường hôn lễ chợt nổi phong ba.

Tiểu Thành đứng trên bục, mỉm cười.

Lý Triều Xán.

Quậy hà mậy?

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Eeeeeee_____

Hiện trường phát ra tiếng chói tai, người điều hành vội tắt hết loa và âm ly, luống cuống đứng một bên.

Khách khứa bên dưới đã bắt đầu xì xào bàn tán.

Sắc mặt cha mẹ đôi bên cũng trở nên khó coi.

Không ai muốn phát sinh xung đột ở loại trường hợp này.

Nếu cậu tới chúc mừng tân hôn thì cửa lớn rộng mở, chúng tôi hoan nghênh, nhưng nếu cậu mang ý đồ xấu xa đến quấy rối thì các ông đây bất cứ giá nào cũng không thể cho vào.

Lý Triều Xán ơi Lý Triều Xán, người hiểu chuyện có mặt đều thờ dài trong bụng, cậu làm vậy sẽ thể hiện uy phong trước mặt Tiểu Thành, nhưng... đồng thời cũng đẩy Tường Hiểu Lỗ lên đầu sóng ngọn gió, không phải sao?

Ngày vui của người ta mà cậu tới quấy như vậy, bắt kẻ cậu nhắm vào ai, món nợ này vẫn tính lên đầu cô dâu.

Lý Triều Xán giống như mới từ nơi nào đó chạy về, phong trần mệt mỏi, đứng ở cửa đầy khí thế, không thèm để ý tới ai, lộp lại một lần:

- Tôi - có - dị - nghị.

Ngô Tinh cả lợ phát phờ chắn trước mặt Lý Triều Xán, không cho cậu vào:

- Mà là cái thá gì mà dị nghị? Có ý kiến thì ra ngoài nói, không thấy bên trong đang náo nhiệt à? Sao hả, cảnh sát nhân dân bây giờ cũng quản tới chuyện cưới hỏi à? Phải đem chứng minh nhân dân của cô dâu chú rể lên trình báo để chuẩn bị à?

Phía sau Lý Triều Xán có người không thích nghe, duỗi tay chỉ vào Ngô Tinh:

- Mà nói tiếng người à?

- Tao nói câu nào không phải tiếng người?

Ngô Tinh mà ngang ngược lên là không còn thân quen gì nữa hết, huống hồ anh và Lý Triều Xán không thân cũng chả quen:

- Tốt nghiệp tiểu học chưa mấy? Nghe không hiểu hả?

Lý Triều Xán trừng mắt, thỉnh thoảng nắm cổ áo Ngô Tinh:

- Mà cmn_____

- Triều Xán.

Thẩm Tư Lượng duỗi tay dạt hai người ra, đứng ở giữa, nói rất khách sáo:

- Chúng ta đều cùng lớn lên từ nhỏ, hôm nay cậu đến mừng tân hôn vợ chồng Tiểu Thành, vợ chồng họ hoan nghênh, nhưng không tiện mang theo những người này, cha mẹ cậu đều đang ở bên trong, làm lớn chuyện ra thì ai cũng khó coi, cậu muốn vào, chúng tôi không cản, nhưng một mình cậu vào thôi, còn những người này, tôi mời họ đi uống rượu mừng.

Nên lựa chọn thế nào, chính cậu suy nghĩ.

- Không vì điều gì khác, chỉ vì nghĩ cho Hiểu Lỗ.

Một câu nhỏ giọng nhắc nhở.

Về hung hăng vênh váo của Lý Triều Xán vội đi một nửa, ngơ ngác nhìn Tường Hiểu Lỗ bên kia.

Cô đang mặc váy cưới giả cho người khác, tay đang đeo chiếc nhẫn Tiểu Thành vừa đeo cho, nhưng về lo lắng trên gương mặt là chân thực.

Lý Triều Xán nhìn rồi nhìn, bàn tay luôn nắm chặt thành nắm đấm bắt giác buông ra.

Cậu quay đầu nói:

- Các cậu vất vả rồi, ra ngoài đợi mình một lát, mình đi kính ly rượu rồi ra ngay.

Có người lo lắng:

- Triều Xán, thật không cần à?

Lý Triều Xán cười:

- Không cần.

- Vậy được, đi.

Một người đưa tay ra hiệu, cả đám thi nhau rời đi, Ngô Tinh và Thẩm Tư Lượng nhìn nhau, theo sát phía sau, ra ngoài đóng cửa lớn lại.

Cửa đóng_____

Mắt Lý Triều Xán đỏ lên, cậu đã chịu đựng cả đêm, nút áo cảnh phục toàn bộ đều mở ra, lộ chiếc áo sơ mi không đeo cà vạt bên trong, rất nhếch nhác.

Từng bước từng bước đi tới bậc.

Lúc đi ngang qua bàn lễ, cha mẹ cậu đứng dậy khẽ mắng:

- Cút về nhà cho tao! Mày muốn làm gì?

Lý Triều Xán ngó lơ, dừng lại trước bậc.

Hai đôi mắt, một đỏ bừng, kiềm nén, đau thương; một đen sáng, ôn hòa, bình tĩnh.

Nhìn nhau mấy giây_____

Lý Triều Xán chột con môi cười, nụ cười trong veo, thuần khiết:

- Hôm nay là ngày vui hai người kết hôn, tôi tới chúc mừng.

- Hoan nghênh.

Tiểu Thành nhướng mày, không chút dao động:

- Mời ngồi bên dưới.

- Tôi không ngồi đâu. Đến kính hai vợ chồng mấy ly rượu, kính xong sẽ đi ngay.

Lý Triều Xán tự cầm bình rượu trên một bàn bên cạnh lên, lật ngửa ba ly thủy tinh đang úp.

Rót rượu.

- Hiểu Lỗ, cậu không có nghĩa khí, tốt xấu gì tại mình cũng chơi với nhau từ nhỏ, thế mà mình lại là người cuối cùng trong khu biết chuyện này.

Ly thứ nhất.

- Mấy ngày nay mình bận bịu bên ngoài, không bắt máy được nên tới muộn, mình xin lỗi cậu.

Ly thứ hai.

- Hôm nay cậu là cô dâu, mình không nhắm vào cậu, Thành nhi, đều là đàn ông, hai ta uống?

Ly thứ ba.

Nhìn Tiểu Thành mỉm cười, tiếp chiêu:

- Được.

Anh cũng cầm ba ly thủy tinh lật ngược lên, lần lượt rót rượu:

- Cậu và Hiểu Lỗ quen nhau nhiều năm như vậy, cậu có thể tới, Hiểu Lỗ mừng, tôi cũng mừng.

Lý Triều Xán bưng ly rượu lên, chủ động cụng với Tiểu Thành.

Cạch_____

Rượu tràn ra theo mép ly, chảy xuống tay hai người đàn ông.

Lý Triều Xán giơ ly lên, chột hô lớn:

- Ly thứ nhất! Tôi chúc Ninh Tiểu Thành và Trương Hiểu Lỗ tân hôn hạnh phúc, sớm sinh quý tử.

Bàn tiệc im lặng mấy giây, không biết là ai dẫn đầu, bỗng nhiên vỗ tay khen hay, tiếng vỗ tay lúc này mới nhiệt liệt vang lên chậm nửa nhịp.

Sắc mặt cha mẹ hai bên hơi dịu lại, gật đầu cười xòa ở bàn chính:

- Bọn trẻ chúng nó thích thể hiện í mà.

Tiểu Thành ngửa đầu cạn sạch, mặt không đổi tì không đập uống cùng Lý Triều Xán ly thứ nhất.

- Ly thứ hai! Chúc mọi người ăn ngon uống ngon, chơi tận hứng!

Lại là một tràng tiếng khen hay.

Tiểu Thành không chừa một giọt rượu nào.

- Ly thứ ba!

Lý Triều Xán cau mày, dạ dày nóng hừng hực, nhìn chằm chằm Ninh Tiểu Thành, khoát tay thần bí với anh:

- Lời này để hai ta nói riêng.

Ninh Tiểu Thành mỉm cười nghiêng người, đưa tai qua:

- Cậu nói đi.

Lý Triều Xán cắn răng, cam kết bằng sinh mạng:

- Nếu anh dám đối xử không tốt với Hiểu Lỗ, lòng mạng suy nghĩ khác, tôi _____

Kể đó là những lời uy hiếp hung dữ mà cả đời Tiểu Thành chưa từng nhận!

Hai người tách ra chút khoảng cách, rượu của Ninh Tiểu Thành vẫn chưa uống, Lý Triều Xán đột nhiên ném ly rượu không xuống đất, bỏ đi không quay đầu lại.

Trương Hiểu Lỗ luôn đứng bên cạnh từ đầu đến cuối, chợt lên tiếng khản cầu:

- Anh Tiểu Thành, em muốn tiễn cậu ấy.

Tiểu Thành hào phóng cho phép:

- Đi đi, nên tiễn mà.

Trương Hiểu Lỗ nắm chặt làn váy, hơi do dự rồi lập tức đuổi theo Lý Triều Xán.

Lý Triều Xán đứng ở cửa nhà khách, bọn Ngô Tinh Thẩm Tư Lượng đang nói chuyện với mấy anh em Lý Triều Xán mang đến ở cách đó không xa.

Thấy Trương Hiểu Lỗ đi ra, cậu cười, vẫn dáng vẻ gần bướng vô lễ trước đây:

- Cậu ra theo làm gì, mấy ngày trước mình nhận nhiệm vụ thống kê số nhân khẩu quanh chợ phường, bị mắc mưa hai trận, ngập úng bùn đất nên trễ nãi.

Trương Hiểu Lỗ tưởng cậu giận vì hôm nay không được mời nên nhìn cậu, có chút gấp gáp:

- Hôm đó mình có mời cậu, hôm nay không phải mình không tìm cậu mà là cô chủ nói cậu đi công tác bên ngoài.

- Mình không có giận.

Lý Triều Xán gãi gãi đầu, cười:

- Chơi chung nhiều năm như vậy, thỉnh linh nghe tin này nên hơi không tiêu hóa được. Theo lý thuyết, mình cũng là người nhà bên đảng gái, cũng phải được mời lên bàn chính ngồi. Gây chuyện to chút, dọa họ thôi.

...

- Đờ cho có ngày có người nghĩ bản thân là tổ tông, tưởng ghê gớm lắm.

Lý Triều Xán tiến đến trước mặt Trương Hiểu Lỗ, cười lưu manh:

- Để anh ta tốt với cậu một chút, đừng tưởng thật sự không có ai thèm cậu. Hiểu Lỗ của mình là một đóa hoa khắp mười dặm tám thôn đấy, hoa đuôi chó rực rỡ.

Tướng Hiểu Lỗ bị chọc cười, rồi nhanh chóng thu lại, nghiêm túc đối diện với Lý Triều Xán.

Thiên ngôn vạn ngữ, trăm mối tơ vò.

- Triều Xán_____

- Hiểu Lỗ, đừng nói nữa.

Lý Triều Xán rút hai tay vào túi quần, ngẩng đầu nhìn trời:

- Trước đây cậu luôn chê mình cả người đầy bùn, vốn dĩ mình đã chuẩn bị xong mấy bộ để mặc lúc lịch sự, cho cậu chút mặt mũi, cậu xem mấy thằng khốn hung hăng Ngô Tinh Thẩm Tư Lượng kia không ngờ lại vội vàng như vậy...

...

- Hiểu Lỗ, cậu nói xem, có phải chúng ta đều đã lớn hay không...

Lớn đến mức ai nấy đều lập gia đình, ai đi đường nấy, không bao giờ cùng chia sẻ tâm sự, nói hết những điều bí mật như hồi nhỏ nữa.

- Mình thật sự vui cho cậu.

Ánh mắt Lý Triều Xán đen láy nhìn cô, vẫn là nụ cười tinh khôi ấy, không pha tạp bất kỳ tình cảm phức tạp nào:

- Sống tốt nhé, mình đi đây.

Bước xuống hai bậc thang, Lý Triều Xán quay đầu, rất nghiêm túc:

- Mình có thể ôm cậu một cái không?

Tướng Hiểu Lỗ giang tay ra.

Lý Triều Xán lại cảm thấy quá kỳ cục, bèn khoát tay không kiên nhẫn:

- Thôi đi, đã con mẹ nó là vợ người ta rồi còn ôm ấp cái gì, đi đây.

Hai tay Tướng Hiểu Lỗ giờ lên từ từ thả xuống, buông thõng trên làn váy, cô nhìn Lý Triều Xán lên xe, chạy khỏi cổng lớn nhà khách. Sau đó cô xoay người bước đi, đuôi váy kéo lê trên đất, không chút dấu vết.

Sánh lớn hôn lễ sau khúc nhạc đệm nho nhỏ ấy lại khôi phục cảnh náo nhiệt.

Tướng Hiểu Lỗ trở về, không ai để ý những điều cô nói với Lý Triều Xán bên ngoài ____

Ninh Tiểu Thành đứng ở cửa đợi cô, Hiểu Lỗ lặng lẽ đi tới, cánh tay Tiểu Thành thuận thế đặt trên eo cô, hai bên nhìn nhau ngẫm hiểu, cùng nhau trầm mặc, mọi lời nói, mọi tâm tình, đều ở trong một ánh mắt bao dung của anh.

Hai người sóng vai xoay người, đẩy mở toang cửa lớn.

Sánh mừng màu đỏ, tiếng người hân hoan, lời chúc phúc dâng tràn.

...

Xe chạy cách một con đường, Lý Triều Xán ngồi trên ghế phụ che mặt, quát lớn:

- Dừng xe!

Tài xế thắng xe.

Ba bốn người ở ghế sau thăm dò:

- Triều Xán? Sao thế? Uống rượu nhiều muốn ói à?

Lý Triều Xán mở cửa ra, cổ nhin:

- Các cậu về trước đi, mình ra ngoài đi dạo chút cho tỉnh rượu.

Xe lại lái đi, mấy người trên xe trò chuyện.

- Lần này Triều Xán bị đá kích thật rồi.

- Phải đấy, cậu ấy thâm thương trộm nhớ cô gái đó lâu rồi, mình từng thấy hình nền di động của cậu ấy, sao cô ấy lại gả cho người khác chứ.

- Nếu không thì cũng không tới mức mới về là chạy vội tới đây, đúng không?

Lý Triều Xán đứng bên đường, chờ xe hoàn toàn mất hút khỏi tầm mắt mới thỉnh thoảng bắt đầu chạy nhanh như điên.

Vừa chạy, vừa rơi lệ.

Đó là cô gái mà cậu yêu tha thiết, Hiểu Lỗ của cậu.

Tưởng Hiểu Lỗ cùng lớn lên với cậu, gương mặt của cô, sự rạng ngời của cô, sự hoạt bát của cô, người mà cậu khắc sâu trong xương cốt.

Cậu yêu cô. Cậu không dám nói.

Cảnh đường xá nhanh chóng vụt qua, trước mắt cậu như hiện lên từng màn từng màn chuyện cũ, Lý Triều Xán xem đường lớn thành bãi huấn luyện lúc mình làm lính, xem vỉa hè là đường chạy, xem hiện tại như kỳ sát hạch năm ngàn mét cuối năm.

Cậu chạy, cậu khóc, mồ hôi cậu rơi, như một kẻ tâm thần.

Cô nhóc mới đến, ngồi trên thềm gạch trước cửa nhà.

- Triều Xán, tại sao cậu tên Triều Xán?

- Năm mẹ mình mang thai mình, cha mình dẫn mẹ mình ra sông Tiền Đường xem nước triều cho thư giãn, lúc nước triều lên mẹ mình kích động quá, sinh mình ra luôn.

Cậu thiếu niên chống nạnh, tựa như thấy sông Tiền Đường năm ấy ầm ầm dậy sóng:

- Đặt tên Triều Xán là muốn mình mỗi ngày đều lao nhanh về trước như nước triều, sống cuộc đời xán lạn.

Cô gái dán băng gạc trên mắt lo lắng chống má:

- Triều Xán, cậu nói xem mình có thể bị mù không?

- Không đâu, mù thì mình cưới cậu.

- Tại sao mình mù thì cậu cưới mình?

- Cậu mù thì mình không được dẫn cậu qua đường lớn, không được dắt cậu đi mua sữa chua nhà bà cụ Lý, đúng không? Mình sẽ ngày ngày chăm sóc cậu.

Cô gái quay đầu đầy chán ghét:

- Vậy cũng không cần cậu cưới mình.

Thiếu nữ mười mấy tuổi, tóc thắt bím đuôi ngựa, mặc đồng phục học sinh, cùng cậu đi học rồi tan học.

- Hiểu Lỗ, cậu nói xem người cầm đi ngủ có ngứa không?

- Không biết, chắc là có.

- Vậy buổi tối hai đứa mình xuống gầm cầu nghe xem ông Vương cầm ngủ có ngứa không nhé?

- Mình không dám.

- Có mình mà, mắc gì cậu không dám?

- Ông Vương cầm luôn bị người ta bắt nạt, lần trước mình thấy ông ấy nhặt chai lọ ở sau lầu chúng ta còn bị đá hai cú.

- Vậy mình về nhà tìm xẻng cho ông ấy, để lần sau ông ấy có đi nhặt chai lọ cũng có cái phòng thân.

Cô gái hai mươi mấy tuổi vừa lãnh lương, mặc đồ công sở, đeo kính râm, ném quà sinh nhật cho cậu qua cánh cửa.

Chàng trai chê bai:

- Gì thế? Quần áo à? Mình không cần thứ đồ này.
- Cậu phải học làm đẹp bản thân cho thích hợp, không thể cứ mặc một cái áo thủy thủ mãi được, tự cậu nghĩ mà xem, hôi chết được.

Chàng trai kiên trì:

- Vậy cũng không cần, đằng trước đồ lính thủy này đẹp hơn đồ công nhân nhiều.

Cô gái thẳng thắn:

- Thứ này đắt lắm, cậu không cần thì tự đem trả, trả xong giữ lại 200, tiền thừa đưa lại cho mình.

Chàng trai đen bản cột nhà:

- Hiểu Lỗ, nếu mình không tìm được bạn gái thì dùng tạm cậu nhé.

Cô gái tức giận:

- Mắc mớ gì lấy mình dùng tạm? Mình còn không muốn đây này, mình muốn gả cho người mình thích nhất thích nhất cơ.

Chàng trai không hiểu:

- Hai đứa mình là thanh mai trúc mã mà!

Cô gái cảm thấy lý do này không thành lập:

- Ai nói thanh mai trúc mã là phải thành một cặp?

Chàng trai ghen lời:

- Mình thấy trong thơ nói.

Cô gái không hiểu:

- Triều Xán, cậu có thể sống như một người lớn không?
- Vậy hôm nay sinh nhật mình, cậu nói hai câu may mắn hẳn là điều nên làm nhỉ.

Cô gái ngửa đầu, chí khí hào hùng:

- Chúc Lý Triều Xán ở trên biển bình an, đừng cảm tiến tới, tranh vinh quang cho đất nước. Chúc Lý Triều Xán tương lai có một cô gái xán lạn rực rỡ nhất.

Chàng trai vui vẻ:

- Mình thích nghe câu này.

Cô gái nhắm mắt lại, khẽ lẩm bẩm thành kính:

- Chúc mình công việc thuận lợi, phát tài, nhanh phát. Chúc mình gả cho một người tốt, sống cả đời gió yên sóng lặng.

Cuối cùng là tiếng hô to lanh lảnh, gió pha thêm chút hồn nhiên vui vẻ của tuổi trẻ:

- Mong tình bạn chúng ta trường tồn, cuộc sống dài lâu_____

Lý Triều Xán khóc, chạy, la lên tê tâm liệt phế.

Hiểu Lỗ ơi Hiểu Lỗ.

Những năm tháng đơn thuần ngày xưa ấy, quãng thời gian nhớ mãi chẳng mờ phai.

Trước nhà ụ đất bé teo, sau nhà bịt mắt chạy theo trốn tìm.

Những đêm dài nhớ mong mong nhớ, bóng dáng ai chui cả vào mơ, những sáng sớm ánh mai rạng rỡ, như nét cười cô gái nên thơ.

Quên rồi, quên cả rồi.

Mong tình bạn chúng ta trường tồn, cuộc sống dài lâu_____

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Chuyến bay đêm về hướng đông, khoang thương nhân yên tĩnh, Tường Hiểu Lỗ ngủ say trên ghế, dùng một tấm thảm che mặt.

Chuyến bay này bay đến Hokkaido, cất cánh khoảng nửa giờ, có nữ tiếp viên đẩy xe đưa thức ăn.

Kỳ nghỉ kết hôn của Tường Hiểu Lỗ chỉ có năm ngày, để theo kịp thời gian nghỉ đã lên kế hoạch trước đó, ngay đêm hôn lễ, hai người liền lên máy bay đi hướng tuần trăng mật.

Vì chuyện này mà mẹ chồng Tường Hiểu Lỗ oán giận:

- Làm gì có ai đi ngay trong ngày cưới chứ, thế mà Tiểu Thành cũng chiều nó.

Ông Ninh an ủi:

- Tân hôn mà, cung chiều là chuyện bình thường, em quan nhiều làm gì.

Kiều Dương làm tiếp viên trưởng, bắt đầu đi hỏi ý kiến từng người từ khoang hạng nhất:

- Chào anh, cho hỏi anh có cần gì không ạ_____

Chân trái Tiểu Thành vất lên chân phải, từ đầu đến cuối luôn an tĩnh lật xem một quyển sách.

Đã nhiều năm anh không đi máy bay, có lẽ trước đây bốn ba chạy tới chạy lui ngồi máy bay phát ngứa nên anh lười.

Khi hỏi đến chỗ anh, Kiều Dương khom lưng, mỉm cười ngọt ngào chuyên nghiệp:

- Chào anh, cho hỏi anh có muốn dùng mì Ý không ạ?

Tiểu Thành lịch sự ngẩng đầu nhìn, từ chối:

- Cảm ơn, tôi không cần.

Kiều Dương ngẩn người, Tiểu Thành cũng cau mày, người này... trông quen quen.

Nhưng anh không nhớ đã từng gặp ở đâu.

Phản ứng của Kiều Dương_____

Cô ta hơi dè dặt vậy, sợ ảnh hưởng đến hành khách xung quanh, nửa ngồi nửa quỳ, trong lòng tuy bất ngờ vui vẻ nhưng không thể hiện quá rõ:

- Anh Ninh, trùng hợp quá.

Ninh Tiểu Thành nghĩ cả buổi cũng không nhớ ra được, cười áy náy:

- Cô à...

Kiều Dương không để ý, nhỏ giọng nhắc:

- Lần trước ở hầm đậu xe, em và Tống Bồng từng gặp mẹ anh.

- À_____

Tiểu Thành nhớ ra, gật đầu với cô ta:

- Chào em

Kiều Dương hỏi dò:

- Anh đi Nhật Bản công tác à?

Tiểu Thành khép sách lại, lấy tay dè lên, đáp rất khách sáo:

- Đi nghỉ.

Kiều Dương đứng dậy:

- Chúc anh có chuyến đi vui vẻ. Em là tiếp viên trưởng chuyến bay này, có bất kỳ yêu cầu gì, anh cứ việc tìm em.

- Cảm ơn.

Tiểu Thành từ đầu đến cuối luôn hạ thấp giọng, nói rất nhỏ nhẹ.

Khoang máy bay là ghế đôi, Kiều Dương nhìn thoáng qua cô gái ngủ say bên cạnh Ninh Tiểu Thành, đầu tựa lên vai anh, cô ta hơi cau mày, muốn đánh thức cô gái đó:

- Cô ơi? Cô ơi? Xin lỗi quấy rầy.

Tiểu Thành lập tức ngăn cản:

- Đây___đừng đánh thức cô ấy.

Tay Kiều Dương lúng túng giữa không trung, cười ngại ngùng:

- Như vậy sẽ ảnh hưởng đến anh nghỉ ngơi.

Tường Hiểu Lỗ hơi nhúc nhích, lầu bầu bất mãn.

- Cô ấy là vợ anh.

- Ồ, vâng.

Kiều Dương hơi khom người, lặp lại một lần:

- Có gì cần, anh cứ tìm em.

Cô ta mỉm cười đẩy xe đẩy rồi đi, kỳ thực trong lòng cuộn cuộn sóng ngầm.

Đưa thức ăn xong, cô ta cúi đầu bước nhanh đến phòng làm việc, kéo bức vải màn ngăn khoang hành khách lại.

- Tiếp viên trưởng? Nghỉ ngơi thôi.

Tiếp viên Mạnh Mạnh quay đầu, lấy trong tủ ra một chai Sprite mới.

Kiều Dương đứng ở cửa:

- Em đưa danh sách hành khách cho chị.

Mạnh Mạnh tiện tay lấy một xấp giấy bên cạnh đưa cho cô ta:

- Đây___

Kiều Dương nhận lấy, không nói gì cả, vội vàng tìm kiếm.

Móng tay cắt sửa đẹp để vội lướt qua những cái tên người, cuối cùng dừng lại một chỗ.

Tường Hiểu Lỗ.

Điều này khiến Kiều Dương vô cùng kinh ngạc. Hồi lâu, cô ta mới cắt danh sách, chỉnh sửa lại đầu tóc rồi ra ngoài.

Tường Hiểu Lỗ vẫn đang ngủ nhưng bây giờ đã thay đổi tư thế, co người lại, gối đầu trên đùi Tiểu Thành.

Cô thích che mặt lúc ngủ, Tiểu Thành xem sách một lát, sợ cô bị ngộp nên thỉnh thoảng vén lên cho thoáng.

Tường Hiểu Lỗ bị ánh sáng chiếu tới chiếu lui đánh thức, uể oải mở mắt:

- Anh làm gì thế?

- Em không sợ ngộp à?

Tiểu Thành cười, hiện nếp nhăn nhàn nhật.

- Có ánh sáng, mắt khó chịu.

Tường Hiểu Lỗ vừa tỉnh ngủ, đầu bù tóc rối quết lên mặt, cô liếm môi ngồi dậy:

- Hồi nãy hình như có người chạm vào em hả?

Tiểu Thành “ừ”, đọc sách tiếp:

- Tiếp viên gọi em ăn í mà.

Đúng lúc Kiều Dương đi ngang qua hành lang, mỉm cười.

Tường Hiểu Lỗ nheo mắt ngay tức khắc:

-...Cô ta?

Tiểu Thành kinh ngạc:

- Em biết à?

Tường Hiểu Lỗ có bản lĩnh từng gặp người nào là sẽ không quên, đặc biệt là người mà cô có ấn tượng không tốt, cô nói nhỏ:

- Bạn tốt của Tổng Bồng, tên... Kiều Dương, là tiếp viên trưởng, Trịnh Hân đi làm tiếp viên hàng không là do cô ta xúi.

Nói xong, Tường Hiểu Lỗ ranh mãnh:

- Không đúng, anh cũng biết cô ta?

Tiểu Thành không đề ý:

- Lần trước đi siêu thị đón mẹ già, cô ấy đi cùng Tổng Bồng, anh từng gặp một lần.

- Ồ.

Tường Hiểu Lỗ buồn bực kêu một tiếng, cũng lật lật quyển tạp chí, cô là người không dễ bụng được chuyện gì, lật một lát thì chợt nói:

- Em ghét Tổng Bồng. Cực kỳ ghét.

Vừa nhớ tới dáng vẻ hào khí kêu bè gọi bạn của cô ta trong hôn lễ là Tường Hiểu Lỗ không vui nổi:

- Có phải cô ta thích anh không?

- Ừ, dạo trước cô ấy ghé nhà anh hoài.

Tiểu Thành rất thẳng thắn, đồng thời cũng giữ lại chút đường lui cho Tổng Bồng, xem như ngầm thừa nhận.

Tường Hiểu Lỗ nhìn chằm chằm ảnh người mẫu trên tạp chí, không lên tiếng, nhìn một lát, cô lém lỉnh cong khóe môi, lằm bằm:

- Thích cũng vô dụng.

Trước đây anh không phát hiện cô còn có tí hơn thua vặt vãnh này.

Cô tự nhận như thế, chứng tỏ trong lòng cô có anh, anh vốn định đem Lý Triều Xán ra đùa cô nhưng lời còn chưa thốt, anh lại muốn thuận theo ý cô, cung chiều cô, đem những thứ không thích hợp kia ra trừu, khó tránh sẽ phá hỏng bầu không khí.

Máy bay hạ cánh xuống sân bay Chitose mới, Kiều Dương sợ chạm mặt nhau sẽ lúng túng nên lần đầu tiên không ra cửa khoang tiền khách, Tường Hiểu Lỗ cũng thờ phào nhẹ nhõm, lỡ gặp thì còn phải chào hỏi xã giao giả tạo.

Ra sân bay lấy hành lý, có tài xế đặt trước tới đón họ.

Tiểu Thành lần đầu tới Nhật Bản nhưng cũng không quá hứng thú, đi theo sau như ông sắp chỉ tay năm ngón.

Đôi vợ chồng son tuy khác công việc nhưng quan điểm sống lại rất nhất trí, chính là biết hưởng thụ.

Khách sạn họ ở là một khách sạn suối nước nóng nổi tiếng, đi xe hơn bốn tiếng đồng hồ mới tới, mùi giò địa phương đã là hùng đồng, họ đi đường mệt nhọc, không thu dọn hành lý, cũng không rửa mặt, Tường Hiểu Lỗ cầm mặt cái “phịch” xuống giường.

Tiểu Thành ra khỏi toilet, thấy Tường Hiểu Lỗ ngủ say sưa thì cũng cởi giày nằm ngửa xuống, trước khi nhắm mắt, đột nhiên anh nhớ ra gì đó, bèn tiện tay tắt đèn đầu giường.

Hai người để nguyên quần áo ngủ, ngón ngang bữa bọn, thực sự mệt muốn chết.

Tường Hiểu Lỗ lướt gió trong mơ, những chuyện trong một tháng gần ngủ tựa như xâu chuỗi lại, lướt qua trước mắt như phim ảnh, trong giấc mơ ấy có Ninh Tiểu Thành, có Đỗ Huệ Tâm, có Lý Triều Xán, và có ông Chu điên cuồng gõ bàn gào thét bảo cô mau mau về làm việc.

Răng Hiểu Lỗ ở bên ngoài run lên, tỉnh lại.

Bây giờ là sáu giờ chiều Hokkaido.

Hoàng hôn sắp đến, có thể nhìn thấy biển Okhotsk trải dài qua cửa sổ phòng khách sạn, sắc vàng ảm áp của hoàng hôn pha lẫn sắc đỏ tươi xinh đẹp trong áng mây chiều nối liền với mặt biển màu lam nhạt, tầng tầng lớp lớp, Hiểu Lỗ ngẩn ngơ tỉnh lại, nhìn ra ngoài cửa sổ, gương mặt cô khua trong ánh tà dương, cả gian phòng bỗng nhiên ngập tràn hơi thở vô cùng yên tĩnh dịu dàng.

Cô chợt nhớ hồi đại học ra rạp xem một bộ phim do Cát Ưu và Thư Kỳ đóng đã trở thành kinh điển.

Tiểu Tiểu trong phim cũng an tĩnh ở trong phòng khách sạn như thế, hướng mặt về biển Okhotsk, sau đó không hề chùn bước, lòng đầy tuyệt vọng từ trên mỏm đá nhảy xuống.

Từ đó về sau, Tường Hiểu Lỗ luôn nghĩ, nếu có cơ hội, cô nhất định phải tới đây xem.

Trong tù khách sạn đã chuẩn bị sẵn kimono tắm suối nước nóng, Hiểu Lỗ rón rén bò dậy khỏi giường, ôm quần áo ra suối nước nóng ngoài ban công phòng.

Tiểu Thành tỉnh lại thấy khung cảnh thế này_____

Nước chảy róc rách, cái gáo gỗ bên bờ đang nhỏ nước tí tách, chân bước trên đá lạnh lạnh, một cái ao lá cây rậm rạp che chắn xung quanh, thân thể cô gái trẻ từng chút từng chút chìm vào trong nước, cuối cùng, thân thể trắng nõn mịn màng, lá cây rậm rạp và hơi nóng của nước suối hòa vào nhau, đẹp không tỳ vết, Tường Hiểu Lỗ không phân sơn trang điểm, ngẩng đầu, nhắm mắt, gồng đầu lên tảng đá, sau đầu kê một cái khăn mặt dày.

Không biết đang nghĩ gì.

Tiểu Thành đi chân trần lạng lẽ đến cạnh cô, anh đã thay bộ đồ màu xám thoải mái mặc ở nhà, thò tay vào trong nước thử nhiệt độ.

Ấm áp, mềm mại.

Anh lấy tay vốc một vốc nước hắt lên lưng Hiểu Lỗ.

Nước hắt lên nhanh chóng lan ra, từng giọt nước chảy xuôi theo phần lưng nhẵn nhụi.

Tường Hiểu Lỗ mở mắt, quay đầu, khe há môi, mắt cong cong ý cười:

- Anh Tiểu Thành.

Vóc dáng cô không nóng bỏng nhưng mang lại cảm giác nở nang cân xứng, ngực căng tràn.

Trong làn hơi nước mờ mịt, phần cơ thể từ cổ trở xuống của cô chìm trong tầng tầng sóng nước dập dờn.

Ninh Tiểu Thành nhìn lại cô, có chút biếng nhác__

Ngón tay anh vô thức mân mê bờ môi cô, mắt anh sáng ngời, khó nén ý cười sâu lắng:

- Hiểu Lỗ, chúng ta làm chính sự đi.

Giọng đàn ông trầm thấp.

Trời chiều lặn hẳn về tây.

Trong không khí như ngưng tụ hơi nóng của hoàng hôn và hơi lạnh của nước biển.

Cùng với nụ hôn ướt át chủ động của Tường Hiểu Lỗ.

...

Nhận thức của Tiểu Thành về giới tính hồi học cấp hai, là dây áo ngực mảnh của bạn học nữ lộ ra qua áo sơ mi, là giọt mồ hôi trên cổ và gò má đỏ bừng vì nóng. Hồi học cấp ba, là tình cờ phát hiện giọng nam trầm khàn thô ráp trong nhà vệ sinh, là những ý nghĩ bậy bạ vô tình, là cảnh lúng túng buổi sáng mà rất nhiều chàng trai gặp phải. Hồi học đại học, là đôi chân dài trắng trẻo của những cô gái trong sân trường, là âm cuối tiếng Anh gợi cảm và bộ ngực nở nang.

Sau này trưởng thành, là một người đàn ông thành thực, khát khao giới tính của anh đã trở thành tri ngộ, thành lòng chung thủy, điều anh theo đuổi đã vượt ngoài khoái cảm sinh lý, mà là sự an ý về cơ thể, sự phù hợp hoàn hảo về linh hồn, anh muốn tìm một cô gái chân thực thuộc về mình, một cô gái có thể ôm vào lòng, hiểu được tất cả vui buồn trong anh.

Bình minh dần đến, thỏa thích mê say.

Gió thổi rèm trúc trên ban công, thốc lên vành drap màu trắng rủ bên giường.

Tường Hiểu Lỗ dựa sát vào ngực Tiểu Thành, nhẹ nhàng hít thở.

Hồi lâu _____

Cô hỏi:

- Anh biết tại sao em ghét Tống Bồng như vậy không?

Nhìn Tiểu Thành lắc đầu, bàn tay từ đầu đến cuối luôn khoắc lấy cánh tay cô:

- Khác giới hút nhau, cùng giới đẩy nhau?

Tường Hiểu Lỗ hít hít mũi, giọng ồm ồm:

- Không phải.

...

- Lúc em còn nhỏ, khoảng mười mấy tuổi, học cấp hai, cô ta đã làm một chuyện ghê tởm với em. Chuyện này đã qua rất nhiều năm, nhưng em không thể nào quên được.

Tiểu Thành cúi đầu đáp:

- Nói thử xem.

- Anh biết dãy nhà mái bằng sau lầu nhà chúng ta không?

Tường Hiểu Lỗ chống lên ngực anh hơi ngồi dậy, ngửa đầu nghiêm túc nhìn anh:

- Chính là cái chỗ đột trước phá dỡ ấy.

- Biết, trước đây tụi anh chơi đá banh luôn thích qua đó mua nước ô mai.

- Đúng, chính là chỗ đó.

Tường Hiểu Lỗ nằm trở lại, nghịch ngón tay Tiểu Thành:

- Con hẻm đó đi vào trong quẹo trái có một cái gara bỏ hoang, tụi em hay chơi trốn tìm ở đó, nhưng không ai đi vào bên trong gara cả.

...

- Lý Triều Xán luôn dọa em, nói bên trong có chó săn, bọn con gái trong khu tụi em đều biết không thể tùy tiện vào trong đó. Trưa thứ tư tan học, em gặp Tống Bồng và đám bạn thân của cô ta, cô ta thấy em liền sốt sắng nói, Hiểu Lỗ, mau, cậu mau vào trong gara đi, em gái cậu ở đó bị chó săn dọa, không dám ra ngoài kia, lúc đó em hoảng lắm, Trịnh Hân nhát gan, sức khỏe lại yếu, lỡ nó xảy ra chuyện gì, mẹ em sẽ đánh em chết.

Tường Hiểu Lỗ lúc đó mới học cấp hai, vừa nghe liền không chút nghĩ ngợi ném cặp sách đi, chạy vào trong dãy nhà mái bằng.

Gara bẩn và bừa bãi kinh khủng, chân cô giẫm lên một lớp bụi.

Tường Hiểu Lỗ cũng sợ, nhưng sợ đến mấy vẫn phải đánh bạo đi vào trong.

Gọi mấy tiếng “Trịnh Hân” không ai trả lời, cô sợ đến mức tay chân lạnh ngắt, thấy quanh gara không hề có tiếng chó sủa mới ý thức được, có lẽ mình bị gạt, thế là cô quay đầu bỏ chạy.

Sau đó _____

Một gã áo quần rách rưới, toàn thân bẩn thỉu lại cuồng khoe hàng đứng phía sau cô.

Mùa xuân ấm áp, ông ta mặc áo bông dài lòi ruột bông rách nát, há miệng đầy răng vàng cười điên điên khùng khùng với Tường Hiểu Lỗ.

Tường Hiểu Lỗ sợ choáng váng, chân run rẩy, kinh hãi không thốt nên lời.

Cô liên tục lùi về sau mấy bước.

Tiếp đó, gã thỉnh linh phanh rộng áo bông ra, xấu xí, hung dữ, khiến người ta tò mò.

Tường Hiểu Lỗ nhắm mắt, cọ đầu vào ngực Ninh Tiểu Thành:

- Em không thể quên được cảm giác đó suốt một hai năm liền, đặc biệt là khi em chạy ra ngoài, Tống Bồng và đám bạn thân của cô ta ở phố đối diện còn nhìn em cười.

Một cô bé ở tuổi chưa biết nhiều về sinh lý, không ai nói cho cô biết, cũng không ai giải thích với cô, chuyện này quả thực đã khiến cô hoảng sợ một thời gian dài.

- Hồi đó em không biết thế nào là biến thái, là cuồng khoe hàng, ngày nào nhắm mắt lại, trong đầu em cũng đều là cảnh đó, khi đi học, bạn cùng bàn vô tình chạm vào em cũng khiến em giật nảy người.

...

- Chính là _____

Tường Hiểu Lỗ cố gắng tìm từ có thể diễn tả cảm giác của mình:

- Giống như có bóng ma tâm lý vậy, thấy con trai là tự động nhớ tới, sợ hãi, và có chút tò mò, Lý Triều Xán tới tìm em chơi, em không để ý, về nhà gặp chú Trịnh, em cũng không dám nhìn thẳng, cứ cúi đầu nhót mình trong phòng.

Ninh Tiểu Thành không nói gì cả, lắng nghe đến hết:

- Tống Bồng sau đó không xin lỗi em à?

Tường Hiểu Lỗ:

- Không, cô ta cũng biết mình đùa quá trớn nên mỗi lần gặp em đều rất lúng túng, em hận cô ta, dứt khoát không thềm nói chuyện. Kỳ thực _____

Tường Hiểu Lỗ nghĩ nghĩ:

- Sờ dĩ em ghét cô ta như vậy không chỉ vì cô ta gạt em khiến em gặp kẻ biến thái, đã nhiều năm vậy rồi, cái gì em cũng hiểu, em ghét cô ta là vì biểu cảm cô ta nhìn em sau khi em chạy ra ngoài, vừa trào phúng vừa vui vẻ, không có chút thông cảm hay áy náy nào cả, khiến em cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Một người trước nay chưa từng qua lại với mình nhưng chỉ vì một trò đùa dai mà nảy sinh ác ý.

Tường Hiểu Lỗ nói tới kẻ cuồng khoe hàng, Ninh Tiểu Thành ngờ ngợ có chút ấn tượng, trước đây khi nơi đó gây sóng gió, anh đã từng gặp, nhưng bọn anh không sợ, còn xem là trò đùa, mấy thằng choai choai hề thấy là đánh, là chọi đá, là đứng trên nóc nhà huyt gió, dọa cho gã tâm thần đó trốn xa xa chút.

- Thế thì em cứ kệ cô ta.

Ninh Tiểu Thành đau lòng hôn lên tóc Hiểu Lỗ, có ý động viên:

- Sau này gặp cô ta thì không cần kiêng nể mặt mũi gì hết. Cô ta không quan tâm thì em cũng khỏi để ý.

- Ừm

Tường Hiểu Lỗ ngoan ngoãn gật đầu.

Tiểu Thành dỗ cô, vỗ vỗ cho cô, màn đêm thăm thẳm, cô buồn ngủ ngáp một cái, nhúc nhích trong chăn rồi ôm anh ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25

Sau khi từ Nhật Bản về, trình độ thân mật của hai người tăng lên vùn vụt, dùng lời người khác mắng Tiểu Thành mà nói thì chính là có vợ quên mẹ.

Ngay cả bà Ninh cũng cảm thấy sự thay đổi này.

Tiểu Thành vào nhà đưa quà Tưởng Hiểu Lỗ mua cho cha mẹ già, đồ ào ào, lấy ra từng thứ một, đây là thuốc cao trị đau vai, đây là thuốc nhỏ mắt, có mấy món Tiểu Thành không nhớ, bèn lấy tay đẩy qua không kiên nhẫn:

- Tự mẹ xem đi, toàn bộ đều là mua cho mẹ và cha đấy.

Đoàn Thụy mỉm cười hài lòng:

- Hiểu Lỗ có lòng, ra ngoài một chuyến còn nhớ tới chúng ta.

Bà nhìn thư phòng thấy cửa phòng ông Ninh đóng chặt, bèn nhỏ giọng hỏi:

- Con có cho vợ con mua gì không?

Bà đang ngăm thăm dò xem Tưởng Hiểu Lỗ có phải người phá của hay không.

Ninh Tiểu Thành bắt chéo chân, gãi gãi giữa trán:

- Có mua. Hai va ly đều là đồ ăn vặt.

Đoàn Thụy bật cười:

- Đúng là đứa trẻ...

Ninh Tiểu Thành tận dụng cơ hội:

- Biết người ta là đứa trẻ thì sau này mẹ tốt với cô ấy một chút, đừng nghiêm mặt hoài, Hiểu Lỗ sợ mẹ lắm.

Đoàn Thụy tỉ mỉ dọn đồ đạc, nghiêm mặt, cũng khó nén vui vẻ:

- Nó là vợ con, mẹ có thể không tốt với nó sao? Mẹ nhìn ra rồi, con mới là con trai gả rồi như bát nước hắt đi ấy. Thế nào, hai đứa ra ngoài sống có quen không, cơm ngày ba bữa giải quyết làm sao?

Cơm ngày ba bữa? Tưởng Hiểu Lỗ cho con rửa của cô ấy ăn còn chăm hơn cho anh ăn nữa kìa!

Tiểu Thành không lên tiếng, tăng hắng định đi.

Đoàn Thụy đứng dậy tiễn anh, cầu nhàu:

- Mẹ không quản đâu, đói hay no là tự con tình nguyện, sau này chủ nhật rảnh rồi thì nửa tháng về một lần, mẹ nấu đồ ăn ngon cho hai đứa.

Hai người sống cùng nhau, chỗ không hợp rõ ràng nhất là đồng hồ sinh học.

Sáng nay Tưởng Hiểu Lỗ đi làm, cô nhúc nhích trong chăn, Tiểu Thành cau mày:

- Em đang hoảng chút đi!

Tưởng Hiểu Lỗ mơ màng duỗi tay ra, đập vào mặt anh:

- Máy giờ rồi?

Tiểu Thành nói hươu nói vượn:

- Năm giờ năm giờ!

Tưởng Hiểu Lỗ nghĩ, còn sớm, ngủ thêm một lát cũng được. Thế là cô trở mình, ngủ thẳng tới tám giờ rưỡi.

Lúc tỉnh lại, cô giật mình, cách chẵn đập Ninh Tiểu Thành một cú:

- Đồ lừa đảo!!!

Ninh Tiểu Thành bị cô làm khỗ, cũng tỉnh bảy tám phần, nằm sắp cười:

- Tám giờ của em qua chỗ anh cũng chỉ là năm giờ.

Tường Hiểu Lỗ vội vội vàng vàng đánh răng rửa mặt, thay quần áo, trước khi đi, đột nhiên cô đứng bên ngoài không chút tiếng động.

Ninh Tiểu Thành hơi ngòl dậy, ló đầu ra hỏi:

- Tường Hiểu Lỗ, em làm gì thế?

Cô ngậm miệng:

- Ăn cơm.

Tiểu Thành lệt xệt mang giày bước ra, thấy Tường Hiểu Lỗ lấy hộp bơ đậu phộng trong tủ lạnh, múc từng muỗng lớn cho vào miệng.

Ninh Tiểu Thành mở rộng tầm mắt:

- Không sợ à?

- Quen rồi, trước đây sáng sớm dậy trễ đều ăn như vậy, chóng đói.

Tường Hiểu Lỗ nói không rõ ràng, cầm túi xách ở cửa rồi mang giày cao gót:

- Em đi đây.

Ninh Tiểu Thành dựa cửa phòng ngủ, ôm vai cô:

- Bye bye.

Kéo mở cửa, Tường Hiểu Lỗ suy nghĩ, liếm môi, chạy trở về, ôm cổ Tiểu Thành cho anh một nụ hôn mang mùi bơ đậu phộng.

Tiểu Thành thuận thế đón lấy, đôi khách thành chủ.

Tiếp xúc lâu, bạn sẽ phát hiện Tường Hiểu Lỗ khá quẩn người, bạn thân thiết với cô ấy, cô ấy sẽ tin tưởng bạn, vô thức ý lại, gần gũi bạn.

Như một chú mèo luôn muốn cào bạn một cái vào lúc bạn không chú ý.

Hôn xong__

Cô lau miệng ghét bỏ, nghiêm túc nói:

- Áy náy trong lòng, cảm thấy anh tội nghiệp quá, như đứa trẻ tự kỷ bị vứt ở nhà.

Sau đó cô giống như làm chuyện gì trái lương tâm vậy, bạch bạch bạch chạy đi.

...

Đi làm, cô tình cờ gặp Thẩm Khoa ở cửa thang máy, Thẩm Khoa chấp tay với cô:

- Giám đốc Tường, kinh doanh thịnh vượng.

Tường Hiểu Lỗ cũng chấp tay đáp lễ, rất có phong thái giang hồ:

- Nhò phúc của cậu, cùng nhau phát tài cùng nhau phát tài.

Cô khoác vai Thẩm Khoa như anh em, nhỏ giọng thăm dò:

- Sao, có buôn bán à? Tình hình thế nào?

Thẩm Khoa ngẩng cao đầu, ra hiệu cho cô nhìn thẻ đeo trên ngực mình.

Tường Hiểu Lỗ xách hai cọng dây lên:

- Ô, thắng chức rồi.

Thẩm Khoa có chuyện vui, tinh thần thoải mái:

- Tổng giám đốc chúng tôi và ông Chu có manh mối, hứa kết hôn, cô ấy sợ lời bàn ra tán vào nên chủ động xin điều đi Thượng Hải, trước khi đi cô ấy tiễn cừu tôi với sếp.

Cậu rất đặc ý:

- Thường thôi.

Tường Hiểu Lỗ cười dùng cánh tay huych cậu:

- Được hời còn ra về, sau này tổ ba chúng tôi nhờ giám đốc Thẩm chiếu cố nhiều.

- Dễ mà dễ mà.

Thẩm Khoa ngoan ngoãn đồng ý:

- Chuyện của chị, dứt khoát chẳng từ nan. Ông Hà làm một vụ mua bán lớn, hợp tác với Chứng khoán Đồng Hoa tiến hành thu mua cổ phiếu mới và đầu tư hàng loạt vào thị trường cấp một, ban đầu đã nói là để ông Chu đi tiên phong, kết quả là tổ hai cũng muốn cướp chén com, đang cãi nhau ở văn phòng đấy, chị mau mau vào đi, mấy khách hàng buổi sáng đều tới rồi, tổ hai đã chờ chực từ sớm, chị đi trễ là ngay cả cặn cũng không còn thừa đâu.

Tường Hiểu Lỗ vừa nghe có tiền đề kiếm là lên tinh thần, rất hưng phấn:

- Mật báo có thưởng, tháng sau có tiền sẽ mua kem chống nắng cho cậu.

Thẩm Khoa rất xem trọng gương mặt, Tường Hiểu Lỗ từng tặng cậu nước hoa, kem dưỡng tay, ô che nắng và son môi.

Vào văn phòng, Thiệu Khê là người đầu tiên lao tới cho Tường Hiểu Lỗ một cái ôm nồng cháy:

- Chị Tường, em nhớ chị chết đi được.

- Nhớ quà trong túi chị chứ gì.

Tường Hiểu Lỗ véo mặt Thiệu Khê:

- Sao chị có cảm giác em hơi khác biệt nhỉ? Đổi kiểu tóc à?

Thiệu Khê có chút không tự nhiên, tém tém tóc:

-...Không đẹp hả chị?

- Đẹp.

Tường Hiểu Lỗ cười tít mắt, vút cho cô ấy một cái hộp:

- Ăn lên nha, đừng để bị phát hiện đấy.

- Ôi!

Thiệu Khê mừng rỡ nhận lấy, không quên báo cáo lịch trình buổi sáng cho cô:

- Sếp Chu nói chị về thì mang vài giám đốc nghiệp vụ sang phòng họp, cướp một vị trí với tổ hai.

- Được, chị biết rồi.

Tường Hiểu Lỗ thắng thần sáng khoái, thu dọn xong thì vội vã cầm laptop và sổ ghi chép ra ngoài.

Cuộc họp buổi sáng, nghiệp vụ quan trọng nhất là hợp tác với Chứng khoán Đồng Hoa trong hai quý tiếp theo, chủ yếu nhắm vào việc đóng góp vốn của một công ty điện tử kỹ thuật ở Quảng Châu và một công ty công nghệ sinh học ở Chiết Giang, thật mở thì ai cũng muốn chia phần, vào phòng họp nghe ông Chu và giám đốc tổ hai cắn xé tranh cãi nhau, người khác nghe thấy thú vị nhưng Tường Hiểu Lỗ nghe thấy tẻ nhạt.

Cô lên mở sổ ra, ồ ____

Thực tập sinh dự thính phía sau kinh ngạc che miệng lại.

Tường Hiểu Lỗ cau mày, quăng ánh mắt uy hiếp qua:

- Cầm miệng.

- Chị Tường lợi hại quá, trước đây khi đi học chúng em đều chơi như vậy.

Cuốn sổ của Tường Hiểu Lỗ mở ra, trên mấy trang cuối có một cái lỗ vuông vức, bên trong kẹp một tấm ván gỗ, trong tấm ván gỗ có mấy mảnh gỗ nhỏ vẽ ảnh chân dung Quan Vũ Tào Tháo Trương Phi vân vân.

Là Hoa dung đạo (1) hồi nhỏ dùng để luyện trí thông minh.

(1) Hoa dung đạo: một trò chơi trí tuệ của Trung Quốc, được sáng tạo dựa trên câu chuyện “Tam quốc diễn nghĩa”. Trò chơi này như sau: trong một khung hình chữ nhật (tương đương với bàn cờ của trò chơi) có đặt 10 quân cờ to nhỏ khác nhau. Trên bề mặt quân cờ đều có tên, trong đó Tào Tháo là 1 quân cờ lớn nhất, 5 quân cờ kích cỡ trung bình lần lượt là thuộc hạ của Lưu Bị tức “ngũ hổ tướng” là: Quan Vũ, Trương Phi, Triệu Vân, Mã Siêu và Hoàng Trung, thêm nữa là 4 quân cờ nhỏ là những lính quen. Tào Tháo bị vây tầng tầng lớp lớp, nhưng trong bàn cờ vẫn còn khe hở giữa hai ô nhỏ được coi như lối thoát của Hoa dung đạo, vì vậy Tào Tháo vẫn còn một cơ hội sống sót, ông ta có thể tận dụng cơ hội nhỏ bé này để trốn ra. Người chơi cần suy nghĩ tìm cách giúp Tào Tháo thoát ra, người chơi càng giỏi thì số bước đi càng ít.

Trong này học vấn lớn lắm đấy.

Tào Tháo thua chạy tới Hoa dung đạo, thương binh tổn tướng, gặp phải Quan Vũ, vì báo đáp ân tình ngày xưa mới có 81 bước này. (2)

(2) Hiện nay, cờ Hoa dung đạo được ghi nhận số bước đi nhanh nhất là 81 bước.

Tường Hiểu Lỗ chơi quen, trước đây khi bàn về nghiệp vụ, không tới lượt cô lên tiếng nhưng cô lại không thể không tham gia, thế thì làm sao đây? Sau khi suy nghĩ, cô liền bắt chức học sinh nghịch điện thoại trong lớp học, bèn tự khoét một lỗ thủng trên quyển sổ này.

Tiểu binh nhường đường, Tào Tháo tiến lên.

Ông Chu dùng bút chỉ màn hình:

- Tổ ba chúng tôi quý trước hơn các anh 2.76 điểm, phân tích MACD và KDJ (3) của hạng mục Kiến Quang đều do chúng tôi theo, xét về năng lực và hiệu suất đều phải là do chúng tôi đảm nhận.

(3) MACD (Moving Average Convergence Divergence) là một trong những ứng dụng để tìm điểm mua và bán cổ phiếu tiềm năng. KDJ là một công thức (công cụ, giống MACD, nhưng nó nhạy cảm hơn MACD). (Nguồn: đi hỏi, người ta bảo sao hay vậy chứ không biết đâu -_-)

Triệu Vân, Hoàng Trung ở trái phải tiến lên một bước, nhanh chóng bao vây.

- Tổ ba các anh chủ yếu là bên bất động sản và xây dựng thành phố, còn bên thị trường chứng khoán thì rõ ràng tổ hai chúng tôi chiếm ưu thế, huống hồ bên anh còn có tiền lệ nhân viên làm trái quy tắc, xét về góc độ an toàn và chuyên nghiệp thì phải giao cho chúng tôi mới đúng.

Ông Chu châm biếm lại:

- An toàn? Mùa đông năm ngoái, vụ âm mưu trên báo về nhân viên nhảy lầu là của tổ các anh mà? Chuyên nghiệp? Cuối năm, tin tức kiểm toán tra ra sai sót hơn hai triệu cũng là của các anh nhỉ?

Trương Phi tạt ngang, tiểu tốt trấn giữ.

Giám đốc nghiệp vụ tổ hai Đối Vệ nở nụ cười giảo dao:

- Giám đốc Chu, chúng ta đừng ai cướp của ai nữa, tổ ba các anh có bản lĩnh, chúng tôi công nhận, gọi mấy giám đốc nghiệp vụ đem các hạng mục chứng khoán năm nay ra đây, chúng ta dùng thực lực nói chuyện cho sếp xem, đừng có như đàn bà bám riết vào mấy chuyện quá khứ mà nói.

Tào Tháo giận dữ, tấn công hai bên, trực diện Quan Vũ.

- Nói cho cùng thì quan hệ với Đồng Hoa là của bên tôi, là ai đánh hơi thấy ngon liền vênh đuôi cướp hả.

“Khụ!!!”

Quan Vũ gầm lên giận dữ, ông Hà ngồi ngay ngắn trước bàn hội nghị, quyết định:

- Quan hệ là do tổ ba lôi kéo, vụ thị trường cấp một, các anh làm đi.

Phù_____

Thở phào một hơi dài, cuối cùng Tào Tháo nhẹ nhàng được đưa ra khỏi tấm gỗ.

Muốn dùng người, động viên cũng là một kế sách quan trọng:

- Tổ hai theo thu mua, kịp thời quan tâm chính sách và biến hóa.

Gia Cát Lượng vung tay sáng khoái, ngư ông đắc lợi:

- Tan hợp!

Tiếng dịch ghề lác đác vang lên, Trương Hiểu Lỗ nổi đuôi đi ra, giám đốc tổ hai Đới Vệ nhanh bước đuổi theo cô:

- Giám đốc Trương!

Trương Hiểu Lỗ quay đầu lại:

- Có chuyện gì?

Đới Vệ ân cần nói:

- Trưa rồi, tôi mời cô ăn bữa cơm.

Trương Hiểu Lỗ không hiểu gì cả:

- Cơm trưa thì khỏi đi, tôi có hẹn với em gái rồi.

Đới Vệ không chút lung lay:

- Vậy cũng được, tôi mời cả hai người luôn.

Trương Hiểu Lỗ dừng lại, ôm quyền sỏ nhìn anh ta:

- Giám đốc Đới _____

- Sao?

Đới Vệ tưởng cô đồng ý, mắt sáng lên:

- Ăn gì?

Trương Hiểu Lỗ thờ dãi, nói rất nhỏ:

- Sếp đang ở phía sau nhìn tôi, nếu tôi cứ thế đồng ý thì ngày mai người cuốn gói ra đi là tôi đấy.

Đới Vệ là giám đốc nghiệp vụ giống như cô ở tổ hai, cũng là đối thủ cạnh tranh của Trương Hiểu Lỗ trong công ty, trình độ học vấn cao, con người không tệ, thích kiếm chút thu nhập riêng khi làm việc, anh ta vừa lên tiếng là cô đoán được mấy phần.

Đới Vệ gật đầu, cũng rất biết diễn trò:

- Được, vậy khi nào rảnh nói sau.

Buổi trưa, Trịnh Hân hiếm hoi hẹn Trương Hiểu Lỗ ăn cơm, chưa nói muốn làm gì, Trương Hiểu Lỗ buồn bực nhưng lần đầu Trịnh Hân chủ động, cô là chị, bận đến mấy vẫn phải dành thời gian ra gặp.

Nơi gặp nhau không xa công ty Trương Hiểu Lỗ, là một tiệm pizza thức ăn nhanh dưới lầu, Trương Hiểu Lỗ đến sớm, gọi ít thức ăn, vừa uống soda vừa đợi.

Qua mười mấy phút, Trịnh Hân lái chiếc xe Ninh Tiểu Thành tặng trước đó tới.

Em ấy mặc đồng phục tiếp viên hàng không, tóc búi lên, quần khăn lụa, vẫy tay với cô ở xa xa. Cô ngồi bên cửa sổ ra hiệu cho em ấy vào.

Vừa ngồi xuống, Trịnh Hân gọi một tiếng “chị” hơi câu nệ rồi nói:

- Chị và anh Tiểu Thành hưởng trăng mật xong rồi?

- Ừ.

Trương Hiểu Lỗ đưa dao nĩa cho em ấy:

- Hiện em vẫn đang huấn luyện à? Sao hôm nay lại muốn tới chỗ chị vậy?

Trịnh Hân cuốn một ít trong mồm, ăn chậm rãi, nói:

- Cũng không có chuyện gì... chỉ là tôi thăm chị thôi.

- Huấn luyện một không?

Tính tình Trịnh Hân hay lơ lửng không rõ ràng, Tường Hiểu Lỗ đánh giá bộ đồng phục:

- Cũng ra dáng đấy, đẹp lắm.

Trịnh Hân than thở, cắn nĩa:

- Một chết được, đứng suốt cả ngày, tối về ký túc xá là bắp chân sưng phù lên, ản là ra một cái lỗ.

Tường Hiểu Lỗ dựa vào ghế mềm:

- Cái đó em phải chườm nóng vào, thực sự không được thì mua thuốc cao về dán.

Không hiểu sao, cô chợt cảm thấy hình như Trịnh Hân đã lớn. Thái độ của em ấy đối với cô, và cả giọng điệu nữa, nếu là trước đây, hai chị em không thể nào nhả nhặn hòa bình ngồi nói chuyện với nhau như thế.

Trịnh Hân nhìn quanh, đều là dân văn phòng đến ăn trưa, có người còn xách theo sổ sách làm việc.

- Trước đây đi học thì chẳng thấy gì, đi làm rồi mới biết chênh lệch giữa người và người rất lớn.

Trịnh Hân cụp mắt, khảy khảy miếng lót đồ ăn, ủ rũ:

- Chị, em có chút hối hận vì trước đây không học hành tử tế rồi.

Trịnh Hân năm đó thi đại học làm sinh viên nghệ thuật, thành tích học văn hóa không cao, mấy năm đại học cũng không học hành tử tế, thời gian hoàn toàn bỏ phí.

Dạo này đang huấn luyện tiếng Anh ngành hàng không, rất nhiều nữ tiếp viên hàng không trong nhóm là sinh viên tốt nghiệp đại học, không chỉ ngoại hình ưu tú mà tố chất bên trong cũng rất cao, bất kể là về năng lực học tập hay về đối nhân xử thế, Trịnh Hân đều cảm thấy mình khiếm khuyết rất nhiều.

Bình thường cùng đám bạn chơi bởi ăn nhậu, lừa tiền cha mẹ, đeo túi hàng hiệu, đua đòi dòng điện thoại mới nhất, có bạn trai nhà giàu đưa đón, rất nở mày nở mặt, nhưng một khi bị vứt vào hoàn cảnh hoàn toàn khép kín, chạy trên cùng một vạch xuất phát thì cao thấp liền thấy ngay.

- Em bị kích thích hả?

Tường Hiểu Lỗ không hiểu, nghiêng người qua nhìn chăm chăm Trịnh Hân:

- Có chuyện cần chị giúp? Nói đi, chị chuẩn bị tâm lý xong rồi.

- Ai da.

Trịnh Hân xấu hổ cúi đầu:

- Nói với chị mấy lời thật lòng, chị không nghe thì thôi.

Tường Hiểu Lỗ nghiêng đầu, nói thẳng:

- Em đây là gặp khó khăn với người ngoài, lương tâm trời đất mới nhớ tới chỗ tốt của chị chứ gì.

Trịnh Hân không lên tiếng:

- Chỉ là... chỉ là trong lòng rất ảm ức.

Tường Hiểu Lỗ ôm vai, đợi cô ấy lẩm bẩm đoạn sau.

- Chị nhớ lần trước chị đưa đồ cho em, gặp phải tiếp viên trưởng Kiều Dương không?

Dạo này rất có duyên với Kiều Dương nhỉ, Tường Hiểu Lỗ gật đầu:

- Nhớ.

- Chính chị ta giới thiệu em thi tiếp viên hàng không, nói em là hạt giống tốt, lúc bắt đầu giới thiệu em đi thì khen em lên trời.

Trịnh Hân nói có chút ảm ức:

- Ban đầu em nghĩ nếu em đi thi có chị ta là người quen, lại là giáo viên huấn luyện, em không cầu chị ta nói lòng cho em vì quen biết nhưng tốt xấu gì cũng nên đối xử bình đẳng, nhưng chị ta cứ bới móc chỗ xấu của em khiến em mất mặt trước mặt mọi người.

Bước chân sai bước lớn thì:

- Trịnh Hân, đã nói với em bao nhiêu lần rồi, đây không phải là sân khấu chữ T của người mẫu, em phải đoan trang hòa nhã, sao vẫn không bỏ được tính kiêu ngạo thế?

Bụng đồ uống mà tay không vững thì:

- Nhìn em là biết bình thường ít làm việc nè, tiểu thư quá, nhưng làm nghề của chúng ta có ai mà chẳng phải bảo bối trong nhà?

Chị ta phê bình không hề nghiêm khắc nhưng lại nói rất nhiều lời không thoải mái, khiến Trịnh Hân cảm thấy mình cực kỳ tệ hại.

- Cô ta không thể vô duyên vô cớ tìm được chỗ sai của em, cô ta nói em ngứa là em làm không đúng, lần sau sửa lại, đừng để cô ta moi được khuyết điểm của em.

Tường Hiểu Lỗ nói, cô không thể giúp Trịnh Hân nói xấu Kiều Dương, như vậy chỉ khiến Trịnh Hân càng cảm thấy mình oan ức hơn, đi làm thì không còn là đứa em út mỗi ngày được cưng chiều nữa, để em ấy bị phân biệt đối xử một chút cũng có chỗ tốt.

Nhưng Tường Hiểu Lỗ cũng càng phản cảm với Kiều Dương hơn, biết mục đích của cô ta không đơn giản:

- Em cách xa cô ta chút, nếu nói có giao tình thì công việc tiếp viên hàng không là tự em thi đấu bằng sức mình, không hề được lợi gì từ cô ta, không cần phải cúi đầu nhìn sắc mặt cô ta, người khác thế nào thì em thế này.

- Dạ.

Trịnh Hân tin tưởng gật đầu, nói tiếp:

- Chị, em có một chuyện muốn nói cho chị biết. Em cảm thấy Tổng Bồng có lẽ thích anh Tiểu Thành.

Hôm đó Tổng Bồng đến sân bay đón Kiều Dương, gặp phải bọn Trịnh Hân đến công ty kiến tập, bèn hàn huyên mấy câu, thái độ của Tổng Bồng rõ ràng lãnh đạm hơn trước đây rất nhiều, và lại câu hỏi đều rất có tính mục đích:

- Hân Hân, chị em quen anh Tiểu Thành khi nào thế?

- Hai người họ yêu đương bao lâu?

- Anh Tiểu Thành có qua nhà em không?

- Hai người họ đi trăng mật rồi à?

Trịnh Hân hỏi gì cũng đáp không biết không biết, cũng vì trong lòng tức giận Kiều Dương nên cố ý giờ phút khốn vật, cuối cùng khi thấy xe của Trịnh Hân, Tổng Bồng kinh ngạc:

- Đây là xe anh ấy mà?

- À, anh rể tặng em, anh không nhớ để chị em chi tiền cho em.

Trịnh Hân cười với Tổng Bồng rồi kiêu căng rời đi.

Từ đó về sau, quan hệ giữa Trịnh Hân và Tổng Bồng trở nên cứng nhắc, thỉnh thoảng gặp nhau ở sân bay cũng không nói một lời.

- Em cảm thấy con người chị ta nói chuyện làm việc đều rất có mục đích, chị cẩn thận chút, đừng để chị ta đào góc tường.

Trịnh Hân bưng ly nước lên:

- Tuy không biết chị và anh Tiểu Thành quen nhau thế nào nhưng em luôn cảm thấy hai người không ổn định. Sợ người khác bắt nạt chị.

- Ừ, chị biết.

Tường Hiểu Lỗ quay đầu vào như nhìn ra ngoài cửa sổ, kỳ thực trong lòng rất cảm động, hai chị em đều không phải người giỏi biểu đạt tình cảm, Tường Hiểu Lỗ nóng tính, Trịnh Hân sĩ diện, Trịnh Hân có thể nói ra lời như vậy là rất hiếm thấy.

...

Ngô Tinh buồn bực nhìn chằm chằm Ninh Tiểu Thành, chợt đưa điện thoại đến trước mặt anh.

- Trước đây ngày nào cũng trung cái đức hạnh sống chết mặc bây, nhìn lại bây giờ xem, nè, nhìn kỹ đi.

Ngô Tinh khẽ mắng:

- Uống ly nước cũng cười phóng đảng.

Ngô Tinh càng nói, Tiểu Thành càng cười xấu xa.

Chị hai của Ngô Tinh gả cho một anh họ của Tiểu Thành, lúc đưa trẻ đầy tháng, Tiểu Thành và Trương Hiểu Lỗ đang ở bên ngoài, bây giờ về, anh đem bao lì xì qua cho Ngô Tinh.

- Máy ngày trước mày làm gì Thường Giai đấy? Nghe nói theo đuổi muốn sinh con với người ta hả? Thường Giai gọi điện thoại cho Trương Hiểu Lỗ chứ tể tát, ngay cả tao cũng chứ.

Thường Giai đầu bên kia điện thoại rất hùng hồn khí thế, Trương Hiểu Lỗ rút vai, đưa điện thoại đến bên tai Ninh Tiểu Thành:

- Trương Hiểu Lỗ, mình không phải nói cậu, ông xã cậu quen biết loại người gì thế? Lừa manh! Vô lại! Quả thực không biết xấu hổ! Máy ngày trước anh ta đứng dưới lầu cầm loa nói muốn sinh con với mình, cậu tạo ảnh hưởng gì cho mình thế này? Mình còn muốn sống trong khu nữa hay không đây? Bây giờ chỉ cần mình về nhà là vợ vàng còi giày vọt lẹ lên lầu, chỉ sợ bị hàng xóm phát hiện.

Trương Hiểu Lỗ bị chọc cười khúc khích, không ngờ Ngô Tinh là người như vậy:

- Vậy cậu đừng để ý tới anh ta nữa!

- Mình không để ý tới anh ta?

Thường Giai chống nạnh gào thét:

- Mình không để ý tới anh ta, anh ta ngày ngày lái chiếc Mitsubishi cù tới công ty chặn mình!

Ninh Tiểu Thành khuyên Ngô Tinh:

- Mày làm hòm hòm là được, đừng có quá mức khiến một cơ hội nhỏ cũng không có.

- Gì mà hòm hòm, chuyện này chưa xong đâu, tao nghĩ hết rồi, buổi chiều cô ấy có một buổi tọa đàm ở Đại học Ngoại ngữ, lát nữa tao nghiên cứu, tao theo cô ấy, cô ấy đi đâu tao đi đó.

Ngô Tinh suy nghĩ thẳng thắn, khi đã chọn người nào là theo đuổi cho bằng được mới thôi.

Tiểu Thành mắng:

- Một thằng học lịch sử quân đội như mày mà đi nghiên cứu ngoại ngữ cái đếch gì. Theo đuổi con gái đâu phải bám dính dai như đĩa như mày, Thường Giai người ta thông minh, nếu có ý với mày thì đâu cần mày chủ động.

Bị chọc trúng chỗ đau, Ngô Tinh nằm hừ hừ, giọng lạnh tanh:

- Sếp cô ấy hơn cô ấy hai mươi mấy tuổi, con cũng đã 18 rồi, mày nói xem, cô ấy còn yêu thầm cái gì chứ...

Tiểu Thành dụi thuốc, đứng dậy:

- Tao đi đây, dù sao lời cần nói tao đã nói, nghe hay không tùy mày.

- Buổi tối cùng ăn cơm chứ? Tán dóc thêm với tao.

Ngô Tinh nằm ngửa trên sofa, không đứng dậy tiễn, thật sự bị Thường Giai hành hạ tới bó tay.

- Không rảnh, buổi chiều lão Tổng của Chứng khoán Đồng Hoa tới tìm tao, muốn mượn mấy người trong tay tao giúp ông ấy đi Quảng Châu dùng tiền, buổi tối thì có buổi tụ họp bạn cấp hai.

- Ô, bạn cấp hai của mày còn à?

Ngô Tinh lại ngồi dậy:

- Bạn cấp hai của tao không biết đi đâu rồi, hơn nữa, không phải mày chưa từng tham gia chuyện chứng khoán của họ sao, béo bở chả bao nhiêu mà nguy hiểm, làm tốt hay làm xấu đều không tiện bàn giao.

- Miệng mồm đừng có ác vậy mậy.

Ninh Tiểu Thành truyền thụ kinh nghiệm cho Ngô Tinh như một người từng trải:

- Trước đây sao cũng được, nhưng giờ có gia đình rồi, không thể ngày ngày chờ chực nữa mà phải kiếm chút chuyện để làm, phải biết vuron lên.

- Haiz ____ làm đàn ông thiệt mệt...

Ngô Tinh nằm trở lại, nhìn đăm đăm lên trần nhà:

- Nhớ ban đầu một mình mảy tự do tự tại biết bao nhiêu, các anh em nằm mơ cũng muốn sống như mảy, thế mà mảy thì hay, tự mình tìm tội. Kết hôn, kết hôn làm gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Buổi tối tụ họp bạn cấp hai, là tổ chức lần đầu sau bao nhiêu năm, mọi người tề tụ đông đủ, không ít người ở nơi khác về.

Lớp trưởng cũ liên hệ từng người một, lúc gọi điện thoại tới Ninh Tiểu Thành còn chọc, Thành nhì, biết mảy có tiền đồ, đừng coi thường đám bạn học cũ bọn tao nhé?

- Sao có thể, chúng ta ai mà không biết ai chứ, có tiền đồ đến đâu đi nữa cũng là anh em nghèo năm xưa cùng thời cời trường tắm mưa thôi.

Có câu này, lớp trưởng vui vẻ, vậy được, buổi tối ở Nam Quan, không gặp không về.

Bạn học cũ gặp lại, không thể thiếu việc uống rượu nhớ chuyện cũ, ai kết hôn với ai, ai ngoại tình với bạn học nữ kia của lớp mình, ai ở đâu đó có tiền đồ, cụng ly cụng, rượu quá ba tuần, Tiểu Thành cũng có chút ngà ngà say.

Khi về nhà, đứng ở cửa tìm chìa khóa, sờ tới sờ lui mới chợt nhớ trong nhà có người, anh bèn vỗ đầu một cái, bắt đầu đập cửa.

Tường Hiểu Lỗ vội chạy ra, tóc ướt nhẹp còn nhỏ nước:

- Tối nay tới ngay.

Đi tới cửa, cô cảnh giác kẻ sát vào cửa, nhỏ giọng hỏi:

- Ai?

Ninh Tiểu Thành phối hợp nghiêm túc gằm nhẹ:

- Cướp, mở cửa không giết.

Tường Hiểu Lỗ cười hi hi mở cửa ra, sững sờ, vội đỡ vai anh vào:

- Xin à?

- Chịu, ép uống.

Tiểu Thành mượn sức nghiêng qua người Tường Hiểu Lỗ, ngửi ngửi, cau mày:

- Trên người em có mùi gì thế?

Tường Hiểu Lỗ cũng nghi ngờ ngửi ngửi mình:

- Có mùi hủ, mới tắm xong, thơm mà.

Tiểu Thành xin, mắt nhìn chăm chăm, đá giày, ngồi bệt lên tấm thảm trong phòng khách, ồ lên ____

- Anh nhớ ra rồi, là mùi phấn rôm. Hồi nhỏ Võ Dương hay nghịch diêm, đái dầm, bốn tuổi còn mặc quần yếm, mẹ nó hồi đó qua chỗ phục vụ cộng đồng của chúng ta mua phấn rôm xức cho nó, ngày nào hai cái mông nó cũng đầy phấn, đi đường là rơi rớt giống như em bây giờ nè.

- Xì!

Tường Hiểu Lỗ tức giận, nắm tai anh:

- Cù em là nước hoa! Nước hoa! Đắt lắm đấy.

Tiểu Thành cười ha ha:

- Dạ dày khó chịu, rót cho anh cốc nước.

Tường Hiểu Lỗ nghe lời vào bếp rót hai cốc nước ấm, lại xắt thêm hai miếng lê:

- Nè__

Tiểu Thành nhận lấy, Hiểu Lỗ ngồi xếp bằng đối diện anh:

- Buổi tối Võ Dương cũng đi sao?

- Không đi, thằng ngốc đó và Tư Lượng không học chung cấp một với anh, hai đứa nó nhỏ hơn anh.

Tiểu Thành vừa uống vừa cố tỉnh rượu:

- Võ Dương buổi tối làm nhiệm vụ, Tư Lượng dạo này nhiều chuyện phiền lòng, Hoắc Tích và nó chia tay, ngày nào cũng âu sầu hận không thể nhảy từ văn phòng xuống.

- Lại làm căng rồi?

Tường Hiểu Lỗ dè dặt hỏi, Thảm Tư Lượng và Hoắc Tích đường tình nhấp nhô, không ngờ sau khi tái hợp vẫn là kết quả này.

- Ai biết được, đã cố hết mình rồi.

Tiểu Thành uống rượu, trên người hơi có mùi, kéo Tường Hiểu Lỗ qua cảm khái rất nhiều:

- Ở gần bên mà không giúp được gì, bao nhiêu năm không gặp, nhìn lại, lòng cứ ngổn ngang rối rắm.

...

- Tụi anh hồi cấp hai có một ủy viên học tập, rất thích mách lẻo, là cái kiểu mà em lên lớp vứt cục phấn cũng bị cậu ta ghi lại ấy, hôm nay gặp, cậu ta bị trúng gió ngồi xe lăn, nói chuyện thì nước miếng chảy ròng ròng.

...

- Trước đây hể cậu ta đi báo cáo là tụi anh liền xách cậu ta vào nhà vệ sinh, khóa trong đó nửa tiếng.

Ninh Tiểu Thành nhớ lại hồi nhỏ, hoài niệm, nói cũng nhiều:

- Có một cô bạn nữ, lớn hơn tụi anh nhiều tuổi, lưu ban, tên Thúy Mai, đi học hể thầy cô gọi đến tên cô ấy là tụi anh cười, quê muốn chết, hôm nay gặp_____

Tiểu Thành hươ tay trên vai mình:

- Ba sao.

...

- Thành người đứng đầu khoa ở bệnh viện rồi, cô ấy khoác cổ anh hỏi, Thành nhi, cậu kết hôn chưa? Minh mới ly hôn, có thằng cu hai tuổi, nếu cậu chưa kết hôn thì trực tiếp làm cha nó nhé.

Ninh Tiểu Thành lúc lăm mồm rất sống động, cau mày đau khổ:

- Anh nói mình kết hôn rồi, cậu nói câu này muộn quá, nếu nói sớm hai ngày thì con chúng ta đổi họ rồi.

Bạn bè gặp lại nhau, tình cảm như người thân, đùa giỡn là chuyện khó tránh, Tường Hiểu Lỗ cũng không xem là thật, còn cùng anh tán dóc:

- Nè, năm của tụi anh có phải đi lính đặc biệt nhiều không?

Ninh Tiểu Thành trầm ngâm:

- Cũng không phải, thời của cha mẹ, nhà nghèo, không còn cách nào khác mới đi lính, thời của chúng ta phải là người chịu được cô đơn, có thể hạ quyết tâm mới đi.

...

- Em xem, Võ Dương ấy, ngốc, cả người toàn sức trâu, từ nhỏ đã mê nghề lính. Còn Tư Lượng hả, hết cách, nhà nó toàn ông lớn, cha nó ép, em trai nó dòm, cứng ở chỗ đó, nó lại là người làm nghề nào chấp nhận nghề này. Anh thì không được, anh chịu khổ không nổi.

Không phải chịu khổ không nổi, mà là muốn đi nhưng không đi được.

Con trai lớn lên trong đại viện có ai không mong mặc quân trang, nhưng không phải muốn là được, đi lính hai năm, tương lai cõi quân trang quay về thì tiếc, tổn thương, đi thì phải làm ra đại sự.

Năm đó kiểm tra sức khỏe, Tiểu Thành vì bệnh phổi nên bị gạt ra, lúc đó ông Ninh hút thuốc, chân mày sầu lo:

- Nếu con thật sự muốn đi thì cha bắt chấp cái mặt dày này đi nhờ vả cầu xin người khác cho.

Tiểu Thành không đi, anh kiêu ngạo, mỗi người có chí hướng riêng, anh không tin mình không làm được chuyện này thì không làm được chuyện khác.

Nhiều năm qua, tuy lòng dạ ban đầu đã không còn, nhưng Trương Hiểu Lỗ có thể cảm giác được, anh vẫn còn tiếc nuối.

Cô lặng lẽ nghe, dùng góc độ người vợ để giúp anh nguôi sầu:

- Anh mềm lòng, chưa chắc thích hợp đi lính, cố gắng trên lĩnh vực khác, ráng chịu khổ thì cũng sẽ được đền đáp.

Tiểu Thành cười.

Trong lòng Trương Hiểu Lỗ chợt khó chịu, rất muốn ôm anh.

Quen biết anh nhiều năm như vậy nhưng cô đã lỡ mất quãng thanh xuân tươi đẹp nhất đời anh, thứ cô được hưởng, là thành quả khi anh đã trải qua năm tháng, vượt qua những nỗi tiếc kia.

Cô nằm ngửa trên đùi anh:

- Hôm nay mẹ gọi điện thoại tới.

Tiểu Thành ngó người:

- Mẹ em hay mẹ anh?

Trương Hiểu Lỗ:

- Mẹ anh.

Anh cau mày:

- Sao em lại mắng anh?

- Ai mắng anh đâu! Mẹ tội mình! Mẹ tội mình!

Trương Hiểu Lỗ vừa nghĩ tới là đau đầu, lại bò dậy:

- Bảo em rảnh về nhà ăn cơm, sẽ dạy em nấu ăn.

- Bà ấy nói gì với em em cứ vâng dạ hết, đừng chống đối, còn về hay không là do hai đứa mình quyết định.

Ninh Tiểu Thành đặt cốc nước lên bàn trà, đứng dậy, vừa cời đồ vừa đi vào phòng:

- Anh tắm cái đây.

Cởi quần áo đứng ở cửa, anh thần bí huyết sáo với cô:

- Tắm xong tắt đèn ngủ.

Trương Hiểu Lỗ vẫn ngồi trên đất:

- Ủ.

Ninh Tiểu Thành là người chú trọng các chi tiết nhỏ trong sinh hoạt, thích sạch sẽ, không lười thôi.

Lát sau, có tiếng nói vọng tới:

- Em đầu tư cổ phiếu nào?

Tường Hiểu Lỗ giật mình, lao vào phòng như gió, nhào tới:

- Không được nhìn!

Ninh Tiểu Thành không ngờ cô phản ứng dữ vậy, cười ha ha:

- Đừng ngại, anh dạy em

Nói rồi, anh định mở laptop của cô lên:

- Để anh xem xem là cổ phiếu nào, hai ngày nay anh mới nhận làm một vụ với người khác, hai đứa mình đừng đụng nhau, khiến em chịu thiệt.

Một lời nói vô tâm.

- Anh lo tấm của anh đi!

Tường Hiểu Lỗ bảo vệ chặt laptop không cho Ninh Tiểu Thành xem, còn đập vào mông anh mấy cú:

- Mau mau mau.

- Không cho xem thì thôi.

Tiểu Thành thấy cô không muốn thì không theo đến cùng, tốt xấu gì cũng chừa lại cho nhau chút riêng tư.

Tường Hiểu Lỗ vẫn còn giật mình ngồi trên giường, thờ phào.

...

Tường Hiểu Lỗ gần đây đang lút đầu tư cổ phiếu.

Thời gian cô làm nghề này nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, bạn học cùng tốt nghiệp cũng kiếm hai ba triệu hoa hồng một năm ở công ty tín thác trong nước, Vi Đạt là xí nghiệp tư nhân hiếm hoi trong nghề, làm nghiệp vụ rất thận trọng, cầu ổn định chứ không cầu nhiều.

Lương bổng đãi ngộ mặc dù chênh lệch không lớn nhưng trong lòng Tường Hiểu Lỗ biết ơn ông Chu đã dẫn cô vào nghề nên chưa từng nghĩ chuyện rời đi.

Tuần trước giám đốc tổ hai Đối Vệ tới tìm cô, nói muốn đổi nghề, muốn rủ rê Tường Hiểu Lỗ cùng đi nên nói lời khích cô.

Anh ta nói thế này:

- Cô lăn lộn cũng được năm năm rồi, ông Chu không đi thì cô vĩnh viễn ở vị trí này, có gì hay chứ, hai ta cùng đi Chính Tín, cô đem theo tài nguyên khách hàng trên tay cô, không quá nửa năm, đảm bảo cô giàu nứt đố đổ vách.

Tường Hiểu Lỗ từ chối thẳng:

- Không được, tôi chưa muốn đi, anh mang đồng nghiệp của chủ cũ qua chủ mới kiếm tiền là không trượng nghĩa.

- Cô không vì kiếm tiền thì mấy năm trước còn tới mức kiêm chức làm kế toán giúp người ta làm sổ sách à? Một tháng 300 500 cũng không tha, cô lại có bằng của nhà thẩm định, điều kiện tốt như vậy, Hiểu Lỗ, chúng ta ai như thế nào đều hiểu rõ, đừng cứng nhắc chống đỡ nữa.

Tường Hiểu Lỗ rất thông minh, quan hệ giữa cô và Đối Vệ chưa tốt đến mức móc tim móc phổi giúp đỡ công việc của nhau, cô cúi đầu cười:

- Tôi thật sự không muốn nhảy việc, dù muốn cũng không phải bây giờ.

Thấy thái độ Tường Hiểu Lỗ cương quyết, Đối Vệ không nói nữa, gật đầu:

- Cô không muốn tôi sẽ không miễn cưỡng, chuyện này tôi vẫn chưa chắc chắn, cô...

Tường Hiểu Lỗ hiểu:

- Tôi biết.

Chuyện này cứ thế rồi thôi, đều là đồng nghiệp, cô cũng tuân thủ cam kết, miệng kín như bưng về chuyện Đới Vệ muốn nhảy việc.

Hôm sau mở cuộc họp cấp cao, Trương Hiểu Lỗ giữa chừng đi nhà vệ sinh, bây giờ đang là giờ cao điểm làm việc, chỗ phòng họp lại rất ít người ra hành lang nên rất yên tĩnh.

Trương Hiểu Lỗ vừa đẩy cửa nhà vệ sinh thì nghe được điều khác thường.

Là giọng nữ, một giọng nữ đang thờ đốc, hơn nữa còn khá quen.

Có lẽ bên trong cũng nghe thấy động tĩnh bên ngoài nên chợt yên tĩnh lại.

Trương Hiểu Lỗ đưa lưng về phía các phòng riêng phía sau, mặt vụt đỏ. Cảnh phản chiếu trong gương ở cánh cửa nhỏ đóng chặt phòng thứ hai đếm ngược, chiếu ra một đôi giày cao gót nữ và chiếc áo sơ mi chất đống ở khe hở giữa cửa và sàn đá.

Trương Hiểu Lỗ nhắm mắt, ảo não mình tới không đúng lúc, cô mở van nước rửa tay vờ như không nghe thấy gì cả, sau đó vung vung, bình tĩnh tự nhiên đi ra ngoài.

Giờ ăn trưa, Thiệu Khê đẩy cửa vào đưa cho cô thức ăn đặt bên ngoài, Trương Hiểu Lỗ nói cảm ơn, mắt lướt qua đôi giày cô ấy mang hôm nay, đầu ông lên.

Giống hệt đôi giày cô thấy ở nhà vệ sinh.

- Thiệu Khê.

Trương Hiểu Lỗ cười híp mắt tán gẫu với cô ấy:

- Thay đồ à? Buổi sáng hình như em không phải mặc bộ này.

Thiệu Khê không ngờ Trương Hiểu Lỗ sẽ hỏi vậy, chợt có chút không tự nhiên:

- ...À! Buổi sáng chị Trương đi họp không ở đây, em uống cà phê không chú ý làm đổ lên người nên thay.

Người ngồi văn phòng như các cô luôn có một thói quen nhỏ là chuẩn bị thêm một bộ đồ ở công ty để đề phòng cứu cấp trong tình huống thời tiết đặc biệt.

- Ồ...

Trương Hiểu Lỗ vô thức xoay bút, vẫn quan sát cô ấy.

- Được, không có chuyện gì, em ra ngoài đi.

Cô xoay ghế, nhìn màn hình máy tính, không nhìn cô ấy nữa:

- Việc riêng của em chị không hỏi nhiều nhưng trong công ty ít nhiều gì cũng phải chú ý một chút.

Một câu nhắc nhở chừng mực khiến mặt Thiệu Khê phớt đỏ bừng.

- Giám đốc Trương... em...

- Ra ngoài đi, chị không biết gì cả.

Trương Hiểu Lỗ nhìn chằm chằm màn hình, không muốn nhắc lại nữa.

Thiệu Khê trầm mặc đứng trước mặt cô, lát sau thỉnh thoảng nhìn người với cô rồi lẳng lặng ra ngoài đóng cửa lại.

Thiệu Khê theo Trương Hiểu Lỗ lâu như vậy, luôn được cô đối xử tốt, lúc riêng tư luôn gọi cô là chị Trương, chỉ trong trường hợp chính thức mới gọi cô là giám đốc Trương.

Trước đây Thiệu Khê luôn cảm thấy quan hệ giữa mình và cô rất thân thiết, luôn hi hi ha ha, nhưng qua một câu ban nãy, có lẽ do lòng tự ái của phái nữ, bị vạch trần loại chuyện đó, Thiệu Khê cảm thấy rất mất mặt, giận dỗi xếp tài liệu trên bàn.

Quan hệ tốt đến mấy, người ta vẫn là sếp, mình là chân sai vặt.

Một đôi tay đúng lúc gõ gõ lên mặt bàn, Thiệu Khê ngẩng đầu, Đới Vệ nghiêng người dựa trước bàn làm việc của cô ấy, xòe lòng bàn tay ra. Thiệu Khê nháy mắt trở nên khản trương, lấy tay đè lại.

- Anh làm gì thế?

Đới Vệ cười bí ối:

- Em bỏ quên ở chỗ anh.

Thiệu Khê nhỏ giọng năn nỉ:

- Xem như em van anh, anh mau đi đi! Em không muốn để người khác biết.

Đới Vệ lại nhét đám vải kia về trong túi, cười nói:

- Được. Đi thì đi.

Nói rồi, anh ta lại lấy trong túi quần khác ra một viên chocolate:

- Bỏ sung năng lượng buổi chiều, đừng để bị đói, anh sẽ đau lòng.

Thiệu Khê đỏ mặt gật đầu:

- Anh mau đi đi.

- Đừng quên chuyện anh nói với em đấy, chỉ một bản thôi, tốc chiến tốc thắng.

Câu cuối cùng mang chút giọng uy hiếp lừa gạt.

Trong lòng Thiệu Khê xoắn xýt, một bên là sếp mình đã theo thời gian dài, một bên là người yêu khó mà từ bỏ. Con cừu nhỏ bị đẩy lên cây cầu, lưỡng lự hai bên.

Tan ca, sau khi Tường Hiểu Lỗ đi, Thiệu Khê lén lút đến văn phòng cô, vội mở máy tính cô ra.

...

Không lâu sau khi Thiệu Khê trộm tài liệu từ máy tính Tường Hiểu Lỗ, Vi Đạt xảy ra chuyện.

Người chịu trách nhiệm trực tiếp cho sự cố chính là Tường Hiểu Lỗ.

Cổ phiếu đầu tư vào thị trường cấp một do tổ ba phụ trách chỉ trong chưa đến một tuần đã bán khổng (1), tình hình kinh doanh của công ty Quảng Châu dao động cực lớn, trực tiếp khiến bên hợp tác Đồng Hoa nổi trận lôi đình.

(1) Bán khổng (short sale): là việc bán một chứng khoán mà người bán không sở hữu mà thay vào đó, người bán đi vay chứng khoán hoặc có đảm bảo chứng khoán có thể vay được để bán với mong muốn kiếm lợi nhuận bằng cách mua lại và trả lại chứng khoán đó khi giá chứng khoán giảm.

Tín thác Vi Đạt nặng ở chữ tín, vụ giao dịch là ván đã đóng thuyền, vì nội bộ các anh tiết lộ bí mật cho Ô Long.

Tầng lớp cao nổi giận dưng dưng, đập bàn hung dữ trong cuộc họp, bảo tra ra là ai sẽ tuyệt đối không nhân nhượng. Tan họp, tổ bảo mật nội bộ công ty lao vào văn phòng Tường Hiểu Lỗ và văn phòng của một giám đốc phụ trách khác, nhanh chóng điều tra.

...

Giám đốc Nhậm của Chứng khoán Đồng Hoa vừa bức mình vừa buồn cười, kể chuyện này cho Ninh Tiểu Thành nghe.

Ông Nhậm xem trọng kinh nghiệm của Ninh Tiểu Thành lúc trước chạy bên thị trường chứng khoán ở Quảng Châu, nói hết nước hết cái mới khuyên được anh về giúp, còn kéo anh đến chỗ cá nhân mình đầu tư, Tiểu Thành nhìn chuẩn thấy nó có lợi nhuận ổn định không bị lỗ mới đồng ý.

Lăn lộn lâu trong giới, chuyện gì cũng đã gặp, hai người đàn ông từng trải qua gió to sóng lớn ngồi trong văn phòng, trò chuyện, cười nói:

- Lỗ thì lỗ, trước tiên cứ để qua đợt này cho nguôi nguôi rồi nói.

Cũng chỉ có thể như vậy.

Ông Nhậm lộ người qua bàn làm việc, rất thần bí:

- Tôi biết câu này không nên nói nhưng vẫn phải nhắc cậu.

Ninh Tiểu Thành cũng rất thần bí dịch qua, hứng thú:

- Ông nói đi.

- Tôi cho người điều tra, bảo là một giám đốc nghiệp vụ của Vi Đạt bán tư liệu ra ngoài, giám đốc đó tên Tường Hiểu Lỗ.

Nụ cười bên môi Tiểu Thành dần tắt:

- Ông có ý gì?

Ông Nhậm đề tay xuống:

- Tôi biết tôi biết, chuyện này hai ta nói riêng với nhau thôi, cô ấy còn trẻ, tôi đoán... nghề này kiếm được ít, lương bổng lại không bằng trích phần trăm, có thể là tầm nhìn cạn, bán tư liệu rồi chia chác lợi nhuận với người khác chẳng?

Ông Nhậm có đi hôn lễ của anh và Trương Hiểu Lỗ, không thể không biết mối quan hệ này.

Đây là biến tướng nhắc nhở anh, hai người ở chung nhà, dạo này cậu theo hạng mục của tôi, có vài tư liệu khó tránh để ở nhà bị người ta thấy, cô vợ cậu e là không đồng lòng với cậu.

...

Tiểu Thành về nhà, Trương Hiểu Lỗ đang hôn bay phách lạc ôm gối ngồi trên sofa.

Hôm nay lần đầu tiên anh tự mở cửa vào, thấy cô ở nhà cũng không kinh ngạc:

- Ăn cơm chưa?

Trương Hiểu Lỗ hoàn hồn:

- Hà, ăn rồi.

Nói xong, cô lại ngẩn ngơ lắc đầu:

- Không đúng, chưa ăn, anh ăn chưa?

Nhìn Tiểu Thành để chìa khóa xe ở cửa, cười:

- Chưa. Cơm ăn rồi hay chưa cũng không nhớ? Sao thế, trong lòng có chuyện à?

Mắt anh thoáng thấy mấy tờ giấy trên bàn trà, nụ cười dần tắt.

Nghĩ đến chuyện mấy ngày nay Trương Hiểu Lỗ ở nhà lén lút lút lút nghiên cứu cổ phiếu.

Anh buột miệng:

- Em xem nó rồi à?

- Không có...

Đầu óc Trương Hiểu Lỗ mơ hồ:

- Sao thế?

Thấy cô nhìn mình với ánh mắt mê man, Tiểu Thành ngẩn người, Trương Hiểu Lỗ cúi đầu nhìn mấy tờ giấy mà anh nói, loạt xoạt lật ra xem.

Càng lật càng nhanh, càng lật tim càng lạnh.

Anh ở nhà chưa bao giờ kiêng kỵ, rất nhiều thứ đều là tiện tay để, nhớ thì cầm lên xem, Nhìn Tiểu Thành rất hối hận khi lẩm miệng hỏi cô.

Nhưng lời đã nói ra không thể thu hồi.

Trương Hiểu Lỗ thả tay xuống, nhìn anh:

- Anh nghi ngờ em lén xem tài liệu của anh?

Nhìn Tiểu Thành tăng hắng một tiếng, nỗ lực bù đắp:

- Anh không có ý đó.

- Vậy anh có ý gì?

Trương Hiểu Lỗ ở công ty chịu thâm vắn cả buổi trưa, tâm trạng vốn đã ngọt ngào, toàn tâm toàn ý ở nhà đợi anh về, không phải muốn kể khổ gì với anh,

chỉ là cảm thấy cứ như có anh về là cô sẽ có một chỗ để dựa vào.

Nhưng không ngờ thứ mà cô đợi được chỉ là sự không tín nhiệm và chất vấn của anh.

- Vừa nãy anh không nói thì em cũng không biết anh có tham gia vào hạng mục của Đồng Hoa.

Tâm trạng Tường Hiểu Lỗ kích động:

- Vì Đạt xảy ra chuyện, em là người chịu trách nhiệm chính. Em có thể ngốc đến mức xem tài liệu của anh rồi bán cho người khác để kiếm lời từ chênh lệch giá bán không à?

- Anh đâu có nói gì.

Ninh Tiểu Thành bình tĩnh nhìn cô, rất nhẹ nhàng:

- Em là gì mà là. Anh có nói anh nghi ngờ em sao?

Tục ngữ nói, có lý không phải là to miệng.

Tiểu Thành không thích phụ nữ hờ tít là làm ầm làm ỹ.

Tường Hiểu Lỗ suy nghĩ có chấp, uơng nganh:

- Anh hỏi em chính là anh nghi ngờ em.

Cô cực kỳ ghét cảm giác không được tin tưởng.

- Xảy ra chuyện này, em có khả năng bị sa thải đấy.

Nhìn như một câu oán giận, kỳ thực Tường Hiểu Lỗ cũng vô thức kể khổ, cô cũng sợ hãi.

Nhưng Ninh Tiểu Thành nghe vào tai lại giống như cô cực kỳ có lý.

Anh nén bực mình, không kiên nhẫn:

- Bị sa thải chỉ có thể nói rõ em làm việc không có đầu óc.

Tường Hiểu Lỗ ghen, bị nói trúng tim đen, thẹn quá hóa giận:

- Anh dứt!

Tiểu Thành thông thả, cuối cùng cũng lộ chút vẻ lưu manh hời hợt:

- Anh dứt? Nhà anh, anh dứt đi đâu?

Tường Hiểu Lỗ nghe hiểu, ý anh là, có dứt là cô dứt.

Hai người từ khi quen nhau đến khi kết hôn đến bây giờ, chưa từng đồ mặt tía tai với nhau, đây là lần đầu tiên cãi nhau.

Cô ở bên ngoài xảy ra chuyện, anh cũng đau lòng, nhưng anh ở Đồng Hoa bị ông Nhậm nhắc nhở như vậy, đàn ông cũng cần mặt mũi, trong lòng Tiểu Thành không thoải mái, nhất thời nói lời hơi nặng.

Có ai mà không nóng tính?

Nhưng kẹt ở chỗ hai người không có nền tảng tình cảm, khó tránh lúc cãi nhau sẽ đặt đối phương ở phía đối lập, xem đối phương là kẻ địch, dùng những lời tàn nhẫn, không nề mặt mũi nói nhau.

Một chữ dứt.

Triệt để khiến tình cảnh lâm vào bế tắc.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Tường Hiểu Lỗ bỏ đi.

Ba ngày không về, tự thuê phòng ở khách sạn Quốc Mậu, sống rất thoải mái.

Trước đây trong cuộc họp hàng năm của công ty có phát phúc lợi do Quốc Mậu hợp tác tặng, là thẻ giảm giá nội bộ, cô để trong ví tiền thời gian dài, hôm đó nếu không phải cô chạy ra ngoài không nơi để đi thì cô còn chưa nhớ tới tác dụng của nó.

Hai ngày nay cô bị đình chức chờ kết quả điều tra, ngày nào cô cũng ban ngày ra ngoài dạo phố, đi ăn quán, tối về tắm xong ngồi liệt trên giường xem ti vi, nhòai người trên cửa sổ ngắm cảnh đêm, không lo nghĩ chuyện gì.

Nếu nói tim cô lớn thì thực ra, mỗi ngày cô cuộn mình trong chăn, mắt rom róm ngẩn ngơ, rất đáng thương.

Lời đã nói đến mức này, không đi thi cô không chịu mất mặt làm hòa được, trong lòng khó chịu, đi thi vào khoảnh khắc đẩy cửa ra rất thoải mái nhưng ra khỏi cổng khu lại không biết phải đi đâu.

Về nhà? Kết hôn chưa bao lâu mà cô dâu đã về nhà mẹ đẻ, giải thích thế nào cũng chẳng ai tin, Đỗ Huệ Tâm lại là người nhạy cảm, chắc chắn sẽ hỏi này hỏi nọ.

Đi đến chỗ Thường Giai? Bạn thân dù có tốt đến mấy cũng là hai người hoàn toàn độc lập, bạn không thể có chút chuyện phiền lòng là chạy tới nhà người ta kể khổ, nghĩ tới nghĩ lui, Tường Hiểu Lỗ vẫn ở khách sạn.

Ở bao lâu, nên làm gì tiếp theo, cô đều không biết.

Ba ngày nay Ninh Tiểu Thành ngay cả một cú điện thoại cũng không gọi, một tin nhắn cũng không gửi cho cô, vẫn chưa đủ tỏ rõ thái độ ư? Ý là em thích đi đâu thì đi, giận hờn với anh thì phải chấp nhận lang thang bên ngoài.

Ngược lại, Tường Hiểu Lỗ cũng quyết định, anh không để ý tới em thì em cũng không để ý tới anh, hai ta cứ lạnh nhạt như thế cho đến khi nản lòng thoái chí, chán ghét lẫn nhau rồi đổ vỡ!

Bên này, Ninh Tiểu Thành cũng phiền.

Khóa cửa nhà bị Tường Hiểu Lỗ làm rơi hỏng, cửa đóng không chặt cũng không dám đóng chặt, bằng không sẽ thật không ra được.

Hôm nay anh đang dùng tua-vít vặn đinh ốc, ngồi xếp bằng trên đất, kẹp điện thoại giữa tai và vai. Đầu kia điện thoại, Ngô Tinh rất to giọng, cả hành lang đều có thể nghe thấy tiếng vang.

- Chạy thật hả? Mày cũng không tìm? Đi ba ngày rồi đừng để xảy ra chuyện gì đấy, tao thấy tính Tường Hiểu Lỗ không giống người sẽ về nhà mẹ đẻ kể khổ.

Tiểu Thành vốn muốn bóng gió thăm dò xem Tường Hiểu Lỗ có ở chỗ Thường Giai không, nhưng nghe ý của Ngô Tinh thì có vẻ không có.

Miệng Tiểu Thành ngậm thuốc lá, tay dùng sức:

- Chạy đâu nhĩ? Mợ nó, quá có chủ kiến, còn có thời gian like người khác trong group bạn bè kìa.

Ngô Tinh cười buồn bực:

- Lỡ bị ai bắt cóc, dùng đi động giả vờ like người khác thì sao, thời buổi này chuyện gì cũng có hết, đừng để hối hận không kịp, làm hòm hòm là được, không phải mâu thuẫn gì ghê gớm, tới mức đó à?

Chuyện không lớn, mấu chốt là nói lời gay gắt làm nhen lẫn nhau, không ai muốn cúi đầu.

Tiểu Thành nhớ câu mấy ngày trước Ngô Tinh nói với anh ở văn phòng, kết hôn, kết hôn làm gì?

Thứ mang tên kết hôn làm ô trái tim bạn, cả ngày lừa ăn lừa uống lừa tình cảm bạn.

Ninh Tiểu Thành vặn chặt cái đinh ốc cuối cùng, dụi thuốc:

- Buổi chiều tao đi tìm

Ngô Tinh là người tỉ mỉ, suy nghĩ nhiều, nói chuyện vô tâm, nói xong, khiến người ta không khỏi suy nghĩ mới bắt đầu hoảng trong bụng.

Để điện thoại xuống, dẹp thùng dụng cụ, Tiểu Thành cúi đầu nhìn tay phải mình.

Hự_____

Vết bốn móng tay cào chảy máu đã đông vảy, vừa nhìn là biết tay phụ nữ, đen tay.

Lại nói Ninh Tiểu Thành từ nhỏ được cưng chiều nuôi lớn, có bao giờ từng bị như vậy.

Ngày hôm đó.

- Anh út? Nhà anh, anh út đi đâu?

Lòi ra khỏi miệng, Trương Hiểu Lỗ đơ 3 giây, rồi chột xách túi lao ra cửa.

Tiểu Thành cũng hối hận, vội chặn ôm lấy cô, thái độ nhẹ nhàng như đang ôm một đứa bé mũm mĩm:

- Haiz___tối mà em đi đâu?

Trương Hiểu Lỗ nước mắt lưng tròng, đau lòng, oan ức, hung dữ dùng móng tay cào anh:

- Em đi đâu kẹ em! Đi đâu cũng không ở chỗ anh!

Móng tay cô đâm vào thịt anh, mang theo con giận:

- Anh út! út! út!!!

Móng sắc nhọn đâm vào lòng anh, Tiểu Thành hít vào, buông tay.

Trương Hiểu Lỗ nhân cơ hội bỏ chạy.

Đàn ông khác với phụ nữ, khi cãi nhau, phụ nữ bực bội, càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng quái đản, còn đàn ông có giận cũng chỉ giận một lúc rồi thôi, nằm lên giường, không có chuyện gì sẽ nhớ đến những thứ tốt của bạn.

Cô đứng ở đầu phố, bấu môi, bảo anh nắm tay cô, ngón tay mềm mại móc lấy anh.

Cô tin tưởng anh vô điều kiện, đồng ý kết hôn với anh, giao cả nửa đời sau cho anh.

Cô ngồi trên đất đối mặt với anh, ở bên anh, nghe anh nói chuyện.

Cô ngủ thiếp đi vô thức ôm lấy tay anh, dán mặt vào ngực anh, miệng khẽ há ra.

Càng nhớ, tâm càng mềm.

Ninh Tiểu Thành trước đây là một người rất khoan dung, với người ngoài anh còn có lòng trắc ẩn, sao đổi thành người bên cạnh thì lại không kiên nhẫn rồi.

...

Buổi chiều, Trương Hiểu Lỗ đang xem ti vi trong phòng, chột nhận được điện thoại công ty, nói là đã có kết quả chuyện tiết lộ bí mật, bảo cô quay lại nghe xử lý.

Ở bộ phận bảo mật, các nhân vật cấp cao của công ty đều có mặt, cùng xem camera giám sát, thời gian hiển thị là 5 giờ 45 phút chiều, khi đó người của tổ ba vẫn chưa đi hết, phòng làm việc vẫn còn vài người đang cúi đầu thu dọn đồ đạc, ống kính kéo gần, phóng to đến cửa văn phòng Trương Hiểu Lỗ.

Thiệu Khê điềm nhiên như thường ngày đứng dậy khỏi chỗ ngồi rồi đẩy mở cửa văn phòng cô.

Người của bộ phận bảo mật hỏi dò:

- Giám đốc Trương, cô khẳng định lúc này cô đã đi rồi?

Trương Hiểu Lỗ mặc áo sơ mi trắng, quần dài đen, cổ đeo thẻ, hai tay chống trên bục giám sát:

- Phải.

Ông Chu rất cẩn thận:

- Mở camera hầm đậu xe cho giám đốc Hà xem.

Video cut hiển thị lúc 5 giờ 40 phút, Trương Hiểu Lỗ quả thực lên chiếc xe đỏ nhỏ của cô rồi đi.

- Có phải cô đã dặn trợ lý sau khi tan ca vào văn phòng cô hoàn thành công việc gì đó không? Hoặc là lấy giúp cô thứ gì đó?

Người của bộ phận bảo mật nghĩ rất sâu, các câu hỏi quanh co lòng vòng đều là cạm bẫy.

Tường Hiểu Lỗ nghe ra được, bình tĩnh phủ nhận:

- Không, tôi không có thói quen bảo trợ lý sau khi tan ca còn vào văn phòng tôi.

Thiệu Khê ở văn phòng Tường Hiểu Lỗ mười mấy phút, lúc đi ra rõ ràng hơi căng thẳng, đứng ở cửa nhìn quanh quất một lát, sau đó vội vàng cầm túi tài liệu rời đi.

- Máy vi tính của cô cho thấy thời gian thay đổi file liên quan cuối cùng là 6 giờ 7 phút, là bị thẳng vào đĩa U, có thể chứng minh là do trợ lý của cô làm.

Người phụ trách bộ phận bảo mật ngồi trên ghế xoay, phân tích mạch lạc:

- Đạo này cô ấy đang yêu đương trai gái với giám đốc Đới Vệ tổ hai, quan hệ rất tốt, chúng tôi có lý do tin rằng, xuất phát từ nguyên nhân tình cảm hoặc lợi ích, cô ấy đã trộm tài liệu của cô cho người khác để đạt được mục đích.

...

- Hơn nữa, mấy ngày trước Đới Vệ đã nhảy việc sang công ty đó.

Cháy nhà lòm mẹt chuột.

Ông Hà cười ha ha:

- Giám đốc Chu, người trong nội bộ các ông, tự xử lý nội bộ đi.

Tường Hiểu Lỗ cúi đầu, chống nạnh, hít thở sâu.

Ông Chu gật đầu, kéo mở cửa cho giám đốc Hà:

- Nhất định xử lý tốt.

Ông Hà biết Tường Hiểu Lỗ là người thế nào nên sau khi xảy ra chuyện, ông luôn không tỏ thái độ, chờ đợi kết quả, bây giờ chuyện đã rõ ràng, ông cũng nề nếp Ninh Tiểu Thành:

- Tôi vẫn tin nhân phẩm của nhân viên chúng ta, Tiểu Tường thận trọng làm việc ở công ty nhiều năm, không có sai lầm gì, lần này sợ ý xem như mua một bài học, chuyện qua thì cho qua, bên Đồng Hoa cũng gọi điện thoại cho tôi, bảo là không truy cứu, cùng lắm thì... nề nếp ông Chu vậy.

Dù sao mỗi làm ăn này cũng là do ông Chu kéo tới.

Lúc sắp đi, ông Hà còn bắt tay Tường Hiểu Lỗ:

- Tiểu Tường, đừng vì chuyện này mà mất lòng tin với công ty nhé.

Tường Hiểu Lỗ bắt tay với chủ tịch, không quên kiểm điểm sâu sắc:

- Là tôi sơ ý.

Cửa đóng lại.

Ông Chu đứng đối diện Tường Hiểu Lỗ, lời ít ý nhiều:

- Người của cô, cô tự xử lý. Nhưng nguyên tắc chỉ có một.

Làm nghề này kiêng kỵ tay chân không sạch sẽ, bất kể trước đây cô cống hiến bao nhiêu cho công ty, ra bao nhiêu sức, đều tuyệt đối không thể tha thứ.

Tường Hiểu Lỗ trầm mặc nhìn ra ngoài cửa sổ, Thiệu Khê dưới lầu vừa ăn trưa xong quay lại, bóng người rất nhỏ rất nhỏ.

- Tôi biết, tôi sẽ nói chuyện với cô ấy.

- Tốt nhất buổi chiều đến chỗ nhân sự làm thủ tục.

- Được.

...

Tường Hiểu Lỗ quay lại văn phòng, Thiệu Khê rất mừng:

- Chị Tường, chị về rồi!

Mặt Tường Hiểu Lỗ không chút cảm xúc, giày cao gót lướt đi như gió:

- Vào đây.

Thiệu Khê vào theo, trong nháy mắt, tìm bắt đầu thấp thòm.

Tường Hiểu Lỗ ngồi vào ghế, không cho cô ấy bất kỳ cơ hội biện bạch nào, ra đòn trực tiếp:

- Chỉ một điều thôi, sao cô biết mặt mã máy tính tôi?

Tường Hiểu Lỗ làm việc nhiều năm, tuy luôn cười toe toét nhưng lòng phòng bị vẫn có, mặt mã máy tính luôn đổi theo chu kỳ không xác định, xưa giờ cũng chưa từng để Thiệu Khê tiếp xúc.

Đầu Thiệu Khê rối bời:

-...Chị Tường.

- Gọi tôi là giám đốc Tường.

Tường Hiểu Lỗ rất nghiêm túc, hai ngón tay nhẹ nhàng móc vào nhau, ngồi ngay ngắn:

- Tôi hỏi cô là muốn hỏi sau cánh cửa, bằng không tôi đã không bảo cô vào đây.

Thiệu Khê cúi đầu rơi vài giọt nước mắt, không dám giả vờ vô tội nữa:

- Em biết chị có thói quen đổ ngược số. Lần trước đưa đồ cho chị, em có nhớ đại khái.

Sau đó gặp may, không ngờ là sáu số cuối thẻ căn cước của cô.

Chuyện này chắc là Đới Vệ ép cô ấy làm từ rất lâu. Là lúc cô đi hưởng tuần trăng mật ư? Hay là... Tường Hiểu Lỗ nhớ lại, hôm đó cô đi làm còn chọc cô ấy, bảo cô ấy khác với trước kia, xem ra đúng là bắt đầu từ khi đó.

Tường Hiểu Lỗ khó mà tin nổi, hít một ngụm khí lạnh:

- Cô làm vậy là phạm pháp đấy cô biết không?

- Em biết.

Thiệu Khê hoảng sợ, nước mắt tuôn như mưa:

- Anh ấy có ảnh em và anh ấy trong toilet... nếu em không đồng ý, anh ấy nói sẽ công khai ảnh đó trên mạng công ty chúng ta.

Tường Hiểu Lỗ ném bút, đứng dậy.

Thiệu Khê theo cô hơn hai năm, cô xem cô ấy như em gái, tính cách cô ấy hướng nội rụt rè, nhưng tất cả những ấn tượng tốt của cô về cô ấy, tất cả những điều cô làm vì cô ấy, đều không có nghĩa là cô hiểu cô ấy.

Tường Hiểu Lỗ nhìn ra ngoài cửa sổ:

- Tôi biết nói câu này rất lạnh lùng.

...

- Nhưng tôi không thể dùng cô nữa.

Thiệu Khê khóc lên, sợ hãi:

- Giám đốc Tường... em quả thực... em không có ý muốn hại chị... em cũng không biết anh ấy sẽ làm như vậy, em tưởng anh ấy...

Tường Hiểu Lỗ nói rất nhạt nhẽo:

- Cô tưởng cô không có ý, cô bị ép bất đắc dĩ, cô có nỗi khổ tâm. Tôi có thể khoan dung cô, cũng tin rằng sau này cô mãi mãi sẽ không làm như vậy nữa.

...

- Nhưng Thiệu Khê à _____

Tường Hiểu Lỗ quay đầu, tựa lên cửa sổ, cụp mắt:

- Nền tảng tin tưởng giữa người và người một khi đã vỡ cần thời gian rất lâu để xây dựng lại, thậm chí mãi mãi cũng sẽ không tái tạo được.

...

- Cô còn theo bên cạnh tôi, tôi sẽ phải đổi mặt mã máy tính, đổi hệ thống, tôi sẽ phải đề phòng cô khắp nơi, tôi sẽ phải có rất nhiều chuyện không dám giao cô làm, tôi sẽ phải quan sát cô qua lớp kính văn phòng, để ý nhất cử nhất động của cô, chúng ta vẫn là cộng sự, nhưng cô sẽ không có tôn nghiêm, đây là điều cô muốn sao?

Thiệu Khê triệt để òa khóc, hối hận.

Lời của Tường Hiểu Lỗ không chút nể mặt nhưng từng chữ đều chân thực.

- Cô là người bị hại, không có nghĩa rằng cô bị hại, cô đáng thương là có thể bù đắp được chuyện sai cô làm

Cô cũng vì quan hệ trực tiếp mà bị trừ nửa năm tiền thưởng, bị cấp trên không tin tưởng, vì câu thả sơ sót nên mới khiến bên hợp tác chịu tổn thất.

Nhưng cô có thể nói chuyện này không liên quan với cô sao?

- Buổi chiều đến chỗ nhân sự làm thủ tục đi, xem như cô tự động nghỉ việc, không tính là sa thải.

Đây là nhượng bộ và lo cho tôn nghiêm của cô ấy nhất rồi.

Thiệu Khê cũng biết con người Tường Hiểu Lỗ khoan dung, nhưng việc này liên quan đến gián điệp công ty, Tường Hiểu Lỗ không định đoạt được.

Thiệu Khê dùng khăn giấy lau nước mắt.

Khom người thật sâu:

- Giám đốc Tường, xin lỗi.

Tường Hiểu Lỗ nhắm mắt lại.

Hồi lâu:

- Ừ.

Thiệu Khê đóng nhẹ cửa, đi ra ngoài.

Trước khi tan làm, tổ ba mở hội nghị nhắc nhở nội bộ, Tường Hiểu Lỗ kiểm điểm ngay tại chỗ, nói mình quản lý bất lực, ý thức bảo mật không cao, sau này chắc chắn thận trọng, vân vân và mây mây, mấy lời này nói cho sếp nghe để có được tâm lý cân bằng, nói cho cấp dưới nghe để chặn miệng tán dóc sau lưng của họ.

Sau khi tan họp, mọi người tan ca, thi nhau đi từ hành lang xuống lầu.

Tâm trạng Tường Hiểu Lỗ u ám, ngồi ở phòng họp một lát mới rời đi, lúc xuống lầu vì trong đầu có chuyện suy nghĩ, giày cao gót giẫm lên mép bậc thang, chưa đợi đồng nghiệp phía sau phản ứng kịp, cô đã “rầm” một tiếng lẫn xuống.

- Tao X!!!

Giày cao gót 7cm, một chiếc trên chân, một chiếc trên cầu thang.

Áo sơ mi Tường Hiểu Lỗ bị lấn bần, một cánh tay vì móc lấy tay vịn tự bảo vệ mình theo bản năng mà vô cùng nhếch nhác.

Trong lối thoát hiểm vắng vẻ, tiếng thô tục bật thốt kèm theo tiếng vọng vang dội thay mặt cho sự giãy giụa cuối cùng của Tường Hiểu Lỗ với cuộc đời.

...

Điện thoại văn phòng Tường Hiểu Lỗ vang lên hai lần mới có người bắt máy:

- Xin chào, đây là văn phòng giám đốc Tường ở tổ ba Vi Đạt.

Là giọng nam.

Ninh Tiểu Thành giờ điện thoại ra, hơi khựng lại:

- Giám đốc Tường đâu?

Giọng nam bên kia lười nhác, hỏi như rất quen thân.

Nhân viên Tiểu Lưu “à”, tưởng Ninh Tiểu Thành là khách hàng của Tường Hiểu Lỗ:

- Giám đốc Tường của chúng tôi không có đây.

- Hôm nay cô ấy không đi làm?

Tiểu Lưu buồn bực:

- Anh là ai? Giám đốc Tường hiện tại có việc ra ngoài rồi, anh cần tư vấn công việc thì có thể để lại tên họ, tôi chuyển lời giúp anh để cô ấy nhanh chóng liên hệ với anh.

Ninh Tiểu Thành rất lịch sự:

- Tôi là chồng cô ấy, gọi di động cô ấy không bắt máy, không liên lạc được.

- À à, giám đốc Ninh!

Tiểu Lưu kích động hẳn lên:

- Giám đốc Tường té cầu thang, nặng lắm, vừa gọi xe cứu thương đưa đi rồi.

Xe cứu thương đưa đi rồi?

- Ở bệnh viện nào?

Ninh Tiểu Thành đứng dậy, cầm chìa khóa xe trên bàn.

- Em không rõ, anh cũng đừng gấp quá, có hai đồng nghiệp theo bên cạnh giám đốc Tường, hình như chân không đi được.

- Ừm, cảm ơn.

Cảm ơn xong, cúp điện thoại, logic trong đầu Tiểu Thành rất rõ ràng, vừa lái xe dọc đường vừa nghĩ.

Thông thường, xe cứu thương đều đưa tới bệnh viện gần nhất hoặc bệnh viện do bệnh nhân chỉ định. Anh không nghe nói Tường Hiểu Lỗ có phức tạp đặc thù gì với bệnh viện nào, còn gần công ty cô nhất thì có một bệnh viện phụ thuộc công lập, Tiểu Thành khá quen, năm ngoái cha anh làm phẫu thuật trĩ ở đó.

Xoay mạnh vô lăng, chiếc xe hơi màu đen lao thẳng tới nơi cần đến.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Bệnh viện lớn người đông nườm nượp, Tiểu Thành lái xe mấy vòng ở bãi đậu xe mới miễn cưỡng tìm được một chỗ trống chui vào, vừa xuống xe, ông lão thu phí ở xa xa kêu gào:

- Nè! Nè! Đừng đậu ở đó _____

...

- Đằng trước là kho, cậu chần ở đây lát nữa xe không ra được.

Lúc dừng xe, Ninh Tiểu Thành đã nắm chắc trong lòng, giấy niêm phong của kho đã ố vàng, xe ra vào chắc chắn không đi cửa này, cái chỗ bỏ hoang không biết bao nhiêu năm, ông lão ngày ngày vì bảo vệ quyền uy của mình trên cái mảnh đất nhỏ này mà chỉ huy sai khiến nọ kia.

Trước đây đến bệnh viện, ông Ninh có đãi ngộ, lúc ông mới phẫu thuật xong không thể đi, bác sĩ chủ trị khám cho ông vì nịnh nọt mà cho một thẻ vào

kho, để xe có thể trực tiếp vào hầm để xe chuyên dụng của bác sĩ, bây giờ gấp gấp thì phải tùy cơ ứng biến.

- Ông ơi ____

Tiểu Thành bước xuống xe, vẻ mặt tươi cười:

- Ông châm thuốc cho cháu với, người yêu cháu đang cấp cứu bên trong, chờ cứu mạng đấy, chỉ một lát thôi, sẽ đi ngay mà.

Ông lão chấp tay sau lưng, trước ngực đeo một cái yếm:

- Mười người tới đây thì có chín người gấp, ai cũng vậy sao được?

- Vâng.

Nhìn Tiểu Thành lấy hai điều thuốc đưa qua, hiểu quy củ:

- Ông vát vả rồi, đi ngay, đi ngay mà.

Ông lão nhận lấy, híp mắt nhìn chữ trên đầu lọ thuốc, tăng hắng một tiếng, lão luyện đưa tay ra sau lưng:

- Nhanh lên đấy.

- Vâng, yên tâm ạ.

Anh sai bước về phía tòa lầu cấp cứu, ông lão theo sau bép bép miệng, rất vui vẻ, thằng nhóc này được lắm.

Bọn trẻ thời buổi này chịu cúi đầu nói lời hay không nhiều, chỗ đỗ xe bệnh viện tắc tắc vàng, ông đã gặp rất nhiều tổ tông không nói tiếng nào đã làm mình làm mẩy.

Ông không cho mà vẫn đỗ xe, vừa xuống xe liền mắng, cái ông già này, tôi cứ đỗ đấy thì làm sao? Đắt nhà ông à mà ông làm căng thế? Nào ai nói với ông là muốn vào trong thăm bệnh nhân hay tiền đưa thân thích?

Ông là một ông lão gàn bướng, không phải không hiểu tình người, cũng không phải vì hai điều thuốc, thứ ông muốn là một thái độ tốt có qua có lại.

Bệnh viện là nơi nào? Nhìn tình người âm lạnh, xem trăm mặt thế gian.

...

Tường Hiểu Lỗ được người khác dìu trong bệnh viện người qua kẻ lại, đẩy xe lăn đi, từ lầu bảy tới lầu mười hai, cuối cùng lấy kết quả chụp X-quang, xếp hàng chờ bác sĩ khám.

Khi vào phòng, cô va phải một cô gái đến khám trước.

Cô ấy rất gầy, đeo khăn quàng cổ, luôn không chịu ngẩng đầu.

Tường Hiểu Lỗ ngồi xe lăn lên nhìn cô ấy, trên mặt cô ấy đều là vết bầm tím, cánh tay bị treo băng tam giác, chắc là gãy xương.

Lúc cô vào, bác sĩ vẫn đang lắc đầu than thở:

- Haiz, loại người gì cũng có. Thấy chưa, bạo lực gia đình, tay bị đánh gãy.

Tường Hiểu Lỗ rất cảm tính, luôn cảm thấy giống như từng quen biết cô gái kia:

- Sao cô ấy không báo cảnh sát?

- Một người muốn đánh một người muốn bị đánh, đến chỗ tôi mấy lần rồi, tôi cũng có khuyên, nhưng cứ nể mặt chồng, không nhẫn tâm, tôi không quản được. Cô bệnh gì?

Tường Hiểu Lỗ ngoan ngoãn đưa ảnh X-quang qua.

Bác sĩ lấy đưa ra ánh sáng xem, rồi xoa nắn chân cô, ừm, rách dây chằng.

- Tình duyên nhé, tôi viết cho cô tờ giấy, lát nữa đến chỗ nằm viện tìm y tá thoa thuốc cho cô, ngoại trừ chân, còn chỗ nào không khỏe nữa không?

Tường Hiểu Lỗ hơi ỉu xìu:

- Cả người đều đau.

Bác sĩ cúi đầu viết bệnh án:

- Ngã thế nào?

- Thì _____

Tưởng Hiểu Lỗ huơ tay:

- Hụt chân, từ cầu thang ngã xuống.

Bác sĩ cười, trêu chọc:

- Không lăn một vòng à?

Tưởng Hiểu Lỗ bất mãn:

- Lăn mấy vòng ấy chứ.

- Không sao đâu, nào, để tôi xem.

Bác sĩ vạch mí mắt Tưởng Hiểu Lỗ ra, dùng đèn pin soi:

- CT đầu không tìm bác sĩ trên đầu khám à? Tay chân chỉ bị trầy da, không sao, lát nữa thoa ít thuốc khử trùng.

Bệnh án đưa qua, Tưởng Hiểu Lỗ lại bị đẩy về nơi nằm viện.

Sắp đến giờ cơm tối, liên lụy tới người ta, y tá cũng đã ăn lót bụng ở phòng trực, cô không tiện để đồng nghiệp ở với mình mãi, khi sắp xếp được một giường bệnh tạm thời ở hành lang, cô liền khuyên họ đi.

- Một mình cô được không đấy? Có một chân làm gì cũng bất tiện, đợi người nhà chị tới rồi tui tôi hẵng về.

Đồng nghiệp cầm túi xách và đồng hồ đeo tay của Tưởng Hiểu Lỗ mà ban nãy cô vào chụp X-quang nên họ giữ giúp, bây giờ trả lại:

- Lúc nãy điện thoại cô cứ reo mãi, tôi không bắt máy, có phải chồng cô không? Cô hồi âm lại đi.

- Ừ, hồi nãy tôi nhắn tin cho anh ấy, lát nữa anh ấy đến ngay í mà.

Tưởng Hiểu Lỗ sĩ diện, vờ như thật:

- Chắc đang ở trên đường.

- Vậy chúng tôi đi nhé?

Tưởng Hiểu Lỗ vẫy tay với các cô ấy:

- Bye bye. Hôm nay cảm ơn mọi người, đợi tôi khỏe sẽ mời hai người cùng đi ăn cua lông (1) dưới lầu.

(1) Cua lông: còn gọi là cua Trung Quốc, đặc sản Thượng Hải.

Đồng nghiệp vẫn chưa hết hoảng:

- Haiz, chỉ cần cô không sao là được, giày cao gót cao như vậy, dọa người ta chết mất, không gãy xương là may lắm rồi.

Tưởng Hiểu Lỗ che mặt xấu hổ:

- Đừng nhắc chuyện này nữa được không?

Đồng nghiệp nhớ tới dáng vẻ chật vật đu tay vịn của cô thì không nhịn được cười:

- Rồi rồi, chỗ ông Chu tôi sẽ nói giúp cô một tiếng, cứ đường cho tốt nhé.

...

Hai đồng nghiệp xuống lầu trùng hợp gặp Ninh Tiểu Thành đang chờ thang máy ở sảnh đăng ký, bèn kêu một tiếng, bước tới chào:

- Giám đốc Ninh, trên lầu mới nhắc anh cái rột đấy!

Ninh Tiểu Thành ngẩng đầu sững sờ, thầm nhủ tôi đâu quen hai cô.

- Anh đến thăm chị Tường à?

Tiểu Thành lập tức hiểu ra, là đồng nghiệp của Tường Hiểu Lỗ, anh bèn cất điện thoại di động, chào:

- Xin chào.

- Cô ấy ở khu nằm viện, lầu 17, ban nãy tụi tôi hỏi anh, sợ cô ấy ở một mình bất tiện, cô ấy nói anh đang trên đường, anh tới nhanh thật.

- Tôi đang định gọi điện thoại hỏi cô ấy ở tầng mấy đây, sao, cô ấy bị thương nghiêm trọng không?

Nhìn Tiểu Thành đứng ở cửa thang máy bắt chuyện với đồng nghiệp Tường Hiểu Lỗ, hỏi dò tình huống.

- Rách dây chằng, chắc chắn không đi được rồi, bệnh này phải dưỡng.

- Sao lại ngã?

- Hụt chân, “rầm” một tiếng ngã xuống, khoảng năm sáu bậc thang.

Thang máy đi lên bên kia vừa đến lầu một.

- Cứ tay chân vụng về không bớt lo, hôm nay phiền hai cô rồi.

Tiểu Thành lịch sự nhường đường, khách sáo tạm biệt:

- Tôi lên xem thử.

- Tạm biệt.

Hai đồng nghiệp nữ tay nắm tay rời đi, không quên tám chuyện:

- Chị Tường thật tốt số, gả cho người chồng tốt.

Có giáo dưỡng có mặt mũi.

Vừa nghe tin là chạy tới thật nhanh.

Người kia kết hôn đã được bảy tám năm, rất có kinh nghiệm:

- Tân hôn nên dính nhau thôi, em đợi tới cái tuổi của chị thì nhìn nhau cũng thấy phiền, lọ dầu trong nhà ngã còn không thèm đỡ kia. Có điều ____

Cô ấy cụp mắt thờ dài:

- Cô ấy đúng là tốt số, mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, có lẽ cái chua xót của người ta, chúng ta không nhìn thấy.

...

Nhìn Tiểu Thành lên tới lầu 17, vừa quẹo qua thì thấy Tường Hiểu Lỗ.

Một mình cô ngồi trên giường bệnh tạm ở hành lang, cúi đầu không biết đang nghĩ gì. Cổ chân cô quấn băng, chân vênh lên cứng ngắt, không dám cựa quậy.

Hành lang thỉnh thoảng có bệnh nhân hoặc người nhà tới tới lui lui, khó tránh đụng phải cái chân bị thương của cô, người ta đi ngang qua muốn tránh cô, cô cũng không muốn đụng người ta, chống hai tay trên giường ngửa ra sau, mấy lần như vậy, nhìn rất đáng thương.

Thế mà còn không quên tán gẫu.

Đôi diện giường cô là một người phụ nữ, hình như con gái bị bệnh, cô bé nằm trên giường đợi bác sĩ khám.

- Cô bé sao thế?

- Hai bắp chân không có sức, không đứng dậy nổi.

Mắt người phụ nữ đỏ lên, nhìn con gái trên giường bệnh:

- Nó sáu tuổi rồi, đi múa được hai năm, sau này... e là không đứng lên được nữa.

Ồ ____ cô còn bị thương gập đầu với họ.

Tiểu Thành nhìn cô một lát, hai tay rút túi quần, ung dung bước tới, đứng trước giường.

Tường Hiểu Lỗ ngẩng đầu, thấy là anh, vẻ mặt thoáng chốc nhăn nhó.

- Bị thương chỗ nào?

- Bị thương chỗ nào cũng không cần anh lo.

Nhìn Tiểu Thành ý thức được đứng thế này thì có chút ý từ trên cao nhìn xuống, bèn mặt dày ngồi xuống cạnh cô, khom lưng dựa vào dải băng trên chân cô.

Chân phù dừ dỗi, quần băng cũng có thể thấy nó to ra một vòng.

Tiểu Thành thờ dài, lăm lăm:

- Anh không lo cho em thì em làm sao đây? Anh không lo cho em mà em nói với người ta anh đang ở trên đường à?

Bị vạch trần lời nói dối, Tường Hiểu Lỗ đỏ mặt, nhưng vẫn rất khí phách:

- Em có thể bỏ về.

- Bỏ về? Cứ thế này mà bỏ? Xe lăn cao giá quá nhỉ.

Anh dùng mũi chân đá đá chiếc xe lăn bên giường cô:

- Tới năm nào tháng nào mới về được. Anh hỏi em, em không gọi điện thoại cho anh làm sao biết anh đang trên đường?

Tiểu Thành chơi xấu, lời chuyện cô nói dối ra trêu cô, ra vẻ thâm trầm:

- Ồ, dùng ý niệm suy nghĩ, nhắm mắt là biết anh tới, còn đang trên đường nữa chứ. Hai đứa mình đủ tâm linh tương thông ha.

Tường Hiểu Lỗ xấu hổ:

- Đàn ông như anh sao xấu miệng thế!

Nhìn Tiểu Thành cười ha ha, lại gần nhìn cô, lần này thái độ rất tốt:

- Còn giận à?

Và một tiếng đau thương:

- Anh sai rồi.

Anh đưa tay chạm vào cô, không biết vô tình hay cố ý cho cô thấy vết máu uy phong lẫm liệt trên mu bàn tay.

- Tránh ra.

Tường Hiểu Lỗ đánh vào tay Ninh Tiểu Thành, vừa trong trẻo vừa sáng khoái:

- Anh không sai, cũng không cần xin lỗi.

Xin lỗi, giống như cô ngang ngược không biết lý lẽ vậy.

Kỳ thực Tường Hiểu Lỗ rất không có tiền đồ, tuy giận dỗi nhưng nước mắt lại rưng rưng. Anh tốt với cô một chút, hỏi thăm cô một câu là có thể bỏ đi những đau lòng oan ức kia.

Lại đơ.

Tiểu Thành không biết dỗ người ta, chỉ có thể cầm mắt cá chân cô lần nữa, đặt lên chân mình, nhẹ nhàng đưa tay xoa. Tường Hiểu Lỗ muốn rút về, anh chột nghiêm mặt, quát khê:

- Để im!

Tường Hiểu Lỗ bị anh dọa giật mình.

Y tá qua lại thấy, lén lút liếc họ, xem như đôi tình nhân đang giận dỗi, cô đang làm nũng.

Tiểu Thành cúi đầu, buồn cười, tay vẫn xoa trên chân cô:

-...Đau không?

Tường Hiểu Lỗ nhìn nửa ngày, xoay đầu qua chỗ khác, nghẹn ra một chữ _____

- Đau.

- Về nhà lấy nước đá chườm cho em.

Từ đầu đến cuối anh luôn cụp mắt nhìn chăm chăm bằng vải trên mắt cá chân cô, không cười nữa, trở nên nghiêm túc:

- Gọi điện thoại cho em mà em không bắt máy, anh hỏi văn phòng của em mới nghe nói em bị ngã.

Trong lòng Tường Hiểu Lỗ không vui, nói thẳng:

- Em đi ba ngày anh cũng không tìm em, em không muốn bắt điện thoại của anh.

Tối nào trước khi ngủ cô cũng không buông điện thoại, chính là muốn chờ một cuộc gọi của anh, thậm chí là một tin nhắn cũng được, hai người cãi nhau luôn phải có một người xuống nước trước, con gái muốn được dỗ, muốn thể diện, cô không gọi, anh cũng không tìm cô.

- Không phải không tìm, lúc đó anh cũng nóng nên muốn lờ em.

Tiểu Thành liếm môi dưới, muốn nói gì đó nhưng không thốt nên lời.

Anh chỉ có thể dùng ngón cái liên tục xoa nhẹ trên da cô, lặp đi lặp lại.

- Hôm nay anh vốn định đến công ty đón em tan làm.

Một động tác nhỏ nhưng Tường Hiểu Lỗ biết trong lòng anh thực sự áy náy.

Sống phải thấy mầm biết cây.

Cũng phải, một người cao ngạo như vậy, cảm giác mà anh mang đến cho người ta trước nay luôn là chín chắn thận trọng, nếu anh thật sự thể non hèn biến nói lời ngon ngọt trước mặt cô thì cô ngược lại mới cảm thấy không đáng tin.

Yên lặng một hồi.

- Em ăn cơm chưa?

Kỳ thực trong lòng đều rõ như gương sáng, họ đang tìm bậc thang cho nhau.

Tường Hiểu Lỗ xuống nước lắc đầu:

- Chưa.

- Vậy vừa hay, anh cũng chưa ăn, chúng ta về nhà ăn.

Hai người, một người đẩy xe lăn, một người ngồi xe lăn đi tới bãi đỗ xe, Tiểu Thành kéo mở cửa sau xe, nhét cô vào, tiện tay cởi chiếc giày trên chân trái cô ném đi.

Tường Hiểu Lỗ chân trần:

- Anh làm gì thế?

Tiểu Thành lời ít ý nhiều:

- Chiếc kia mất rồi, em mang chiếc này cũng vô dụng.

Tường Hiểu Lỗ thử cứu vãn:

- Em về công ty vẫn có thể tìm mà! Lao công chắc chắn cất giữ.

Nhìn Tiểu Thành hỏi ngược lại:

- Tìm được rồi em dám mang không?

Tường Hiểu Lỗ nghẹn, quả thực đã để lại bóng ma tâm lý.

- Để chân phía trước, đừng mắt thẳng bằng.

Anh chỉ bên trong, gác chân cô lên tay vịn giữa ghế lái và ghế phụ lái, rất cẩn thận.

Trước khi đi, anh gấp ông lão bái xe lúc trước, anh bèn chào:

- Cảm ơn ông, cháu đi đây.

Ông lão thấy anh đẩy xe lăn thì tiện tay giúp:

- Cứ đi đi, xe lăn để ở đây, lát nữa ông đem trả cho bệnh viện.

Lên xe, Tường Hiểu Lỗ gác chân uy phong lẫm liệt kê bên tay anh.

Trong lúc lái xe, Tiểu Thành thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn.

Ngón chân cô như châu tròn ngọc sáng, móng cũng được cắt sửa rất sạch sẽ. Vậy mà cô không chịu yên tĩnh, luôn muốn nhúc nhích, thử dùng ngón chân kẹp quần áo anh.

- Đàng hoàng chút coi.

Tiểu Thành thấy động tác nhỏ của cô qua gương chiếu hậu, chậm rãi dừng xe ở cửa một tiệm thuốc ven đường, lấy ví tiền trong hộc xe phía trước ra:

- Chờ anh một lát, anh xuống mua ít băng gạc, giữ lại để thay.

Nhiệt độ trở lạnh, trời cũng tối sớm hơn trước đây.

Tường Hiểu Lỗ ngồi đợi trong xe, chưa được mấy phút thì có một người đàn ông vóc dáng không cao nhưng trông phong trần mệt mỏi gõ gõ kính của cô.

Chân cô không thể di chuyển, xuất phát từ ý thức phòng bị, cô ấn khóa xe, mở cửa sổ ra một khe hở.

Người đàn ông này có khẩu âm rất nặng, liến thoắng nói gì đó với Tường Hiểu Lỗ, còn chỉ chỉ vào trong.

Cô hoảng hốt, trong đầu chợt nảy ra rất nhiều tin tức lung tung về những kẻ giết người cướp của, bèn vội đóng cửa sổ lại, căng thẳng nhìn người đó.

Người đàn ông thấy nói hồi lâu không có tác dụng thì bất đắc dĩ rời đi nhưng vẫn loay hoay quanh ngoài xe.

Con đường này là đường phụ lên cầu vượt, trời đã muộn nên vắng vẻ. Tường Hiểu Lỗ hơi sốt sáng, nhìn quanh bên đường, mong Ninh Tiểu Thành mau quay về.

Hồi lâu Tiểu Thành mới khom người gõ gõ kính, vẻ mặt khó hiểu. Cô vội mở khóa:

- Sao anh chậm thế?

- Nhiều người xếp hàng.

Tiểu Thành đưa túi cho cô, tường cô đợi sốt ruột.

Vừa xoay người, người đàn ông nhỏ con ấy lại tới nữa, lần này là đứng ngoài cửa sổ ghế lái, Tiểu Thành hạ cửa sổ xuống, Tường Hiểu Lỗ “ôi ____” một tiếng, lòng bắt đầu thấp thòm.

- Làm ơn?

Lần này người đàn ông nhỏ con ấy nói rất chậm, Tường Hiểu Lỗ phía sau không nghe rõ ông ấy nói gì.

Ninh Tiểu Thành nghe xong, thò tay ra ngoài cửa sổ chỉ về sau:

- Anh đi ngược rồi, quay đầu, qua sáu dặm đi lên cao tốc Kinh Cảng Áo.

Người đàn ông cuối cùng nở nụ cười cảm kích.

- Ông ta làm gì vậy?

Ninh Tiểu Thành khởi động xe, xoay vô lăng:

- Hồi đường, người xứ khác đi chuyển hàng, bị lạc. Không thấy xe hàng đằng sau à?

Tường Hiểu Lỗ thờ phào:

- Làm em sợ muốn chết, vừa nẩy gỗ cửa sổ em không dám mở.

Ninh Tiểu Thành nói:

- Ý thức phòng bị của em rất mạnh.

- Đương nhiên, trước đây em thuê phòng, sợ nửa đêm có người vào nên trước khi ngủ em đều lấy ghế chắn cửa.

Tường Hiểu Lỗ đáp, ở phía sau lấy điện thoại di động ra chơi game giết thời gian.

Một câu thuận miệng của cô nhưng Tiểu Thành nghe lại thấy rỗi bời. Cô rất thiếu cảm giác an toàn, không biết mấy ngày nay cô sống ở đâu.

Anh hỏi:

- Hiểu Lỗ.

- Hà?

Tường Hiểu Lỗ cau mày đánh quái thú trong game, rất chăm chú.

- Mấy ngày nay em ở đâu?

Cô khựng lại, ngón tay nhanh chóng lướt qua:

- Ở Quốc Mật, có ăn có uống có thể tắm, một người nằm trên cái giường 2m, còn có gái đẹp mỗi ngày gọi điện thoại đánh thức nữa, 6806, may mắn nhỉ.

Tường Hiểu Lỗ EQ cao.

Không nói mình ở bên ngoài sâu nào bao nhiêu, giận dữ bao nhiêu, chỉ nói mình ở bên ngoài sung sướng bao nhiêu. Tại sao, vì không để anh càng áy náy hơn chứ sao.

- Gọi điện thoại nghe tiếng là biết người ta đẹp?

Tường Hiểu Lỗ “ừ” một tiếng, giờ chân trái đá anh:

- Sao anh đáng ghét vậy hả?

Tiểu Thành cười, cười xong, đèn neon bên ngoài nhấp nháy qua cửa sổ xe, anh đánh cần số, nhỏ giọng nói một câu:

- Sau này đừng đi nữa.

Cãi nhau quan trọng là kết thúc thế nào.

Hai người đều là người thông minh. Bám riết mãi một chuyện không buông là không độ lượng. Tường Hiểu Lỗ cũng không có tính đó, nhưng nếu đối phương không yếu thế thì khó tránh trong lòng có vương mắc, một câu nói biết dừng vừa phải cho biết lòng nhau là đủ rồi.

Cô chơi game, ánh mắt từ đầu đến cuối chưa rời khỏi màn hình, lâu bâu:

- Vậy sau này anh cũng đừng hờn tí là bảo em cut.

Hôm đó cô chống nạnh giương nanh múa vuốt, vừa đẩy vừa đánh anh:

- Anh cut! Cut! Cut!

Ninh Tiểu Thành cười bao dung, vất tay lên hộc xe:

- Được, anh bảo đảm.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Đến dưới nhà, Ninh Tiểu Thành xuống xe, vịn cửa xe, khom lưng cúi đầu:

- Xuống nào, anh công em lên.

Tường Hiểu Lỗ nổi con lập dị, thậm chí mình cũng xem như nửa tàn tật, bèn duỗi cánh tay ra không trung, ý đồ bắt chước người ta làm nũng.

- Bé.

Tiểu Thành cười mỉa:

- Anh giờ em lên cao nhé? Bình, mau lên, bằng không là tự lết lên đó nhen.

Bị từ chối không chút lưu tình, Tường Hiểu Lỗ không hề lúng túng, ai da một tiếng, để chân trần nhào người nằm lên lưng Tiểu Thành, nói:

- Lần đầu tiên có người công em đấy.

Tiểu Thành áng chừng cô:

- Hồi nhỏ cha em không công em hả?

- Anh hỏi cha nào?

- Cả hai.

- Hồi nhỏ em từng cười lên cổ cha ruột, khi theo mẹ đến chỗ chú Trịnh thì em lớn hơn, kiên kỵ lớp quan hệ này nên em chưa bao giờ dám thân thiết với chú như cha ruột, chú cùng lắm cũng chỉ vỗ vỗ đầu, cho em tám xu tiền tiêu vặt thôi.

Tường Hiểu Lỗ không nhẹ, Tiểu Thành công cô lên được hai tầng, thở dài:

- Tường Hiểu Lỗ, em nặng quá.

Hiểu Lỗ gói lên cổ Tiểu Thành, nghiêng đầu, hai má mềm mại lướt qua da anh, mất tinh thần:

- Nặng à? Em gầy đi 2kg rồi đấy.

Tường Hiểu Lỗ là cô gái thuộc dạng nhìn không mập nhưng rất có trọng lượng. Cô cao 1m7, nặng 54kg, người ta nói gái xinh không quá 50, cô thấy cái này không ổn. Một người cả ngày cần năng lượng là điều tất yếu, không ăn sẽ đói, khung xương cũng do trời sinh, loại phương thức ngược ngạo này là không ổn, thực sự không ổn.

Buổi tối ăn cơm, Tiểu Thành xuống bếp, Tường Hiểu Lỗ ăn một bát to đầy.

Tôm chiên vàng hai mặt nấu với tương cà, lại thêm phần sườn non bỏ xào, độ lửa vừa phải.

Chẹp chẹp____

- Trước đây anh cũng tự nấu cơm à?

Tiểu Thành không động đũa:

- Trước đây không có, toàn ra ngoài ăn.

Ở nhà rất ít khi mở bếp, lúc trước có một mình anh sống, ba bữa cơm gom làm một, giờ hai người sống, Tường Hiểu Lỗ chưa từng vào bếp, cô không biết nấu, cũng lười nấu. Có lúc họ gọi thức ăn bên ngoài, có lúc mỗi người tự ra ngoài ăn, mạnh ai nấy lo.

Nhưng đây không phải là cách sống.

Tường Hiểu Lỗ giờ bát không, một chân vát lên đùi Ninh Tiểu Thành qua cái bàn, ăn của người ta nên miệng dẻo hơn:

- Vậy anh rất có thiên phú đấy.

Lúc này Ninh Tiểu Thành mới cầm đũa ăn qua loa mấy miếng:

- Luyện hồi đi học, hai mươi mấy tuổi ra nước ngoài rửa chén cho người ta, ngày ngày ở trong bếp ngửi mùi thịt bò và hành tây đến buồn nôn, nhưng không ăn thì sao đây? Phải tự làm thôi.

Tường Hiểu Lỗ ngẩng đầu khỏi bát, không thể tin nổi:

- Anh còn đi rửa chén cho người ta à?

Cô nhìn kỹ đôi tay anh, nhìn thế nào cũng không giống tay của người làm việc nặng.

- Làm được hai tháng rồi không làm nữa.

Tư duy Tường Hiểu Lỗ nhảy rất nhanh:

- Tiếng Anh của anh chắc là rất tốt nhỉ?

Bát đũa nhẹ nhàng chạm nhau, Tiểu Thành ăn cơm rất nhã nhặn:

- Quên cũng hòm hòm rồi.

...

- Ở xứ nào nói tiếng xứ đó, không biết câu nào thì thời gian dài cũng biết nói hai câu, quay về không dùng nữa, tự nhiên sẽ quên thôi.

- Ngữ cảm và từ vựng thì quên nhưng bản năng và logic chắc không quên.

Tường Hiểu Lỗ suy nghĩ một chút:

- Anh có tin không, nếu bây giờ đưa anh tới xứ đó, anh vẫn có thể sinh tồn.

- Ừ.

Anh gạt đầu, hùa theo cô ở đối diện bàn ăn.

- Hôm nay ở bệnh viện em có gặp một cô gái, bác sĩ nói là bị bạo lực gia đình, bị chồng đánh gãy tay, thảm lắm.

Tường Hiểu Lỗ là dạng người lúc ăn cơm không nói chuyện sẽ bị nghẹn chết, cô cảm thấy nếu không nói gì cả, chỉ ngồi như vậy thì rất không tự nhiên.

Tiểu Thành cũng là người biết tiếp chuyện, không hề tè nhệ:

- Bao nhiêu tuổi?

- Cỡ cỡ em? Dù sao cũng rất trẻ.

- Loại người gì cũng có.

Tường Hiểu Lỗ nghĩ không thông:

- Anh nói xem tại sao cô ấy không báo cảnh sát?

Ninh Tiểu Thành tùy ý nói:

- Vẫn có thể chấp nhận, trong lòng luôn mang chút hi vọng, nếu thật tuyệt vọng thì đã vỡ mộng bỏ đi từ lâu rồi.

Tường Hiểu Lỗ mút nhẹ đũa, nhìn anh.

- Sao, sợ anh đánh em hả?

Ninh Tiểu Thành nhìn ra tâm tư của cô.

Tường Hiểu Lỗ nhướn mày:

- Anh dám?

...

- Nếu anh dám đánh em, em sẽ...

Sẽ thế nào? Tường Hiểu Lỗ chưa nghĩ ra, nhưng hung dữ bỏ sung một câu:

- Em chắc chắn không ở với anh.

Cô nói câu này rất trịnh trọng.

- Lúc nhỏ em theo cha cùng ra ngoài chơi, về gặp phải hàng xóm đánh nhau, chú đó bình thường nhìn rất hòa nhã dễ gần, thỉnh thoảng còn rửa đào cho em ăn, thế mà ngày hôm đấy chú nắm tóc dì, đánh tới tấp, giống như biến thành một người hoàn toàn khác vậy.

Tường Hiểu Lỗ nhớ tới cảnh đó liền nổi da gà, nói xong, cô đắm chiêu:

- Cho nên em luôn cảm thấy Trịnh Hân và Tào Tiểu Phi muốn kết hôn rất không ổn, Trịnh Hân nói chuyện không dùng đầu óc, tính tình được nuông chiều, sau này chắc chắn có lúc cãi nhau.

Tiểu Thành nghe, nói:

- Trịnh Hân bị mẹ em và chú Trịnh chiều hư, lựa chọn thế nào là do chính em ấy quyết định, ai cũng không giúp được.

Đánh phụ nữ là chuyện quá không đạo đức, có liên quan đến gia giáo và ảnh hưởng chịu từ nhỏ. Người hiện đại áp lực lớn, luôn muốn tìm một chỗ phát tiết, những áp lực này phần nhiều đến từ công việc và cuộc sống không như ý, bạn không dám trút lên người ngoài, thế phải làm sao đây, về nhà trút lên đầu vợ con chứ sao.

Tiểu Thành chứng mất nhất là loại người như vậy. Bọn anh lớn lên trong hoàn cảnh kỷ luật nghiêm minh, tiếng đầu tiên nghe được từ khi ra đời là hiệu lệnh thức dậy, câu đầu tiên học được là nghiêm khắc với bản thân, gian khổ làm người.

Hồi nhỏ anh nói với người ta ở sau lưng là bạn học nữ nào đẹp xấu bị ông Ninh nghe được, trách mắng.

Tường Hiểu Lỗ cảm thấy Ninh Tiểu Thành cho người ta cảm giác thoải mái chính là như vậy, anh không nói lời nào, nhưng một ánh mắt, một động tác nho nhỏ là có thể tỏ rõ thái độ của anh.

Lời anh nói chưa bao giờ nói đến tận cùng, luôn chừa lại đường lui, nhưng sẽ khiến bạn hiểu rõ ràng.

Nhất thời, hai người tuy im lặng không nói gì nhưng trong lòng lại hiểu về nhau sâu hơn một bước.

Cơm nước xong xuôi, Tường Hiểu Lỗ vô cùng giả tạo đòi rửa chén, Tiểu Thành cười lạnh, chống nạng, rồi em lại tố cáo anh ngược đãi em hả, đẹp, về phòng nằm đi.

Vì bị thương chân nên rất nhiều chuyện bất tiện, công ty cho nghỉ một tuần, Tường Hiểu Lỗ sống những ngày như tổ tông.

- Uống nước.

Một ấm nước, một cái ly, nước ấm, không bỏng miệng cũng không nguội.

- Tắm.

Tiểu Thành lặng lẽ từ trong phòng bước ra, ăn ý ngằm, ngồi xổm xuống, Tường Hiểu Lỗ nằm nhoài lên. Anh cống cô đến phòng tắm.

Trước khi đóng cửa, anh còn dặn:

- Tron đấy, em xem kỹ hãy giẫm chân.

Qua một lúc, Tiểu Thành lo lắng, vẫn đứng ở cửa:

- Có cần anh giúp em không?

Tường Hiểu Lỗ nằm trong bồn tắm, ngâm nga hát, nghịch nước:

- Không cần!

Tiểu Thành lại quay lại, đợi thêm lát nữa.

Cô rướn cổ gọi:

- Ninh____Tiểu____Thành____

Anh hùng hổ bước ra:

- Lại gì nữa?

Giọng ồm ồm:

- Kỳ lưng.

Đồ phiền phức, tắm xong còn phải bôi kem dưỡng ẩm từ cổ đến gót chân, hể xoay người là kêu ca.

Anh mở cửa đi vào, Tường Hiểu Lỗ ngồi trên băng ghế nhỏ trước bồn rửa tay, áo tắm che phía trước, lộ ra tấm lưng trần.

Bôi một chút, cô còn chưa hài lòng, tức giận gõ bồn rửa tay:

- Anh bôi cho đều vào!!!

Tiểu Thành không tình nguyện:

- Thứ đó của em sặc muốn chết, rửa cũng rửa không sạch, bôi sơ sơ là được.

Tường Hiểu Lỗ nói năng hùng hồn:

- Vừa hay dưỡng ẩm cho anh luôn.

- Em có thấy đàn ông nào ngày ngày tay thơm phức chưa?

Tường Hiểu Lỗ bán đồng đội:

- Thảm Khoa đấy, cậu ấy còn thoa son kia, rất chú ý bảo vệ cơ thể.

Tiểu Thành cảm thấy chai chai lợ lợ của cô bóp ra bôi:

- Người lần trước ăn com mặc quần bóng hả? Lần trước ở nhà vệ sinh, cậu ta đi tiểu cạnh Trần Hoàng, uống say, Trần Hoàng vừa quay đầu liền giật mình, còn tưởng kẻ bên có lấp một cái gương.

Tường Hiểu Lỗ cười ha hả:

- Đó là loại tơ tằm rất đắt, cậu ấy tích góp tiền thưởng mấy tháng trời mới mua được đấy.

Tay anh dày ẩm, da Tường Hiểu Lỗ mềm mại, họ trò chuyện, bôi kem, phòng tắm yên tĩnh, ánh đèn mờ mờ, tiếng nước ào ào, rất dễ dàng thay đổi ý tứ.

Không lâu sau, bên trong vang lên tiếng ma sát và tiếng Tường Hiểu Lỗ nhỏ giọng bắt nạt, chính là Ninh Tiểu Thành đang đùa giỡn lưu manh.

Sờ sờ chỗ này, đụng đụng chỗ kia, đôi khi cô tránh tới tránh lui cũng không tránh được thì anh lại nghịch ngợm cúi đầu hôn một cái. Cung chiều, nhưng không mang theo tình dục.

Lưỡi thăm dò theo bờ môi, tay đặt sau gáy cô, chỉ ôm thôi, không lộn xộn, cho cô biết anh đang thật lòng hôn cô, yêu thương cô.

Quậy đủ rồi, Tường Hiểu Lỗ đỏ mặt đến mang tai được quần kín khiêng ra, Tiểu Thành lại lấy băng gạc mới thay cho cô, lấy nước đá chườm cho cô.

Mất cá chân đau, buổi tối ngủ, bốn bề yên tĩnh, cảm giác nhoi nhói ở chân như được phóng đại khó kiềm chế, Tường Hiểu Lỗ nhúc nhích trong chăn, lăn qua lăn lại không lên tiếng.

Động tác Ninh Tiểu Thành cẩn thận, cô nằm trên sofa nghịch điện thoại đi dòi sự chú ý, vô tình chạm phải camera, màn hình hiện ra khuôn mặt nghiêng nghiêng cúi đầu nghiêm túc của anh, không biết Tường Hiểu Lỗ bị chạm phải dây thần kinh nào, cô hống như bị ghen, cô chột hời.

- Nếu em bị liệt thế này mãi, đến già cũng không thể cử động, anh vẫn có thể đối xử với em như vậy không? Mười năm như một, lặp đi lặp lại.

Ninh Tiểu Thành đang dùng kéo cắt băng, cau mày, động tác tay không dừng lại:

- Có thể.

Tường Hiểu Lỗ dùng di động che mắt:

- Đó là vì yêu hay vì trách nhiệm?

Tiểu Thành cười, không lên tiếng.

Chăm chú thắt nút kết trên băng gạc, anh thở dài, dẹp hòm thuốc và lẩm lời với cô:

- Anh chắc chắn sẽ dùng thái độ như mùa xuân ấm áp để hầu hạ em, không kêu khổ không kêu mệt. Nếu em 70 80 tuổi, anh sẽ hầu hạ em đến 70 80 tuổi, anh lớn tuổi hơn em, không biết có thể sống đến lúc đó hay không, nếu thật anh đi trước em, nhất định sẽ để lại gia sản đủ cho em lo liệu chuyện về sau và dưỡng lão.

Đủ rồi, đủ rồi.

Điều này đối với Tường Hiếu Lỗ là đủ rồi.

Ít nhất, câu nói ban đầu không phải anh kích động, ít nhất, anh từng nghĩ muốn sống cùng cô cả đời.

Còn về là yêu.

Hay là trách nhiệm_____

Nước mắt cảm động của Tường Hiếu Lỗ dần chảy vào trong mái tóc.

Cả đời dài lắm.

Yêu là già yếu, là hấp hối, là oanh liệt, là hai người có hết sức hành hạ nhau bắn ra những cảm xúc mãnh liệt vô hạn.

Trách nhiệm là lâu dài, là nặng nề, là ngày này qua ngày khác, là sự nhẫn nại và khó bỏ được mãi ra qua những tháng năm vô hạn.

Sinh tử xa vời.

Thanh xuân ít ỏi.

Hiện tại đáng quý.

...

Thanh Đào.

Trong một khu nhà ở bình thường, ánh đèn mờ nhạt, cửa sổ cũ kỹ hắt ra cái bóng một người phụ nữ tới tới lui lui bận rộn.

Tường Hoài vẫn ngồi trên sofa, đeo kính lão xem điện thoại di động.

Vợ ôm quần áo, gấp từng cái từng cái bỏ vào trong túi hành lý, không khó nhìn ra tâm sự nặng nề:

- Anh có liên hệ con gái anh không?

- Không, tự chúng ta đi, xem xem tình huống thế nào đã.

Trên màn hình điện thoại luôn có một tấm hình, Tường Hoài giống như nhìn thế nào cũng nhìn không đủ.

Trong hình, Tường Hiếu Lỗ mặc áo cô dâu, đứng ở cửa hi đường, là một tấm ảnh bóng lưng. Tấm ảnh này là cô gửi cho ông vào khoảng thời gian trước.

Lời nhắn cũng rất ngắn gọn.

“Cha, hôm nay con kết hôn.”

Vợ ông bắt mắt oán giận:

- Có tấm ảnh như vậy anh muốn xem bao nhiêu lần? Phải, con gái anh lớn rồi, kết hôn rồi, anh tự hào, anh vui vẻ, nhưng dính líu gì đến anh? Vợ chồng người ta kính rượu trong hi đường đâu có gọi anh là cha.

...

- Bây giờ tới lúc nên dùng mà anh lại không dùng, còn đợi đến chừng nào?

Tường Hoài có nỗi khổ trong lòng:

- Con bé là con gái của anh không sai! Nhưng anh không làm hết trách nhiệm người cha, bây giờ gặp khó khăn lại xách túi đi tìm con bé, Hiếu Lỗ sẽ khó xử cỡ nào?

Tường Hoài khám ra bệnh thận, đến nay đã xác nhận hơn hai tháng, xét nghiệm có một chỉ số rất thấp, tình hình chữa trị luôn không khả quan, trạng thái tinh thần ngày càng sa sút, gần đây thậm chí nhiều lần xuất hiện tình trạng tiểu ra máu. Xuất phát từ thận trọng, bác sĩ bệnh viện nói Bắc Kinh có một bệnh viện phụ thuộc có chuyên gia về thận, rất uy tín ở lĩnh vực này, đề nghị ông đến khám thử xem liệu có phương án trị liệu nào thích hợp hơn không.

Hơn hai tháng, bỏ ra bảy tám vạn tiền tiết kiệm trong nhà vẫn không khả quan, hai vợ chồng bàn tới bàn lui, quyết định đến Bắc Kinh khám bệnh.

Lần đi này không biết bao giờ mới có thể trở về, vợ đối đãi thật lòng thật dạ với Tường Hoài, liên lạc bạn học cũ giúp thuê một căn nhà sơ sài gần bệnh viện, rồi mua vé xe, lấy số xếp hàng tư vấn, tuần sau lên đường mà Tường Hoài vẫn lần lữa không tỏ thái độ.

Vợ không cam lòng:

- Em không phải bảo anh kêu con bé tới hầu hạ, cũng không bảo con bé bỏ tiền, nhưng tốt xấu gì thì việc nên giúp vẫn có thể giúp. Con bé sống bên đó nhiều năm như vậy, chưa nói thứ khác, hai ta xuống xe lửa, con bé có thể tới trạm đón chứ? Đường xá chắc biết chứ?

- Không đón!

Tướng Hoài bướng bỉnh, khuyên thế nào cũng khuyên không được.

- Hai ta sống được 50 60 tuổi rồi, đi bệnh viện cũng cần người ra đón? Làm người thì phải cần mặt mũi, anh không muốn để con gái vừa gặp anh là khiến con bé cảm thấy anh thêm phiền phức cho con bé!

Dù có thật gặp nhau cũng phải là tinh thần hoạt bát, ăn mặc gọn gàng, đứng dưới thành lầu năm xưa cả nhà đi du lịch Bắc Kinh gọi điện thoại cho con gái.

Hiếu Lỗ, cha ở Bắc Kinh, cha muốn gặp con.

Mà không phải là, Hiếu Lỗ, cha bệnh rồi, con có thể tới bệnh viện thăm, giúp đỡ được không?

Ôi sị diện.

Thử hỏi có người cha nào không muốn để lại hình tượng tốt trong lòng con cái, dù cha sống không tốt như con, nhưng ít nhất, cha sống rất ung dung thoải mái.

Vợ biết Tướng Hoài đã hạ quyết tâm, nhiều lời vô ích, chỉ có thể lau nước mắt, lão đảo ngồi ở đầu giường, lặng lẽ khóc.

Mưa gió hơn hai mươi năm, bà biết chỗ khó xử và tôn nghiêm của ông, ngoại trừ bầu bạn cùng ông, bà không thể làm gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tướng Hiếu Lỗ dưỡng một tuần, hôm nay phải đi công tác ở Hongkong, là nhiệm vụ công, bàn việc hợp tác tài chính, có thể mang theo cô cũng có thể không mang theo cô. Ông Chu cảm từ danh sách đi công tác suy nghĩ, ngồi máy bay tới lui mấy tiếng đồng hồ, không có Tướng Hiếu Lỗ, rất chán.

- Giám đốc Tướng được nghỉ, không biết đã dưỡng tốt hay chưa. Để tôi hỏi thử.

- Không phải gãy xương, bệnh gì thì cũng dưỡng tốt rồi, khôi hồi, trực tiếp báo cho bên Hongkong đặt vé đi.

Ông Chu vung bút, quyết định thay cô.

Lần nào ông đi công tác cũng phải mang theo Hanh Cáp nhệ tướng. (1)

(1) Hanh Cáp nhệ tướng: cách gọi dân gian với hai vị thần giữ cửa chùa miếu.

Thẩm Khoa, quản lý kinh phí công tác, dùng danh nghĩa công tác dẫn cậu ấy theo để ra ngoài du lịch miễn phí, ăn uống ngủ nghỉ có người bao.

Tướng Hiếu Lỗ, dùng để hoạt náo bầu không khí, dọc đường thỉnh thoảng làm ra vài chuyện khiến ông dờ khóc dờ cười.

Hai người một xướng một họa, đi đường sẽ không buồn chán.

Ngoài ra, Tướng Hiếu Lỗ thời đại học từng đi học ở Hongkong nửa năm, có thể nói vợ vẫn được mấy câu tiếng Quảng (2), nếu buổi tối muốn ra ngoài đi dạo ngắm cảnh, dẫn cô theo tốt xấu gì cũng biết đường mua được thẻ tàu điện ngầm.

(2) Tiếng Quảng (Cantonese language): chỉ tiếng Quảng Đông, được dùng phổ biến ở nhiều nơi, trong đó có Hongkong.

Tướng Hiếu Lỗ còn đang ở nhà sung sướng, hai chân bắt chéo, ôm một tô trái anh đào nhân nhả thông dong, bỗng nhận được điện thoại, xong ngồi bật dậy, đầm ngực giậm chân.

Ninh Tiểu Thành thay đồ xong ra khỏi phòng, định đi thì quay lại nhìn cô:

- Sao không ăn?

Cô ăn vạ gào khóc đòi ăn trái anh đào, lải nhải suốt từ tối qua đến sáng nay, thực phiền muốn chết, Tiểu Thành năm giờ sáng dậy ra chợ rau quả xách một thùng về.

Lúc anh đi, cô còn nằm trong chăn nhìn tha thiết, vờ vĩnh:

- ...Anh có thể tìm được không?

Tiểu Thành mang vớ vào, cười mỉa:

- Được, sao không được chứ, trước đây anh chạy xe đạp chở khoai tây, em còn đang đi học cấp 2 đấy.

Anh ngáp ngắn ngáp dài chạy đi chạy về một chuyến, còn cô thì ngon, ăn có mấy miếng rồi thôi.

Tường Hiểu Lỗ rề rà đứng dậy:

- Đi công tác, Hongkong.

Tiểu Thành hỏi:

- Đi ngay bây giờ?

- Ừ.

Tường Hiểu Lỗ mắt tinh thần:

- Đã đặt vé máy bay rồi.

- Đi mấy ngày?

- Chắc hai ba ngày.

Ninh Tiểu Thành đã đi tới cửa trước lại vòng trở về:

- Vậy vừa hay, em sửa soạn đồ đạc đi, xong anh đưa em đến sân bay.

Tường Hiểu Lỗ nhét từng món từng món đồ vào trong túi hành lý, trong đầu liệt kê ra một danh sách rõ ràng, laptop, điện thoại di động, cục sạc, đồ dùng vệ sinh cá nhân, ví tiền, sắp xếp xong xuôi, cô lại lê lét chạy tới nhà bếp, lấy một cái túi to, ào ào ào trút một nửa trái anh đào trong hộp xốp vào.

Miệng cô còn lẩm bầm:

- Giữ lại ăn dọc đường, bằng không tiếc lắm.

Ninh Tiểu Thành ngồi trên sofa, lẳng lặng nhìn cô thu dọn.

Đưa cô đến sân bay, anh vịn vô lưng hỏi:

- Chân em ổn không?

- Không sao.

Tường Hiểu Lỗ là người mê tiền, đi công tác tính trợ cấp theo ngày, bị thương nhẹ sẽ không chịu lùi về hậu phương.

Đi Hongkong thì không thể thiếu mua sắm, cô lại là người chi tiền mạnh tay, Tiểu Thành suy nghĩ tí mì:

- Có đem card không? Anh có một cái của HSBC (3), làm mấy năm trước, chưa dùng bao giờ, em đem theo thử, dùng được thì dùng, không dùng được thì hủy tài khoản luôn.

(3) HSBC (Hongkong and Shanghai Banking Corporation): Tập đoàn Ngân hàng Hongkong và Thượng Hải.

Nói xong, anh lấy trong túi quần ra một cái ví, lấy thẻ trong ví đưa cô:

- Dùng để về không đủ mua đồ.

Tường Hiểu Lỗ trước nay luôn độc lập về kinh tế.

Nhưng lời anh nói khiến cô không thể nào từ chối.

Tiểu Thành trực tiếp đưa vào tay cô, dừng xe ở trạm dừng sân bay:

- Đến nơi thì nhắn cho anh cái tin.

- Ừm_____

Tường Hiểu Lỗ bấu môi, nói lí nhí:

- Em sắp đi rồi, cho hôn một cái.

Nhìn Tiểu Thành giả ngu, đưa mặt qua, khó xử:

- Hôn đi.

- Ai da!!!

Tường Hiểu Lỗ xoay cổ anh lại, lắc mạnh:

- Anh hôn em! Hôn em!!!

Tiểu Thành quay đầu vờ như nhìn ra ngoài cửa sổ, cố ý ngó lơ cô, cô không đạt được ý đồ, cũng ra vẻ buồn thiu.

- Được thôi, không hôn thì không hôn, em đi đây. Ái_____

Anh túm cô lại, hôn lên trán cô, tay luôn giữ lấy gáy cô.

Dùng lại vài giây.

- Đi đường bình an.

- Ừm

Tường Hiểu Lỗ ngoan ngoãn gạt đầu.

Dịu dàng trong khoảnh khắc.

Cô xuống xe, ở bên ngoài vẫy tay với anh:

- Bye bye.

Tiểu Thành bấm còi, rời đi.

Đây chính là người trẻ tuổi, đi là đi, đi rồi, một mình vẫn không sao, anh không lo em tối ngủ ở đâu, ăn cái gì, cũng không hỏi em ở bên ngoài bận làm gì. Vui được ngày nào cứ vui ngày nấy.

Tường Hiểu Lỗ không hề xa lạ với sân bay, quen đường quen lối, trước đây khi đi công tác thường xuyên, cô có thể một ngày bay qua ba thành phố. Ban đầu theo sếp ra ngoài, rất căng thẳng, hưng phấn, lên máy bay chưa bao giờ ngủ, ngay cả ngồi cũng là tư thế ngồi đàm phán tiêu chuẩn, để biểu hiện mình ham học cầu tiến, trên đầu gối nhất định phải bày ra tài liệu.

Ông Chu bên cạnh chộp mắt nghĩ ngợi:

- Có phải cảm thấy mình đặc biệt thành tựu hay không, tay nắm cuộc đàm phán hơn một tỷ, cả ngày bay tới bay lui, dạt dào cảm giác quang vinh góp phần xây dựng kinh tế quốc gia?

Tường Hiểu Lỗ là người mới, rất thành thực:

- Vâng_____

Ông Chu cười, nghiêng đầu:

- Cảm giác này sẽ càng ngày càng nhạt, hãy trân trọng.

Mới đầu Tường Hiểu Lỗ không hiểu nhưng về sau thì càng lúc càng minh bạch.

Bản việc làm ăn hơn một tỷ có đồng nào là của cô?

Bê thùng mì gói trong phòng chờ sân bay, vì một trứng vịt muối mà tranh tới tranh lui với đồng nghiệp.

Cùng gọi xe taxi với người ta còn phải trả giá bất chấp mưa gió, bác tài, lấy rẻ hơn nha, 80 thôi, tụi con đi hai người.

...

Đổi thẻ lên máy bay (4), cô ngán ngẩm chờ, đôi mắt gian xảo không ngừng đánh giá mọi người vội vã trước khi đi.

(4) Thẻ lên máy bay (boarding pass): thẻ được các hãng hàng không đưa cho hành khách mỗi khi làm thủ tục check in lên máy bay.

Cô hơi đa sầu đa cảm, thích xem náo nhiệt, lúc ăn cơm hay nhìn khách trong quán, lúc đi đường hay nhìn khách qua đường, nhìn xong, trong lòng sẽ đưa ra phán đoán.

Ờm, nhóm này toàn bác gái mặt mày hớn hờ, là tụ tập nhóm đi du lịch.

Tầm mắt xoay chuyển.

Ờm, hai vị này cũng giống mình, giày da âu phục, ủ rũ mệt mỏi, chắc chắn là đi công tác.

Lại quay đầu.

Ờm, cô này, võ trang kín kẽ, có mấy người theo sau luôn miệng nói “đừng chụp ảnh”, Tường Hiểu Lỗ xoay đầu đi, không có hứng thú, chắc chắn là nữ minh tinh nào đó trên ti vi.

Cách không xa trước mắt là hai người già đang đứng, tay nắm tay, người đàn ông mặc áo khoác kaki kiểu cũ, người phụ nữ mặc áo khoác đỏ, xách túi hành lý giá rẻ bán si ngoài chợ thông thường đang hỏi thăm một nhân viên bảo an.

- Chàng trai, bệnh viện phụ thuộc đại học X đi thế nào vậy?

Tường Hiểu Lỗ thờ dài, cảm xúc ngổn ngang.

Có thể thấy rất nhiều hình ảnh như vậy ở sân bay, hai người già dúi dất lẫn nhau, hỏi đường, ngàn dặm xa xôi từ nơi khác đến khám bệnh, khom mình, gặp ai cũng tươi cười lấy lòng.

Lúc này cô nghĩ, người nhà họ đang ở nơi nào?

Nhân viên bảo an chỉ cho họ, hai người già lại dúi dất nhau rồi đi.

Đoạn đối thoại mơ hồ lọt vào tai.

- Không thuê xe, đi xe buýt đi, tiết kiệm được đồng nào hay đồng nấy.

Người phụ nữ rất tự trách:

- Đều tại em, đặt vé xe nhầm giờ, đáng tiếc...

- Ôi nói mấy thứ này làm gì, đến cũng đến rồi.

Người đàn ông an ủi bà ấy, tay chỉ về phía trước:

- Là bên này nhì?

Haiz.

- Chị Tường! Chị Tường!

Tường Hiểu Lỗ quay đầu lại.

Thẩm Khoa, ông Chu và một đồng nghiệp đi cùng đứng ở cửa, vẫy từ xa xa:

- Đi, đi kiểm tra an ninh.

Tường Hiểu Lỗ xách hành lý chạy chậm qua.

...

Trên máy bay đều là tiếp viên được huấn luyện, trước đây nhìn thì không thấy gì, nhưng bây giờ cô nhìn sẽ luôn nhớ tới Trịnh Hân, thỉnh thoảng có nữ tiếp viên đến đưa đồ, cô cười nói cảm ơn.

Thẩm Khoa ngồi bên cạnh cô:

- Chị Tường, cuộc sống không tồi nhỉ.

Tường Hiểu Lỗ đập rớt bàn tay cậu ấy thò qua định lấy trái anh đào:

- Đừng cướp.

- Đừng keo kiệt vậy mà, chị xem, còn nhiều thế kia.

Thẩm Khoa bĩu môi, hai tay bóc một nắm lớn, thưởng thức, gật gù khẳng định:

- Rất ngọt.

Ông Chu cũng quay đầu, đưa qua một túi giấy:

- Chia sẻ với.

Tường Hiểu Lỗ nhận lấy, thành thực bỏ vào:

- Lần này là chuyện gì?

Ông Chu nói:

- Hội giao lưu buổi tối giữa tín thác Hongkong và các ngành nghề nội địa, còn gặp tập đoàn Mỹ Vinh nữa, họ có một kế hoạch tài chính, xem xem có hạng mục nào có thể hợp tác hay không.

Ông đưa cho Tường Hiểu Lỗ một túi hồ sơ:

- Xem đi.

Cô nhận lấy, mở ra, bìa thư mời hội giao lưu viết tên người được mời, trang thứ hai in người mời và tư liệu cơ bản của người tham gia, đều là chữ phồn thể.

Thái độ làm việc của người Hongkong nghiêm túc, chu đáo, tên của Thẩm Khoa, Tường Hiểu Lỗ và đồng nghiệp toàn bộ đều được viết tay bằng bút máy màu đen.

Thẻ bút rất đặc thù.

Mở ra trang thứ hai, đầu trang là một tấm ảnh nhỏ nền trắng của một người đàn ông.

Áo sơ mi trắng, quần tây đen, cà vạt màu lam sẫm, một đôi kính không viền.

Cạnh bức ảnh in dòng chữ nhỏ: Hoa Khang.

Tường Hiểu Lỗ chọt cau mày, đọc khẽ:

- Hoa Khang?

Thẩm Khoa bắt chéo chân:

- Hoa Khang? Ai thế, tôi biết Dương Khang và Hoa Tranh, tiểu thuyết nào vậy?

Tường Hiểu Lỗ khép lại, rất bất ngờ.

Ông Chu nói đầy ý tứ sâu xa:

- Cô biết chứ?

Tường Hiểu Lỗ không giấu giếm:

- Lúc học đại học ở Hongkong, anh ấy là giáo sư thỉnh giảng môn tài chính thế giới, tôi đã nghe anh ấy giảng ba tháng.

Tường Hiểu Lỗ tốt nghiệp đại học thương mại, lúc học năm tư đại học, nhà trường có lập danh sách đi Hongkong giao lưu, khi đó quyết định chọn trong tám người điểm bài thi chuyên ngành cuối kỳ cao nhất, ngoại trừ hai sinh viên được trường quyết định nội bộ thì còn lại ba người, Tường Hiểu Lỗ may mắn được chọn.

Ông Chu cũng biết, ban đầu khi phỏng vấn có rất nhiều sinh viên tốt nghiệp khoa chính quy trường đại học cùng cấp bậc như cô, không nhất định phải chọn cô, nhưng vì trong lý lịch của cô có điều này nên mới nổi bật hơn.

Năm đó Hoa Khang 36 tuổi, rất nổi tiếng trong giới tài chính Hongkong, tốt nghiệp trường nổi tiếng, tri thức uyên bác, ăn nói lịch sự phong độ, là thanh niên tài giỏi.

Không ngờ nhiều năm trôi qua, anh đã trở thành tầng lớp cao của tập đoàn Mỹ Vinh, còn có cơ hội gặp lại.

Nhưng những chi tiết nhỏ trong đó.

Tường Hiểu Lỗ nhìn lớp mây ngoài cửa sổ ____

Hai giờ chiều, máy bay âm ầm hạ cánh, đoàn người cùng một màu trang phục công sở rất có tổ chức đứng đợi ngoài phòng chờ máy bay, chờ đợi xe do hội nghị an bài đến đón.

Bữa tối được chuẩn bị xong ở khách sạn Bách Ninh, có màn phát ngôn mở đầu cho hội giao lưu.

Bình thường ở công ty, Thẩm Khoa rất mềm yếu nhu nhược, nhưng đến thời khắc mấu chốt, cậu rất có trách nhiệm, chủ động ra mặt bàn luận với trợ lý do bên hội nghị phải tới ở trong phòng, nghe ngóng về quy trình và thời gian của hội nghị.

Tường Hiểu Lỗ ngồi ở hàng sau, nhẹ nhàng thay giày đế bằng nhét vào trong túi xách, nhắn tin cho Ninh Tiểu Thành: “Hạ cánh rồi, lát nữa sẽ bắt đầu họp.”

Vài giây sau: “Đã nhận được.”

Xe bon bon chạy theo vịnh Đồng La, cảnh sắc xung quanh hoàn toàn khác Bắc Kinh, Tường Hiểu Lỗ mím môi, lặng lẽ gõ chữ.

“Nhớ anh.”

Lần này thời gian qua lâu một chút.

Ninh Tiểu Thành trả lời: “Về đón em.”

Tường Hiểu Lỗ cười trộm, vờ như lơ đãng ngắm cảnh đường phố, đưa lưng về hướng ông Chu, khoe môi cong lên.

Đến khách sạn, Thẩm Khoa mở cửa xuống xe trước, đứng một bên đợi sắp, khi Tường Hiểu Lỗ ra, cậu còn đưa tay đỡ cô:

- Chị Tường, cẩn thận.

Tường Hiểu Lỗ đi như lão phật gia, khen ngợi:

- Rất biết nhìn đấy.

Thẩm Khoa hạ giọng:

- Đừng tưởng tôi không biết tại sao dẫn tôi theo, xài tiền chứ gì, lão gia thời cổ đại ra phố đều mang theo mấy người hầu để tỏ rằng mình có thân phận, móc tiền cũng không cần đích thân ra tay. Sếp trước của tôi nói rồi, làm nghề của chúng ta, ra ngoài phải phối hợp, phục vụ đúng lúc.

Tường Hiểu Lỗ hừ hừ, nói chuyện không cử động môi:

- Là để cậu trông chừng ông Chu đừng trêu hoa ghẹo nguyệt chứ gì. Bằng không làm gì cậu nói chuyện với người ta trong phòng mà còn cần ông ấy kể bên. Cậu thân kiêm hai nhà, coi chừng bát com khó giữ đấy.

Thẩm Khoa lộ ra hai cái răng khểnh:

- Nhìn thấu thì đừng nói toạc móng heo, còn có thể làm bạn, trở về đặt cho chị khoang thương mại.

- OK.

Người phụ trách hội giao lưu ở xa xa bước tới, cười bắt tay ông Chu, Tường Hiểu Lỗ nhanh chóng ngẩng đầu ưỡn ngực bước qua.

Đẩy mở cánh cửa lớn.

Tiếng vỗ tay vang rền.

Người đọc diễn văn đứng trên sân khấu phủ kín thảm đỏ, mỉm cười cất tiếng, là tiếng Quảng tiêu chuẩn:

- Hoan nghênh các vị đồng hành _____

Ánh mắt người trên sân khấu vô tình hay cố ý nhìn quanh, cuối cùng dừng ở gương mặt Tường Hiểu Lỗ phía bên phải dưới sân khấu.

Cô vờ mờ vờ ghi chép, nhanh chóng cúi đầu, hành vi cực kỳ giống học sinh thời đi học muốn tránh trả lời câu hỏi của giáo viên.

Đọc diễn văn chỉ cần mười phút, phát ngôn chủ yếu xoay quanh điểm giống và khác nhau của nghiệp vụ tín thác hai vùng, hoan nghênh hợp tác gì gì đó. Sau khi xong là tới bữa tối tự phục vụ.

Tường Hiểu Lỗ từ đầu đến cuối luôn ngồi cùng Thẩm Khoa ở một nơi không nổi bật để ăn, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ tán gẫu.

Qua cửa sổ có thể nhìn thấy cảnh đêm phồn hoa của cảng Victoria lừng danh.

Lúc cô hoàn toàn chưa nhận ra, thỉnh linh có hai người đàn ông bước tới, Thẩm Khoa hướng mặt ra ngoài, phát hiện trước tiên, lập tức nói gì đó với Tường Hiểu Lỗ.

Cô ngơ ngác quay đầu.

Người đàn ông trung niên mặc âu phục mỉm cười bước tới, vẫn đeo đôi kính không viền như cũ, khóe mắt có vài nếp nhăn sương gió, giọng nói êm ái dễ gần, lần này gặp nhau anh nói tiếng phổ thông, rất chậm.

Từng câu từng chữ.

- Hiểu Lỗ, còn nhớ anh không?

Người đến tuổi trung niên, có ba chuyện một lời khó nói.

Gặp ân sư, họp bạn cũ, và _____

Gặp cô gái từng bước đến cạnh mình vào lúc mình mệt mỏi sa sút nhất.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Một mối tình mới manh nha đã lại tàn.

Tường Hiểu Lỗ khi đó là một cô gái chỉ biết mặc quần jeans và giày thể thao vận động, đeo ba lô hai quai màu xám, ngày ngày qua lại giữa ký túc xá và lớp học.

Cô không phải sinh viên vô cùng nghiêm túc, thậm chí đôi lúc còn rất đàng trí.

Lúc đi học, cô luôn ngồi ở ba dãy cuối lớp, thích dùng tay trái chống đầu, tay phải xoay bút, anh đứng trên bục giảng bài, lúc cô hứng thú sẽ ngẩng đầu nhìn, còn phần lớn thời gian thì đều cụp mắt, nhìn chăm chăm vở ghi chép.

Chỉ khi anh chiếu phim tài liệu hoặc tin tức trong lớp, cô mới hơi ngồi thẳng người, thể hiện được chút thái độ đàng hoàng.

Hoa Khang năm đó là tinh anh cao cấp du học Anh trở về, phong độ đầy mình, áo sơ mi trắng không nhiễm bụi trần, áo gi lê 3 nút, giày da sáng bóng, ra vào lớp học luôn ga lăng mở cửa cho các sinh viên.

Tiết anh dạy luôn luôn có sinh viên lớp bên cạnh đến nghe giảng.

Thử hỏi một giáo viên như vậy, có sinh viên nào không thích, không sùng bái? Thái độ của anh cũng luôn khoan dung, em tới nghe giảng, thầy hoan nghênh, em không thích, thầy chỉ cười cười cho qua.

Nhưng trong lớp lại có một sinh viên không xem trọng anh như vậy, anh thực muốn biết nguyên nhân. Lần đầu tiên đi dạy, anh muốn biết mình không tốt chỗ nào để dễ dàng được người ta tiếp nhận.

Thế là vào một lần tan học, anh từ từ bước tới cạnh Tường Hiểu Lỗ, mỉm cười dò hỏi, hình như em không quá thích môn này nhỉ.

Tường Hiểu Lỗ đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là mất tự nhiên, vội dùng tay che những cái tỏ vẻ linh tinh trên vở. Nhịn hồi lâu, cô mới cúi đầu thành thực nói, em nghe không hiểu.

Toàn bộ bài giảng đều bằng tiếng Anh với nhiều từ chuyên ngành số lượng lớn, tốc độ Hoa Khang nói chuyện lại rất nhanh, điều này khiến Tường Hiểu Lỗ chỉ có trình độ tiếng Anh cấp sáu đại học chịu không nổi.

Hoa Khang kinh ngạc, từ đó về sau, tốc độ giảng bài của anh rõ ràng chậm hơn, lúc phát âm từ phức tạp anh sẽ lặp lại hai lần, còn dùng tiếng Trung ghi chú lại trên bảng.

Ánh mắt anh luôn vô tình hay cố ý quét qua Tường Hiểu Lỗ, mỉm cười, ý là, lần này em có thể nghe hiểu chứ?

Bị chỉ điểm như vậy, cô không dám tìm cớ nữa, quãng thời gian đó cũng là một tháng trình độ tiếng Anh của cô tăng vùn vụt.

Dần dà, Hoa Khang phát hiện tuy Tường Hiểu Lỗ không ham học nhưng rất biết tỏ thái độ, cũng có chút khôn vặt.

Lúc nói chuyện với bạn, cô cười rất sáng khoái, như ánh nắng mặt trời chiếu thẳng vào tim.

Cô rất nghiêm túc, tất cả bài tập, tên Tường Hiểu Lỗ của cô luôn được viết bằng tiếng Trung rõ ràng từng nét.

Cô rất thành thật, thỉnh thoảng bị gọi trả lời câu hỏi, chỗ không biết sẽ không bao giờ nói bậy, chỉ nhìn anh lắc đầu, nói, thưa thầy, em xin lỗi.

Lớp của anh mỗi tuần chỉ có hai buổi, như thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Trước khi giao lưu kết thúc, nhà trường có một buổi liên hoan đưa tiễn, các sinh viên tới giao lưu phải lên biểu diễn tiết mục, nhà trường chỉ thị là phải cùng đồng bào khuấy động bầu không khí tốt, sôi nổi.

Tường Hiểu Lỗ bất đắc dĩ chọn một ca khúc.

Một ca khúc rất kinh điển của phim truyền hình Hongkong, toàn bộ đều bằng tiếng Quảng, Tường Hiểu Lỗ mỗi ngày trừ đi học thì là trốn ở một nơi vắng vẻ mặt ủ mày chau nghe hết lần này đến lần khác, lén luyện phát âm.

- Êm__em?

...

- Ơu ơu____yêu em?

Nói thế nào cũng thấy kỳ cục sao sao á.

Hôm đó là một buổi trưa, phía sau một cây đại thụ trên sân cỏ, Hoa Khang lặng lẽ đứng sau cô, nhẹ nhàng sửa lại.

- ‘Anh yêu em’

Tường Hiểu Lỗ giật mình, vội gỡ tai nghe xuống, đứng dậy:

- Thầy Hoa.

Hoa Khang mỉm cười ngồi cạnh cô, chỉ chỉ lời bài hát trong tay cô, dùng tiếng phổ thông hơi không quen thuộc giảng giải:

- Chữ thứ nhất, nhẹ chút, chữ cuối cùng, nặng, nhấn giọng.

Nói rồi, anh làm mẫu tiêu chuẩn.

Tường Hiểu Lỗ học vẹt lặp lại tròn vành rõ chữ một lần, lần này tiến bộ hơn rất nhiều.

Hoa Khang vỗ tay cho cô.

Anh lại cầm lấy lời bài hát, dùng bút đánh dấu những chỗ cần chú ý phát âm, dạy cô:

- Em rất thông minh, chỉ là không quá tập trung, nếu chăm chú làm việc, chắc chắn sẽ phát triển vượt bậc.

- Cảm ơn thầy.

Không biết ánh mặt trời hôm đó quá nóng hay ba chữ trong lời ca quá mờ ám mà mặt Tường Hiểu Lỗ đỏ bừng.

Hoa Khang bắt ngờ nhìn cô, hồi lâu, lại cúi đầu:

- Không cần xa lạ với thầy như vậy.

Anh đưa tờ giấy đã ghi chú xong cho cô:

- Sau này mỗi buổi trưa nếu em rảnh, thầy sẽ ở đây dạy em tiếng Quảng.

Lời này Trương Hiểu Lỗ không để trong lòng.

Nhưng không ngờ ngày hôm sau Hoa Khang thật đợi cô dưới gốc cây, sửa phát âm cho cô.

Trương Hiểu Lỗ ôm giáo trình, dờ khóc dờ cười vì thái độ nghiêm túc của Hoa Khang.

Hết cách, cô đành nhắm mắt đi tới. Hoa Khang mỉm cười, chủ động đưa qua 2 bình nước khoáng đã chuẩn bị xong.

- Chúng ta bắt đầu nhé?

Sau khi sửa phát âm, lúc rảnh rồi tán gẫu, Hoa Khang sẽ chủ động kể cho Trương Hiểu Lỗ nghe về phong thổ Hongkong, về mì vằn thắn chỗ nào ngon, về những chuyện lý thú khi anh du học ở Anh.

Mười ngày rông rãi.

Cuối cùng lúc tạm biệt, Trương Hiểu Lỗ hơi do dự, cuối cùng to gan hỏi:

- Thầy Hoa, có phải thầy có tâm sự không?

Hoa Khang ngó người, cười khò:

- Rõ lắm à?

Trương Hiểu Lỗ gật đầu.

Hoa Khang gỡ kính mắt xuống, mệt mỏi day trán.

Nói lời tận đáy lòng:

- Hiểu Lỗ, anh mệt lắm.

Trương Hiểu Lỗ nghiêm mặt.

Không phải thô lộ của thầy giáo với học trò, thái độ của Hoa Khang giống cách nói chuyện của một người đàn ông dành cho người con gái mình tin tưởng và ý lại hơn.

Cuộc sống ở nước Anh của anh không hề như ý, vì sai sót trong công việc nên anh bị sa thải, sau đó còn để lại một món nợ lớn.

Chật vật về Hongkong, được một thương nghiệp tài chính nhắm trúng, đạt thỏa thuận làm người quản lý bù nhìn, họ đầu tư vào tin tức đẩy anh lên đầu sóng ngọn gió, không thể không gánh hư danh nổi tiếng.

Vợ anh muốn ly dị chia tài sản với anh, bị tòa kiện tụng, ngày nào cũng bận mời luật sư, lên tòa án, chờ xét xử, anh còn có đứa con trai hai tuổi đi theo.

Trước mặt mọi người, anh là giáo sư Hoa tri thức đầy bụng, tài hoa hơn người; sau lưng mọi người, anh là một người chồng người cha vì công việc vì cuộc sống mà gánh vác trách nhiệm nặng nề.

Nói đến chỗ xúc động, Hoa Khang thẳng thắn thừa nhận, Hiểu Lỗ, anh thích em.

Lúc ở bên em, anh luôn cảm thấy mình như trở về thời đại học, tâm thái vô cùng trẻ trung.

Quan hệ thầy trò như vậy, những lời như vậy, Trương Hiểu Lỗ ngốc đến đâu cũng nhận ra sự thay đổi tinh tế giữa hai người.

Anh là thầy giáo, là một người đàn ông lớn hơn cô mười mấy tuổi, nói chuyện lịch thiệp dí dỏm, biết tôn trọng phái nữ, thậm chí đầy cảm giác thần bí, tất cả đều khiến Trương Hiểu Lỗ chưa bước chân ra khỏi cổng trường đại học, chưa hiểu sự đòi, dao động.

Cuối cùng, Hoa Khang hỏi cô, em có từng nghĩ sẽ ở lại Hongkong không?

Ở Hongkong tiếp tục học chuyên sâu lên nghiên cứu sinh. Nếu em đồng ý, anh sẽ giúp em.

Trương Hiểu Lỗ hoảng hốt:

- Em chưa từng nghĩ.

Hoa Khang đứng dậy, nghiêm túc nhìn cô chăm chú, cuối cùng hôn nhẹ lên trán cô, vậy em cứ từ từ nghĩ nhé, nghĩ xong thì tới tìm anh. Anh chờ đáp án của em.

Hai thành phố, một thành phố cô sống mười mấy năm, có người thân, có bạn bè, có rất nhiều thứ cô quen thuộc.

Một thành phố khác, hoàn toàn xa lạ, nhưng có thể giúp cô thoát khỏi hiện trạng ăn nhờ ở đậu, có thể khiến cô hoàn toàn độc lập, có ước mơ và tiền đồ tốt đẹp tương lai.

Tưởng Hiểu Lỗ trăn trở trăn trở, suy nghĩ rất lâu.

Sắp kết thúc đợt giao lưu, cuối cùng cô lấy dũng khí đi tìm Hoa Khang thì tình cờ gặp vợ và con anh ở trường.

Hai vợ chồng ở bên kia phố cái và vì vấn đề phí nuôi dưỡng, người vợ cương quyết không buông. Hoa Khang từ đầu đến cuối luôn nhẫn nại, thậm chí nín cười nhìn con trai mình, khoảnh khắc ấy, Tưởng Hiểu Lỗ hốt hoảng bỏ chạy.

Cô cảm thấy mình vô cùng xấu hổ, như một người phá hoại gia đình người khác.

Nhìn đứa trẻ kia, cô sẽ nhớ mình khi còn nhỏ.

Gắng gượng dựa vào tường, Tưởng Hiểu Lỗ che ngực, thở dốc.

Đêm hội tiễn đưa ấy, Hoa Khang trong danh sách khách mời ngồi dưới sân khấu, lòng đầy chờ mong nhìn Tưởng Hiểu Lỗ.

Trong tiếng vỗ tay vui vẻ của mọi người, cô lên sân khấu khom người, cầm micro, nở nụ cười rục rịch.

Nụ cười của tuổi trẻ, tinh khôi, thoải mái.

Cô gạt đầu ra hiệu.

Nhạc vang lên ____

Tiếng Quảng tiêu chuẩn từ từ tuôn ra, mang theo chút không tự nhiên của lần đầu lên sân khấu.

“Chậm chậm nhìn lại

Đêm ấy chúng ta từng thuộc về nhau

Thật may vì có anh

Trao tặng trái tim em ánh nắng rực rỡ ấy

...” (1)

(1) Trích bài hát “Thiên thiên khuyết ca”, lời bài hát do Kimmy Tr dịch.

Một khúc “Thiên thiên khuyết ca”, thích hợp nhất với mùa tốt nghiệp đau thương ly biệt.

Hoa Khang dưới sân khấu từ từ thu lại ý cười, bàn tay rữ bên hông nắm chặt, nỗi cay đắng muôn vàn dần lan ra.

Cô từ bỏ bài hát đã luyện đi luyện lại nhiều lần trong mười ngày, từ bỏ hồi ức mười ngày qua với anh.

Cô đang dùng loại phương thức uyển chuyển này để từ chối anh, cảm tạ những ưu ái và ân tình của anh.

Tưởng Hiểu Lỗ trên sân khấu cầm micro hát rất sinh động, xuất thần, gò má thiếu nữ hồng hồng, giọng hát dịu dàng đắm say.

“Tương lai dù có ngàn ngàn khúc ca còn khuyết

Phiêu vu trên con đường của em nơi phương xa

Tương lai dù có ngàn ngàn đêm sao

Sáng hơn cả ánh trăng tối nay

...”

Tưởng Hiểu Lỗ nhắm mắt lại, lòng thâm nhủ.

Cuối cùng hãy để em gọi thầy một tiếng “thầy”, mong con đường phía trước của thầy gặp dữ hóa lành, tương lai xán lạn.

Tạm biệt.

...

Chuyện cũ ngày xưa, giờ đây nhớ lại, vẫn rõ ràng trước mắt.

Tường Hiểu Lỗ từ từ đứng dậy, bình tĩnh ung dung, vẫn tiếng xung hô của nhiều năm về trước:

- Thầy Hoa _____

Hoa Khang bị năm tháng rửa tội, khó nén tang thương nơi khóe mắt, nhưng nụ cười vẫn ôn hòa như trước:

- Gọi một tiếng “thầy” mà không chịu qua chào gì hết.

Một tay anh đưa ra giữa không trung, định ôm một cái xã giao lịch sự:

- Sáu năm rồi, đã lâu không gặp.

Tường Hiểu Lỗ cười bước tới, hào phóng cho Hoa Khang một cái ôm ngắn ngủi:

- Đã lâu không gặp.

Từ đầu đến cuối, Thẩm Khoa nhìn chăm chăm về phía Tường Hiểu Lỗ, không chớp mắt.

Ông Chu ho khẽ một tiếng, ở sau lưng túm lấy cổ tay Thẩm Khoa đưa đi.

Thẩm Khoa vô cùng kinh sợ:

- Sếp, tình hình gì thế? Mọi tình đầu?

Ông Chu giờ ly đề cao lên, lắc lắc:

- Tình nhân gặp lại, vô cùng đỏ mặt.

Thẩm Khoa không thể tin nổi:

- Nhưng chị Tường kết hôn rồi!

Ông Chu trấn định:

- Chồng cũng không phải cậu.

Thẩm Khoa cảm thấy tam quan biến đổi:

- Đó là sai lẽ trời mà!!!

Ông Chu cười châm chọc:

- Trước tiên cậu ới ra số tiền phí công tác tham nhũng rồi hãy nói với tôi về lẽ trời.

Thẩm Khoa xin tha:

- Sếp thắng.

Dưới chân là cảnh đêm neon rực rỡ, có thuyền từ từ chạy nơi bến cảng, tượng trưng cho cuộc sống về đêm đa dạng phong phú của Hongkong vừa mới bắt đầu.

Giọng chất phác của Hoa Khang khẽ vang lên:

- Năm thứ ba sau khi em đi, anh trả xong hết nợ, rời khỏi công ty đó, thành lập tập đoàn Mỹ Vinh bây giờ.

...

- Ban đầu nó rất nhỏ, chỉ hơn 30 mét vuông, thuê một nhà dân, sau đó giúp người ta làm hai đơn hàng thương vụ M&A (2), hợp tác với thương nghiệp thành lập quỹ ngân sách, khai triển nghiệp vụ tín thác.

(2) M&A (Mergers and Acquisitions): mua bán và sáp nhập.

Giọng đàn ông ung dung điềm tĩnh, nói với người phụ nữ bên cạnh về những trải nghiệm của mình mấy năm qua:

- Hồi đó em từng nói trên lớp, trọng điểm tin tức Hongkong là xí nghiệp gia tộc, thực lực họ hùng hậu, thời gian ủy thác dài, điều này phải cảm ơn em.

Tường Hiểu Lỗ lắc đầu, rất nghiêm túc:

- Lúc đó đều là lời ấu trĩ thôi.

Hoa Khang trước sau luôn mỉm cười:

- Sau đó anh tái hôn, là một cô gái mở nhà hàng, rất giống em, nói tiếng phổ thông cực kỳ tốt, quê ở Thâm Quyển, tiếc là kết hôn không bao lâu thì cô ấy qua đời_____

Nhắc tới chuyện thương cảm, Hoa Khang buồn bã:

- Khó sinh, con cũng không giữ được.

...

- Bây giờ anh chỉ có một mình, con trai đã lên tiểu học rồi.

Câu này mới là trọng điểm.

Hoa Khang hỏi Tường Hiểu Lỗ như bạn bè tán gẫu bình thường:

- Em thì sao, kết hôn chưa? Sống có tốt không?

- Rất tốt.

Tường Hiểu Lỗ bình tĩnh cong khóe môi, nhìn ra ngoài cửa sổ:

- Kết hôn mùa hè năm nay, cũng có một công việc rất thích.

- Ồ.

Hoa Khang không nói gì nữa.

Rất lâu_____

- Lúc thấy danh sách tham dự, anh suýt không dám tin đó là em, mãi đến khi anh bảo người đi xác nhận rất nhiều lần mới tin, Hiểu Lỗ, em không biết anh mừng cỡ nào đâu.

Hoa Khang đánh giá cô.

Cô gái ngày xưa cột tóc đuôi ngựa đã trưởng thành như bây giờ.

Thành thực lý trí, khỏe mắt đuôi mày đều đầy ý vị, mặc váy tinh tế và giày cao gót, điều khiến Hoa Khang mừng nhất là, vào khoảnh khắc cô quay đầu nhìn anh, tính trẻ con trong mắt cô vẫn chưa hề thay đổi.

Tường Hiểu Lỗ gạt đầu từ nội tâm:

- Có thể gặp thầy, em cũng rất mừng.

Hoa Khang cười sáng khoái:

- Đừng gọi anh là thầy nữa, gọi Hoa Khang hoặc anh Hoa ấy_____

...

- Tiếng phổ thông của anh có phải tiến bộ rất lớn không?

- Cực kỳ lớn.

- Hết cách, nghiệp vụ hợp tác với đại lục ngày càng nhiều, con người luôn phải tiến bộ.

Hoa Khang thở dài:

- Chờ nào em đi?

- Ngày mốt.

- Có muốn đổi nghề không, rảnh rồi có thể tới công ty anh tham quan.

Hoa Khang vẫy tay gọi người phục vụ, cầm hai ly rượu vang, đưa một ly cho Trương Hiểu Lỗ:

- Em biết đấy, anh luôn hi vọng em có thể làm cộng sự với anh.

...

- Gần đây anh được người khác nhờ vả, dự định thu mua, sáp nhập và tái tổ hợp (3) một xí nghiệp gia tộc có lịch sử mấy mươi năm, em tới, anh giao vị trí giám đốc chấp hành cho em.

(3) Thu mua, sáp nhập và tái tổ hợp (重组并购): Merger and Acquisition and Recombine.

...

- Không phải ở Hongkong_____

Hoa Khang sợ cô từ chối:

- Bắc Kinh, Thượng Hải, tùy em chọn.

Trương Hiểu Lỗ nhận rượu vang, cười nhạt cụng ly với anh, chợt quay đầu, đụng phải ánh mắt thăm dò lén lút của Thẩm Khoa.

Thẩm Khoa vội nghiêm túc cụng ly với người khác:

- Khụ... cái này ngon nè.

Trương Hiểu Lỗ cười, xoay trở lại:

- Không.

Hoa Khang thử thuyết phục cô:

- Nghề này không có đồng nghiệp mãi mãi, chỉ có lợi ích mãi mãi. Bao gồm cuộc đối thoại hôm nay giữa hai ta, anh tin rằng sếp của em sẽ dành cho em càng nhiều hi vọng chứ không phải tò mò.

Trương Hiểu Lỗ cụp mắt rồi lại ngước lên, nói từng chữ rõ ràng:

- Nhưng có tình nghĩa.

Và có nhà.

Một tiếng thở dài yếu ớt, Hoa Khang cười khổ.

...

Buổi tối về phòng khách sạn, Thẩm Khoa bám đuôi Trương Hiểu Lỗ không tha:

- Chị Trương, anh ta là ai?

Mặt Trương Hiểu Lỗ không chút cảm xúc:

- Thầy giáo.

Thẩm Khoa căm giận:

- Thầy giáo nào mà tới đòi ôm? Chỗ chúng ta gọi là hạo sắc!!!

Trương Hiểu Lỗ ăn nói hùng hồn:

- Cậu biết cái gì là lễ tiết không? Cũng giống như cậu nghỉ phép về công ty gặp đồng nghiệp nữ là muốn ôm vậy.

Đầu óc Thẩm Khoa chập mạch:

- Cái đó tôi kêu là sàm sờ.

Trương Hiểu Lỗ cấp tốc phản công:

- Cậu cũng thừa nhận là cậu sàm sỡ hả?

- Tôi__

Thẩm Khoa đột nhiên mắc kẹt, luống cuống:

- Ôi, chị đang nguy biến...

Tường Hiểu Lỗ tới phòng, đứng trong phòng, nói rõ ràng một chữ “cút”.

Cửa đóng sầm lại.

Chuông cửa lại vang lên.

Tường Hiểu Lỗ tưởng Thẩm Khoa không chịu buông tha, bèn để chân trần hung hăng đá cửa:

- Cậu vẫn chưa xong đúng không?

Cô gái ngoài cửa cười dịu dàng, tay cầm một hộp thuốc nhỏ:

- Cô Tường?

Tường Hiểu Lỗ sửng sốt:

- Ô... Chào?

- Tôi là trợ lý của anh Hoa, đây là thuốc anh ấy bảo tôi đưa cô, là bình xịt trị vết thương chân tốt nhất chỗ chúng tôi.

Trợ lý đưa qua rất lễ phép:

- Ngoài ra, anh Hoa còn nói, anh ấy ở phòng 2208, có gì phiền phức cô có thể đi tìm anh ấy.

Một lời nhấn đầy thâm ý.

Tường Hiểu Lỗ nhận, thần sắc phức tạp, cuối cùng vẫn mỉm cười cảm ơn:

- Cảm ơn, tôi biết rồi, cũng không có gì phiền cả.

Trợ lý hình như không ngờ cô lại từ chối dứt khoát như vậy, lập tức hơi khom người:

- Chúc cô ngủ ngon.

Cửa đóng lại lần nữa.

Tường Hiểu Lỗ xoay người, dựa vào ván cửa, uể oải nhắm mắt lại, cười tự giễu.

Cô tiện tay ném thuốc vào thùng rác, bước vào trong toilet, xả nước ấm cuộn cuộn xối lên người mình.

Vào khoảnh khắc quay đầu, cô đột nhiên thấy thoải mái.

Cô từng yêu Hoa Khang ư, yêu hồ đồ, là bị hấp dẫn, là sùng bái, là khao khát, là khát vọng ích kỷ tận đáy lòng trong quá khứ muốn thoát khỏi gia đình, ở lại Hongkong. Là sự cảm thông với Hoa Khang.

Nhưng giờ thì khác.

Năm tháng thoáng qua, đổi dời, cô đã thành một người phụ nữ.

Có tư tưởng và linh hồn độc lập.

Có người thân, có gia đình, có người chồng mà cô yêu tha thiết.

Cô yêu Ninh Tiểu Thành.

Rất yêu.

...

Phòng 2208, ánh sáng lơ mờ.

Trên khay trà bên tay có rất nhiều tàn thuốc, trong gian phòng vắng vẻ, giọng ca nữ quen thuộc đầy cảm xúc lặp đi lặp lại.

“Thiên thiên khuyết ca”.

Hết lần này đến lần khác, không biết mệt.

Hoa Khang đứng trước cửa sổ, nhìn Hongkong dần thức tỉnh, cười khổ, ánh mắt đơn côi.

Xa xa văng tiếng còi dài,

Trùng trùng tâm sự cảm hoài người xưa.

Đây là lần thứ hai cô từ chối anh.

Lòng anh trừ đau thương còn có nỗi bất đắc dĩ vô tận đến từ một người đàn ông trải qua thăng trầm mưa gió, cả cơ thể và linh hồn đều không còn trẻ nữa.

Hoa Khang gỡ kính xuống, thâm nhũ, cuối cùng kết thúc rồi.

Lời tác giả: Hiểu Lỗ có lẽ là nhân vật thành thực nhất trong tất cả nữ chính của tôi, cô ấy có lịch sử, có người từng thâm mến, cũng có sự thiện lương và ích kỷ trong tính cách loài người.

Rất khó phân tích thấu triệt, cũng không biết rốt cục có viết được cảm giác đó hay không. Tôi sẽ cố gắng hết sức.

Bài hát “Thiên thiên khuyết ca”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Buổi chiều lên máy bay, buổi trưa từ chối lời mời cơm, cuối cùng có cơ hội ra ngoài đi dạo.

Thẩm Khoa đứng trước quầy hàng cầm thứ này thứ kia, so tới so lui, không quyết định được:

- Chị Tường, hai cái này đẹp không?

- Không cái nào đẹp hết.

Tường Hiểu Lỗ đang xem đồ nam, cầm một cái quần, lần nữa không quyết định. Bỗng nhiên đầu óc cô chợt lóe, ướm lên chân Thẩm Khoa.

Thẩm Khoa tưởng cô mua cho mình, nêu ý kiến:

- Không vừa, hơi dài.

Tường Hiểu Lỗ cúi đầu lục ví tiền, lăm lăm:

- Vừa, chân chồng tôi dài hơn chân cậu.

Thẩm Khoa chưa kịp thở ra, liếc xéo.

Trước đây đi công tác, nếu có cơ hội mua sắm, Tường Hiểu Lỗ luôn xuống tay rất tàn bạo, cái này đang giảm giá, cái kia là hàng mới, mua cái nào đây? Mua hết, cùng lắm tiền thưởng tháng sau trả vào thẻ tín dụng. Bây giờ ra ngoài, trong lòng nhiều thêm một người để lo nghĩ, cô ngược lại lại xem nhẹ chính mình.

Lúc thanh toán, Tường Hiểu Lỗ nhớ tới tấm thẻ trong ví, bèn đưa cho nhân viên thu ngân, nhân viên thu ngân quét lên máy, chưa đợi Tường Hiểu Lỗ hỏi thì hóa đơn unionpay đã được đóng dấu.

Tường Hiểu Lỗ kinh ngạc:

- Còn dùng được à?

Nhân viên thu ngân mỉm cười:

- Được chứ.

- Không quá hạn à?

Hóa đơn được đưa ra, nhân viên thu ngân đối chiếu rồi đưa viết cho cô:

- Thẻ này của cô là tài khoản tiết kiệm, không có giới hạn năm.

Lúc này Trương Hiểu Lỗ mới phát hiện mình bị Ninh Tiểu Thành lừa.

Thẻ của anh mà anh có thể không rõ là thẻ tín dụng hay thẻ tiết kiệm sao?

Trương Hiểu Lỗ không thèm giả tạo kiêu: ờ, anh cho em, em muốn rạch rồi với anh, dùng một lần rồi thôi, cứ dùng tiền của em.

Dù sao cho cũng cho rồi, anh cố ý nói quanh co lòng vòng chính là để cô tiêu xài hoang phí.

Tình thú giữa vợ chồng là phải biết quan sát đúng lúc, đồng thời thỏa mãn lòng hư vinh của anh.

Tiểu Thành nằm trên ghế ông lớn ngoài sân, khoác áo bông mỏng, lắc lư phơi nắng, thông báo có tin nhắn, anh cầm qua xem, cười cười, để trở về.

- Nè! Tao đang nói chuyện với mày đấy!

Võ Dương đạp một chân lên thanh ngang ghế, không cho anh lắc nữa, Ninh Tiểu Thành lão đảo, suýt té.

- Bệnh à!!! Lực chân sao mạnh thế?

Võ Dương vội buông ra, Ninh Tiểu Thành lại nghiêng ngả, Võ Dương gãi gãi đầu xin lỗi:

- Hai ngày nay tao đánh bao cát quen.

Về mặt Ninh Tiểu Thành khó chịu.

Võ Dương ngồi xổm xuống hỏi:

- Chuyện đó, làm sao giờ mày?

- Tao cũng không biết.

Tiểu Thành cầm hộp thuốc trên bàn trà, rút một điếu ngậm vào miệng, nghĩ nghĩ, lòng buồn bực, lại tức tối rút ra:

- Bắt buộc phải đi?

Võ Dương gạt đầu:

- Không còn đường thương lượng, nghe nói đã gửi báo cáo rồi.

- Haiz... đi thì đi.

Tiểu Thành cào cào tóc:

- Mày có thể làm gì nó? Nó nhất quyết muốn đi, mày có thể đánh gãy chân nó sao? Mày nói lý với nó, nói lớn thì nó vênh mặt với mày, đó là công việc, nói nhỏ thì Hoắc Tích đi rồi, chờ tiếp, trong lòng nó khó chịu.

Bạn thân thời còi trưởng tắm mưa – Thẩm Tư Lượng vì bị kích thích trong nhà nên kiên trì đòi điều động công tác tới Cam Túc xa xôi ngàn dặm, chưa chắc khi nào về. Bọn họ không nỡ.

Võ Dương thương lượng với Tiểu Thành, xem có cách nào giữ cậu ta lại hay không.

Cách ư, hết cách.

Ai có thể theo ai cả đời, cuộc sống của mình phải tự mình sống, không ai cứu được.

- Buổi tối hai đứa mình đi xem nó thử?

- Tối không được, mai, buổi tối máy bay Hiếu Lễ về, tao phải đi đón cô ấy.

- Được.

Võ Dương than một tiếng, ngồi xuống đất, móc trong lòng ra một tờ giấy, bên trên viết gì đó:

- Hồi này mày đọc đến đâu rồi?

Võ Dương dạo này yêu đương, bạn gái là giáo viên đại học, rất chuyện bé xé ra to, vì chút việc vặt vãnh mà Võ Dương làm cô ấy không vui, trong cơn nóng giận đã bắt cậu viết kiểm điểm.

Võ Dương dỗ cho cô ấy vui, dù sao cũng nhàn rồi.

Ninh Tiểu Thành qua xem:

- Nói thiệt với tao, mày có tốt nghiệp tiểu học không vậy?

Võ Dương quăng viết, chửi bới, Tiểu Thành cười ha ha.

Võ Dương què mùa thô kệch, cái gì cũng tốt, chỉ là chữ xấu như cua bò.

- Mày nhanh lên chút, chiều tao phải nộp đấy.

Tiểu Thành tìm được bản mẫu trên mạng, bắt đầu đọc:

- Thông qua sai lầm lần này, anh ý thức sâu sắc rằng mình...

Võ Dương viết từng nét từng nét, viết một hồi thì lo nghĩ:

- Thành, mày cũng tìm chút chuyện để làm đi.

- Cùng mày viết kiểm điểm hả? Tao biểu hiện tốt lắm, từ sau năm 8 tuổi đã không viết thứ này nữa. Còn trước 8 tuổi thì đều viết giấy cam kết.

Từng trang từng trang đều là lịch sử uất ức và sỉ nhục.

Cam kết với mẹ, không đá banh vỡ kính nữa.

Cam kết với cha, không dùng mũ lính của cha để hót cát nữa.

Cam kết với giáo viên, không lười biếng, dùng ba cây viết hợp lại để viết bài nữa.

- Ý tao là, tìm một công việc đảng hoàng nghiêm chỉnh, mày đầu cơ cổ phiếu, thị trường chứng khoán luôn lúc tốt lúc xấu, lúc tốt mày hưng phấn, ngày ngày như uống thuốc lắc, nhưng lúc xấu thì sao? Mày mới bao lớn mà nhàn rồi chờ phế bỏ hả?

Tiểu Thành dùng mũi chân đá đá thất lưng quân đội trên eo Võ Dương:

- Vậy mày làm việc này là muốn làm cả đời hả?

Võ Dương suy nghĩ:

- Làm đến già, đến không nhúc nhích nổi thì nghỉ, ít nhất mỗi ngày như vậy đều sống rất chân thực.

Tiểu Thành hỏi ngược lại:

- Không cô đơn? Không chán ngấy?

Võ Dương phiền chán:

- Cô đơn, lúc mày đứng bên đường nửa đêm ngoài đường không có một chiếc xe, nhìn đèn đường, rất cô đơn; cũng chán ngấy, mỗi ngày mở mắt nhắm mắt đều là những bài huấn luyện đó, chạy bộ, nằm ngửa gập bụng, nằm sấp chống đẩy, bắn bia.

Cậu đưa vết chai dày trong lòng bàn tay cho Tiểu Thành xem:

- Thời gian dài, mày sẽ cảm thấy chuyện này tuy chán ngấy nhưng mày đã quen rồi, nó ăn vào trong thịt, mày không làm sẽ thấy thiếu thiếu gì đó.

Võ Dương nhìn trời cảm khái, hiếm khi nói lời thâm tình:

- Nói sâu xa hơn, lúc cô đơn thì nhớ tới tụi này, nhớ các anh chị em ở nhà ăn ngon ngủ ngon, còn tao đứng đó hứng gió, tại sao? Tại vì bảo vệ mọi người đây, thật vĩ đại.

Tiểu Thành trịnh trọng vỗ vai Võ Dương, nhìn chăm chăm hỏi:

- Máy trước có phải chính ủy lại cho mày đi học không?

- Shit!

Võ Dương phúi mông đứng dậy:

- Cái thứ mày không thể nào tâm sự được, không nói nữa, không nói nữa được chưa? Coi như tao nhìn ra rồi, mày sợ ràng buộc, lười, lười từ trong xương!

Nhìn Tiểu Thành cũng đứng dậy, cởi áo bông mượn của Võ Dương:

- Được, không nói thì không nói, tao cũng đi đây, chiều về tra thêm tí dầu vô xe.

Đi được hai bước, quay đầu, nhìn Võ Dương ngồi xồm dưới tàng cây, Tiểu Thành rất bối rối:

- Nè, nè.

- Gì?

Tiểu Thành cười ngoác mồm:

- Điều mày nói, tao sẽ suy nghĩ kỹ.

...

Nhóm Tường Hiểu Lỗ và ông Chu rời khỏi Hongkong, từ đầu đến cuối, tâm trạng ông Chu luôn không tốt mấy, chỉ đàm phán với Mỹ Vinh một nửa, Hoa Khang suy tính rất nhiều, hạng mục hợp tác dính đến lợi ích song phương nên không đưa ra quyết định cuối cùng.

Lúc tiễn họ đi, Hoa Khang đích thân theo đến đại sảnh khách sạn, bên ngoài có xe đang đợi.

- Hi vọng anh cân nhắc, Vi Đạt chúng tôi rất có danh tiếng trong ngành này, nếu anh muốn hợp tác thì chúng tôi là lựa chọn rất tốt.

Hoa Khang mỉm cười bắt tay ông Chu:

- Được, tôi sẽ cân nhắc.

Ánh mắt anh chuyển qua Tường Hiểu Lỗ, lại đưa tay về phía cô:

- Hiểu Lỗ, anh mong chúng ta còn có cơ hội gặp lại.

Tường Hiểu Lỗ cũng bắt tay, tiếp xúc ngắn ngủi:

- Được.

Hoa Khang nhân cơ hội nhỏ giọng nói:

- Anh cũng rất mong em có thể tới làm cộng sự với anh, không liên quan chuyện gì khác. Em biết đấy, nơi đó không hợp với em, em nên có không gian to lớn hơn để phát triển.

Buông tay nhau ra, Tường Hiểu Lỗ cười đoan trang:

- Anh Hoa, tạm biệt.

Hoa Khang nhìn cô sâu sắc, muôn vạn tâm sự, cuối cùng, đều hóa thành bao dung.

- Tạm biệt.

Trước khi máy bay cất cánh, Tường Hiểu Lỗ nhắn cho Ninh Tiểu Thành một tin về chuyến bay, anh không hỏi âm, không biết có nhận được hay chưa, cô sắp về rồi, tâm trạng cũng trở nên vô cùng tốt.

Trước đây Tiểu Thành ra sân bay đón người đều là dùng xe bên ngoài, không hề bước xuống, đợi người lên xe liền đi, hôm nay tới đón, anh nghĩ Tường Hiểu Lỗ có lẽ nhiều hành lý, con gái đa phần đều muốn thể diện, chắc là hi vọng mình sẽ đứng chờ ở cửa ra.

Thế là anh đậu xe vào bãi, đi bộ vào.

Muộn 20 phút, Tiểu Thành chấp tay sau lưng đứng giữa đám đông, không hề thúc giục.

Xa xa có thể thấy Trương Hiểu Lỗ đang đẩy hành lý đi ra, cô luôn trò chuyện với Thẩm Khoa, mang giày cao gót đi như bay, có thể thấy, chân cô đã khỏi rồi.

- Hiểu Lỗ.

Trương Hiểu Lỗ quay đầu.

Nhìn Tiểu Thành đứng ngoài cọc ngăn cách, chấp tay sau lưng, trời Bắc Kinh trở lạnh, anh khoác áo khoác bên ngoài áo sơ mi, rần rần đứng đó, như hạc giữa bầy gà.

Trương Hiểu Lỗ cười, hô lạnh lạnh:

- Anh Tiểu Thành!!!

Da gà Thẩm Khoa rơi lộp bộp:

- Ơ!

- Tôi gọi chồng tôi có gì mà ơ?

Trương Hiểu Lỗ vừa đẩy xe bước nhanh vừa cãi với Thẩm Khoa.

Thẩm Khoa vô cùng chê bai:

- Lại còn __anh Tiểu Thành?

- Chứ kêu gì, honey? Hay là cục cưng xà phòng bảo bối tâm can như cậu lưu tên bạn gái trong di động?

Thẩm Khoa cứng đờ:

- Sao chị lại nhìn lên việc riêng tư của tôi?

Trương Hiểu Lỗ thẳng thắn sáng khoái:

- Là lúc cậu ngủ tự vút lên đầu gối tôi, muốn không nhìn cũng không được. Haiz, xà phòng là gì nhỉ? Là tron bóng ư?

Mặt Thẩm Khoa đỏ bừng:

- Trương Hiểu Lỗ, chị xấu xa!

Trương Hiểu Lỗ vui vẻ đi đến trước mặt Ninh Tiểu Thành, cho anh một vòng ôm lớn không chút e thẹn.

Mặt cọ vào ngực anh, quyến luyến không rời.

Ninh Tiểu Thành đón lấy va ly và những chiến lợi phẩm lung tung của cô, mỉm cười:

- Thu hoạch phong phú nhỉ.

Thẩm Khoa và ông Chu cũng theo sau, hai người tách ra, Tiểu Thành gật đầu với họ:

- Giám đốc Thẩm, giám đốc Chu.

Ông Chu bắt tay Ninh Tiểu Thành, họ không mấy thân thiết nên đương nhiên nói chuyện rất khách sáo, chào hỏi hai tiếng rồi ông Chu và Thẩm Khoa đi trước.

Ninh Tiểu Thành và Trương Hiểu Lỗ ở phía sau trò chuyện về mục đích chuyến đi Hongkong lần này của cô:

- Không thành công, đối phương không quá muốn cho bên em, cuối cùng chỉ đạt thành tựu em có thể giới thiệu khách hàng đi xa làm nghiệp vụ, chia lợi nhuận theo phần trăm.

- Ông Chu có đồng ý không, làm đi xa thì các em và môi giới về tính chất đều như nhau, một người cao ngạo như ông ấy e là không phải muốn chút lợi nhuận đó.

Tiểu Thành phân tích đúng chỗ hiểm:

- Nếu hợp tác, tài nguyên đều trong tay các em, bên Hongkong cùng lắm chỉ đưa ra hạng mục, các em tiến hành, cần phê duyệt thủ tục ba bên, phiền phức, thà làm việc với tín thác xí nghiệp trong nước còn hơn, nếu anh là bên Hongkong, anh cũng không đồng ý.

Nếu anh là bên Hongkong.

Một câu nói vô tình khơi nổi lòng Tưởng Hiểu Lỗ, khiến cô nhớ tới Hoa Khang.

Nhưng cô không nhắc tới, quá khứ đã là quá khứ, là chuyện của chính cô.

Đọc đường, Ninh Tiểu Thành vô tình nhắc với Tưởng Hiểu Lỗ:

- Em còn nhớ Vương Ba lần trước anh nói với em không, ông ấy cũng đi, em không gặp à?

Tưởng Hiểu Lỗ nhớ lại:

- Không có, rất đông người, em không chú ý.

- Ông ấy gọi điện thoại cho anh nói nhìn thấy em, nhưng đột trước ông ấy chỉ mới gặp em một lần nên không dám nhận. Hỏi anh có phải em đang ở Hongkong không.

Tưởng Hiểu Lỗ hỏi:

- Ông ấy cũng tham gia hội giao lưu?

Tiểu Thành ừ, nói:

- Ngân hàng bên kia mời, muốn lôi kéo tiền dự trữ, qua chơi thôi.

- Ồ ____

Tưởng Hiểu Lỗ gật đầu, hơi thấp thỏm:

- Ông ấy nói gì với anh?

- Chỉ mấy câu khen linh tinh í mà.

Tiểu Thành lái xe, rất thân thiện:

- Con người Vương béo không tệ, lần sau có cơ hội thì cùng ăn bữa cơm.

...

Hoàng hôn, người phụ nữ rón ra rón rén ra khỏi phòng bệnh, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tưởng Hoài đang ngủ, tay gấn kim tiêm và dây truyền dịch.

Vợ ông đứng ở cửa phòng, cầm điện thoại di động của ông, tim đập mạnh rồi bình tĩnh vài giây, bà mở máy, trên màn hình vẫn là hình hoa lê lần trước hai người chụp ở vườn cây.

Bà run rẩy tìm trong danh bạ.

Biên tập Lưu, Tiểu Triệu, Tống Mai, Huệ Tâm... ngón tay hơi dừng lại rồi tiếp tục lướt.

Sửa xe Đỗ, Hải Sinh, Trần Bằng..

Cuối cùng cũng tìm được.

Con gái Hiểu Lỗ.

Bà do dự chần chờ, nhắm mắt lại, bấm số.

Điện thoại di động hiển thị đang gọi.

Tút __tút __

...

Gian phòng lớn như vậy, trên đất nền ngang bừa bãi hành lý của Tường Hiểu Lỗ, giày da nam, váy, nội y...

Tiếng thờ dốc vọng ra từ phòng ngủ.

Cô nằm trên giường, nửa thân trần, má đỏ ửng, cắn ngón tay, đầu Ninh Tiểu Thành tựa cạnh đầu cô, đang làm chuyện xấu.

Đầu lưỡi lướt qua ____

Tường Hiểu Lỗ khẽ ngửa đầu, run rẩy.

Chuông điện thoại vang lên hết lần này đến lần khác, mặt đất chấn động.

Cô đẩy anh:

-...Anh để em bắt máy với.

Tiểu Thành trầm mặc vài giây, thỏa hiệp, nhưng vô cùng trẻ con dựa vào cô, đầu đụng đầu, nghe tiếng cô hít thở.

Tường Hiểu Lỗ đưa một tay lấy điện thoại, số lạ không quen biết:

- A lô?

Bên kia điện thoại không nói gì.

Tường Hiểu Lỗ háng háng giọng:

- Xin chào, ai thế?

Người vợ ở ngoài phòng bệnh, nghe điện thoại cuối cùng cũng nổi máy, chột cảm thấy chua xót, không kiềm được khóc nức nở:

- Con là Tường Hiểu Lỗ phải không?

Trả lời

Dùng đạo cụ Báo cáo

96#

Tác giả | Đăng lúc 5-10-2017 17:03:42 | Chỉ xem của tác giả

Chương 33

Chuyện này Ninh Tiểu Thành nói ra có lẽ bị người ta cười thúi mũi, mắt anh chăm chú nhìn tình hình giao thông, kỳ thực đang cân nhắc, thỉnh thoảng còn nghiêng đầu.

Tường Hiểu Lỗ ngồi bên cạnh rất buồn bực:

- Anh đừng có cười!

- Anh không nín được.

Ninh Tiểu Thành khó nén bất đắc dĩ, vừa lái xe vừa lăm bằm lâu lâu:

- Chuyện này là sao chứ.

Chuyện này là sao, là đang cùng vợ mình thăm thiết thi bị bố vợ ngắt ngang chứ sao, còn là một bố vợ nhiều năm chưa từng gặp mặt.

Dở khóc dở cười.

Quay ngược thời gian nửa tiếng trước ____

- Con là Tường Hiểu Lỗ phải không?

Tường Hiểu Lỗ hơi ngồi dậy:

- Phải, di là ai?

- Di là... di là...

Người phụ nữ đầu kia điện thoại cũng không biết nói thế nào, áp ứng:

- Di là vợ của cha con.

Đầu Trương Hiểu Lỗ chưa phản ứng lại, cái gì?

- Triệu Trương Bình, vợ Trương Hoài.

Người phụ nữ bình tĩnh lại, nhận ra có lẽ mình quá thẳng thắn, bèn nói chậm:

- Di lên gọi điện thoại cho con, có lẽ dọa con rồi.

Tuy Trương Hiểu Lỗ chần động nhưng trong lòng đã linh cảm có lẽ Trương Hoài xảy ra chuyện gì:

- Di nói đi, con đang nghe.

- Di và cha con hiện đang ở Bắc Kinh, ông ấy bị bệnh thận đa u tủy (1), bác sĩ nói không tốt lắm, thực ra đã bị một thời gian rồi, chịu không nổi nữa mới đến, ông ấy không cho di quấy rầy con, cũng không cho di liên hệ với con, bác sĩ bảo nằm viện, đã đóng tiền hơn một vạn, mấy ngày nay tính cả tiền thuốc men và tiền xét nghiệm thì số tiền tiết kiệm trong nhà cũng gần đủ, nhưng sau này có thể còn phải phẫu thuật, con à, di thật sự hết cách rồi..

(1) Thận đa u tủy: myeloma cast nephropathy, MCN.

Triệu Trương Bình nói, không kiềm được nước mắt:

- Di nói với con, không phải để con bỏ tiền, tốt xấu gì con cũng qua thăm ông ấy đi, giúp được chút nào thì giúp, bao nhiêu năm nay, ông ấy luôn rất nhớ con, di biết di không xía được vào chuyện giữa hai cha con, nhưng con nói xem, bây giờ ông ấy nằm ở đó, lỡ sau này có ngày..., đây sẽ là tiếc nuối cả đời ông ấy.

Triệu Trương Bình nói lời này, một nửa là thật lòng thật dạ, một nửa là có chút ích kỷ.

Người phụ nữ bên ba vì cuộc sống, không có con, chồng bệnh phải tốn hết tiền để dành mấy năm qua của hai người, không chữa thì không nhẫn tâm, mà chữa thì phải bán nhà bán cửa dưới quê.

Bán rồi, hai người già sống ở đâu đây?

Chữa bệnh xong còn tiền là tốt nhất, nhưng số tiền đó không đủ mua cái ổ nhỏ ở bất cứ đâu; chữa không khỏi, không giữ được Trương Hoài, một người phụ nữ như bà, lẽ nào cuối cùng phải đến viện dưỡng lão?

Nghĩ tới nghĩ lui suốt đêm, Triệu Trương Bình vẫn quyết định gọi số này.

Bất kể Trương Hiểu Lỗ có nhận Trương Hoài hay không, thử một lần, biết đâu có cơ hội.

Dù con bé không bỏ tiền giúp đỡ cũng không sao, đến thăm một chút, để con bé biết mấy năm nay cha nó luôn sống như thế, chưa từng quên con bé, xem như bà làm tròn trách nhiệm người vợ vì chồng.

Nhưng Trương Hiểu Lỗ là một người trọng tình cảm.

Cô vừa nghe liền vội hỏi:

- Ở bệnh viện nào?

Triệu Trương Bình nói:

- Bệnh viện trực thuộc đại học X.

Chỗ đột trước Trương Hiểu Lỗ tới, cô đáp dạ, nói bây giờ con đi ngay, rồi cúp máy.

Vứt điện thoại lên giường, cô và Ninh Tiểu Thành nhìn nhau.

Trong phòng rất yên tĩnh, đầu bên kia điện thoại nói gì Tiểu Thành đều nghe hết.

Nhìn nhau một lát, anh thở dài, đứng dậy mặc quần áo:

- Đi thôi__

Trương Hiểu Lỗ ngơ ngác:

- Đi đâu?

- Bệnh viện.

Tiểu Thành thất dây nịt, dùng miệng ngậm áo sơ mi:

- Em nói em đi ngay mà?

Tướng Hiếu Lỗ mờ mịt nhìn anh:

- Em nói? Em mới nói?

Xong rồi, lúc này Ninh Tiểu Thành mới phản ứng lại, Tướng Hiếu Lỗ ngẩn ngơ.

Anh quỳ một chân trên giường, cúi người nhìn cô chăm chăm, vỗ vỗ mặt cô:

- Ban nãy là ai gọi điện thoại cho em?

- Ồ, ờ ____ đúng.

Tướng Hiếu Lỗ cũng bò dậy:

- Phải đi xem sao.

Từ khi nhận điện thoại đến giờ chỉ mấy mươi giây mà không chân thực như một giấc mơ.

Vớ đại bộ đồ thể thao rộng rãi mặc vào, Tướng Hiếu Lỗ theo Tiểu Thành ra ngoài.

Đến dưới lầu bệnh viện, đều là người nhà xách theo bữa tối và bệnh nhân, hỏi rõ là phòng bệnh nào rồi nhưng Tướng Hiếu Lỗ lại không dám đi.

Cô do dự:

- Hay là... em... đừng đi? Đi nói gì giờ?

Ninh Tiểu Thành đi sau cô, không cưỡng ép:

- Nên nói gì thì nói vậy, điện thoại cũng gọi rồi, không đi thăm không thích hợp. Chuyện nhà em, nghe em.

Tướng Hiếu Lỗ nghĩ tới nghĩ lui, vắn vào trong thang máy.

Trên lầu, Tướng Hoài đang trò chuyện với bệnh nhân chung phòng, hoàn toàn không biết về chuyện sắp xảy ra.

- Cháu mấy tuổi rồi?

Ông từ ái nhìn cháu gái nhỏ trước giường bệnh nhân chung phòng.

- Sáu tuổi!

Bệnh nhân chung phòng năm nay hơn 70, bị sỏi thận nên nhập viện, bình thường có vợ con thay phiên chăm sóc, con trai bận, mỗi ngày chỉ tới vào buổi tối, hôm nay cháu gái tan học sớm nên đón qua thăm ông nội.

Ông ấy trò chuyện với ông:

- Ông bạn, từ đâu đến đây?

Tướng Hoài tựa trên giường bệnh:

- Thanh Đảo.

Bệnh nhân chung phòng gật đầu:

- Ồ, chỉ hai vợ chồng ông à? Tôi thấy mấy ngày nay bà ấy luôn chăm sóc ông, bà ấy rất tốt với ông.

Tướng Hoài cười xấu hổ:

- Giúp đỡ lẫn nhau mà, con người cô ấy không thích nói chuyện nhưng đối xử với tôi rất tốt.

Bệnh nhân chung phòng lại hỏi:

- Trong nhà được mấy đứa con?

Tường Hoài im lặng rồi cười:

- Chỉ một đứa, con gái, bình thường bận công việc, tôi sợ con bé lo lắng nên không dám nói với con bé.

- Con gái tốt, con gái chu đáo. Nói là bận chứ chắc chắn trong lòng sốt ruột lắm đấy.

Bệnh nhân chung phòng không ngốc, thấy vẻ mặt Tường Hoài né tránh thì biết trong nhà chắc chắn có mâu thuẫn, bèn kéo đề tài quay lại:

- Thực ra, ở tuổi này của chúng ta, bệnh không nhất thiết phải phiền đến con cái, có y tá cũng tiện lợi. Con cái ngày nào cũng bận, tới làm gì chứ.

- Đúng, đúng.

Tường Hoài phớt lờ, mỉm cười.

Tường Hiểu Lỗ đứng ngoài phòng bệnh, cách một lớp kính.

Hai tay Triệu Trương Bình nắm lại, luống cuống:

- Nhiều người, tuần này phải đợi bác sĩ hội chẩn, xem tình hình, có thể phẫu thuật hay không tuần sau mới biết.

Tường Hiểu Lỗ hỏi:

- Bao lâu rồi?

- Haiz... nói ra thì cũng hơn nửa năm, chữa ở Thanh Đảo mấy tháng, ông ấy cũng không quá dễ tâm, làm trễ nãi.

Triệu Trương Bình không ngờ Tường Hiểu Lỗ tới nhanh như vậy, trong lòng kích động, nói chuyện rất gấp gáp:

- Kỳ thực mấy năm trước, ông ấy có đến Bắc Kinh thăm con, chỉ có đi biết, đã nhiều lần rồi, nhưng mẹ con sợ ảnh hưởng đến việc học của con nên chưa từng cho con gặp, mỗi lần ông ấy lại mang cho con nào táo nào đào, còn tôm nữa, sợ hết tươi nên bỏ vào thùng đá mang cho con.

...

- Nhưng lần nào đi cũng hai ba ngày là xách về y nguyên, tôm ươn, táo rửa.

Triệu Trương Bình chỉ nói một nửa.

Lần nào Tường Hoài cũng lén bỏ tiền vào bao thư, ông ấy giấu bà tích góp tiền.

Con gái lên cấp 2, một phần, cấp 3, một phần, đại học, lại là một phần. Nhưng trước giờ ông chưa từng đưa.

- Người già rồi, suy nghĩ nhiều, đã tới đây, không gặp con, trong lòng ông ấy chắc chắn khó chịu.

Triệu Trương Bình luôn mặc áo khoác đồ, rụt rè:

- Con... vào xem xem nhé?

Từ đầu đến cuối, Tường Hiểu Lỗ luôn nhìn người phía sau tấm kính, nhìn rồi nhìn, chợt cô cúi đầu nói một câu “xin lỗi” rồi quay đầu đi.

Ninh Tiểu Thành cau mày, vội vàng đuổi theo.

Tâm Triệu Trương Bình nguội đi một nửa.

Tường Hiểu Lỗ đứng ở khúc quanh hành lang, mắt đỏ lên, che miệng, mãi không lên tiếng.

Tiểu Thành bước nhanh đến trước mặt cô:

- Không muốn vào à?

- Không phải...

Tường Hiểu Lỗ lắc đầu đau khổ, nước mắt rơi ào ào, nói chuyện không hoàn chỉnh:

- Sân bay... em từng gặp... em không... không nhận ra...

Khóc không thành tiếng, hồi hận.

Ninh Tiểu Thành nghe không hiểu:

- Cái gì?

Tưởng Hiểu Lỗ che miệng, run rẩy, lòng gấp gáp:

- Em, em từng gặp...

Tiểu Thành minh bạch:

- Em từng gặp họ ở sân bay?

Tưởng Hiểu Lỗ ra sức gật đầu, cả đời này cô cũng không quên được, cái áo khoác đỏ mà Triệu Tương Bình mặc và cái áo khoác kaki vắt lên ghế dựa trong phòng bệnh ấy.

- Ông ấy... cảm hành lý, hỏi đường nhân viên bảo an, chính là hỏi đường tới bệnh viện này.

Tưởng Hiểu Lỗ hận chính mình:

- Em ở ngay phía sau họ, lại còn... còn nhìn thật lâu...

Cô tuyệt vọng khóc:

- Nếu em biết, thì chắc chắn sẽ không đi... nhưng, nhưng, em không nhận ra.

Cô nhìn Tiểu Thành, tay chân luống cuống:

- Ông ấy thay đổi rồi..

Già đi, lùn đi, thay đổi không còn chút gì giống với người trong ký ức.

Ảnh avatar trong wechat luôn dừng lại ở dáng vẻ năm cô 3 tuổi, ông hăng hái bế cô.

Trong lòng Ninh Tiểu Thành cũng rất khó chịu, hàng lang người qua kẻ lại, anh vỗ vỗ vai Hiểu Lỗ, để cô vui mặt vào người mình khóc.

- Con người luôn có ngày già đi, ông ấy không thể mãi mãi như em nhớ, nhiều năm không gặp, không nhận ra là rất bình thường.

Anh vỗ vỗ lưng giúp cô thuận khí:

- Em xem, lúc em còn nhỏ ấy, nhiều năm chưa gặp, em lớn rồi, thỉnh thoảng nhìn thấy, anh cũng đâu nhận ra em.

- Không phải không phải!!!

Tưởng Hiểu Lỗ nắm chặt lấy lưng anh phát tiết:

- Chuyện này không giống!

Ninh Tiểu Thành xoa đầu cô:

- Vậy giờ em làm sao? Tới cửa rồi lại quay về?

Tưởng Hiểu Lỗ trầm mặc một phút, hít hít mũi, ngẩng đầu lên:

- Anh có thể cùng vào với em không?

- Được.

Tiểu Thành dùng tay lau nước mắt cho cô:

- Vào đừng khóc, bên trong đông người như thế, lại không phải bệnh nan y gì, em mà khóc thì ngược lại sẽ nghiêm trọng.

Thấy hai người đi về, Triệu Tương Bình chợt đứng dậy khỏi băng ghế ở cửa, đôi mắt vốn không ôm hi vọng giờ lóe lên nước mắt mừng vui.

Tưởng Hiểu Lỗ gật đầu với bà.

Triệu Tương Bình kích động, đi tới vặn mở cửa phòng bệnh:

- Lão Tướng.

Tướng Hoài đang lấy tào cho cháu bé của bệnh nhân giường bên cạnh ăn, dừng lại:

- Sao thế?

Triệu Trương Bình nhường đường cho người phía sau, đầy mong đợi:

- Anh xem ai tới nè?

Tay Tướng Hoài buông ra.

Quả táo “bịch” một tiếng, rơi xuống sàn, nhanh chóng lăn xa.

Tướng Hiếu Lễ đứng ở cửa, mặc đồ thể thao màu xám, mắt ửng đỏ, cười cười nhìn ông.

Một tiếng kêu nhỏ nhưng rõ ràng – “cha”.

Người trong hình thật sự đang đứng trước mặt, cô nhóc cao chưa tới chân ông giờ đã 1m7, rõ ràng nhìn ông.

Đây là tâm trạng gì???

Tay Tướng Hoài trong chăn bắt đầu run, môi cũng run theo, hồi lâu__

Ông run rẩy, ngơ ngàng, căng thẳng:

- Ôi.

Bệnh nhân bên cạnh trêu ghẹo:

- Vừa nhắc cái rột, ông xem, con gái đến rồi kia. Con gái lớn thế này, tốt quá. Đằng sau là con rể hả?

Tướng Hoài nhìn người phía sau Tướng Hiếu Lễ với ánh mắt dò hỏi rồi lại nhìn Tướng Hiếu Lễ.

Cô cũng nhắc gật đầu.

Tướng Hoài kích động, quay lưng lại với bệnh nhân chung phòng:

- Đúng, là con rể tôi!

Ông ngồi dịch về phía trước, không quan tâm mình còn mặc đồ bệnh nhân, vẩy tay ra ngoài cửa:

- Hiếu Lễ, con vào ngồi đi.

Trong phòng bệnh nhiều người, có tâm sự cỡ nào cũng không thể nói ở đây.

Tướng Hiếu Lễ vâng lời bước vào nhưng không ngồi xuống trước giường mà quỳ một chân dưới đất, tư thế nửa ngồi nửa quỳ:

- Cha...

Lời thốt ra mang theo âm rung:

- Nghe dì Triệu nói cha bệnh nên con tới thăm cha.

Tướng Hoài hiểu ra, là Triệu Trương Bình gọi điện thoại cho cô.

- Lên, lên đây ngồi.

Tướng Hoài kiên trì kéo Tướng Hiếu Lễ để cô ngồi lên giường, nhìn cô nhưng lại không nói gì, tiếp đó, ánh mắt chuyển sang Ninh Tiểu Thành.

Tiểu Thành rất biết làm người, từ đầu đến cuối luôn đứng sau Tướng Hiếu Lễ, gật đầu với Tướng Hoài, gọi:

- Cha.

Tiếng “cha” này, khác với Tướng Hiếu Lễ.

Anh gọi không hề có gánh nặng tâm lý, chỉ cần cô nhận thì gọi ai cũng như nhau.

- Mấy ngày trước Hiểu Lỗ đi công tác, hôm nay mới trở về.

Anh nhìn nhìn, một câu nói xoa dịu bầu không khí, nói cho người trong phòng bệnh nghe, tiện thể làm nhẹ lòng Tưởng Hoài.

Ông nằm viện mấy ngày nay, không phải Tưởng Hiểu Lỗ không hiếu thảo, biết tin không tới, mà là hôm nay mới biết, mới trở về.

Người ngoài biết, chỉ xem như cha con tình thâm, mắt con gái đỏ lên là do áy náy trong lòng.

Ninh Tiểu Thành ngửa đầu nhìn bình truyền dịch:

- Tình huống của cha thế nào? Viêm thận ạ?

- Không sao.

Tưởng Hoài hiền hậu nhìn con rể:

- Bệnh cũ, tiêm là khỏi ngay.

Tay Tiểu Thành đặt trên vai Tưởng Hiểu Lỗ, bóp nhẹ:

- Em ngồi đi, anh đi tìm bác sĩ hỏi thăm.

Tưởng Hoài nắm tay Tưởng Hiểu Lỗ, xúc động, giằng xé nội tâm, không biết đòi đề tài thế nào:

-...Đợt trước con đi đâu thế? Công việc có bận không?

- Dạ đi Hongkong.

Nhắc tới chuyến công tác này, mũi Tưởng Hiểu Lỗ lại chua xót.

- Ủ, ừ.

Tưởng Hoài gật gù:

- Cha không sao, không phải bệnh gì nặng, còn để con đến rồi. Lẽ ra cha định đợi hai ngày nữa có thể ra ngoài sẽ đi thăm con.

Ông nhìn Tưởng Hiểu Lỗ đầy từ ái, cảm khái tận đáy lòng:

- Con thay đổi rồi, trong lòng cha, con vẫn là một cô bé cao cỡ chừng này thôi.

Tưởng Hiểu Lỗ cup mắt nhìn bàn tay trên mu bàn tay mình, già nua và có nếp nhăn.

Cô cúi đầu, miễn cưỡng cười:

- Cha cũng già rồi.

- Có thể không già sao? Con đã lập gia đình rồi. Lúc này là chồng con à? Tên gì?

Tưởng Hiểu Lỗ:

- Dạ Ninh Tiểu Thành.

- Ủm.

Tưởng Hoài thở dài, rút tay về, không dám chạm vào cô nữa, tình cảm trong lòng như sóng trào cuộn cuộn:

- Vốn dĩ có rất nhiều lời muốn nói với con, nhưng con đến rồi thì lại _____

Một câu cũng chẳng thốt nên lời.

Đúng lúc y tá đi tiêm cho bệnh nhân khác, lúc ngang qua giường bệnh của Tưởng Hoài còn giục:

- Giường 12, tiền đặt cọc nằm viện của ông không đủ, còn nợ đấy, hôm qua nói với vợ ông rồi, nhớ rảnh đi đóng, nếu không ngày mai sẽ dùng thuốc cho ông đấy.

Tưởng Hoài ừm một tiếng, mặt thoát đỏ thoát trắng, rất lúng túng:

- Tôi biết rồi.

...

Ánh mặt trời buổi trưa gay gắt, chim trên cây hót líu ra líu rít.

Ông Ninh lau chậu lan quân tử trên bệ cửa sổ, nói chuyện với con trai:

- Kết hôn không đơn giản như con nghĩ chứ?

Ninh Tiểu Thành vờn vai, ngả ngửa mạnh ra sau:

- Không đơn giản... Trước đây cha nói, con không tin, bây giờ con tin rồi.

Ông Ninh cười, cắt tia cảnh hoa:

- Phiền à? Mới đầu vào đầu chứ.

- Không phải phiền.

Tiểu Thành cau mày, nằm ngay đơ trên sofa:

- Là thấy Hiểu Lỗ và cha cô ấy như vậy thì nhớ tới cha thôi.

- Làm cha không dễ dàng, cũng có nỗi khổ trong lòng, chờ sau này tự con làm cha sẽ hiểu.

Ông Ninh thở dài:

- Con bé Hiểu Lỗ này, quả thực rất khổ.

Tiểu Thành ừ xừ:

- Còn làm cha gì chứ, mấy ngày nay giày vò muốn chết.

Ngồi xuống trước bàn, ông Ninh nhân lúc vợ không ở đây, hút một điếu thuốc đỡ thèm:

- Bệnh nghiêm trọng vậy à? Chuyện này, không nói với mẹ con bé?

- Không, vẫn luôn giấu, Hiểu Lỗ không muốn cho mẹ biết.

Ninh Tiểu Thành ngồi dậy:

- Mấy ngày nay ở bệnh viện, con đi cùng đến nhà vệ sinh mấy lần, nhìn cũng thấy đau.

Anh hạ thấp giọng, kéo ghế ra ngồi xuống trước mặt ông Ninh, nói những lời giữa đàn ông với nhau:

- Còn có máu nữa.

- Ồ _____

Ông Ninh rất bất ngờ, trầm tư theo khói thuốc:

- Phải cố chữa thôi.

Ông Ninh giáo dục Tiểu Thành:

- Lúc này con đừng giờ trò, có thể giúp bao nhiêu thì giúp. Nói sao thì Hiểu Lỗ cũng là con gái, không tiện.

- Dạ con biết, ngày nào tan làm Hiểu Lỗ cũng qua đó, thỉnh thoảng con đi cùng cũng lên lầu thăm.

Ninh Tiểu Thành phì cười:

- Cha, Tưởng Hiểu Lỗ trông ngốc ngốc, kỳ thực bụng dạ rất tốt, rất hiếu thảo, hôm đó y tá nói nợ tiền bệnh viện, ngày hôm sau mới 6 giờ cô ấy đã dậy, đến bệnh viện xếp hàng đóng 8 vạn.

Thăm Tưởng Hoài ở bệnh viện rồi về, một mình cô ấy ngồi ngoài ban công, chắc là rất mệt.

Lúc anh đi lên, cô đã nằm trên lớp cỏ mềm ngủ thiếp đi.

Ninh Tiểu Thành gọi:

- Nè, em vào phòng mà ngủ.

Cô không tỉnh, nhắm mắt sờ đầu anh rồi nằm lên ngủ tiếp.

Tiểu Thành bó tay, tìm thứ gì đó đắp cho cô, ôm cô, che chắn cô khỏi gió ngoài ban công, cô thì ôm con rùa lông xanh kia, cứ thế đến nửa đêm tỉnh lại, còn nói chuyện với anh, cho anh xem tin nhắn trước kia Trương Hoài gửi cô.

- Thấy ông ấy nằm đó lấy lòng y tá, trong lòng em rất khó chịu. Lúc này em nghĩ suốt đường về, buồn bực, người đó là cha em? Cha ruột?

Tay Ninh Tiểu Thành vẫn đang đỡ lấy đầu cô, hỏi:

- Chê ông ấy làm em mất mặt à?

- Không phải ____

Trương Hiểu Lỗ nghiêng người, khều khều nút áo anh:

- Cảm giác đó rất kỳ diệu, giống như một người biến mất rất nhiều năm, bỗng dưng xuất hiện, anh bảo em thân thiết với ông ấy, em cũng không quen được, nhưng nhìn ông ấy không tốt em lại không chịu nổi. Trong lòng cứ luôn nghĩ ngợi, lo lắng. Thực ra em vẫn rất vui.

Tiểu Thành cau mày:

- Ông ấy đã như thế mà em còn vui?

- Có bệnh có thể chữa, vui là vì cảm thấy năm xưa cha không vứt bỏ em, do tình cảm giữa cha và mẹ không tốt mà mẹ em lại ngang ngược đến vậy nên cha mới bỏ em. Anh cười cái gì?

Ninh Tiểu Thành lại hỏi:

- Vậy nếu năm đó ông ấy thật sự không cần em nữa thì bây giờ em còn nhận chuyện này không?

Trương Hiểu Lỗ suy nghĩ, lắc đầu:

- Em không biết, nhưng hận là chắc chắn rồi, còn quản vẫn sẽ quản.

Một câu này khiến Ninh Tiểu Thành mềm lòng.

- Có lúc cô ấy cũng khiến người ta hận, cố chấp, mạnh mẽ.

Anh liếm khóe môi trầm tư:

- Nhưng nhìn, lại rất đau lòng.

Ông Ninh thoải mái ngồi xuống, mỉm cười:

- Lời này mà để mẹ con nghe là lại cảm râm với cha cho coi.

Ông Ninh nhìn con trai với ánh mắt sắc bén, nói huych toét:

- Cha biết con có ý gì, có phải muốn cha đi thăm không?

Ninh Tiểu Thành rất thông minh, nói nhớ cha nên về thăm, thực ra đây mới là mục đích thật sự.

- Haiz, mới phẫu thuật xong, dưỡng một thời gian thì định về Thanh Đảo. Cha đi thăm, cho Hiểu Lỗ thể diện, cũng để cha cô ấy vững tâm.

Ninh Tiểu Thành cào cào giữa hai chân mày, đáng vẻ giống như khi còn nhỏ đi nhờ người ta mà lại xấu hổ vậy.

Ông Ninh đáp:

- Cha biết rồi. Trờ về cha nói với mẹ con, sắp xếp thời gian.

- Vậy con đi đây.

Ninh Tiểu Thành đứng dậy:

- Trong nhà có chuyện gì cha cứ gọi điện thoại cho con.

- Tiểu Thành.

Ông Ninh gọi con trai lại, nói lời sâu xa:

- Đừng ngại phiền, đừng oán giận, cưới vợ không phải để con ôm về nhà sống, học vấn trong chuyện này rất thâm sâu, cha biết nó khác với trước đây khi con một mình tự do tự tại, bây giờ con vất vả rồi. Kết hôn với Hiểu Lỗ là do con tự chọn, dù sao đi nữa, con cũng phải chịu.

Ninh Tiểu Thành hơi chần chừ, gật đầu:

- Dạ con biết.

Ông Ninh nhìn anh tán thưởng, vẫy tay ra ngoài:

- Cút đi.

...

Đoạn đối thoại ấy kết thúc chưa được mấy ngày, ông Ninh dẫn Đoàn Thụy đến bệnh viện thăm Trương Hoài, rất khiêm tốn, mặc quần áo bình thường, xách theo hoa quả.

Ninh Tiểu Thành giới thiệu với Trương Hoài, ông Ninh không khách sáo, bắt tay, gọi một tiếng ông sui. Đoàn Thụy cũng rất hiền hòa, nói lời hay dễ dàng Triệu Trương Bình.

Trước đây bệnh viện có người quen từng khám bệnh cho ông Ninh, đó cũng là một người khôn khéo, không biết nghe được tin tức từ đâu, dẫn theo hai bác sĩ vội vàng tới thăm hỏi, nói về bệnh tình của Trương Hoài. Ông Ninh nghe xong, cười vỗ vỗ Trương Hoài, nói ông dưỡng bệnh cho tốt, Hiểu Lỗ là cô gái ngoan, đừng để con bé lo lắng.

Ông ngồi một lát rồi đi.

Tiểu Thành tiễn cha mẹ xuống lầu, lại nghe Đoàn Thụy lải nhải vài câu, anh đứng ở vườn hoa bệnh viện hút thuốc, ngẩn người.

Anh thích yên tĩnh.

Mấy ngày nay không ngừng chạy đến bệnh viện, khiến anh tâm phiền ý loạn.

Đang suy nghĩ thì phía sau chợt vang lên một trận ồn ào.

Tiểu Thành kẹp thuốc quay đầu lại, thấy một người đàn ông đeo kính trí thức đang đứng với một cô gái rất gầy ở cổng khu nằm viện, chắc là có câu nào đó không hòa hợp, anh ta đâm cô gái.

Cô gái bị đánh ngã xuống đất, anh ta vẫn chưa hết hận, điên cuồng đạp.

Có người đi ngang qua chỉ đứng đó chứ không dám tới gần, khuyên hai câu cũng vô dụng.

Bất kể thế nào, đánh phụ nữ ở nơi công cộng là chuyện chẳng ra sao, một người đàn ông như anh không thể bàng quan đứng nhìn.

Ninh Tiểu Thành cau mày, quát lớn theo bản năng_____

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Chuyện này Ninh Tiểu Thành nói ra có lẽ bị người ta cười thúi mũi, mắt anh chăm chú nhìn tình hình giao thông, kỳ thực đang cân nhắc, thỉnh thoảng còn nghiêng đầu.

Trương Hiểu Lỗ ngồi bên cạnh rất buồn bực:

- Anh đừng có cười!

- Anh không nín được.

Ninh Tiểu Thành khó nén bất đắc dĩ, vừa lái xe vừa lăm bằm lằm bàu:

- Chuyện này là sao chứ.

Chuyện này là sao, là đang cùng vợ mình thăm thiết thì bị bố vợ ngắt ngang chứ sao, còn là một bố vợ nhiều năm chưa từng gặp mặt.

Dở khóc dở cười.

Quay ngược thời gian nửa tiếng trước ____

- Con là Tưởng Hiểu Lỗ phải không?

Tưởng Hiểu Lỗ hơi ngồi dậy:

- Phải, di là ai?

- Di là... di là...

Người phụ nữ đầu kia điện thoại cũng không biết nói thế nào, ấp úng:

- Di là vợ của cha con.

Đầu Tưởng Hiểu Lỗ chưa phản ứng lại, cái gì?

- Triệu Trương Bình, vợ Tưởng Hoài.

Người phụ nữ bình tĩnh lại, nhận ra có lẽ mình quá thẳng thắn, bèn nói chậm:

- Di lên gọi điện thoại cho con, có lẽ dọa con rồi.

Tuy Tưởng Hiểu Lỗ chấn động nhưng trong lòng đã linh cảm có lẽ Tưởng Hoài xảy ra chuyện gì:

- Di nói đi, con đang nghe.

- Di và cha con hiện đang ở Bắc Kinh, ông ấy bị bệnh thận đa u tủy (1), bác sĩ nói không tốt lắm, thực ra đã bị một thời gian rồi, chịu không nổi nữa mới đến, ông ấy không cho di quấy rầy con, cũng không cho di liên hệ với con, bác sĩ bảo nằm viện, đã đóng tiền hơn một vạn, mấy ngày nay tính cả tiền thuốc men và tiền xét nghiệm thì số tiền tiết kiệm trong nhà cũng gần đủ, nhưng sau này có thể còn phải phẫu thuật, con à, di thật sự hết cách rồi...

(1) Thận đa u tủy: myeloma cast nephropathy, MCN.

Triệu Trương Bình nói, không kiềm được nước mắt:

- Di nói với con, không phải để con bỏ tiền, tốt xấu gì con cũng qua thăm ông ấy đi, giúp được chút nào thì giúp, bao nhiêu năm nay, ông ấy luôn rất nhớ con, di biết di không xía được vào chuyện giữa hai cha con, nhưng con nói xem, bây giờ ông ấy nằm ở đó, lỡ sau này có ngày..., đây sẽ là tiếc nuối cả đời ông ấy.

Triệu Trương Bình nói lời này, một nửa là thật lòng thật dạ, một nửa là có chút ích kỷ.

Người phụ nữ bốn ba vì cuộc sống, không có con, chồng bệnh phải tốn hết tiền để dành mấy năm qua của hai người, không chữa thì không nhẫn tâm, mà chữa thì phải bán nhà bán cửa dưới quê.

Bán rồi, hai người già sống ở đâu đây?

Chữa bệnh xong còn tiền là tốt nhất, nhưng số tiền đó không đủ mua cái ổ nhỏ ở bất cứ đâu; chữa không khỏi, không giữ được Tưởng Hoài, một người phụ nữ như bà, lẽ nào cuối cùng phải đến viện dưỡng lão?

Nghĩ tới nghĩ lui suốt đêm, Triệu Trương Bình vẫn quyết định gọi số này.

Bất kể Tưởng Hiểu Lỗ có nhận Tưởng Hoài hay không, thử một lần, biết đâu có cơ hội.

Dù con bé không bỏ tiền giúp đỡ cũng không sao, đến thăm một chút, để con bé biết mấy năm nay cha nó luôn sống như thế, chưa từng quên con bé, xem như bà làm tròn trách nhiệm người vợ vì chồng.

Nhưng Tưởng Hiểu Lỗ là một người trọng tình cảm.

Cô vừa nghe liền vội hỏi:

- Ở bệnh viện nào?

Triệu Trương Bình nói:

- Bệnh viện trực thuộc đại học X.

Chỗ đột trước Tường Hiểu Lỗ tới, cô đáp dạ, nói bây giờ con đi ngay, rồi cúp máy.

Vứt điện thoại lên giường, cô và Ninh Tiểu Thành nhìn nhau.

Trong phòng rất yên tĩnh, đầu bên kia điện thoại nói gì Tiểu Thành đều nghe hết.

Nhìn nhau một lát, anh thở dài, đứng dậy mặc quần áo:

- Đi thôi__

Tường Hiểu Lỗ ngơ ngác:

- Đi đâu?

- Bệnh viện.

Tiểu Thành thắt dây nịt, dùng miệng ngậm áo sơ mi:

- Em nói em đi ngay mà?

Tường Hiểu Lỗ mờ mịt nhìn anh:

- Em nói? Em mới nói?

Xong rồi, lúc này Ninh Tiểu Thành mới phản ứng lại, Tường Hiểu Lỗ ngẩn ngơ.

Anh quỳ một chân trên giường, cúi người nhìn cô chăm chăm, vỗ vỗ mặt cô:

- Ban này là ai gọi điện thoại cho em?

- Ờ, ờ__ đúng.

Tường Hiểu Lỗ cũng bò dậy:

- Phải đi xem sao.

Từ khi nhận điện thoại đến giờ chỉ mấy mươi giây mà không chân thực như một giấc mơ.

Vớ đại bộ đồ thể thao rộng rãi mặc vào, Tường Hiểu Lỗ theo Tiểu Thành ra ngoài.

Đến dưới lầu bệnh viện, đều là người nhà xách theo bữa tối và bệnh nhân, hỏi rõ là phòng bệnh nào rồi nhưng Tường Hiểu Lỗ lại không dám đi.

Cô do dự:

- Hay là... em... đừng đi? Đi nói gì giờ?

Ninh Tiểu Thành đi sau cô, không cưỡng ép:

- Nên nói gì thì nói vậy, điện thoại cũng gọi rồi, không đi thăm không thích hợp. Chuyện nhà em, nghe em.

Tường Hiểu Lỗ nghĩ tới nghĩ lui, vắn vào trong thang máy.

Trên lầu, Tường Hoài đang trò chuyện với bệnh nhân chung phòng, hoàn toàn không biết về chuyện sắp xảy ra.

- Cháu mấy tuổi rồi?

Ông từ ái nhìn cháu gái nhỏ trước giường bệnh nhân chung phòng.

- Sáu tuổi!

Bệnh nhân chung phòng năm nay hơn 70, bị sỏi thận nên nhập viện, bình thường có vợ con thay phiên chăm sóc, con trai bận, mỗi ngày chỉ tới vào buổi tối, hôm nay cháu gái tan học sớm nên đón qua thăm ông nội.

Ông ấy trò chuyện với ông:

- Ông bạn, từ đâu đến đây?

Tướng Hoài tựa trên giường bệnh:

- Thanh Đào.

Bệnh nhân chung phòng gật đầu:

- Ô, chỉ hai vợ chồng ông à? Tôi thấy mấy ngày nay bà ấy luôn chăm sóc ông, bà ấy rất tốt với ông.

Tướng Hoài cười xấu hổ:

- Giúp đỡ lẫn nhau mà, con người cô ấy không thích nói chuyện nhưng đối xử với tôi rất tốt.

Bệnh nhân chung phòng lại hỏi:

- Trong nhà được mấy đứa con?

Tướng Hoài im lặng rồi cười:

- Chỉ một đứa, con gái, bình thường bận công việc, tôi sợ con bé lo lắng nên không dám nói với con bé.

- Con gái tốt, con gái chu đáo. Nói là bận chứ chắc chắn trong lòng sốt ruột lắm đấy.

Bệnh nhân chung phòng không ngốc, thấy vẻ mặt Tướng Hoài né tránh thì biết trong nhà chắc chắn có mâu thuẫn, bèn kéo đề tài quay lại:

- Thực ra, ở tuổi này của chúng ta, bệnh không nhất thiết phải phiền đến con cái, có y tá cũng tiện lợi. Con cái ngày nào cũng bận, tôi làm gì chứ.

- Đúng, đúng.

Tướng Hoài phớt lờ, mỉm cười.

Tướng Hiếu Lễ đứng ngoài phòng bệnh, cách một lớp kính.

Hai tay Triệu Tương Bình nắm lại, luống cuống:

- Nhiều người, tuần này phải đợi bác sĩ hội chẩn, xem tình hình, có thể phẫu thuật hay không tuần sau mới biết.

Tướng Hiếu Lễ hỏi:

- Bao lâu rồi?

- Haiz... nói ra thì cũng hơn nửa năm, chữa ở Thanh Đào mấy tháng, ông ấy cũng không quá đề tâm, làm trễ nải.

Triệu Tương Bình không ngờ Tướng Hiếu Lễ tới nhanh như vậy, trong lòng kích động, nói chuyện rất gấp gáp:

- Kỳ thực mấy năm trước, ông ấy có đến Bắc Kinh thăm con, chỉ có di biết, đã nhiều lần rồi, nhưng mẹ con sợ ảnh hưởng đến việc học của con nên chưa từng cho con gặp, mỗi lần ông ấy lại mang cho con nào táo nào đào, còn tôm nữa, sợ hết tươi nên bỏ vào thùng đá mang cho con.

...

- Nhưng lần nào đi cũng hai ba ngày là xách về y nguyên, tôm ương, táo rữa.

Triệu Tương Bình chỉ nói một nửa.

Lần nào Tướng Hoài cũng lên bỏ tiền vào bao thư, ông ấy giấu bà tích góp tiền.

Con gái lên cấp 2, một phần, cấp 3, một phần, đại học, lại là một phần. Nhưng trước giờ ông chưa từng đưa.

- Người già rồi, suy nghĩ nhiều, đã tới đây, không gặp con, trong lòng ông ấy chắc chắn khó chịu.

Triệu Tương Bình luôn mặc áo khoác đồ, rụt rè:

- Con... vào xem xem nhé?

Từ đầu đến cuối, Tường Hiểu Lỗ luôn nhìn người phía sau tấm kính, nhìn rồi nhìn, chợt cô cúi đầu nói một câu “xin lỗi” rồi quay đầu đi.

Ninh Tiểu Thành cau mày, vội vàng đuổi theo.

Tâm Triệu Tương Bình ngượng đi một nửa.

Tường Hiểu Lỗ đứng ở khúc quanh hành lang, mắt đỏ lên, che miệng, mãi không lên tiếng.

Tiểu Thành bước nhanh đến trước mặt cô:

- Không muốn vào à?

- Không phải...

Tường Hiểu Lỗ lắc đầu đau khổ, nước mắt rơi ào ào, nói chuyện không hoàn chỉnh:

- Sân bay... em từng gặp... em không... không nhận ra...

Khóc không thành tiếng, hồi hận.

Ninh Tiểu Thành nghe không hiểu:

- Cái gì?

Tường Hiểu Lỗ che miệng, run rẩy, lòng gấp gáp:

- Em, em từng gặp...

Tiểu Thành minh bạch:

- Em từng gặp họ ở sân bay?

Tường Hiểu Lỗ ra sức gật đầu, cả đời này cô cũng không quên được, cái áo khoác đỏ mà Triệu Tương Bình mặc và cái áo khoác kaki vắt lên ghế dựa trong phòng bệnh ấy.

- Ông ấy... cảm hành lý, hỏi đường nhân viên bảo an, chính là hỏi đường tới bệnh viện này.

Tường Hiểu Lỗ hận chính mình:

- Em ở ngay phía sau họ, lại còn... còn nhìn thật lâu...

Cô tuyệt vọng khóc:

- Nếu em biết, thì chắc chắn sẽ không đi... nhưng, nhưng, em không nhận ra.

Cô nhìn Tiểu Thành, tay chân luống cuống:

- Ông ấy thay đổi rồi...

Già đi, lùn đi, thay đổi không còn chút gì giống với người trong ký ức.

Ảnh avatar trong wechat luôn dừng lại ở dáng vẻ năm cô 3 tuổi, ông hăng hái bế cô.

Trong lòng Ninh Tiểu Thành cũng rất khó chịu, hàng lang người qua kẻ lại, anh vỗ vỗ vai Hiểu Lỗ, để cô vùi mặt vào người mình khóc.

- Con người luôn có ngày già đi, ông ấy không thể mãi mãi như em nhớ, nhiều năm không gặp, không nhận ra là rất bình thường.

Anh vỗ vỗ lưng giúp cô thuận khí:

- Em xem, lúc em còn nhỏ ấy, nhiều năm chưa gặp, em lớn rồi, thỉnh thoảng nhìn thấy, anh cũng đâu nhận ra em.

- Không phải không phải!!!

Tường Hiểu Lỗ nắm chặt lấy lưng anh phát tiết:

- Chuyện này không giống!

Ninh Tiểu Thành xoa đầu cô:

- Vậy giờ em làm sao? Tới cửa rồi lại quay về?

Tường Hiểu Lỗ trầm mặc một phút, hít hít mũi, ngẩng đầu lên:

- Anh có thể cùng vào với em không?

- Được.

Tiểu Thành dùng tay lau nước mắt cho cô:

- Vào đừng khóc, bên trong đông người như thế, lại không phải bệnh nan y gì, em mà khóc thì ngược lại sẽ nghiêm trọng.

Thấy hai người đi về, Triệu Trương Bình chợt đứng dậy khỏi băng ghế ở cửa, đôi mắt vốn không ôm hi vọng giờ lóe lên nước mắt mừng vui.

Tường Hiểu Lỗ gật đầu với bà.

Triệu Trương Bình kích động, đi tới vặn mở cửa phòng bệnh:

- Lão Tường.

Tường Hoài đang lấy táo cho cháu bé của bệnh nhân giường bên cạnh ăn, dừng lại:

- Sao thế?

Triệu Trương Bình nhường đường cho người phía sau, đầy mong đợi:

- Anh xem ai tới nè?

Tay Tường Hoài buông ra.

Quả táo “bịch” một tiếng, rơi xuống sàn, nhanh chóng lăn xa.

Tường Hiểu Lỗ đứng ở cửa, mặc đồ thể thao màu xám, mắt ửng đỏ, cười cười nhìn ông.

Một tiếng kêu nhỏ nhưng rõ ràng – “cha”.

Người trong hình thật sự đang đứng trước mặt, cô nhóc cao chưa tới chân ông giờ đã 1m7, rõ ràng nhìn ông.

Đây là tâm trạng gì???

Tay Tường Hoài trong chăn bắt đầu run, môi cũng run theo, hồi lâu__

Ông run rẩy, ngơ ngàng, căng thẳng:

- Ôi.

Bệnh nhân bên cạnh trêu ghẹo:

- Vừa nhắc cái rột, ông xem, con gái đến rồi kìa. Con gái lớn thế này, tốt quá. Đằng sau là con rể hả?

Tường Hoài nhìn người phía sau Tường Hiểu Lỗ với ánh mắt dò hỏi rồi lại nhìn Tường Hiểu Lỗ.

Cô cứng nhắc gật đầu.

Tường Hoài kích động, quay lưng lại với bệnh nhân chung phòng:

- Đúng, là con rể tôi!

Ông ngồi dịch về phía trước, không quan tâm mình còn mặc đồ bệnh nhân, vẫy tay ra ngoài cửa:

- Hiểu Lỗ, con vào ngồi đi.

Trong phòng bệnh nhiều người, có tâm sự cỡ nào cũng không thể nói ở đây.

Tường Hiểu Lỗ vâng lời bước vào nhưng không ngồi xuống trước giường mà quỳ một chân dưới đất, tư thế nửa ngồi nửa quỳ:

- Cha...

Lời thốt ra mang theo âm rung:

- Nghe di Triệu nói cha bệnh nên con tới thăm cha.

Tướng Hoài hiểu ra, là Triệu Tương Bình gọi điện thoại cho cô.

- Lên, lên đây ngồi.

Tướng Hoài kiên trì kéo Tướng Hiểu Lỗ để cô ngồi lên giường, nhìn cô nhưng lại không nói gì, tiếp đó, ánh mắt chuyển sang Ninh Tiểu Thành.

Tiểu Thành rất biết làm người, từ đầu đến cuối luôn đứng sau Tướng Hiểu Lỗ, gật đầu với Tướng Hoài, gọi:

- Cha.

Tiếng “cha” này, khác với Tướng Hiểu Lỗ.

Anh gọi không hề có gánh nặng tâm lý, chỉ cần cô nhận thì gọi ai cũng như nhau.

- Mấy ngày trước Hiểu Lỗ đi công tác, hôm nay mới trở về.

Anh nhìn nhìn, một câu nói xoa dịu bầu không khí, nói cho người trong phòng bệnh nghe, tiện thể làm nhẹ lòng Tướng Hoài.

Ông nằm viện mấy ngày nay, không phải Tướng Hiểu Lỗ không hiếu thảo, biết tin không tới, mà là hôm nay mới biết, mới trở về.

Người ngoài biết, chỉ xem như cha con tình thâm, mất con gái đồ lên là do áy náy trong lòng.

Ninh Tiểu Thành ngửa đầu nhìn bình truyền dịch:

- Tình huống của cha thế nào? Viêm thận ạ?

- Không sao.

Tướng Hoài hiền hậu nhìn con rể:

- Bệnh cũ, tiêm là khỏi ngay.

Tay Tiểu Thành đặt trên vai Tướng Hiểu Lỗ, bóp nhẹ:

- Em ngồi đi, anh đi tìm bác sĩ hỏi thăm.

Tướng Hoài nắm tay Tướng Hiểu Lỗ, xúc động, giằng xé nội tâm, không biết dời đề tài thế nào:

-...Đợt trước con đi đâu thế? Công việc có bận không?

- Dạ đi Hongkong.

Nhắc tới chuyến công tác này, mũi Tướng Hiểu Lỗ lại chua xót.

- Ủ, ừ.

Tướng Hoài gật gù:

- Cha không sao, không phải bệnh gì nặng, còn để con đến rồi. Lẽ ra cha định đợi hai ngày nữa có thể ra ngoài sẽ đi thăm con.

Ông nhìn Tướng Hiểu Lỗ đầy từ ái, cảm khái tận đáy lòng:

- Con thay đổi rồi, trong lòng cha, con vẫn là một cô bé cao cỡ chừng này thôi.

Tướng Hiểu Lỗ cup mắt nhìn bàn tay trên mu bàn tay mình, già nua và có nếp nhăn.

Cô cúi đầu, miễn cưỡng cười:

- Cha cũng già rồi.

- Có thể không già sao? Con đã lập gia đình rồi. Lúc này là chồng con à? Tên gì?

Tướng Hiểu Lỗ:

- Dạ Ninh Tiểu Thành.

- Ừm.

Tường Hoài thở dài, rút tay về, không dám chạm vào cô nữa, tình cảm trong lòng như sóng trào cuộn cuộn:

- Vốn dĩ có rất nhiều lời muốn nói với con, nhưng con đến rồi thì lại_____

Một câu cũng chẳng thốt nên lời.

Đúng lúc y tá đi tìm cho bệnh nhân khác, lúc ngang qua giường bệnh của Tường Hoài còn giục:

- Giường 12, tiền đặt cọc nằm viện của ông không đủ, còn nợ đấy, hôm qua nói với vợ ông rồi, nhớ rảnh đi đóng, nếu không ngày mai sẽ dùng thuốc cho ông đấy.

Tường Hoài ừm một tiếng, mặt thoát đỏ thoát trắng, rất lúng túng:

- Tôi biết rồi.

...

Ánh mặt trời buổi trưa gay gắt, chim trên cây hót líu ra líu rít.

Ông Ninh lau chậu lan quân tử trên bệ cửa sổ, nói chuyện với con trai:

- Kết hôn không đơn giản như con nghĩ chứ?

Ninh Tiểu Thành vron vai, ngã ngửa mạnh ra sau:

- Không đơn giản... Trước đây cha nói, con không tin, bây giờ con tin rồi.

Ông Ninh cười, cắt tia cảnh hoa:

- Phiền à? Mới đầu vào đầu chứ.

- Không phải phiền.

Tiểu Thành cau mày, nằm ngay đơ trên sofa:

- Là thấy Hiểu Lỗ và cha cô ấy như vậy thì nhớ tới cha thôi.

- Làm cha không dễ dàng, cũng có nỗi khổ trong lòng, chờ sau này tự con làm cha sẽ hiểu.

Ông Ninh thở dài:

- Con bé Hiểu Lỗ này, quả thực rất khổ.

Tiểu Thành ừ ừ:

- Còn làm cha gì chứ, mấy ngày nay giày vò muốn chết.

Ngồi xuống trước bàn, ông Ninh nhân lúc vợ không ở đây, hút một điếu thuốc đỡ thèm:

- Bệnh nghiêm trọng vậy à? Chuyện này, không nói với mẹ con bé?

- Không, vẫn luôn giấu, Hiểu Lỗ không muốn cho mẹ biết.

Ninh Tiểu Thành ngồi dậy:

- Mấy ngày nay ở bệnh viện, con đi cùng đến nhà vệ sinh mấy lần, nhìn cũng thấy đau.

Anh hạ thấp giọng, kéo ghế ra ngồi xuống trước mặt ông Ninh, nói những lời giữa đàn ông với nhau:

- Còn có máu nữa.

- Ồ_____

Ông Ninh rất bất ngờ, trầm tư theo khói thuốc:

- Phải cố chữa thôi.

Ông Ninh giáo dục Tiểu Thành:

- Lúc này con đừng giờ trò, có thể giúp bao nhiêu thì giúp. Nói sao thì Hiếu Lỗ cũng là con gái, không tiện.

- Dạ con biết, ngày nào tan làm Hiếu Lỗ cũng qua đó, thỉnh thoảng con đi cùng cũng lên lầu thăm.

Ninh Tiểu Thành phiên muộn:

- Cha, Tường Hiếu Lỗ trông ngốc ngốc, kỳ thực bụng dạ rất tốt, rất hiếu thảo, hôm đó y tá nói nọ tiền bệnh viện, ngày hôm sau mới 6 giờ cô ấy đã dậy, đến bệnh viện xếp hàng đóng 8 vạn.

Thăm Tường Hoài ở bệnh viện rồi về, một mình cô ấy ngồi ngoài ban công, chắc là rất mệt.

Lúc anh đi lên, cô đã nằm trên lớp cỏ mềm ngủ thiếp đi.

Ninh Tiểu Thành gọi:

- Nè, em vào phòng mà ngủ.

Cô không tỉnh, nhắm mắt sờ đùi anh rồi nằm lên ngủ tiếp.

Tiểu Thành bó tay, tìm thứ gì đó đắp cho cô, ôm cô, che chắn cô khỏi gió ngoài ban công, cô thì ôm con rùa lông xanh kia, cứ thế đến nửa đêm tỉnh lại, còn nói chuyện với anh, cho anh xem tin nhắn trước kia Tường Hoài gửi cô.

- Thấy ông ấy nằm đó lấy lòng y tá, trong lòng em rất khó chịu. Lúc nãy em nghĩ suốt đường về, buồn bực, người đó là cha em? Cha ruột?

Tay Ninh Tiểu Thành vẫn đang đỡ lấy đầu cô, hỏi:

- Chê ông ấy làm em mất mặt à?

- Không phải ____

Tường Hiếu Lỗ nghiêng người, khều khều nút áo anh:

- Cảm giác đó rất kỳ diệu, giống như một người biến mất rất nhiều năm, bỗng dưng xuất hiện, anh bảo em thân thiết với ông ấy, em cũng không quen được, nhưng nhìn ông ấy không tốt em lại không chịu nổi. Trong lòng cứ luôn nghĩ ngợi, lo lắng. Thực ra em vẫn rất vui.

Tiểu Thành cau mày:

- Ông ấy đã như thế mà em còn vui?

- Có bệnh có thể chữa, vui là vì cảm thấy năm xưa cha không vứt bỏ em, do tình cảm giữa cha và mẹ không tốt mà mẹ em lại ngang ngược đến vậy nên cha mới bỏ em. Anh cười cái gì?

Ninh Tiểu Thành lại hỏi:

- Vậy nếu năm đó ông ấy thật sự không cần em nữa thì bây giờ em còn nhận chuyện này không?

Tường Hiếu Lỗ suy nghĩ, lắc đầu:

- Em không biết, nhưng hận là chắc chắn rồi, còn quản vẫn sẽ quản.

Một câu này khiến Ninh Tiểu Thành mềm lòng.

- Có lúc cô ấy cũng khiến người ta hận, có chấp, mạnh mẽ.

Anh liếm khóe môi trầm tư:

- Nhưng nhìn, lại rất đau lòng.

Ông Ninh thoải mái ngồi xuống, mỉm cười:

- Lời này mà để mẹ con nghe là lại cảm rằm với cha cho coi.

Ông Ninh nhìn con trai với ánh mắt sắc bén, nói huych toẹt:

- Cha biết con có ý gì, có phải muốn cha đi thăm không?

Ninh Tiểu Thành rất thông minh, nói nhớ cha nên về thăm, thực ra đây mới là mục đích thật sự.

- Haiz, mới phẫu thuật xong, dưỡng một thời gian thì định về Thanh Đảo. Cha đi thăm, cho Hiểu Lỗ thể diện, cũng để cha cô ấy vững tâm.

Ninh Tiểu Thành cào cào giữa hai chân mày, dáng vẻ giống như khi còn nhỏ đi nhờ người ta mà lại xấu hổ vậy.

Ông Ninh đáp:

- Cha biết rồi. Trở về cha nói với mẹ con, sắp xếp thời gian.

- Vậy con đi đây.

Ninh Tiểu Thành đứng dậy:

- Trong nhà có chuyện gì cha cứ gọi điện thoại cho con.

- Tiểu Thành.

Ông Ninh gọi con trai lại, nói lời sâu xa:

- Đừng ngại phiền, đừng oán giận, cưới vợ không phải để con ôm về nhà sống, học vấn trong chuyện này rất thâm sâu, cha biết nó khác với trước đây khi con một mình tự do tự tại, bây giờ con vất vả rồi. Kết hôn với Hiểu Lỗ là do con tự chọn, dù sao đi nữa, con cũng phải chịu.

Ninh Tiểu Thành hơi chần chừ, gật đầu:

- Dạ con biết.

Ông Ninh nhìn anh tán thưởng, vẫy tay ra ngoài:

- Cút đi.

...

Đoạn đối thoại ấy kết thúc chưa được mấy ngày, ông Ninh dẫn Đoàn Thụy đến bệnh viện thăm Trương Hoài, rất khiêm tốn, mặc quần áo bình thường, xách theo hoa quả.

Ninh Tiểu Thành giới thiệu với Trương Hoài, ông Ninh không khách sáo, bắt tay, gọi một tiếng ông sui. Đoàn Thụy cũng rất hiền hòa, nói lời hay dễ dàng Triệu Trương Bình.

Trước đây bệnh viện có người quen từng khám bệnh cho ông Ninh, đó cũng là một người khôn khéo, không biết nghe được tin tức từ đâu, dẫn theo hai bác sĩ vội vàng tới thăm hỏi, nói về bệnh tình của Trương Hoài. Ông Ninh nghe xong, cười vỗ vỗ Trương Hoài, nói ông dưỡng bệnh cho tốt, Hiểu Lỗ là cô gái ngoan, đừng để con bé lo lắng.

Ông ngồi một lát rồi đi.

Tiểu Thành tiễn cha mẹ xuống lầu, lại nghe Đoàn Thụy lải nhải vài câu, anh đứng ở vườn hoa bệnh viện hút thuốc, ngẩn người.

Anh thích yên tĩnh.

Mấy ngày nay không ngừng chạy đến bệnh viện, khiến anh tâm phiền ý loạn.

Đang suy nghĩ thì phía sau chợt vang lên một trận ồn ào.

Tiểu Thành kẹp thuốc quay đầu lại, thấy một người đàn ông đeo kính trí thức đang đứng với một cô gái rất gầy ở cổng khu nằm viện, chắc là có câu nào đó không hòa hợp, anh ta đâm cô gái.

Cô gái bị đánh ngã xuống đất, anh ta vẫn chưa hết hận, điên cuồng đạp.

Có người đi ngang qua chỉ đứng đó chứ không dám tới gần, khuyên hai câu cũng vô dụng.

Bất kể thế nào, đánh phụ nữ ở nơi công cộng là chuyện chẳng ra sao, một người đàn ông như anh không thể bàng quan đứng nhìn.

Ninh Tiểu Thành cau mày, quát lớn theo bản năng_____

Chương 34

- Nè! Làm gì vậy hả? Có gì thì nói, sao lại đánh người?

Ninh Tiểu Thành đứng cách đó không xa quát lớn.

Trên mặt người đàn ông đeo kính có một mảng máu bầm, thấy có người bệnh vực thì trong lòng càng bức bối, chỉ vào Ninh Tiểu Thành:

- Mày là cái thá gì mà mày quăn tao? Tao nói vợ tao mắc mớ gì đến mày?

- Nói vợ thì về nhà mà nói, thấy ở nơi công cộng thì tôi phải quản.

Ninh Tiểu Thành bước mấy bước ngang qua luống hoa, đi tới trước mặt người đàn ông, nói rất bình tĩnh:

- Tôi là cái thá gì hả, cái thá gì cũng không phải, ngược lại trên đầu anh có cái mầm không phải của con người kìa.

Có một người ra mặt, những người xung quanh xem nào nhiệt cũng bạo hơn:

- Phải đó ____

- Đánh phụ nữ thì tài giỏi gì chứ, có bản lĩnh thì về nhà đánh mẹ mình ấy.

Một chị giúp đỡ cô gái trên đất đứng dậy, thân thiết hỏi:

- Em không sao chứ? Anh ta là chồng em à?

Cô gái đeo kính râm và khăn quàng cổ, luôn cúi đầu:

-...Vâng.

Bà chị nói chuyện lạnh lẽo:

- Là chồng cũng không thể để anh ta đánh em như vậy. Đây còn ở bệnh viện đây mà dám làm thế rồi, về nhà không chừng sẽ đánh chết em đó.

Thấy mình bỗng chốc thành trung tâm bị vây quanh, người đàn ông cảm thấy mất mặt, lửa giận lại bùng lên, giờ nắm đấm đe dọa:

- Cô còn tìm trợ thủ à???

Bàn tay đến giữa không trung ____

Bị Ninh Tiểu Thành ngăn cản.

Anh cảm rất khách sáo, nắm lấy cổ tay anh ta nhưng sức thì không nhỏ, mặt mỉm cười, ánh mắt đầy khí thế:

- Anh đánh cô ấy tiếp xem?

Giao phong chính diện, người đàn ông bị Ninh Tiểu Thành tóm lấy, không biết nguyên nhân gì mà chợt sững sờ.

Có hai bảo vệ nghe động tĩnh chạy ra, trên vai gắn máy bộ đàm, chỉ vào hai người đang giằng co ở xa xa:

- Nè! Hai anh kia! Mau buông ra!

Gần bệnh viện luôn có cảnh sát trực đi ngang, người đàn ông thấy người mặc đồng phục thì có chút kiêng kỵ, oán hận bỏ tay xuống, nói với cô vợ phía sau Ninh Tiểu Thành:

- Cô giỏi ____ cô chờ đấy ____ Mày cũng giỏi lắm.

Anh ta chuyển sang Ninh Tiểu Thành, cười lạnh, ánh mắt căm ghét, mắng câu thô tục:

- Gian phu dâm phụ!

- Địch!

Tiểu Thành nóng, tự dưng bị mắng, anh vốn chỉ là tốt bụng giúp đỡ, không ngờ ra tay trượng nghĩa còn bị chụp mũ dơ bẩn như thế:

- Mày lặp lại lần nữa _____

Anh túm cổ áo anh ta, đấm một cú mạnh.

Người đàn ông đó mặt đỏ bừng, mạnh miệng, thái độ mày có bản lĩnh mày cứ đánh.

- Mau buông ra, không buông tôi báo cảnh sát đấy!

Bảo vệ thấy tình hình căng thẳng thì thổi còi, từ đầu đến cuối luôn đứng một bên mở miệng uy hiếp:

- Mau lên _____

- Mau đi, tôi còn sợ anh không báo đấy, khỏi ở chỗ này dọa nạt.

Nhìn Tiểu Thành mà ngang ngược cũng là chưa không sợ trời không sợ đất:

- Tao con mẹ nó không tin, hôm nay làm việc tốt lại bị người ta chụp cái mũ này.

Mấy ngày qua anh tâm phiền ý loạn, mượn việc này phát tiết, con người í mà, không thể quá hiền lành, bạn hiền lành thì giống đánh giết gì cũng dám cười lên đầu lên cổ bạn.

Bảo vệ không muốn thật gọi cảnh sát tới, bị Tiểu Thành khích như thế cũng gấp gấp:

- Nè! Tôi không tin _____

- Người anh em, được rồi được rồi.

Chị phía sau vội bước tới kéo anh ra, khoát khoát tay với bảo vệ:

- Người này đánh vợ mình, người ta là nhìn không được nên mới qua giúp đỡ nói mấy câu, các anh không tới mà ngược lại bây giờ lại đòi bắt người, làm gì có lý đó. Đều do nóng quá thôi, đừng tưởng thật.

Nói xong, chị còn khuyên Tiểu Thành:

- Em trai, em nóng quá, kiểm chuyện với họ làm gì, mau buông ra cho anh ta đi đi, chuyện này chúng ta giúp một lần rồi ghi nhớ, đừng để có lần sau.

Tay chị đặt lên cánh tay Tiểu Thành, bóp mạnh, đôi tay làm việc nhà quanh năm, nhìn rất thân thiết, Tiểu Thành cũng không phải vớ ai là gây miết với người đó, anh phân rõ tốt xấu.

Buông tay.

Người đàn ông đeo kính như bôi dầu vào chân, bỏ của chạy lấy người. Lúc bước đi còn quay đầu lại nhò nước bọt với vợ mình:

- Hứ!

Mọi người tản đi.

Tiểu Thành chán nản, quay đầu hỏi cô gái che kín mít:

- Chị à, không sao chứ?

Cô gái áp a áp ứng, quơ quơ tay định đi, nhưng rồi do dự hồi lâu, xoay người lại, khom người với anh:

- Cảm ơn anh...

- Đừng đừng.

Tiểu Thành làm động tác đỡ dậy trong không khí:

- Tôi chỉ là nhìn không nổi thôi.

Hai tay cô gái nắm vào nhau, tựa như rất gấp gấp muốn rời đi, lại tựa như có gì đó muốn nói cùng anh, rất bối rối.

Ninh Tiểu Thành cảm thấy không đúng, tiến lại gần hai bước.

Thình lình đưa tay gỡ xuống kính râm mà cô ấy đeo.

—

Mặt Kiều Hinh mắng xanh mắng tím, nước mắt lưng tròng đáng thương nhìn anh.

Ninh Tiểu Thành ngơ ngác.

...

Hai người ngồi trên băng ghế dài của vườn hoa phía sau bệnh viện, Kiều Hinh từ đầu đến cuối luôn cúi đầu.

Ninh Tiểu Thành ngồi cạnh cô ấy, đưa kính râm qua, chạm vào khuỷu tay cô ấy:

- Đeo đi, đừng để người ta tưởng anh đánh em.

Kiều Hinh nhận lấy, lặng lẽ đeo vào.

Tiểu Thành nhìn ông lão đang tập luyện trong cái đình nghi mát đẳng trước, hỏi:

- Người đó là... chồng em?

- Vâng.

Ánh mắt Ninh Tiểu Thành tìm tòi nghiên cứu:

- Sao lại đánh em thế này? Máy lần rồi?

-...Bị mấy lần rồi.

Kiều Hinh lúng túng, luôn cúi đầu.

- Em cứ để anh ta đánh vậy à, chưa từng nghĩ đến chuyện báo cảnh sát, ly hôn? Hiện nay bạo lực gia đình có thể đưa ra pháp luật đấy.

- Em cũng từng nghĩ, nhưng...

Kiều Hinh cắn môi:

- Lần nào anh cũng cầu xin em.

Lúc đánh là thật đánh cho chết, lúc cầu xin cũng thật quỳ xuống trước bạn. Một người đàn ông khóc lóc nước mắt nước mũi tèm lem, thề son sắt cam đoan với bạn.

Bạn cúi đầu nhìn anh ta, nhìn cái nhà này, tâm lại mềm đi.

Ban đầu cùng nhau dốc sức ở thành phố, cùng nhau nỗ lực, anh ta vì bạn mà ngày ngày đạp xe đạp suốt hai tiếng đến đón bạn tan làm, mua bánh và sữa đậu nành nóng mà bạn thích, từng việc vật lỉnh tinh trong cuộc sống, vừa nghĩ tới bạn liền từ bỏ.

- Trước đây anh ấy không như vậy, mấy tháng nay áp lực công việc lớn, công ty muốn cắt giảm nhân sự nên tính tình anh ấy rất tệ.

Tiểu Thành cười mỉa:

- Không thể nói đôi tính là đôi tính chứ, áp lực công việc bao lớn mà ngày ngày về nhà đánh vợ để xả.

- Dù sao cũng là có nguyên nhân. Đợt trước em tìm một công việc gia sư, dạy học trò đánh đàn, buổi tối tan làm, trời đổ mưa, cha học trò sợ em ngồi xe bất tiện nên đưa em về, anh ấy tình cờ bắt gặp, âm ỉ mấy câu thì bắt đầu.

Nhắc tới chuyện này, Kiều Hinh đã tê dại:

- Con người anh ấy ti mi, hay ghen bóng ghen gió, hễ cãi là không thu lại được.

Cô nói với Tiểu Thành:

- Anh ấy luôn nói với em là thần kinh anh ấy có vấn đề, áp lực nặng, xin em dẫn anh ấy đến bệnh viện để kiểm tra, nếu thật có bệnh thì uống thuốc điều trị có lẽ sẽ khỏi.

Ninh Tiểu Thành hỏi:

- Kiểm tra rồi?

- Chưa.

Kiều Hinh lắc đầu:

- Hệ thống kiểm tra bị hỏng, bảo hai ngày nữa quay lại, cho nên____

Anh ta lại mất hứng, cô khuyên hai câu, vừa ra ngoài liền ăn một đám này.

- Em dẫn anh ta đi kiểm tra thần kinh, nếu có bệnh tật gì, em muốn chữa cho anh ta mà trở về em chịu không nổi đòi ly hôn, không cần thận coi chừng anh ta lấy bệnh án này cản ngược em một phát đấy.

Tiểu Thành tâm tư thâm trầm, nhìn rõ chút lắt léo trong đây.

Kiều Hinh cứng đờ, xin giúp đỡ:

- Có thể sao?

Ninh Tiểu Thành không tỏ rõ ý kiến:

- Đổi góc độ khác, nếu anh là anh ta, chắc cũng sẽ làm như vậy. Có điều hôm nay thật không nhìn ra đó là em.

Anh nghĩ nghĩ, buồn bực lắm lắm:

- Sao lại như vậy chứ.

Vốn là một cô gái tốt, sao lại thành thế này đây?

Việc đời khó đoán, cảnh còn người mất.

Kiều Hinh cười cay đắng:

- Anh Tiểu Thành, anh ở đây làm gì thế? Bệnh à?

- Bố vợ anh vừa phẫu thuật, anh qua thăm.

- Anh kết hôn rồi?

Kiều Hinh kinh ngạc:

- Khi nào thế?

Tiểu Thành mỉm cười:

- Được mấy tháng rồi.

Kiều Hinh nói:

- Thực sự chúc mừng anh.

- Cảm ơn.

Người đàn ông từng thật lòng thật dạ tốt với cô, đây đưa mấy năm, cô chạy, cô trốn, cô nói hết những lời tổn thương tình cảm, giờ đây anh đã cưới vợ thành chồng người ta, ngồi sánh vai bên cô trên băng ghế, nhìn cuộc sống của cô bất hạnh, trừ mấy câu an ủi thì hết như một người qua đường xa lạ.

Ánh mắt anh không đau lòng, không tức giận, chỉ buồn bã và cảm khái.

Kiều Hinh đã thay đổi, anh cũng đã đổi thay.

Cô đứng dậy, nói:

- Anh Tiểu Thành, em phải về rồi.

Ninh Tiểu Thành hỏi:

- Về không sợ anh ta lại đánh em sao?

Kiều Hình gầy gò, đứng trong gió, nói:

- Trường học có chuẩn bị kỹ túc xá cho giáo viên, em có thể ở nhờ. Em muốn cân nhắc đến việc ly hôn.

- Ủ.

Tiểu Thành cũng đứng dậy:

- Nếu gặp chuyện gì khó khăn, có thể đến tìm anh.

Kiều Hình cong môi, tạm biệt anh.

Đi được mấy bước, cô chợt quay đầu lại, Tiểu Thành vẫn đứng nguyên chỗ cũ, tay rút túi quần.

- Anh Tiểu Thành.

- Ủ.

- Vợ anh hẳn là một người cực kỳ tốt.

Nhìn Tiểu Thành cười nhìn cô, phóng khoáng nói:

- Cô ấy tên Trương Hiểu Lỗ.

“Hiểu” trong “hiểu rõ đại nghĩa”, “Lỗ” trong “đăng sơn tiểu Lỗ” (1).

(1) Đăng sơn tiểu Lỗ: leo lên Đông Sơn thấy nước Lỗ nhỏ bé, ý nói học vấn cao thì tầm nhìn rộng.

- Tạm biệt.

Tiểu Thành:

- Tạm biệt.

Hai người, một đi về trước, một đi về sau, càng đi càng xa.

Trương Hiểu Lỗ đứng gần đó, thấy anh thì cất tiếng lạnh lạnh gọi, đợi anh đến gần mới hỏi:

- Anh nói chuyện với ai thế?

Nhìn Tiểu Thành ung dung bước tới, nắm tay cô:

- Người hỏi đường.

- Ồ.

Trương Hiểu Lỗ nghi ngờ quay đầu lại:

- Hỏi đường mà sao che kín mít vậy_____ Nhìn quen quen.

Tiểu Thành xoay đầu cô lại:

- Đừng nhìn nữa, cò bán số có thể không quen sao, ngày nào cũng dạo ở bệnh viện, hỏi anh có lấy số không.

Trương Hiểu Lỗ chống nạnh, nghiêng đầu nhìn anh:

- Miệng anh có thể nói thật không?

Tiểu Thành cười ha hả, cười đủ rồi mới nghiêm mặt nói:

- Bạn gái cũ của anh.

Lúc này đến lượt Trương Hiểu Lỗ cười, biểu cảm không tin:

- Anh không biết nói một câu thật à, không nói thì thôi, em cũng không muốn biết.

- Đúng là bạn gái cũ của anh mà.

Tiểu Thành thành khẩn nói lại một lần:

- Em không tin?

Tường Hiểu Lỗ ừ hai tiếng, gật đầu lia lịa:

- Tin tin tin.

Cô nói nhanh liền thoáng:

- Bạn gái cũ của anh gộp lại được cả tá, đi bệnh viện tình cờ gặp, lúc ăn cơm tình cờ gặp, đi toilet cũng tình cờ gặp, lần trước dừng xe nói chuyện với người ta cả buổi có phải cũng là bạn gái cũ của anh không?

Ninh Tiểu Thành nói:

- Đó là nhân viên thu phí, tuổi tác cỡ mẹ anh rồi, nói với anh là không có tiền lẻ, bảo anh cho bà ấy hai miếng 5 tệ.

Cùng đi đến thang máy, Tường Hiểu Lỗ chợt trở nên nghiêm túc, dồn Ninh Tiểu Thành vào trong góc, tay đặt lên eo anh, chất vấn:

- Thật là bạn gái cũ của anh?

Trong thang máy người người chen chúc, Tiểu Thành cúi đầu nhìn Tường Hiểu Lỗ, không khỏi nhớ đến cảnh Kiều Hinh bị đánh.

Không thể phủ nhận, anh mà xui quý khiến nhớ tới hồi còn chưa thân thiết với Tường Hiểu Lỗ, cô ở trên đường cãi nhau với người ta, ầm ỹ đỏ mặt tới mang tai mà vẫn không yếu thế.

Trước giờ anh chưa từng nghĩ mình sẽ cưới một cô gái như vậy làm vợ.

Không cam lòng thất bại, cũng vĩnh viễn không quan tâm thất bại.

Đánh đổ cô, cô sẽ nhảy dựng lên phản kích càng dữ dội hơn.

Sao anh và cô lại thành một gia đình nhỉ?

Mở cửa nhà, cô đứng trước bàn ăn, không biết lấy hoa hồng từ đâu ra, còn là loại tươi có lá, cầm kéo cắt những gốc thừa, sau đó phồng má thổi vào cánh hoa.

Quay đầu thấy anh đứng ở cửa, cô sẽ cười ngọt ngào, nói:

- Anh về rồi à?

Nhìn bóng lưng ngốc nghếch của cô, anh hiểu.

Đều là số mệnh.

“Ting”, thang máy thông báo đến tầng trệt.

- Ra ngoài trước đi.

Tiểu Thành nhướng mày, ra hiệu cô có gì cũng đừng nói ở đây.

Tường Hiểu Lỗ nghe lời, theo đám người ra ngoài, đến một góc yên tĩnh ở khúc quanh hành lang thông tới hướng phòng bệnh, cô giả vờ tức giận, vội xoay người:

- Thành thật khai báo _____

Chữ “báo” chưa nói xong, trên hành lang trống vắng vọng lại tiếng vang.

Tiểu Thành nắm một tay cô, “ầm” một tiếng, chống cô lên tường, điên cuồng hôn môi.

Anh luôn không muốn làm chuyện thân mật ở nơi công cộng, trước đây cảm thấy đó là chuyện chỉ có học sinh mới làm, đôi tình nhân thân mật ở dưới lầu ký túc xá, ở nhà ga, ở mỗi chỗ tạm biệt ban đêm.

Còn người lớn mà làm chuyện như vậy thì tùy tiện quá.

Giờ đây anh mới hiểu, không phải ngượng, mà là chưa tới lúc.

Hiện tại anh muốn hôn cô, nụ hôn chân thật, bất luận là ở đâu, để cô cảm nhận được anh đang thật lòng ôm cô, sở hữu cô.

Môi răng giao hòa.

Thiếu đốt mãnh liệt.

Dường như anh nói, đừng hỏi.

Thoạt đầu Trương Hiểu Lỗ mở to mắt, mặt mày, kinh ngạc.

Sau đó cô từ từ nhắm mắt, đưa tay vuốt ve những sợi tóc ngắn sau gáy anh, cổ anh, cuối cùng ôm lấy eo anh, nhắm mắt.

Cô nói, được, không hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Quảng Châu khi đó quá nóng, giữa mùa hè sắp 40 độ, Tiểu Thành xách hành lý đứng trước cổng ga xe lửa, chiếc taxi này đi, chiếc taxi kia lại tới.

Tài xế trong xe lớn tiếng hỏi:

- Anh đi đâu?

Nhìn Tiểu Thành nóng đờ đẫn:

- Anh ta đi đâu tôi đi đó, tôi ké một đoạn là được.

Tài xế khoát tay, lên, lên đi.

Trong một quán rượu đơn sơ, anh hút thuốc, lật từng trang từng trang tài liệu, thỉnh thoảng nhìn vào laptop nghiên cứu gì đó, hơn 12 giờ, tàn thuốc rơi vào người, anh thở dài, đứng dậy cởi đồ đi tắm, đánh một giấc ngon lành, 7 giờ sáng còn phải đến công ty chứng khoán.

Lúc đấy chắc là năm 2009, anh còn mặc Dunhill và Crocodile thịnh hành thời đó, mượn lời Thẩm Tư Lượng để nói thì là có mùi của công ty bất động sản đi chào hàng nhà cửa, còn lâu mới được lịch sự như bây giờ, áo sơ mi đóng thùng rộng rãi, cổ tay cũng không phải cổ nhỏ hẹp bẻ lại như bây giờ, anh đàm phán với người ta, tranh quyền nắm cổ phần cho Hà Biện Sinh, đến bữa trưa ngay cả cơm cũng không ăn đàng hoàng, tùy tiện ra ngoài mua hộp cơm đối phó, chiều về chiến tiếp.

Nhìn Tiểu Thành có một thói quen nhỏ, đó là ra ngoài bàn chuyện làm ăn, thành thì đi máy bay về, không thành thì đi tàu hỏa về.

Trước đây Hà Biện Sinh từng chọc anh, nói cậu làm vậy là tự trừng phạt bản thân à? Tiểu Thành cười, nói là để tĩnh tâm.

Trên tàu hỏa lác lác ảm ỉ, anh có đủ thời gian để suy nghĩ, nghĩ tại sao lại không hoàn thành chuyện này, nghĩ câu nào trước đó mình nói chưa đủ trình độ. Chờ anh suy nghĩ rõ ràng thì đến nhà rồi.

Tàu cao tốc nhanh chóng chuyển động.

Nhìn Tiểu Thành chợt mở mắt ra, ngồi dậy.

Trương Hiểu Lỗ an tĩnh ngồi bên trái anh, đang đọc sách, thấy anh tỉnh thì lo lắng quay đầu:

- Ngủ gật mình hả?

Tiểu Thành nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này mới phản ứng lại, lau mặt:

- Đến đâu rồi?

- Nửa tiếng nữa là đến.

Trương Hiểu Lỗ khép sách lại, duỗi tay nhẹ nhàng xoa đầu anh, hồn nhiên:

- Đừng sợ, để em úm ba la úm ba la cho anh.

Lần này là đưa Tường Hoài về nhà, phẫu thuật xong dưỡng hơn một tháng, bình phục khá tốt, bác sĩ nói có thể không cần đặc biệt ở lại, sau khi về thì định kỳ đi tái khám, chỉ cần khối u không phát triển thì không có vấn đề gì lớn.

Lúc đến, Tường Hiểu Lỗ không đi đón, bây giờ về, thế nào cô cũng phải đi tiễn.

Ngồi tàu cao tốc rất tiện, đi không quá năm tiếng, sáng thứ bảy lên đường, cô và Ninh Tiểu Thành đi tiễn, chủ nhật lại về, không làm lỡ chuyện gì cả.

- Anh nằm mơ.

Ninh Tiểu Thành ngồi trên ghế dựa, rút ra một chai nước khoáng, thì thầm với Tường Hiểu Lỗ:

- Mơ thấy trước đây khi còn ở Quảng Châu.

Anh vặn mở nắp, đưa cô trước.

Tường Hiểu Lỗ nhận lấy uống một hớp rồi trả anh, Ninh Tiểu Thành ngửa đầu tu ừng ực nửa chai.

- Ngủ không được?

Tường Hiểu Lỗ sắp qua, đưa một ống tai nghe cho anh:

- Nghe bài hát đi, lát nữa là tới thôi.

Tường Hoài nghe tiếng, quay đầu nhìn lại qua lối đi, cười cười rồi quay trở lại, cảm khái với vợ:

- Hiểu Lỗ í mà, y hết hồi nhỏ.

- Con gái lớn rồi có thể giống mãi hồi trước sao? Anh đây là nhìn con bé thấy mừng nên nhìn kiểu nào cũng thấy thân thiết.

- Cái này khác.

Ánh mắt Tường Hoài kiêu ngạo:

- Ngoại hình thay đổi nhưng nhân phẩm không đổi.

Rời sân ga, Ninh Tiểu Thành và Tường Hiểu Lỗ cầm hành lý theo sau Tường Hoài, ông đi hai bước rồi chậm lại, quơ tay về phía trước:

- Hai con đi đằng trước đi.

Tường Hiểu Lỗ mờ mịt:

- Tại sao?

Tường Hoài rất buồn bực:

- Bảo con đi thì con đi đi, mau, đằng trước.

Tường Hiểu Lỗ và Ninh Tiểu Thành nhìn nhau, không hiểu ra sao, đi trước Tường Hoài, cô buồn bực dùng khẩu hình hỏi: Sao lại bảo hai đứa mình đi trước, em đâu có biết đường?

Ninh Tiểu Thành đáp lấp lửng:

- Muốn nhìn em í mà.

Nhìn bóng lưng hai người đi với nhau, Tường Hoài thấy trong lòng an ủi, vui vẻ. Vui vì con gái có nơi nương tựa, nhưng lại lưu luyến, cứ muốn nhìn hoài nhìn mãi.

Đi taxi đưa Tường Hoài về nhà, ông rất mừng, ngồi hàng ghế trước mà liên tục quay đầu, giới thiệu cho Tường Hiểu Lỗ:

- Con xem, tòa nhà này là mới xây đấy.

- Hiểu Lỗ, con còn nhớ trung tâm thương mại ở đây không, phá dỡ rồi, bây giờ đổi thành phố thương nghiệp.

- Hiểu Lỗ, bên kia kia, ngồi xe 102 tới trạm cuối là đến cái bến cảng mà cha nói với con đấy.

- Hiểu Lỗ, nay con tới không đúng lúc, sớm mấy tháng sẽ có ngày tham quan, cha có thể dẫn con đi xem.

Tường Hiểu Lỗ ngồi hàng ghế sau, đáp từng lời ông nói, cô nhìn ra ngoài cửa sổ:

- Dạ, khác rồi, cứ như hai thành phố vậy.

Tường Hoài cảm khái vô vàn:

- Có thể không thay đổi sao, đã 20 năm rồi.

Xe dừng dưới lầu một khu chung cư bình thường, lên năm tầng chính là nơi Tường Hoài ở mấy năm nay.

Vừa vào cửa, cái tủ ti vi đập vào mắt rất quen thuộc với Tường Hiểu Lỗ, khiến cô tìm lại được chút cảm giác thân thiết, cái tủ kiểu cũ với nước sơn màu đỏ tím, tay cầm bên trên không biết đã bị vụn bao nhiêu lần.

Lúc nhỏ cô nghịch ngợm, rảnh rỗi sẽ kéo cửa tủ lấy đồ ra bỏ lung tung bên ngoài, Đỗ Huệ Tâm vừa trách mắng cô vừa bắt đắc đi gấp từng bộ từng bộ quần áo bỏ vào.

Trên bàn trà thủy tinh sạch sẽ úp ngược mấy ly trà, ghế sofa vì không ai ngồi thời gian dài nên được phủ một lớp vải chống bụi. Có thể nhìn ra, Triệu Trương Bình là người rất biết sống.

Tường Hiểu Lỗ qua lại trong phòng, giúp Ninh Tiểu Thành thu xếp hành lý, nhìn những bức ảnh bị ép dưới tấm kính trên bàn phòng ngủ, cô vẩy tay gọi anh qua xem:

- Ê, anh qua đây nè.

Tiểu Thành chấp tay sau lưng nhìn, ôi, cha vợ còn là người nặng tình nhì, dưới tấm kính dày là bức ảnh năm xưa ông kết hôn với mẹ Tường Hiểu Lỗ.

Ảnh trắng đen, Đỗ Huệ Tâm còn thắt hai bím tóc.

- Tấm này thì sao?

Tiểu Thành chỉ vào cô bé bên cạnh hỏi.

Tường Hiểu Lỗ nhỏ giọng:

- Năm em ba tuổi, chụp lúc đi Lao Sơn chơi.

Ninh Tiểu Thành quan sát hồi lâu, đưa ra một câu bình luận đúng trọng tâm:

- Lúc nhỏ em xấu quá. Ừ _____

Tường Hiểu Lỗ véo eo anh:

- Con gái 18 thay đổi, anh chưa từng nghe hả? Anh hỏi nhỏ với anh bây giờ y chang à?

Tiểu Thành cười, lại chỉ vào một tấm khác:

- Còn tấm này? Chụp ở Thiên An Môn?

Tường Hiểu Lỗ ừ một tiếng:

- Lúc đó khoảng 5 6 tuổi gì đấy, sau khi về không bao lâu thì họ ly hôn.

- Còn mang vớ trong sandal này, thời thượng quá.

Tiểu Thành thấy mới lạ, khom lưng nhìn kỹ.

- Khi đó ngồi tàu hỏa rất đông người, đầu em nhỏ chen không được, mẹ em sợ em bị người khác giẫm chân nên mới mang.

- Đây là sau khi cha và dì Triệu đăng ký nhì?

Tường Hiểu Lỗ ồ một tiếng, nhỏ giọng thăm thẳm:

- Phải không, đằng sau có tấm vải đỏ, hình như ____ năm 1997? Hay năm 1999?

Triệu Trương Bình đi ngang qua phòng ngủ, thấy hai người đang xem ảnh thì ngẩn người, lập tức bước nhanh vào mở cửa sổ cho thông thoáng, mặt mày rạng rỡ bảo Tường Hiểu Lỗ và Ninh Tiểu Thành ngồi:

- Tiểu Thành, Hiểu Lỗ, hơn hai tháng không có người, nhà cửa bụi bặm. Để đi lau, hai con ngồi đi.

Tướng Hiểu Lỗ như người làm chuyện xấu bị bắt gặp, vội bước ra khỏi phòng:

- Di Triệu, con không ngồi đâu, đi với cha nghỉ ngơi đi, ngày mai con lại tới.

Tướng Hoài bắt mắt:

- Sao còn ra ngoài, nhìn đi nhìn đi. Nhà của con, có gì mà xin với phải lỗi.

- Phải đó, sao không... ở nhà?

Triệu Tương Bình rất kinh ngạc, bất kể nói thế nào thì gian nhà này không bán là nhờ đôi vợ chồng trẻ ra tay giúp đỡ, bà cảm kích Tướng Hiểu Lỗ tận đáy lòng.

Nhà có một phòng khách, một thư phòng và một phòng ngủ, vốn dĩ Triệu Tương Bình định thay mới chăn drap và vỏ gối nhường cho họ, bà và Tướng Hoài ngủ tạm trong phòng khách.

- Không ở thì không ở.

Tướng Hoài ngồi trên sofa, cởi áo khoác, đôn hậu nhìn Tướng Hiểu Lỗ:

- Nhà cửa thế này cũng thực không tiện giữ hai con ở lại, ngày mai trước khi đi nhớ qua nhà ăn bữa cơm nhé.

Ông lại nhìn Ninh Tiểu Thành, dặn:

- Tiểu Thành, đừng quên đấy.

Tiểu Thành gật đầu:

- Dạ không quên đâu ạ.

- Được.

Tướng Hiểu Lỗ làm ướt một cái khăn trong toilet, không hề xa lạ, giúp lau tủ xong mới rời đi.

Lúc gần đi, Tướng Hoài vẫn rất lưu luyến, dặn mãi ngồi xe ở đâu thì tiện, đi đâu chơi phải đi thế nào, nói mấy câu thì suy nghĩ rồi cười ngượng ngùng:

- Cha quá nhọc tâm rồi, hai con đi với nhau, cha yên tâm.

...

Thời tiết này không thích hợp ra biển chơi nữa, trở lại quê nhà sau nhiều năm xa cách, Tướng Hiểu Lỗ rất vui, mặc kệ nước biển lạnh hay không, cô còi gầy xắn ống quần lội xuống giẫm.

Cô giẫm một cái, bọt nước bắn lên, cô bị cái lạnh của nó kêu “woa” một tiếng, chạy đi, lát sau lại như bị nghiền chạy trở về.

Tiểu Thành ngồi trên bờ cát cách đó không xa hút thuốc, thỉnh thoảng gọi to:

- Nè! Đến đó thôi, đừng đi nữa! Trời lạnh thế này mà ngã là anh phải vớt em đấy!

Gió lạnh pha lẫn sóng biển, từng đợt từng đợt, Tướng Hiểu Lỗ cũng theo đó mà run từng trận.

Tiểu Thành nghĩ, cô gái này đáng thương quá, bao nhiêu năm mới có thể nghịch bọt nước một lần, trông rất hưng phấn. Tương lai già đi, anh sẽ tìm một nơi ven biển để dưỡng lão cho cô vui vẻ.

Gió thổi tung mái tóc Tướng Hiểu Lỗ, khuôn mặt tinh khôi của cô trong tầm mắt dần mờ hồ không rõ, chỉ còn lại bóng dáng không ngừng nhảy nhót.

Cảm giác này rất không tốt.

Ninh Tiểu Thành cuống lên:

- Tướng Hiểu Lỗ, mau quay lại!!!

Không lâu sau, bóng dáng kia dần rõ ràng, Tướng Hiểu Lỗ xách giày nhanh chóng chạy trở về, lạnh rùng mình:

- Mau...

Ninh Tiểu Thành biết cô muốn làm gì.

Anh ban áo khoác, Tường Hiểu Lỗ nhanh chóng cúi chân vào ngực anh, dùng nhiệt độ cơ thể anh ủ ấm, môi run cầm cập:

- Lạnh quá...

Anh thở dài che kín đôi chân cô:

- Đã bảo không cho em xuống mà em có nghe đâu.

Tường Hiểu Lỗ cười vui vẻ, áp lại gần anh hơn:

- Nè, anh nhớ hồi nhỏ em bị rơi xuống nước không?

Ninh Tiểu Thành thân nhiên:

- Không nhớ, chuyện hồi nhỏ của em sao anh nhớ được.

- Thì, thì là lần đó đó, ở hồ nhân tạo trong công viên, Trịnh Hân rơi xuống nước, em muốn cứu em ấy, kết quả là em cũng rơi xuống luôn.

Tường Hiểu Lỗ rất sốt ruột, cố gắng miêu tả chi tiết:

- Anh thật không nhớ hả?

Ninh Tiểu Thành dụi thuốc, nhớ lại, chậm rãi ồ lên:

-...Có chút ấn tượng.

Anh cười xấu xa:

- Hồi nhỏ làm nhiều chuyện tốt lắm, đâu thể nhớ hết từng chuyện một, sao nào, anh cứu em rồi em nhớ mãi không quên?

- Xì, đâu phải anh cứu em, người cứu em là Trần Hoàng, lúc đó anh cứu Trịnh Hân.

Tường Hiểu Lỗ đuổi người nằm trong lòng anh:

- Từ đó về sau, em thế phải học bơi, tiếc là học hơn 10 năm vẫn không biết.

Cô đuổi một ngón tay, nhẹ nhàng vờn quanh cằm anh:

- Buổi tối anh muốn ăn gì?

Những đường nét trên mặt Ninh Tiểu Thành rất sạch sẽ, không có râu ria, đặc biệt là chỗ dưới cằm gắn liền với cổ, thỉnh thoảng Tường Hiểu Lỗ sẽ đùa dai cắn lên đó, cắn đến khi tâm can anh ngứa ngáy thì cô lại cười khúc khích lần đi thật xa.

- Gì cũng được.

Trời lạnh lại ít người, hai người dựa vào nhau trên bãi biển, xa xa là cảnh núi mênh mông, chừng như cứ thế nương tựa vào nhau suốt đời.

Tường Hiểu Lỗ trở mình ngồi dậy:

- Vậy hai đứa mình mua ít hải sản tươi về ăn nhé, em nấu cho anh.

Lúc đến chợ thủy sản chọn cua, cô rất to gan, thò tay vào vại nước bắt.

Xách con này rồi xách con kia lên xem, cô nói năng hùng hồn:

- Tôm phải chọn loại cong, tôm thẳng không tươi. Cua phải chọn loại có mai màu xanh lục hơi phản quang_____

Cô cầm một con lên, nhìn kỹ rồi ném vào trong giỏ:

- Chính là này.

Ninh Tiểu Thành đứng bên cạnh, hơi suy nghĩ, lấy điện thoại ra hướng về phía cô, thỉnh thoảng gọi:

- Tường Hiểu Lỗ!

Tay đang cầm một con cua vùng vẫy muốn thoát ra, cô ngẩng đầu, vẻ mặt mờ mịt:

-...Hả?

Tách ____

Ninh Tiểu Thành bình tĩnh cất điện thoại:

- Em mua xong chưa?

Tường Hiểu Lỗ không nhận ra anh làm gì, chỉ cho rằng anh đợi không nổi nữa, bèn chẹp chẹp mấy tiếng ngó ngán rồi đưa túi cho ông chủ:

- Được rồi, lấy nhiều đây.

Buổi tối hai người ngủ ở khách sạn, trưa hôm sau sẽ lên xe.

Cơm nước no nê xong, Tường Hiểu Lỗ vào nhà tắm tắm rửa, Tiểu Thành ở bên ngoài xem ti vi.

Qua hồi lâu, sau trường phòng khách lộ ra một cái chân, di chuyển rất khiêu gợi, sau đó Tường Hiểu Lỗ mặc áo tắm, không biết do áo choàng lớn hay do cô cố ý làm lỏng lẻo mà lộ ra nửa bờ vai, cô lộ đầu:

- Hi!

Thật lâu Ninh Tiểu Thành mới dời mắt khỏi ti vi:

- Gì?

Cô to gan hỏi:

- Ngủ chưa?

- Em ngủ trước đi, anh vô liền.

Tiểu Thành qua loa một câu rồi lại dời sự chú ý vào ti vi.

Tường Hiểu Lỗ hơi thất vọng:

- Thật không ngủ hả?

- Ừ, ngủ ngay đây.

Giọng vỗ về.

Tường Hiểu Lỗ ủ rũ lệt xệt vào nằm trên giường, lấy chăn che mình.

Muốn chủ động một lần mà bị phủ rồi.

Cô biết dạo này anh rất mệt, chạy tới chạy lui vì chuyện của Tường Hoài, rất thông cảm cho cô.

Tường Hiểu Lỗ là một người uống nước nhớ nguồn, tiếc ới là tiếc.

Tiểu Thành ở bên ngoài xem ti vi, xem rồi xem, chợt cảm thấy sai sai, anh vỗ mạnh đầu, cấp tốc vọt vào phòng:

- Nè, nè ____

- Cút.

Tường Hiểu Lỗ ồm ồm trở mình:

- Em muốn ngủ.

- Nào nào nào, ngủ chung.

Ninh Tiểu Thành mặt dày chui vào:

- Một mình em lạnh lắm.

Một tràng tiếng ma sát nhỏ vang lên.

Tường Hiểu Lỗ chọt thét lên hưng phấn____

Trời long đất lở.

Điện thoại của Ninh Tiểu Thành sáng lên cô độc trong phòng khách, lặp đi lặp lại, sau khi vang lên lần thứ ba, đầu bên kia cuối cùng tuyệt vọng, im ắng.

Trán Tường Hiểu Lỗ toát lớp mồ hôi mỏng, cô ngửa đầu nhìn ngoài cửa sổ, sương rơi cả đêm, mùa đông lạnh sắp tới.

Cô nhúc nhích trong chăn, ôm lấy người bên cạnh, nhỏ giọng nói:

- Anh Tiểu Thành.

- Ừ.

- Mùa đông sắp tới rồi.

- Ừ.

Mùa đông sắp tới, năm mới cũng sắp tới.

Đây là mùa đông đầu tiên, cũng là năm mới đầu tiên cô và anh bên nhau.

Nhưng chẳng ai ngờ, năm mới này, một điều bất ngờ lặng lẽ đến.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Trong phòng bếp, Đỗ Huệ Tâm thuận thực cán vỏ sủi cảo, hai tay bọc hai đầu sủi cảo, bóp lại, sủi cảo nhỏ căng mọng xinh đẹp đã thành hình.

Theo tập quán, mỗi lần trước Tết phải gói ít sủi cảo để dự phòng, năm nay Tường Hiểu Lỗ có gia đình nên bà phải gói nhiều chút, mang cho cô hai túi.

- Tết năm nay Trịnh Hân thật không về nhà?

Tường Hiểu Lỗ chưa quen làm mấy việc này, chỉ có thể đứng bên cạnh giúp chút chút.

Đỗ Huệ Tâm nói:

- Không về, vừa lên máy bay nên còn sung lắm, nghe đâu biểu hiện rất tốt, công ty định năm sau cho con bé lên chuyến bay quốc tế.

Trong lòng Tường Hiểu Lỗ luôn có thắc mắc, đúng lúc mượn cơ hội này hỏi:

- Em ấy và Tào Tiểu Phi không có tiến triển à?

Đỗ Huệ Tâm dừng lại không được tự nhiên rồi tiếp tục động tác thành thạo:

- Haiz, thằng nhóc Tào Tiểu Phi... chia tay rồi.

- Chia tay rồi?

Tường Hiểu Lỗ nhướn mày chất vấn:

- Tại sao? Tào Tiểu Phi chủ động?

Lúc trước nếu không phải em ấy ầm ĩ đòi kết hôn thì đâu tới mức gây to như vậy? Đã lâu cô không liên lạc với Trịnh Hân, thỉnh thoảng thấy em ấy up status trên mạng xã hội rất vui vẻ, cô cũng không nghĩ nhiều.

Đỗ Huệ Tâm dường như không quá muốn nói, bà gói hai cái sủi cảo, dùng tạp dề lau tay, thờ dãi:

- Mẹ cũng là sau này mới biết, con bé quá có chính kiến, lúc thu xếp kết hôn thì phát hiện mang thai, hoang mang hoảng hốt, sau đó Tào Tiểu Phi nghe được chuyện này, sợ sệt không muốn nhận nợ, đúng lúc Trịnh Hân được chọn làm tiếp viên hàng không, đi bệnh viện kiểm tra thì được nói là progesterone thấp (1), bảo con bé qua một thời gian lại quan sát theo dõi, con bé liền hạ quyết tâm, không muốn bỏ công việc, giấu mẹ trực tiếp đến

bệnh viện bỏ thai.

(1) Progesterone là một hoóc-môn sinh dục nữ có vai trò quan trọng trong chu kỳ kinh nguyệt và mang thai. Thai phụ có progesterone thấp có thể gây chảy máu âm đạo, đau bụng, thiếu máu, mang thai ngoài tử cung...

Tưởng Hiểu Lỗ kinh ngạc, không ngờ trong nhà lại xảy ra chuyện lớn như vậy:

- Em ấy trước giờ chưa từng nói với con, chú Trịnh biết không?

- Biết, sau đó con bé nói với ông ấy, chuyện này không thể giấu, cũng... không giấu được.

Đỗ Huệ Tâm nói một hồi liền trở nên thương cảm:

- Sinh ra hai đứa, đứa nào đứa nấy gan càng lúc càng to, càng có chủ kiến, thiên vị con bé thì thiệt thòi cho con, nhiều năm nay, hoàn toàn làm trễ nãi cả hai... quay đầu lại, toàn sai là sai.

Trước đây bà dương dương đắc ý, hai cô con gái đều ưu tú, con gái út thân thiết, con gái lớn hiểu chuyện, bà luôn sống trong niềm kiêu hãnh tự cho là đúng, đến khi mâu thuẫn liên tiếp phát sinh mới chân chính nhìn rõ hiện thực, quay đầu cảnh tỉnh những bất công và sai sót mấy năm nay.

Đỗ Huệ Tâm cảm thấy mình sống vô cùng thất bại, thậm chí không tính là một người mẹ có trách nhiệm.

Sau khi Trịnh Hòa Văn biết chuyện Trịnh Hân bỏ thai thì nổi trận lôi đình, kết hôn với Đỗ Huệ Tâm hơn 20 năm, lần đầu tiên ông nổi giận với bà:

- Em cưng nó, em chiều nó, em nhìn xem bây giờ em hại nó thế nào kia!!!

...

- Hai đứa con gái, em tổn thương Hiểu Lỗ, không dạy được Trịnh Hân, muốn làm gì thì làm, cứ che chở, Huệ Tâm à... con người không thể ham hư vinh thể diện như vậy được, em nói vì tốt cho đứa này vì tốt cho đứa kia, cuối cùng đều là vì tốt cho chính em!

Chuyện này trôi qua một thời gian, Đỗ Huệ Tâm chịu đòn kích rất lớn, cũng thỉnh thoảng nghĩ thông suốt.

- Con người ấy mà, phải thừa nhận thất bại trong cuộc sống của mình, không thể cứ sĩ diện bề ngoài.

Đỗ Huệ Tâm lau mặt, rũ mi nói với Tưởng Hiểu Lỗ:

- Hiểu Lỗ, bây giờ mẹ thật biết sai rồi.

Sống rất ích kỷ.

Trước đây khi cãi nhau với mẹ, Tưởng Hiểu Lỗ đều tức muốn phát điên, hận không thể tìm những lời tổn thương nhất để nói, nhưng lần này về ăn Tết, ý định ban đầu của cô là muốn hỏi chuyện của bà và Tưởng Hoài, nhưng thấy biểu cảm của bà bây giờ, cô lại cảm thấy nói ra thì rất là không ý tứ.

Cô chỉ có thể vỗ về bà:

- Hôm khác con sẽ đi xem Trịnh Hân, mẹ không cần lo lắng, hiện tại để em ấy nhìn rõ đức hạnh của Tào Tiểu Phi thì tốt hơn là sau khi kết hôn mấy năm mới phát hiện, không những để lỡ thanh xuân mà người còn bị hành hạ nữa.

- Ủ, con nói đúng.

Đỗ Huệ Tâm cuối cùng cũng cười vui vẻ:

- Sau khi phẫu thuật, con bé dưỡng ở nhà trọ, mẹ hăm canh đi thăm con bé, bây giờ con bé thật trưởng thành rồi, con biết con bé nói gì với mẹ không?

Đỗ Huệ Tâm cúi đầu rửa tay:

- Con bé nói với mẹ, bây giờ con bé rất muốn làm việc thật tốt, mấy ngày trước con bé đến chỗ con, con làm con bé xúc động lắm, cứ khen con mãi, nói phụ nữ làm gì cũng nên có sự nghiệp, có sự nghiệp tốt mới có thể ngang hàng với người ta, có quyền lên tiếng, ánh mắt khi tìm đối tượng cũng sẽ khác.

...

- Đi làm rồi, tiếp xúc nhiều người đủ ngành nghề, tầm mắt đương nhiên rộng mở, dạo trước Tào Tiểu Phi có lẽ là trong lòng áy náy, tìm con bé muốn làm hòa, kết quả là con bé đập gỏi, không thèm liếc mắt nhìn lấy một cái, nói bây giờ cậu ta có cầu xin cũng sẽ không quay lại, thứ đàn ông ngay cả con mình cũng không dám nhận thì ai dám gả?

Tưởng Hiểu Lỗ bật cười:

- Đúng là trưởng thành rồi...

Nhưng dầu sao cũng là một sinh mạng, cứ bỏ đi như thế, cô vẫn thấy tiếc cho Trịnh Hân.

- Ủ, trưởng thành rồi, bỗng nhiên trong nháy mắt có chuyện gì đó kích thích làm hiểu ra.

Đỗ Huệ Tâm nghĩ nghĩ, đưa lưng về phía Tường Hiểu Lỗ:

- Hiểu Lỗ, con và Tiểu Thành... định chừng nào sinh em bé?

Tiếng nước xối ào ào _____

Tường Hiểu Lỗ hơi khựng lại:

- Không gấp, con còn muốn sống thế giới hai người, đợi thêm đi.

Đỗ Huệ Tâm khóa nước, xoay người lại, thân thiết hỏi:

- Là con không gấp? Hay là cậu ta không muốn?

Theo lý thuyết, Tiểu Thành là con một, hơn nữa đã đến tuổi này, cuộc sống hai người không có gánh nặng gì, là thời điểm tốt để sinh con.

- Con không muốn.

Tường Hiểu Lỗ thẳng thắn:

- Con muốn làm việc hai năm, ổn định rồi sau 30 hẵng nói.

Hai người trước giờ chưa từng nói đến chuyện con cái, thái độ của Tiểu Thành là thuận theo tự nhiên, thỉnh thoảng bên nhau thì có lúc dùng biện pháp, có lúc không dùng, sau đó Tường Hiểu Lỗ sẽ tính ngày rồi len lén uống thuốc.

Mới kết hôn nửa năm, tình cảm chưa ổn định, đôi vợ chồng son tình cảm còn mảnh liệt, Tường Hiểu Lỗ chưa muốn sống cuộc sống nuôi nhà nuôi cửa chăm con chăm cái, cũng sợ sau này nhiều mâu thuẫn.

- Đợi thêm mấy năm, mẹ sợ con nguy hiểm, sau 30 là sản phụ lớn tuổi rồi, phụ nữ ấy mà, kỳ thực thanh xuân chân chính chỉ có mấy năm vậy thôi, nếu tình hình sức khỏe cho phép thì con cân nhắc có một đứa đi, sợ phiền phức thì sinh ra mẹ nuôi cho, cái khác mẹ không dạy được chứ ăn uống ngủ nghỉ chắc chắn không thành vấn đề, sẽ không thiệt con đâu.

Đỗ Huệ Tâm đứng ở góc độ người làm mẹ mà suy nghĩ, khuyên nhiều thêm hai câu:

- Có một đứa con thì cuộc sống ổn định, cũng chân thực hơn.

Tường Hiểu Lỗ nghe ra, Đỗ Huệ Tâm không an tâm cô kết hôn chớp nhoáng, muốn một đứa bé để củng cố địa vị.

Dở khóc dở cười.

Tường Hiểu Lỗ không phản bác, nhẹ nhàng nói:

- Mẹ cũng hơn 30 tuổi mới sinh Trịnh Hân mà, sinh tự nhiên, lúc đó còn lớn hơn cả con.

- Có thể như nhau sao? Chú Trịnh của con đã chừng đấy tuổi rồi.

Đỗ Huệ Tâm đỏ mặt, ngượng ngùng tự giễu:

- Trịnh Hân từ nhỏ yếu ớt nhiều bệnh, sức đề kháng kém, cứ như đầu óc luôn thiếu một sợi dây vậy.

- Bây giờ biết con tốt rồi chứ gì?

Tường Hiểu Lỗ cười, chuyển hướng đề tài:

- Trước đây luôn nói Trịnh Hân tri kỷ mà? Đầu óc thiếu dây tốt lắm, tốt hơn cái đứa mưu mô đầy bụng như con nhiều.

- Đều tốt, đều tốt.

Đỗ Huệ Tâm cúi đầu, lau đi lau lại dụng cụ bếp:

- Con đừng bói móc mẹ.

Bà chợt nhớ ra:

- Hôm nay phải dán giấy đỏ, chú Trịnh con dậy sớm mua rồi mà mẹ quên.

- Con dán cho.

Tường Hiểu Lỗ đi đến trước cửa, cầm giấy đỏ có chữ “Phúc” dành cho dịp mừng ra ban công.

Ngoài ban công luôn để một băng ghế nhỏ, trước đây khi Trịnh Hòa Văn rảnh rỗi thì dùng để câu cá, đã nhiều năm trôi qua, lúc nhỏ Tường Hiểu Lỗ giẫm lên nó là để lò đầu trò chuyện với Lý Triều Xán, bây giờ cô giẫm lên nó là để dán giấy đỏ lên cao.

Tường Hiểu Lỗ nhìn chăm chú, tìm một vị trí ngay chính giữa thì chợt dưới lầu vang lên một tiếng cười to:

- Qua trái, méo rồi méo rồi ____

Tường Hiểu Lỗ cúi đầu.

Lý Triều Xán mặc cảnh phục tươm tất, bên ngoài khoác áo bành tô, đang cầm bao lớn bao nhỏ đứng dưới lầu nhìn cô!

Đã lâu không gặp, Tường Hiểu Lỗ mừng rỡ mở cửa sổ:

- Triều Xán!

- Hi!

Cảm giác Lý Triều Xán mang đến mãi mãi là sức sống đầy ánh mặt trời, bất kể hai người cách bao lâu chưa gặp, đều không cảm thấy xa lạ:

- Hiểu Lỗ, cậu về ăn Tết à?

- Ừ!

Tường Hiểu Lỗ gật đầu, trò chuyện với cậu cách mấy tầng lầu:

- Cậu cũng về nhà?

- À, hôm nay không có chuyện gì, tranh thủ thời gian rảnh đưa ít đồ Tết cho cha mẹ.

Lý Triều Xán nhìn chăm chăm Tường Hiểu Lỗ, hết như khi còn bé, có chút thành tựu nào đều đem khoe với cô:

- Hiểu Lỗ, mình được điều đến đội hình sự rồi!

- Không làm dân phòng nữa?

- Không làm nữa!

Lý Triều Xán phát tay đầy hào khí:

- Mình đã tìm được bậc thang mới trong cuộc đời, sau này cậu phải đảng hoàng nghiêm chỉnh gọi mình là cảnh sát Lý đấy nhé.

Sau khi Tường Hiểu Lỗ kết hôn, Lý Triều Xán bị đá kích, ngày ngày đóng đô ở đồn công an xử lý chuyện lớn chuyện nhỏ, không cho mình chút thời gian rảnh rỗi nào.

Cũng là trùng hợp.

Hôm đó khu vực Lý Triều Xán quản lý có trộm, cậu đi ngang, nghe tiếng hô hoán thì đuổi theo ba con phố, trước đây khi làm lính cậu nổi tiếng là chạy nhanh, trùng hợp ngày hôm đó một cảnh sát thâm niên phụ trách vụ án đến để tra tư liệu, hỏi hồ sơ, gặp Lý Triều Xán xách tên trộm trở về thì giật mình.

Nhóc thân thù khá lắm! Ban nãy kẻ vụt chạy trước mặt tôi hóa ra là cậu à?

Đồn trưởng đồn công an – ông Thiện là người nhạy bén, cười ha ha chấp tay sau lưng, lén theo vị cảnh sát thâm niên kia lấy hồ sơ, lăm miệng:

- Anh thấy cậu nhóc ban nãy được chứ? Tên Lý Triều Xán, từng đi lính 6 năm, thân thù tốt lắm, làm người lại chính trực, là một nhân tài, tôi cảm thấy để cậu ta ở cái mảnh đất nhỏ này rất xứng phí, nghe nói đợt trước phân cục các anh bận thờ không ra hơi, đang thiếu người, anh chịu khó về đề cử thử xem? Xem có thể điều cậu ta qua giúp các anh không.

Vị cảnh sát thâm niên trầm ngâm:

- Hiện tại trong đội thiếu nhân tài trình sát hình sự, cậu ta không được huấn luyện chuyên nghiệp, e là...

- Chuyên nghiệp thì anh đưa đi học, bồi dưỡng là được mà.

Ông Thiện đồn trưởng đưa một điều thuốc qua:

- Là một hạt giống tốt, làm nghề này của chúng ta, đi học 10 năm không bằng xuống cơ sở xem 1 năm, nếu thông minh thì anh cứ để cậu ta qua đó giúp chút sức, không được thì anh cứ trả lại tôi.

Cảnh sát thâm niên đó về nói chuyện này với đội trưởng đội hình sự đương nhiệm, đội trưởng vừa nghe liền quyết định ngay:

- Tôi cần! Hiện tại công việc bận náo nhởi, có một đứa tay chân nhanh nhẹn biết lái xe là giúp tôi được nhiều rồi!

Cứ thế trời xui đất khiến, Lý Triều Xán được đưa tới đội hình sự hỗ trợ.

Lúc rời khỏi đồn công an, ông Thiện tiễn cậu đến cửa:

- Triều Xán à, đến đơn vị mới nhớ làm việc cho tốt, biểu hiện tốt, tôi tin cậu, đừng làm mất mặt đồn chúng ta.

Ông Thiện đa mưu túc trí nhìn cậu chăm chăm:

- Nói cho cùng thì như một khuê nữ_____ duyên phận đến, là của cậu, không là của cậu, là duyên phận chưa đến thôi.

Lý Triều Xán được làm công việc mới này rất vui vẻ, gặt đầu theo:

- Phải, cháu nhớ rồi. Chủ yên tâm, cháu chắc chắn sẽ làm tốt.

Hỗ trợ trong đội hình sự hai tháng, danh tiếng từ trên xuống dưới đều không tệ, trước Tết lãnh đạo phân cục có tìm cậu trò chuyện, nếu thuận lợi thì năm sau sẽ chính thức điều cậu vào đội hình sự.

Một chiếc xe ở trước cổng chung cư quẹo vào, trực tiếp dừng dưới lầu nhà Tường Hiểu Lỗ, trước mặt Lý Triều Xán.

Ninh Tiểu Thành ấn còi, bước xuống xe.

Lý Triều Xán hơi không quá tự nhiên, lần trước sau khi quây đám cưới, cậu chưa từng gặp Ninh Tiểu Thành, bây giờ gặp nhau, chợt nhớ ra Tường Hiểu Lỗ đã lấy chồng, lòng không khỏi mất mát.

- Anh Tiểu Thành, ăn Tết vui vẻ!

Có khó xử cỡ nào thì ngoài mặt cũng phải thoải mái chào, không phải sao?

Lần này đúng là rất hiểu chuyện, gọi một tiếng “anh Tiểu Thành” theo người nào đó.

- Triều Xán, ăn Tết vui vẻ, về thăm ông bà già?

Tiểu Thành cười nhạt, chuyện quá khứ anh không để trong lòng.

Lý Triều Xán vô cùng rạng rỡ:

- Phải, hôm nay được nghỉ, về thăm cha mẹ.

- Ồ... cậu lo chuyện của cậu nhé, tôi cũng lên lầu đây.

Tiểu Thành gặt đầu với cậu:

- Cho tôi gửi lời thăm hỏi hai bác.

- Haiz

Lý Triều Xán ngửa đầu:

- Hiểu Lỗ, mình đi đây.

Tường Hiểu Lỗ trên lầu vẫy tay với cậu:

- Bye bye.

Đội Lý Triều Xán đi xa, Ninh Tiểu Thành không lên mà đợi dưới lầu, hôm nay anh định cùng Tường Hiểu Lỗ đi ra ngoài một chuyến. Tường Hiểu Lỗ cũng biết chuyện này nên vội vã dán hai miếng giấy đỏ rồi nhảy xuống ghế.

- Mẹ, con đi đây, buổi tối đừng chờ cơm con.

Cô cầm áo khoác và túi xách trên sofa, hối hả mang giày vào.

Đỗ Huệ Tâm đuổi theo truy hỏi:

- Sắp Tết không được nghỉ à, còn đi đâu thế?

Tường Hiểu Lỗ vội vàng đáp:

- Bạn anh Tiểu Thành bệnh nặng, con với anh ấy đến bệnh viện thăm.

- Ồ ____

Đỗ Huệ Tâm trở nên nghiêm túc:

- Vậy mau đi đi.

...

Là một tin tức rất khiến người ta bất ngờ.

Tường Hiểu Lỗ cũng mới biết.

Bạn gái Hoắc Tích của Thẩm Tư Lượng bệnh nặng, nghe nói là bị u rất khó chữa, đang ở bệnh viện đợi phẫu thuật.

Trên hành lang cách ly vắng vẻ của bệnh viện, cô gái trên giường đeo ống thở oxy mỉm cười vẫy tay với Tường Hiểu Lỗ.

Tường Hiểu Lỗ là người cảm tính, người trong phòng bệnh cười với cô, nước mắt cô liền chảy không ngừng. Cô không biết nói lời an ủi, hơn nữa người đã đến lúc này cũng không nghe lọt được lời an ủi, trong lòng sớm đã nhìn thoáng chuyện sinh tử.

Ấn tượng của Tường Hiểu Lỗ về Hoắc Tích chỉ giới hạn trong mấy lần gặp mặt, cô ấy nhỏ hơn cô một tuổi, không thích nói chuyện, rất yên tĩnh, cũng rất buồn bĩnh, theo Thẩm Tư Lượng được 7 8 năm, vì chuyện em trai Thẩm Tư Lượng mà cô ấy chịu giày vò không ít.

Lần đầu tiên gặp cô ấy, là ở tiệc mừng nhỏ của cô, khi đó hai người họ còn tốt, rất thân mật, đem chuyện của cô ấy và Thẩm Tư Lượng ra đùa, cô ấy sẽ hơi đỏ mặt.

Lần thứ hai gặp, hai người họ đã chia tay, cô ấy muốn đi, họ ra sân bay tiễn, cô ấy đi lặng lẽ, không có chút dấu hiệu nào.

Nói là công việc cần nên cô ấy đi xứ khác chụp ngoại cảnh, bây giờ nghĩ lại, có lẽ khi đó cô ấy đã biết bệnh tình của mình chuyển biến xấu nên muốn dứt khoát với Thẩm Tư Lượng, không làm lỡ dở anh.

Ngốc quá.

Dưới lầu, Tiểu Thành và Thẩm Tư Lượng hút thuốc ở khu hút thuốc của bệnh viện.

- Tư Lượng, mày phải chuẩn bị kỹ tâm lý.

Thẩm Tư Lượng đoán được Ninh Tiểu Thành muốn nói gì, anh đứng trước cửa bệnh viện, rất thân nhiên:

- Chuẩn bị rồi, từ ngày biết, tao đã chuẩn bị rồi.

...

- Cô ấy còn sống, tao cười ____

Thẩm Tư Lượng dốc hết sự bình tĩnh:

- Cô ấy mất, tao chôn.

Anh mặc áo bông lớn màu xanh lục giản dị, nhìn thấu triệt:

- Tiểu Thành, không sợ nói cho mày biết, tao ngay cả mộ cũng mua xong rồi.

Không thể để cô gái anh yêu không có chỗ đặt chân.

Tiểu Thành khiếp sợ.

Không ngờ Thẩm Tư Lượng lại dứt khoát như vậy.

Trên bìa mộ, một bên khắc Hoắc Tích, một bên khắc Thẩm Tư Lượng. Anh đã quyết tâm, bất kể sinh tử đều ở bên cô gái ấy, bỏ cả nửa đời sau.

- Không phải chỉ là sớm hay muộn sao, nếu thật không gượng được, cô ấy đi trước, tao đợi phía sau, bao nhiêu năm tao cũng sẽ ở cùng cô ấy.

Tiểu Thành cười:

- Lúc sống, mày không cho người ta được một ngày chân thật, lúc chết, mày cũng không để cô ấy được yên? Nhị Đóa có muốn ở cùng mày không mà mày cứ thế quyết định?

Câu này đâm vào chỗ đau của Thẩm Tư Lượng.

Về mặt bình tĩnh trước đó sập đổ, khó cho một nam nhi bảy thước cứng rắn như anh cuối cùng đỏ mắt.

Lúc cô sống, anh không cho cô được một ngày chân thật, lúc cô chết, anh cũng không để cô yên.

Không thể! Không thể!!!

Đời này dù sống hay chết, cô đều phải ở bên anh, chuộc tội hay hận anh cũng được, tóm lại không thể rời xa.

Anh yêu cô.

Yêu đến mức dùng mạng ra trả giá?

Tiểu Thành chắc chắn cảm khái, đây là cảnh giới gì nhỉ.

Tay nặng nề đè vai Thẩm Tư Lượng xuống, muốn giúp anh khuây khỏa chút:

- Cuộc sống quá thuận lợi luôn phải có chút gian nan nho nhỏ chứ. Nhị Đóa bây giờ chưa nghiêm trọng đến vậy, mày đừng làm giống như trời sập không bằng, hôm đó mày hỏi tao, nếu người nằm trong đó là Hiểu Lỗ thì tao sẽ làm sao.

Nhìn Tiểu Thành từ từ dập thuốc, nhớ tới khuôn mặt tươi cười rực rỡ lúm đồng tiền như hoa kia, ánh mắt anh xa xăm, thờ dãi:

- Khi cô ấy còn sống, tao sẽ cố hết khả năng làm cô ấy vui vẻ.

Trên thế giới này, trừ tử vong là không thể nào tránh khỏi ra, những chuyện khác đều do con người làm.

Nếu Tưởng Hiểu Lỗ cũng sẽ chết, sẽ biến mất, một cô gái như hoa chột không còn thì sao? Phi phui, anh nghĩ cũng không dám nghĩ.

Lời khuyên người khác chỉ là khuyên.

Anh không thể nào tự thuyết phục chính mình.

...

Cảng hàng không (2) T3 của thủ đô.

(2) Cảng hàng không: airport terminal.

Máy bay từ Thượng Hải hạ cánh, Trịnh Hân đứng trong hàng ngũ chỉnh tề của đội tiếp viên, vui vẻ muốn gọi điện thoại báo bình an cho gia đình.

- Mẹ, con về rồi! Tối nay ở khách sạn, ngày mai bay tới Thành Đô, ở nhà chuẩn bị cơm tối chưa, chị và anh Tiểu Thành có về không?

- Không, chị với anh về con đến bệnh viện thăm bệnh rồi, nói buổi tối không về ăn.

- Oh... ai bệnh_____

- Trịnh Hân!

Tiếp viên trưởng Kiều Dương đi trước nhất, nghe tiếng quay đầu lại, mặt lộ vẻ không vui:

- Đã nói bao nhiêu lần là không được gọi điện thoại lúc xếp hàng xuống máy bay!

Trịnh Hân giờ điện thoại di động, đeo túi xách, nhỏ giọng nhắn nhủ với bên kia điện thoại:

- Mẹ, trước tiên cứ thế nhé, bên con có chút việc, con cúp máy trước đây.

Kiều Dương bước nhanh qua, hung hăng răn dạy:

- Cô đừng tưởng nghiệp vụ tốt là có thể không chú ý tới hình tượng, lên máy bay có mấy ngày mà đuôi vênh lên trời rồi? Tuổi trẻ luôn muốn đi mấy đường ngang ngổ tất thôi.

- Tôi đi đường ngang ngổ tất gì? Ồ, thấy tôi trò chuyện với phó tổng giám đốc nên chị không vui à? Cảm thấy tôi cướp tài nguyên của chị? Đừng đùa, chị hơn phó tổng giám đốc một tuổi đấy! Anh ấy phải gọi chị là chị kìa. Không phải lần nào máy bay hạ cánh, chị đều giữ lại danh sách hành khách trên máy bay để gọi điện thoại sao?

Trịnh Hân nhỏ giọng nói một câu, không hề yếu thế:

- Tự mình không giữ quy củ mà muốn người khác giữ thì sao làm gương được chứ.

- Cô!!!

Kiều Dương nổi giận, móng tay được cắt sửa xinh đẹp phần nộ chỉ vào Trịnh Hân rồi bỏ xuống.

Hai người phụ nữ đối diện nhau trong sảnh hàng không, không ai nhường ai.

Trịnh Hân dáng cao, ngoại hình phát triển, còn cao hơn Tường Hiểu Lỗ 2cm, người cũng thông minh, rất nhiều nghiệp vụ đều tiếp thu nhanh chóng, cũng hòa đồng với các phi công trẻ, lần trước gặp phó tổng giám đốc đến công ty tuần tra ở sân bay, cô tình cờ giúp đối phương một việc, để lại ấn tượng tốt, nghe nói sắp được đặc cách đề bạt.

Kiều Dương thì ngược lại.

Chị ta năm nay 33 tuổi, công ty có ý tìm chị ta bàn bạc đổi chị ta xuống làm giám đốc phụ trách nghiệp vụ dưới đất, có thể tăng lương xem như bồi thường.

Chuyện này đối với chị ta là một tin vô cùng xấu.

Từ hồi huấn luyện, giữa chị ta và Trịnh Hân đã ngầm ngầm có mầm mống không vui, nhưng ngại lóp quan hệ với Tổng Bồng nên chị ta chậm chạp chưa trở mặt, nhưng Trịnh Hân lại rất buồn, thêm vài lần khất khe trên chuyến bay, mối quan hệ giữa hai người triệt để bế tắc.

Có người bước qua kéo Trịnh Hân:

- Hân Hân, được rồi, bớt nói vài câu đi.

Trịnh Hân tức giận, bị kéo về phía trước, miệng vẫn không buông tha:

- Cả đồng tuổi còn sớm chiều tư tưởng chồng người khác, thấy hành khách ở khoang hạng nhất liền nhào tới, ra về làm bộ làm tịch gì chứ.

Kiều Dương đi trước, móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay.

Hận chết đi được ____

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Tết năm nay không có gì khác với mấy cái Tết trước kia, qua nhà này chơi, qua nhà nọ ngồi, thăm thân thích, tạo quan hệ với nhau, bữa cơm ngày nào cũng loạn, khiến người ta mệt không thể tả.

Trịnh Hân và Tường Hiểu Lỗ ngồi yoga chân đối chân trên giường, eo Tường Hiểu Lỗ rất cứng, không gập được, lập tức thẳng người dậy:

- Chị không được rồi ____

- Nè!!! Chị đừng nhúc nhích.

Trịnh Hân cũng ngã phịch xuống, gò má mệt mỏi đỏ bừng.

- Ở tuổi này của chị phải rèn luyện nhiều vào, bảo vệ thanh xuân, bằng không qua 30 tuổi là nếp nhăn sẽ xuất hiện đó.

- Chị thanh xuân lắm, vĩnh viễn 18.

Tường Hiểu Lỗ ngã chổng vó ra giường, dùng ngón chân bấm bấm Trịnh Hân:

- Chị nghe mẹ nói đợt trước...

Trịnh Hân vội ra hiệu tạm ngừng, lườm:

- Dừng! Em biết chị muốn nói gì, đừng cảm ràm được không?

- Chị nói em biết bảo vệ...

- Không cần chị bảo vệ, chị chưa có con bao giờ thì sao mà chị nói cho em biết? Chuyện này em kinh nghiệm phong phú hơn chị.

- Xì___ sao em không giữ mồm giữ miệng gì hết vậy, đâu phải chuyện gì về vang mà lớn tiếng thế.

Tường Hiểu Lỗ hạ giọng, lén lén lút lút nói:

- Sợ cha em không nghe à?

- Đúng, không phải chuyện gì về vang nhưng cũng không phải chuyện gì nhục nhã, tư tưởng không hợp thì chia tay thôi, em chắc chắn không thể sinh ra đứa con vừa không được thừa nhận vừa không biết có mạnh khỏe hay không, sau này rút ra bài học nhớ tiền hành biện pháp là được.

Trịnh Hân rất thần nhiên, quan niệm khác với Tường Hiểu Lỗ.

Tường Hiểu Lỗ là kiểu người tương đối bảo thủ.

Còn Trịnh Hân thì cởi mở rất nhiều.

Trịnh Hân kể chuyện mấy ngày trước cãi nhau với Kiều Dương cho Tường Hiểu Lỗ nghe, còn rất đặc ý.

Tường Hiểu Lỗ dùng kinh nghiệm của người từng trải mắng em ấy:

- Em có não không vậy? Đó là sếp của em, em nói như vậy trước mặt nhiều người, không sợ chị ta đâm chọc em sau lưng à?

- Em biết một bí mật của chị ta, chị ta không dám đâu.

Trịnh Hân đã dự liệu trước, bình chân như vại.

- Haiz, em muốn trả chiếc xe của anh Tiểu Thành cho anh ấy, nhưng phải chờ thêm hai tháng nữa, bay quốc tế trợ cấp cao, em có thể mua chiếc mới rồi.

Trịnh Hân bò đến bên cạnh Tường Hiểu Lỗ, nịnh nọt thương lượng:

- Chị trợ cấp em chút nhé?

- Chị nợ em à mà phải trợ cấp em?

Tường Hiểu Lỗ liếc Trịnh Hân, lướt điện thoại di động.

- Chị không nợ em nhưng chị là chị em mà.

Trịnh Hân duỗi ra mấy ngón tay:

- Số này, 3 vạn, em tính xong rồi, không cần vay, mỗi tháng phiên chết được.

Tường Hiểu Lỗ không lên tiếng, làm cao:

- Em cầu xin chị đi.

Trịnh Hân khom lưng vì đồng tiền:

- Em cầu xin chị.

Em ấy lại gần, áp mặt vào Tường Hiểu Lỗ, ôm thân mật làm nũng:

- Em cầu xin chị mà.

Tường Hiểu Lỗ bị dọa nổi da gà, ngồi bật dậy, chỉ em ấy:

-...Em em em

- Có phải cảm thấy em không có ý tốt không?

Trịnh Hân ngẩng lên, cười ha ha:

- Rất không quen chứ gì?

- Ủa.

Tường Hiếu Lỗ đề phòng nhìn em gái:

- Đúng là điên.

- Haiz__em nghĩ thông rồi, trước đây luôn không hòa hợp với chị là sợ chị cướp đồ của em, còn bây giờ cầu xin chị vì chị đã kết hôn, nhà là nhà của em, em tranh với chị làm gì.

Trịnh Hân thoải mái nói:

- Người trong giang hồ, phải lang bạt, phải hào phóng.

Tường Hiếu Lỗ cầm nín, chậm rãi bò xuống giường:

- Để chị chuyển khoản vào thẻ cho em, nhớ trả chị đấy.

- Được được được, kiết chết đi được, nè, chừng nào chị đi? Hôm nay sao anh Tiểu Thành không tới?

- Ngày mai đi làm, hôm nay anh ấy có việc ra ngoài, lát nữa tự chị về.

Tường Hiếu Lỗ mang dép lê vào, vẫn không yên tâm:

- Sau này em ở sân bay nhớ chú ý chút, nói chuyện đừng thẳng quá.

...

Ấm thủy tính có tay cầm bằng ngọc lưu ly đặt trên bếp lò nhỏ, từ miệng ấm tuôn ra một làn hơi trắng toát, đun trà Phở Nhĩ mới năm nay, một đôi tay đàn ông lấy nó xuống, rót vào ly trà, đẩy qua.

- Nào, qua Tết một mẻ, uống một ly cho ấm bụng, trời lạnh, không thể uống nước suối trong xe cộ nữa đâu.

- Cảm ơn, để đó đi, tự em làm là được.

Ninh Tiểu Thành hơi nghiêng người về trước, làm tư thế đỡ trong không khí.

Người nói chuyện với Ninh Tiểu Thành tên Triệu Hợp Bình, là chỗ quen biết cũ, hơn anh 20 tuổi, hai người xem như là bạn vong niên, trước đây ông Triệu cũng xem như một người phi phạm, xuất thân nghèo khó, cùng vợ đến thành phố lớn phấn đấu, khởi nghiệp hơn 30 tuổi, kinh doanh rất lớn, làm xây dựng vùng phát triển, đầu tư vườn sinh thái và cho thuê văn phòng, sau đó vì một sự cố công nhân mà bị đá kích, nói gì cũng không làm nữa, tài sản cố định trong tay vừa bán thành tiền vừa chuyển nhượng rồi dẫn vợ con đi Quảng Châu định cư.

Ngày tháng ở Quảng Châu ông sống rất thoải mái, có một phòng trà sinh thái lớn làm văn phòng, là nhà đầu tư chuyên nghiệp, không chế cở phần một công ty tiêu thụ hàng xa xỉ nổi tiếng trong nước, thỉnh thoảng cùng mấy bạn hợp tác thu mua tài sản (1), có thể mời được ông, ngoại trừ lợi nhuận vô cùng phong phú thì đều là giúp đỡ người quen.

(1) Thu mua tài sản: asset acquisition.

Hàng năm chỉ có ngày lễ ngày Tết hoặc sinh nhật cha mẹ, ông mới về Bắc Kinh.

Thấy sắp đi, ông dành ra chút thời gian khỏi những bữa tiệc để hẹn Ninh Tiểu Thành ra ngồi nói chuyện phiếm.

- Cậu suy nghĩ kỹ chưa? Nếu thật muốn đến chỗ tôi thì 1 vạn lần hoan nghênh.

Triệu Hợp Bình nhấp ngụm trà, khoan khoái thờ dãi:

- Lời này anh sớm đã nói với cậu từ sáu năm trước rồi.

Năm đó Hà Biện Sinh chết bệnh, anh ngày ngày lay lắt, nhìn mà lo lắng, ông Triệu thực lòng muốn anh đến giúp mình, nhưng khi ấy anh đã hạ quyết tâm, nói gì cũng vô dụng.

Tiểu Thành cầm hộp sắt nhỏ trên bàn, tiện tay xé một viên đường cho tròn cổ họng, ném vào trong ly trà.

Triệu Hợp Bình ôi chao một tiếng:

- Cậu vẫn rất khó xử? Anh đã cực cái mặt già làm tới mức này rồi, cậu còn rụt rè cái gì!

- Em có yêu cầu.

Tiểu Thành ngồi trên ghế mây bên cửa sổ, nói sòng phẳng.

Triệu Hợp Bình sáng khoái:

- Cậu nói đi.

- Dưới tay em có mấy người, đi thì đi chung, không thể một mình em đi, bỏ họ lại.

Công ty đầu chó của Ninh Tiểu Thành tổng cộng chỉ có mấy người, đều do anh nuôi.

Hai thanh niên học cao; một người là nhà tài chính được giới thiệu cho công ty nào đó ở Mỹ, phụ trách giúp anh theo dõi xu hướng thị trường chứng khoán, hàng năm lĩnh lương theo lợi nhuận; một người là nữ kế toán kiêm thư ký ở một công ty nước ngoài của Thượng Hải đổi nghề, giúp xử lý sổ sách thuế má của công ty và mấy chuyện tạp nham của Ninh Tiểu Thành; một người quản lý rủi ro chuyên phân tích tài sản, rất có tiếng trong nghề, có chuyên môn riêng, thỉnh thoảng Ninh Tiểu Thành dùng đến sẽ kết toán lương theo số lần.

- Mấy người của cậu mà tính là phiền phức gì, gộp chung tổng cộng 6 người, nếu họ đồng ý, anh nhận hết.

Triệu Hợp Bình lại thêm chút nước vào ấm trà:

- Anh có một căn ở Khoa Kỹ Viên (2), bên cạnh đều là văn phòng văn hóa, môi trường tốt lắm, có hồ có cỏ, nếu cậu quyết định thì sang xuân đem người dọn qua, giúp anh lo chuyện làm ăn bên này, cậu muốn thu bao nhiêu người cũng được, nhưng có một điểm, tự chịu lời lỗ, lương bổng cậu bỏ ra, anh chỉ phát lương năm cho một mình cậu.

(2) Khoa Kỹ Viên: khu công nghiệp tập hợp các xí nghiệp khoa học kỹ thuật cao.

Trên thương trường nói chuyện thương trường, ông Triệu không phải nhà từ thiện, ông nhắm trúng Ninh Tiểu Thành và mạng lưới liên lạc phía sau anh, làm việc thế nào là do anh, anh muốn dùng ai ông không quản, còn chuyện của anh ở thị trường chứng khoán, anh không muốn vớt thì phải tự gánh lấy.

Ông Triệu đưa tay diễn tả một con số:

- Nếu cậu nói chuẩn, một năm anh sẽ cho cậu con số này.

Ninh Tiểu Thành không đề ý số tiền, cười:

- Anh định là được.

- Sao chột nghĩ thông thế, nói nghe xem.

Triệu Hợp Bình rất hứng thú muốn biết tại sao anh bỗng đề nghị qua giúp mình:

- Hai năm nay... thị trường chứng khoán không dễ xơi?

Tiểu Thành thổi vụn lá trà, thờ dãi:

- Một năm không có mấy lúc tốt, không thể miệng ăn núi lở được.

Triệu Hợp Bình tận dụng thời cơ:

- Anh nói với cậu rồi nhé, nếu cậu đồng ý thì không thể ngày ngày thích gì làm đó, muốn tới là tới muốn đi là đi, hai ta ký là hợp đồng ba năm. Một năm nếu cậu không thể cho tôi số tiền này thì tự cậu bù vào.

Xem ra ông Triệu chuẩn bị rất đầy đủ, ngay cả hợp đồng cũng chuẩn bị xong.

Tiểu Thành đặt ngón tay lên đầu gối, tùy tiện gõ, chưa lật.

- Chuyện này không gấp, cậu cứ suy nghĩ đi, sau đó trả lời anh.

Ông Triệu quan sát phản ứng của anh một lát, cười:

- Vẫn là không chịu nổi ràng buộc nhỉ.

Ánh nắng trưa gay gắt chiếu qua cửa sổ sát đất tiến vào, Ninh Tiểu Thành mặc áo sơ mi trắng cổ tàu, ở cổ có 2 nút màu đen nhỏ, trước nay anh luôn chú ý đến chi tiết, khi trò chuyện mặt đối mặt thì thoải mái tùy tính, phong độ ngời ngời, ung dung phóng khoáng.

- Tạm gác qua đi, anh cho cậu xem một thứ.

Ông Triệu gọi với ra ngoài cửa:

- Tiểu Từ, đem máy tính của tôi qua đây.

Không lâu sau, thư ký bung laptop của Triệu Hợp Bình vào, mỉm cười gật đầu với Ninh Tiểu Thành:

- Chào giám đốc Ninh.

Triệu Hợp Bình nhận lấy, click mấy cái trên màn hình, đưa cho Ninh Tiểu Thành:

- Không giấu cậu, cậu xem trước đi, xem xong rồi lại nói cho anh biết có làm hay không.

- Gì thế?

Ninh Tiểu Thành không nhận.

- Cậu xem đi.

Ông Triệu rất cố chấp, kiên trì muốn cậu xem laptop:

- Cầu được cậu đến chỗ anh, anh đồng ý, nhưng làm thế nào thì vẫn chưa nghĩ xong, muốn nghe thử ý của cậu.

Ninh Tiểu Thành cuối cùng cũng nhận lấy, ngón tay lướt mấy cái trên màn hình, chợt cau mày:

- Khi nào?

- Năm ngoái.

- Ai làm?

Triệu Hợp Bình chế nhạo:

- Tập đoàn Mỹ Vinh Hongkong, ông chủ tên Hoa Khang, một gã khá giáo hoạt. Thủ đoạn cứng rắn, từng đi nước ngoài, còn từng làm giáo viên, kinh nghiệm phong phú lắm.

Ninh Tiểu Thành nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên mặc âu phục đeo cà vạt trên hình, thần sắc phức tạp.

Triệu Hợp Bình khôn khéo:

- Cậu biết?

Tiểu Thành dời mắt khỏi màn hình máy tính, không tỏ ý kiến:

- Chưa từng gặp mặt.

- Nguyên Thăng là khối mỡ béo bở, hiện tại rơi vào kết cục này chắc cậu có thể nghĩ được. Hà phu nhân nhờ bạn bè hỏi thăm cậu khắp nơi, loạn như ruồi mất đầu, thực không chịu nổi, tình hình bên đó bây giờ có thể chống đỡ được hai tháng đã xem là nhiều, cậu còn rõ hơn anh về hai anh em chú bác của Hà thị tiếp quản, coi tiền nặng hơn tất cả, các cổ đông bây giờ loạn lắm, ép Hà phu nhân giao ra quyền nắm cổ phần và hai thương hiệu, bà ấy không ký thì chuyện không thành được. Vì trốn họ, bà ấy đã rời khỏi Hongkong, hi vọng có thể gặp cậu một lần.

Nguyên Thăng vì không quen kinh doanh, đối mặt với việc thu mua giá rẻ ác ý, kẻ cầm quyền thấy tiền sáng mắt, dự định bán đứt cho xong chuyện.

Hà phu nhân mà Triệu Hợp Bình nói, chính là vợ của Hà Biện Sinh đã mất.

Mà Hà Biện Sinh_____

Là tâm bệnh của Ninh Tiểu Thành, là tâm bệnh nhiều năm nay anh không cách nào buông xuống, là người năm xưa vào lúc anh khốn quẫn nhất đã nắm lấy tay anh mà kéo. Tiểu Thành theo ông ấy, trải qua quãng thời gian ngưng ngừng “Gió xuân thả sức cho phi ngựa, Ngày tròn Trường An xem hết hoa” (3), đồng thời cũng lĩnh hội được cảnh giới siêu nhiên “Đi theo nguồn nước đỏ, Ngồi ngắm áng mây bay”. (4)

(3) Trích “Đăng khoa hậu” của Mạnh Giao, câu thơ dịch của Khương Hữu Dụng.

(4) Trích “Chung Nam biệt nghiệp” của Vương Duy, câu thơ dịch của Lê Nguyễn Lưu.

Một quý nhân trong đời.

Hai năm đó anh sống hết mình vì Nguyên Thăng, mệt như trâu, việc kinh doanh mà anh tận mắt nhìn nó vươn mình đi lên giờ đây lại tận mắt nhìn nó sụp đổ, tâm trạng anh rất phức tạp.

Nếu nói không liên quan gì với anh, Hà Biện Sinh qua đời lâu như thế, chuyện này sớm nên quên mất. Những vất vả anh bỏ ra khi đó cũng đã nhận được hồi báo, người làm kinh doanh, chú trọng việc nào ra việc nấy.

Nếu nói có liên quan, chính là một câu giao phó cuối cùng của ông Hà trước khi đi.

“Một mình vợ tôi ở Hongkong, không có tôi, rất tội nghiệp.”

Không vì Nguyên Thăng mà vì ông Hà. Tiểu Thành là người trọng tình nghĩa.

Nhưng chuyện này vẫn phải suy nghĩ kỹ.

Tiểu Thành trả laptop lại:

- Nói sau đi.

Triệu Hợp Bình cười, nhận laptop để qua một bên:

- Ừ.

Hàn huyên với Triệu Hợp Bình cả buổi trưa, từ chuyện người lớn trong nhà tới chuyện kinh doanh ở Quảng Châu, ông Triệu không ngừng khuyên Tiểu Thành, chuyện Tiểu Thành làm việc cho ông đã quyết định 7 8 phần, chỉ chờ sang xuân ấm áp, tìm cơ hội thích hợp dọn văn phòng cho anh thôi.

Buổi tối ông Triệu muốn giữ Ninh Tiểu Thành lại ăn cơm, vợ ông có nấu một bàn thịnh soạn, Tiểu Thành cầm chìa khóa xe nói cảm ơn với hai vợ chồng cáo từ:

- Chị dâu, hôm nay em không ở lại đâu, hôm khác em dẫn vợ em ghé nhà thăm chị nhé.

- Ồ, được.

Vợ ông Triệu là một người phụ nữ rất dịu dàng, ung dung rộng rãi, nhưng vẫn có thể nhìn ra dấu vết vất vả khi còn trẻ nơi khóe mắt.

Lên xe, lái đi, Ninh Tiểu Thành lấy điện thoại gọi ông Triệu:

- Chỗ anh có tư liệu về Mỹ Vinh của Hongkong không, em muốn cân nhắc một chút.

Triệu Hợp Bình biết trong lòng anh vẫn chưa buông bỏ được chuyện này, liên tục đáp ứng:

- Anh lập tức bảo người gửi cho cậu, từ từ xem nhé, anh chờ tin của cậu.

...

- Hoa Khang này__

Triệu Hợp Bình cười, chợt sinh cảm khái:

- Không phải người bình thường đâu.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Buổi tối Ninh Tiểu Thành định đi đón Tường Hiểu Lỗ, không ngờ cô thực cho rằng anh ra ngoài ăn nên không chờ anh mà tự lái xe về.

Đến cổng nhà, anh nghĩ, dù sao đến cũng đến rồi, bèn tiện đường xuống cắt cái tóc.

Quảng thời gian Tết lười biếng, không dành ra được thời gian, anh là người mà tóc hơi dài dài tí sẽ thấy không thoải mái. Trước đây anh cắt tóc ở một tiệm trên đường đến cổng đại viện, ông cụ ở đó với một cây kéo một cái tông đơ đã hành nghề mấy chục năm, mắt hồi năm ngoái, hết cách, bọn Tiểu Thành đành tìm một tiệm cắt tóc mờ trong khu phục vụ cộng đồng bình dân.

Chị cắt tóc là vợ anh Đoàn khoa quản lý hậu cần, tìm kế sinh nhai ở đây, trẻ em 5 tệ, người lớn 8 tệ, lúc Tiểu Thành đẩy cửa vào, chị đang xem ti vi.

Thấy có khách tới cửa, chị phúi phúi vò hạt dưa trong tay, lấy áo khoác trên cửa:

- Cắt tóc? Không ngờ bây giờ còn có người tới.

Tiểu Thành ngồi trước gương, mỉm cười:

- Sao lại nói thế?

- Thì cái câu xưa í, “tháng giêng không cắt tóc”. (1)

(1) Người Trung Quốc xưa có quan niệm là nếu cắt tóc vào tháng giêng thì người cậu trong nhà sẽ chết.

Chị tung một tấm vải, cẩn thận quấn quanh cổ Tiểu Thành.

Tiểu Thành vui vẻ:

- Em không có cậu, chị cứ yên tâm cắt đi, nhà em chỉ có một mình mẹ thôi.

Hơn 7 giờ tối, nhạc nền là đài tin tức nghe sắp đóng kén lỗ tai với giọng MC quen thuộc “bản tin thời sự hôm nay đến đây kết thúc, cảm ơn quý vị đã chú ý theo dõi”, Ninh Tiểu Thành gỡ gỡ tóc đứng dậy, hài lòng đánh giá mình qua gương.

Chị cắt tóc tỉ mỉ xử lý tóc vụn dưới đất, quan tâm như người thân:

- Chị không gọi đầu cho cậu, trời lạnh về sấy không tốt sẽ bị cảm, về nhà bảo vợ xối cho, có lẽ còn chút vụn tóc đấy.

- Được.

Tiểu Thành lấy 10 tệ đặt lên bàn, vui vẻ huýt sáo bước xuống bậc thang khu phục vụ cộng đồng.

Đang đi, chợt cảm thấy sau cổ mát lạnh, một lực to lớn nện vào sau ót, Ninh Tiểu Thành trượt chân lao đảo mấy bước, suýt ngã chống vó.

- Địch!

Một quả cầu tuyết to bằng nắm tay pha thêm cành cây nát và lá khô ào ào rơi vào cái đầu mới cắt của anh, gợn gang lọt vào trong cổ áo, khiến anh lạnh xuyên tim.

Ninh Tiểu Thành quay đầu thờ hồn hên tìm một vòng:

- Ai? Mau ra đây! Đừng nấp.

Sân vắng lặng, bốn bề im ắng, chỉ có mấy chiếc xe đang đậu.

Thật tà môn, con nhà ai nghịch ngợm tới trên đầu anh rồi? Không thể nào, Tiểu Thành buồn bực, tối thế này, đám nhóc hay quậy phá đều bị cha mẹ xách về nhà dạy chữ rồi mới phải.

Khóe mắt liếc đến chiếc xe Jeep cách đó không xa, Ninh Tiểu Thành bình tĩnh xoay người, vờ như không tìm thấy, còn phúi phúi cổ áo hai cái.

Kỳ thực, tai anh luôn lắng nghe.

Tiếng sột soạt vo quả cầu tuyết lại vang lên, một, hai, ba!!!

- Hey_____

Ninh Tiểu Thành vội ngồi xổm xuống, khom lưng, một quả cầu tuyết lớn vừa vịn ném vào trên tấm kính chắn anh.

Võ Dương ở rừng cây nhỏ phía sau thềm kêu không ổn, vội nhảy ra đánh gục Ninh Tiểu Thành từ phía sau.

- Mọc nó, biết ngay là mày!

Tiểu Thành nằm ngửa bị Võ Dương khống chế thối ra hơi lạnh cười mắng:

- Tật xấu ám hại người ta vẫn không bỏ được!

- Khả khả, chiêu không cần mới, hữu dụng là được, cớ hó ăn mặc bánh bao đi đâu thế?

Võ Dương cào một nắm tuyết, muốn trét vào mặt Ninh Tiểu Thành lần nữa, Tiểu Thành kịch liệt phản kháng, hai thằng đàn ông ôm nhau lăn lộn, kêu la quậy phá.

- Mày tha tao!

- Không tha!

- Địch, quánh mày ngay đơ giờ.

- Địch, mày thử xem!

- Thử thì thử!!!

Võ Dương mạnh như trâu, bàn về thể lực thì Tiểu Thành không phải đối thủ của anh, hai người vừa cười vừa mắng, dùng chân kèm chặt đối phương, không ai nhượng bộ.

- Aiza, mày nghỉ trước đi, đau xót hông quá.

- Mày nghỉ trước.

Trong bóng tối, hai người đều siết vũ khí ở tay, ả nhẵn chờ cơ hội.

Người này nhìn người nọ.

Không hện mà cùng đứng dậy, dùng sức trâu đẩy xe:

- Khỏi ai nghỉ hết, tới đi mày sẽ ____

Thẩm Tư Lượng mang quần áo để thay và đồ dùng vệ sinh cá nhân từ trong nhà đi ra, xa xa thấy có người đánh nhau dưới đèn đường.

Trong lòng nghĩ, người lớn cả rồi, đúng là chả ra sao, ban đêm ban hôm còn chơi ném tuyết.

Lại gần nhìn, đó không phải Ninh Tiểu Thành và Võ Dương ư?

Tiểu Thành rõ ràng không phải đối thủ của tên gốc kia, chắc chắn chịu thiệt thòi.

Ninh Tiểu Thành nhìn thấy, còn gọi anh tới giúp đỡ:

- Tư Lượng ____! Mau!!!

Nhiều ngày chán nản ngọt ngào, giống như cuối cùng tìm được thứ gì đó kích thích thần kinh hưng phấn, Thẩm Tư Lượng vút thau vút túi, không nói hai lời, cởi áo khoác cấp tốc gia nhập vòng chiến.

Ba người ầm ĩ, lăn lộn, đám đá, âm thanh vô cùng vang dội trong sân vắng tĩnh mịch, dưới ánh đèn đường, mây đè tao, tao đạp mây, loạn cả lên, điên cuồng như hồi nhỏ thể phải chôn đối phương vậy.

Cuối cùng ngồi phịch trên nền tuyết bừa bãi, ba người thở hồng hộc, ngửa đầu nhìn trời.

Quần trang của Thẩm Tư Lượng nhăn nhúm, Tiểu Thành nhỏ nước từ trong ra ngoài, tuyết dính vào quần tây tan ra rồi đông lại thành lớp vỏ cứng, áo bông của Võ Dương bị cành cây quệt rách, lộ bông ra ngoài.

Đêm nay sao rất sáng, trăng rất tròn.

Ba người đàn ông mỗi người mang tâm sự riêng, sáng khoái, trong mắt còn mang theo chút khát khao vui vẻ về tương lai.

Võ Dương gối đầu lên cánh tay, nói:

- Thật muốn rống cổ la mấy tiếng quá.

Ninh Tiểu Thành nói:

- Mày la đi, bọn tuần tra chưa tới đâu.

Thẩm Tư Lượng cũng nói:

- Mày la trước đi, hai đứa tao theo.

Võ Dương hít sâu một hơi, định há mồm thì kệt lại:

- La gì vậy?

Thẩm Tư Lượng và Ninh Tiểu Thành đều cười:

- Muốn la gì thì la đó.

Võ Dương bắt đầu suy nghĩ.

Bỗng nhiên.

Bất ngờ.

Thẩm Tư Lượng rống cổ phát tiết vang tận mây xanh:

- Hoắc Tích!!!

Ninh Tiểu Thành nổi gót, giọng cao vút:

- Trương Hiểu Lỗ!!!

Lúc này, Hoắc Tích trên giường bệnh và Trương Hiểu Lỗ ở nhà bếp nấu mì đều không hiểu sao chột rùng mình hắt xi.

Võ Dương nhắm mắt, quyết tâm:

- Đào __

Hai chữ cuối cùng chưa nói ra, hậm hực nuốt trở vào.

Thẩm Tư Lượng cười ha hả:

- Sợ! Mợ, sợ kìa!

Ninh Tiểu Thành cũng cười:

- Đừng la! Coi như hai tao van mày.

- Ai nói tao không la được?

Võ Dương ngồi dậy, hai tay nắm lại, như tiếp sức cho mình, gằn lên giận dữ, rất có khí thế một hơi nuốt cả son hà.

- Đào Bội Bội!!

- Đào Bội Bội!!!

- Đào Bội Bội!!!!!!

Đào Bội Bội... Bội Bội... Bội...

Trong sân vang lên tiếng vọng gào thét của Võ Dương, sau tiếng cao chót vót ấy là tiếng bảo vệ và tiếng chó sủa ồm ồm oai hùng.

“Gâu!”

“Gâu gâu gâu gâu gâu!!!!!!”

Ninh Tiểu Thành cười không nín được:

- Hai tiếng này của mày không gọi được Bội Bội ra mà gọi chó ra kìa.

Võ Dương càng nghĩ càng buồn bực, bắt đầu phân cao thấp với chó nghiệp vụ.

Anh là một tiếng:

- Đào Bội Bội!

Chó nghiệp vụ phối hợp: “Gâu!!!”

- Đào Bội Bội Đào Bội Bội Đào Bội Bội!!!

Chó nghiệp vụ không cam lòng yếu thế: “Gâu gâu gâu!!!”

Cuối cùng nghe không nổi nữa, lâu ba khu dân cư ở xa xa mở ra một cửa sổ, tiểu thanh mai của Võ Dương lộ đầu ra, xấu hổ mắng anh:

- Bệnh thần kinh à! Đêm hôm la cái gì mà la.

Võ Dương bị ghen, mông như phải bóng nhảy lên:

- A... ơ ờ, ớ... anh...

- Anh cái gì mà anh!

Cửa sổ rầm một tiếng đóng lại.

Ninh Tiểu Thành cười ha ha, phui phui tuyết trên người, tay kia kéo Thẩm Tư Lượng đứng dậy:

- Tự mày chơi đi, tao về nhà, Tư Lượng, mày đi đâu? Tao đưa đi.

- Khỏi.

Thẩm Tư Lượng lu loát mặc áo khoác quân trang vào, thắt cà vạt, mỉm cười:

- Tao về bệnh viện, xe ở bên ngoài.

- Đi đi đi đi__

Hai người kẻ vai sát cánh chui ra rừng cây nhỏ, chỉ để lại Võ Dương nét mặt bi phẫn.

...

Ninh Tiểu Thành nhẹ bước lên lầu, lúc vào cửa mang theo hơi lạnh.

Tường Hiểu Lỗ nghe tiếng, chân trần từ phòng ngủ chạy ra:

- Anh về rồi?

Trong phòng rất ấm, cô chỉ mặc một chiếc váy dài màu xám đến bắp chân.

Tiểu Thành để chìa khóa xe xuống, cúi đầu thay giày:

- À, về rồi.

Tường Hiểu Lỗ cau mày, lạch bạch chạy tới, căng thẳng nâng mặt anh lên, nhìn trái nhìn phải, không thể tưởng tượng nổi:

- Anh đánh nhau với người ta?

- Không có, anh về cắt tóc, ném tuyết với Võ Dương một chút.

Ninh Tiểu Thành cởi áo khoác, lộ ra áo sơ mi trắng bên trong vô cùng thâm thắm.

Tường Hiểu Lỗ tức giận, rất đau lòng:

- Đây là cái áo mới mua cho anh.

Cô tặng quà Tết cho anh, Ninh Tiểu Thành nhận được rất vui, cứ mặc hoài.

Ninh Tiểu Thành cởi từng nút áo ra, cởi luôn áo sơ mi:

- Quậy lên anh quên mất, mau bỏ vào trong máy giặt cho nó quay, chắc chắn kíp, có thể giặt sạch.

Tường Hiểu Lỗ không nói hai lời, ra ban công mở khóa vòi nước.

Ninh Tiểu Thành mở cửa vào nhà tắm xối nước nóng, í ới với cô:

- Tường Hiểu Lỗ, em ăn chưa? Sao không chờ anh đón em?
- Ai biết mấy giờ anh về, nếu biết sớm thế thì em sẽ chờ anh, buổi chiều anh đi đâu vậy?
- Chỗ một người bạn tốt, ông Triệu, em không quen.

Ninh Tiểu Thành sạch sẽ bước ra, lấy khăn lau tóc:

- Nói chút chuyện.

Ngửa mặt trên sofa, Ninh Tiểu Thành quay đầu vạch vai ra xem:

- Thằng chó Võ Dương hình như cào bị thương anh rồi, lúc chạm nước đau đau, em xem cho anh với.

Rót nước giặt ra xong, Tường Hiểu Lỗ chạy tới xem vết thương cho anh, tay cô vắt qua trước người anh, thổi vào lòng bàn tay, chà xát.

Cẩn thận xoa.

- Ủ, có mấy vết, lát nữa bôi chút thuốc cho anh. Sao anh tới tuổi này rồi còn quậy chứ.

Tường Hiểu Lỗ xoay người lục hộp y tế, oán trách.

Tâm trạng Ninh Tiểu Thành tốt, từ đầu đến cuối đều là biểu cảm vui sướng:

- Anh bao nhiêu tuổi? Chê anh hả?

Tường Hiểu Lỗ lấy bông vải xoa trên vai anh, hộp y tế mở ra, Ninh Tiểu Thành tiện tay lục lung tung bên trong:

- Mấy ngày trước anh xem tin tức, người ta nói phải chịu khó dọn dẹp hộp y tế, mau vứt bớt, trong này có không ít thứ trước đây anh mua, lúc em dùng nhớ nhìn một chút, đừng để quá hạn.

Tường Hiểu Lỗ ừ, phồng má thổi thổi cho anh.

Ninh Tiểu Thành lại nói:

- Hôm nay anh đã hứa với người ta một chuyện, có lẽ tháng 3 tháng 4 sẽ tới Khoa Kỹ Viên đi làm, sau đó cũng sống những ngày 9 giờ sáng 5 giờ tối giống em.

Ai có thể mời được anh?

Tường Hiểu Lỗ kinh ngạc:

- Anh tìm việc làm rồi?
- Ủ, hỗ trợ người ta.

Ninh Tiểu Thành không nhiều lời, hai người từ sau lần cãi nhau không vui trước thì đều rất ít bàn chuyện công việc ở nhà, Tường Hiểu Lỗ có lòng tự ái, cũng chưa từng tán gẫu với anh.

Cuộc đối thoại này nói xong không lâu.

Vốn tưởng rằng hai vợ chồng có thể sống cuộc sống cùng nhịp điệu đi làm, nào ngờ, quý đầu tiên qua Tết, Tường Hiểu Lỗ về công ty liền thất nghiệp.

Chuyện này đối với Tường Hiểu Lỗ là một đả kích vô cùng nặng.

Hơn nữa vì chuyện này khiến cô và Ninh Tiểu Thành nảy sinh hiềm khích, rất lâu sau, Tiểu Thành mỗi khi nhớ lại đều vô cùng đau đớn, hối hận trong lòng.

Tường Hiểu Lỗ thất nghiệp không quan trọng, quan trọng là việc thất nghiệp này lại trực tiếp ép cô vào phe địch.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Nguyên nhân Tường Hiểu Lỗ thất nghiệp là do đôi chủ.

Ngày đầu tiên đi làm sau Tết phải họp đầu xuân theo thông lệ, việc điều động nhân sự mỗi năm của công ty đều được nói trong buổi họp này, tiện thể khích lệ tinh thần, kế thừa và phát triển, an bài những nghiệp vụ chủ yếu trong quý và báo cáo công tác.

Tường Hiểu Lỗ vừa vào văn phòng liền bất ngờ.

Không ai ngồi đúng vị trí, ồn ào huyên náo, hai ba người một nhóm, có người lo lắng, có người hưng phấn.

Tường Hiểu Lỗ vào chào mọi người, vẫn chưa hiểu tình hình:

- Các đồng chí, năm mới vui vẻ!

- Chị Tường!

- Giám đốc Tường!

- Tường!

Mấy người bình thường hay hóng hớt vây quanh cô như nhìn thấy cứu tinh, mồm năm miệng mười truyền đạt tin tức:

- Chị nghe nói chưa? Chúng ta sắp thay sếp, tổng giám đốc Chu sắp đổi nghề rồi. Vi Đạt lần này thay máu đấy!

Tường Hiểu Lỗ còn xách túi, chưa vào văn phòng:

- Thật hay giả thế?

- Thật đó! Ông Hà chủ động từ chức đến ngân hàng tư nhân làm phó tổng giám đốc, đã công khai giấy tờ rồi, lúc nãy Cao Bí của hội đồng quản trị tới thông báo, chín giờ rưỡi mở hội nghị, tuyên bố việc sắp xếp nhân sự mới.

Ở công ty mấy năm nay, trong lòng ai mà không có tính toán, đều nắm rõ cả, Tường Hiểu Lỗ hỏi:

- Hay vì chuyện lần trước kiểm toán tra ra lỗ hổng?

- Đây là chúng ta đoán, chứ nguyên nhân cụ thể thì không ai biết, nhưng chắc cũng vì chuyện đó, hội đồng quản trị có người không hợp ông Hà, cứ luôn lấy chuyện này ra hoành hành, cộng thêm bầu không khí nội bộ nghiêm túc bây giờ nên lần này quyết tâm trị dứt.

Đổi ai làm chủ tịch không ảnh hưởng nhiều đến họ, đều là mỗi tháng lãnh lương, làm việc cho ai cũng như nhau, Tường Hiểu Lỗ bất lấy trọng điểm:

- Mọi người nghe ai nói ông Chu cũng đi?

Mấy người phụ nữ thờ dài, mỗi người một ý:

- Vua triều nào thần triều nấy mà, quan hệ giữa ông Hà và Chu Chí Hành tốt như vậy, một người đi rồi, người còn lại có thể không đi sao?

Lời này một nửa cũng là nói cho Tường Hiểu Lỗ nghe, vừa lo lắng giả tạo, vừa thầm cười trên nỗi đau khổ của người khác.

Quan hệ giữa cô và Chu Chí Hành tốt như vậy, người ta một tay đề bạt cô lên, giờ người ta đi rồi, vị trí này của cô e là nguy hiểm đấy.

Trong lúc nói chuyện, có người gõ cửa:

- Mọi người, trên lầu họp.

Tường Hiểu Lỗ kêu ngao, nghe tiếng_____

Cười trấn tĩnh, ung dung lấy sổ ghi chép trong túi ra, đi theo dòng người vào phòng hội nghị.

Mở màn là Cao Bí của hội đồng quản trị mỉm cười tuyên bố ông Hà từ chức chủ tịch, do chủ tịch mới Trần Phong kế nhiệm.

Chủ tịch mới rất phô trương, phải đợi mọi người tới đầy đủ hết, tuyên bố công văn xong mới cài nút áo âu phục chậm rãi bước vào.

Vừa vào là nói mấy câu ra oai phủ đầu:

- Tôi rất vui khi có thể cùng làm việc với các vị đang ngồi đây, hi vọng trong thời gian tới, chúng ta có thể làm tốt hơn nữa, đương nhiên, chúng ta cũng sẽ thay đổi, dùng diện mạo mới tiếp nối công việc trong năm mới.

...

- Trước khi nhậm chức, tôi đã xem kỹ về thành tích, tư liệu, kinh nghiệm công tác và sai sót của mỗi người các vị. Tôi có thể nói ra chính xác tên của từng người ở đây, hi vọng sau này mọi người cũng có thể hiểu tôi như tôi hiểu mọi người.

Dùng ánh mắt áp lực đảo qua mặt từng người, chủ tịch mới rất hưởng thụ quyền lực lãnh đạo này, tay khẽ nâng, ra hiệu cho thư ký:

- Cao Bí_____

Cô gái mặc áo sơ mi và váy ngắn đứng bên cạnh cực kỳ máy móc mở văn kiện thứ hai:

- Vâng, chủ tịch Trần.

- Vậy kế tiếp, tôi sẽ tuyên bố vài mục bổ nhiệm nhân sự.

Đầu tiên, giữ lại tổ một của Vi Đạt, tổ hai tổ ba ghép lại, gọi là tổ nghiệp vụ, sếp là bà Phương do hội đồng quản trị mới phái tới, sếp tổ hai làm phó, sếp cũ tổ ba là ông Chu Chí Hành đã từ chức mấy ngày trước, đi nơi khác làm việc.

Tường Hiểu Lỗ vừa nghe là biết lần này tiêu rồi.

Đồng thời lại có mấy chế độ sát hạch mới được ban bố, mọi công nhân đều ngừng ký hợp đồng kế tiếp, đợi cấp cao khảo sát, mọi thực tập sinh hết kỳ thực tập đều không được vào làm chính thức ngay mà phải do Trần Phong và hội đồng quản trị xem xét năng lực làm việc và nghiệp vụ xong mới quyết định.

Oán than khắp đất, trách hận vang trời.

Tan họp, trong hành lang âm ỉ, không ít người cảm thấy bất an, hoặc là nổi lên suy nghĩ khác, muốn đổi nghề nghi việc.

- Dù sao đã đến hạn hợp đồng, ký tiếp hay không không cần họ quyết định, cùng lắm thì từ chức giải tán thôi.

- Em giỏi, còn trẻ, đi đâu cũng được, nhưng chị thì không, con chị một tháng phải 4000 tiền học thêm rồi, tính cả khoản vay nhà nữa, nếu chị mất việc thì căng lắm.

- Ôi, ông Chu làm chuyện này quá không nhân nghĩa rồi, không nói cái khác, như vậy không phải là hại Tường Hiểu Lỗ sao, toàn công ty từ trên xuống dưới ai cũng biết ông ấy thiên vị cô ấy, ân oán trước đây giữa ông ấy và Phương Lâm... làm không xong thì lần này đổ hết lên đầu cô ấy, nghe nói Tô Hồng San đã mua xong nhà cưới ở Thượng Hải, công việc mới cũng dần xếp xong rồi, chỉ chờ ông ấy qua thôi.

- Phong thủy thay đổi, lúc Tường Hiểu Lỗ theo ông ấy làm việc, những gì nên có đều có rồi, cũng phải hạ uy phong thôi.

- Mau về, lát nữa Cao Bí và sếp Trần xuống đây.

- Đúng đúng đúng, tôi phải xóa cờ ti phú trong máy tính tôi mới được.

Tường Hiểu Lỗ trở lại văn phòng, đập vào mắt cô trước hết là bóng dáng ông Chu đang thu dọn đồ đạc cá nhân, cô ngồi trên ghế một lát rồi vẫn quyết định đi gặp ông.

Cô đẩy cửa, ông Chu ngược mắt nhưng không dừng việc trên tay:

- Muốn nắng muốn chửi gì thì cứ việc.

Ông luôn nghiêm túc trong công việc, rất ít cười, Tường Hiểu Lỗ lắc đầu:

- Không có gì muốn nói cả, chỉ muốn đến hỏi ông, đi thật sao?

- Ừ.

Ông Chu xắn ống tay áo sơ mi, tiện tay ném khung ảnh vào trong thùng:

- Tôi biết cô nghĩ gì, cô trách tôi không báo tin sớm cho cô, Tường Hiểu Lỗ, chuyện này tôi không cách nào báo sớm cho cô được, nếu tôi có chỗ lui thì tôi nói với người ta là có thể mang cô theo, nhưng tôi đi Thượng Hải là chạy kết hôn, công việc Hồng San tìm là quan hệ xã hội, sau này gia đình an cư ở đó, tôi làm sao nói với cô đây.

Sếp mới chưa nhậm chức mà nhân viên cũ đã mang người từ chức là thị uy, không phù hợp với phép tắc trong nghề.

Tình người bạc bẽo, suy cho cùng phải ích kỷ một chút, lo cho bản thân thì không thể lo cho người khác.

Dọn dẹp, ông Chu khẽ mắng một câu, tức anh ách:

- Sao cứ là Phương Lâm chứ.

Nhiều năm trước hai người là đối thủ, ban đầu cùng cạnh tranh vị trí tổng giám đốc, ông Chu dùng thủ đoạn đập Phương Lâm đi, bây giờ đổi thành bà ấy ngồi ở vị trí này, muốn bà ấy đối xử tốt với nhân viên tổ ba là chuyện quá hoang đường, ông Chu cũng rất áy náy.

- Ai cũng như nhau thôi.

Tường Hiểu Lỗ lúng túng đứng trong văn phòng ông:

- Tôi không trách ông, vốn dĩ công việc chính là dựa vào bản lĩnh của mình, tự mình tìm đường thoát, tôi chỉ là cảm thấy ông đi rồi, có chút... ừm, có chút không thoải mái. Dầu sao cũng cùng làm việc với nhau lâu như vậy, đúng là không nỡ xa ông.

Ông Chu cười, mở ngăn kéo, lấy ra một hộp vuông màu đen dài nhỏ:

- Cho cô.

Tường Hiểu Lỗ ra vẻ thoải mái:

- Gì thế, quà chia tay à?

- Xem như là vậy đi.

Ông Chu đẩy qua:

- Hồi đó làm nghề này luôn nhủ phải sĩ diện, đàn ông chú trọng mặt mũi, sợ sau này rụt rè khi ký hợp đồng với người ta, tốn hai tháng lương của tôi lúc đó đấy, nhiều năm rồi vẫn chưa dùng bao giờ, tặng cô làm kỷ niệm.

Tường Hiểu Lỗ mở hộp, là một cây bút máy hiệu Montblanc.

- Bất kể nói thế nào, làm việc cùng cô mấy năm nay, rất vui vẻ.

Ông Chu chia tay ra:

- Một cộng sự hợp tác dễ kết nối còn hiếm có hơn nhiều một đối tượng hôn nhân.

Chống tay lên mặt bàn, ông Chu mượn lực đứng dậy, ôm thùng:

- Giám đốc Tường, tạm biệt.

Tường Hiểu Lỗ kéo mở cửa văn phòng cho ông, thoải mái nói:

- Giám đốc Chu, thượng lộ bình an.

...

Tường Hiểu Lỗ là người rất dễ thích nghi hoàn cảnh, thay sếp thôi mà, chỉ cần cô làm tốt chuyện của mình, đang hoàng nhận phần lương mình nên nhận thì sếp là ai không quan trọng.

Cô chuẩn bị tốt tâm lý nhưng trời không chiều lòng người.

Tổng giám đốc Phương mới đến là một phụ nữ, còn là một phụ nữ có hiềm khích với sếp cũ của Tường Hiểu Lỗ, có câu một núi không thể chứa hai hổ, ngày đầu tiên bà ấy tới liền lấy đi chức giám đốc nghiệp vụ của Tường Hiểu Lỗ một cách nhanh gọn lẹ, thay vào đó là danh hiệu người phụ trách nhóm.

Nói hoa mỹ là tiện cho cấp cao quản lý nhân viên.

Ngay sau đó, Phương Lâm liền tiếp ra chiêu, bắt đầu tiến hành cải cách tổ nghiệp vụ, cấm bất kỳ người phụ trách nào tiến hành nghiệp vụ đơn độc với khách hàng, mọi tài nguyên và hạng mục trong quá trình tiến hành đều phải chỉnh lý ra tư liệu tỉ mỉ giao đến tay bà ấy, do bà ấy phân phối.

Điều này đã chạm vào kiêng kỵ của Tường Hiểu Lỗ. Mọi quen biết với khách hàng đều là mấy năm nay cô cực khổ vất vả cây bừa mà ra, tài nguyên của tôi, dựa vào cái gì phải chấp tay dâng cho bà?

Ngày hôm đó, hai người lại xảy ra tranh chấp trong văn phòng.

Phương Lâm là một phụ nữ ngoài bốn mươi, chồng ở nước ngoài, không có con, tóc ngắn, nói chuyện hay làm việc đều rất mạnh mẽ nhanh nhẹn:

- Tôi nhắc lại với cô lần nữa, phương án của tôi đã được hội đồng quản trị thông qua, được chủ tịch Trần ký tên, cô có vấn đề thì có thể đi khiếu nại chứ không phải lần nữa không giao ra, muốn đòi công bằng ở chỗ tôi.

Tường Hiểu Lỗ đeo thẻ tên, giằng co với Phương Lâm, không chịu nhượng bộ:

- Tất cả tài nguyên khách hàng là biểu hiện tốt nhất chứng minh năng lực một người, làm như bà sẽ khiến trong lòng họ thấy rất không an tâm, không thể nào khai triển công việc. Một người luôn phụ trách hạng mục bất động sản bây giờ đi phụ trách bảo hiểm, một người làm bảo hiểm lại đi làm chứng khoán, tôi không thể nào mang được.

- Cô không mang thì có người khác mang, cô có thể từ chức.

Một câu lạnh lùng.

Nói xong, Phương Lâm lại lôi kéo cô:

- Nhóm trưởng Tường, tôi biết cô có khúc mắc trong lòng về chuyện tôi lấy mất chức giám đốc nghiệp vụ của cô, nhưng chúng ta đều là vì công việc, không phải sao?

Giữa phụ nữ luôn có một loại thần kỳ, chỉ cái nhìn đầu tiên đã biết là không hợp, thời gian tiếp xúc nhau dài đến mấy cũng vô dụng, chỉ khiến mâu thuẫn càng thêm sâu.

Phương Lâm luôn không phục Tường Hiểu Lỗ, tuổi còn trẻ mà làm giám đốc, trước đây khi ông Hà còn nhậm chức, người của cô ta gây ra sai lầm lớn như vậy mà chỉ phạt mấy tháng tiền thưởng, ngoài ý vào ông Chu bao che khuyết điểm thì chẳng qua là gả cho một ông chồng có danh tiếng mà thôi.

Phương Lâm trong công việc là loại người dốc sức đi lên từng bước một, khó tránh hiểu sai về Tường Hiểu Lỗ:

- Nhóm trưởng Tường, không giấu gì cô, cô cũng biết đấy, xu hướng tuyển dụng hiện nay đang theo hướng trình độ học vấn cao, công ty chúng ta hai năm gần đây đều phổ biến tuyển người tốt nghiệp nghiên cứu sinh, số người du học nước ngoài lại càng không ít, với trình độ học vấn của cô mà giữ cô đến bây giờ là bởi công ty trọng tình cảm, trọng những vất vả cô bỏ ra vì công ty mấy năm nay chứ không phải vì cô ưu tú cỡ nào. Cũng không phải vì bệ đỡ phía sau cô lợi hại cỡ nào.

Giữ cô lại, là tình nghĩa, không giữ cô, là đạo lý. Đừng có không biết tốt xấu mà nói điều kiện với tôi.

Tường Hiểu Lỗ lặng lẽ hít sâu, rời khỏi văn phòng Phương Lâm.

Vừa mở cửa, ánh mắt ngoài văn phòng liên tục trao đổi với nhau, lén lút nhìn cô, may mắn, thông cảm..

Tường Hiểu Lỗ kéo ghế, gạt đống ngồi xuống, cúi đầu viết ít tài liệu, cuối cùng không nhịn được nữa, quăng bút.

Bị Phương Lâm chối bỏ toàn bộ công việc, lại chọc tới khuyết điểm học lực của cô khiến cô cực kỳ tức giận.

Trước đây cô luôn cảm thấy mình có công việc này là điều đáng kiêu ngạo, vừa có thể phát huy sở trường vừa trông cũng thể diện, tuy có những tâm tư nhỏ của con người nhưng đối đãi với người khác vẫn xem như chân thành, ông Chu đưa cô vào nghề, cô liền cống hiến cho ông Chu, bất kể công ty sẵn đầu người bên ngoài muốn khoét cô đi bao nhiêu lần, đưa ra thù lao hậu hĩnh cỡ nào, cô đều không đáp ứng.

Bây giờ nhìn những ánh mắt này, Tường Hiểu Lỗ bỗng cảm nhận được thói đời nóng lạnh, cảm thấy mình rất ngốc.

Suy cho cùng, nghề này vẫn là nơi lợi ích làm chủ đạo.

Tường Hiểu Lỗ thật sự muốn từ chức.

Tùy hứng cũng được, không lý trí cũng được, cô không làm nữa.

...

Mai là thứ sáu.

Ninh Tiểu Thành về sớm, buổi chiều dẫn người đến xem chỗ Khoa Kỹ Viên mà ông Triệu chuẩn bị cho anh, ông Triệu để lại lời nhắn là thiếu cái gì hay có gì không hài lòng thì ông ấy sẽ tranh thủ thời gian cho người sửa.

Tiểu Thành không kén chọn, đi xem, phong cảnh tốt, môi trường cũng rất tốt. Về nhà mở cửa, anh bất ngờ.

Ở cửa chất đống mấy thùng lung tung, trên sàn nhà là vết chân đủ màu, làm bản cả áo bóng chày, ba lô và vớ của Tường Hiểu Lỗ.

4 giờ chiều, Tường Hiểu Lỗ về sớm kỳ lạ, đang co ro ngủ trên sàn phòng khách.

Cô giống như làm đồ trang trí cho người ta, trên mặt trên tay trên quần áo đều là vết màu, còn thoang thoang mùi hóa chất.

Ninh Tiểu Thành ngồi xổm xuống, đưa tay đụng đụng mặt cô:

- Nè, nè.

Tay lạnh, Tường Hiểu Lỗ bị đánh thức, lằm bằm:

- Đứng dậy em, để em ngủ tiếp một lát.

- Cái tật thích nằm dưới đất này là gì không biết? Sao bản vậy, em đi làm gì thế?

Tường Hiểu Lỗ trờ mình, giọng ngái ngủ:

- Hôm nay công ty mở rộng, em đi trại huấn luyện chơi.

Ồ, thảo nào. Hôm nay cô mặc đồ thực không giống như đi làm, cô đưa lưng về phía anh, cô ăn mặc rất trẻ trung, tóc túm hình tròn, quần jeans có quai đeo, bên ngoài khoác áo len rộng rãi.

- Vậy cũng phải dậy, tắm rửa sạch sẽ rồi vào phòng ngủ.

Ninh Tiểu Thành nắm cánh tay cô kéo cô dậy.

Tường Hiểu Lỗ aiza một tiếng, rất buồn bực, chui thẳng vào lòng anh:

- Anh đừng nhúc nhích!!! Em mệt đến mức lưng đau eo mỏi, khó khăn lắm mới nằm được một lát.

- Bình thường ăn xong liền ngủ, mới rèn luyện một tí đã chịu không nổi chứ gì?

Ninh Tiểu Thành thấy cô mệt thật thì không kéo cô nữa, cũng ngồi trên sàn giống cô.

Tường Hiểu Lỗ im lặng mấy phút, thờ dài, từ từ mở mắt, nằm trên đùi anh:

- Anh Tiểu Thành.

Tiểu Thành:

- Hừm?

Giọng Tường Hiểu Lỗ khàn khàn:

- Hôm nay em nghỉ việc rồi.

Ninh Tiểu Thành rất bình tĩnh:

- Tại sao?

- Cấp cao thay máu, tổng giám đốc mới tới gây khó dễ cho em, em không muốn làm nữa.

- Ờ.

- Ờ gì mà ờ? Anh phản ứng kiểu gì đấy hả?

Tường Hiểu Lỗ chống chân anh ngồi dậy:

- Không cho chút ý kiến có tính xây dựng à?

- Nghỉ việc thì nghỉ thôi.

Tiểu Thành không hề để ý, trong lòng cảm thấy Tường Hiểu Lỗ nghỉ việc không phải là chuyện xấu.

Cô làm việc lỗ mắng có thừa mà thông minh không đủ, ít nhiều có chút tự phụ, luôn cảm thấy trong lĩnh vực này tuy mình không xuất sắc nhưng cũng có chỗ đứng, xảy ra chút bất công, dù ngoài miệng không nói nhưng trong lòng không phục.

Tường Hiểu Lỗ giận dỗi ngồi vào lòng anh, ôm lấy cổ anh:

- Anh nuôi em. Sau này em không làm gì hết, cũng không bị tức như vậy.

- Được.

Tiểu Thành đồng ý rất sáng khoái, ánh chừng sức nặng trên đùi, anh hỏi:

- Đạo này hình như em mập đấy, không phải có thai chứ?

Vốn chỉ là câu đùa giỡn nhưng Tường Hiểu Lỗ vội bắt đầu căng thẳng:

- Không có, anh mới có đấy! Đạo này em luôn khống chế cân nặng mà.

Tiểu Thành thấy Tường Hiểu Lỗ phản ứng dữ dội như vậy, bèn thử dò xét:

- Có thì vừa hay, lỡ mang thai thì em ở nhà an tâm dưỡng, lợi dụng khoảng thời gian này nghỉ ngơi cho tốt.

- Hôm nay vừa tới kỳ kinh, chắc chắn không mang thai.

Tường Hiểu Lỗ cau mày, giọng điệu rất kiên quyết:

- Không được, em phải lên mạng tra xem, hai ngày trước mới gửi CV, xem có hồi âm hay chưa.

- Mang thai có gì không tốt? Em không muốn có con à?

Cuối cùng nhân cơ hội này nói ra, Ninh Tiểu Thành hỏi cô:

- Ăn Tết ở nhà, anh nghe mẹ hỏi em, em cũng hàm hồ cho qua.

Trên bàn cơm Tết đương nhiên không thể thiếu nhắc tới chuyện này, khi Đoàn Thụy hỏi, Tường Hiểu Lỗ cười ha ha, cuối cùng là anh ra trận chuyển hướng đề tài.

- Không phải không muốn mà là không muốn nhanh như vậy.

Tường Hiểu Lỗ phui mông đứng dậy:

- Hiện tại không phải thời đó của cha mẹ, kết hôn để có con là chuyện đương nhiên, phụ nữ không phải là máy đẻ, em vẫn chưa hưởng thụ đủ, vả lại sinh con không đơn giản như anh nghĩ, mười tháng mang thai, sinh xong còn phải ở cữ, khôi phục vóc dáng, không một hai năm là không tốt được, hơn nữa, hơn nữa _____

Hơn nữa đây là bước tiến hóa từ một cô gái thành một người mẹ.

Cần có lòng kiên trì, tình yêu thương vĩ đại và ý thức trách nhiệm đủ đầy.

- Em sợ đau!

Một câu nhìn như lý do kiên định nhưng thực chất lại rất qua loa.

Tường Hiểu Lỗ kiếm cớ chạy vào thư phòng, bắt đầu nghiêm túc kiểm tra hòm thư, né tránh chủ đề này.

Ninh Tiểu Thành ngồi ở phòng khách một lát, rất yên tĩnh, biểu cảm không rõ là bất đắc dĩ hay không vui.

Không vui ư, quả thực có, không ngờ Tường Hiểu Lỗ lại không thích có con như thế.

Cũng không ngờ cô lại hiểu lầm anh, tưởng anh xem cô thành máy đẻ.

Có thể hiểu không, có thể, Tường Hiểu Lỗ nhìn như người lớn, kỳ thực vẫn là một cô bé, rất bướng bỉnh.

Trong lòng luôn theo đuổi cách sống mà cô thích.

Anh bị hành hạ đủ rồi, nhưng cô thì chưa.

Làm sao đây? Chờ chứ sao.

Nghĩ thông suốt, Tiểu Thành đẩy mở cửa thư phòng, đứng ở cửa:

- Buổi tối nấu thịt bò cho em ăn, nhé?

Tường Hiểu Lỗ tưởng anh ở bên ngoài mất hứng, không ngờ anh chủ động vào yêu cầu nấu cơm, cô lập tức bay qua ôm hôn thật kêu lấy lòng:

- Được!

Thế là trong khoảng thời gian thất nghiệp, Tường Hiểu Lỗ lại trải qua cuộc sống nghỉ đông và nghỉ hè thời đi học trước đây.

Mỗi ngày ngủ thẳng cẳng đến khi mặt trời lên cao, xem ti vi, lên mạng, làm bữa bộn nhà cửa, rảnh rỗi sinh nông nổi, bèn bắt đầu thu dọn tủ quần áo,

quần áo cô rất nhiều, không ít thứ chính cô cũng quên mất là mua hồi nào, thử cái này, mặc cái kia, cảm thấy không thích hợp hoặc size nhỏ liền vứt cho Trịnh Hân, hoặc đưa lên mạng bán.

Ninh Tiểu Thành không thể tưởng tượng nổi hành vi này của cô, anh nằm trên giường nhìn cô chụp hình trong toilet, em mua không phải vì thích mặc sao, mặc không được còn có thể đem đi bán? Bây giờ đang thịnh hành như vậy à?

- Anh thì biết cái gì.

Tường Hiểu Lỗ nói năng hùng hồn:

- Nhiều bộ của em đều là đồ mới không phải đồ cũ, đây gọi là hai bên đều có lợi, vừa được giá vừa được dùng.

Ninh Tiểu Thành tiện tay khảy khảy đồng hồ lớn nhỏ cô vứt trên giường:

- Trang sức này không dùng cũng có thể bán à?

Anh hỏi đơn thuần là vì hứng thú và hiếu kỳ. Tường Hiểu Lỗ để bàn ủi xuống chạy tới giật phắt lại:

- Không bán trang sức! Đánh chết cũng không bán!

Tiểu Thành bĩu môi, quần áo và kim cương vẫn là thân thiết với kim cương hơn, trước đây không nhìn ra, Tường Hiểu Lỗ cũng là một tổ tông mất đỉnh tiền.

Đồng thời, Tường Hiểu Lỗ cũng bắt đầu lao vào nhiệt huyết tìm việc.

Cô không giới hạn trong nghề tin thác mà quảng lưới trên diện rộng, muốn thử thăm dò nghề tài chính, nhưng tình hình nghề nghiệp hiện nay, người làm nghề tin thác nhảy sang nghề tài chính quá nhiều, rất nhiều nghiệp vụ và phương pháp xử lý cũng đã khác, dù có đi thật cũng khó mà hòa nhập.

Vì tìm công việc mới, đồng hồ sinh học của Tường Hiểu Lỗ bắt đầu trở nên không có định, chuyện thức đêm đã thành như cơm bữa, thường xuyên một hai giờ sáng còn canh máy tính.

Ngày hôm đó____

Cô chợt tìm thấy thông tin tuyển dụng của một công ty quản lý tài sản, tiền lương rất cao mà cách nhà cũng không xa, yêu cầu là có kinh nghiệm xử lý việc tin thác hoặc các công việc liên quan, chắc mới thành lập, môi trường làm việc rất tuyệt. Quan trọng nhất là điều được viết ở trang đầu: ưu tiên nữ.

Tường Hiểu Lỗ hưng phấn, đầu óc nóng lên, theo thói quen muốn gọi Ninh Tiểu Thành đến xem. Nhưng cô quên mất anh ngủ rất sâu, cô đá anh trong chăn một cú:

- Nè__

Ninh Tiểu Thành tỉnh linh bị đánh thức, nóng nảy, mắt buồn ngủ nhập nhèm ngời dậy, nhú mày:

- Nửa đêm không ngủ, Tường Hiểu Lỗ, em rốt cuộc muốn làm gì?

Anh cảm thấy bây giờ cô như điên rồi:

- Chỉ là thất nghiệp thôi mà? Có cần mãi vậy không? Thật xem sự nghiệp bao lớn chứ, em nhìn đi bây giờ là mấy giờ rồi?

Tường Hiểu Lỗ không ngờ Ninh Tiểu Thành lại nặng lời như thế, cô ghen, mặt thoát đỏ thoát trắng.

Đá anh xong cô cũng hối hận, vốn định xin lỗi, nhưng nghe anh nói vậy, lòng tự ái của cô nổi lên, chữ xin lỗi làm thế nào cũng không thốt được.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

- Hôm đó mình đang ở nhà dọn đồ, bày đầy sắn, kết quả mẹ ảnh tới, biểu cảm lúc đó hả, không thể nào hình dung nổi.

Tường Hiểu Lỗ nằm trên giường, kể cho Thường Giai nghe chuyện sau khi mình thất nghiệp bị Đoàn Thụy tỉnh linh tập kích.

- Mình còn mặc đồ ngủ mà bà ấy đến dưới nhà, sắp lên.

Bây giờ nhắc tới, Tường Hiểu Lỗ vẫn thấy rùng mình.

Thường Giai hưởng thụ massage bằng tinh dầu, nhắm mắt:

- Mẹ Ninh Tiểu Thành nhìn rất có tố chất, sẽ không làm cái trò mẹ chồng xấu vào nhà bói móc chứ?

Tường Hiểu Lỗ không vui:

- Không phải, hôm đó bà ấy tình cờ đi ngang qua, biết mình thích ăn bánh mứt táo nên tiện đường mua đem tới, tường trong nhà không có ai, muốn để ở phòng bảo vệ, ai dè thấy cửa sổ nhà mở nên tóm gọn.

Thường Giai hỏi:

- Thấy cậu ở nhà đợi việc nên mất hứng hả?

- Không có, bà ấy ngồi ở nhà năm phút, nói mấy câu liền đi, còn nói mình công việc mệt mỏi, nhân cơ hội này nghỉ ngơi thật tốt.

Tường Hiểu Lỗ ủ rũ không vui:

- Bà ấy càng như vậy mình càng thấy áy náy, luôn muốn tìm việc nhanh nhanh chút. Cậu không biết cái vẻ mặt hung hăng của Ninh Tiểu Thành đâu ____

Tường Hiểu Lỗ tức tối.

Đoàn Thụy là một bà lão rất mạnh mẽ, đạo hạnh rất cao, điều này Ninh Tiểu Thành thật sự đã kế thừa được mẹ mình, có gì không vui chưa bao giờ biểu hiện ra ngoài mặt, rất khoan dung, luôn khiến người ta không đoán được, nụ cười mỉm lộ ra sự dung túng dành cho bạn nhưng cũng chính nó khiến bạn cảm thấy rất xấu hổ.

- Là tự cậu nghĩ vậy, người ta đó là gia giáo, là tu dưỡng, là độ lượng. Nửa đêm nếu mình đang ngủ ngon lành mà bị cậu đập tỉnh, không đánh cậu đã xem như tốt tính lắm rồi.

Thường Giai rên một tiếng thoải mái, nói với thợ massage:

- Qua trái một chút, dạo này tăng ca, vai không thoải mái.

...

- Cậu cứ như Ngô Tinh á, mình và ảnh chưa ra đầu vào đầu hết mà ảnh cứ quẩn này quẩn nọ với mình, nói ảnh hai câu là ảnh muốn hỏi cho rõ ràng tổ tông tám đời, còn bảo mẹ ảnh tới đơn vị trực tiếp quan sát mình nữa chứ.

Thường Giai vừa nhắc tới Ngô Tinh là phiền, cau mày:

- Cậu nói xem, sao ảnh luôn tự cảm thấy hài lòng thế nhỉ.

- Không phải cậu thích đàn ông tự tin à?

Tường Hiểu Lỗ nằm thẳng đơ trên giường, quét lớp màng mặt thật dày.

- Là tự tin chứ không phải tự phụ, đàn ông mà tự phụ là người ta ghét lắm.

Thường Giai có tiêu chuẩn chọn bạn của mình, và lại còn khá nghiêm ngặt:

- Trước giờ mình chưa từng nghĩ sẽ tìm người như vậy.

Một gã đàn ông cả lơ phát phơ, ôm lý tưởng sống ăn no chờ chết. Thịnh linh dọa cô giết mình, tưởng rằng cô sẽ vui vẻ, kỳ thực chỉ khiến cô càng ghét.

- Haiz, cậu không cảm thấy kỳ thực bản chất Ngô Tinh rất tình cảm lãng mạn hả?

Tường Hiểu Lỗ nghiêng đầu, gối lên cánh tay, cười hi hi:

- Đẹp trai, lại còn tặng hoa cho cậu nữa.

- Một nghiên cứu viên của phòng nghiên cứu thì cứ nghiên cứu lịch sử đi, không an phận.

Thường Giai lăm bằm, chợt nảy lên một ý nghĩ:

- Hiểu Lỗ, hay là cậu đi thi viên chức đi, ít nhất có một công việc ổn định, không nhọc tâm lo lắng.

- Cậu tưởng mình mới tốt nghiệp à?

Tường Hiểu Lỗ lườm bạn:

- Lúc đó cậu vì thi làm phiên dịch mà chịu khổ cỡ nào, mình bây giờ nghĩ tới còn thấy sợ nè.

Cô và Thường Giai từng thuê trọ chung một quãng thời gian, cũng vì thế nên mới biết.

Khi đó Thường Giai vì đề đạt điểm cao trong kỳ thi mà nửa đêm mặc áo bông ngồi xỏm ở ban công học ngữ pháp và từ chuyên ngành, ngôn ngữ cô ấy học không phải tiếng Anh, lúc mới ở chung, Tường Hiểu Lỗ nửa đêm đi vệ sinh nghe cô ấy nhắm mắt đọc jì li wa la gì đó, còn ngồi xỏm ở góc tường, suýt dọa Tường Hiểu Lỗ bị bệnh luôn.

Nhắc tới chuyện trước đây, Thường Giai cười ha hả, cười xong lại bắt đầu cay đắng:

- Những nỗi khổ khi đó, bây giờ sắp không nhớ nỗi nữa rồi.

Điều bây giờ nhớ được, là những buổi tăng ca, bốn ba ngày này qua ngày khác, mở mắt là mệt mỏi nghĩ mình đang ở nơi nào.

- Hiểu Lỗ, cậu còn nhớ trước đây không?

Tường Hiểu Lỗ nhắm mắt rên khẽ, khóe môi hơi cong:

- Nhớ chứ, tiểu học, cấp hai, cấp ba, đại học, cái nào mình cũng nhớ.

- Cho nên cậu sống ung dung hơn mình, cũng tự tại hơn mình.

Thường Giai thở ra nhẹ nhõm từ nội tâm:

- Trạng thái cuộc sống của cậu bây giờ là khát vọng của biết bao người, nhưng cậu cứ không biết đủ, chứng minh trong lòng cậu còn có điều theo đuổi, có điều theo đuổi là tốt, đừng để cuộc sống trôi qua kiểu nhìn không thấy đích, vậy thì hỏng mất.

Tường Hiểu Lỗ chợt mở mắt.

Như được một lời nhắc nhở.

Ra khỏi thẩm mỹ viện, Thường Giai phải về đơn vị tăng ca, Tường Hiểu Lỗ muốn đi đến nơi phỏng vấn đã hẹn trước, hai người phụ nữ cùng đeo kính râm lên, mở cửa xe, huyết sắc với đối phương.

- Thư ký Thường, tăng ca vất vả, mong nhận nhận chịu đựng.

- Giám đốc Thường, sinh tồn không dễ, chúc phỏng vấn thuận lợi.

Tiếng cười khúc khích lạnh lạnh, Tường Hiểu Lỗ rời đi.

Tối đó, trong cơn nóng giận, Tường Hiểu Lỗ đã ôm gối ra phòng khách, xung đột nhỏ không tới mức phải chiến tranh lạnh, cô chính là muốn hờn dỗi, cô đau lòng không phải vì giọng điệu nói chuyện của Ninh Tiểu Thành khi bị đá tình mà vì câu nói kia của anh “Chỉ là thất nghiệp thôi mà?”

Xi! Xem thường ai chứ. Anh càng nói vậy, Tường Hiểu Lỗ lại càng muốn làm ra chút sự nghiệp.

Dù sao cũng không căng thẳng lâu, hôm sau lúc cô tỉnh dậy thì phát hiện mình đang nằm trong phòng ngủ, cô buồn bực, tóc rối bời ngồi trên giường, ngửa đầu nhìn Ninh Tiểu Thành:

- Sao em ngủ ở đây?

- Tự em lên.

Ninh Tiểu Thành cũng giả bộ giật mình, ánh mắt trong veo:

- Nửa đêm em nhắm mắt đi tới, cứ chui vào chăn anh, nói em lạnh, bắt anh ôm em.

Nói cứ như thật, Tường Hiểu Lỗ suýt tin anh!

- Không thể nào ____

Cô vén chăn, chạy ra cửa, nhìn phòng khách rồi lại nhìn anh đầy nghi ngờ.

Sắc mặt Ninh Tiểu Thành thản nhiên tiếp nhận ánh mắt chất vấn của cô.

Nhìn rồi nhìn, hai người đều không kiềm được, bật cười.

Đều tại anh đêm khuya lén lút đến phòng khách, thấy cô co ro tội nghiệp nên ra tay vừa lặng lẽ vừa nhanh chóng, trực tiếp bế cô về thôi.

Trước đây anh cảm thấy Trương Hiểu Lỗ nặng, công còn phải gắng sức nhưng bây giờ thì riết cũng quen, lúc anh bế, cô trong giấc mộng thấy quen thuộc, vô thức dựa vào cổ anh, dùng mũi cọ cọ anh.

Chóp mũi lạnh băng.

Lúc cô ngủ khiến người khác thương hơn lúc cô tỉnh nhiều, mặt áp lên, môi hơi há, hàng mày cong cong, trầm tĩnh, đôi lúc mệt còn có thể nghe tiếng hít thở.

Ninh Tiểu Thành nói cô ngày cô không thừa nhận, mặt đỏ lên, hậm hực ngại biện.

Ở trên xe, Trương Hiểu Lỗ vẫn soi gương, người trong gương mỉm cười, tâm trạng cuối cùng cũng không còn mờ mịt nữa, sáng sủa hẳn lên.

...

Công ty phòng vấn này là công ty quản lý tài sản, do thương nhân nước ngoài đầu tư, vừa thành lập chưa tới một tháng, đang trong giai đoạn khởi đầu, Trương Hiểu Lỗ ứng tuyển vị trí đánh giá rủi ro tài sản, tiền lương hậu hĩnh, ngoài ra còn có các loại tiền thưởng khác, rất đông người cạnh tranh.

Chủ phòng vấn là một phụ nữ, nhà phân tích tài vụ cao cấp, rất chuyên nghiệp.

- Cô Trương, cô biết đấy, quy mô khởi nghiệp của chúng tôi bao gồm quyết định của người đầu tư sáng lập, là đội tinh anh phạm vi nhỏ, tổng cộng chỉ mười mấy người, cho nên rất thận trọng khi chọn đối tượng hợp tác, cá nhân tôi rất ngưỡng mộ năng lực của cô, nhưng tư liệu của mọi người tham gia phỏng vấn đều phải chuyển tới ông chủ ở Hongkong, do ông ấy quyết định.

Trong lòng Trương Hiểu Lỗ rất nôn nóng nhưng ngoài mặt vì không để đối phương nhận ra nên giả vờ bình tĩnh:

- Được, cảm ơn cô.

- Ngoài ra, công việc này của chúng tôi có thể cần đi công tác nhiều, địa điểm chủ yếu là Quảng Châu, Thượng Hải và Hongkong, tình trạng hôn nhân cũng như tình trạng sinh con của cô cũng nằm trong phạm vi chúng tôi cân nhắc.

Trương Hiểu Lỗ nói thẳng:

- Tôi đã kết hôn nhưng chưa dự định có con. Trong thời gian ngắn sẽ không có.

Chủ phòng vấn mỉm cười, bắt tay tiễn:

- Mong có cơ hội gặp lại.

Trương Hiểu Lỗ là người cuối cùng phỏng vấn, quản lý tài vụ làm việc rất nhanh nhẹn, nhanh chóng sửa sang lại tư liệu của 5 người giao cho trợ lý:

- Lập tức fax qua cho chủ tịch Hoa, khi nào ông ấy rảnh rồi sẽ xem, nếu không có ứng viên thích hợp thì khoan gửi thông báo tuyển người.

- Vâng.

Trợ lý nhanh nhẹn vào phòng fax.

Thậm chí chưa uống xong một ly cà phê, trợ lý lại quay về, lần này trong tay chỉ cầm tư liệu của một người.

Quản lý tài vụ rất kinh ngạc:

- Nhanh thế, không hài lòng ai cả à?

Trợ lý để CV của Trương Hiểu Lỗ lên bàn, ngón tay gõ gõ:

- Chủ tịch Hoa bảo dùng cô ấy, không mời ai nữa.

- Xem ra ____

Quản lý tài vụ cau mày, quan sát Trương Hiểu Lỗ một lúc:

- Chủ tịch Hoa cũng thích mỹ nhân.

...

Tường Hiểu Lỗ ra khỏi nơi phỏng vấn, về nhà Đỗ Huệ Tâm, mang ít quần áo cho Trịnh Hân, em ấy ở sân bay lần nữa không chịu gặp mặt, Tường Hiểu Lỗ dứt khoát đem qua luôn.

Đỗ Huệ Tâm giữ cô lại ăn tối.

Lúc xuống lầu tiện thể đưa cô một túi rác đem đi bỏ.

Tường Hiểu Lỗ xách túi rác, đứng cách thùng rác hơn 1 mét, xoay xoay tay:

- Hey_____

Nắp thùng rác bị lật ngược, túi rác rơi vào thùng, Tường Hiểu Lỗ cười hi hi, cô là người rất biết tìm niềm vui từ những chi tiết nhỏ trong sinh hoạt.

Rẽ khúc quanh, cô thấy cha mẹ Lý Triều Xán ngồi trên bồn hoa trách móc nhau, vẻ mặt cha Triều Xán không vui.

Tường Hiểu Lỗ chào họ:

- Di, đừng, hai người ra ngoài dạo ạ?

Mẹ Lý Triều Xán, Trần Thục Phương, là một người phụ nữ vô cùng tốt bụng, thấy Tường Hiểu Lỗ thì vẻ mặt đôn hậu:

- Haiz, Hiểu Lỗ, đi già rồi hồ đồ, đừng Lý đang trách mắng đi đây nè.

- Sao thế ạ?

Tường Hiểu Lỗ thân thiết bước tới:

- Con có giúp gì được không ạ?

- Cũng không phải chuyện gì lớn, bóng đèn hành lang không cháy, đừng Lý con đứng thay, bảo di giúp một tay, di bước ra ngoài liền tiện tay đóng cửa, thế rồi _____

Trần Thục Phương cười ha ha:

- Hai người già không ai xách theo chìa khóa, bị nhốt bên ngoài rồi, trong túi không có tiền, đừng Lý con gấp về xem đá banh, đang bức mình.

Tường Hiểu Lỗ còn tưởng chuyện gì:

- Ô, di đừng cứ tới nhà con xem đi ạ. Chờ Triều Xán về đưa chìa khóa thôi.

- Hôm nay Triều Xán trực, không đi được, hai ngày nay công việc bận lắm, có vụ án, di bảo lão lừa thô lỗ này đi xe buýt với di đến đơn vị nó một chuyến để lấy nhưng ông giận, nói gì cũng không nghe.

- Đi kiểu gì, một cục tiền cũng không có mà đi.

Cha Triều Xán trừng vợ mình, chắp tay sau lưng.

Trần Thục Phương quờ:

- Chắc, bảo vệ rồi chòm xóm láng giềng nè, có thể không đưa mình chút tiền xe sao?

- Ô _____

Tường Hiểu Lỗ nhiệt tình, miệng nhanh hơn não:

- Vậy lát nữa để con lái xe đến đơn vị Triều Xán lấy chìa khóa giúp di, di với đừng vào nhà con ngồi trước đi ạ, tới lui cũng mất nửa tiếng, đứng ở bên ngoài bị lạnh.

- Ngại quá.

Cha Triều Xán vội nghiêm mặt:

- Đừng giận di Trần thôi, sao phiền con được, con mau về nhà đi, để hai lão già này nghĩ cách được rồi.

- Đừng.

Tường Hiểu Lỗ nói là làm, cô lấy di động ra đưa cho Trần Thục Phương:

- Di dưỡng đừng xem con là người ngoài, trước tiên đi gọi điện thoại cho Triều Xán, nói cậu ấy một tiếng, không có gì phải ngại hết, vừa hay bây giờ con về nhà cũng kẹt xe. Thời tiết hiện nay chưa đông nước nhưng cũng có người, đừng để sinh bệnh.

Mặt Trần Thục Phương đỏ lên, nhìn cha Triều Xán, nhận lấy điện thoại di động của Tường Hiếu Lỗ:

- Vậy chúng ta làm phiền Hiếu Lỗ một chuyến?

Gọi điện thoại cho Lý Triều Xán, vừa nghe nói là Tường Hiếu Lỗ tới, cậu nhảy cao cả thước, đáp ứng lia lịa.

Sau khi đưa hai vợ chồng già Trần Thục Phương vào nhà uống trà, Tường Hiếu Lỗ chạy đến chỗ phân cục của Lý Triều Xán.

Văn phòng đội trinh sát hình sự, Lý Triều Xán lau bàn qua lại mãi như bị bệnh quá hiếu động. Đồng nghiệp nhìn không nổi nữa, mắng cậu:

- Triều Xán, còn lau nữa là khăn lau hồng luôn đấy.

- Sao ở dơ vậy được.

Lý Triều Xán cời cảnh phục, chỉ mặc một chiếc sơ mi màu lam, xắn tay áo:

- Như vậy mà để lãnh đạo đến xem thì ảnh hưởng gì đây.

- Phòng chúng ta không bao giờ có lúc sạch sẽ.

Đồng nghiệp hút thuốc, vắt chân:

- Khói hun lửa cháy, khói lau.

Bên ngoài có người gõ cửa, đều mặc thường phục, đồng nghiệp dụi thuốc, nhảy lên:

- Triều Xán, tôi đi nhé.

Gần đây có vụ án lớn, họ đã theo dõi rất lâu, hôm nay phải ra tay bắt nghi phạm, để một mình Lý Triều Xán ở lại trực, lỡ như có chuyện lớn chuyện nhỏ gì thì có thể để cậu và các anh em giúp đỡ. Không tới mức ngay cả một người xử lý tình huống khẩn cấp cũng không có.

Lý Triều Xán đang thành thói đợi Tường Hiếu Lỗ đến lấy chìa khóa.

Chợt điện thoại bàn vang lên.

Bình thường điện thoại này đều là để bố trí nhiệm vụ, tâm Lý Triều Xán trầm xuống, vội bắt máy:

- A lô?

Trong khu có người báo án, một cô gái bị bạo lực gia đình, không thể phản kháng, tinh thần chồng bất ổn, cầm dao uy hiếp cô ấy, lẽ ra chuyện này phải cho đồn dân phòng đi, không tới lượt phân cục hình sự bọn họ, nhưng vì khu đó rất gần chỗ họ, đi bộ chỉ khoảng 5 phút, vì sợ xuất hiện sự cố tổn thương đến con người nên đồn dân phòng đặc biệt gọi điện thoại tới xin giúp đỡ.

Lý Triều Xán chạy nhanh, vừa nghe có nhiệm vụ là quên hết mọi thứ, vớ áo khoác chạy ra ngoài, lúc xuống lầu còn kéo theo hai người cùng đi.

Chạy xa rồi mới chợt nhớ chìa khóa không ở trong phòng radio mà ở trong túi, cậu vỗ đầu một cái. Nhưng bây giờ về thì không kịp nữa, mạng người quan trọng, không biết tình hình sao rồi, cứ để Tường Hiếu Lỗ chờ thôi.

Tường Hiếu Lỗ ngồi trong xe đợi 20 phút, gọi điện thoại mà Lý Triều Xán không bắt máy, không kiên nhẫn nữa, bèn đến gõ cửa phòng radio.

- Ông ơi, ông biết Lý Triều Xán ở đâu không ông?

Ông lão mặc áo jacket màu mực, giọng run run:

- Cô là ai?

- Con là hàng xóm cậu ấy, cha mẹ cậu ấy quên chìa khóa, không vào nhà được, nhờ con tới lấy ạ.

- Ồ.

Ông lão buông xuống tâm đề phòng, đánh giá Tường Hiếu Lỗ qua kính cửa sổ nhỏ:

- Triều Xán nhận nhiệm vụ đột xuất, tới chỗ vụ án rồi, không xa đây đâu, cô đợi chút.

Thế là Tường Hiếu Lỗ lại buồn bực chán ngán ngồi đợi trong xe.

Trời đã tối, đèn đường sáng lên, Tường Hiểu Lỗ nghe nhạc, chợt nhớ nên gọi điện thoại cho Ninh Tiểu Thành, điện thoại còn chưa bấm xong dây số thì chợt có mười mấy cảnh sát trong phân cục ào ào chạy ra.

Tường Hiểu Lỗ đầu từng gặp cảnh thế này, vội quay kính xe xuống lộ đầu ra xem náo nhiệt, nghe người phía trước nói.

- Mau, mau, gọi xe cấp cứu chưa?

- Gọi rồi!

- Lý Triều Xán bị thương thế nào?

- Không biết, hình như rất nghiêm trọng, bị đâm mấy dao__

Tường Hiểu Lỗ nghe, tay run lấy bẫy, mở cửa xuống xe lỗ mắng kéo một người cảnh sát lại, hỏi:

- Lý Triều Xán làm sao?

Cảnh sát sốt ruột muốn đuổi theo, không quan tâm Tường Hiểu Lỗ, buồn bực nói:

- Xảy ra chuyện xảy ra chuyện rồi!!!

Tường Hiểu Lỗ đứng hoang mang tại chỗ mấy giây, chợt quay đầu khởi động xe, đi theo đám người họ.

Giữa vườn hoa trung tâm của tiểu khu cũ kỹ bừa bộn, người ta bu đen bu đỏ, không ngừng chỉ chỏ vào bên trong.

Có cảnh sát duy trì trật tự, có đồng nghiệp tới trước giúp đỡ bảo tránh đường, Tường Hiểu Lỗ theo sau họ, xuyên qua lớp lớp đám đông vây quanh__

Cô chợt cảm thấy ù tai, đau đầu.

Đám đông vẫn đang nghị luận.

- Lẽ ra bắt được rồi, cảnh sát kia cầm cái còng, hơi lỏng tay, không phòng bị, đúng lúc con dao đâm tới làm bị thương.

- Chắc chắc chắc, nghe nói đâm ba nhát đấy. Bắt được người chưa?

- Không phải ngồi trong xe đằng trước à? Đâm xong chân nhũn ra, tê liệt trên đất luôn.

- Nghiệp chướng, chuyện trong nhà mình, tiếc cho chàng trai trẻ đó.

Lý Triều Xán co quắp dưới đất, mắt phải đỏ tươi, máu thịt be bết, đã mất đi tri giác. Ánh đèn đường mờ mờ chiếu lên mặt đất, màu đỏ khô đông lại một mảng lớn trên nền gạch tràn ra đường, máu me đầm đìa! Nhìn mà kinh hãi!

- Tránh đường__

Công an duy trì trật tự đẩy Tường Hiểu Lỗ ra sau, ra hiệu cô đứng về phía sau, không được lại gần.

Tay anh ta vừa đụng tới Tường Hiểu Lỗ, cô chợt lách khỏi đám đông, vọt vào như điên, ôm lấy Lý Triều Xán, đỡ đầu cậu lên.

Máu ấm áp dính đầy cả tay cô.

Như tro mắt nhìn người thân của mình ngã xuống, tuyệt vọng và hoảng sợ.

Tiếng gào khóc thê lương:

- Triều Xán____!!!!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Đối với Tường Hiểu Lỗ, Triều Xán tựa như người thân, bầu bạn bên cô suốt cả tuổi ấu thơ, hễ có tiền tiêu vặt là lén mua kem cho cô, Lý Triều Xán vĩnh

viễn như ánh mặt trời, tràn đầy lý tưởng hào hùng.

Cậu nói cậu muốn nhập ngũ, rong ruổi biển khơi, dũng cảm tiến tới.

Cậu nói cậu muốn làm cảnh sát, đắp đền Tổ quốc, tận trung với nhân dân.

Cậu nói đừng xem thường mình, con người mình tuy nhỏ nhưng rất đáng khích lệ.

Mơ ước lớn nhất của cậu, là làm một anh hùng, làm chuyện vĩ đại.

Cậu đứng trước lễ đường kết hôn của cô, bước xuống bậc thềm, nói, Hiểu Lỗ, mình có thể ôm cậu một cái không.

Năm nay cậu mới 28 tuổi, chưa từng có bạn gái, cũng chưa từng yêu đương.

Cậu còn có cha mẹ hiền lành yêu thương cậu, tự hào về cậu.

Cậu chưa hưởng thụ niềm vui ấm áp trong đời được con cái quăn quanh.

- Triều Xán ơi... Triều Xán...

Tướng Hiểu Lỗ khóc tan nát cõi lòng trong tuyệt vọng.

Ai tới cứu, cứu cậu với.

Cảnh trước mắt nhòe đi qua hàng lệ, chỉ có thể thấy bóng dáng lơ mờ.

Lý Triều Xán phảng phất như ngâm mình trong nước biển lạnh băng, hôm đó mặt trời trên bãi biển rất gay gắt, họ huấn luyện ngoài trời, phải vác nặng chạy 10 km.

Nhiệt độ cao 40 độ, chạy đến mức người đầy mồ hôi, bước chân như không có thực.

Rõ ràng là ngày nắng gắt nhưng vẫn lạnh, lạnh đến mức không nơi nương tựa.

- Lý Triều Xán!!!

Đại đội trưởng phía sau cầm loa hô to:

- Chạy cho tôi!

- Rõ!

Một tiếng cam đoan cần răng kiên định.

Chỉ cần chạy chưa chết, thì cứ chạy cho chết.

Phía trước là người nhà mà cậu muốn bảo vệ, là kẻ địch của cậu, khi cậu rơi vào tuyệt vọng cũng phải dốc hết sức mình.

- Mục đích cậu làm lính là gì?

Đại đội trưởng ngồi trên xe việt dã mui trần lớn tiếng hỏi.

Lý Triều Xán đeo ba lô hành quân, đeo túi cát, hét qua hàm răng:

- Cống hiến quốc gia ____

Giờ chân, thờ hồng hộc, mệt là người:

- Bảo vệ nhân dân ____!!!!

Đại đội trưởng đứng chấp tay trên xe mui trần, la to:

- Tại sao làm lính thủy?

Lý Triều Xán muốn nói ở trên biển tự do, rộng lớn, không gò bó.

Cậu hăng hái tiến lên, mồ hôi to như hạt đậu:

- Tôi muốn anh dừng tiến lên! Giương buồm xuất phát!!!!

- Vậy thì đừng cúi đầu!!!

Một tiếng hét toàn lực:

- Rõ ___!!!

Không cúi đầu, vĩnh viễn không cúi đầu, tôi là Lý Triều Xán muốn làm đại sự.

Trong lúc hoảng hốt, Lý Triều Xán cảm giác như có người ôm cậu khóc, tiếng khóc vang vọng bên tai, thống khổ đau thương.

Là Hiểu Lỗ ư? Không, chắc chắn không phải.

Lý Triều Xán mở mắt một khe nhỏ, cô gái trong áo tưởng đang xuất hiện trước mắt cậu, lệ rơi lã chã.

Cậu cười toe toét:

-...Hiểu Lỗ.

Mình chắc đang nằm mơ nhỉ.

Con dao bén đâm vào mắt, vào thịt, con đau ấy như xuyên thấu tim gan. Cậu nghĩ, lúc trước mình chọc vào mắt cô ấy hẳn cũng đau thế này.

Lý Triều Xán gắng chỉ vào mắt phải của mình, chợt như buông xuống một gánh nặng.

Cậu cười với cô trong mộng:

- Hiểu Lỗ... lần này hai ta hòa nhau rồi.

Cậu còn nhớ mình ở trên boong thuyền lênh đênh viết thư cho gia đình trong ánh tà dương dịu dịu hoặc trong ráng mây hồng lúc bình minh nơi biển cả, lần nào trong thư, cậu cũng lo lắng hỏi một câu, mẹ, mắt Hiểu Lỗ vẫn ổn chứ, nếu cô ấy mù, mẹ phải chuẩn bị hậu lễ cho con nhé, con muốn cưới cô ấy.

Một câu nói đùa, một lời thành sấm, nhưng người ứng nghiệm lại không phải cô ấy.

- Hòa nhau, hòa nhau rồi.

Tường Hiểu Lỗ khóc nức nở, liên tục dùng tay lau máu trên mặt cậu, cô cầu cứu xung quanh, tìm xe cấp cứu.

Chậm chạp không tới, Tường Hiểu Lỗ run rẩy dùng di động gọi điện thoại, muốn báo cảnh sát, ờ, không được, ở đây đều là cảnh sát, gọi cho bệnh viện, họ nói xe cấp cứu đang trên đường tới, gọi cho ai, ai có thể cứu Triều Xán đây, ai giúp cô với, để cô đừng sợ hãi thế này.

Tường Hiểu Lỗ làm rơi điện thoại, luống cuống rơi lệ.

Không ai hiểu tại sao cô khóc thương tâm đến vậy, tường cô bị tâm thần.

Cô gái được Lý Triều Xán cứu còn đứng ở một bên, đang lặng lẽ khóc.

Tường Hiểu Lỗ chợt quay đầu, ánh mắt mang nỗi hận.

Có người tới kéo cô, nói, cô gái à, cô buông ra đi, xe cấp cứu tới rồi. Chúng ta phải để cậu ấy mau mau cấp cứu.

Chung quanh ồn ào, Lý Triều Xán được khiêng lên cáng, xe cấp cứu và bốn năm chiếc xe cảnh sát, ồ ồ ồ rồi đi.

...

Hàng lang ngoài phòng phẫu thuật đầy người, có người mặc cảnh phục, có người mặc thường phục, khung cảnh vội vã, bầu không khí ngột ngạt.

Tường Hiểu Lỗ đứng ở một góc không nổi bật, tay chân lạnh lẽo.

Cha mẹ Lý Triều Xán được cục trưởng phân cục đích thân đón tới, đi cùng còn có chính ủy thành phố và người của ban tuyên truyền, đủ để thể hiện sự coi trọng của họ đối với chuyện này, Trần Thực Phương và Lý Cường vẫn mặc bộ đồ lúc này dưới lầu, được người khác dìu đi, run lấy bầy.

Trần Thực Phương cố nén nước mắt, không dám khóc thành tiếng.

- Hai bác đừng gấp, đã đưa cậu ấy đến phòng phẫu thuật rồi, lát nữa chúng tôi lại phải người vào hỏi thăm tình hình, tổng cộng bị đâm ba nhát, lúc kiểm tra trên xe cấp cứu đã bước đầu phán đoán là không tổn thương đến cơ quan nội tạng chí mạng, quan trọng là con mắt, chúng tôi đã mời giáo sư của bệnh viện Đồng Nhân làm bác sĩ mổ chính, chuyên gia mắt của họ là tốt nhất, bác cứ yên tâm...

Lý Cường là một ông lão cổ tở ra mạnh mẽ, nghe xong, phát hiện mình đứng không vững, bèn chỉ vào bên cạnh:

- Đề tôi ngồi.

- Mau, hai bác ngồi đi.

Cục trưởng phân cục vội đỡ hai người già ngồi trên băng ghế ở hành lang, hơi mất tự nhiên:

- Chuyện này, chúng tôi nhất định sẽ nghiêm túc đồn đốc xử lý nghi phạm gây hại Triều Xán, cậu nhóc Triều Xán rất tốt, thận trọng, chịu khó, không có gì để xoi mói, bác yên tâm, chúng tôi chắc chắn sẽ xin công cho Triều Xán, để cậu ấy...

- Đừng nói cái này.

Lý Cường ép tay, lòng chỉ nghĩ đến con trai, cầu khẩn:

- Chỉ cần con khỏe mạnh, giữ lại cái mạng cho đôi già này hầu hạ, có ra sao tôi và mẹ nó cũng chịu hết.

Ngẫm nghĩ, đời người có rất nhiều yêu cầu: lúc nhỏ phải học giỏi, thi vào trường tốt, rồi phải kiếm tiền, mua nhà, tìm một đối tượng trăm năm thích hợp, kết hôn, sinh con, khiến cuộc sống vừa thỏa mãn vừa an ổn.

Nhưng khi đột ngột xảy ra bất trắc, vào khoảnh khắc ấy, bạn sẽ hạ yêu cầu xuống rất thấp.

Có thể sống không? Chỉ cần sống là được.

Cửa phòng phẫu thuật mở ra__

Bác sĩ đeo khẩu trang, giơ hai tay, vội vã bước ra nói rõ tình hình:

- Người nhà Lý Triều Xán.

Lại một đám người ào ào vây tới.

Cục trưởng phân cục xông lên trước:

- Bác sĩ nói đi.

- Hai nhát dao ở bụng không nặng, một nhát ở eo, một nhát tổn thương tới thành ruột, mấu chốt là ở mắt, nhãn cầu bị thương, màng cứng bị phá hỏng, mắt trên mắt bị nứt, tổn thương rất nặng, chúng tôi sẽ tiến hành khâu rửa vết thương, xem xem có thể giữ được không, có hai loại tình huống: nếu giữ được, sau này vẫn phải tiến hành phẫu thuật hai đến ba lần, tiến hành cấy ghép giác mạc, nhưng chắc chắn không khôi phục được thị lực như trước đây, hơn nữa sẽ để lại sẹo; còn nếu thực sự nghiêm trọng...

Bác sĩ nhìn quanh mọi người:

- Giáo sư Lý bảo tôi thông báo với mọi người, sẽ lựa chọn bỏ mắt.

- Bác sĩ, cậu ấy còn trẻ như thế, hể bỏ mắt là nửa đời sau sẽ bị hủy hết.

Cục trưởng phân cục nắm chặt tay bác sĩ:

- Bác sĩ cũng thấy cha mẹ già cậu ấy rồi đấy, xin bác sĩ cố giữ lại cho.

- Chúng tôi nhất định cố gắng hết sức.

Đón phẫu thuật được đưa tới trước mặt cha mẹ Lý Triều Xán, cần ký tên, thông báo rủi ro và ngầm chấp nhận hậu quả phẫu thuật, Lý Cường cầm bút, mắt đỏ lên, miệng vẫn an ủi vờ:

- Mạng con trai được giữ lại, tay chân không sao cả, còn đi đứng chạy nhảy được, mắt bỏ thì bỏ thôi, huống hồ bác sĩ cũng nói là sẽ cố gắng hết sức, vẫn còn một con mắt thấy đường mà, bà quên đồng nghiệp lão Vương của tôi à? Mấy năm trước xuống xưởng hàn điện bị lá sắt văng vào, gấn mắt giả vô, cũng rất tốt đấy thôi.

Mấu chốt là không toàn vẹn, nửa đời sau của con trai bị hủy! Con gái nhà ai lại chịu gả cho một người đàn ông có khiếm khuyết chứ!

Nhưng__

Trong cái rủi có cái may, hai vợ chồng già cả đời lạc quan, bình thản rộng rãi trong cuộc sống, luôn có thể tự an ủi mình:

- Đúng, đúng, Triều Xán có thể sống là tốt nhất.

Trần Thục Phương run run gật đầu.

Những người có mặt nhìn mà đau lòng, thấy hai người già nắm chặt tay nhau, đều không khỏi nhớ tới cha mẹ của mình.

Làm nghề này, nguy hiểm, bôn ba, không biết trong nhà có bao nhiêu người vì mình mà lo lắng không yên.

- Về hết đi.

Cuộc phẫu thuật còn không biết sẽ mất bao lâu, lãnh đạo dọn dẹp người ở đây, tránh ảnh hưởng đến trật tự bình thường của bệnh viện, hướng hồ đồng người như vậy trông lại càng sốt ruột. Khi dọn đến Tường Hiểu Lỗ máu me đầy mình trong góc, lãnh đạo sững sờ, lập tức áy náy nắm tay cô:

- Bạn gái Triều Xán phải không? Đừng lo lắng, qua bên kia ngồi đi, chúng ta cùng đợi.

Tin Tường Hiểu Lỗ ôm Lý Triều Xán khóc rống ở hiện trường sớm đã truyền ra.

Tình cảm hai người thật sâu đậm.

Cha mẹ Lý Triều Xán lúc này mới phát hiện Tường Hiểu Lỗ cũng có mặt, như tìm được chỗ dựa để kể khổ:

- Hiểu Lỗ _____

Tường Hiểu Lỗ bước tới, nắm tay Trần Thục Phương, an ủi bà:

- Di đừng lo ạ, Triều Xán đại nạn không chết, ắt có phúc về sau.

Nói thì nói vậy nhưng thấy cô toàn thân đầy máu, lòng lại bắt đầu bi thương.

Người báo án đang phối hợp ghi chép ở cầu thang hành lang, xong xuôi, người khác dẫn cô áy tới trước mặt cha mẹ Triều Xán:

- Di, chú, người báo án muốn xin lỗi hai người.

Một cô gái trẻ cỡ tuổi Tường Hiểu Lỗ, gầy yếu, cúi đầu, từ đầu tới cuối luôn lặng lẽ khóc, đang khóc, chợt, cô áy quỳ xuống với cha mẹ Triều Xán.

- Di, chú, con xin lỗi...

Hai người già một lời khó nói hết tâm trạng, hận, hận cô áy nhiều chuyện, không hận, cô áy cũng là người đáng thương.

...

- Máy thứ chuyển nhượng và tặng này của cậu, về phải đưa vợ cậu ký rồi để chỗ tôi lưu trữ.

Lưu sư Tống Xuân Tường thu dọn từng bản từng bản văn kiện một cách thứ tự, lấy ra hai bản đẩy tới Ninh Tiểu Thành.

Tống Xuân Tường là lưu sư mà Ninh Tiểu Thành luôn dùng, đã giúp anh xử lý các loại nghiệp vụ suốt ba năm, chủ yếu là các vụ về tài chính, bây giờ Ninh Tiểu Thành muốn mang nhân viên đến chỗ Triệu Hợp Bình làm việc, các loại hợp đồng lao động, các hạng mục cần kết thúc cũng phải có lưu sư công chứng.

Và lại, đạo này Ninh Tiểu Thành lén trừ một quỹ tín thác cho Tường Hiểu Lỗ, gửi một phần tài sản vô hình trong tên mình làm quà tặng.

- Nói thật, mấy năm nay tôi làm đều là chồng lén vợ chuyển nhượng tài sản, chứ chủ động đem tặng như cậu thì không có mấy người.

Ninh Tiểu Thành bắt chéo chân:

- Vợ tôi là tổ tông yêu tiền, có lẽ độc lập quen rồi, bỗng dưng thất nghiệp nên rất không yên tâm, để lại cho cô áy chút vốn, sau này làm gì cũng trượng nghĩa.

Tống Xuân Tường đã qua lại với Ninh Tiểu Thành mấy năm, hiểu anh:

- Có phải cậu muốn theo người khác đầu tư không?

Ninh Tiểu Thành lần này bỏ vốn lớn, bán sạch 80% tài sản chứng khoán dưới tên mình, một phần giữ trong ngân hàng, một phần mua bảo hiểm cho vợ, chắc là cần dùng tiền.

- Đến chỗ Triệu Hợp Bình phải mang theo ít quà ra mắt, đầu thế đi tay không, ông áy dùng tôi không phải là dùng chùa.

Ninh Tiểu Thành nói ra mục đích, không chỉ muốn người mà còn muốn tiền của anh. Bằng không thì sao ông áy lại bỏ ra tiền lương năm gấp mấy lần lương mời một giám đốc chuyên nghiệp để mời anh chứ?

- À, đúng rồi, chuyện lần trước cậu nhờ tôi làm, tôi phải thông báo với cậu một chút.

Tổng Xuân Tường rất tỉ mỉ cẩn thận, bất kể chuyện to nhỏ:

- Vụ án không có độ khó gì, hiện đang đợi bệnh viện đưa báo cáo về tình hình bị thương, đợi thu thập xong chứng cứ, tôi sẽ ra tòa khởi tố, dựa theo tình huống bạo lực ngày nay, ngoại trừ xử cường chế ly hôn, tôi sẽ tranh thủ giành được bồi thường về kinh tế cho cô ấy, chẳng hạn như nhà cửa.

- Cậu cứ xem mà làm, đó là một người bạn của tôi, cùng đường mặt lộ rồi.

Tổng Xuân Tường cười:

- Chính vì nể mặt cậu nên tôi mới nhận, chứ tôi không đụng vào tố tụng dân sự nhiều năm rồi.

Chuyện trước đó rất lâu, Kiều Hinh gọi điện thoại cho anh, muốn vay tiền, nói mình muốn kiện ra tòa, ly hôn, trước đây đi bệnh viện nhiều lần, đã tiêu hết tiền tích góp, hơn nữa liên quan đến phân chia tài sản sau ly hôn thì phí luật sư rất cao, chuyện bị bạo lực gia đình lại lúng túng nên cô cũng không tiện nói với người khác.

Tiểu Thành nghĩ, thời buổi này vay tiền rất phiền phức, có vay phải có trả, khó tránh sau này liên hệ nhiều hơn, vả lại anh hoàn toàn không định để cô trả, cô đã thâm đến thế rồi, sao anh lại không biết ngại chứ.

Lúc đó anh nghĩ, tốt xấu gì mình cũng từng làm lỡ dở người ta, thực không đành lòng, bèn gọi cho cô một cú điện thoại, giúp cô liên lạc với Tổng Xuân Tường. Được Ninh Tiểu Thành giới thiệu, việc kiện tụng không còn phiền phức, Tổng Xuân Tường nhận vụ này, thu của cô ít tiền mang tính tượng trưng bán anh một món ân tình.

Không ngờ chuyện vẫn chưa giải quyết.

Vừa nói xong, Tổng Xuân Tường liền nhận được điện thoại, bắt đầu đi thu lại túi công văn:

- Người này, đúng là cứ phải nhắc hoài.

- Sao thế?

- Cậu đưa tôi đi một chuyến, cũng trực tiếp xem xem, người cậu giới thiệu cho tôi phiền phức rồi, chồng cô ấy đâm một cảnh sát bị thương, gây rất to, hiện đang bị người ta bắt ở bệnh viện, tôi phải qua đó một chuyến.

...

Báo cáo xét nghiệm thương tích mà Kiều Hinh giấu trong nhà bị chồng phát hiện, chồng nhìn ra được ý đồ ly hôn của cô nên lại ra tay đánh. Kiều Hinh tuyệt vọng báo cảnh sát, chạy ra khỏi nhà, kết quả người chồng mất đi lý trí cầm dao đuổi theo, đúng lúc gặp Lý Triều Xán dẫn người tới.

Sau khi khống chế hấn, hai cảnh sát, một người giữ hấn, một người lấy còng tay bên hông ra, Lý Triều Xán đỡ cô đứng dậy, chỉ mấy giây đó, gã chồng đang trong trạng thái điên cuồng không kiềm chế được, chọt vùng thoát, nhặt dao lao tới Kiều Hinh lần nữa, Lý Triều Xán phản ứng nhanh, đẩy cô ra.

Nếu không có cái đẩy đó thì cậu cũng không tới mức bị thương mất.

Kiều Hinh hổ thẹn ăn năn, nhận lỗi trước mặt cha mẹ Lý gia, từng cái quỳ mạnh như đâm vào lòng người, cô hận không thể dùng mắt mình để cứu lấy người cảnh sát trẻ kia.

Lúc Ninh Tiểu Thành và Tổng Xuân Tường tiến vào thì thấy cảnh như vậy.

Tường Hiểu Lỗ đứng cạnh Trần Thục Phuong, khắp người đều là vết máu khô, trên mặt, trên tay, trên quần áo, dường như bị kinh hãi gì đó, sắc mặt tái nhợt, hoảng hốt nhìn người dưới đất.

Mà dưới đất ____

Kiều Hinh mặt đầy nước mắt quỳ trước cha mẹ Lý Triều Xán, hai người già kéo cô ấy dậy, cũng nước mắt đầm đìa.

Nếu Lý Triều Xán bị thương là khởi nguyên khiến tinh thần Tường Hiểu Lỗ tan vỡ, thì tất cả những chuyện kể tiếp, chính là cọng rơm cuối cùng đè chết cô.

Ninh Tiểu Thành muốn lấy nước xối rửa tay rửa mặt cho cô.

Bất kể cô nhìn thấy gì cũng không thể đứng đó như con khi bùn được.

- Đứng đứng vào tôi!!!

Một tiếng gào phẫn nộ xen lẫn thương tâm, mắt Tường Hiểu Lỗ đỏ lên, nhìn chằm chằm bàn tay đưa ra giữa không trung rồi cứng đờ kia.

Không trách Tường Hiểu Lỗ khó chịu.

Vào lúc này, theo tiềm thức, trong cơn giận dữ và tuyệt vọng, cô triệt để xem Ninh Tiểu Thành là đồng lõa làm bị thương Lý Triều Xán.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Ở bệnh viện, cha mẹ Lý Triều Xán tưởng Ninh Tiểu Thành nghe tin nên đến đón Tường Hiểu Lỗ. Thấy anh đến, họ nói:

- Ồ, ờ, Tiểu Thành cũng tới rồi, buổi tối vất vả cho con quá, con cũng thấy đấy, Triều Xán không sao cả, giữ được mạng rồi, mau đưa Hiểu Lỗ về nhà đi, con bé bị dọa dữ lắm.

Sợ ảnh hưởng tình cảm đôi vợ chồng trẻ, Trần Thực Phương còn phí công giải thích:

- Điều tại đi và đường Lý quên xách chìa khóa, Hiểu Lỗ gặp phải, có lòng tốt muốn giúp đỡ đi một chuyến, ai ngờ lại gặp chuyện này ở cổng đơn vị Triều Xán.

Chỉ mấy câu đã nói rõ tại sao ban đêm ban hôm Tường Hiểu Lỗ lại ở bên ngoài phòng phẫu thuật của Lý Triều Xán.

Ninh Tiểu Thành sưng sò, đầu óc mờ mịt, dần dần hiểu ra, bèn kéo Tường Hiểu Lỗ:

- Em có bị thương không? Nhìn thấy gì rồi?

Cô không nói lời nào.

Ninh Tiểu Thành muốn lau cho cô:

- Đi, đi rửa trước đã ____

Nhìn cô cả người đầy máu khiến trong lòng anh không thoải mái.

Nào ngờ tay anh còn chưa đụng tới cô, cô chợt súp đổ:

- Đứng đứng vào tôi!!!

Ánh mắt kia mang theo nỗi căm ghét, phẫn nộ, sợ hãi, đau lòng... một lời khó nói hết, tóm lại, còn không bằng nhìn một người xa lạ.

Tay cứng đờ giữa không trung ____

Tiểu Thành rút tay về.

Máu chốt là, Kiều Hinh rất không đúng lúc gọi anh một tiếng “anh Tiểu Thành”!!!

Cô ấy trái ngược với Tường Hiểu Lỗ, cùng một tiếng xưng hô y hệt nhưng ánh mắt của cô ấy lại khác, có nghi hoặc, có ngờ ngàng, có cảm kích, có mừng rỡ.

Điều khiến người ta khó hiểu nhất là Ninh Tiểu Thành còn bình tĩnh gật đầu chào cô ấy, dường như quen biết.

Trong hành lang yên tĩnh chợt gió nổi mây vần.

May mà Tống Xuân Tường là người biết hòa giải, anh cầm cặp công văn nhanh bước về phía trước:

- Cô Kiều, hãy cho tôi biết tình huống cụ thể thế nào.

Tường Hiểu Lỗ ở bệnh viện không đi, quyết cường đứng chờ tin tức, cô không đi, Ninh Tiểu Thành cũng không đi, đứng cùng cô.

Mãi đến 2 giờ sáng, phòng phẫu thuật mới có tin, mắt Lý Triều Xán được bảo vệ, lát nữa khâu xong sẽ đẩy ra.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, lúc này Tường Hiểu Lỗ mới chào từ biệt cha mẹ Lý gia.

Lý Cường gật đầu:

- Mau về đi con, về tắm rửa thay đồ.

Tường Hiếu Lỗ khom người với cha mẹ Triều Xán, nói ít ngày nữa con lại tới thăm Triều Xán, rồi rời khỏi bệnh viện.

- Tiểu Thành, mau, đi theo vợ đi.

Lý Cường không yên tâm, đưa mắt ra hiệu cho Ninh Tiểu Thành.

Ninh Tiểu Thành cầm chìa khóa xe, cũng vội vã để lại một câu:

- Vậy đừng Lý, đi Trần, con đi trước, ít ngày nữa con lại đến thăm Triều Xán, có gì cần giúp cứ nói với con ạ.

Bước nhanh theo Tường Hiếu Lỗ ra khỏi cổng lớn bệnh viện, Ninh Tiểu Thành túm được cô ở bãi đậu xe:

- Em chạy cái gì?

Bốn bề vắng lặng, Tường Hiếu Lỗ bị anh dùng sức giữ vai lại, chọt cô vùng mạnh tay anh ra, thỉnh thoảng chát vắn:

- Em gọi điện thoại cho anh, tại sao anh không bắt máy?

Tiểu Thành không hiểu:

- Em gọi điện thoại cho anh khi nào?

Nói xong, anh còn móc điện thoại trong túi quần ra cho cô xem:

- Thật không có mà.

Sợ cô không tin, anh còn hỏi dò:

- Máy gì? Có phải lúc anh đang nói chuyện với cậu Tống không, hay là trong thang máy không có tín hiệu?

Tường Hiếu Lỗ từ đầu đến cuối không thể tự khống chế mình thoát khỏi nỗi tuyệt vọng khi thấy Lý Triều Xán nằm trên đất, cô thật sự bị kích thích, bây giờ càng nhìn Ninh Tiểu Thành càng thấy anh dối trá, nhất thời không giữ mồm giữ miệng, cô quát nhẹ:

- Anh đừng giả bộ nữa được không?

Ninh Tiểu Thành không ngờ Tường Hiếu Lỗ phản ứng kịch liệt như vậy, con giận bốc lên, anh cau mày trợn mắt:

- Ai giả bộ với em? Không nhận được chính là không nhận được! Có lần nào em gọi điện thoại cho anh mà anh không bắt máy chưa? Anh cần làm như vậy à?

- Đúng, anh không nhận được, anh có thể nhận điện thoại của bạn gái cũ, có thể mang luật sư lo kiện cáo cho cô ta, có thể mời được cả người nổi tiếng như Tống Xuân Tường tùy tiện lo một hợp đồng cũng mấy ngàn tệ, trước đây em ở công ty bị người ta vu cáo trộm tư liệu, anh không màng không hỏi mà giờ vừa nghe người ta xảy ra chuyện là hùng hục chạy tới!

Tường Hiếu Lỗ giận run người:

- Ninh Tiểu Thành anh tưởng em khờ lắm sao? Em khờ nên ngày hôm đó từ bệnh viện về còn tưởng anh đứng ra cứu giúp vì bất bình khi thấy người ta bị bạo lực gia đình. Dưới khu nằm viện của cha em, em xem người nói chuyện với anh là người bán số ở bệnh viện, em giả cầm vờ điếc không có nghĩa là em không biết.

Bóng lưng gầy yếu đó, đôi mắt tự ti bất lực đó, Tường Hiếu Lỗ vừa nhìn là cả đời không quên được.

Phụ nữ khi thật giận dữ cãi nhau, miệng mồm rất hùng hổ, đàn ông căn bản không phải là đối thủ.

Ninh Tiểu Thành hít sâu một hơi:

- Ai mang luật sư tới lo kiện cáo? Buổi tối anh và Tống Xuân Tường bàn chuyện công chứng hợp đồng, là cậu ấy nhận điện thoại mới bảo anh đưa cậu ấy tới.

- Sao lại trùng hợp nhận điện thoại lúc hai người bàn hợp đồng thế? Bàn hợp đồng gì?

Tường Hiếu Lỗ không tha, nói mát:

- Anh vô tội lắm. Anh không giới thiệu Tống Xuân Tường cho cô ấy quen thì Tống Xuân Tường có thể tới à?

- Anh bàn...

Ninh Tiểu Thành trầm miệng không thể bào chữa, lại không muốn nói cho Tường Hiểu Lỗ chuyện mình và Tống Xuân Tường đang làm vụ chuyển nhượng tài sản, nhất thời trong lòng vừa uất ức vừa phẫn nộ.

Anh cúi đầu, ép mình tỉnh táo, gằn giọng:

- Tường Hiểu Lỗ, em bây giờ không lý trí, hai ta không nói chuyện. Anh thừa nhận anh quen Kiều Hinh, tụi anh cũng từng có một khoảng thời gian yêu nhau, nhưng đó đã là chuyện xưa như trái đất rồi, tụi anh gặp nhau ở bệnh viện không phải do anh chủ động tìm mà là ngày hôm đó cô ấy bị đánh dưới lầu cha em nằm viện, lúc đó anh không biết là cô ấy, qua giúp một tay rồi trò chuyện hai câu, chỉ đơn giản vậy thôi. Quảng thời gian trước, cô ấy gọi điện thoại cho anh, muốn vay tiền mời luật sư ly hôn, anh sợ vay tiền rồi kéo tới kéo lui sẽ không rõ ràng nên giúp cô ấy liên hệ Tống Xuân Tường. Anh không nói với em là vì cảm thấy chuyện này không liên quan tới hai chúng ta, không cần thiết nói ra để em nghĩ nhiều.

Ninh Tiểu Thành cảm thấy mình đã đủ thẳng thắn, lòng kiêu ngạo cũng bỏ xuống, anh kiên nhẫn giải thích:

- Từ đó về sau, anh và cô ấy chưa từng liên lạc một cú điện thoại nào, cũng chưa từng gặp mặt lần nào.

- Lòng anh không mờ ám thì sao anh không nói với em? Sợ em nghĩ nhiều? Lúc nãy đứng ở đó nghe cô ấy gọi anh một tiếng “anh Tiểu Thành” sao anh không sợ em nghĩ nhiều?

Tường Hiểu Lỗ phẫn nộ:

- Tại sao khi xảy ra chuyện, anh vĩnh viễn đều nói mình sạch sẽ đến vậy, tất cả mọi người đều là người bị hại, chỉ có anh là thông minh nhất trượng nghĩa nhất!

- Ai mà không có chút việc riêng? Kết hôn là chuyện của hai ta, sống cũng là em và anh sống, tại sao em cứ bám riết vào quá khứ không tha?

Ninh Tiểu Thành thấy Tường Hiểu Lỗ như vậy cũng giận mà không chỗ phát tiết:

- Tường Hiểu Lỗ, nói thẳng ra, hôm nay em giận anh như vậy rốt cuộc là vì Kiều Hinh hay vì Lý Triều Xán? Lý Triều Xán bị thương, một người đang yên đang lành lại nằm ở đó, trong lòng ai cũng không thoải mái, nhưng có cần thiết hay không? Em nhìn lại em bây giờ đi__

Đầu bù tóc rối, máu dính đầy mặt đầy tay, lau cũng không cho lau, trong cơn gió lạnh hùng dũng, vì một người ngoài mà gây gổ với anh.

Ninh Tiểu Thành cảm thấy hơi nản lòng:

- Không phải anh làm cậu ta thành như vậy, thái độ bây giờ của em với anh, giống như là anh hại cậu ta bị đâm ba nhát ấy, lúc nãy em đứng đằng kia, anh đã nghĩ, nếu một ngày nào đó anh cũng thế, cũng nằm đó, cũng tàn phế, liệu em có khóc thương tâm như vậy không?

Một câu nói, đâm vào lòng Tường Hiểu Lỗ, đụng vào chỗ đau.

Anh không có tình cảm với Lý Triều Xán, nhưng cô có.

Cô khóc lóc, tức giận quát to với anh:

- Cần thiết! Cần thiết! Rất cần thiết! Em quen Lý Triều Xán 20 năm, cậu ấy ngã xuống đất, ai cũng mặc kệ cậu ấy, cậu ấy có khả năng tàn tật cả đời, cậu ấy mù, không thấy đường rồi. Còn anh quen cô ta bao lâu hả, anh giúp cô ta ly hôn tìm luật sư mà không cho em khổ sở đau lòng vì Triều Xán à?

Lời này, Ninh Tiểu Thành nghe hiểu.

Tôi quen Lý Triều Xán 20 năm, nhưng chỉ kết hôn với anh một năm.

Ninh Tiểu Thành chợt trầm mặc.

Cơn gió lạnh hùng dũng vù vù thổi bên tai.

Anh bình tĩnh lại, cười mỉa mai:

- Em có tình cảm với cậu ta như vậy, sao lúc đó lại gả cho anh?

Tường Hiểu Lỗ đỏ mặt, không cam lòng yếu thế:

- Anh có tình cảm với cô ta như vậy, sao lúc đó lại cưới em? Vì cô ta đã kết hôn nên anh không còn cơ hội sao?

Từng câu từng chữ của Tường Hiểu Lỗ đều mất hết lý trí, chỉ mang khoái cảm trào phúng:

- Anh giúp cô ta ly hôn, bước tiếp theo sẽ làm gì? Giúp tìm công việc, hay đòi em ly...

- Tường Hiểu Lỗ!

Ninh Tiểu Thành chợt cao giọng quát cô ngưng lại.

Tường Hiểu Lỗ quá khích, cuối cùng bạo phát:

- Cô ta ly hôn hay không mắc mớ gì đến anh!!!! Chồng là do cô ta chọn, bất kỳ hậu quả gì thì tự cô ta chịu! Kéo người khác xuống nước cái gì chứ! Cô ta sống không thoải mái nên muốn mọi người cũng không thoải mái theo à?

Hai người vô hình trung ra sức chém giết, vì nguyên nhân gì thì không rõ, thậm chí không chút lý lẽ, chỉ muốn nhìn đối phương khó chịu, á khẩu không nói được là thấy thoải mái, hận càng nhiều, đau càng sâu, không ai thả trước.

Thời gian chợt dừng lại_____

Bãi đậu xe vắng vẻ như vang vọng tiếng của cô.

Đến bây giờ, Tường Hiểu Lỗ cuối cùng mới biết rốt cuộc tại sao mình giận đến vậy.

Cô chạy điên cuồng trên đường, đường phố yên tĩnh, rộng rãi, cô đạp chân ga, chiếc xe màu đỏ lao băng băng trong màn đêm.

Cô biết, cuối cùng cô đã nói ra đề tài không thể chạm đến nhất giữa hai người. Tựa như sóng ngầm cuộn cuộn dưới lớp băng vụn vỡ, như gió âm ngọt ngạt trước khi mưa về, như tất thảy sự ồn ào lắng lặng ngủ đông trong thành phố trước bình minh.

Ninh Tiểu Thành đứng yên một mình trong bãi đậu xe. Hồi lâu, anh từ từ bước đến trước xe, tung chân đá mạnh vào bánh xe.

Lòng buồn bực.

Anh nghĩ không thông, tại sao tất cả chuyện anh làm cuối cùng đều thành khúc mắc trong lòng cô, thành lý do cô hận anh.

Những lời thương tâm phần nộ của Tường Hiểu Lỗ còn văng vẳng bên tai, cô khóc lóc chất vấn anh, lúc em khó khăn anh đang ở nơi nào.

Chuyện Vi Đạt bị lộ bí mật, nếu không có anh lên lút đạt thành nhất trí với chủ tịch Hà, từ bỏ tất cả vốn đầu tư trước đó, thì Đồng Hoa sẽ dễ dàng không truy cứu trách nhiệm của Vi Đạt vậy ư? Nếu không có anh vờn quanh chủ tịch Hà, hứa giúp ông ấy để tâm tìm một vị trí thích hợp để đổi nghề, thì cô ấy sẽ chỉ đơn giản bị phạt nửa năm tiền thưởng ư?

Anh nhờ ông Ninh không bao giờ nhờ vả giúp truyền lời cho bác sĩ, để cô được ngủ không lo âu.

Anh sợ mình xảy ra sự cố sẽ táng gia bại sản, tương lai của cô không bảo đảm.

Anh từng nói sẽ chăm sóc cô đến 70 80 tuổi, anh có chết cũng để lại nhà cho cô.

Nhưng cuối cùng, vẫn là anh sai trái đầy người.

Tiểu Thành luống cuống gỡ đầu.

Rũ mắt.

Thời buổi này đúng là chó má.

Suy cho cùng vẫn là con biết khóc mới có sữa ăn.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Mùa xuân ấm áp còn vương hơi lạnh trôi qua, rất nhanh hạ đã về, dường như không chút dấu hiệu, nổi mấy trận gió to, đổ hai cơn mưa rào, trời trong vắt.

Trong phòng đơn của bệnh viện đầy ánh nắng.

Lý Triều Xán khỏe mạnh ngồi trên giường bệnh, đang ăn táo, ngoạm một cái là nửa trái, nói cười với người khác.

- Ôi, cậu biết không, đội trưởng vừa thấy là cuống lên, chỉ vào thằng đó mắng: “Mày nhúc nhích nữa tao xem xem!” Hù ồa, lúc đấy thằng khốn đó sợ suýt vãi ra quần!

- Ha ha ha ha ha!

Lý Triều Xán ở trên giường cười lăn lộn, vội truy hỏi:

- Sau đó thì sao, sau đó thì sao?

Cậu đã ở bệnh viện một tháng, hai vết thương ở bụng đang dần dần hồi phục, từ ban đầu chỉ có thể ăn thức ăn lỏng đến bây giờ có thể ăn thức ăn bình thường liền ồ ồ ào ào đòi ăn thịt dê chấm tương vùng. Cái gì cũng tốt, ngoại trừ lớp băng gạc dày trên mắt phải.

Ông trời thương xót, cuối cùng dưới nỗ lực của bác sĩ, Lý Triều Xán vẫn bảo vệ được mắt.

Chỉ có điều____

Thị lực về sau sẽ rất kém, quan trọng nhất là, trên mắt có thể sẽ để lại sẹo vĩnh viễn.

Một tháng nay, mắt cậu tổng cộng phẫu thuật hai lần, lần đầu chữa trị phục hồi, lần thứ hai cấy ghép giác mạc, trước phẫu thuật, bác sĩ lấy trong bình thủy tinh ra giác mạc của người hiến tặng, nói với cậu:

- Chàng trai, đúng là ở hiền gặp lành, con mắt này của cậu có được không dễ đâu. Giáo sư già 70 tuổi rồi, vì cậu mà đứng suốt 6 tiếng đồng hồ, lúc ra phải ngồi xe lăn cho người ta đẩy đẩy, hết cách, tuổi cao, đứng không nổi.

Lý Triều Xán rất cảm kích, miệng ngọt xót:

- Con biết, chờ con khỏe sẽ đích thân đến nhà cảm tạ ông cụ. Ông chính là cha mẹ tái sinh của con! Không! Là ông nội ruột!

Lý Triều Xán cấy ghép giác mạc, người hiến là một liệt sĩ, cũng là một cảnh sát tuổi xấp xỉ với cậu, hôm cậu làm phẫu thuật, vợ liệt sĩ đó cũng tới, tặng cậu một bó hoa, dặn cậu dưỡng bệnh cho tốt, gắng kiên trì, đừng vì một lần sự cố mà mất lòng tin, sinh ám ảnh với nghề.

Lý Triều Xán thè son sắt trên giường bệnh:

- Chị dâu, chị yên tâm, không vì điều gì khác, chỉ vì con mắt này, em cũng chắc chắn kiên trì, không phụ lòng anh cả.

Lý Triều Xán có thể có kết quả như vậy, cha mẹ cậu đều vui mừng khôn xiết. Lý Cường còn an ủi con trai:

- Đàn ông con trai có sẹo không có gì ghê gớm cả. Đó là huân chương anh hùng!

Lý Triều Xán phụ họa:

- Đương nhiên, đây là huân chương của con! Chứng nhân anh hùng!

Trong phòng bệnh của cậu bày đầy hoa tươi và giò trái cây, trên tường còn treo lá cờ thưởng do khu phố làm tặng cậu. Đợi qua tuần này là Lý Triều Xán có thể xuất viện.

Cách mấy ngày là có thân thích trong nhà, ban đầu là đồng nghiệp ở đồn công an và ở phân cục tới thăm, Trương Hiểu Lỗ cũng tới.

Nhắc tới Trương Hiểu Lỗ____

Lý Triều Xán lại thờ dài.

- Đang yên đang lành mà thờ dài cái gì!

Trần Thục Phương giặt khăn, quờ con trai:

- Dưỡng bệnh quan trọng nhất là tâm trạng, tâm trạng tốt sẽ không có tai ương gì hết.

- Mẹ, mẹ nói xem Trương Hiểu Lỗ và Tiểu Thành không thật vì chuyện của con mà hông chứ?

Lý Triều Xán lo lắng:

- Ôi chuyện này... sao lại trùng hợp thế!

Trần Thục Phương im lặng, biết tâm tư của Lý Triều Xán bèn hỏi dò:

- Hiểu Lỗ ly hôn, con không vui sao?

- Con vui cái nỗi gì!

Lý Triều Xán nhảy dựng trên giường:

- Con muốn cô ấy sống tốt, đừng vì chút chuyện của con mà ép bản thân đến đường cùng, lỡ ly hôn thật thì không phải trong lòng con sẽ áy náy cả đời sao? Con thích Tường Hiểu Lỗ, nhưng không tới mức thích cô ấy rồi hi vọng cô ấy ly hôn. Lúc cô ấy độc thân, con có thể quang minh chính đại, nhưng giờ cô ấy có gia đình, con đương nhiên hi vọng cô ấy sống tốt, nếu còn tranh thủ cười trên nỗi đau người khác thì con trai mẹ là hạng người gì chứ.

Lý Triều Xán càng nghĩ càng phiền, lâm bầm:

- Chuyện quái gì thế này.

Đầu giường còn đặt hoa bách hợp do Tường Hiểu Lỗ tặng, Lý Triều Xán tiện tay ngắt một cánh hoa nhào nặn trong tay.

Trần Thục Phương nghe Lý Triều Xán nói vậy cũng lo âu, thở dài thườn thượt.

Sao lại gây ra chuyện phiền phức như vậy chứ.

Tuy bà không biết chi tiết cụ thể trong đó nhưng cũng loáng thoáng hiểu được, cô gái mà Lý Triều Xán cứu dường như có quan hệ không rõ ràng với Ninh Tiểu Thành.

Triều Xán lại cứ vì cứu cô ấy mới bị thương, áy thế mà lại cứ để Tường Hiểu Lỗ gặp phải.

Đang khổ não, Tường Hiểu Lỗ liền đẩy cửa vào, lần này cô xách một túi trái cây, mỉm cười ở cửa:

- Triều Xán?

Hôm nay cô đổi sang trang phục mùa xuân, một chiếc váy mỏng in hoa sáng rỡ rạng ngời.

Đây là lần thứ ba cô đến bệnh viện thăm cậu, hai lần trước trong phòng bệnh đầy người, không tiện nói chuyện, lần nào Tường Hiểu Lỗ cũng chỉ để lại đồ, đứng thăm cậu mấy phút rồi đi.

- Hôm nay không ai tới thăm cậu à?

- Đồng nghiệp của mình mới đi.

Lý Triều Xán mang đôi dép lê đi lệt xệt dưới đất:

- Cậu mau vào ngồi, đúng lúc mình có lời muốn nói với cậu.

Trần Thục Phương nghe tiếng, bước ra khỏi toilet, lau lau tay:

- Hiểu Lỗ đến đây à?

- Dạ chào dì.

Tường Hiểu Lỗ cười ngượng ngùng với Trần Thục Phương:

- Con đến ngân hàng làm việc, không xa đây nên ghé thăm Triều Xán, nghe nói sắp xuất viện rồi?

- Phải, tuần sau xuất viện.

Trần Thục Phương nhìn Lý Triều Xán, ngẫm hiểu, kiếm cớ để hai người nói chuyện riêng:

- Di xuống phòng nước giặt đồ cho Triều Xán, hai đứa trò chuyện nhé.

Lý Triều Xán nhiệt tình gọi cô:

- Hiểu Lỗ, vào ngồi đi. Lần trước cậu ghé, phòng bệnh toàn là người, không dành ra thời gian được.

- Không sao, mình tới thăm cậu, cậu hồi phục tốt là mình yên tâm.

Tường Hiểu Lỗ nhẹ nhàng đặt trái cây lên tủ:

- Cậu muốn ăn không? Mình đi rửa cho.

- Nào dám phiền tôn giá, không ăn đâu, mới ăn xong.

- Mất cậu giờ sao rồi?

- Tuần sau cắt chỉ, ban đầu có lẽ chỉ có 0.1, bình phục tốt thì sau này có thể đạt tới 0.3 hoặc 0.5, không gấp, bây giờ không khác lắm với bị cận thị, nhìn người, nhìn ti vi đều không ảnh hưởng gì.

Lý Triều Xán muốn khiến cô thoải mái, nói rất ung dung:

- Còn cái sẹo dưới chân mày... mình cũng hỏi bác sĩ rồi, hiện đang thịnh hành phẫu thuật thẩm mỹ mà, sau này có cơ hội sẽ xem thử xem có triệt được nó không, không triệt được thì cứ để vậy cũng rất ngẫu.

- Ừ.

Tường Hiểu Lỗ ngồi trên ghế, nghe cậu vẫn có thể lạc quan trò chuyện với mình thì rất mừng.

- Vậy cậu khỏi bệnh rồi còn đi làm không?

- Đi chứ, mắc gì không đi, mình nhờ lãnh đạo đơn vị giúp mình liên hệ với trường cảnh sát rồi, sau khi xuất viện mình đến đó phục hồi thể năng trước, huấn luyện một chút, nằm trên giường bệnh lâu như vậy, người mập lên một vòng.

Lý Triều Xán nhắc tới tương lai đầy kế hoạch và khát khao.

Cậu là người an phận với hiện tại chứ không phải an phận với thỏa hiệp và sa ngã.

- Vậy cậu hồi phục cho tốt, mình ghé thăm, nhìn cậu một cái cho yên tâm thôi, mình đi trước nhé, có việc cần làm trước giờ nghỉ trưa của ngân hàng.

Tường Hiểu Lỗ mới hơi ngồi một xíu liền định đi, Lý Triều Xán kéo cô lại:

- Hiểu Lỗ, mình có chuyện muốn nói với cậu. Mấy lần trước chưa hỏi, cậu và Ninh Tiểu Thành rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Mình nghe nói... hai người ly thân hả?

Tường Hiểu Lỗ hỏi ngược lại:

- Cậu nghe ai nói?

- Cậu mặc kệ mình nghe ai nói, cậu cứ nói là có hay không đi?

- Có hay không cũng là chuyện của mình, không liên quan đến cậu, cậu đừng hỏi được không.

Tường Hiểu Lỗ không muốn nói đề tài này, hơi lộ chút mất kiên nhẫn.

Lý Triều Xán nghiêm mặt:

- Thật không liên quan gì với mình?

Tường Hiểu Lỗ坦然 nhận:

- Không liên quan.

Lý Triều Xán lúng túng vò đầu:

- Được. Bên ngoài truyền ra mấy lời bóng gió, mình sợ vì mình khiến hai vợ chồng cậu sinh hiềm khích.

Lý Triều Xán hơi do dự chốc lát, vẫn quyết định nói cho cô biết:

- Lúc này đồng nghiệp đến thăm mình, nói là vụ án cô gái đó đã kết thúc, ly hôn rồi, rất thuận lợi, hình như còn nhận được bồi thường, thẳng đăm mình cũng bị bắt, bạo lực gia đình cộng thêm cố ý gây thương tích, đủ cho nó xài!

Tường Hiểu Lỗ cười u ám, có vẻ như không quá quan tâm:

- Tốt quá, ác có ác báo, ít nhất cũng không uổng công cậu trả giá nhiều như vậy.

- Hiểu Lỗ, mình cảm thấy... cậu đừng quá tích cực.

Lý Triều Xán không biết nên nói thế nào, rất bối rối:

- Dù sao chuyện này cũng không liên quan với Ninh Tiểu Thành, tình huống hôm đó đã xảy ra, bất kể người báo án là ai, mình đều đi cứu, không phải cô ấy thì cũng là người khác, cậu phải sáng suốt, đừng vì chút chuyện lông gà vò tỏi đó mà làm khó bản thân.

- Minh biết.

Tường Hiểu Lỗ kéo mở cửa, chợt quay đầu cười rạng rỡ, nói với Lý Triều Xán:

- Triều Xán, dạo này công việc bận, mình không tới thăm cậu nữa.

Lý Triều Xán đáp:

- Yên tâm, đừng lo, mình khỏe lắm.

Cửa đóng, Lý Triều Xán thu lại nụ cười, ỉu xiu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Gần nửa đời của cậu từng có một khoảnh khắc như thế, Tường Hiểu Lỗ rõ ràng chân thật lo lắng cho cậu, đau lòng vì cậu, đáng rồi.

Suy cho cùng, ai cũng phải bắt đầu cuộc sống mới.

Ra khỏi phòng bệnh khoa mắt, Tường Hiểu Lỗ bước nhanh dọc theo hành lang, lòng muôn nỗi ưu tư, trong thang máy vẫn đông nghẹt người, cô đứng trong số đó, không khỏi nhớ tới khoảng thời gian Tường Hoài nằm viện.

Cô cũng ngày ngày chạy tới bệnh viện như vậy, ngày đi làm, tới ghé thăm, thường tới 8 9 giờ mới về, trong thang máy chen chúc, có người thả 'bom' sặc mùi, cô sẽ ngộp đỏ mặt, bấu mạnh lấy tay anh.

Anh đứng cạnh cô, cũng nắm chặt ngược lại cô, thắm nín thở, từ đầu đến cuối luôn mỉm cười như thường.

Ra khỏi thang máy, hai người nhanh chóng đến bãi đậu xe, há miệng thở lấy thở để, cười đau cả bụng.

- Anh cười cái gì?

- Em cười cái gì?

- Em muốn cười thì cười thôi, anh quản à?

- Anh cười em đấy, chút 'bom' đó cũng chịu không nổi.

Anh kể với cô lịch sử đầy máu và nước mắt hồi nhỏ anh nghịch ngợm phá phách xả bánh xe đạp của người ta, dẫn đám bạn thân phản kháng đòn roi.

- Hồi đó bọn anh muốn tìm một chỗ vắng để trốn cho thanh tĩnh, cái bà ở bãi xe luôn thích lo chuyện bao đồng, mập phì, cuộc sống quanh năm không thuận lợi, thấy mấy đứa tội anh là chỉ vào chửi kháy, còn mếc cha anh, nói anh bày đầu quậy phá không đi học, lúc đó trong lòng anh tức lắm, anh đâu có chiếm địa bàn nhà bà đâu? Thực chịu hết nổi, anh mới thương lượng với tội nó đi xả bánh xe, có một lần bị bà phát hiện, tội anh ào ào chạy trốn vào toilet nam, bà không dám vào, bèn bắc thang đứng ngoài cửa sổ mắng tội anh, sau đó tội anh nghĩ ra cái chiêu kia.

Anh kể rất sinh động:

- Nè, em biết thế nào là phân dính tường không?

Cô xù lông:

- Cút cút cút!!! Em không nghe!!!

Anh cố tình trêu cô, kể câu chuyện dơ dáy như vậy mà rất bình tĩnh, tiện thể còn thân quen chào ông cụ thu phí giữ xe, ném cho ông bao thuốc lá qua không khí, tiêu sái huyết sáo đưa cô về nhà.

Ting.

Thang máy thông báo đến tầng 1, trên màn ảnh đại sảnh khám bệnh đang chiếu đi chiếu lại ảnh các bác sĩ khám hôm nay, Tường Hiểu Lỗ lơ đãng liếc mắt nhìn, chợt dừng lại.

Cô đứng nguyên tại chỗ vài giây.

Mím môi, chợt quay trở về.

Trì hoãn đến trưa, việc đi ngân hàng đã lỡ dở, chỉ có thể để chiều đi, trưa cô có hai tiếng đồng hồ rảnh, hai ngày nay cô chưa thích ứng với vị trí công việc mới, cường độ nặng, yêu cầu cao, cảm giác ngột ngạt, Tường Hiểu Lỗ chợt nhớ tới Trịnh Hân.

Thế là...

Tay cô nắm chặt một đồng giấy xét nghiệm bước nhanh ra ngoài, giờ điện thoại di động:

- Em đang ở đâu?

Trịnh Hân dường như vừa tỉnh ngủ, uể oải:

- Hôm nay được nghỉ.

Tường Hiểu Lỗ bấm điều khiển từ xa, ngồi vào xe, thay đôi giày đế bằng dùng để lái xe:

- Ra ngoài một chuyến, chị chờ em ở XX.

Cô nói vị trí một quán ăn, Trịnh Hân cảm thấy kỳ lạ, ngồi dậy trên giường:

- Chị gấp không?

- Gấp.

Tiếng xột xoạt vang lên:

- Được, em đến ngay.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Trịnh Hân mua một chiếc xe mới, không hề nổi bật, một chiếc Volkswagen điệu đà, vừa đi được mấy ngày, cô muốn hôm nay lái đi khoe Tường Hiểu Lỗ, tiện thể trả lại chìa khóa xe cho Ninh Tiểu Thành.

Ai ngờ Tường Hiểu Lỗ không nhận:

- Tự em trả đi.

Trịnh Hân biết hai người gần đây đang chiến tranh lạnh, một lòng muốn tạo cơ hội:

- Không được, mai em đi rồi, lúc ở đây lúc ở kia, không có thời gian, vả lại, da mặt em mỏng lắm, ngại nói cảm ơn trước mặt anh Tiểu Thành, chị trả giúp em, có dịp em sẽ mời hai người ăn cơm.

Tường Hiểu Lỗ cầm bỏ vào trong túi xách:

- Được, chị trả.

Trịnh Hân cầm chìa, tươi cười rạng rỡ nhìn đầy bàn thức ăn:

- Đậu trong kho của tiệm rửa xe á, em dọn sạch sẽ lắm. Chị tìm em có chuyện gì nói đi, há miệng mắc quai mà.

- Mấy ngày nay em ở đâu?

Tường Hiểu Lỗ hỏi bất ngờ.

Trịnh Hân hơi khựng lại:

- Ký túc xá.

- Không về nhà à?

- Không.

Tường Hiểu Lỗ mỉm cười:

- Từ ký túc xá của em đến đây nhanh nhất cũng một tiếng rưỡi, trong khi em mới 40 phút đã tới rồi, lừa ai đó?

Lời nói dối bị vạch trần, Trịnh Hân xấu hổ:

- Tường Hiểu Lỗ, chị có bệnh à, nghiên cứu em làm cái gì, em sống ở đâu chị cũng quản.

Tường Hiểu Lỗ trung biểu cảm em không nói chị cứ nhìn em thế đấy.

Trịnh Hân chọc chọc com:

- Em sống chung với người yêu. Nghiêm túc, qua lại được hai tháng rồi, chị đừng lo lắng.

Tường Hiểu Lỗ không hỏi cuộc sống riêng tư của em gái, chỉ nói một câu:

- Em phải bảo vệ tốt bản thân đấy.

- Em biết, chuyện đó chắc chắn không có lần thứ hai, trước đây em vô tâm, không nhớ bài học, nhưng bây giờ thì không đâu.

Trịnh Hân cắn miếng ngó sen giòn, mắt hơi âm ỉ, thở dài:

- Cảm giác đó... chị, thật, cả đời em cũng không quên được... Nếu em không thể tìm được một người có thể chấp nhận, có thể cho em cảm giác an toàn, thì đánh chết em cũng không sinh con.

Tường Hiểu Lỗ yêu thương xoa tóc rối trên trán Trịnh Hân, quyết định nuốt những lời kể tiếp:

- Ăn đi.

- Ôm_____

Trịnh Hân truy hỏi:

- Hiện tại chị với anh Tiểu Thành là sao thế? Thật không về ở chung hả? Ngày nào mẹ cũng lái nhái, sắp điên rồi.

Cô dựa ra sau, giả vờ ung dung:

- Có thể sao chứ, cãi nhau chứ sao, ai cũng cảm thấy mình đúng.

- Vậy rốt cuộc chị có yêu anh Tiểu Thành không?

Trịnh Hân hỏi thẳng, lòng bất bình thay Ninh Tiểu Thành:

- Hay chị có tình cảm với Lý Triều Xán, cảm thấy không từ bỏ anh ấy được? Em thấy chuyện này chị sai rồi, nói thế nào đi nữa, Lý Triều Xán cũng là người ngoài, sao chị lại vì anh ấy mà cãi nhau với anh Tiểu Thành chứ? Còn nếu chị có tình cảm với Lý Triều Xán thì tại sao lại gả cho anh Tiểu Thành? Chị, làm người không thể quá tham lam.

Trịnh Hân rất nghiêm túc nhìn Tường Hiểu Lỗ:

- Chị không thể đứng núi này trông núi nọ đâu chị ơi... Thái độ của anh Tiểu Thành đã rất khoan dung rồi, nếu chị chọc giận anh ấy thật, sự tử không ra oai chị tưởng là mèo bệnh à...

- Trong lòng em, chị là người như vậy sao?

Tường Hiểu Lỗ không ngờ Trịnh Hân nghĩ về mình như thế, hoặc, ý nghĩ của em ấy cũng chính là ý nghĩ của một nhóm người, của cha mẹ mình và cha mẹ Ninh Tiểu Thành.

Trịnh Hân rút cổ, không dám nói nữa.

Tường Hiểu Lỗ cảm giác muốn văng tục.

Sao, quan hệ hôn nhân cũng có thể phán đoán đúng sai theo góc độ ai có tiền thì có lý à?

Đờ mờ!

Ăn xong bữa cơm, chợt Trịnh Hân nhận được điện thoại kêu về hộp, trợn mắt, uể oải nói:

- Ủ, được, tôi biết rồi.

Cúp máy, Trịnh Hân như đổi thành người khác, chỉ tay vào điện thoại di động, nói với Tường Hiểu Lỗ:

- Thấy không, điển hình của thời kỳ mẫn kinh sớm, bản thân nhầm lẫn liền muốn kéo người khác tăng ca, không tăng ca thì trừ tiền, trừ thì trừ, em sợ chắc.

- Kiều Dương?

- Ủ, tháng sau xuống làm hậu cần dưới đất nên tháng này phải phát huy thỏa thích uy phong còn lại của tiếp viên trưởng, sai khiến được ai là sai khiến. Dù sao đã trở mặt rồi, em cũng không quan tâm.

Trịnh Hân tìm được đối tượng để tám chuyện, nói một hơi với Tường Hiểu Lỗ:

- Ôi, chị, chị biết không, Kiều Dương từng ly hôn, hồi đó cưới dưới quê, hình như cưới không được mấy bữa là ly hôn, sau đó gặp một ông chủ lớn vung tiền cho chị ta làm tiếp viên hàng không, sau khi làm tiếp viên hàng không, quen được nhiều đại gia trên máy bay, ông chủ đó càng lúc càng chường mắt nên đá, còn tại sao nhiều năm như vậy vẫn chậm chạp chưa có bạn trai là vì mắt cao quá đầu, gặp ai cũng muốn tóm, kết quả thông minh quá, tính hết nước hết cái, tuổi thực của chị ta lớn hơn tuổi mà chị ta nói 3 tuổi. Tội em hồi xưa mắt mù lên thuyền giặc của chị ta, mở miệng là gọi chị Kiều Dương chị Kiều Dương, bây giờ nhìn kiểu nào cũng thấy phiền.

Tường Hiểu Lỗ kinh ngạc:

- Em nghe được mấy thứ này từ đâu?

Trịnh Hân không để bụng:

- Người lâu năm trong công ty hàng không đều biết. Tụi em đều gọi chị ta là đũa quý phái, và lại chị ta cũng trở bài với Tổng Bồng rồi, tuy em cũng không thích Tổng Bồng, nhưng Tổng Bồng không có nhiều tâm cơ vụn vặt như chị ta, bụng dạ thẳng thắn, trước đây Tổng Bồng thích anh Tiểu Thành, mấy chiêu trò theo đuổi đều là do Kiều Dương xúi, nào là ghé nhà thăm cha mẹ rồi cố ý tạo tình huống ngẫu nhiên gặp gỡ này nọ, đi Đoàn giục anh Tiểu Thành kết hôn, họ muốn để lại ấn tượng tốt cho đi Đoàn trong siêu thị, đoán là ép anh Tiểu Thành dữ quá, kết quả ai dè không tới mấy ngày, hì hì, hai người liên kết...

Trịnh Hân ảo não cắn môi, hận mình miệng rộng, Tường Hiểu Lỗ hiện đang chiến tranh lạnh, quan hệ vợ chồng không vững, sao mình lại nhất thời nhanh nhẩu nói chuyện này ra chứ.

Em ấy sợ hãi kéo Tường Hiểu Lỗ:

- Chị tuyệt đối đừng nghĩ nhiều ghen! Em em em, em miệng rộng, ý em không phải... ôi chao!!!

Trịnh Hân đưa tay đánh mình một cái, mặt lo lắng:

- Anh Tiểu Thành không liên quan tới họ, cũng không phải vì...

- Chị biết.

Tường Hiểu Lỗ rất bình tĩnh:

- Chuyện này trước đây chị đều biết, mau ăn đi, ăn xong về họp.

Ăn xong bữa cơm này, Trịnh Hân vẫn rất loạn, hậm hực rời khỏi nhà hàng, vẫn không yên tâm quay đầu nhìn Tường Hiểu Lỗ, chị ấy vẫn ngồi nguyên chỗ cũ, bóng lưng thẳng tắp, không biết đang nghĩ gì.

Nghĩ gì ư, Tường Hiểu Lỗ cũng không biết, đầu óc cô trống rỗng, cô đã không còn nhớ rõ từng chi tiết trần cãi nhau ngày đó giữa hai người, nhưng thứ duy nhất cô không thể quên là câu gào thét kia.

- Em có tình cảm với cậu ta như vậy, sao lúc đó lại gả cho anh?

- Anh có tình cảm với cô ta như vậy, sao lúc đó lại cưới em?

Tại sao gả, tại sao cưới.

Tường Hiểu Lỗ biết, điều cô thực sự để ý trước nay luôn không phải Lý Triều Xán, mà là Kiều Hinh.

Cô sợ hãi trong tiềm thức. Sợ Ninh Tiểu Thành xưa nay chưa từng thuộc về mình.

Vì sợ nên điên cuồng quá khích, nói không lựa lời.

Ngày đó anh hỏi:

- Nếu một ngày nào đó anh cũng nằm đó, cũng tàn phế, liệu em có vì anh mà khóc như vậy không?

Kỳ thực trong lòng cô rõ ràng muốn nói là có! Nhưng lời cô thốt ra lại là lời gây tổn thương người.

Lý Triều Xán bị thương, cô chỉ đau lòng cho cậu, chuyện này không thể thay đổi cô được gì, trừ thông cảm và thương xót, không còn điều gì khác.

Tình cảm cô dành cho cậu như người thân, người bạn, như đồng bọn cùng chơi đùa từ nhỏ đến lớn.

Cuộc sống của Lý Triều Xán vẫn phải do cậu tự mình bước tiếp.

Còn nếu là anh.

Nếu anh mù, anh tàn phế, cô cũng sẽ như anh đối với cô, hầu hạ và bầu bạn bên anh cả đời.

Nếu anh chết, máu me đầy mình nằm trước mặt Trương Hiểu Lỗ.

Cuộc sống của cô sẽ không thay đổi, cô sẽ không chết vì tình.

Nhưng cô có thể thủ tiết vì anh cả đời, sẽ vĩnh viễn ghi nhớ, rằng chồng cô tên Ninh Tiểu Thành.

Đây chính là Trương Hiểu Lỗ.

Một Trương Hiểu Lỗ có khuôn mặt mỹ nhân, trái tim anh hùng và tình cảm của một người con gái.

Đồng thời gồm cả một Trương Hiểu Lỗ mạnh mẽ, cố chấp, sĩ diện.

Đối diện quán ăn có một cái gương to, vừa hay chiếu ra thân sắc giờ này của cô.

Trương Hiểu Lỗ giật mình.

Người trong gương dường như đã rất lâu chưa cười vui vẻ, đó là một vẻ mặt thù sâu khổ nặng. Những chuyện vụn vặt trong cuộc sống, những người và nguyên nhân vì điều khiến cô thay đổi. Thay đổi thành không rạng rỡ, không vui vẻ, mà nguyên nhân khiến cô thay đổi lại không chút dính líu đến cuộc sống của chính cô. Trương Hiểu Lỗ vô cùng chán ghét như vậy.

Hừ, đêch.

Ra sức vỗ vỗ mặt mình, Trương Hiểu Lỗ nhìn vào gương mỉm cười, làm mặt quỷ, nghênh ngang rời đi.

...

Trong gian tiệm cũ ồn ào có vài cái bàn đơn giản, vài cái ghế dựa và bát đĩa bày trong tủ thủy tinh.

Buổi trưa rất nhiều người tới dùng cơm, có người đang ghép bàn. Đầu là người nghỉ trưa tới lấp bụng, ăn xong quẹt miệng, nhắc chân rời đi, hết tốp này tới tốp khác.

Giữa Thẩm Tư Lượng và Ninh Tiểu Thành để một tô canh thịt bò, hai chén cơm tẻ, ngồi đối diện cầm đầu ăn, rất ít trò chuyện.

- Chuyện Lý Triều Xán làm rất lớn, hai ngày trước tao xem tin tức biết rồi.
- Có thể không lớn sao, nội bộ khen ngợi, bên ngoài tuyên truyền, tạo ra một điển hình cơ sở, nờ mày nờ mặt.

Thẩm Tư Lượng cười:

- Ghen?

Ninh Tiểu Thành cứng miệng:

- Tao mà ghen à, thấy cậu ta như vậy tao cũng đâu dễ chịu, gia đình chú Lý tốt lắm, lúc nào cũng vui vẻ, chuyện này nếu đổi thành tao chắc không được đâu.

Thẩm Tư Lượng hỏi:

- Trương Hiểu Lỗ vẫn chưa về nhà?
- Chưa, cô ấy ở chỗ Thường Giai có ăn có uống, hôm đó tao định đi đón cô ấy, đợi ở dưới lầu tới 2 giờ sáng, hai người họ đi ăn đêm về, khoác vai bá cổ tự tại lắm, tao thật nghĩ không hiểu, có chút việc là giờ tánh chạy ra ngoài, hờ tí là cho vào black list điện thoại, như con nít vậy, chạy ra ngoài có thể giải quyết vấn đề sao chứ.
- Lúc nhỏ cha mày đánh mày mày không chạy ra ngoài à? Hai đứa mày đúng là không phải người một nhà không vào chung một cửa đấy, chết cũng sĩ diện, đang đợi mày cho bậc thang để xuống chứ sao.
- Không đời nào.

Ninh Tiểu Thành hiểu cô rất rõ:

- Cô ấy không phải người có thể chủ động hạ mình, mà tao cũng không muốn đợi cô ấy nhận sai.

Muốn Ninh Tiểu Thành cúi đầu nhận sai cũng là chuyện không thể nào. Hai người đều là người kiêu ngạo.

Thẩm Tư Lượng cúi đầu ăn hai ngụm cơm, chợt ngẩng đầu, ngó ra hỏi:

- Không tới mức đó chứ?

Anh nhắc nhở Tiểu Thành:

- Dối hai ngày là tình thú nhưng đừng dối lâu, dối lâu là phiền thật đó.

Hai người làm căng như thế, càng căng tình cảm càng nhạt, trong lòng nghĩ: Anh có gì mà trở ngại? Có gì giới đâu chứ? Còn bày đặt uất ức, tôi phiền muộn mà tôi còn chưa nói đây này.

Sau đó nữa sẽ dễ dàng phát triển thành “Tôi vậy đấy, thích thì tới, không thích thì dẹp”.

- Trước đây kết hôn nở mày nở mặt biết mấy, khua chiêng gõ trống chỉ thiếu bác loa đực ý đứng trên lầu công thành thôi, kết hôn chóng vánh chặn họng người ta, hưởng thụ đúng không? Bây giờ có vấn đề này cũng phải chịu, đáng đời, có chút chuyện với Kiều Hinh mà rề rề rà rà, bị người ta phát hiện có lúng túng không?

Thẩm Tư Lượng cúi đầu húp canh:

- Mấy ngày nay đói chết hả? Về nhà không ai lo, chỗ cha mẹ lại không dám về, gầy đi rồi này, đừng chống đỡ nữa, tự trong lòng mày rõ, Lý Triều Xán không phải vấn đề giữa hai người, mày là bị Tường Hiểu Lỗ nắm lấy khuyết điểm nên thẹn quá hóa giận thôi.

Ninh Tiểu Thành cào cào trán.

Hai người cãi nhau ầm ĩ rất lớn, chuyện Tường Hiểu Lỗ ôm Lý Triều Xán gào khóc mọi người trong phạm vi mười dặm đều biết, truyền khắp cả viện gia quyến bộ hậu cần. Ngay cả Đoàn Thụy cũng nghe được tin tức.

Bất kể nói thế nào, vì một người hàng xóm mà chiến tranh lạnh với chồng suy cho cùng vẫn khó nghe, lần đầu tiên Đoàn Thụy lạnh mặt:

- Ly hôn thì ly hôn, tổ cha người ta à, hờ tí là treo câu đó lên miệng, dọa ai chứ? Hồi đó nó dẫn con bé về nhà, tôi đã nói không ổn rồi, bây giờ thì sao? Mâu thuẫn chứ gì?

Ông Ninh cãi vạ:

- Thăng Thành làm vậy cũng không đúng, không rõ ràng với cô gái kia, trong lòng Hiểu Lỗ có khúc mắc cũng là điều dễ hiểu.

- Nó không ngoại tình, không làm chuyện gì có lỗi với con bé, toàn tâm toàn ý sống với nhau, có gì không được? Ông nói thử xem, chúng ta giải quyết, bây giờ gây ra như vậy cho ai nhìn? Ngược lại là con bé đó, kết hôn rồi thì phải tránh hiềm nghi, quan hệ với Lý Triều Xán tốt đến mấy cũng không thể ba ngày hai bữa chạy tới bệnh viện chứ.

Đoàn Thụy bao che con, luôn bắt nắn chuyện Lý Triều Xán gây sự ở đám cưới, nói xong lại oán hận:

- Không trách Hiểu Lỗ giận, nhưng Thăng Thành cũng chả ra sao... y chang ông, do dự thiếu quyết đoán, đang yên đang lành liên hệ với Kiều Hinh làm cái gì!

Ông Ninh hoảng hồn, vội vã nói:

- Bà nói nó thì nói, kéo tôi vô làm gì! Tấm lòng tôi dành cho bà là _____

Thẩm Tư Lượng cũng hỏi như vậy:

- Mày và Kiều Hinh còn liên lạc hả?

- Ngày cô ấy ly hôn ra khỏi tòa án, có nhờ Tống Xuân Tường chuyển lời cho tao, nói cảm ơn tao, tao nghe lão Tống nói cô ấy bán nhà ở Bắc Kinh, lên thay người kia chuyển cho Lý Triều Xán một khoản tiền bồi thường, sắp đi rồi.

Chịu cú đả kích này, rồi đi là việc tốt. Tâm tư Ninh Tiểu Thành cũng không tập trung vào đây.

- Ôi, có phải mày sợ Tường Hiểu Lỗ vì vậy mà ly hôn với mày không?

Ninh Tiểu Thành khựng lại, hình như trước giờ chưa từng nghĩ tới vấn đề này, chợt mất tự nhiên:

- Với cái tính cách và đầu óc đó của cô ấy mà ly hôn với tao, tao sợ cô ấy ở bên ngoài bị người ta hại chết còn không biết.

Thẩm Tư Lượng nhìn chăm chăm anh sâu sắc.

Ôi ____

- Mày cứ khoác lác đi, dù sao khoác lác cũng không tính thuế.

Thẩm Tư Lượng lau miệng:

- Cô ấy có dám ly hôn với mày không tự mày rõ nhất, Hiểu Lỗ hot lắm đấy, Lý Triều Xán không dòm ngó thì cũng có thằng khác dòm ngó, tao đi đây, chiều còn đi làm nữa.

Ninh Tiểu Thành gọi với lại:

- Mày tính tiền đi chó!

Thẩm Tư Lượng quay đầu khoát tay:

- Không đem theo bóp!

...

Buổi chiều Trương Hiểu Lỗ lo xong chuyện ngân hàng, quay về đi làm, vốn tưởng sẽ bị phê bình, vừa vào văn phòng, không ngờ mọi người không ngồi ở vị trí làm việc mà đang tán gẫu.

Trương Hiểu Lỗ rất bất ngờ:

- Đới An, xin lỗi, tôi về trễ.

Tuy thời gian đi làm ở công ty mới này vô cùng mệt, luôn là một mình làm vụ M&A (1), một phần là do chưa từng tiếp xúc, một phần khác là làm rồi mới phát hiện chênh lệch năng lực rất xa, quá nhiều thứ cô không hiểu, Trương Hiểu Lỗ lại hiểu thẳng, không muốn bị người khác nói này nói nọ.

(1) M&A (Mergers and Acquisitions): mua bán và sáp nhập.

Đới An cười bước tới:

- Không sao, chuyện hôm nay không nhiều. Mọi người đều không làm việc, đang tán gẫu kìa. Tối nay nếu cô không bận thì chúng ta cùng ra ngoài liên hoan nhé?

- Buổi tối tôi...

Trương Hiểu Lỗ không quá muốn đi, tối cô đã có kế hoạch.

Đới An nói rõ nguyên nhân:

- Sếp lớn bên Hongkong tới, đang trên đường, muốn tới thăm mọi người, xem như là tiệc chào đón ông ấy. Ông ấy là người Hongkong, chưa từng tới Bắc Kinh, buổi tối tổ chức ở nơi đặc biệt xem như tận tình chủ nhà.

Đúng lúc, dưới quảng trường có một chiếc xe thương vụ lái tới, tiếp tân dưới lầu ấn máy bộ đàm:

- Chị Đới An, họ tới rồi.

- OK.

Dưới sự hướng dẫn của tiếp tân, ba người đàn ông cùng mặc sơ mi quần tây từ dưới lầu chậm rãi bước lên, Đới An dẫn một đám nhân viên ra nghênh đón, đứng bên phải người đàn ông đi đầu, giới thiệu:

- Các vị, vị này chính là sếp Hoa của chúng ta, tổng giám đốc tập đoàn Mỹ Vinh Hongkong, cũng là cổ đông lớn nhất bom tiền quản lý công ty chúng ta.

Một tràng vỗ tay không vang dội nhưng rất nhiệt tình.

Hoa Khang mỉm cười bắt tay từng nhân viên, dùng tiếng Quảng nói câu “xin chào”.

Tới Trương Hiểu Lỗ.

Một bàn tay sạch sẽ lộ ra ngoài tay áo sơ mi, mới tinh, sang trọng.

- Giám đốc Trương, xin chào.

Lần này là tiếng phổ thông.

Cái bắt tay ngắn ngủi, đôi mắt sau cặp kính của người đàn ông mang ý cười dịu dàng nhẹ nhàng, tựa như đang nói với cô, Hiểu Lỗ, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

- Anh từng nói, chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Quán bar bây giờ từ lâu đã không còn là thời đại của Suzie Wong (1) trước đây nữa. Không còn tư tưởng hủ bại mà đầy tiếng đàn ghi ta và gác lửng mang nét cảm hoài của tiểu tư sản.

(1) Suzie Wong: tên nữ chính trong bộ phim điện ảnh năm 1960 của Hollywood “The world of Suzie Wong”, phim kể về chuyện tình của một họa sĩ Mỹ và cô gái điểm xinh đẹp Á Đông.

Gió đêm Hậu Hải nhẹ nhàng.

Liều rủ khắp bờ, nhìn sông ngắm núi.

Trước cửa quán bar là lan can dài uốn khúc, hai người đứng dưới tàng cây.

Hoa Khang thưởng thức cảnh sắc nơi này, ý cười dào dạt, lòng đầy cảm khái:

- Bắc Kinh và Hongkong khác thật.

Tướng Hiểu Lỗ mỉm cười:

- Vâng.

- Nếu anh không đoán sai, bây giờ em đang nghĩ đến việc từ chức.

Hoa Khang nói toạc ra, trầm ngâm hồi lâu:

- Hiểu Lỗ, anh xin lỗi em vì hành vi lỗ mãng ngày đó của anh, xin em tha thứ cho dã tâm của một người đàn ông hơn 40 tuổi dành cho em.

Tướng Hiểu Lỗ cúi đầu cười, không trả lời.

Nhắc tới chuyện tới hôm ấy ở khách sạn, cả hai đều ngẫm hiểu trong lòng.

- Anh xem sự im lặng của em là chấp nhận lời xin lỗi của anh.

Hoa Khang thở dài:

- Anh không thể không thừa nhận, lúc thấy CV của em anh cũng rất bất ngờ, là duyên số.

Tướng Hiểu Lỗ nói thẳng:

- Nếu biết trước anh là ông chủ phía sau, em chắc chắn sẽ không tới.

Cô cũng thân nhiên cho biết:

- Vô hình trung được người ta chiếu cố mà còn tự cho mình là đúng, cảm giác đó rất tệ.

Cô dựa vào bờ hồ:

- Giám đốc Hoa, anh luôn thích làm người ta bất ngờ như vậy sao?

Hoa Khang phớt lờ vẻ không vui trong lời nói của cô, cười:

- Hiểu Lỗ, một người lý trí chín chắn thì nên vứt bỏ yếu tố tình cảm mà suy tính cho bản thân.

Anh thử thuyết phục cô:

- Không giấu gì em, rất lâu trước đây anh đã có dự định mở rộng nghiệp vụ ở đại lục rồi, rất lâu trước đây anh đã nói với em là anh có một kế hoạch, cũng từng mời em. Nếu năng lực của em có thể tương xứng với vị trí công việc và thù lao của em bây giờ thì em sẽ không có cảm giác được chiều cố, suy cho cùng vẫn là em chưa đủ tự tin, chưa đủ tin trước mặt anh.

Tướng Hiểu Lỗ khề nguyên rửa:

- Mắc mớ gì em phải chứng minh mình trước mặt anh...

- Đừng vội ngắt lời anh.

Hoa Khang nhìn xa xăm ra mặt nước gió nhẹ thổi gọn sóng lăn tăn:

- Hiểu Lỗ, không phải anh giữ em lại mà chỉ là muốn nói cho em biết, nếu có một cơ hội rất tốt để phát huy tài năng hoặc rèn luyện bản thân, thì tại sao phải từ bỏ?

...

- Làm xong vụ Nguyên Thăng, mỗi người trong công ty có thể chia hoa hồng theo lợi nhuận, em cũng sẽ được báo đáp tương ứng với những gì mình bỏ ra. Trong lúc đó, anh cũng sẽ không cho em bất kỳ sự chiều cố nào, anh không muốn để mọi người biết chúng ta quen biết nhau, anh là người rất ghét kéo quan hệ riêng tư vào việc kinh doanh.

Hoa Khang buông tay:

- Làm thành, em sẽ được một thù lao khả quan, đi hay ở tùy em; thất bại, em nghỉ việc, anh cũng sẽ sa thải em, tìm con đường khác.

Hoa Khang nhìn chăm chú cô với cái nhìn sắc bén:

- Con người tại sao không thể sống sáng khoái một chút, vì tiền cũng được, vì lợi cũng được, đừng nói tới những mối quan hệ hư tình giả ý kia, hoặc... Em từ chối anh, anh xem như em còn tình cảm không rõ ràng với anh nên không dám đối mặt anh.

Tướng Hiểu Lỗ cảm thấy lời này rất hoang đường:

- Em có gì mà không dám đối mặt...

- Vậy thì đáp ứng anh.

Hoa Khang cao giọng, vẻ mặt nghiêm túc:

- Chỉ ít em cũng ký hợp đồng lao động ba năm với công ty, vi phạm hợp đồng là phải bồi thường đấy.

Một con số lợi nhuận khổng lồ.

Đối với Tướng Hiểu Lỗ mà nói là một sự mê hoặc không nhỏ.

Cô không phải người mê vật chất, nhưng quả thực muốn thông qua tiền để chứng minh bản thân, khiến bản thân càng có cảm giác an toàn.

Nhìn nhau thật lâu, nội tâm đấu tranh dữ dội.

Ánh mắt Hoa Khang ôn hòa, ánh mắt cô đầy vẻ đề phòng tự vệ rất có tính công kích.

Rất lâu _____

Tướng Hiểu Lỗ đưa tay:

- Thành giao.

Hoa Khang cười to sáng khoái, bắt tay cô ngắn ngủi:

- Vào đi, đừng để người khác hiểu lầm chúng ta.

Đây là lần thứ ba anh mời cô, vào lần thứ ba, cuối cùng cô không từ chối anh.

Hoa Khang rất mừng khi thấy Tướng Hiểu Lỗ trưởng thành.

Gió đêm hây hây, cành liễu đong đưa, lòng người say đắm.

Ngoài quán bar có một cô gái ôm đàn ghi ta nhẹ nhàng hát, ngồi trên ghế cao chân, nhắm mắt, giọng dịu dàng trầm thấp.

“Gió đêm Hậu Hải, thổi tan ưu sầu lòng anh

Tường đỏ liễu xanh nhuộm mưa phùn, che khuất anh ngoài đầu nhìn lại

Khiến em lưu luyến, là nét dịu dàng xứ kinh thành

Nghe tiếng chuông Đám Chá Tự, ngắm mùa thu Diệu Ngư Đài

Di Hòa Viên, Hương Sơn và cổ lâu, đi thế nào cũng không thấy đủ

Trong thành thị to lớn này, đâu đâu cũng là hồi ức

Bắc Kinh không quên được, chỉ có anh

...”

Tường Hiểu Lỗ bỗng cảm thấy nghẹn ngào, lòng bị ký ức ngày nào đó làm xúc động.

Giờ này khắc này, cô đặc biệt nhớ Ninh Tiểu Thành.

Xe chạy bon bon trên đường, mang theo nỗi kích động da diết muốn về nhà.

Chuông điện thoại reo hết đợt này đến đợt khác, Thường Giai giận dữ hỏi:

- Máy giờ rồi sao cậu vẫn chưa về?

- Mình về nhà.

Gò má Tường Hiểu Lỗ ửng đỏ, ngữ khí cũng rất gấp, mang theo một nỗi chờ mong.

Thường Giai kinh ngạc:

- Sao bỗng nghĩ thông suốt rồi?

- Ừ, nghĩ thông suốt rồi.

Tường Hiểu Lỗ lặp lại, gờ tai nghe xuống.

- Cậu đừng có làm ra chuyện gì áy náy lương tâm đấy...

Thường Giai chưa nói xong đã nghe tiếng ngắt máy, nhất thời câm nín.

Nhập mật mã hai lần, vì quá cấp thiết nên nhập sai một lần, “tút tut” hai tiếng, cửa mở ra.

Ninh Tiểu Thành không biết đang làm gì trong bếp, vòi nước chảy ào ào, bóng lưng cô đơn quay về phía cô, anh luôn cúi đầu chăm chú, hình như không nghe tiếng cô về.

Mùi Tường Hiểu Lỗ chưa xốt, vành mắt nóng lên.

Đa số thời gian, anh đều như vậy.

Dường như anh đã quen làm gì cũng chỉ một mình.

Cô không để ý tới anh, anh cũng không sốt ruột, cứ thế đợi chờ.

Sao cô có thể mong chờ anh chủ động được chứ.

Tường Hiểu Lỗ không biết sự chờ đợi vô điều kiện như vậy có thể duy trì bao lâu.

Có lẽ đến một ngày anh phiền, anh mệt mỏi, hai người sẽ thật sự chấm dứt.

Trong một cuộc hôn nhân, luôn phải có một người chủ động trước.

Lòng Tường Hiểu Lỗ đầy áy náy và thấp thỏm, không biết nên mở miệng thế nào.

Cô chọt lao tới ôm anh từ phía sau, áp mặt lên lưng anh, cảm giác ấm áp.

Giọng Tường Hiểu Lỗ khàn khàn, nói không đầu không đuôi:

- Xin lỗi.

Tay Ninh Tiểu Thành run lên, lưng cũng run rẩy.

Anh giật mình:

- Hiểu Lỗ?

Anh muốn đứng dậy nhưng cánh tay ôm bên hông càng chặt, Tường Hiểu Lỗ nói hết lần này đến lần khác:

- Xin lỗi.

- Xin lỗi.

- Xin lỗi.

Ninh Tiểu Thành bật cười:

- Tay anh dơ.

- Ủ, em rửa cho anh.

Cô ở phía sau mở van nước, chăm chú rửa cho anh, không chịu buông ra.

Bàn tay mềm mại nắm chặt lấy anh, tách từng ngón tay anh, cuối cùng biến thành mười ngón đan xen.

- Muốn thế này anh đang làm gì thế? Rửa chén?

Tiểu Thành cười:

- Rửa riết quen. Thay nước cho con ba ba của em, còn không thay nữa nó chết mất.

Tường Hiểu Lỗ cau mày:

- Nói với anh bao nhiêu lần rồi, nó là rùa, có linh tính, đừng có gọi nó là ba ba ba ba, như vậy nó sẽ không vui. (2)

(2) Ở Trung Quốc, từ “ba ba” (vương bát (王八) vừa có nghĩa “ba ba” vừa có nghĩa “rùa”) là từ để chửi thông dụng.

Ninh Tiểu Thành ngẩng đầu, hơi ưỡn thẳng lưng:

- Em buông trước đi, vậy làm sao anh xoay qua được.

Tường Hiểu Lỗ không chịu buông, tui thân hỏi:

- Ngày đó anh tới đón em, sao không chịu xuống xe? Nếu anh xuống xe thì em đi theo anh rồi.

Ninh Tiểu Thành kinh ngạc:

- Em thấy anh?

- Ủ.

Cô ôm anh, gật mạnh đầu.

Anh ngồi trong xe nhìn cô, cửa sổ xe lộ ra một cái khe, tàn thuốc lập lòe, khói nhè nhẹ bay lên.

Cô và Thường Giai cười hi hi lên lâu, còn cố ý rề rà mấy chục giây.

- À ____

Ninh Tiểu Thành liếm khóe môi cam chịu:

- Thấy em và Thường Giai chơi vui như vậy, không nỡ.

- Xi

Tường Hiểu Lỗ nghệt mũi:

- Anh sĩ diện chứ không nỡ gì chứ. Anh giận em lê lét đi ăn đêm với cô ấy, đúng không? Haiz_____

Cô buồn bực ngẩng đầu, cầm đập vào xương bả vai Ninh Tiểu Thành, môi như có như không lướt qua áo, qua cổ anh, để lại dấu son rực rỡ, hơi thở Tường Hiểu Lỗ như lan:

- Anh sĩ diện như vậy, đáng đời không cưới được vợ. Trước đây mẹ em luôn nói đàn ông quá 30 không cưới vợ cũng không có bạn gái thì quá nửa là có tính này. Hoặc bị phụ nữ làm tổn thương hoặc quá xem trọng bản thân, chứ không phải là đàn ông độc thân kim cương gì đó đâu. Em không tin nhưng bây giờ dính vô mới biết, mẹ em nói là thật.

Ninh Tiểu Thành cười, phớt lờ những khiêu khích cố ý của cô, thuận thế hỏi:

- Mẹ em còn dạy em những gì?

- Mẹ em í à...

Tay Tường Hiểu Lỗ trượt vào trong áo anh, nghiêm túc chém gió:

- Mẹ em còn nói con người phải biết cúi đầu đúng lúc, cho bậc thang thì nên xuống, nếu đã gả rồi thì không kịp hối hận nữa, phải hành hạ lẫn nhau. Em không thêm vì chút chuyện bé tí xiu mà quậy long trời lở đất đâu, em đâu có ngu, ly hôn với anh để anh đi gây hại cho những cô gái khác thì em làm sao đây? Và lại, tề gì thì anh cũng hơn người khác chút, có tiền nè, thân thể lại cường tráng__

Sức tay cô tăng thêm, Ninh Tiểu Thành hít sâu một hơi, da đầu tê dại.

Tường Hiểu Lỗ thực hiện được trò đùa dai, cười khúc khích không thôi.

- Em đúng là cmn giỏi chém

Ninh Tiểu Thành xoay chân, đảo khách thành chủ, đề Tường Hiểu Lỗ lên bệ bếp, sức lực rất lớn:

- Tiền phiếu lưu lăm, nhưng thân thể cường tráng hay không thì biết đâu được...

Tường Hiểu Lỗ đau cau mày:

- Á!

Cô trừng anh, oán giận yếu ớt:

- Anh làm đau em

Ninh Tiểu Thành cười ngẩn ngui, ánh mắt châm biếm:

- Đừng giả bộ, để tâm chút nào.

Tay anh luôn đệm sau lưng cô, đau sao được mà đau.

Đèn phòng khách đã tắt, chỉ còn một cái đèn phòng bếp, cơ thể hai người gần như đề lên nhau, chăm chú nhìn nhau.

Con người Tường Hiểu Lỗ sáng ngời, chỉ phản chiếu mỗi bóng dáng anh.

- Buổi tối em đi xã giao với người ta, chợt nhớ tới Thẩm Tư Lượng và Hoắc Tích, nhớ khi anh nắm tay em đi trên đường lớn rồi khỏi bệnh viện, anh biết không, em rất sợ hai đứa mình cũng như vậy, không ai nói câu nào, không ai bước ra bước đầu tiên. Anh biết em nổi nóng với anh không phải vì Lý Triều Xán mà.

Cô ôm anh, cuối cùng cũng hạ mình:

- Em giận anh tốt với người phụ nữ khác, em ghen, em đồ kỵ. Trước giờ anh chưa từng tốt với em như vậy_____

Tường Hiểu Lỗ lên án anh:

- Thứ em muốn không phải là anh tốt với em như đồ chó con mèo con, em không phải thú cưng lang thang được anh nhặt về, em cũng muốn anh giận em, muốn anh ghen vì em, em là một người sống sờ sờ ra đấy.

Ninh Tiểu Thành cúi đầu trả lời:

- Anh biết.

- Anh không biết gì hết!

Tường Hiểu Lỗ nóng ruột gỡ đầu anh, lòng ngứa ngáy, chủ động hôn anh:

- Anh không hiểu em... không một chút nào...

Anh cũng hôn đáp trả, thô bạo cắn xé môi cô, cuối cùng gỡ xuống lớp bình tĩnh trấn định bề ngoài.

- Hiểu Lỗ...

Tay Ninh Tiểu Thành dịu dàng luồn vào tóc cô, thô lỗ kéo gỡ búi tóc sau gáy cô, tiện tay vò loạn.

Anh cũng không thích cô dùng khuôn mặt công việc để nhìn anh, lạnh lùng như đang bàn chuyện làm ăn, đó là cách cô nhìn người ngoài.

- Em là của anh.

- Em là của chính em, không do bất kỳ ai định đoạt.

Cô thuận theo thừa nhận, không quên gỡ gạc cho mình:

- Nhưng anh là của em. Anh là của em, cả đời đều là của em, không ai cướp được. Em có thể đá anh, nhưng anh không thể đá em.

Ôi Tường Hiểu Lỗ nói đầy lời tâm tình...

Một Tường Hiểu Lỗ biết nói lời ngon tiếng ngọt, quen thẳng thắn đối đãi với người khác...

Một Tường Hiểu Lỗ bá đạo, tham lam, ích kỷ, trọng tình trọng dục...

Nhận thôi, chịu thôi.

...

Trong một khu biệt thự nào đó, ánh đèn lầu hai yếu ớt.

Trịnh Hân trần trọc không yên, chợt nhớ tới một chuyện, cảm thấy kỳ lạ, cô trở mình mấy lần, cuối cùng vùng ngồi dậy, cầm điện thoại di động trên tủ đầu giường.

- Không được, em phải gọi điện thoại cho anh rě.

Người đàn ông hồ hấp yên ổn bên cạnh cuối cùng mở mắt ra, anh ta có khuôn mặt tuần tú nhả nhặn:

- Một giờ rưỡi sáng, em muốn ở trên giường anh gọi điện thoại cho anh rě?

Trịnh Hân sững sờ, gỡ gỡ tóc:

- Hình như đúng là không quá thích hợp...

- Em có chuyện gì mà phải nói với anh ấy lúc này?

Trịnh Hân ôm chần:

- Em nghi ngờ chị em mang thai, hơn nữa chị ấy không muốn.

Nói xong, Trịnh Hân lạnh lợi tí mĩ nhớ lại những chi tiết nhỏ của cuộc đối thoại với Tường Hiểu Lỗ, càng khẳng định:

- Đúng, chị ấy chắc chắn không muốn, bằng không sẽ không hỏi em như vậy.

- Nếu không muốn, hẳn là không muốn cho người khác biết, em lỡ mắng cho chồng chị ấy biết như vậy, không phải vô hình trung tăng thêm mâu thuẫn cho họ à?

Trịnh Hân khổ não:

-...Cũng đúng.

- Em có thể khẳng định là chị ấy mang thai? Chính chị ấy nói với em?

- Em đoán.

Một tiếng thờ dài bất đắc dĩ:

- Em mau ngủ đi, mai không cần dậy sớm à?

Nằm chưa được mấy phút, Trịnh Hân lại không cam tâm, ngồi dậy, trừng người bên gối:

- Nhưng đang yên đang lành tại sao lại không muốn chứ? Trẻ con đáng yêu biết mấy.

Sự im lặng kỳ dị.

- Trịnh Hân, anh đã nhẫn nại hết mức với em rồi đấy, đừng có được voi đòi tiên.

Trịnh Hân như không nghe thấy, cúi đầu lẩm bầm:

- Em không muốn chị đi theo vết xe đổ của em, quá đau khổ. Đây là chuyện cả đời mà.

Người đàn ông không nhìn được nữa, vén chăn áp vào đầu cô:

- Nửa đời sau của em không còn hi vọng đâu, lo cho bản thân trước đi.

...

Hai mắt Tường Hiểu Lỗ thất thần, bất động hồi lâu.

Lát sau, cô bị một cánh tay vợ lấy, cẩn thận khoác cho một chiếc áo sơ mi nam, gài từng nút áo, khi gài đến ngực thì hơi dừng lại, tay thò vào, Tường Hiểu Lỗ kêu um, đẩy vai người đàn ông một cái rồi ngửa mặt trở về.

Hoan lạc đầm đìa xong, trờ chìm đắm trong cái vui chốc lát, người đàn ông này thực khiến cô cảm động, khi cô không còn gì, anh luôn nhớ vì cô mà khoác cho cô chiếc áo.

Tường Hiểu Lỗ thay đổi tư thế nằm vào lòng Ninh Tiểu Thành, tóc mềm mại, râu rí gọi anh:

- Anh Tiểu Thành.

- Ừ.

- Cảm ơn anh.

Ninh Tiểu Thành động dậy khoe môi:

- Thuốc kia, sau này đừng uống nữa.

Tường Hiểu Lỗ nhắm mắt, gật đầu lia lịa trong lòng anh:

- Được.

- Em cho anh chút thời gian.

- Được.

Em cũng chỉ cần chút thời gian này thôi.

Ánh mặt trời dần rạng, âu yếm qua đi, nằm trên giường, mỗi người đều mang dã tâm vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Văn phòng ở Khoa Kỹ Viên đã làm xong, hai ngày nay Ninh Tiểu Thành dẫn người đi thu dọn chuyển qua, rút khỏi văn phòng thuê ban đầu, trừ phí vì

phạm hợp đồng thì được nhận về mấy chục vạn tiền thuê, anh vung tay mua mấy đồ linh tinh cho nhân viên, cho họ chọn đồ trang trí yêu thích.

Thế là mỗi ngày anh đi rất sớm, không hện mà cùng thời gian đi làm với Tường Hiểu Lỗ.

7 giờ, hai vợ chồng thức dậy, mạnh ai nấy rửa mặt rồi vào nhà vệ sinh thay đồ, Tường Hiểu Lỗ cài nút áo bộ âu phục công sở, cúi đầu hỏi:

- Sau này ngày nào anh cũng đi sớm vậy à?

Ninh Tiểu Thành đeo đồng hồ:

- Hai ngày nay đi sớm chút, có nhân viên tới lắp thiết bị.

Hai người ngày ngày sống với nhau, dần dần có nhiều thói quen chung, vô thức ảnh hưởng nhau, phong cách mặc quần áo có thay đổi rất lớn, trước đây Tường Hiểu Lỗ thích màu sắc rực rỡ xinh đẹp, thích giày cao gót, thích tiếng gót giày giẫm lên đá hoa cương rất có tính xâm lược.

Ở cùng Ninh Tiểu Thành lâu, Tường Hiểu Lỗ bắt đầu thích màu xám, thích phong cách thoải mái trầm ổn khiêm tốn hơn.

Xách ra một đôi giày da TODS, Tường Hiểu Lỗ mang vào, giẫm giẫm:

- Anh đi giám công hả?

- Không phải.

Ninh Tiểu Thành lấy ra hai sợi thắt lưng, hơi suy nghĩ:

- Giúp họ một tay, anh cũng thích ứng một chút.

Anh huyết sáo, ra hiệu với Tường Hiểu Lỗ:

- Cái nào?

Tường Hiểu Lỗ chỉ vào tay phải anh, Ninh Tiểu Thành ném cái còn lại, nói:

- Hay là sau này đi sớm nửa tiếng, anh đưa em đi làm luôn, dù sao cũng thuận đường, em khỏi lái xe.

Đúng ý Tường Hiểu Lỗ, cô cũng không muốn lái xe, bèn cười hi hi.

Ninh Tiểu Thành gật đầu:

- Được, em sửa soạn đi, anh ra ngoài kiếm gì đó cho em ăn, ăn xong thì đi chung.

Tường Hiểu Lỗ bỗng dừng cau mày, xoa hông.

- Sao thế?

Cô vội chạy vào nhà vệ sinh:

- Không sao, anh thay đồ đi.

Ninh Tiểu Thành cho rằng cô tới tháng nên không hỏi nhiều, ăn sáng xong, anh đưa Tường Hiểu Lỗ đi làm, cô chỉ đường cho anh. Quẹo trái quẹo phải, cuối cùng dừng trước một tòa lầu nhỏ ba tầng.

Tiểu Thành ló đầu ra khỏi xe, duỗi cổ nhìn:

- Chỗ này có công ty nào à?

- Lầu một là quán cà phê, lầu 2 và lầu 3 là của tụi em, ừ, bảng hiệu bên trên đấy.

Tường Hiểu Lỗ tháo dây an toàn, giọng rõ ràng:

- Công ty quản lý tài sản Đại Vinh Chính Mật.

Ninh Tiểu Thành bĩu môi:

- Mới nghe còn tưởng đi bán chấu. Ông chủ công ty tụi em chắc là già mà không chịu nhận già chứ gì, năm nay 60 chưa? Lại còn “Đại Vinh Chính Mật”. Sao không gọi là Phong Hoa Chính Mật (1) cho rồi.

(1) Chính Mật: đang lúc hưng thịnh. Đại Vinh Chính Mật: đang lúc phồn vinh hưng thịnh. Phong Hoa Chính Mật: đang lúc hưng thịnh trong lĩnh vực trai

gái.

- Sao anh ăn nói kỳ cục thế hả?

Tường Hiểu Lỗ kêu lên, véo tai anh:

- Không già tới vậy đâu, thấy chiếc Bentley kia chứ? Của ông chủ đó.

Tiểu Thành nhướn mày, nhìn biển số xe:

- Thuê à?

Tường Hiểu Lỗ kinh ngạc:

- Cái này anh cũng biết?

Ninh Tiểu Thành cười xấu xa:

- Nhìn hiệu là biết, không phải mới, thời buổi này đâu còn tư nhân nào đi xe huênh hoang vậy chứ.

- Đoán đúng rồi, của người khác cho mượn, ông chủ tui em là người Hongkong, mấy ngày nay tới Bắc Kinh công tác, làm một vụ M&A nên phải phô trương.

Tường Hiểu Lỗ cầm túi xách:

- Em đi nhé.

Ninh Tiểu Thành ra dấu tay mời:

- Bye bye.

Tường Hiểu Lỗ mở cửa xuống xe, đứng trên bậc thềm, cười tí mắt đưa tay chỉ chỉ, tỏ ý rằng cô muốn nhìn anh đi.

Tiểu Thành cười, xoay xe, bấm còi với cô rồi rời đi.

Hoa Khang đứng trên văn phòng lầu ba, tay bưng một tách cà phê, đang nhìn chăm chú dưới lầu.

Đới An ôm một tập tài liệu đứng cạnh, mỉm cười:

- Chắc là chồng cô ấy, nghe đồng nghiệp nói là có chút bối cảnh.

- Ủ.

Hoa Khang mặc âu phục trắng thớm, cúi đầu nhấp một ngụm cà phê:

- Tên Ninh Tiểu Thành.

Đới An nghi hoặc:

- Sếp quen?

- Trước đây từng qua lại, năm xưa Nguyên Thăng khởi tử hoàn sinh chính là do Hà Biện Sinh và cậu ta cùng vực dậy, một anh chàng rất thông minh, Hà Biện Sinh từng kể với tôi về cậu ta.

Đới An bật cười:

- Vậy hai vợ chồng chẳng phải là đối nghịch nhau sao?

Hoa Khang chỉ cười không nói.

...

Trong đại sảnh văn phòng mới, thư ký đang treo tranh trang trí, thấy Ninh Tiểu Thành từ bên ngoài vào, bèn quay đầu chào anh:

- Giám đốc Ninh, đã dọn xong phòng anh, khung ảnh cũng mua rồi, giám đốc Triệu buổi chiều từ Quảng Châu về mang theo mấy người muốn mở cuộc họp ngắn, hỏi anh có thời gian không.

- Có, hôm nay tôi luôn ở đây, bảo anh ấy tới đi.

Ninh Tiểu Thành ngửa đầu nhìn bức tranh trên tường, cảm thấy rất hứng thú:

- Cái này vẽ gì thế?

- Tiểu Lưu nói là đồ đời nhà Thanh, vẽ chim khách, tìm được trong chợ đồ cổ, không đáng tiền, treo tượng trưng thôi.

- Phan Gia Viên hả?

Tiểu Thành nghiêm túc chắc chắn hai tiếng:

- Nước chỗ đó sâu lắm, cậu ta ngay cả gà trống gà mái cũng không phân biệt được mà có thể nhìn ra đây là chim khách? Đừng để người ta lừa chứ, sao nhìn như vậy thì nó giống quạ nhỉ?

- Sếp, nhìn là biết sếp không hiểu rồi! Chim khách thuộc loài quạ, bề ngoài giống giống, nhưng nó khác, anh nhìn lông chỗ này nè, đẹp lắm. Cái này là ông hai của em tìm giúp đây, ông ấy mà lừa em sao?

Tiểu Lưu bung một chồng thùng đi vào, đúng lúc nghe Ninh Tiểu Thành cười nhạo mình sau lưng, chàng trai trẻ da trắng, hể nóng ruột là mặt đỏ bừng.

Ninh Tiểu Thành cười dọn giúp cậu hai thùng, tâm trạng rất tốt:

- Được, cậu nói chim khách thì là chim khách, về kiểm thêm mấy bức, xếp thành một hàng luôn.

Văn phòng anh có cửa sổ sát đất thông tường, lấy sáng rất tốt, trên bàn có một cái khung ảnh mới úp sập.

Ninh Tiểu Thành lật qua, khung ảnh trống không, chưa gắn ảnh vào.

Ngày nọ, đám công nhân đưa ra ý kiến:

- Giám đốc Ninh, anh để thêm ít đồ trong văn phòng đi, sau này ngày nào cũng ở đây, mình trang trí ảm áp chút, anh nhìn thấy cũng vui.

Ninh Tiểu Thành ngồi bên cửa sổ như tổ tông, trầm tư hút thuốc:

- Thêm cái gì đây?

- Treo bức ảnh hay gì gì đó.

Anh chàng bộ phận kỹ thuật đang chạy thử máy in màu, Tiểu Thành chợt nhớ ra, hứng thú:

- Cái này có thể in ra ảnh không?

- Có thể chứ, anh in ảnh gì, em làm xong sẽ đưa cho anh.

Ninh Tiểu Thành dụi thuốc:

- Không cần, cậu chỉ anh biết bấm chỗ nào, tự anh nghiên cứu.

Cậu ấy dạy anh kết nối máy với điện thoại di động, bỏ giấy vào, bấm ra.

Ninh Tiểu Thành làm thử hai lần, cảm thấy rất thú vị, bắt đầu lục trong album ảnh, miệng lẩm bẩm:

- In gì đây nhỉ...

Quản lý tài vụ năm nay vừa sinh con xong, vui cười hớn hở:

- Gì cũng được, vợ con anh nè, bằng không thì, đàn ông các anh đều thích mấy cô người mẫu chân dài đấy, treo lên nhìn, bổ mắt. Anh dùng xong cho em dùng với, in hình thẳng cu nhà em.

Ninh Tiểu Thành lại gần nhìn:

- Con trai em à?

- Tên Mạo Mạo, hơn tám tháng rồi, ăn giỏi lắm, em làm mẹ mà sắp không kiếm nổi tiền mua sữa cho nó nè.

Ninh Tiểu Thành cười nhẹ:

- Rất đáng yêu, em dùng trước đi.

Quản lý tài vụ làm xong ảnh, chờ xung quanh không có ai, anh mới chọn một bức trong album ảnh, bấm nút cạch cạch, tay dứt túi quần.

Mở miếng ốp sau lưng khung ảnh ra, Ninh Tiểu Thành bỏ tấm ảnh đã in xong hai ngày trước vào, để lên bàn, nhìn ngang ngó dọc.

Trong điện thoại anh không có nhiều ảnh Tường Hiểu Lỗ, chỉ có mấy tấm, đa số là ảnh lúc hai người cùng về Thanh Đảo, anh chụp lên lúc cô không chú ý.

Trong ảnh, một tay Tường Hiểu Lỗ cầm con cua, cười rạng rỡ.

Thư ký tới đứng ở cửa báo giám đốc Triệu đến rồi, sắp họp, Ninh Tiểu Thành vội úp khung ảnh xuống bàn, đứng dậy:

- Tôi biết rồi.

Màn hình được máy chiếu chiếu ra tài liệu liên quan, rèm cửa sổ đóng chặt.

- Tôi đã điều tra, hạng mục này xác thực do tập đoàn Mỹ Vinh Hongkong làm, ngoại trừ đoàn đội cung cấp tài chính, ông ta còn mở một công ty quản lý tài sản ở Bắc Kinh, chủ yếu phụ trách giúp thu thập tư liệu cho Hongkong, phân tích tính khả thi khi thu mua Nguyên Thăng, nếu tin tức chính xác thì cuối tháng hoặc đầu tháng sẽ ra tay.

Ninh Tiểu Thành xoay ghế dựa, suy xét kỹ càng, hỏi:

- Công ty quản lý tài sản gì? Lai lịch thế nào? Ai làm ở đó?

Ông Triệu nhìn về phía trợ lý.

Trợ lý bấm điều khiển từ xa, chuyển trang ppt:

- Tên là công ty quản lý tài sản Đại Vinh Chính Mậu, người bom tiền sau lưng chính là tập đoàn Mỹ Vinh, mới thành lập không lâu, quản lý chính tên Đới An, là giám đốc do Hoa Khang bỏ lương cao mời về, quy mô công ty không lớn, tổng cộng chín người, tình huống cụ thể thì tôi không rõ lắm.

- Cậu chắc chắn xác định tên là Đại Vinh Chính Mậu?

Ninh Tiểu Thành hỏi lại một lần, rất nghiêm túc.

Trợ lý cười:

- Giám đốc Ninh, đừng nghi ngờ tính chuyên nghiệp của tôi.

Triệu Hợp Bình cười tủm tỉm:

- Sao, làm hay không? Thời gian lâu như vậy cũng nên suy nghĩ xong rồi chứ, đừng rề rề rà rà như đàn bà. Tôi khuyên cậu nhận đi, làm một khởi đầu tốt đẹp.

Ninh Tiểu Thành ngửa đầu dựa mạnh vào ghế, hít sâu, mặt không cảm xúc.

Ông Triệu nhạy bén phát hiện anh khác thường, bèn sai trợ lý đưa mọi người ra ngoài trước, đợi phòng họp không còn ai khác, Triệu Hợp Bình mới cau mày nói:

- Sao thế, có gì khó khăn à?

Ninh Tiểu Thành gãi gãi trán, chột hỏi:

- Hà phu nhân bây giờ có ý gì?

- Như cũ, đã đòi ba khách sạn ở Quảng Châu rồi, luôn trốn không dám ra, nghe nói hai bác trong nhà đang thuê người tìm, tôi tìm hai người bạn luôn chiếu cố bà ấy. Bà ấy năm nay cũng hơn 60 rồi, đàn bà phụ nữ, biết mình không giữ nổi Nguyên Thăng nên muốn giữ lại tâm huyết của Hà Biện Sinh, ít nhất cũng bảo vệ được tiền, không chuyển nhượng cổ phần, nếu có thể thành công, bà ấy nguyện dùng 3% quyền cổ phần làm thù lao, cậu cũng biết bà ấy luôn muốn gặp cậu một lần.

Ninh Tiểu Thành vui mặt vào lòng bàn tay, xoa mạnh.

- Rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến cậu khó xử?

- Hà__

Vừa mở miệng, Ninh Tiểu Thành phát hiện anh vẫn đề bụng chuyện Hà Biện Sinh qua đời năm xưa, bèn ho khan một tiếng, đổi cách giải thích:

- Tôi từng có qua lại với Hoa Khang.

- Khi nào?

Ninh Tiểu Thành trút ra một liều thuốc ngậm vào môi, nheo mắt bật lửa, kể lại:

- Khi tôi theo ông Hà chạy nghiệp vụ, là đầu xuân năm 2009 hay 2005 gì đó, tôi không nhớ rõ, anh ta lúc đó cũng đang làm công cho một công ty Hongkong, đến bàn chuyện hợp tác với ông Hà, không có mưu đồ tốt đẹp gì, muốn dùng phương thức bơm tiền để nuốt quyền cổ phần, nói chuyện thì mỗi câu mỗi cạm bẫy, con người ông Hà nhẹ dạ, thấy lợi ích là muốn đồng ý, tôi từ Quảng Châu về trực tiếp bỏ qua ông ấy, đến gặp Hoa Khang, khi đó tuổi trẻ, nói chuyện rất không nề mặt mũi, bảo anh ta rút. Vì chuyện này mà ông Hà còn cáu kỉnh với tôi, nói tôi làm việc quá tuyệt tình.

Triệu Hợp Bình không ngờ còn có lớp quan hệ này:

- Vậy lần này anh ta là nhắm vào cậu?

- Đàn ông mà, chịu tù nhục luôn muốn tìm một cơ hội trả thù. Miếng thịt Nguyên Thăng chưa chắc béo bỏ cỡ nào nhưng vẫn muốn cân bằng về tâm lý.

Triệu Hợp Bình không khỏi lo lắng cho Ninh Tiểu Thành:

- Khi đó anh ta nghèo, không thấy có bao nhiêu bản lĩnh, cũng chỉ làm công thay người ta, hiện tại thực lực của tập đoàn Mỹ Vinh cậu cũng rõ đấy, vụ này thà chúng ta không làm, tôi chỉ cầu yên ổn.

Ngón tay ông Triệu gõ lên mặt bàn, nhắc nhở:

- Tiểu Thành, ban đầu nhận vụ này, một phần là vì tiền, một phần là tôi cân nhắc đến việc cậu có lẽ quen thuộc với mấy thứ trong này hơn, tôi không biết bên trong còn có lớp dây mơ rễ má này, nói vậy, cậu hiểu mà, tôi không muốn cả hai bên đều thiệt.

Dẫu sao, người Quảng Đông các ông có câu nói thế nào nhỉ?

Thà lừa ông râu bạc, đừng gạt thiếu niên nghèo.

Ninh Tiểu Thành dụi đầu thuốc:

- Cứng đầu cứng chắc chắc là không được, trực tiếp thu mua ngược thì trả giá quá lớn, ta cũng không có số tiền rành đó. Anh nói với Hà phu nhân, đi theo quy trình bán đấu giá quyền cổ phần, bảo bà ấy tiến hành bán đấu giá sang tay quyền cổ phần đang nắm, như vậy đối cổ đông nhưng tiền còn đó, bà ấy cũng không khó xử.

Triệu Hợp Bình không lạc quan như Ninh Tiểu Thành:

- Ai cũng biết Nguyên Thăng sắp bán, làm gì có ai chịu tiếp nhận củ khoai nóng bỏng tay vào lúc này chứ.

Ninh Tiểu Thành cười, không tỏ ý kiến.

- Ai muốn mua thì nhận thôi.

...

Cả quãng đường anh đều nghĩ, anh không hiểu Trương Hiểu Lỗ đến công ty của Hoa Khang làm rớt cuộc là trùng hợp hay là cố ý.

Nếu là trùng hợp, chỉ hận anh ban đầu không quan tâm chuyện Trương Hiểu Lỗ tìm việc làm, khiến cô rơi vào miệng cọp, bị người khác lợi dụng làm mối thương.

Nếu không phải trùng hợp thì với quan hệ vi diệu của cô và Hoa Khang, là tự cô muốn đi hay Hoa Khang yêu cầu?

Anh tin lòng chung thủy của Trương Hiểu Lỗ với hôn nhân, nhưng anh cũng biết khát vọng nóng lòng muốn chứng minh bản thân của cô trong sự nghiệp.

Nếu anh nhúng tay vào chuyện này, nói cho cô biết rõ ngọn nguồn giữa Nguyên Thăng và mình năm xưa, dùng tình cảm ép Trương Hiểu Lỗ từ chức thì sẽ tổn thương đến thái độ và nhiệt tình công việc của cô, đương nhiên cũng vì vậy mà ảnh hưởng đến quan hệ giữa nhau; đầu óc bộp chộp của Trương Hiểu Lỗ chắc chắn sẽ nghĩ, sao em đi tới đâu, anh cũng tới đấy rồi thì?

Nếu anh không nhúng tay thì lương tâm anh áy náy. Đàn ông nói được làm được, lời anh hứa với người sống anh còn tuân thủ, hứa với người chết lại càng phải tuân thủ.

Xe dừng trước cổng công ty Trương Hiểu Lỗ, cô đang đeo túi xách trò chuyện cùng một người đàn ông trung niên.

Người đàn ông mặc áo sơ mi, áo khoác âu phục, đeo kính không viền, dường như trò chuyện với cô rất vui.

Hoa Khang vẫn là Hoa Khang đó, chỉ là mấy năm nay, thật đã già rồi.

Tướng Hiếu Lễ tạm biệt người đàn ông, đi về phía Ninh Tiểu Thành, cười như kẻ ngốc.

Người đàn ông hòa nhã vẫy tay chào cô.

Ninh Tiểu Thành ở trong xe, Hoa Khang đứng ngoài xe.

Cách một tấm kính chắn gió, hai người đối diện nhau.

Hoa Khang mỉm cười, Ninh Tiểu Thành cũng mỉm cười, Tướng Hiếu Lễ từng bước từng bước đến gần anh.

Hoa Khang đứng yên, đợi người khác mở cửa xe cho, cao quý phô trương; Ninh Tiểu Thành tùy tiện ngồi trong xe, tay vắt lên vô lăng, mặt không biến sắc.

Hai người tựa như đang nói:

Giám đốc Ninh.

Giám đốc Hoa.

Đã lâu không gặp.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Hôm nay Trần Hoàng tổ chức du xuân, nước ấm hoa nở, lấy danh nghĩa đẹp là các anh chị em bình thường làm việc vất vả cực khổ nên mượn cơ hội này cùng nhau trò chuyện, thả lỏng đầu óc.

Bình thường trong thành phố ai ai cũng bận rộn, hiếm hoi có người tổ chức, mọi người thi nhau hưởng ứng, tìm một ngày đẹp trời mang theo đồ ăn, lái mấy chiếc xe cùng tới một hồ nước nào đó gần gần.

- Ô, còn ngủ hả?

Trần Hoàng cầm hai chai nước khoáng đưa cho Ninh Tiểu Thành, ngồi xổm bên cạnh anh quan sát:

- Vợ mày đủ lười nhì.

Tướng Hiếu Lễ nằm gối lên đùi Ninh Tiểu Thành, trên mặt úp một chiếc nón lớn che nắng, đang ngủ.

- Mấy ngày nay cô ấy ngủ đủ lắm.

Ninh Tiểu Thành tiện tay ném thức ăn cho cá xuống hồ:

- Xuân thu một mối mà.

Trần Hoàng vui vẻ:

- Xuân thu một mối hạ lim dim. Nhớ trước đây đi học, thầy giáo nắng tao một năm bốn mùa đều không có tình thần. Cậu được mấy con rồi?

- Không mấy con hết, trong xô á.

Tiểu Thành hát cảm, ra hiệu cho Trần Hoàng lấy ra:

- Mày đem cho họ xử lý rồi nướng ăn.

- Được.

Trần Hoàng ngậm điếu thuốc, neho mắt xách xô cá, run rẩy:

- Mày như vậy mà không bao nhiêu hả?

- Mày ăn không?

- Ăn, ăn.

Trần Hoàng đáp ứng lia lịa:

- Hồi họ trước đây, trong xe tao có thịt ướp sẵn, lát nữa chúng ta nướng sau.

Trần Hoàng xách xô cá đi, không quên thỉnh thoảng gọi to bên tai Tường Hiểu Lỗ:

- Lỗ, đừng ngủ! Dậy ăn cơm!

Tường Hiểu Lỗ giật mình, run mạnh.

- Úi__

Ninh Tiểu Thành bắt mắt, ra vẻ muốn đá cậu ta một cước:

- Đâu, đừng có chọc cô ấy.

Trần Hoàng cười ha ha bỏ chạy.

Mất buồn ngủ nhập nhèm ngáp một cái, Tường Hiểu Lỗ bỏ nón ra, tiện tay đội lên đầu Ninh Tiểu Thành, lim dim hỏi:

- Anh câu được không?

- Trần Hoàng mới lấy đi rồi.

Tường Hiểu Lỗ biếng nhác đưa tay gãi cằm Ninh Tiểu Thành:

- Vậy câu tiếp.

- Tường Hiểu Lỗ, dạo này em ngủ nhiều quá.

Tan làm về nhà nửa mặt xong là ngã xuống, kêu ăn cơm cũng không dậy, Tiểu Thành nghĩ ngày nào cô cũng úm trong văn phòng để ghen sinh bệnh nên đặc biệt dẫn cô ra ngoài hóng gió, ai ngờ tới đây rồi, giúp trải thảm lên bãi cỏ, dọn dẹp chút xong là cô chạy đi ngủ.

- Ai da, cảnh xuân đẹp quá ____

Tường Hiểu Lỗ ngồi dậy khỏi ghế xếp, vươn vai lười nhác:

- Không ngủ rất đáng tiếc.

Tiểu Thành nhấc cần câu lên, tập trung móc mồi vào lưỡi câu:

- Công việc của em mệt lắm à?

Tường Hiểu Lỗ xếp chân lại, hơi ngán người:

- Ừ. Rất mệt.

Tiểu Thành nhẹ nhàng vung cần câu vào nước, nói:

- Vậy đừng làm nữa. Nghỉ ngơi một chút, tháng sau anh tìm cho em công việc mới.

Ninh Tiểu Thành mở chai nước khoáng, rửa tay:

- Làm tín thác, nghề cũ của em, bây giờ em không thuê phòng, cũng không cần nuôi sống gia đình, ép mình dữ vậy làm gì, đừng để kiếm được tiền rồi sức khỏe cũng hỏng luôn.

- Đang yên đang lành sao lại nói với em chuyện này?

Tường Hiểu Lỗ cau mày:

- Em vừa mới làm, nghiệp vụ trong tay đã chạy được một nửa, bây giờ mà nghỉ thì quá lỗ.

Giọng Tiểu Thành không tốt lắm:

- Nhất thiết phải làm?

- Nè ____

Tường Hiểu Lỗ không hiểu sao cả:

- Hôm nay sao anh lạ thế?

- À...

Ninh Tiểu Thành cũng nhận ra mình nói năng hơi nặng lời, bèn cười:

- Nói chuyện phiếm thôi mà, em không muốn thì thôi. Nói trước với em một tiếng, thứ sáu này anh đi công tác, đi Quảng Châu, hai ba ngày sẽ về.

Tường Hiểu Lỗ hỏi:

- Đi cùng ông Triệu à?

- Ủ.

Ninh Tiểu Thành nhìn chăm chú vào mặt hồ trong vắt, tâm như nước lặng:

- Đi thăm một người.

Tường Hiểu Lỗ chưa kịp nói thì nghe bên sườn bờ hồ kia có giọng hùng hồn hô vang:

- Các đồng chí ____

Trần Hoàng không biết lấy từ đâu được một cái loa, loại loa của mấy người bán hàng vỉa hè hay kêu ‘đại hạ giá 10 tệ 10 tệ thôi bà con’, lúc nói chuyện còn tự động phối nhạc, cậu ta bóp eo, oai vệ khí thế.

Mọi người đều sững sờ.

Xung quanh yên lặng như tờ, giống như diễn viên kịch lên sân khấu biểu diễn đang đợi tiếng vỗ tay của khán giả.

Trần Hoàng bắt đầu phát biểu dạt dào tình cảm:

- Nay đang mùa hoa nở, các anh em, phải chăng mọi người đã chìm đắm trong nhiều ngày hôn ba mật mới nuôi gia đình mà quên mất cười vui, phải chăng mọi người đang vất vả vì cô gái mình yêu mà vẫn chưa có được, phải chăng mọi người đang oán giận đầy bụng vì đồng lương eo hẹp hàng tháng, phải chăng mọi người đang trở trăn khó ngủ hàng đêm vì thân thể lực bất tòng tâm ____

- Cái thằng này làm quản lý giao thông tiếc quá, hồi đó sao nó không làm trong đội tuyên truyền nhỉ.

Có người bị Trần Hoàng chọc cười, đứng dậy ra sức vỗ tay với cậu:

- Ê, Trần Hoàng! Đừng kích động tình cảm nữa, thân thể tui tao vẫn khỏe, mau lên, có thời gian mày lo xử lý chuyện kẹt xe hàng ngày ở Tây Trục Môn đi.

- Chuyện đó tao không quản được, tui mày tao còn quản không được thì quản được người khác à?

Trần Hoàng dè tay xuống thiếu kiên nhẫn:

- Chưa nói xong đâu, đừng có nói leo.

Hít sâu chuẩn bị tâm trạng.

- Các chị em, phải chăng mọi người hàng ngày bận tìm nửa kia mà đánh mất bản thân, phải chăng mọi người buồn phiền vì nếp nhăn trên mặt vì nếp mờ trên eo vì yêu thích bộ đồ nào đó nhưng túi tiền túng thiếu, phải chăng mọi người vì công việc mà phải tươi cười cùng lãnh đạo phải lục đục đấu đá với đồng nghiệp ____

Một tràng tiếng cười đùa.

- Thằng đó nên lên kênh mua sắm ti vi, chắc chắn hot.

- Mày đừng ngắt lời, để xem nó diễn thế nào.

- Tao phát hiện Trần Hoàng đúng là có tiềm chất làm bạn của chị em phụ nữ.

- Bạn của chị em phụ nữ thì ai dám cướp với Tiểu Thành chứ.

- Ê, nói nó thì nói, đừng kéo tao xuống nước chứ mậy.

Bên sườn xa xa, người đàn ông đang tự mình say sưa, giậm chân:

- Các đồng chí, tỉnh lại đi! Nhìn xem trời xanh xanh, nước biêng biếc, mặt trời ấm áp ____ Nhìn người bên cạnh chúng ta, bạn bè thân yêu nhất của chúng ta.

Tiếng cười đùa của mọi người dần ngưng.

- Là ai đã vươn tay kéo mình vào thời khắc nguy nan, là ai đã thất lại thất lưng cho mình lúc mình uống say, là ai hồi xưa mượn mình 5 xu mua sách bảy bạ mà chưa trả. Tuy chúng ta cam tâm sống cuộc sống bình thường, cúi đầu trước cuộc đời dồn dập, nhưng _____

Cậu nhún giọng, như giáo viên chủ nhiệm tận tình khuyên nhủ:

- Chúng ta cũng phải có tình cảm mãnh liệt, đừng ngày ngày mặt ủ mày chau, một ánh mắt là có thể nhìn thấu hết cuộc đời, mọi người nhìn lại chính bản thân mình xem, có bao nhiêu người đi chơi xuân mà lòng ngổn ngang chuyện khác? Tài liệu công việc ngày mai vẫn chưa làm, tiền điện nước đóng hay chưa, bình sữa cho con đã dùng mấy lần rồi, tiền tiết kiệm tháng này lại trừ bớt bao nhiêu. Sống còn có mình không? Các bạn phải nhớ: trong sách có nói: chúng ta vĩnh viễn trẻ tuổi, vĩnh viễn nhiệt huyết tuôn trào.

Trần Hoàng cầm loa đồng dục, chọt hát một bài hát thiếu nhi mà lúc nhỏ ai cũng quen thuộc:

“Chuẩn bị xong chưa, luôn chuẩn bị sẵn sàng,

Chủ nhân của tương lai, chắc chắn là chúng ta, đi đi đã đi đã.” (1)

- Các anh em, các chị em, tương lai chúng ta là vô tận. ...

Mọi người bị khơi gợi đoạn ký ức tuổi thơ nào đó, hoặc lời của Trần Hoàng đã khơi lên một sự cộng hưởng tâm hồn nào đó.

Có người mỉm cười, cao giọng đáp:

- “Năm tay tiến tới, luôn chuẩn bị sẵn sàng,

Người chủ nghĩa đế quốc, địa chủ và quân phiệt, tinh thần chúng ta khiến họ sợ hãi

Mau mau đoàn kết lại, luôn chuẩn bị sẵn sàng. ...” (1)

(1) Trích bài đội ca nhi đồng Trung Quốc “Luôn chuẩn bị sẵn sàng”.

Phải.

Trời vẫn xanh, nước vẫn trong, cỏ vẫn biếc.

Tuổi trẻ chúng ta, vĩnh viễn nhiệt huyết tuôn trào.

Đừng vì chút phiền phức hành hạ mà buồn bã ỉu xiu, đó chỉ là một phần nhỏ.

Chúng ta chấp nhận cuộc sống bình thường, nhưng tuyệt đối không chấp nhận cảm xúc nhạt nhòa.

Cảm xúc mãnh liệt của chúng ta tỏa ra bốn phương, tương lai của chúng ta còn rất dài.

Thứ nên từ bỏ phải từ bỏ, thứ nên theo đuổi không thể thiếu.

...

- Chị Ma, đem laptop tôi qua.

Trong một phòng khách sạn ở Quảng Châu, người phụ nữ mặc sườn xám nô nức cười hiền hậu, làm thế tay mời:

- Cậu chờ chút nhé.

Ninh Tiểu Thành gật đầu:

- Chị đừng khách sáo.

Đây là lần thứ hai anh gặp vợ Hà Biện Sinh, lần thứ nhất là sau khi ông ấy qua đời, anh nhận ủy thác chuyển nhượng cổ phần.

- Chị nhờ người tìm cậu khắp nơi, nhưng số điện thoại cũ không liên lạc được, chị hết cách, đành nhờ anh Triệu giúp đỡ.

Người phụ nữ rất lịch sự, đan hai tay trên đầu gối:

- Biết cậu tới, chị rất mừng.

- Em cũng là nghe anh Triệu nói chuyện này nên muốn qua thăm chị, bất kể thế nào, chị tới tìm em là tin tưởng em.

Nhắc người chồng đã mất, ánh mắt người phụ nữ hiện vẻ thương cảm:

- Nếu Biện Sinh còn, họ nhất định không dám làm vậy...

Lần này bà đến Quảng Châu, nói là chạy nạn cũng không quá đáng, vội vội vàng vàng đến mức chỉ kịp thu dọn một vài trang sức quan trọng, không dẫn theo ai ngoài người làm trung thành.

Người làm gọi là chị Mai, rất ít nói, gặp ai cũng cười.

Chị Mai đem laptop tới cho Hà phu nhân, khom người với Ninh Tiểu Thành rồi lui ra.

Hà phu nhân đặt laptop trên bàn trà, không có ý động đến, chỉ nói:

- Chị nghe anh Triệu nói, cậu không định giúp chị việc này?

- Nguyên Thăng có ngày hôm nay, em rất tiếc, chị Hà, trên thương trường nói chuyện thương trường, năng lực cá nhân em không đủ để bàn chuyện thu mua ngược với tập đoàn Mỹ Vinh, huống hồ sau khi bom tiền thì Nguyên Thăng rất khó khởi từ hồi sinh, chuyện này đối với em không có lợi.

Ninh Tiểu Thành thân nhiên nói:

- Em có thể dùng danh nghĩa cá nhân bồi thường chị thay anh Hà.

- Không, không.

Người phụ nữ khoát tay:

- Chị không muốn bồi thường, chị chỉ muốn giữ lại tâm huyết của Biện Sinh. Chị biết cậu và anh Triệu đã đề ra vài phương án, ban đầu định giúp chị, nhưng tại sao phải từ bỏ chứ?

Ninh Tiểu Thành sờ sờ mũi:

- Vì nguyên nhân cá nhân, em thực không muốn làm chuyện quyền cố phần nguy hiểm lớn...

- Vì vợ cậu?

Người phụ nữ mỉm cười, ánh mắt sắc bén.

Ninh Tiểu Thành cau mày, rất bất ngờ về nguồn tin tức của Hà phu nhân.

- Thứ lỗi chị mạo muội, nhưng cậu biết đấy, Hà gia nhân tài ảm đạm, chị không có con cái, có thể sinh tồn trong hoàn cảnh đó đương nhiên có thủ đoạn của chị, chuyện vợ cậu chị không rõ nhưng chị rất hiểu Hoa Khang. Cậu Ninh, nếu cậu cảm thấy hứng thú thì không ngại nghe thử.

Ninh Tiểu Thành tỏ ý Hà phu nhân cứ nói đừng ngại.

Hà phu nhân xoay màn hình laptop, mở một đoạn video.

Video rất cũ, hình ảnh không rõ lắm, nhưng để phân biệt mặt người thì rất dễ.

Đây có lẽ là hội trường một trường đại học nào đó, đang tổ chức một lễ na ná như lễ tốt nghiệp, dưới sân khấu rất đông người nói tiếng Quảng âm ỉ.

- Đây là đoạn video copy hiện trường lễ chia tay của trường đại học khoa học kỹ thuật Hongkong với sinh viên trao đổi của đại lục, Hoa Khang năm đó là giáo sư thỉnh giảng mới từ nước Anh trở về, còn cô gái trên sân khấu thì chắc cậu biết là ai rồi.

Ninh Tiểu Thành đương nhiên biết.

Tường Hiểu Lỗ thời sinh viên cột tóc đuôi ngựa, để tóc mái, cười ngượng ngùng xấu hổ.

Cô đang hát, một khúc ca tiếng Quảng.

Biểu cảm rất tập trung, muốn nỗ lực hát tốt.

- Hoa Khang năm đó là giáo sư môn tài chính thế giới của cô ấy, hai người qua lại ba tháng, Hoa Khang đề nghị giúp cô ấy ở lại Hongkong tiếp tục đào tạo chuyên sâu, đồng thời đưa ra điều kiện để cô ấy làm nhân tình của mình.

Trong video, ca khúc kết thúc, dưới sân khấu hoan hô, ông kính lại lia xuống dưới sân khấu.

Ninh Tiểu Thành lúc này mới nhìn rõ, cô trên sân khấu luôn nhìn chăm chăm vào một chỗ, chỗ đó có một người đàn ông đang đứng.

Hoa Khang mỉm cười cùng vỗ tay với mọi người, ánh mắt thâm tình khó nén.

- Đây đâu thể nói rõ được gì.

Ninh Tiểu Thành không chút biến sắc, dựa vào sofa đối diện Hà phu nhân:

- Em biết Hoa Khang từng là thầy cô ấy. Trước khi chia tay dùng một ca khúc làm quà tạ ơn thầy cũng không quá đáng.

Hà phu nhân mỉm cười khôn khéo:

- Không thể nói rõ được gì. Chị chỉ muốn cậu biết, người ta hình như không hề thấu hiểu cho sự nhượng bộ của cậu, lại còn vui vẻ đứng phía đối lập.

Hà phu nhân không hiểu Ninh Tiểu Thành, chỉ có thể thử nắm lấy chỗ hiểm từ góc độ phụ nữ:

- Bất kể nói thế nào, người trước đây thay mặt Biện Sinh từ chối Hoa Khang là cậu, nên bây giờ đáng lẽ do cậu tháo gỡ cục diện.

Ninh Tiểu Thành rất ghét bị uy hiếp.

Đặc biệt là dùng người khác uy hiếp anh.

Anh lạnh lùng hạ quyết tâm:

- Chị Hà, năm xưa em không nợ anh Hà gì cả ____

- Chị biết.

Người phụ nữ 60 tuổi, gần như cùng tuổi với mẹ anh cuối cùng đỏ mắt, khổ sở van nài:

- Chị hết cách rồi, thật đấy.

...

- Cậu Ninh... Chị không cần gì cả, Nguyên Thăng có thể bán, nhưng cổ phần của anh Hà thì một phần cũng không thể chuyển nhượng, nó là của chị, là cậu năm xưa cho chị cùng với tro cốt của anh Hà!

Tình cảm vợ chồng nhiều năm như vậy, người đã mất, không thể nương tựa, trừ những thứ chân thực có thể sờ được như tiền để ký thác, người phụ nữ không còn gì cả.

Ninh Tiểu Thành nhớ đến cảnh Trương Hiểu Lỗ hát trên màn hình, tâm bỗng loạn như ma.

...

Trương Hiểu Lỗ ở xa nơi Bắc Kinh không hề biết tất cả những thứ này.

Buổi sáng đầu tiên Ninh Tiểu Thành đi, cô muốn nắm lấy cơ hội này.

Buổi trưa cô đến văn phòng Đới An xin nghỉ, Hoa Khang cũng có mặt:

- Tại sao đột nhiên xin nghỉ?

Trương Hiểu Lỗ thuận miệng bịa ra một lý do:

- Việc nhà, chỉ một ngày thôi, thứ hai sẽ quay về đi làm bình thường.

- Ủ, cần hỗ trợ không?

Hoa Khang đẩy mắt kính, rất quan tâm.

Trương Hiểu Lỗ mỉm cười:

- Cảm ơn, không cần.

- Vậy đi đi.

Hoa Khang hào phóng cho phép nghỉ:

- Thứ hai chúng ta có hội nghị hệ thống tiến hành biểu quyết cuối cùng, đừng vắng mặt.

Buổi chiều, Trương Hiểu Lỗ đến phòng khám đã hẹn trước đúng giờ, cô xuống xe, đeo kính râm, cúi đầu bước nhanh qua cửa đại sảnh phòng khám.

Cô gõ cửa, nữ bác sĩ đang xem số xếp hàng nghe tiếng, ngẩng đầu:

- Cô đến rồi?

Trương Hiểu Lỗ đóng cửa, gạt đầu:

- Tôi nghỉ xong rồi.

- Muốn hay không muốn?

Cô siết chặt túi xách trong tay, lòng thấp thòm:

- Không muốn.

Bác sĩ thấy mãi thành quen:

- Vậy tôi đưa cô tờ đơn, cô đi nộp phí, sau đó lên lầu ba, nửa tiếng có lẽ được.

- Bác sĩ, sau này tôi còn có thể ____

- Không thành vấn đề, cơ thể cô rất tốt, sau phẫu thuật chú ý vệ sinh và nghỉ ngơi nhiều là được. Nhớ kiểm tra đúng hạn.

Nữ bác sĩ click chuột mấy cái:

- Đi đi, thực ra lần này rất đáng tiếc. Nhưng như trước đây cô nói với tôi, nếu thật vì nguyên nhân công việc mà không thể an tâm điều dưỡng thì trước đó khi chẩn đoán, nhất định phải chịu trách nhiệm với đứa bé, chọn một thời cơ thích hợp.

Mặt Trương Hiểu Lỗ không cảm xúc ngồi trong phòng bỏ thai ở lầu ba, toàn thân khẽ run.

Xung quanh đều là những người phụ nữ đang đợi phẫu thuật.

- Chị, chị tại sao thế?

- Thai hai, thằng lớn đi học tôi còn lo không nổi đây này. Em thì sao?

- Em bị suy hoàng thể, đã kiểm tra mấy lần rồi.

Trương Hiểu Lỗ nhắm mắt.

Điện thoại mở rồi lại đóng. Lặp đi lặp lại mấy chục lần, đôi tay vì hoảng sợ mà lạnh lẽo.

Cô đang khỏe mạnh, không có bất kỳ lý do gì không cần đứa bé này.

Y tá đẩy cửa bước ra, cầm bản ghi chép:

- Trương Hiểu Lỗ!

Trương Hiểu Lỗ gạt mình, lúng túng đứng lên.

Trên tường là tranh tuyên truyền phụ nữ nên tự bảo vệ mình và những nguy hại khi sảy thai, như đang mỉa mai cô.

Cô hít sâu.

Trong đầu thậm chí xuất hiện hình ảnh một đứa bé đang nhìn cô.

Bé có con ngươi đen nhánh và những ngón tay mềm mại.

Bé gọi cô là mẹ, gọi anh là cha.

Tướng Hiểu Lỗ đang đấu tranh kịch liệt, thậm chí trong lòng hết lần này đến lần khác.

Anh Tiểu Thành, van cầu anh, đừng hận em

Đừng hận em

Cô cho rằng, tương lai giữa anh và cô là vô hạn.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Tướng Hiểu Lỗ mơ thấy mình ôm một con ngỗng trắng lớn, đứng ở nơi hoàn toàn xa lạ, những người mặc đồ đen bao quanh cô, lôi kéo cô.

Đằng sau họ là tấm thớt và dao giết mổ thì nhau nhe răng nanh với cô.

- Tôi đây, tới chỗ ta đây nè.

Tướng Hiểu Lỗ bảo vệ con ngỗng trắng trong lòng, lắc đầu nguầy nguậy lùi về sau.

Người khác chỉ chỉ chỗ chỗ về phía cô, khuyên bảo:

- Tôi đi, tới chỗ tôi nè, con ngỗng của cô bị ngốc rồi, chân lại què, bán không được giá đâu, chỉ có giết nó ăn thịt mới là biện pháp giải quyết tốt nhất.

Những tấm thớt kia vô cùng tanh tươi, lưỡi dao vì để lâu mà lóe lên ánh sáng ri sét cũ kỹ, lộ vẻ sắc bén.

Tướng Hiểu Lỗ ôm con ngỗng, nói:

- Tôi không đưa.

Con ngỗng trắng đuôi cái cổ dài kêu lên, Tướng Hiểu Lỗ bảo vệ càng chặt hơn:

- Nó ngốc tôi mang theo, nó què tôi dắt đi, tôi, tôi, tôi nuôi nó cả đời!

- Tôi đi, tôi cũng tới rồi, cô không thể quay đầu đâu.

Các đồ tể cùng nhau tiến tới, thì nhau đuổi bàn tay tội ác, muốn kéo cô vào trong tiệm, muốn cướp con ngỗng trắng khỏi tay cô.

Tướng Hiểu Lỗ khóc lóc ngồi xổm trên đất, dùng thân thể bảo vệ con ngỗng trắng, cõi lòng tan nát:

- Không... không... Tôi không giết...

Nước mắt chảy vào lông vũ mềm mại của con ngỗng, ngỗng cũng quẩn luyến sợ hãi cọ cọ mặt cô, Tướng Hiểu Lỗ nắm đá cùng các đồ tể, đồ tể cười âm u nói, cô không giết nó, chúng tôi không thể đi không công một chuyến, vậy chúng tôi sẽ giết cô.

Răng nanh u ám, cánh tay giơ lên, loạn đao chặt xuống, Tướng Hiểu Lỗ chột đuôi chân, giật mình tỉnh dậy.

Hự____

Dọa chết cô rồi, dọa chết cô rồi.

Tim đập thình thịch cuồng loạn trong lồng ngực, Tướng Hiểu Lỗ nằm trên giường bình phục hồi lâu mới từ từ ngồi dậy.

Kiểm tra lại đường ống khí trong nhà, tắt điện, tắt nước, tới trưa cô mới khôi phục như thường, cô nhìn đồng hồ ở đầu giường, xách một túi giấy ở phòng khách vào bếp.

Trong túi là dược liệu bán lẻ, cần cho vào túi vải thưa may kín, cô tay chân vụng về chỉ chấm chút xiu, hồn vía lên mây.

Từ khi biết mình mang thai đến giờ, cô như đang nằm mơ.

Đại khái là phát hiện kinh nguyệt muộn mười mấy ngày, khi đó cô còn ở trong nhà Thương Giai.

Thường Giai sáng sớm hấp tấp vọt vào nhà vệ sinh, mắng bảo hôm nay đi công tác, kết quả chuyện tốt tới, Tường Hiểu Lỗ mới chợt nhớ đến mình, bèn lật lịch tính ngày, lòng trầm xuống.

Ban ngày cô đến bệnh viện thăm Lý Triều Xán, vốn tưởng dạo đó tâm trạng dao động lớn nên kinh nguyệt không chuẩn cũng là điều bình thường, nhưng khi cô đi tới lầu một, đứng lúc thấy trong hành lang bệnh có chuyên khám phụ khoa, bèn ngập ngừng làm kiểm tra.

- Mang thai?

Ngồi trong phòng khám, cô mờ mịt bối rối:

- Bác sĩ, tôi có uống thuốc tránh thai mà.

- Thuốc tránh thai dài hạn hay thuốc tránh thai sau quan hệ?

Tường Hiểu Lỗ mờ mịt, cẩn thận nhớ lại:

- Là thuốc sau quan hệ, từng uống hai lần.

- Lần cuối cùng thì sao?

Không nhớ, thực sự không nhớ được.

- Không bảo đảm 100%.

Bác sĩ viết xong bệnh án, ngược mắt:

- Nhưng thuốc sau quan hệ có nhiều progesterone, quả thực sẽ ảnh hưởng đến thai nhi, có thể sinh ra dị dạng hoặc trở ngại về trí tuệ, bây giờ tháng của cô chưa lớn, hay là đợi tháng sau đi xét nghiệm siêu âm để quan sát trước.

Thấy Tường Hiểu Lỗ tâm sự nặng nề, bác sĩ hỏi:

- Có phải chưa chuẩn bị tốt việc mang thai không?

Tường Hiểu Lỗ gật đầu, thẳng thắn:

- Vâng.

- Vậy cô về suy nghĩ thêm, đương nhiên ảnh hưởng của thuốc với thai nhi cũng không thể hoàn toàn xác định, có mức độ nguy hiểm, điều mà bác sĩ chúng tôi có thể làm là nói rõ với cô, còn cụ thể làm thế nào thì tùy cô.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, tâm trạng Tường Hiểu Lỗ rất phức tạp, biết mình mang thai, cô mừng rỡ, ảo não, hoảng sợ. Lúc đó cô còn đang chiến tranh lạnh với Ninh Tiểu Thành, chẳng lẽ về tùy tiện nói, ờ, anh Tiểu Thành, em mang thai rồi, sau đó lại bồi thêm một câu: nhưng em uống thuốc tránh thai nên đứa bé có thể bị khiếm khuyết? Cô không mở miệng được.

Khoảng thời gian đó áp lực trong lòng cô rất lớn, bạn bè xung quanh đều không ai có kinh nghiệm sinh con, nói với mẹ thì vừa nghĩ tới tính cách hay lo hay nghĩ lung tung của mẹ, cô sợ khiến mẹ thêm phiền não. Cô đang khỏe mạnh nhưng vì nguyên nhân bản thân mà có thể khiến con bị khiếm khuyết, chịu đau khổ.

Tường Hiểu Lỗ luôn muốn đợi số trời, cô đi bệnh viện xét nghiệm xem có dị dạng không, đồng thời search thông tin liên quan trên internet, xem những kinh nghiệm tâm đắc của các bà mẹ nổi tiếng.

Trên internet đều là chuyện của người khác, không phải tuyệt đối, càng xem lòng càng sợ, càng nghi ngờ bản thân, ban đầu tối nào cô cũng không ngủ được, trằn trọc trờ trẩn, dẫn đo trăm mối. Nếu con đang khỏe, bị cô bỏ đi thì nghiệp chướng nặng nề; nếu con không khỏe mà sinh ra, không chỉ ảnh hưởng đến cuộc sống của hai người mà còn là sự vô trách nhiệm với chính bản thân nó.

Cô muốn tìm một thời cơ bỏ đứa bé đi, dưỡng sức khỏe cho tốt, không dùng thuốc tránh thai nữa. Sau đó mấy tháng, công việc kết thúc, cô sẽ an tâm mang thai, dù nghi việc, cô cũng muốn sinh một đứa con khỏe mạnh cho Ninh Tiểu Thành.

Cô luôn không tìm được cơ hội thích hợp để nói với Ninh Tiểu Thành.

Rất nhiều lần lời đã đến bên môi nhưng chẳng thể thốt ra.

Cô sợ anh ghét cô, sợ anh cảm thấy cô ích kỷ, xấu xa, không muốn để anh cùng chia sẻ nỗi đớn đau này.

Dù cô biết, làm chồng hay làm cha, anh đều nên biết chuyện này.

Đúng lúc anh nói anh sắp đi Quảng Châu công tác, Tường Hiểu Lỗ cảm thấy may mắn, cuối cùng cũng tóm được cơ hội. Nhưng khi đến cửa phòng phẫu

thuật, cô mới nhận ra chuyện này không dễ dàng như cô nghĩ. Cô thật sự hối hận.

Tiếng chuông điện thoại bàn phòng khách vang lên, Tường Hiểu Lỗ hoàn hồn, lau tay bắt máy.

Là Đoàn Thụy:

- Hiểu Lỗ hả con?

Tường Hiểu Lỗ đáp:

- A lô, vâng mẹ. Con đang ở nhà.

Đoàn Thụy nhẹ nhàng nói:

- Mẹ không có chuyện gì đâu, hai ngày trước mấy bà già bọn mẹ ra ngoài du lịch, chỗ đó có bán tổ yến, mẹ thấy rất tốt nên mua về một ít, hôm nay về tới nhà, vốn định bảo Tiểu Thành đem về cho con nếm thử, không ngờ gọi điện thoại thì nó tắt máy, có phải còn chưa dậy không?

Tường Hiểu Lỗ đứng trong phòng khách:

- Anh Tiểu Thành đi Quảng Châu công tác rồi ạ.

- À _____

Đoàn Thụy ngồi trong sofa:

- Chẳng nào nó về?

- Dạ tối mai ạ.

- Vậy hôm nay con ở nhà ăn gì, hay là qua chỗ mẹ đi, mẹ nấu thức ăn ngon cho ăn rồi con mang tổ yến về luôn, mẹ dạy con cách nấu. Mẹ nói con nghe, mẹ đây chính là ví dụ nè, hồi trẻ không lo chăm sóc, già rồi mình đầy bệnh tật, con còn trẻ, phải tự chăm sóc tốt cho mình.

Mũi Tường Hiểu Lỗ ề ảm, nghe Đoàn Thụy thân thiết với mình thì nước mắt rung rung, cố nén nghẹn mũi:

- Mẹ... con không đi đâu ạ, hôm nay con hơi lười, để hôm khác con ghé thăm mẹ rồi đem về luôn nhé?

- Vậy cũng được.

Đoàn Thụy chỉ nghĩ bọn trẻ không thích ở chung với người già nên lại dặn dò nhiều thêm mấy câu.

Không gì ngoài mấy câu như cùng sống tốt với Tiểu Thành, bao dung lẫn nhau, quan tâm bản thân nhiều vào.

Nước trên nồi đất sôi, Tường Hiểu Lỗ bỏ thuốc vào, thờ ra một hơi dài. Nhà bếp có bếp lửa, hơi nước nóng bay lên, rất ấm áp, Tường Hiểu Lỗ dứt khoát kéo một cái ghế tới, ngồi bên cạnh xem.

Không biết qua bao lâu, Tiểu Thành phong trần mệt mỏi mở cửa về, thấy cảnh trong nhà thì hơi cau mày.

Anh đi một ngày mà nhà bị cô gieo vạ thành thế này.

Trên sofa vút lung ta lung tung nào là túi là đồ công sở của cô, trên bàn trà có túi đồ ăn, ấm nước, và mấy hộp thuốc.

Anh lặng lẽ thay dép đi vào, đến bên bàn trà:

- Tường Hiểu Lỗ, anh mới đi bao lâu chứ? Em đại náo thiên cung à?

Tường Hiểu Lỗ trong bếp đơ người, bật dậy:

- Sao anh về rồi?

- Bất ngờ hả? Có phải nghĩ mai anh mới về nên có thể phóng túng ở nhà thêm một ngày không?

Ninh Tiểu Thành tiện tay dọn dẹp cho cô, cười hỏi:

- Ngày mai Quảng Châu dự báo là có mưa to, anh sợ không về được nên đổi vé về sớm, em đang làm gì trong bếp thế?

Trong tiếng sột soạt nhặt áo khoác và quần của cô cho vào sọt giặt, Ninh Tiểu Thành cầm cái túi của cô lên.

Nút gài túi không đóng, đồ đạc bên trong ào ào rơi ra. Chìa khóa xe, ví tiền, son môi, và một xấp giấy nháp nhúm biến dạng.

- Máy thứ linh ta linh tính trong túi này là gì thế, em bệnh à?

Hồng.

Tường Hiểu Lỗ ném vớ chạy tới.

Ninh Tiểu Thành vô tâm mở xấp giấy nhăn kia ra xem, nháy mắt sắc mặt cứng đờ.

Anh bình tĩnh hỏi:

- Của em?

Tường Hiểu Lỗ hoảng:

- Không phải, anh nghe em giải...

- Khi nào?

Ninh Tiểu Thành cau mày ngắt lời cô, lại cụp mắt nhìn kỹ ngày trên tờ giấy:

- Hôm qua?

Hơi nóng nôi đất bốc lên đẩy nắp ra, thuốc đông y nóng hơi sắp trào.

- Anh Tiểu Thành_____

- Tường Hiểu Lỗ, rốt cuộc em có quyền gì mà làm như vậy hả?

Một tiếng chất vấn giận dữ, Ninh Tiểu Thành triệt để trở mặt.

Trong đầu nhanh chóng xâu chuỗi phản ứng của Tường Hiểu Lỗ trong một tháng gần đây, Ninh Tiểu Thành càng nghĩ càng phần nộ, anh lạnh lùng nhìn cô, mĩa mai phân tích:

- Anh nói sao em lại hưng phấn như vậy khi nghe tin anh đi Quảng Châu, không ngờ là tìm cơ hội chờ anh đi đúng không? Em ác lắm, chuyện này ít cũng hơn một tháng rồi chứ gì?

Anh cười ngẩn ngui:

- Hơn một tháng trước em làm gì? Vì Lý Triều Xán mà chiến tranh lạnh với anh, sao hả, hận anh tới mức ngay cả con cũng không muốn? Anh còn thấy lạ, hôm đó sao bỗng dưng em chạy về, còn tưởng lương tâm em trời dậy, nhận ra điểm tốt của anh, anh hiểu rồi, khi đó em đã tính toán xong xuôi là không muốn hồ thẹn trong lòng với anh chứ gì? Muốn quay về lấy thân trả nợ?

Ninh Tiểu Thành cảm thấy khó mà tin nổi, anh phát hiện khi mình thực sự nổi giận thì ngay cả rống cũng không rống được, là nổi tuyệt vọng tâm như tro tàn.

Hoàn toàn là chơi đùa.

Anh một lòng một dạ tốt với cô, chỉ đòi lấy được lòng lang dạ sói, tự cô quyết định, không hề tin tưởng.

Tường Hiểu Lỗ cuống muốn khóc, lao tới ôm anh:

- Không phải như vậy, không phải như vậy, anh nghe em nói, em không_____

- Anh nghe em nói gì đây?

Âm thanh chợt cao lên quãng tám.

Ninh Tiểu Thành chợt hất tay cô ra, Tường Hiểu Lỗ lao đảo về sau hai bước, rốt cuộc anh nổi giận, chỉ về phía cô:

- Tường Hiểu Lỗ, anh muốn lấy thân trả nợ thì anh tìm em làm gì, anh có bệnh nên anh móc tim móc phổi cùng em lên giường chơi hả? Anh nói với em chưa, rằng em không muốn có con thì hai ta có thể đợi, em sợ đau sợ hồng dáng anh đều chấp nhận, có lần nào anh ép buộc em chưa? Nhưng tại sao em ngay cả mang thai cũng không cho anh biết? Một mình lặng lẽ phá thai bỏ con? Em có xem anh ra gì không hả? Con là của một mình em chắc? Nhắm mắt lại nói mang thai là mang thai? Không dính lú gì tới anh?

Tường Hiểu Lỗ cảm giác mình sắp không lấy hơi nổi, sau khi bị hất ra cô vẫn kiên trì túm lấy anh, mặt đỏ lên:

- Chính em cũng không biết mình mang thai, đi kiểm tra mới biết, trước đó em luôn uống thuốc tránh thai, bác sĩ nói, bác sĩ nói có khả năng...

Ninh Tiểu Thành nhanh chóng chặn lời cô, rất lý trí:

- Có khả năng dị dạng, có khả năng không khỏe mạnh, có khả năng nhược trí?

Tường Hiểu Lỗ tưởng cuối cùng anh cũng hiểu cho cô, bèn điên cuồng gật đầu:

- Phải ____

Anh cười trào phúng, giọng hóa đơn kia lên:

- Sau đó em đại nghĩa quên mình, thay anh quyết định, dứt khoát nhắm mắt, bỏ coi như xong, dù sao anh cũng không biết, trở về em tốt anh tốt mọi người đều tốt, xem như không xảy ra gì cả? Nhưng vạn lần không ngờ anh đổi về về sớm, chưa kịp thu dọn đồ đạc trên bàn này chứ gì?

Tay Tường Hiểu Lỗ chợt buông lỏng.

- Bất hạnh bị anh nói trúng rồi.

Ninh Tiểu Thành nhìn chăm chăm cô, sự không thoải mái kiềm chế trong lòng nhiều ngày nay tuôn trào, anh chợt cảm thấy mình nghĩ không thấu Tường Hiểu Lỗ.

- Có phải đôi lúc em cảm thấy mình rất thông minh không? Hả?

Anh xoa đầu cô, đụng tới mặt cô, nước mắt nóng hổi dính vào ngón tay anh, Tiểu Thành nói từ kẽ răng:

- Em nên xé thứ này rồi ném vào thùng rác bệnh viện, thậm chí là ném xuống dưới lầu ấy, sao hả, muốn giữ lại làm kỉ niệm, sau này phơi ra nói với người khác, xem xem tôi nhần tâm cỡ nào nè?

Tường Hiểu Lỗ không chịu nổi nữa, tức giận đẩy Ninh Tiểu Thành ra, môi run run, nói cũng nói không rõ ràng:

- Bỏ nó đi, người đau là em, người khổ sở cũng là em..

Ninh Tiểu Thành giận dữ hỏi:

- Là anh ép em bỏ sao? Có nguy cơ dị dạng thì em cứ nói với anh, dù chỉ nói với anh một câu thôi, anh đi với em, anh sẽ vì đứa bé này mà mặc kệ em nguy hiểm sao? Tường Hiểu Lỗ, mẹ nó em rút cuộc kết hôn với anh vì cái gì?

Cuối cùng, anh cũng có lúc sụp đổ không chịu nổi.

Chạm đến đề tài không thể chạm đến nhất.

Tâm Ninh Tiểu Thành nguội như tro tàn:

- Vì trả thù mẹ em? Vì trả thù nỗi bất công mà em gánh chịu suốt bao nhiêu năm qua, ờ, tự gả mình vào cái nhà này, cho người ta nhìn xem em tài giỏi cỡ nào, em nở mày nở mặt cỡ nào? Còn anh chỉ là thằng hề? Nếu đã như vậy, tại sao em không trực tiếp làm một phu nhân nhân rồi đi, tiền trong nhà không đủ cho em tiêu? Hay anh bớt xén phần ăn phần uống của em? Sao phải vất vả đi tìm việc chứ, à ____

Anh gật gù sâu xa, cố ý chọc giận cô:

- Vì để thể hiện năng lực làm việc của mình trước mặt thầy, công việc bận, tăng ca mệt, nghiệp vụ khó, có một đứa bé là điều liên lụy. Chỉ khi được người khác xem trọng như vậy, em mới có thể cho mình cảm giác an toàn? Hay em muốn cùng anh ta phát triển lại đoạn tình duyên năm xưa ở Hongkong không thành nên tiếc nuối?

Tường Hiểu Lỗ luống cuống tay chân, không ngờ Ninh Tiểu Thành lại hiểu lầm cô như vậy, không ngờ anh biết chuyện Hoa Khang.

Cô lấy dũng khí chất vấn:

- Anh nghĩ em như thế à?

Ninh Tiểu Thành hồi hận, vội quay đầu nhìn ngoài cửa sổ:

- Anh nghĩ em thế nào? Là chuyện em làm khiến anh không thể không nghĩ vậy.

- Em và Hoa Khang chỉ là quan hệ giữa ông chủ và nhân viên, không có gì khác, lúc em đến công ty, em cũng không biết đó là công ty của anh ấy, khi đây em chỉ là quá muốn có công việc thôi.

Bị chồng nghi vấn lòng chung thủy của mình với hôn nhân là điều khiến Tường Hiểu Lỗ còn khó chịu hơn cả giết:

- Em không biết sao anh lại biết chuyện giữa em và anh ấy ở Hongkong, em ở Hongkong tổng cộng ba tháng, anh ấy là thầy giáo của em, chỉ vậy thôi.

Ninh Tiểu Thành chợt hỏi:

- Em biết Nguyên Thăng chứ? Việc em đang làm, việc em không tiếc lấy mạng con ra đánh đổi ấy.

Anh cảm thấy Tường Hiểu Lỗ đúng là không có lương tâm.

Tường Hiểu Lỗ không hiểu sao đột nhiên anh lại nhắc đến Nguyên Thăng.

- Chắc em nghiên cứu Hà Biện Sinh rất kỹ đúng không, đó là người năm xưa cho anh thù tiền đầu tiên, không có ông ấy sẽ không có anh, năm xưa anh mệt như chó cùng ông ấy vực dậy Nguyên Thăng, hiện tại ngày ngày nhìn em vui vẻ phấn khởi đi làm, nhìn em cùng người khác thương lượng làm thế nào để mua lại nó với giá rẻ, nhìn em làm thế nào để chà đạp lên tâm huyết ban đầu của anh, em biết anh có cảm nhận gì không? Thấy vợ anh bị tình nhân cũ sử dụng như mũi thương để chính anh, anh ta đoán đúng là anh không dám nhận.

Ninh Tiểu Thành cười:

- Hiểu Lỗ, làm người phải chú ý lương tâm. Tâm của em quá lớn. Em chỉ biết đến chính em, cũng chỉ sống vì chính em.

Ầm ầm ầm _____

Phảng phất như ngày ấy bức tường sụp đổ, bụi mù cuộn cuộn.

Nước mắt như mưa.

Ninh Tiểu Thành cup mắt nhìn đôi dép lê trên chân Tường Hiểu Lỗ, trái tim như bị đâm một cú, giọng anh dịu lại:

- Hiểu Lỗ, hai ta bình tĩnh lại, em cũng để anh suy nghĩ. Anh cảm thấy hôn nhân của hai ta không vững. Nhìn bây giờ xem _____

Ninh Tiểu Thành khựng lại, nói một câu nặng lời như một thanh đao đâm thẳng vào lòng Tường Hiểu Lỗ:

- Em bỏ con có lẽ cũng là chuyện tốt, với cả anh và em.

Chỉ một câu này đã đưa Tường Hiểu Lỗ vào nơi vạn kiếp bất phục, khiến cô tuyệt vọng. Vốn dĩ định gầy gù lên bờ, mong anh có thể cúi đầu nhìn cô, kết quả lại bị anh trở tay đẩy đi càng xa hơn.

Cô nhếch môi, giọng khàn đi:

- Anh hối hận rồi.

Im lặng trầm mặc, tức ngầm thừa nhận.

Khóc cũng khóc không ra tiếng, gọi cũng không gọi được, như một cánh tay chặn ngang cuồng hòng, đè hết thiên ngôn vạn ngữ, nghẹn ra những oán giận và thương tâm tích tụ.

Tường Hiểu Lỗ đỏ mắt, gạt đầu, lấy tay lau nước mắt, không muốn đầu hàng:

- Được, trước đây em gả cho anh đúng là vì trả thù, em bị mẹ em ép đến cùng đường bí lối, em hết cách, anh giống như cọng cỏ cứu mạng, em cảm thấy nếu em không bắt lấy sẽ mất, em không còn cơ hội nữa, cảm giác đó giống như em luôn ngấm mình trong nước, muốn lên bờ, muốn phơi nắng, lúc đấy bất kể người ven đường tới là ai, chỉ cần có thể kéo em lên là được. Có lẽ anh tới còn kịp lúc hơn cả cọng cỏ cứu mạng, là một chiếc thuyền có thể che gió chắn mưa, giống như anh nói, tuổi tác anh thích hợp, anh lại còn có tiền. Biết gốc biết rễ nhau, tìm anh, thích hợp hơn tìm người khác nhiều.

Tường Hiểu Lỗ cúi đầu, áy náy đơn côi:

- Có phải em rất vật chất rất hư vinh không?

Không phải.

Không phải.

Rõ ràng không phải như vậy.

- Em biết anh ưu tú, bên ngoài có bao nhiêu cô gái muốn có anh. Sao lại cứ là em chứ?

Tường Hiểu Lỗ hít nước mũi, cười miễn cưỡng:

- Haiz, anh Tiểu Thành, có phải khi đó anh cũng trùng hợp không? Không cưới em cũng sẽ cưới người khác?

Tồn thương đến cực hạn, là tự giết.

Không ai muốn nhượng bộ, dù chỉ là nói một câu nhẹ nhàng.

Ninh Tiểu Thành cũng nhếch môi, không tỏ ý kiến.

- Đúng không?

Tường Hiểu Lỗ chớp chớp mắt:

- Vậy bây giờ có phải anh rất ghét em không?

Cô ích kỷ, cô đáng đời.

Anh mang giày da trong tủ, cầm chìa khóa đặt ở cửa trước, lại cầm quần áo anh vắt lên sofa mang đi.

Cửa đóng cách một tiếng ____

Nồi đất trong bếp vì mãi không chịu mở nắp, không chịu nổi sức nén nên vang một tiếng to, cuối cùng nổ tung.

Nước thuốc đông y nồng nặc mùi đắng nghét trào ra, tưới tắt lửa, khí gas kêu một tiếng báo động dài, cuối cùng van bảo vệ tự động ngắt, kết thúc tất cả.

Bốn phía yên tĩnh.

Tường Hiểu Lỗ lặng lẽ về phòng ngủ, đóng cửa phòng, cuộn tròn trong chăn.

Ban đầu muốn gả cho anh.

Bắt đầu từ khi nào?

Khi mừng như điên nghe anh nói, Hiểu Lỗ, hay là hai đứa mình gom lại thành một nhà.

Hoặc khi bị thương thấy anh điên cuồng đập vỡ bể cá.

Ninh Tiểu Thành như thế quá cô độc.

Bị người ta lôi kéo, điên cuồng muốn có cô gái mình ao ước, nhưng vẫn không có được.

Tường Hiểu Lỗ muốn xông qua ôm chặt anh.

Muốn nói anh Tiểu Thành, anh đừng buồn nhé.

Hãy quay đầu nhìn em, em luôn ở đây, nguyện lòng ở bên anh.

Trong sắc trời dịu dịu lúc hoàng hôn, Ninh Tiểu Thành bước từng bước trên đường.

Điện thoại cuối cùng cũng thông, Triệu Hợp Bình hỏi:

- Bàn bạc sao rồi?

- Anh nói với Hà phu nhân, chuyển nhượng quyền cổ phần cho em, em đồng ý với bà ấy.

Triệu Hợp Bình cười nói:

- Cái này dễ tặng gia bại sản lắm đó nha.

- Vậy thì tặng gia bại sản.

Một câu trả lời bình thản, không hề để ý.

Phảng phất như Ninh Tiểu Thành năm ấy nói lỗ là lỗ.

Đầy tính công kích, bụng dạ lạnh lùng, hại người mà không tự biết.

Cắt điện thoại vào lần nữa, đi hai bước, Ninh Tiểu Thành hít sâu một hơi, chợt cảm thấy mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49

Ngô Tinh đi nơi khác công tác hơn một tháng, từ Tây An đem về ít đặc sản, hôm nay đưa tới cho Ninh Tiểu Thành:

- Túi này cho cha mẹ, túi này cho mày, mày đừng xách sai đó.

Tiểu Thành cầm viên đá nhỏ, ném vào nước kêu hai tiếng tòm tòm:

- Mày lấy túi của tao về đi, trong nhà không ai ăn.

- Mày không ăn thì Trương Hiểu Lỗ ăn, ai cũng có phần, ngay cả phần của Thường Giai tao cũng chuẩn bị nè, buổi tối cô ấy tặng ca, sau mười giờ tao đưa qua.

Ngô Tinh đeo kính râm, dựa vào xe Mitsubishi cũ của mình, tính toán.

Ninh Tiểu Thành hơi quay đầu lại, cười:

- Bụng dạ khó lường nhen mày.

- Ai da ____

Ngô Tinh xoa xoa tay, rất chờ mong:

- Chuyện này đúng là phải cảm ơn mày, nếu không nhờ Trương Hiểu Lỗ âm ỉ như vậy ở quán bar thì tao không có cơ hội này. Người với người mà, mày phải thừa nhận, đều là duyên phận, ba phần duyên phận bảy phần nỗ lực, gặp được chỉ là một phần, còn lại làm thế nào thì phải tự xem chính mình.

Tiểu Thành giật giật khóe môi:

- Mày đúng là giỏi nỏ. Lần đầu tiên tao nghe mặt dày mày dạn lại có thể nói đường đường chính chính như vậy.

Ngô Tinh đẩy kính râm xuống dưới, lộ ra đôi mắt:

- Haiz, giận thật rồi, cái đến mức này à?

Anh cũng mới nghe nói, trong lòng rất giật mình, với tính cách của Ninh Tiểu Thành, lẽ ra có thể nào cũng không phát triển tới bước ly hôn mới phải.

Ninh Tiểu Thành ngồi xồm trên con đê thấp, đặt mông ngồi bệt xuống, ném hòn sỏi trong tay.

Ánh mắt xa xăm.

- Khi vừa biết chuyện, quả thực tao rất hận cô ấy, hận tới ngứa răng, tao nghĩ, ‘em không phải vì tiền, vì cái công việc rôm rổ sao, được, anh phá cho công việc của em thất bại, tăng gia bại sản anh cũng phá, khiến em một đồng cũng không lấy được, anh đã kích em, em để ý cái gì anh sẽ đã kích cái đó’, để cô ấy xem xem thế giới này liệu có thật dễ dàng, thật như lẽ đương nhiên như cô ấy tưởng hay không, trong nháy mắt đó, tao hận tới xương tủy.

Ngô Tinh cười, thở dài:

- Đúng là mày, trước đây mày làm việc không phải cũng vậy sao, không chừa người ta chút đường lui nào, hại người cũng hại cả mình. Thành, mày nghe tao khuyên một câu, làm vậy không ổn đâu. Tao cảm thấy...

Ngô Tinh tăng hắng một tiếng, muốn nói giúp Trương Hiểu Lỗ hai câu, dấu sao cô cũng xem như bà mai cho anh:

- Mày xem, một, cô ấy đâu biết quan hệ giữa mày và Hà Biện Sinh năm đó, nếu biết thì chắc chắn sẽ không làm như vậy, chúng ta lùi một vạn bước mà nói, dù cô ấy thực làm như vậy thì một nhân viên nghiệp vụ nhỏ nhỏ có thể có tác dụng bao lớn chứ, với tính tình cô ấy, một năm kiếm được mấy trăm ngàn là vui lên trời rồi, chẳng qua là bị người khác lợi dụng thôi, đàn ông không phải đều có chút lòng hư vinh háo thắng sao, có lẽ Hoa Khang kia không có ý đồ tốt lành gì, muốn lợi dụng Trương Hiểu Lỗ để đối phó mày. Một đơn hàng M&A, lợi nhuận trích phần trăm ít cũng phải mấy triệu, nếu là tao có lẽ tao cũng sẽ đồng ý. Dấu sao thời buổi này, ai có cũng không bằng mình có, tiền nhiều không dễ người mà.

Đạo lý ai cũng hiểu, chỉ là nói không thông.

- Cô ấy cần tiền làm gì chứ?

Ninh Tiểu Thành giận khó nguôi, hỏi ngược lại:

- Cô ấy đâu thiếu ăn thiếu uống, muốn cái gì tao cũng chịu. Còn muốn sao nữa?

Ngô Tinh truy hỏi:

- Cô ấy có từng đòi hỏi mày thứ gì chưa?

Á khẩu không trả lời được.

- Có lẽ mấy năm nay Tường Hiểu Lỗ dốc sức trên xã hội nên sợ nghèo. Cũng không thể nói là sợ nghèo, mà là... là tự thành thói quen.

Ngô Tinh cân nhắc:

- Thường Giai nói với tao rồi, năm họ vừa tốt nghiệp, hai người thuê chung phòng trọ ở Thông Châu xa tít mù, ngày nào cũng năm sáu giờ dậy, đi làm bằng tàu điện ngầm hơn một tiếng, đóng tiền thuê nhà theo tháng xong, muốn mua vài món quần áo tốt cũng phải tích góp mấy tháng. Mày nghĩ xem, với điều kiện bây giờ, ở trong viện hậu cần, người già ai mà không bớt ăn bớt mặc chuẩn bị nhà cho con, chờ phá dỡ cũng được, sang tay cũng được, nam thì giữ lại cưới vợ, nữ thì giữ lại làm đường lui, tương lai kết hôn nếu không thích hợp, gãy gánh giữa đường, ai cũng cảm thấy mình ngon nghề, nhưng Tường Hiểu Lỗ có không? Bao nhiêu năm ở cùng cha dựng, lại còn em gái, mẹ cô ấy hờ tít là chỉ vào cô ấy mà mắng, cô ấy ăn không no cũng phải moi móc ra trợ cấp người khác, nếu mày bảo cô ấy mặc kệ thì cô ấy thật không phải loại người đó, đổi thành tao là tao về đóng cửa tự sống, thích thế nào thì thế này.

Ninh Tiểu Thành lại nhặt một viên sỏi, đặt trong tay xoa nắn.

- Nhưng nếu mày bảo cô ấy tham tiền của mày, ôi, không giấu gì mày, khi đó biết hai người kết hôn, anh em ra ngoài ăn lén lút nói với nhau là lần này Tường Hiểu Lỗ hỏi rồi.

Ngô Tinh đi tới, ngồi xổm bên cạnh Ninh Tiểu Thành:

- Điều kiện thực tế rành rành ra đó, mục đích ban đầu hai đứa mày đến với nhau sẽ không tinh khiết. Sở dĩ cô ấy làm như vậy, có lẽ cũng là sợ mày coi thường, không tìm được cảm giác vững chắc về tình cảm, cảm thấy không xứng với mày, hoặc là như tụi tao nói, chính cô ấy cũng cảm thấy mình nhạt được hỏi.

Ngô Tinh huých cùi chỏ Ninh Tiểu Thành:

- Mày dám vượt ngục nói ban đầu mày cưới cô ấy là vì thực sự thích cô ấy không? Chứ không phải vì cấp cứu hoạn nạn như bố thí? Hay vì thỏa mãn lòng hư vinh của đàn ông, thể hiện sức hấp dẫn của bản thân? Đương nhiên, Tường Hiểu Lỗ đồng ý với mày, có lẽ thật có một phần là lúc đó bị ép cưỡng lên, nhưng người ta ngoại hình không xấu, có thể coi là khá xinh, mày không phải bị sắc đẹp người ta mê hoặc à? Được rồi...

Cầm một hòn sỏi lên, Ngô Tinh ngồi xếp bằng dửng dưng:

- Mục đích chiến đấu của mọi người đều không thuần khiết, đều là chiếm lợi lẫn nhau, thấy được thì thôi đi.

Đây, là phân cao thấp, đừng nghiêm túc, ai nghiêm túc, ai động chân tình người đó thua.

Thua, thì phải nhượng bộ.

Nhượng bộ tới một mức nhất định, bên kia lại ý cứng chiều mà được voi đòi tiên thì hai bên đều tổn hại.

Nhưng nếu cô ấy không có cảm tình với anh thì lẽ ra phải xuôi theo anh, thuyết phục anh, hai người tôn trọng nhau như khách, mỗi bên lấy được thứ mình muốn.

Ninh Tiểu Thành bị Ngô Tinh thuyết phục, nói lời thật:

- Kỳ thực không phải vì con, trong lòng hai đứa tao đều hiểu.

Tiểu Thành chống tay ra sau:

- Mất thì mất thôi chứ biết làm sao. Đâu phải không thể có nữa, tao cũng không mong ai dưỡng lão cho tao, tao chỉ là giận thái độ của cô ấy, gan lớn bằng trời, không thèm nói với tao một câu, dù là hỏi tao thôi, thế mà tự mình đi bỏ, tâm đủ tàn nhẫn.

Tốt với cô đến vậy, bỏ ra như vậy mà vẫn không được.

Nện một đấm vào hông, một tiếng vang cũng không nghe thấy.

Nhưng hận xong, mắng xong, thì sao đây?

Nghĩ nữa, lại cảm thấy cô rất đáng thương, cô đứng đó, mắt đỏ lên giải thích với anh, bị anh đẩy ra lại sáp lại, anh nói gì cô đều không lên tiếng, Tường

Hiếu Lỗ đâu phải người có thể nghe người khác mắng chửi, cô không lên tiếng chính là biết mình có lỗi với anh, nhận lỗi với anh.

Xưa nay khi cãi nhau, thứ người ta muốn chưa bao giờ là có ai thỏa hiệp, mà là muốn phát tiết sự phẫn nộ trong lòng, kèm theo sự hả hê khi làm tổn thương.

Phát tiết, dầu sao ngấm lại thì trong lòng cô ắt hẳn cũng khó chịu, tạm chưa kể việc làm phẫu thuật đó có tổn thương đến cơ thể hay không, nhiệt độ trong phòng 26 27 độ mà cô mang dép lê lông, mặc áo phao dày, anh ngay cả hỏi cũng không hỏi một câu, thật chẳng ra sao.

Cũng không nên nghĩ về cô như thế.

Thỉnh thoảng cho rửa ăn, cô còn lăm bằm cả nửa ngày, hướng hồ là một sinh mạng.

Thứ chân chính dẫn tới mức này, là hai người đều không biết lựa lời, nói ra mục đích ban đầu kết hôn, ác ý cũng được, vô tâm cũng được, một khi tảng đá này bị mở ra thì không thể nào tiếp tục giả vờ hòa thuận nữa.

Ngô Tinh cũng hết cách:

- Vậy làm sao đây? Mày đúng là dám hé răng, ly hôn mà cũng nói được, muốn cứu vẫn khó đấy. Cô ấy đồng ý với mày à?

Ninh Tiểu Thành gật đầu:

- Ừ. Tao chỉ là nói lời nóng giận thôi.

Tiểu Thành vui mặt vào tay, phiên muộn lau đi:

- Không ngờ thật khiến cô ấy_____

- Nhưng chưa chắc cô ấy nóng giận mới đồng ý.

Ngô Tinh cười, tay nặng nề vỗ lên vai Tiểu Thành:

- Ôi nước đổ khó hót. Thành, thừa nhận đi, không phải Hiếu Lỗ không bỏ được mày mà là mày không bỏ được Hiếu Lỗ, cô ấy ở trong lòng mày đã nặng hơn chính bản thân mày, có lẽ ban đầu khi kết hôn mày chỉ nghĩ là có thêm một người thân, nhưng bây giờ cô ấy đối với mày mà nói, đã là người yêu.

Không yêu cô ấy thì mày tổn thương cô ấy làm gì? So sánh hơn thua với Hoa Khang làm gì? Ai lại có bệnh đi giận một người mình chẳng quan tâm, điểm này, Ninh Tiểu Thành nghĩ rất thoáng.

Với cá tính của Tưởng Hiếu Lỗ, lẽ ra rời bỏ ai thì cô cũng sẽ sống càng tốt hơn.

Cô sống vì mình là không sai.

Nhưng ai lại không sống vì mình chứ. Vì dục vọng, vì ước muốn, vì có được.

Ngô Tinh thật muốn giúp Ninh Tiểu Thành:

- Hay là buổi tối tao tổ chức một bữa tiệc, bảo Thường Giai gọi Tưởng Hiếu Lỗ đến ngồi chung rồi tao tác hợp hai đứa mày, để mày nói.

- Hôm nay có việc, Trịnh Hân yêu đương bạn trai, dẫn về gặp cha mẹ, có sắp xếp bữa cơm bên ngoài rồi.

Ninh Tiểu Thành đứng dậy, phui phui bụi trên quần:

- Buổi tối gặp cô ấy rồi nói sau.

- Mày cứ làm đi. Làm đến mức phá hỏng việc làm ăn của cô ấy, khiến cô ấy cảm thấy bản thân là phế vật, làm gì cũng chẳng nên thân, gia đình cũng ly dị, không còn gì cả, thế thì mày thoải mái.

...

Bữa cơm này là Trịnh Hòa Văn đích thân gọi điện thoại cho Ninh Tiểu Thành, Trịnh Hân sắp có chuyện vui, dẫn bạn trai về ra mắt người nhà, về tình về lý, Ninh Tiểu Thành là con rể cả trong nhà, là anh rể Trịnh Hân, lẽ ra nên cùng Tưởng Hiếu Lỗ tham dự.

Chuyện nào ra chuyện nấy.

Ninh Tiểu Thành luôn miệng nói đồng ý, nhất định đến đúng giờ.

Anh nghĩ lần này là một cơ hội, nhân đó cùng Tưởng Hiếu Lỗ lôi chuyện ra bàn bạc.

Không lâu sau, Tường Hiểu Lỗ cũng gọi điện thoại cho anh, giọng cô trong điện thoại rất bình tĩnh:

- Trịnh Hân dẫn bạn trai ra mắt, chú Trịnh nói muốn mời anh cùng đến, buổi tối năm giờ, anh có tiện đi một chuyến không? Em không muốn để nhà biết hai chúng ta...

Nói đến cuối cùng, giọng cô dần nhỏ lại.

Ninh Tiểu Thành nghe điện thoại, chủ động nhắc:

- Anh về nhà đón em nhé?

- Không cần đâu.

Tường Hiểu Lỗ che điện thoại, mím môi:

- Em đi làm ở công ty, tan làm tự em qua.

Vừa nghe cô đang làm việc, Ninh Tiểu Thành nhắm mắt. Anh nói được, rồi cúp máy.

Buổi tối Ninh Tiểu Thành đến nhà hàng đã hẹn trước nhưng không lên lầu mà đứng đợi trên bậc thềm bên ngoài, qua mười mấy phút, Tường Hiểu Lỗ lái xe đến.

Lúc xuống xe, thấy anh đứng trên bậc thềm, cô sững sờ.

- Lên?

- Ừ.

Tường Hiểu Lỗ gạt đầu:

- Đi thôi, lầu 2, 206.

Sóng vai ở lầu 1 chờ thang máy, xung quanh còn có những vị khách khác, Ninh Tiểu Thành theo bản năng nắm tay Tường Hiểu Lỗ.

Thói quen đã thành tiềm thức.

Ngón tay Tường Hiểu Lỗ hơi nhúc nhích, không chủ động nắm lại nhưng cũng không vùng ra.

Đây là một nhà hàng hải sản, Ninh Tiểu Thành từng tới mấy lần, khi vào đại sảnh chờ thang máy, giám đốc còn tươi cười chào hỏi:

- Giám đốc Ninh, đã lâu không thấy anh rồi. Anh đi với bạn à? lát nữa tôi giúp chiếu cố cho, bảo nhân viên phục vụ lên lầu gọi món.

Tiểu Thành khách sáo với giám đốc mấy câu:

- Kinh doanh thịnh vượng nhé, người nhà ghé ăn bữa cơm đạm bạc thôi, không cần phiền phức vậy đâu.

Giám đốc mỉm cười với anh, gạt đầu với Tường Hiểu Lỗ:

- Được, cá để bữa nay ngon lắm, đều là vận chuyển máy bay từ Thanh Đảo tới, có gì cần tôi cứ nói nhé.

- Cảm ơn.

Thang máy tới, hai người chậm rãi bước vào, Tường Hiểu Lỗ chợt khẽ nói:

- Lúc nhỏ mẹ em không biết nấu cơm, toàn là cha em nấu, tới thứ bảy tuần nào cha em cũng hầm cá, đều là cá đế, vạch hai nhát trên bụng, nấu với hành và gừng, em ăn bụng, mẹ ăn mắt, cha ăn đuôi.

Tiểu Thành nắm tay cô thật chặt, cổ họng khẽ nhúc nhích:

- Ngốc, ăn cá phải ăn mang trước, chỗ đó mềm, giá trị dinh dưỡng cao, thuần vị.

Tường Hiểu Lỗ nhớ về quá khứ, mắt cong cong:

- Em chê ít quá, em ham ăn lắm, cứ chọn chỗ thịt nhiều mà cắn, cha em chỉ còn lại nước canh và mấy thứ lụn lụn thôi.

Có một chị lớn đi thang máy cùng, nghe bèn cười ha ha quay đầu lại, tiếp lời:

- Cô gái ngốc, anh chàng này mới là người biết ăn nè, trên bàn ăn ai gấp cho em mang cá mới là người thương em, quý trọng em. Trước đây nhà chị cũng

vậy, cha con bé nhà chị ra chợ mua hai con cá, đưa đầu tiên của con bé chắc chắn chĩa vào bụng.

Chị lớn này tuổi tác không nhỏ, rất thân thiện, mỉm cười nhìn họ:

- Đôi vợ chồng trông đẹp quá, em chắc chắn rất thương vợ.

Tiểu Thành cười, anh không quen biểu đạt, ngược lại Tường Hiểu Lỗ cười rất to, thoải mái nói:

- Phải, ảnh rất tốt với em.

Chị lớn cười không ngấm mồm, nhìn chồng:

- Con gái tụi chị nếu tìm được một người như vậy, chị cũng biết đủ rồi.

Thang máy đến tầng, mọi người thi nhau bước ra.

Tường Hiểu Lỗ ngẩng đầu nhìn bảng hướng dẫn:

- Ủm... bên phải, hướng này ____

- Hiểu Lỗ.

Ninh Tiểu Thành kéo cô ra sau, dường như có lời muốn nói:

- Em chờ một lát.

Tường Hiểu Lỗ mày rậm mắt to, không nói không rằng nhìn chăm chăm anh, chờ anh nói tiếp.

Chưa đợi Ninh Tiểu Thành mở miệng, Trịnh Hòa Văn ở không xa thấy hai người thì vui vẻ vẩy tay:

- Hiểu Lỗ, Tiểu Thành, phòng này nè, mau qua đây ____

Tường Hiểu Lỗ nghiêng đầu:

- Dạ, con tới ngay ạ.

Tiểu Thành tức.

Lời lại nuốt xuống.

Chỉ có thể đi.

Vừa vào phòng, người đàn ông trên sofa bên trái đứng dậy nghênh đón, Trịnh Hòa Văn vui vẻ giới thiệu:

- Tiểu Phò, nào, đây là chị và anh rể Trịnh Hân, Tiểu Thành, đây là Phó Diên, phó tổng giám đốc công ty hàng không của Trịnh Hân.

Ninh Tiểu Thành có tốt, có ưu tú đến mấy cũng không phải con rể ruột của Trịnh Hòa Văn, bây giờ Trịnh Hân đã có bạn trai, mà bạn trai đó lại bỏ qua quá khứ, nên Trịnh Hòa Văn khó nén cao hứng, thay đổi thái độ nghiêm túc bình thường.

Muốn mặt mày thể diện.

Tiểu Thành phân biệt rõ trường hợp, chủ động tiến lên bắt tay Phó Diên:

- Xin chào.

- Chào anh.

Phó Diên rất lịch thiệp, cũng thể hiện vô cùng tôn trọng với Ninh Tiểu Thành:

- Em từng nghe sếp tổng nhắc đến anh, không ngờ hôm nay có cơ hội gặp mặt.

Phó Diên rất chu đáo, dừng một chút nhìn Ninh Tiểu Thành rồi nói:

- Sếp tổng chúng em họ Hạ.

- À __Hạ Văn Lễ.

Tiểu Thành cười, buông tay ra:

- Trước đây đi công tác có đi đường khách sân bay mấy lần, là ông ấy an bài, từng có qua lại.

Đỗ Huệ Tâm mỉm cười đứng một bên, cảm thấy lòng hư vinh của người mẹ cực kỳ thỏa mãn.

Hai con rẽ gấp mặt nhau, lại đều là người tài giỏi, bà cười toe toét, đưa mắt ra hiệu với Trịnh Hân.

Trịnh Hân mặc váy ngắn, mày ngài mắt ngọc:

- Anh Tiểu Thành, chị.

- Ày, gọi anh rể chứ.

Trịnh Hân dè miệng:

- Gọi anh rể khiến anh Tiểu Thành già mất.

Cô bước nhanh về trước hai bước, kéo hai cái ghế dựa ra, bảo họ ngồi xuống:

- Chị, cha mẹ, đừng đứng nói chuyện chứ.

Phó Diên lại bắt tay với Trương Hiểu Lỗ, gọi chị theo Trịnh Hân.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Phó Diên năm nay vừa 30, tuổi trẻ tài cao, nhà ở Thiên Tân, cha mẹ đều là viên chức, làm người lễ độ.

Trong bữa tiệc, đa phần là Ninh Tiểu Thành và Phó Diên trò chuyện, tán gẫu về việc xây dựng lại sân bay, việc quản lý hàng không, những việc trên trời dưới đất, thỉnh thoảng nói tới việc yêu đương giữa Phó Diên và Trịnh Hân, Trương Hiểu Lỗ ngẩng đầu nhìn Trịnh Hân, hai chị em ngăm ngăm lẫn nhau, cười khúc khích.

Trịnh Hòa Văn xoay bàn:

- Hiểu Lỗ sao hôm nay ít nói thế? Ăn nhiều chút đi con.

Cô ngồi ngay ngắn, vội cười:

- Dạ, cảm ơn chú Trịnh.

Trương Hiểu Lỗ đa số thời gian đều cúi đầu yên tĩnh ăn cơm, lắng nghe, trong khoảng hở giữa cuộc nói chuyện của Ninh Tiểu Thành và Phó Diên, anh sẽ lấy đĩa lọc xương cá ra, gấp bỏ vào khay của cô. Thoạt nhìn vợ chồng rất hài hòa ăn ý, quan hệ rất tốt, nhưng cứ khiến người ta thấy sai sai.

Đỗ Huệ Tâm cũng phát hiện manh mối, tuy ngoài mặt chưa nói nhưng bà luôn quan sát.

Nhân lúc Trương Hiểu Lỗ đến nhà vệ sinh, bà tìm cơ hội theo cô ra ngoài.

Cô đẩy cửa vách ngăn bước ra, thấy Đỗ Huệ Tâm thì bị dọa giật mình:

- Mẹ, mẹ cũng đi vệ sinh à?

Cô quay đầu nhìn:

- Mẹ đi đi, ngăn bên cạnh không có ai nè.

Đỗ Huệ Tâm thờ dãi:

- Có phải con cãi nhau với Tiểu Thành không?

- Dạ không.

Tường Hiểu Lỗ vung vung tay, bình tĩnh:

- Con đói, họ nói chuyện con không chen miệng được.

Đỗ Huệ Tâm không tin:

- Con cảm thấy bạn trai này của Trịnh Hân thế nào?

- Phó Diên? Con người rất tốt, dù sao ____

Tường Hiểu Lỗ cười khúc khích, ăn ngay nói thật:

- Đáng tin hơn Tào Tiểu Phi.

- Thấy con cười là mẹ yên tâm rồi. Lúc này con cứ cầm đầu ăn, mẹ lo có phải con xảy ra chuyện gì không. Công việc vẫn thuận lợi chứ?

Từ sau khi Tường Hiểu Lỗ lấy chồng, trong lòng Đỗ Huệ Tâm luôn không yên tâm được, hễ gặp mặt là hỏi này hỏi nọ.

- Rất tốt, đều rất tốt.

Tường Hiểu Lỗ vịn vai Đỗ Huệ Tâm:

- Ôi dào, mẹ đừng lo cho con, cứ lo gái út của mẹ đi nhá.

- Ủầy, con còn chưa xong à, đừng cứ gái lớn gái út mãi, đều là con gái mẹ hết.

Đỗ Huệ Tâm oán trách Tường Hiểu Lỗ, vờ quở mắng:

- Con lấy chồng là lòng mẹ đủ bứt rứt rồi, hơn một năm chưa dụ đây nè, còn lời chuyện này ra nói.

Tường Hiểu Lỗ giờ tay đầu hàng:

- Được được được, không nói.

Đỗ Huệ Tâm quan sát kỹ Tường Hiểu Lỗ một phen:

- Mẹ thấy con mấy ngày nay gầy quá, môi cũng trắng ra.

- Trời nóng, miệng khô í mà.

Tường Hiểu Lỗ vội le lưỡi liếm liếm, bấp bấp môi:

- Giờ được chưa, son môi cũng bị ăn lem rồi nè.

Đỗ Huệ Tâm không nói gì nữa, vuốt tóc Tường Hiểu Lỗ:

- Con nói tốt là được, con không nói thì mẹ sẽ không hỏi...

- Mẹ ____

Tường Hiểu Lỗ chợt giang tay ôm lấy Đỗ Huệ Tâm, cầm tỉ lên vai bà:

- Đã lâu không gặp mẹ, ôm một cái.

Dáng Đỗ Huệ Tâm thấp hơn Tường Hiểu Lỗ, cô hơi khom người.

Mẹ con đã lâu không có cử chỉ thân mật như vậy, Đỗ Huệ Tâm hơi sững sờ, vội cười đưa tay vỗ vỗ cô:

- Con bé ngọc lớn này của mẹ...

Tường Hiểu Lỗ cau mày, hít hít mũi:

- Vừa này mẹ không cho con nói vụ lớn nhỏ mà.

- Cái này khác, nói con lớn là nói con hiểu chuyện.

Đỗ Huệ Tâm lại vỗ vỗ vai cô:

- Được rồi, đứng dậy đi, lát người ta thấy thì kỳ lắm.

- Con ôm mẹ con mắc mớ gì kỳ.

Tường Hiểu Lỗ hít hít mũi, dùng ngón tay lặng lẽ lau đi giọt lệ nơi khóe mắt, thẳng người dậy:

- Haiz, mẹ, năm đó mẹ mang thai Trịnh Hân có cảm giác gì?

Đỗ Huệ Tâm tưởng Tường Hiểu Lỗ thấy Trịnh Hân nên cảm xúc trào dâng, bà không quá tự nhiên:

- Có thể có cảm giác gì chứ, trong lòng chỉ mong mỗi có thể bàn giao với chú Trịnh con, nhiều thêm một đứa con, tương lai có ngày mẹ mất thì con cũng có người bầu bạn. Lời này mẹ mặc kệ con tin hay không_____

- Con tin.

Tường Hiểu Lỗ ngắt lời Đỗ Huệ Tâm:

- Con tin.

- Tình cảm chị em chắc chắn không so được với tình cảm giữa cha mẹ và con cái, nhưng tốt xấu gì... cũng xem như có một người thân. Cảm giác đó chờ sau này con có con sẽ hiểu.

- Dạ.

Tường Hiểu Lỗ suy nghĩ một lát rồi mở cửa nhà vệ sinh cho Đỗ Huệ Tâm, mỉm cười:

- Đi, về thôi mẹ.

...

Đại sảnh lầu một, Phó Diên cầm ví tiền muốn xuống lầu thanh toán cho Trịnh Hân, Ninh Tiểu Thành cũng cùng ra ngoài trả hóa đơn, ở quầy thu ngân, Ninh Tiểu Thành cúi đầu ký tên trên hóa đơn, Trịnh Hân gõ ví tiền trên tay, ngờ vực hỏi:

- Anh Tiểu Thành?

- Há?

- Có phải anh bắt nạt chị em kh ông?

Ninh Tiểu Thành đưa viết và hóa đơn cho nhân viên thu ngân:

- Cái này cũng nhìn ra được à?

Trịnh Hân qua lại với Phó Diên còn được, nhưng bảo cô chọc tới Ninh Tiểu Thành thì cô thật không dám, chỉ có thể trừng anh:

- Anh không được bắt nạt chị em! Quá không đàn ông!

- A...

Ninh Tiểu Thành cười cắt thê vào ví, tiện tay nhét túi quần:

- Chị em nói với em thế à? Anh không bắt nạt chị em, là chị em bắt nạt anh thì có.

- Chị em yêu anh như vậy, không bao giờ bắt nạt anh đâu.

Trịnh Hân lẩm bẩm:

- Trước đây em từng lên xem nhật ký của chị, trong nhật ký đầy ắp toàn là tình yêu dạt dào sâu nặng mà chị dành cho anh...

- Bịa đi, có bịa nữa cũng không giống đâu.

Tiểu Thành cười ha ha nhắc nhở.

Trịnh Hân lườm anh:

- Con người anh thật nhảm chán, chị em mạnh miệng yếu lòng, kênh mặt với anh thì chắc chắn cũng không phải thật lòng, chị rất yếu đuối.

Tiểu Thành cau mày, cố ý nghiêng người trên cô ấy:

- Yếu chỗ nào? Anh đâu thấy đâu, cô ấy lợi hại lắm.

- Chỗ nào cũng yếu, cơ thể yếu, tâm cũng yếu.

Trịnh Hân cười hì hì ngây ngô, lòng bồn chồn, đưa tay vỗ vỗ vai Tiểu Thành như cán bộ:

- Anh tuyệt đối đừng để em thất vọng đấy, em cảm thấy anh là một người đàn ông rất tốt, không thấy em tìm bạn trai cũng chiều theo hình mẫu của anh để tìm à. Tuy em và chị em không hợp nhau, nhưng trong thâm tâm, em rất hâm mộ chị.

Trịnh Hân thuận miệng nói:

- Phó Diên là một người đàn ông tốt, anh không chê chuyện tồi tệ giữa em và Tào Tiểu Phi, cũng không chê em bỏ con, anh nói không sao cả, con gái bất kể đưa ra lựa chọn gì đều chắc chắn đã suy đi nghĩ lại, chỉ cần bảo vệ bản thân không bị tổn thương thì sau này vẫn có thể có với anh.

Tiểu yêu tinh Trịnh Hân thăm dò lão yêu tinh Ninh Tiểu Thành.

Lời chưa nói rõ, nhưng Ninh Tiểu Thành nghe hiểu.

Ninh Tiểu Thành trầm mặc, thờ dài sâu xa, nhìn ra ngoài cửa sổ:

- Chị em không giống em.

Trịnh Hân là ngoài mặt ngốc nhưng trong bụng tinh ranh, Trương Hiểu Lỗ là ngoài mặt ngốc, trong bụng cũng ngốc nốt.

Đúng lúc đoàn người trên lầu ăn uống xong bước xuống, đi ngang qua đại sảnh, Trương Hiểu Lỗ ngo ngoe hoảng sợ nhìn bề cá chiếm cả mặt tường.

Sửa rồi.

Xây thành tường kính hải dương cao, bên trong là cá cảnh nhiệt đới thành đàn.

Từng nhóm người tạm biệt nhau, Trịnh Hân và Phó Diên, Đỗ Huệ Tâm và Trịnh Hòa Văn, chỉ còn lại Trương Hiểu Lỗ và Ninh Tiểu Thành.

Hai người cùng lái xe, không cách nào về chung.

- Hiểu Lỗ, hai đứa mình nói chuyện đi.

Ninh Tiểu Thành đóng cửa xe đã được cô mở, ngăn cô lại:

- Có lời gì bây giờ nói rõ ràng.

- Thứ năm được không?

Trương Hiểu Lỗ không phản kháng, rất bình thản đứng trước mặt anh:

- Chiều thứ năm em theo anh. Hai ngày nay hơi bận, hoặc là anh nói thời gian đi.

Ninh Tiểu Thành nhắm mắt:

- Hôm đó anh nói chỉ là lời lúc tức giận thôi, không phải muốn cùng em__

- Em biết.

Trương Hiểu Lỗ nói:

- Nhưng em nói không phải là lời lúc tức giận.

Cô gỡ tóc ra sau, hít sâu:

- Anh Tiểu Thành, mấy ngày nay em nghĩ rất nhiều. Ừm.. kỳ thực hôm nay anh có thể tới, em thật sự rất vui, em tưởng anh vẫn đang giận. Ngày hôm đó hai đứa mình đều không đủ bình tĩnh, em thừa nhận, em lên anh đến bệnh viện là em không đúng, em cũng không phải cho rằng con đương nhiên là của một mình em, em nên nói cho anh biết.

Nghe Trương Hiểu Lỗ nói đến đây, Ninh Tiểu Thành liền biết, tiêu rồi.

- Nhưng em thật sự rất sợ.

Trương Hiểu Lỗ ghen ngào:

- Em thực chưa nghĩ xong làm thế nào để làm mẹ, anh nói em ích kỷ cũng được, vô nhân tính cũng được, em muốn hưởng thụ thế giới hai người với anh, muốn làm việc thêm một năm nữa, kiếm thêm ít tiền, em thích tự do, thích chơi bời; nhưng em thật không phải vì ai hay vì muốn ở bên ai mới làm như vậy.

...

- Em không biết Hoa Khang đang lợi dụng em, kỳ thực đến bây giờ em cũng cảm thấy có lẽ anh ấy không làm như vậy, dù sao công việc này là tự em chọn, không phải anh ấy yêu cầu hay gài bẫy gì em. Có câu anh nói rất phải, Trương Hiểu Lỗ em tính là gì chứ, từ đầu đến cuối luôn sống trong thế giới tự cho mình là đúng, luận năng lực, người ưu tú hơn em nhiều lắm, luận năng khiếu, em cùng lắm chỉ xem là cần cù bù thông minh, cũng là do khi đó đi học bị ép ra. Nếu không có anh, có lẽ em vẫn chỉ là một giám đốc nghiệp vụ nho nhỏ của Vi Đạt, hoặc sớm làm chuyện ngu ngốc bị người khác ám hại rồi.

...

- Con người phải tin tưởng, rất nhiều chuyện là do trời cao che chở ban ân chứ không phải do năng lực chân chính của bản thân.

Trương Hiểu Lỗ cụp mắt:

- Thứ anh muốn, nói cách khác là ban đầu kết hôn với em, có lẽ là muốn có một người vợ dịu dàng hiền thực, ổn định vững chắc, nhưng thứ em muốn, là yêu thương, là cảm xúc mãnh liệt, là ý muốn chiếm hữu luôn càng lúc càng nhiều.

Cô cười tự giễu:

- Rất tham lam..

Ninh Tiểu Thành biết chuyện không thể nào cứu vãn, nhưng cũng không muốn để cô tiếp tục nói như vậy nữa:

- Hiểu Lỗ, chuyện này hai ta đều có lỗi.

Trương Hiểu Lỗ bướng bỉnh hỏi ngược lại:

- Chuyện nào ai cũng có lỗi?

Ninh Tiểu Thành nói:

- Chuyện nào cũng có lỗi.

- Cho nên từ lúc bắt đầu đã không nên ở bên nhau đúng không?

Trương Hiểu Lỗ chấp tay sau lưng, ngón tay móc vào cửa xe:

- Anh không cưới em cũng sẽ cưới người khác, vì người trong lòng anh yêu nhất, người anh muốn kết hôn nhất đã không thể nào bên anh nữa.

Đây mới là điều chân chính khiến Trương Hiểu Lỗ nản lòng thoái chí.

Ninh Tiểu Thành cho rằng Trương Hiểu Lỗ đang ngụy biện:

- Hai ta đã kết hôn, bây giờ em lòi chuyện quá khứ ra làm gì?

- Anh cũng thừa nhận cô ấy là quá khứ của anh?

Trương Hiểu Lỗ nhìn chằm chằm anh:

- Có chuyện này em luôn chưa nói với anh, tin nhắn hôm đó cô ấy gửi cho anh, em thấy rồi.

- Tin nhắn gì?

Ninh Tiểu Thành cau mày, chột hiểu ra:

- Tin nhắn Kiều Hinh gửi cho anh?

- Ừ.

Trương Hiểu Lỗ gãi gãi chân mày, thành thực khai báo:

- Em tò mò, điện thoại anh lại để trên bàn, sáng lên, là tên phụ nữ, nhấn rất nhiều chữ, em liền mở ra.

Điện thoại Ninh Tiểu Thành khóa vân tay, lúc đó vì chơi game mà ngay cả tiền vàng của anh cô cũng lấy.

Tin nhắn nói cảm ơn chuyện anh giúp tìm luật sư, cuối cùng, Kiều Hinh nói, anh Tiểu Thành, sở dĩ em kiên trì ly hôn với anh ta, trừ bạo lực gia đình ra còn có việc em phát hiện lá thư nặc danh năm xưa gửi cho mẹ em nói em sống lẻ loi không đứng đắn là do anh ta viết. Em luôn sống cùng một con quỷ.

Một lá thư đó, đã thay đổi cả đời người con gái.

Nếu mẹ cô không nhận được nó, có lẽ cô vẫn có thể ở lại Bắc Kinh, có lẽ tương lai cô có thể ở bên anh.

- Ngày đó anh xem xong tin nhắn kia thì ra ban công rất lâu, em không biết anh nghĩ gì, nhưng em rất sợ. Cho nên tối hôm Triều Xán xảy ra chuyện, em mới tức giận, mới phản nộ đến vậy. Em thấy cô gái ấy khóc lóc quỳ với cha mẹ Triều Xán mà lòng thấy khó chịu, cũng rất ghét cô ấy. Em cảm thấy cô ấy phiền anh chưa đủ còn muốn kéo luôn cả Triều Xán xuống, em sợ sau khi cô ấy ly hôn, anh sẽ không cần em nữa mà quay lại cùng cô ấy.

Cuối cùng, Trương Hiểu Lỗ khóc, nước mắt uồn lượn quanh co:

- Em biết anh sẽ chịu trách nhiệm với em, yêu là trách nhiệm, nhưng trách nhiệm không phải yêu, ngay cả cuộc sống hai ta em cũng không xác định, không muốn dùng con làm vật bảo đảm cho mình.

Thứ cô muốn là anh yêu cô không giữ lại chút gì.

Nhưng đoạn quá khứ ấy cô không có quyền chi phối.

Mãi đến khi anh nổi nóng với cô ở nhà, Trương Hiểu Lỗ mới biết anh yêu con nít cỡ nào, khát vọng yên ổn nhường nào.

Anh nói, Trương Hiểu Lỗ, tại sao em gả cho anh.

Vì tiền, vì trả thù.

Trong lòng anh, cô là người như vậy.

Anh căn bản không nghe cô giải thích.

Trương Hiểu Lỗ đau khổ lắc đầu:

- Em biết anh tốt với em, nhưng anh Tiểu Thành à, em thật sự không hề vui vẻ, em như người bị bệnh tâm thần, cứ luôn lo được lo mất... Nếu không xảy ra gì cả, có lẽ em cứ sống như thế, nhưng đã xảy ra rồi, hai chúng ta ai cũng không thể như trước đây... Nếu anh không gặp em, sẽ không có những chuyện tệ hại này, anh sẽ không lỗ tiền, không vì cha em mà mỗi ngày cùng em ở bệnh viện đến 9 10 giờ tối, hai ta sẽ không cãi nhau, em sẽ không... đều tại em... không trách em...

Nói đến cuối cùng, Trương Hiểu Lỗ đã hàm hồ không rõ.

Vành mắt Ninh Tiểu Thành nóng lên, tim như dao cắt.

Anh nhẹ nhàng ôm Trương Hiểu Lỗ vào lòng, vuốt ve cô, dỗ dành cô.

Anh muốn nói anh không trách em.

Anh muốn nói anh gặp cũng gặp rồi, anh còn có thể làm sao.

Nhưng.

- Đừng khóc. Em nói làm thế nào đi, em nói làm thế nào để em có thể vui đi.

Tiểu Thành hôn lên tóc cô, vành tai tóc mai cọ xát:

- Anh đều nghe em hết.

Dịu dàng, quyến luyến, lãnh tình.

Trương Hiểu Lỗ lấy áo anh lau nước mũi, thờ dài, nín khóc mỉm cười.

Cô cười, Tiểu Thành cũng cười.

Gió đêm phe phẩy, dương liễu rũ, khung cảnh vội vã người xe tấp nập, tiếng người huyền ảo.

Khói lửa nhân gian, muôn vạn tình cảm oán ân, duyên sâu duyên cạn không ngừng.

Từng khóc từng cười, anh vẫn là anh Tiểu Thành phong độ trong mắt mọi người.

Cô vẫn là Trương Hiểu Lỗ hào hán trước viện hậu cần.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Thứ năm, 8 giờ rưỡi sáng.

Cao ốc Hoa Kiều Bắc Kinh.

Vòng đàm phán thu mua đầu tiên của tập đoàn Mỹ Vinh Hongkong nhắm vào Nguyên Thăng chính thức bắt đầu.

Máy in xách tay vang rè rè, không ngừng nhả ra tư liệu mới nhất từ Hongkong truyền tới vào giờ nghỉ ngơi ngắn ngủi trong nhà xe di động.

Hoa Khang bắt chéo hai chân, ngả người trong ghế, rũ mi sụp mắt:

- Người của Nguyên Thăng tới chưa?

Đới An đang đối chiếu số liệu đàm phán cuối cùng:

- Dạ tới rồi, không biết Hà phu nhân có tham dự không, em luôn đợi tin từ Quảng Châu, ngoài ra, cổ đông nắm 20% cổ phần đã ký thỏa thuận ủy thác với Hà Long Sinh, ông ta toàn quyền đại diện.

Đới An hơi lo lắng:

- Chủ tịch Hoa, nếu Hà phu nhân không tham dự thì buổi đàm phán hôm nay sẽ không có ý nghĩa.

Hoa Khang khép văn kiện trong tay, phong độ ung dung:

- Vậy thì đàm phán lượt hai, lượt ba, luôn sẽ có lúc bà ta không chịu nổi thôi, không phải nói Hà Long Sinh đã bố trí đầy tai mắt trong khách sạn bà ấy ở Quảng Châu sao? Chỗ Triệu Hợp Bình có tin tức gì không?

Đới An thận trọng lắc đầu:

- Ý của họ ém rất chặt, không nghe ngóng được gì, có điều rất có khả năng người được Hà phu nhân ủy thác sẽ làm bên thứ ba hòa giải đàm phán tạo áp lực cho chúng ta, anh biết đấy, phía sau Triệu Hợp Bình có một tập đoàn tiêu thụ đại diện hàng xa xỉ phẩm, mấy năm nay thực lực trên thị trường rất mạnh. Có điều ____

Đới An suy nghĩ:

- Giao tình giữa Triệu Hợp Bình và Hà phu nhân không sâu đến thế, nếu chúng ta có thể cho họ ít lợi ích, hoặc hứa sau này có vài cơ hội hợp tác thì có lẽ không thành vấn đề.

Hoa Khang chuyển qua hỏi chuyện khác:

- Thủ tục nghỉ việc của Trương Hiểu Lỗ xử lý xong rồi chứ?

- Vâng.

Đới An hơi khép lại màn hình laptop, báo cáo với Hoa Khang:

- Hai ngày trước, cô ấy làm xong báo cáo trong tay về đánh giá hai công ty phụ tùng dưới trướng Nguyên Thăng rồi bàn giao, chủ tịch Hoa, em luôn có điều lo ngại.

- Em nói đi.

Mặt Đới An lạnh tanh:

- Thời điểm này, Trương Hiểu Lỗ liệu có tiết lộ phương án của chúng ta cho ____

Hoa Khang trực tiếp ngắt lời chị ta:

- Không đâu, cô ấy có đạo đức nghề nghiệp của cô ấy.

Bị cương quyết phủ nhận, Đới An gật đầu, hơi lúng túng, không tiện nói gì nữa, nhất thời im lặng.

Hoa Khang khẽ thở dài, xoa nhẹ ấn đường:

- Em nói với cô ấy ý của anh chưa, cô ấy có thể không tham gia lần thu mua sáp nhập này, ngừng lương giữ chức hoặc đi Thượng Hải đòi chức vụ?

Đới An nhẹ nhàng lắc đầu:

- Cô ấy gửi mail từ chối rồi.

Theo điều khoản hợp đồng, trong điều kiện chủ sử dụng lao động không có lỗi mà người lao động đơn phương hủy hợp đồng thì điều khoản bảo mật yêu cầu trong vòng nửa năm không được làm ngành nghề liên quan, làm việc từ ba tháng tới một năm thì dựa theo thời hạn hợp đồng mà bồi thường gấp ba lần thù lao để làm phí hủy hợp đồng trước thời hạn.

Không nể mặt mũi, không được nghỉ ngơi, không cho phép thương lượng.

Xe chậm chậm dừng dưới cao ốc Hoa Kiều, có phục vụ kéo mở cửa xe.

Hoa Khang xuống xe, chậm rãi cài nút áo âu phục, ánh mắt lãnh đạm:

- Vậy để cô ấy trả hết phí bồi thường vi phạm hợp đồng, làm thủ tục đi.

Trong phòng hội nghị trên lầu, nhân viên phục vụ không ngừng mở cửa, người tham gia vụ thu mua sáp nhập lần này nối đuôi nhau tiến vào, Đới An chỉ dẫn cho Hoa Khang.

Vị này là kế toán của Sở Kế toán (1), vị này là nhà đầu tư mạo hiểm.

(1) Accounting firms.

Qua một lát, vị này là đại biểu cổ đông của Nguyên Thăng, Hà Long Sinh, vị này là ông chú ba của họ.

Lại qua một lát nữa, cửa bị đẩy mở.

Triệu Hợp Bình cười mặc âu phục dẫn người vào.

Hoa Khang bắt tay với ông, ánh mắt cố ý hơi dừng lại phía sau ông.

Đới An mỉm cười:

- Chủ tịch Hoa, vị này chính là người hòa giải bên thứ ba được Hà phu nhân ủy thác, Triệu Hợp Bình Triệu tiên sinh.

Bắt tay xã giao, Hoa Khang sửa sang lại cổ tay áo:

- Nếu mọi người đã đến đông đủ, vậy chúng ta bắt đầu thôi.

Ông Triệu gật đầu, khéo léo ngăn cản:

- Chủ tịch Hoa đợi một lát nhé. Còn thiếu một người, lập tức đến ngay thôi.

Người đại diện Nguyên Thăng bên Hongkong - Hà Long Sinh là kẻ gốc trong đầu chỉ có tiền, một lòng chỉ muốn mau ký thỏa thuận mua bán sáp nhập, không khỏi sinh buồn bực:

- Mọi người đã đến đông đủ rồi, còn chờ ai?

Lời vừa dứt, nhân viên phục vụ lại mở cửa ra.

Triệu Hợp Bình nói:

- Chờ cậu ấy.

Ninh Tiểu Thành toàn thân áo sơ mi quần tây đơn giản, từ tốn bước vào.

Hà Long Sinh nhướn mày.

Coong__

Tiếng búa tạ trong lòng Hoa Khang rơi xuống đất.

Ninh Tiểu Thành lẳng lẳng kéo ghế bên cạnh Triệu Hợp Bình ra, ngồi xuống, cười nhìn Hà Long Sinh:

- Tôi không tới thì hội nghị này không thể nào mở được.

Về mặt Hà Long Sinh cứng ngắc, vạn lần không ngờ tới cục diện này, bèn hư trương thanh thế, nói:

- Việc mua bán sáp nhập Nguyên Thăng, nói thẳng ra là chuyện nhà của chúng tôi, cậu có tư cách gì tham gia?

Trợ lý do Triệu Hợp Bình mang đến tặng hắng một tiếng, chủ động đứng ra xuất trình văn kiện.

- Đã qua luật sư công chứng, mấy ngày trước, cổ đông nắm số cổ phần lớn nhất là bà Hà Phương Mỹ Lan đã đạt thành thỏa thuận với Ninh Tiểu Thành tiên sinh, tiến hành sang tay quyền cổ phần 32% trong tay bà theo giá cổ phiếu ban đầu, đây là thỏa thuận sang tay__

Trợ lý bày ra một bản copy, không phân biệt chuyện to nhỏ:

- Đây là giấy công chứng của luật sư, và thủ tục giao dịch ngân hàng liên quan.

Trợ lý nở nụ cười xinh đẹp:

- Cho nên Hà tiên sinh, hôm nay Ninh tiên sinh mới là cổ đông lớn nhất đại diện Nguyên Thăng tiến hành đàm phán.

Vùng nước đục này mà cũng dám xông vào.

Kính ngạc qua đi, Hoa Khang càng hứng thú với tâm lý của Ninh Tiểu Thành khi thu mua quyền cổ phần Nguyên Thăng.

Cả phòng yên tĩnh.

Ánh mắt đảo quanh một vòng, chưa phát hiện bóng dáng quen thuộc.

Ninh Tiểu Thành sinh ngờ vực nhưng vẫn ung dung, không thể hiện ra ngoài.

Đới An ngồi ngay ngắn ở đối diện Ninh Tiểu Thành, bình tĩnh điều khiển cuộc họp:

- Vậy Ninh tiên sinh, chúng ta bắt đầu nhé?

Tiểu Thành nhẹ nhàng gật đầu, khiêm tốn lịch sự:

- Đương nhiên.

Đới An liếc nhìn Hoa Khang, được gật đầu cho phép mới nói:

- Qua tập đoàn Mỹ Vinh Hongkong thỏa thuận...

- Qua tập đoàn Nguyên Thăng Hongkong thương nghị quyết định, chúng tôi dự định tiến hành thu mua cổ phần tập đoàn Mỹ Vinh, bao gồm hai công ty tiêu thụ xe hơi dưới trướng và quyền kinh doanh bộ phận.

Ninh Tiểu Thành không nhanh không chậm ngắt lời Đới An, anh đưa tay, trợ lý phía sau đưa qua một bản văn kiện khác, trải ra bàn:

- Thực xin lỗi, cô Đới An, hôm nay không phải đàm phán các vị thu mua chúng tôi, mà là Nguyên Thăng thu mua tập đoàn Mỹ Vinh Hongkong các vị.

Hà Long Sinh vốn cho rằng bán cổ phần giá rẻ là thế tất yếu, không ngờ chuyện đột nhiên chuyển hướng, chợt ngồi thẳng người.

Trợ lý lại tung quả bom nữa:

- Đây là giấy chứng minh chủ đầu tư bộ phận thương hiệu hai đại lý xe hơi dưới trướng, chiếm 11.7%.

Chiều bất ngờ nhất, thu mua ngược.

Thuật phòng ngự Pac-man. (2)

(2) Pac-man Defense: Công ty bị thâu tóm quay lại thâu tóm chính công ty muốn thâu tóm mình.

Ngay cả Hoa Khang cũng không ngờ Ninh Tiểu Thành dám quăng vốn liếng này.

Hoa Khang vốn nghĩ Ninh Tiểu Thành chỉ muốn ra mặt thay Hà phu nhân, vì tình nghĩa với Hà Biện Sinh, đến tranh thủ quyền lợi nhuận cuối cùng.

Nhưng hành động nguy hiểm lớn như thu mua quyền cổ phần, giá cổ phiếu ban đầu kém bốn lần giá cổ phiếu hiện hành. Ninh Tiểu Thành làm như vậy, là

vì điều gì?

Công tác bảo mật kín kẽ như vậy, còn dám bắt ngờ thu mua tập đoàn Mỹ Vinh, phía sau nhất định có người làm chỗ dựa cho Ninh Tiểu Thành.

Ánh mắt sắc bén của Hoa Khang dò từ Ninh Tiểu Thành sang chỗ Triệu Hợp Bình.

Triệu Hợp Bình cười ha ha, thẳng thắn:

- Chủ tịch Hoa, ba ngày trước, tập đoàn Nhuận Lai chúng tôi đã mời Ninh tiên sinh chính thức làm việc dưới trướng, đồng thời bom 230 triệu làm vốn thu mua trước.

Ninh Tiểu Thành dùng toàn bộ gia sản đổ vào Nguyên Thăng, thu cổ phần, trả ân tình Hà Biện Sinh.

Lại dùng giấy bán thân gia nhập Nhuận Lai để đổi cho công ty chỉ còn cái vỏ rỗng là Nguyên Thăng cơ hội vận hành lần nữa.

Đây đã không đơn thuần là ràng buộc ngày xưa giữa hai người đàn ông hay cuộc so hơn thua với người nào đó.

Mà là chân chính đầu tư liều lĩnh.

Là hòa hay chiến, hoàn toàn trong một ý niệm của Hoa Khang.

Hòa, bom tiền cho nhau cùng nhau thu lợi, gánh nguy hiểm trên một chiếc thuyền.

Chiến, tin tức thu mua thả ra ngoài, giá cổ phiếu rung chuyển.

Hoa Khang là người chấp hành nên sẽ bị tầng lớp cao của tập đoàn Mỹ Vinh vạch tội, địa vị tràn ngập nguy cơ.

Ninh Tiểu Thành thì táng gia bại sản, hai bàn tay trắng, gánh trên lưng món nợ 230 triệu cho tập đoàn Nhuận Lai.

Ninh Tiểu Thành cup mắt, trong đầu bắt đầu chiếu lại cảnh trong laptop, Tường Hiểu Lỗ với đôi má đỏ hồng đứng hát trên sân khấu.

Nhớ cô cười e thẹn nhìn Hoa Khang, mắt sáng ngời, lấp lánh những vì sao.

Nhớ bức ảnh Vương Ba gửi cho anh, Thành, hình như tôi trông thấy vợ cậu.

Cảng Victoria dưới chân, cô quyến rũ đứng sóng vai vui cười chuyện trò cùng Hoa Khang.

Giờ này phút này, Ninh Tiểu Thành rất muốn nghe Hoa Khang nói một câu, dù thua cả quần lót cũng không còn, lòng anh cũng thoải mái.

Nhưng, hồi lâu_____

Hoa Khang mỉm cười, đẩy mắt kính:

- Tôi nghĩ, chúng ta có thể thành đối tác rất tốt.

Ghế dựa xoay, một bàn tay trắng nhợt:

- Giám đốc Ninh, hợp tác vui vẻ.

- Hợp tác vui vẻ.

Nhìn nhau sắc bén, ánh mắt Hoa Khang chứa ý cười.

Ninh Tiểu Thành nghĩ, mày đúng là con mọt nó nhát cáy.

Đáng đời không có được cô ấy.

Hoa Khang mỉm cười tiến đến bên tai Ninh Tiểu Thành, khẽ nói một câu.

Ninh Tiểu Thành nhắm mắt, rồi lại mở ra.

Trên thế giới này, rất nhiều chuyện chỉ trong một ý niệm, nghĩ rồi thì đừng hỏi hậu quả.

...

Cùng lúc đó.

Ánh mặt trời chói chang gay gắt, ve trên cây kêu ra rả, cỏ cũng cup đầu ủ rũ.

Tường Hiểu Lỗ bước một mình trên đường.

Hôm nay là ngày đầu tiên cô thôi việc, cũng là ngày cô hẹn Ninh Tiểu Thành đi ly hôn.

Đơn xin thôi việc được gửi đến hòm thư Đới An, khéo léo từ chối lời đề nghị của cô ấy là chuyển sang Thượng Hải.

Cuối cùng Tường Hiểu Lỗ vẫn không tham dự buổi họp thu mua này.

Trong điện thoại, Hoa Khang cực kỳ nhẫn nại, Hiểu Lỗ, em đừng làm như thế, em lý trí chút đi.

Nhưng Hiểu Lỗ không chịu gọi Hoa Khang là thầy Hoa nữa.

Chủ tịch Hoa, tấm lòng của anh, em xin nhận.

Hoa Khang giận dữ hỏi, Hiểu Lỗ, em là vì ai, em làm như vậy có đáng hay không.

Tường Hiểu Lỗ cúp máy, trấn ti vào kính phòng khách.

Lại bỏ qua một lần làm việc cùng anh, trước đây là vì bản thân, em cũng đã trả giá, còn bây giờ là vì lương tâm.

Hoa Khang bắt đầu dĩ, trước giờ anh chưa từng nghĩ tới việc lợi dụng em, đó chỉ là trùng hợp.

Xi!

Kệ anh có trùng hợp hay không, Tường Hiểu Lỗ ném điện thoại, chui vào chăn như đà điểu.

Mặc kệ mặc kệ, cô không tham gia nữa. Ân tình của Hà Biện Sinh hay dã tâm của Hoa Khang cũng được, không dính líu gì với cô.

Cô vứt hết tất cả, không thể cuối cùng còn mặt dày ngồi cạnh Hoa Khang, bàn chuyện làm ăn với Ninh Tiểu Thành.

Giấc ngủ này của cô rất mệt mỏi, luôn mơ thấy những chuyện và người kỳ lạ, cô ở trên máy bay, máy bay âm âm hạ cánh, cô không biết mình đang ở đâu, hỏi người bên cạnh, họ bảo là Hongkong. Tường Hiểu Lỗ nói tiêu rồi tiêu rồi, tôi không đi Hongkong, tôi phải về Bắc Kinh.

Người đó nhìn đồng hồ, nói không kịp đâu, bây giờ đã 11 giờ, chuyến bay muộn nhất về Bắc Kinh đã không còn, cô đợi ngày mai đi.

Hình ảnh xoay chuyển, cô rơi vào một sở thú, phía trước có hồ phía sau có sư tử, Tường Hiểu Lỗ bị thương che mặt, sợ nhảy lên cây, nói với người bên dưới cây, ông nói với tôi nó không ra ngoài mà? Nó cắn tôi thì sao?

Ông lão cười ha ha, không giúp cô.

Ai bảo cô chọc nó, đã bảo cô đừng đi bên này mà cô không nghe, thì sao hả, thì cô ở trên cây đợi đi! Đợi sư tử và hổ đánh nhau, không rảnh quan tâm cô thì cô lại xuống.

Tường Hiểu Lỗ ôm chặt cây, tranh luận vì bản thân, chuyện này đâu thể trách tôi, nó nói nó đói, bảo tôi cho ăn tôi mới cho ăn, ông không thể bỏ mặc tôi!

Ông lão vung tay, mặc kệ mặc kệ, ban đầu sai một bước là từng bước đều sai, duyên phận do trời định.

Duyên phận gì đây chứ, Tường Hiểu Lỗ khóc không ra nước mắt, ngược nhìn trời xanh.

Tường Hiểu Lỗ ôm chặt cây, xem nó như vùng đất quý, miệng thì thầm hoảng sợ:

- Đừng cắn tôi... đừng cắn tôi...

- Ai cắn em?

Có người sờ trán cô, khẽ hỏi.

Tường Hiểu Lỗ nhắm mắt chỉ chỉ, hình như chính là anh:

- Anh đi đi, đi rồi tôi sẽ xuống ngay.

Người kia lại hỏi:

- Đi đâu?

Cô ôm cánh tay anh, cọ cọ mặt lên:

- Về nhà, anh đi rồi, tôi cũng về nhà.

Tĩnh mịch, không một bóng người, Tường Hiểu Lỗ dụi dụi mắt, thật sự đeo túi về nhà.

Có người kêu to sang sang phía sau cô:

- Hiểu Lỗ! Hiểu Lỗ!

- Gì?

Tường Hiểu Lỗ cau mày, xinh đẹp quay đầu lại, tiếp đó nở nụ cười rạng rỡ:

- Triều Xán!

Lý Triều Xán yêu rồi, là một nữ sinh viên tốt nghiệp trường cảnh sát, vóc dáng gầy yếu, nhưng toàn thân đầy năng lượng, cậu quen cô ấy trong một lần đầu vô tập luyện.

Chấp tay với nhau, gạt chân, vật lộn, kết thúc trận, cô ấy bại trận âm ỉ không thôi, Lý Triều Xán cười hi hi vẫy tay với cô ấy, nữa nào.

Công phu các anh em làm lính thủy sáu năm không phải là mấy động tác hình thức mà em học có thể so sánh.

Cô gái mím môi, không nói một lời, lao vô đánh tiếp. Hai người đánh nhau kịch liệt, Lý Triều Xán vẫn cười đùa cợt nhả.

Lúc cô gái khom người, hai mắt nhìn nhau, con ngươi run rẩy nhìn vết sẹo trên mắt Lý Triều Xán.

Lý Triều Xán sợ mình dọa cô gái ấy nên lực tay buông lỏng, cô gái thuận thế đâm mạnh tới.

Lý Triều Xán liên tục lùi về sau mấy bước, ho khan, đám đông vỗ tay, cậu tháo găng tay đâm bốc ra, cười ha ha khoát tay ngăn mọi người, đáng vẻ du côn vô lại:

- Anh làm em sợ à?

Cô gái lắc đầu, trước sau luôn cảnh giác nhìn chằm chằm cậu.

Vết sẹo như vậy mà nói là không sợ, Lý Triều Xán lau mồ hôi, ném khăn, muốn rời đi.

Cô gái chợt hỏi:

- Vết sẹo đó làm sao mà có?

Lý Triều Xán sững sờ, vặn mở chai nước, cũng ném cho cô ấy một chai:

- Cứu người, cứu một cô gái bị bạo hành gia đình.

Cô gái ấy cuối cùng cười xấu hổ với cậu:

- Rất ngẫu, anh phản ứng rất nhanh, sau này có cơ hội thì dạy em với.

Vậy là cây thiên tuế ngàn năm Lý Triều Xán sắp nở hoa, hạt mầm vạn năm sắp đâm chồi.

Cậu vẫn mặc áo thủy thủ vạn năm không đổi và quần thể thao màu xám, từ xa chạy về phía Tường Hiểu Lỗ:

- Hôm nay cậu không đi làm à? Sao giờ này còn ở đây?

- Hôm nay mình nghỉ, về thăm mẹ, tiện thể đưa ít đồ.

Tường Hiểu Lỗ đứng lại, ngẩng đầu nhìn mắt Lý Triều Xán, quan tâm:

- Mắt cậu có tốt lên không?

Lý Triều Xán đầy mồ hôi, sờ mí mắt:

- Hi, đáng sợ không?

Tường Hiểu Lỗ vươn mấy ngón tay cẩn thận thăm dò:

-...Nhìn rõ mấy ngón không?

- Ba ba ba!

Lý Triều Xán thiếu kiên nhẫn, đánh rớt tay cô, cười vui vẻ:

- Không mùi, xài tốt lắm.

Cậu chống nạnh, hăng hái:

- Mình đến bệnh viện thăm mỹ hời rồi, người ta nói dùng máy móc khôi phục thì sau này có thể thị lực kém đi nên không thể sốt ruột.

Tường Hiếu Lỗ xách theo một cái cà mèn:

- Đúng đó, dùng sốt ruột. Rèn luyện thân thể nhiều, lúc ở văn phòng mệt thì nhìn xa một lát, từ từ sẽ khá hơn.

Hôm nay Tường Hiếu Lỗ búi tóc sau gáy, còn mặc một chiếc váy hoa.

Lý Triều Xán hỏi:

- Hôm nay sao cậu sửa soạn đẹp thế, có trường hợp gì à?

Tường Hiếu Lỗ không phục:

- Ngày nào mình cũng đẹp mà.

Lý Triều Xán cười ha hả, đưa tay ra dẫu trên người mình:

- Thôi đi, cậu quên hỏi cậu còn nhỏ hả, quê muốn chết, đầu xù, quần nilon, thời đó ai còn mặc đồ nilon chứ, hít hít nước mũi, ái chà chà ____

Tường Hiếu Lỗ trừng mắt:

- Nam tử hán mà đi nói xấu người khác là chà ra sao! Cậu cũng đâu có ngon nghề hơn mình.

Lý Triều Xán ha ha cười lớn:

- Kỷ niệm hồi nhỏ hai đứa mình thôi mà. Mình chỉ nói với cậu thôi chứ trước mặt người ngoài, mình chưa bao giờ nói xấu cậu nhá, hình tượng của cậu trong lòng mình vĩ đại lắm! Được rồi, cậu không thích nghe thì mình đi đây, còn hai vòng chưa chạy xong nè.

- Ủ, bye bye.

Lý Triều Xán chạy đi.

Tường Hiếu Lỗ chợt cất tiếng lanh lảnh gọi cậu:

- Triều Xán?

- Hờ?

Lý Triều Xán ngẩng đầu, chạy ngược về:

- Sao?

Tường Hiếu Lỗ vẫy tay với cậu, cười ngốc nghếch:

- Tạm biệt!

Lý Triều Xán khoe hàm răng trắng bóc, nháy nhót:

- Tạm biệt! Hiếu Lỗ, tạm biệt!

Lý Triều Xán dần biến mất trong tầm mắt.

Tường Hiếu Lỗ nhìn đồng hồ đeo tay, phiền muộn kéo mở cửa xe, xoay tay lái chạy về phía Cục dân chính.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Ninh Tiểu Thành và Trương Hiểu Lỗ ly hôn rất nhanh gọn, không kéo dài lê thê.

Không dính líu phân chia tài sản, tan thì tan thôi.

Trương Hiểu Lỗ tới thế nào đi thế nấy.

Mới đầu, Ninh Tiểu Thành muốn sang tên căn nhà đang ở cho cô nhưng cô không muốn, hai người đã ầm ĩ một trận vì vấn đề này, giằng co mãi, Ninh Tiểu Thành rất tức giận, cứ dính theo sau Trương Hiểu Lỗ, lái nhài hoài. Cô đi đâu anh đi đó.

Em không có nhà để ở thì em ở đâu? Về chỗ mẹ em? Em về được không?

Em thuê nhà? Trong thời gian ngắn có thể tìm được không?

Em cũng đâu thể cứ ở lì nhà Thường Giai chứ? Người ta có phiền không?

Em ở chỗ anh cũng là ở, ở chỗ người khác cũng là ở. Có gì khác sao?

Trương Hiểu Lỗ không nhịn nổi nữa, đẩy mở cửa nhà vệ sinh ôm chai chai lọ đồ đồ ào ào vào hộp: Anh nhìn cái kiểu của anh bây giờ đi? Anh bố thí ai hả?

Tấm gương nhà vệ sinh phản chiếu mặt Ninh Tiểu Thành.

Mây cau chặt, mắt lo lắng.

Không phải buôn bán làm ăn, lúc kết hôn là hai bên tình nguyện, tình cảm vỡ tan thì giữ lại chút hoài niệm cũng được mà.

Nghẹn một hơi trong ngực, Ninh Tiểu Thành cúi đầu cào cào gáy, thỏa hiệp.

Hai giờ chiều, Cục dân chính bắt đầu làm việc, người lục tục ra vào, Tiểu Thành ngồi trong xe đợi hơn 10 phút, đầu phố có 1 chiếc TT màu đỏ lái vào, dừng ở vị trí hơi xa. Sau đó Trương Hiểu Lỗ cầm túi xách bước xuống, đợi cô đến gần, Ninh Tiểu Thành cũng mở cửa xe bước xuống.

Dừng lại ngăn ngui.

Anh không cam tâm, thăm dò:

- Đi hả?

Trương Hiểu Lỗ đeo kính râm rất ngầu, bắt chước anh hát cảm lên:

- Đi chứ.

Một trước một sau bước lên bậc thềm, từ đầu đến cuối mắt chưa tới nửa tiếng.

Lúc đi ra, ngoài cửa có đôi vợ chồng đang cãi nhau.

Là đôi xếp hàng làm thủ tục trước họ.

- Đệch, anh bớt nói tôi đi, anh thì không có gì sai à, mấy năm nay con bị cảm bị sốt, anh có từng quan tâm không? Ngày nào cũng quây xin (1) quây sọt với mấy bạn học nữ, anh có từng liếc mắt nhìn nó một cái không?

(1) Quây xin: weixin (wechat) là ứng dụng chat trên điện thoại phổ biến của TQ.

- Tôi chưa từng quan tâm, nhưng nếu tôi không bận bịu bên ngoài thì ai đưa tiền chữa bệnh cho con? Đã nói với cô cả 800 cả ngàn lần rồi, đó là group bạn học, người ta hỏi tôi chuyện làm ăn.

- Chuyện gì mà cứ phải nói vào buổi tối? Bây giờ thì chê tôi không kiếm ra tiền hả? Hồi đó không phải anh bảo tôi cứ chuyên tâm làm nội trợ thôi sao? Một tháng đưa tôi chút tiền đây mà anh còn thấy ầm ỹ, anh nhìn chồng nhà người ta kia _____

- Cô thêm chồng nhà người ta thì cô đi kiếm đi! Hồi đó mặt dày kết hôn với tôi làm gì?

- Thì bây giờ ly hôn rồi nè! Trước đây không nói là sợ làm tổn thương lòng tự ái của anh thôi! Tôi cho anh biết, mỗi tháng anh phải chuyển khoản cho tôi 2800 phí sinh hoạt của con, một tháng cũng không được thiếu, bây giờ nó đang tuổi phát triển, ăn uống gì cũng phải lo đầy đủ.

Người đàn ông kéo mở chiếc xe con đã có chút năm tháng của mình, buồn bực khoát tay:

- Một xu cũng không thiếu của cô đâu. Có người mẹ như cô, tôi còn sợ con trai tôi chết đói đây này.

Người phụ nữ xách chiếc túi vải, hăm hăm rời đi.

Người đàn ông còn gọi vói theo sau:

- Nè, cô đi đâu đó, tôi cho quá giang một đoạn.

Người phụ nữ chột gào khóc:

- Anh bớt...

Hai người người nọ đuổi theo người kia rời đi, mọi thứ yên tĩnh trở lại.

Nếu đã chia tay, thì đừng nói với nhau những lời tổn thương, oán giận.

Tường Hiểu Lỗ là người nghĩ rất thoáng.

Thậm chí khi bước ra khỏi Cục dân chính, cô còn cười xinh đẹp nhìn Ninh Tiểu Thành, tiêu sái nói lời từ biệt rất khí chất gang hồ với anh:

- Ông chủ Ninh, giang hồ gặp lại.

Cô cười, ánh mắt tinh khôi hồn nhiên khiến Ninh Tiểu Thành nhớ đến mùa hè ấy khi gặp cô.

- Tạm biệt.

Một tay Ninh Tiểu Thành rút túi quần, cũng thản nhiên nói lời từ biệt.

Nói xong, hai người im lặng, bầu không khí hồi hộp và lạnh lẽ.

Anh chột rút tay khỏi túi quần, quyến luyến sờ mặt cô:

- Hiểu Lỗ. Bất kể em tin hay không, ban đầu anh cưới em, thật sự không liên quan tới người khác, là anh thật lòng rung động.

Anh thở dài nặng trĩu:

- Cảm thấy một mình em ngồi trên đường quá đáng thương, tình trạng lúc đó của em không gả cho anh cũng sẽ bất chấp gả đại cho người khác, vừa nghĩ đến việc em gả cho người khác là lòng anh không thoải mái, sợ em bị bắt nạt, bị đánh, sợ lúc cãi nhau người ta sẽ không nhường em, gả cho anh, tốt xấu gì em cũng có thể ăn uống thoải mái, chừa em một đường lui để không bị tổn thương.

Nước mắt Tường Hiểu Lỗ tràn mi, từng giọt tí tách rơi trên mu bàn tay anh.

- Nhưng không ngờ...

Tiểu Thành thở dài xa xăm, thu tay về, quay đầu nhìn ven đường:

- Anh không đối xử tốt với em, vẫn đi đến bước này.

Không ngờ, anh đã nghiêm túc rồi.

Nghiêm túc đến mức cãi nhau không ai nhường bộ chịu nói lời thật lòng, nghiêm túc đến mức rung động chân tình, thương tổn trái tim.

- Khốn.

Tường Hiểu Lỗ nín khóc, cười, cũng quay đầu qua chỗ khác:

- Nếu anh nói câu này sớm, nói không chừng hai ta đã không đến bước này. Ôi, em phát hiện anh luôn có bản lĩnh đổ lỗi sai của mình lên người khác, lại còn vô cùng có lý.

Tường Hiểu Lỗ nhìn anh, lẩm bầm oan ức:

- Ban đầu là anh nói ly hôn với em chứ đâu phải em nói.

- Đúng, là anh.

Ninh Tiểu Thành gạt đầu, tay rút trong túi nắm chặt lần nữa, hỏi:

- Hai ta ly hôn rồi, em đi đâu?

- Đi Thượng Hải, đi Hongkong, đi về Thanh Đảo thăm cha em, đi ra ngoài du lịch, em cũng không biết nữa.

Ngón tay Trương Hiểu Lỗ lau lên khóe mắt, ra vẻ dửng dưng cậy mạnh:

- Ở đâu tốt thì em đi ở đó.

Dù sao, cô không ở nơi này nữa.

Ninh Tiểu Thành gạt đầu, cụp mi khuyên nhủ:

- Đừng đi theo Hoa Khang, anh ta không tốt lành gì đâu.

- Không cần anh nói.

- Đúng, anh cũng không tốt lành gì.

Tiểu Thành phụ họa, cúi đầu cười mỉa mai:

- Bây giờ em tự do rồi.

- Ừ.

- Vậy đi đi.

Bóng dáng thướt tha dần xa, cổ họng Ninh Tiểu Thành nghẹn ngào, chột anh hét lớn:

- Trương Hiểu Lỗ!!!

Trương Hiểu Lỗ đứng lại, nhanh nhay quay đầu:

- Gì?

Đuôi tóc nhẹ về ra một độ cong tinh nghịch theo cái quay đầu của cô.

Cổ họng Ninh Tiểu Thành nhức nhích, phát ra tiếng:

- Anh đợi em! Đâm đầu vào đây không đi nữa, em chơi đủ rồi thì quay về tìm anh, anh đón em, già 70 80 tuổi miệng méo mắt lác anh cũng đón!

Trương Hiểu Lỗ bị anh chọc cười, ý cười nồng đậm, cất giọng lạnh lạnh mắng anh:

- Xi! Cờ hó. Đánh chết cũng không về tìm anh đâu!

Ninh Tiểu Thành đỏ mắt gạt đầu, một cái mỉm cười đong đầy nỗi bất đắc dĩ vô tận.

Hai người cách nhau mấy mét, nhìn nhau.

Môi run run như có lời muốn nói, nhưng đến cuối cùng, thiên ngôn vạn ngữ đều bị nuốt vào trong.

Trương Hiểu Lỗ chột làm mặt quỷ với anh:

- Nè.

Tiểu Thành từ đầu tới cuối luôn dịu dàng nhìn chăm chú.

Trương Hiểu Lỗ thu lại dáng cười, nghiêm túc nói:

- Đều khắc ghi nơi này.

Cô vỗ ngực:

- Những cái tốt của anh, em đều khắc ghi nơi này.

Đúng rồi, tôn chỉ làm người của Trương Hiểu Lỗ, là tri ân phải báo đáp.

Những cái tốt của anh, những nỗi đau của anh, cô đều khắc ghi trong dạ.

Có cơ hội thì đời này sẽ trả, không có cơ hội thì kiếp sau báo đáp.

Xe con màu đỏ từ từ rời đi, Tiểu Thành nhìn theo, khi không còn thấy cô trong tầm mắt nữa mới xoay người.

Trời thu quang đãng, nền trời xanh ngắt ngất. Hai chiếc xe, một đỏ, một đen, chạy ngược hướng trên đường.

3 giờ chiều, người đi đường qua lại, ai cũng có nỗi muộn phiền riêng.

Trong không khí phảng phất như có giọng bé gái cất to lanh lảnh giữa phố thị ồn ào huyền ảo_____

Nhật ký Hiểu Lỗ:

Ngày 12 tháng 8 năm 1999, trời quang, hôm nay em gái rơi xuống nước, mình cũng rơi, mẹ đánh mình, mình rất đau lòng. Anh Tiểu Thành kéo mình lên, hỏi mình có lạnh hay không. Mình ghét mẹ, mẹ lúc nào cũng thiên vị. Mình cũng ghét em gái.

Ngày 23 tháng 2 năm 2002, tuyết rơi. Giờ giải lao hôm nay mình không thể tập thể dục hay trực nhật, người khác nói với mình là quần mình dính rất nhiều máu, nhiều nam sinh chỉ vào mình cười, thầy viết cho mình đơn xin nghỉ học, cho phép mình về nhà sớm nói với mẹ là kinh nguyệt mình tới rồi, mình có thể sắp chết ư, về mình cứ khóc mãi, dọc đường gặp anh Tiểu Thành, anh không nói ra tên mình, chỉ hỏi mình sao không đi học, mình sợ anh thấy quần mình nên không dám nhúc nhích, anh nói em về nhà sớm đi, đừng đi lung tung bên ngoài.

Ngày 13 tháng 5 năm 2005, trời mưa. Gần thi đại học rồi, mình học sắp hỏng mất, tiết vật lý ngủ gục bị gọi dậy ăn mẳm, ra phía sau đứng nửa tiết, buổi tối xe buýt lại hư, hơn 9 giờ mới về tới nhà. Dọc đường mình thấy anh Tiểu Thành, anh không nhận ra mình, ngồi trong chiếc xe thể thao trò chuyện cùng người ta, hình như anh mới du học nước ngoài về, không biết có đi nữa hay không, chắc không đi đâu nhỉ, nếu anh không đi thi tốt, nếu anh mãi ở Bắc Kinh thì thật tốt. Nếu anh muốn ở Bắc Kinh, mình sẽ không thi Thượng Hải nữa.

Ngày 23 tháng 8 năm 2008, trời quang. Hôm nay phát phiếu điểm tiếng Anh cấp 6, mới khai giảng, trời nóng kinh, chẳng muốn làm gì hết, giặt mấy bộ đồ rồi ngồi xem phim Hàn Quốc. Trịnh Hân mổ ruột thừa, sáng mai mình không có tiết, phải đến dưới lầu bệnh viện mua cháo cho nó. À đúng rồi, hôm qua lúc khai giảng xong đi về, mình thấy anh Tiểu Thành một mình ngồi xồm bên đường hút thuốc, hình như anh rất buồn, thế mà còn giúp mình xách valy để vào xe taxi, không biết anh bị sao, chỉ mong anh thật vui vẻ, ừm... rất muốn tốt nghiệp, muốn mau chóng đi làm thôi.

Ngày 17 tháng 6 năm 2010, sắp từ Hongkong về, ở gần ba tháng, tiếng phổ thông cũng nói lai lai giọng rồi, thầy Hoa muốn giúp mình ở lại Hongkong, kỳ thực mình rất dao động, rất muốn ở lại bên này học nghiên cứu sinh, lại không quá muốn, nếu thật ở bên này thì sau này sẽ rất khó về. Nhưng hôm nay thấy thầy và vợ con thầy, mình chợt quyết định từ bỏ. Mình rất sùng bái thầy, nhưng mình càng muốn thoải mái ở cùng người mình thật sự thích hơn. Không biết bây giờ anh Tiểu Thành đang làm gì nhỉ. Cảm thấy mình rất si tình, chẳng hiểu sao dạo này cứ nhớ đến anh hoài. Nghe nói anh lại có bạn gái, chắc là một cô gái rất đẹp nhỉ. Ôi, phiền chết được, mình vẫn nên thực tế chút thì hơn, phi phi phi, đừng nghĩ nữa.

Ngày 15 tháng 9 năm 2013, hôm nay ăn cơm xong ra công viên đi dạo, tình cờ gặp một thằng ngược đãi động vật, thằng đó rất mất dạy, không cho tiền là liều mạng đập con rùa kia, mình nói tôi cho anh tiền, anh đừng đập nó nữa được không, thằng chả nhận tiền chưa được mấy phút lại bắt đầu đập, rùa khó chịu duỗi cổ, mình nhìn hết nỗi nữa mới chạy qua giật nó, thằng chả chạy đuổi theo chửi mình thật lâu, cứ chửi đi chửi đi, dù sao mình cũng chạy xa rồi không nghe đâu. Thật ra mình rất sợ, dọc đường gặp bọn Trần Hoàng, họ hỏi có phải mình đang tập thể dục không, mình nói buổi tối mình chạy bộ vận động một chút, anh Tiểu Thành nhìn mình khó hiểu, hỏi, buổi tối em ôm rùa chạy bộ, đúng là đủ cung đầy. Ôi, ngược quá đi mất.

Ngày 1 tháng 12 năm 2015, anh Tiểu Thành mặc áo len đen, bao ngầu.

Ngày x tháng x năm 2016, uống say ở quán bar, ôm anh Tiểu Thành khóc nửa ngày, xấu hổ tới mức muốn nhảy lầu.

Ngày x tháng x năm 2016, anh Tiểu Thành nói muốn cùng mình lập một gia đình, dọa mình sợ như đứa trẻ cả trăm cân.

Ngày x tháng x năm 2016, ngày mai kết hôn rồi. Nếu anh không đổi ý, nếu anh có thể đến...

Ngày x tháng x năm 2016...

Tường Hiểu Lỗ siết chặt vô lăng, lặng lẽ rơi lệ, xe lao nhanh trên đường.

Tường Hiểu Lỗ cắn môi đau khổ, đập gáy vào gối trên ghế tựa phía sau hết cái này đến cái khác, ép bản thân tỉnh táo.

Quên thôi, đi thôi.

Một nơi khác trong thành phố, Ninh Tiểu Thành cũng đang siết vô lăng, trầm mặc ngột ngạt.

Anh tiện tay bấm vào radio trong xe.

Radio đang phát một ca khúc cũ.

Là ca khúc “Làm anh vui làm anh buồn” của Châu Hoa Kiện.

“Tình đã hết

Như nước chảy khó dừng

Yêu đàng đẵng, hận miên man

Tại sao đến khi không thể níu giữ

Anh mới nghĩ đến sự dịu dàng nơi em..” (2)

Trong hư vô như hiện ra khuôn mặt tươi cười của một cô gái trẻ cất tiếng lạnh lạnh gọi anh Tiểu Thành.

“Quan tâm anh để anh tiêu nỗi sầu

Vì anh đã quá nhiều phiền muộn

Trong đêm khuya nỗi nhớ vô tận...” (2)

Cô đứng bên cạnh anh, bức tường đồ ập, cát bụi mịt mù. Cô hỏi, lời hôm đó anh nói với em, còn tính chứ.

“Anh muốn nói một tiếng anh thật sự yêu em

Anh muốn nói một lời xin lỗi em

Em khóc nói rằng tình duyên đã cạn

Khó nói lại

Khó nói lại...” (2)

(2) Lời dịch của Huỳnh Phương Đạt.

Xe chạy qua trung tâm thành phố, qua Đông Tam Hoàn, qua cao ốc đài truyền hình, qua trung tâm thương mại phồn hoa.

Hai hàng lệ nóng nam nhi cuối cùng lẳng lẳng trào ra từ khóe mắt.

Cuộc sống của cô, hoạt bát của cô, nhiệt tình của cô, tự ti của cô, sợ hãi của cô.

Phảng phất như vô hình trung đã hòa vào trong sinh mệnh của anh.

Tiểu Thành cô độc chạy trên đường lớn Bắc Kinh.

Anh biết, anh đã mất Trương Hiểu Lỗ.

Anh yêu cô.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 53

Đầu hạ.

Ninh Tiểu Thành dậy sớm đi làm, huyết sáo đi bộ đến gara lấy xe, gặp bà đi hàng xóm hơn 60 tuổi dưới lầu, nhà có hai vợ chồng, ở còn lâu hơn cả Ninh Tiểu Thành.

- Aiyò, Tiểu Ninh à, đi làm hả con?

Ninh Tiểu Thành bước qua chào bà cụ:

- Dạ chào di Lư.

Bà cụ thân thiết kéo anh:

- Đi định tìm con nè, nhiều ngày không thấy con rồi. Tình cờ gặp, đi có chút việc muốn nói với con.
- Mấy ngày trước con ở chỗ cha mẹ, mới về thôi, đi nói đi ạ.

Di Lư cười ha hả, hơi xấu hổ:

- Là vậy, con biết đó, nhà di chỉ có hai người là di với chú ở, con gái đi Australia du học, bây giờ con bé du học về, tìm công việc, về sau sẽ luôn ở cạnh hai người già này, chú với di muốn mua cho con bé chiếc xe nhưng mua đồ quá tốt thì sợ con gái tay chân vụng về gây tai nạn, nên chú với di bàn nhau là dứt khoát mua đồ second-hand cho con bé luyện trước, àiyo, bây giờ thị trường xe second-hand loạn quá, mấy ngày trước di có đi xem mà vẫn không quyết được.

Ninh Tiểu Thành không hiểu ý di Lư hàng xóm lắm:

- ...Di muốn con đi xem giúp ạ?
- Không phải không phải.

Bà cụ chỉ vào gara xe, thương lượng:

- Di thấy chiếc xe này của con đậu đây cũng hai năm rồi mà không đi, có phải có ai trong nhà con không dùng không? Nếu để không đó thì có thể bán cho di không? Màu đỏ hợp với con gái, mà nhân phẩm của con di cũng tin tưởng, giá cả chắc chắn không để con thua thiệt đâu.

- Haiz___

Tiểu Thành tưởng chuyện gì, khách sáo từ chối:

- Di ơi, xe này con không muốn bán, hay là vậy, nếu di tin con thì để con lưu ý giúp cho, có xe thích hợp con sẽ nói với di, xe cho nữ đúng không, an toàn sạch sẽ là được.

Hiện tại ngoại trừ thỉnh thoảng đầu tư cổ phiếu thì công việc anh làm ở Nhuận Lai là hoạt động đại lý thương hiệu ô tô, tài nguyên trong tay nhiều lắm.

Bà cụ không cam tâm, muốn dùng lời hay thuyết phục anh:

- Di tin con mà, cũng biết con không phải vì tiền, bằng không cũng không tìm con lúc sáng sớm thế này. Di thật sự thích chiếc xe này của con, thấy an tâm

Tiểu Thành gãi gãi ấn đường.

Anh cười cười, nói lời đúng mực:

- Di ơi, xe này con không phải vì tiền mà vì tưởng niệm.
- Ồ___

Bà cụ cũng là người khôn khéo, nghe được ý của anh thì hiểu:

- Vậy được, con bận công việc đi nhé, có chiếc nào thích hợp thì để ý giùm di, nói với di một tiếng.
- Dạ, di yên tâm ạ.

Tiểu Thành đi rồi, bà cụ cầm túi, lại lưu luyến nhìn chiếc xe đỏ kia, thở dài.

Xe này là Tường Hiểu Lỗ bán trước khi đi, một phần là muốn bán để trả phí nghỉ việc vì phạm hợp đồng, một phần là cô muốn giữ ít tiền mặt.

Hỏi thăm được chợ xe second-hand ngư long hỗn tạp, người ta đá đá vỏ xe, muốn ăn hót tiền cô, lúc Tường Hiểu Lỗ xoắn xuýt khó nghĩ thì Ninh Tiểu Thành dụi thuốc, ngoắc tay với ông chủ xe.

Tiền này tôi cho anh, anh nhận xe của cô ấy đi.

Ông chủ cũng không phải người hiền lành gì, huynh đệ, cậu đang muốn mượn tôi để tán gái à?

Tiểu Thành cười mặt mũi, khỏi phí lời, tiền đã đưa anh, không cần anh bán ra ngoài, chỉ cần anh giúp tìm một người mua lại rồi về sang tên qua cho tôi, phí thủ tục tôi chịu.

Ông chủ nhìn Ninh Tiểu Thành, nhả đầu thuốc lá ra, OK.

Xe đã đậu dưới nhà anh được hai năm.

Hai năm rồi.

Tiểu Thành ngẩng đầu nhìn mình trong gương chiếu hậu, âu sầu thở dài. Hôm nọ cùng bạn bè ăn com, có người nói, Thành, sao tao thấy mày có tóc bạc nhỉ? Có phải do bên cạnh không có gái đỡ đàn nên vất vả không?

Nói xong, mọi người cười ha hả, không ai để tâm. Nhưng một lời nói lúc say ấy, Tiểu Thành lại nhớ trong lòng, rất dễ ý.

Sáng đánh răng rửa mặt, anh luôn soi gương, chải tóc, sờ cằm, có già không? Vẫn ổn nhỉ, anh luôn chú trọng chuyện này, dấu sao là đàn ông, anh sợ nhất là phát tướng trung niên.

Chưa 40 tuổi mà ưỡn bụng bia, đi kiểm tra ra đường máu cao, mỡ máu mỡ gan cao, là không thể được.

Hai năm qua anh ít hút thuốc ít uống rượu, thỉnh thoảng dậy sớm còn theo các chiến sĩ cảnh vệ luyện tập chạy bộ hai vòng, tối đi đá banh, trước sau luôn chuyên cần rèn luyện.

Hai năm qua anh cũng rất mệt, ký gấy bán thân, làm việc cho người ta, thường xuyên qua lại giữa Quảng Châu và Hongkong, gần đây anh bàn việc chuyển nhượng với Triệu Hợp Bình, muốn đẩy cổ phần Nguyên Thăng đi.

Ông Triệu đương nhiên sẵn lòng tiếp nhận, ông nhiều lần xác nhận:

- Cậu thật nghỉ xong rồi? Khó khăn lắm mới có khởi sắc, trước kia bỏ vốn lớn như vậy mà bây giờ bán, chẳng khác làm không công đâu.

Với thương nhân mà nói, không lời không lỗ chính là lỗ.

Tiểu Thành đổ nước nóng vào ấm trà:

- Nghĩ xong rồi, cứ đi đi về về như vậy, em cũng không chịu nổi, lo chuyện của anh thôi đã đủ bận rồi, và lại em cũng không muốn qua lại với Hoa Khang.

Ông Triệu nghiêng người nói riêng với anh:

- Lòng hăng hái của cậu vẫn không qua được hả?

- À, ban đầu nhận...

Tiểu Thành nhấp một ngụm trà:

-...cũng vì giận đối.

Triệu Hợp Bình tỏ ra thấu hiểu:

- Được, vậy anh về bảo người đánh giá rồi ký hợp đồng.

Về tình về lý, ông đều xem như nửa anh trai Ninh Tiểu Thành, đúng là ông coi trọng con người anh, cũng đúng là ông tận dụng anh triệt để, kỳ thực ông rất quan tâm anh:

- Thành, cậu không còn nhỏ nữa, trước đây anh không nói nhưng bây giờ cậu cũng nên cân nhắc cho bản thân đi, lần trước chị dâu cậu còn nói với anh là muốn giới thiệu một người cho cậu, gia đình kinh doanh đất đai ở Quảng Châu, cũng được lắm, hay cậu dành thời gian gặp thử nhé?

Tiểu Thành khoát tay:

- Hiện tại em không nghĩ chuyện này, thay em cảm ơn chị dâu, em... không xứng với con gái người ta, em đã là cái trống già lăm lăm bần đất rồi, có gì để sau hẵng nói.

Anh không muốn, ông Triệu cũng không nhắc lại.

...

Ai cũng nhìn rất rõ, sở dĩ Ninh Tiểu Thành cô độc như thế là vì anh đang đợi.

Không phải anh cho người ta một câu thẳng thắn, mà là anh đang đợi Tường Hiểu Lỗ cho anh một câu thẳng thắn.

Dù cô tái hôn hay tìm được nửa kia thì Ninh Tiểu Thành cũng sẽ từ bỏ hi vọng.

Thế mà, cô lại không có.

Cô càng không có tin tức, Ninh Tiểu Thành càng đợi, lòng càng sốt ruột.

Nhớ năm đầu tiên cô đi, mùa đông sắp Tết.

Trước Tết tổ chức hội nghênh xuân của một nhóm gia đình văn nghệ, mẹ Võ Dương là đại thanh y (1) nổi danh, được mời lên sân khấu tạo bầu không khí vui mừng, mấy người con như họ không có chuyện gì làm, ở ngoài rạp hát xem náo nhiệt.

(1) Đại thanh y: xưng hô dành chung cho vai nữ chính đoàn trang, nghiêm túc, mẹ hiền vợ đảm trong hí kịch.

Trong xe mở máy sưởi nên luôn ấm.

Thẩm Tư Lượng và Võ Dương ngồi hàng trước.

Ninh Tiểu Thành nằm hàng sau, hai tay giao nhau, ôm vai ngủ.

Thẩm Tư Lượng nói, mày lấy áo bông của tao đắp cho nó, cái thằng này tự phụ, đừng để nó cóng sinh bệnh.

Võ Dương quay đầu đắp áo cho Ninh Tiểu Thành, vừa quay đầu nhìn thì khẽ gọi Thẩm Tư Lượng kế bên:

- Tư Lượng, mày xem nó ngủ sao còn cười nè mày.

Thẩm Tư Lượng quay xuống rồi lại quay lên, hờ hững:

- Mơ thấy ai đó chứ gì.

- Không thể nào.

Võ Dương không tin:

- Sao mày biết?

Thẩm Tư Lượng nói nhỏ bên tai Võ Dương mấy câu, Võ Dương buồn cười:

- Được không?

Thẩm Tư Lượng vỗ vỗ vai anh, cổ vũ:

- Chắc chắn được, mày thử đi.

Khụ khụ.

Võ Dương bóp mũi, luồn 1 tay vào trong áo bông, đè không nặng không nhẹ lên ngực Ninh Tiểu Thành, uốn éo giả giọng nữ:

- Anh Tiểu Thành?

Ninh Tiểu Thành đang mơ, ý cười bên môi càng đậm, vô thức đưa tay để lên ngực.

Thẩm Tư Lượng và Võ Dương cười như điên, đầm vô lăng, Thẩm Tư Lượng còn xúi bậy:

- Mày sờ nó, sờ nó.

Võ Dương nhện ói xoa mấy cái trên ngực Ninh Tiểu Thành, Ninh Tiểu Thành một phát bắt lại bàn tay thô to đó, lằm bằm trong mơ:

- Đừng quậy____

Cảm xúc lẽ ra mềm mại ấm áp lại thay bằng thô ráp, sao cứ thấy sai sai nhỉ?

Ninh Tiểu Thành chợt mở mắt.

Bàn tay to đầy vết chai của Võ Dương đặt trên ngực khiến Ninh Tiểu Thành muốn ói.

Võ Dương và Thẩm Tư Lượng cuối cùng cười ra tiếng, điên cuồng chế giễu anh.

Ninh Tiểu Thành nằm ở ghế sau xe, nhấc chân thưởng mỗi thằng một cú:

- Địch! Rảnh háng chọc tao hả? Tao cho mà biết nhá, anh em bây giờ không chịu nổi quyền rũ đâu, chọc là tới tao qua nhà tụi bây ngủ đấy.

Võ Dương hỏi:

- Tiểu Thành, mày mơ thấy gì mà cười thế?

Ninh Tiểu Thành ngáp ngồi dậy cho tỉnh ngủ, không đáp:

- Bà mẹ chưa ra hả?

- Chưa, hay tui mình vô xem thử, dù sao cũng đợi mà.

- Hai đứa bây đi đi, tao ở ngoài này hút thuốc, lát vô.

Thẩm Tư Lượng và Võ Dương xuống xe.

Ninh Tiểu Thành ở phía sau lau mặt, hạ cửa sổ xe xuống một khe hở, châm thuốc lá.

Lúc này anh mơ thấy Trương Hiểu Lỗ.

Mơ thấy cô về Thanh Đảo, thành một cô bé mặc váy hoa, tai cài đóa hoa to như trứng gà, ngày ngày nghịch cát trên bờ biển.

Cô giẫm nước rất vui.

Anh còn mơ thấy cô ngày ngày ra chợ hải sản mua cá, quen một chủ bán cá, chủ rất thích cô, ngày nào cũng cân dư cho cô hai lạng, hai người liếc mắt đưa tình tới mức bàn chuyện cưới xin.

Từ đó, Trương Hiểu Lỗ làm Tây Thi của chợ hải sản. Ngày ngày cô mang ủng cao su, đeo găng tay, theo chủ ra quầy cân hải sản bán cho người ta.

Anh tức giận, chỉ về phía cô, thờ hồn hèn: Trương Hiểu Lỗ, anh tưởng em có tiền đồ lắm chứ! Sao lại gả cho một thằng bán hải sản, em ly hôn với anh, dù đi theo Hoa Khang cũng được mà! Ngày ngày dậy sớm chuẩn bị hàng thì còn ngủ nghề gì được, tội lắm.

Trong mơ, cô to giọng mắng anh, xí, anh quân em được à? Em cứ thích ăn hải sản, em cứ thích đi bán cua đấy.

Lại một giấc mơ khác.

Mơ thấy một buổi tối bình thường, hai người cùng tựa ở đầu giường, anh nghiêng người lật sách, cô chơi điện thoại di động, cô chơi mệt, dùng ngón chân dục dục anh, như có một loại ấn ý nào đó, anh ngồi dậy, cô thuận thể nằm ngửa lên đùi anh, nhắm mắt lại.

Anh nhỏ thuốc nhỏ mắt cho cô.

Mới đầu không có kinh nghiệm, anh vừa dục vào cô là cô cười khúc khích. Cô cười làm anh càng muốn dục. Ấm ỉ hồi lâu, Ninh Tiểu Thành khẽ quát, em có nhỏ thuốc không đây? Không nhỏ anh đi ngủ à ghen. Trương ai cũng được anh hầu hạ như em à.

Trương Hiểu Lỗ lại ngoan ngoãn nằm xuống, được được được, anh làm đi, em không cười.

Anh cẩn thận vạch mắt cô ra, lắc lắc chai thuốc, nhỏ mỗi mắt hai giọt, cô nhắm mắt nằm trên đùi anh nghỉ ngơi chốc lát, qua một hai phút lại bò dậy, quay về nằm trên gối, ôm anh ngủ.

Cô gái trong mơ không còn bên cạnh, cảm giác mát mát khi tỉnh dậy khiến anh cảm thấy rất trống rỗng.

Thình thoảng anh nghe được vài tin tức từ Ngô Tĩnh, tình cờ gặp Trịnh Hân, anh cũng mặt dày hỏi thăm chút ít.

Trương Hiểu Lỗ ở Thanh Đảo vay tiền mua một căn nhà cạnh biển, hoàn cảnh rất tốt.

Trương Hiểu Lỗ tìm một công việc mới, lại còn là nghề cũ, làm cố vấn nghiệp vụ và đánh giá rủi ro, công ty ở Thượng Hải, cô làm việc qua mạng, thình thoảng đi công tác, tuy lương bổng ít hơn trước đây nhưng không có áp lực, thời gian rộng rãi.

Trương Hiểu Lỗ sống rất tốt.

Trương Hiểu Lỗ... Trương Hiểu Lỗ...

Tóm lại, Trương Hiểu Lỗ rời khỏi Ninh Tiểu Thành không có gì không tốt.

Còn hai ngày nữa là 30 Tết, ti vi trong nhà chiếu tiết mục cuối năm, Đoàn Thụy và ông Ninh gói sủi cảo, anh chán nản lướt điện thoại, đủ loại thần tiên chúc Tết cung hi phát tài, chúc người lớn trong nhà trường thọ, sức khỏe an khang, anh đều phải trả lời.

Sắp 12 giờ, sủi cảo cho vào nồi, nhà nhà nâng cốc mừng năm mới, Ninh Tiểu Thành chợt cầm điện thoại ra ban công phòng bếp, muốn gọi điện cho Trương Hiểu Lỗ.

Bất kể nói gì, chỉ cần nghe tiếng cô, hỏi thăm cô một câu là được.

Sau khi cô đi, hai người không hề liên lạc.

Chuẩn bị tâm lý xong, gọi điện thoại qua, chuông reo hồi lâu thì được một giọng nam bắt máy.

Ninh Tiểu Thành giật mình, đưa điện thoại ra nhìn màn hình, số điện thoại đúng mà.

Tìm anh chừng xuống:

- Tôi tìm Trương Hiểu Lỗ.

Đầu kia điện thoại:

- Hiểu Lỗ bây giờ không có đây, cậu là ai?

Ninh Tiểu Thành thăm nhủ còn hỏi tôi là ai à, giọng anh ngang ngược:

- Anh là ai?

- Tôi là cha Hiểu Lỗ.

- A___

Ninh Tiểu Thành đứng nghiêm, lúng túng sờ mũi:

- O, cha... dạ không, chú, con là Tiểu Thành ạ.

Trương Hoài sững sờ rồi vội đáp:

- Là Tiểu Thành à...

- Dạ.

Ninh Tiểu Thành gãi gãi đầu, không biết nên nói tiếp thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Trước đây khi gặp Trương Hoài, anh không hề có cảm giác căng thẳng của con rể gặp cha vợ, dường như anh luôn cao cao tại thượng, mà Trương Hoài cũng luôn rất khách sáo với anh.

Bây giờ ly hôn rồi, ngược lại anh lại hơi sợ Trương Hoài.

- O, chú, Hiểu Lỗ có đó không ạ, con không có chuyện gì cả, chỉ là gọi điện chúc Tết cô ấy thôi. Chú và di Triệu vẫn khỏe ạ?

- Khỏe lắm, khiến con nhọc tâm rồi.

Trương Hoài đáp, không xa không gần:

- Hiểu Lỗ không có đây, lát chú bảo con bé gọi lại con nhé. Cho chú gửi lời thăm hỏi đến cha mẹ con.

- Dạ.

Điện thoại cúp, Ninh Tiểu Thành ngượng ngùng quay về phòng.

Đoàn Thụy ngược mắt hỏi:

- Ai gọi mà trời lạnh thế này phải ra ban công nói thế?

Tiểu Thành không tập trung:

- Công việc thôi, có người chúc Tết.

Qua khoảng nửa giờ, điện thoại di động trên bàn trà chọt rung, Ninh Tiểu Thành nhảy lên, lần nữa ra ban công đóng cửa lại.

Lòng căng thẳng:

- A lô?

Đầu kia điện thoại trầm mặc vài giây, hô hấp Trương Hiểu Lỗ dồn dập, giống như mới chạy bộ ở đâu đó về, giọng trong trẻo:

- Anh Tiểu Thành, năm mới vui vẻ!

Vành mắt nóng lên, Ninh Tiểu Thành giờ điện thoại, khẽ nói:

- Hiểu Lỗ, năm mới vui vẻ.

Lại một đợt yên lặng.

Anh hỏi:

- Ồ... anh cũng không có chuyện gì, cha em nói em không có đó, em về Thanh Đảo rồi hả?

- Ừ, em về lâu rồi, lúc này xuống lầu xem pháo hoa, năm nay em muốn ở bên cha ăn Tết.

Trương Hiểu Lỗ bên này giống như đang tán gẫu với người quen cũ, không hề lúng túng:

- Chú với dì vẫn khỏe hả anh?

- Rất khỏe.

Trương Hiểu Lỗ cười, nói:

- Em cũng rất khỏe.

Cô họng Tiểu Thành thít chặt:

- Hiểu Lỗ.

Năm mới, anh lẻ loi đứng trên ban công, cửa sổ đóng một lớp sương hoa, anh mặc áo len đen, yên lặng nghe tiếng thờ đầu bên kia.

- Anh rất nhớ em.

Trương Hiểu Lỗ lặng lẽ nằm trên giường, hai giọt nước mắt trào ra, thấm vào trong tóc.

Kỳ thực lúc này chỉ cần một câu như vậy, chỉ cần cô nói một câu “em cũng rất nhớ anh” là anh có thể lập tức đáp máy bay đi Thanh Đảo.

Anh đợi.

Cô cũng đợi.

Bống Đoàn Thụy gõ gõ cửa kính phòng bếp, không rõ tình huống mà gọi anh:

- Ăn cơm nè con!

Trương Hiểu Lỗ liền trả lời:

- Em nghe di gọi anh kìa, anh đi đi.

Ninh Tiểu Thành hận căn rằng, cuộc điện thoại này cứ thế bị quấy rầy.

Một năm sau lần đó, Tiểu Thành chưa từng liên lạc với Trương Hiểu Lỗ.

...

Chuyện tái hôn, ông Triệu không nhắc, nhưng mẹ Ninh Tiểu Thành, bà Đoàn Thụy lại nhắc.

Chỉ cần anh về nhà, chưa nói tới ba câu thì chắc chắn sẽ là con năm nay 36 sắp 37 40 rồi, mấy ngày trước ai ai đó giới thiệu cho mẹ một người tốt thế này thế nọ nè, nói cứ như là tiên trên trời vậy, Tiểu Thành com nước xong, lau miệng, dạ dạ hai tiếng rồi ì trên sofa, vờ như không thấy.

Nói nhiều lần, Đoàn Thụy thực chịu hết nổi, ném chén com lên bàn:

- Ninh Tiểu Thành, con rốt cuộc muốn làm gì? Muốn tức chết mẹ phải không?

Về mặt Ninh Tiểu Thành u mê:

- Con làm gì? Về thăm mẹ mẹ không vui hả? Hay đồ con mua cho mẹ size nhỏ mẹ mặc không vừa? Không thể nào, con đặt mua size lớn mà.

- Con bót giả ngu đi! Mẹ hỏi con bây giờ con muốn sao? Con nói thẳng cho mẹ, nếu con muốn độc thân như vậy cả đời thì sau này đừng về nhìn mẹ nữa, mẹ không có đứa con trai như con, còn nếu con muốn ổn định thì nghe mẹ nói.

Ninh Tiểu Thành ung dung ăn xong com:

- Con không muốn sao hết, mẹ thấy con mẹ giận thì sau này con không về nữa.

Anh đứng dậy, dọn dẹp bàn, cầm áo định đi:

- Mẹ____

Đoàn Thụy tưởng là có chuyển biến tốt, kích động quay đầu lại:

- Sao?

Ninh Tiểu Thành vẫy tay ở cửa, tức chết người không đèn mạng:

- Bye bye mẹ nhé!

- Cút!!!

Đoàn Thụy giận đấm ngực giậm chân, phần nộ khóc lóc kể lể với ông Ninh, ông nhìn đi, con trai ông đấy.

Bà đừng tưởng tôi không biết nó nghĩ gì, nó muốn dây dưa, cứ chờ đợi như thế, khi nào nghe tin Hiểu Lỗ có người khác, kết hôn rồi, nó mới không bận tâm nữa. Bây giờ bà hành hạ bản thân như vậy, trước đây làm gì chứ!

Đáng thương lòng cha mẹ trong thiên hạ.

Đoàn Thụy thật không phải muốn ép anh tái hôn, chỉ là không muốn nhìn anh ngày ngày một mình bôn ba vất vả, trước đây hai người ly hôn, qua một thời gian lâu bà mới biết, sau đó thì vô cùng kinh hãi. Bà hỏi anh tại sao, nhưng cái gì anh cũng không nói.

Sau đó nhớ lại, trước khi hai người ly hôn, Tưởng Hiểu Lỗ từng mua ít hoa quả ghé thăm nhà, giúp bà phơi quần áo, lúc sắp đi còn dặn bà và ông Ninh chú ý sức khỏe, thể mà bà không hề phát hiện. Chỉ cần nhớ lại, lòng Đoàn Thụy sẽ dâng trào cảm xúc phức tạp.

Tin tức truyền đi, có người muốn giới thiệu đối tượng cho Ninh Tiểu Thành đều phải hỏi trước một câu, chị Đoàn, chị đừng chê em lắm miệng, dù sao Tiểu Thành cũng là tái hôn nên em phải hỏi rõ giúp con gái người ta, ban đầu tại sao họ ly hôn thế?

Đoàn Thụy lúng túng, chỉ có thể nói: tình cảm bất hòa, hai đứa nó đều là người hiểu thẳng.

Cách làm người của nhà ông Ninh là không thể vì tìm bến đỗ tốt cho con trai mà đi nói xấu con dâu.

Thành hay không thành là do duyên phận, tốt xấu gì người ta cũng gả qua đây, cũng thật lòng xem họ như người thân mà đối đãi.

Bà làm mẹ đã làm đến mức này, còn muốn bà sao nữa, Đoàn Thụy lau nước mắt, chỉ nhủ thầm hết lần này đến lần khác, mặc kệ mặc kệ hết, thằng chó nhỏ đó chết đói ở bên ngoài cũng mặc kệ.

Ông Ninh nhòai người ra cửa phòng bếp, đẩy đẩy kính lão:

- Bà kệ nó đi, có quán thì quán tôi này. Tôi còn chưa được ăn đấy.

Đoàn Thụy buồn cười, xới com cho chồng:

- Nè nè nè, một tiểu oan gia, một lão oan gia.

Hai vợ chồng già ngồi đối diện nhau, tiếng huyền não của bọn trẻ dưới lầu vọng qua cửa sổ, ngày thơ gọi ông nội, bà nội.

Ông Ninh để đĩa xuống, buông tiếng thở dài.

...

Hôm nay, Ninh Tiểu Thành vẫn đi làm như ngày thường. lúc ăn trưa có nhân viên luôn miệng nhắc hôm nay là lễ 1/8 (2), Ninh Tiểu Thành chợt nhớ đến chuyện lần trước mình làm mẹ giận, đây đúng là một cơ hội, tối về nhà mượn cơ thăm ông Ninh để dỗ dành mẹ.

(2) Ngày 1 tháng 8: ngày thành lập quân đội nhân dân Trung Quốc.

Ai dè vào nhà chưa nói được hai câu lại bị đuổi ra ngoài.

Anh buồn bực, tức tối bước đi.

Xe dừng dưới bóng râm chỗ rẽ đại viện.

Hai ngày nay tu sửa, đầu đầu cũng là giàn giáo và thùng sơn của công nhân, từng đợt tiếng hàn điện khiến người nghe phiền não.

Điện thoại trong quần rung lên, anh bắt máy, là Ngô Tinh.

- Có tin tức cho mày, muốn nghe không?

Ninh Tiểu Thành không lên tiếng, đợi Ngô Tinh nói tiếp.

Ngô Tinh được voi đòi tiên:

- Mày kêu tao là cha đi.

Ninh Tiểu Thành rất dứt khoát:

- Tao không nghe, cúp đây.

- Ê ____

Ngô Tinh nhấn nhá cường điệu:

- Mẹ Tưởng Hiểu Lỗ hai ngày nay hình như phát bệnh tim, rất nghiêm trọng...

Đầu óc Ninh Tiểu Thành nhất thời chập mạch, rẽ hướng:

- Phát bệnh? Phát bệnh mày nói với tao làm gì, đi bệnh viện chứ.

- Đúng, đi bệnh viện, hình như còn phải phẫu thuật nữa.

Ngô Tinh phụ họa.

Rào rào rào, có một lớp vụn gỗ trên lầu rơi xuống, một tấm gỗ to nện xuống bên chân.

Ninh Tiểu Thành giật mình, bấm vào điện thoại theo bản năng.

Công nhân lấp đặt trên lầu vội vàng gọi:

- Hey, người anh em! Không sao chứ?

Ninh Tiểu Thành cúi đầu lắc lắc cho rơi bụi trên đầu, lớn tiếng:

- Trông cho kỹ vào, lần này trúng tôi chứ quanh đây toàn các ông cụ bà cụ, lỡ rơi trúng họ thì sao?

Công nhân liên tục xin lỗi:

- Thực xin lỗi, lần sau chúng tôi sẽ chú ý.

Người sống ở nơi đây chẳng ai thuộc dạng vừa, không thể đắc tội.

Ninh Tiểu Thành cũng không so đo, bước nhanh tới chỗ đậu xe, thăm nghĩ lát nữa phải gọi lại cho Ngô Tinh.

Gần đây anh mới thay xe, là một chiếc jeep to, trước khi lên xe may mà anh đưa mắt nhìn.

Có một đứa bé không biết từ đâu tới, trông không lớn, chắc chỉ hơn 1 tuổi, đang ngồi xổm sau xe anh, dùng tay móc móc nhãn hiệu trên vỏ xe.

Ngón tay trắng trắng mềm mềm, tóc gáo dừa ngô ngố, mặc áo tay ngắn hình gấu trúc và quần soọc, chổng mông lộ ra viền tả lót bên trong.

Ninh Tiểu Thành vui vẻ.

Anh bước qua, dùng mũi chân đá nhẹ mông cậu bé:

- Nè, bé con nhà ai thế?

Bé rất dễ thương, bụ bẫm trắng trẻo.

Bé đang vô cùng tập trung, không để ý tới anh, mãi đấu tranh với cái nhãn xe, miệng nhỏ phồng lên, móc rồi lại móc.

Ninh Tiểu Thành bị ngó lơ, chặc một tiếng, cảm giác không được xem trọng.

- Ăn mặc rất mốt nhì, quần áo là ai mua cho bé vậy? Còn gấu trúc nữa, sao, bé là quốc bảo à?

Anh cọt nhả hơi, lại dùng mũi chân đá đá cái mông tròn xoe của cậu bé, cố ý dọa:

- Chú hỏi bé đấy, bé là con nhà ai? Móc hư xe của chú thì chú tìm người lớn nhà bé đòi đền tiền chứ.

Cậu bé cuối cùng quay đầu nhìn anh, nhìn xong, lại quay trở lại, nói giọng non nớt:

- Nhà ông Ninh ở lầu tây.

Ủ ôi, mồm miệng nói rõ lắm nha.

Tiểu Thành kéo quần, ngồi xổm xuống, thật tưởng rằng có người đùa với anh nên kiếm chuyện:

- Bé ở nhà ông Ninh à, chú cũng nhà ông Ninh đây này, sao chú không biết bé nhì?

Cậu bé dừng lại, dường như đang ngẫm nghĩ ý nghĩa câu anh nói. Bé cảm thấy địa vị của mình bị dao động, bèn nói lại rõ ràng:

- Ông nội con tên Ninh Đại Quang, cha con tên Ninh Tiểu Thành.

Ninh Tiểu Thành không cười được nữa.

Àm âm âm___

Nơi giàn giáo xa xa vang lên tiếng phé liệu tháo dỡ, đại viện qua 20 năm sắp được tân trang.

Đúng 5 giờ chiều, mọi người về nhà, người qua kẻ lại, trong sân đứng giờ vang lên khúc quân ca, giọng nam âm vang hùng dũng.

Cậu bé ngơ ngác nhìn bóng dáng phía xa, chợt cong môi vui vẻ, ngửa đầu chỉ về phía đó:

- Mẹ!

Con đường râm mát xa xa kéo dài.

Một người, một xe, và một đứa bé.

Người đàn ông đứng, đứa bé ngồi, cùng nhìn về một hướng. Một người nhẹ nhàng đi về phía anh.

Cô mặc chiếc váy đỏ, làn váy dập dờn trong gió.

Dưới hoàng hôn mùa hạ, mắt cô cong cong, đuôi tóc xinh đẹp vênh sau đầu.

Làn váy phất phới bên chân.

Tường Hiểu Lễ chấp tay sau lưng, bước chân nhẹ nhàng, nụ cười tinh khiết.

Cách mười mấy mét, Ninh Tiểu Thành phảng phất như nghe được tiếng gọi trong veo lạnh lạnh ngày xưa, anh Tiểu Thành.

HOÀN

Lời tác giả:

Mỗi lần viết xong, dường như tôi luôn nói một câu cũ rích: cảm ơn mọi người đã bầu bạn bao lâu nay, đã xem đến cuối cùng.

“Chuyện cũ bạch dương” đến đây kết thúc, không lắm lời gì nữa, để nó dừng ở thời gian này, dừng ở nơi ban đầu muốn để cô ấy dừng, vẽ lên một dấu chấm tròn trĩnh.

Kỳ thực ban đầu tôi muốn viết nguyên nhân của nó, thể hiện những thay đổi trưởng thành của Hiểu Lỗ và Tiểu Thành trước và sau hôn nhân cùng với quãng thời gian biến đổi. Trong đầu tôi cũng từng tưởng tượng vô số lần, cảnh Tiểu Thành đứng trước xe, một cậu bé ngồi xỏm bên chân anh chỉ vào Hiểu Lỗ gọi mẹ. Có lẽ sau đó, còn có một Tiểu Lỗ đuổi theo một Tiểu Cầu gọi ca ca.

Mô típ cũ hay máu chó cũng được, cuối cùng nó đã hoàn thành theo cách mà tôi muốn nó kết thúc nhất. Kỳ thực tôi cũng từng bị đả kích, không dám xem khu bình luận, lần nào cũng che mắt, thậm chí nghĩ, mọi người đừng giận, để tôi viết xong đã, viết xong tôi sẽ ôm Lỗ và Thành của tôi về nhà.

Hi hi.

Năng lực có hạn, thật sự tôi đã cố hết sức rồi. Có lẽ không thể khiến mọi người đều thỏa mãn nhưng hai tháng nay ở bên mọi người rất thoải mái, hi vọng có thể mang đến niềm vui và ấm áp cho mọi người.

Hai tháng sau tôi phải tham gia công việc, có lẽ sau này sẽ rất khó có nhiều thời gian rảnh như vậy để viết lách nữa.

Thấy nhiều độc giả cũ nói, Mary Sue Trụ trưởng thành rồi, chín chắn rồi, dẫu đó chỉ là câu nói đùa, nhưng tôi thật sự rất vui.

Tôi là một người bình thường, dốc hết những ham muốn để sống, thu những người đồng đạo làm niềm vui.

Cám ơn mọi người đã bao dung ưu ái.

Cuối cùng, cho mọi người một jpg mỉm cười kiểu Tiểu Thành và một gif ôm mạnh kiểu Hiểu Lỗ, mang hai vợ chồng họ vẫy tay tạm biệt mọi người!

Tạm biệt.

Tương lai có cơ hội.

Chúng ta gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Của Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.